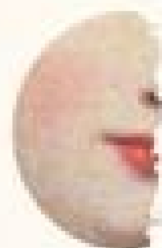
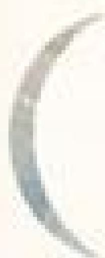

LUMINĂTORII

ELEANOR CATTON

musai

Eleanor Catton

LUMINĂTORII

Traducere din limba engleză şi note
de Irina Negrea

EDITURA ART
2016

pentru papa, care vede stelele,
şi pentru Jude, care aude muzica lor

NOTĂ CĂTRE CITITOR

Poziţiile stelare şi planetare din această carte au fost determinate în mod astronomic. Acest lucru înseamnă că recunoaştem fenomenul ceresc numit *precesie,* prin a cărui mişcare echinocţiul de primăvară, echivalentul astrologie al meridianului Greenwich, a ajuns să se deplaseze. Echinocţiul de primăvară (respectiv de toamnă în emisfera sudică) se petrecea, pe vremuri, atunci când Soarele era în constelaţia Berbecului, primul semn zodiacal. Acum, se petrece atunci când Soarele este în Peşti, al doisprezecelea semn zodiacal. Drept urmare, şi aşa cum cititorii acestei cărţi vor remarca, fiecare semn zodiacal „se petrece" aproximativ cu o lună mai târziu decât menţionează îndeobşte lucrările de popularizare a ştiinţei. Prin această rectificare, nu urmărim discreditarea informaţiilor de popularizare a ştiinţei; ţinem să subliniem totuşi că eroarea menţionată mai sus nesocoteşte datele materiale ale bolţii noastre cereşti din secolul al XIX-lea; şi, mai mult chiar, îndrăznim să formulăm ipoteza că o asemenea convingere, prin specificul ei, poate fi considerată drept proprie Peştilor, fiind emblematică, într-adevăr, persoanelor născute în *Era Peştilor,* o eră a oglinzilor, a tenacităţii, a instinctului, a îngemănării şi a lucrurilor ascunse. Suntem satisfăcuţi de această concepţie, care afirmă încă o dată credinţa noastră în influenţa vastă şi înţeleaptă a cerului infinit.

RÂUL ARAHURA
către CHRISTCHURCH
Coliba lui Crosbie Wells
SEAVIEW
Marea Tasmaniei
către CHARLESTON
Alpii Sudici
Gibson Quay
RÂUL HOKITIKA
Noua Zeelandă
către Dobson

HARTA PERSONAJELOR

STELARE:

Te Rau Tauwhare, *căutător de jad*
Charlie Frost*, funcţionar bancar*
Benjamin Löwenthal, *ziarist*

Edgar Clinch, *hotelier*
Dick Mannering, *mare proprietar*
de terenuri aurifere
Quee Long, *aurar*
Harald Nilssen, *negustor comisionar*
Joseph Pritchard, *spiţer*
Thomas Balfour, *agent maritim*

Aubert Gascoigne, *funcţionar judecătoresc*
Sook Yongsheng, *miner independent*
Cowell Devlin, *capelan*

PLANETARE:

Walter Moody
Lydia (Wells) Carver, *născută*
Greenway
Francis Carver
Alistair Lauderback
George Shepard
Anna Wetherell
Emery Staines

PĂMÂNT:
Crosbie Wells

CASA ASOCIATĂ:

Coliba lui Wells (Valea Arahura)
Banca Centrală (strada Revell)
Sediul ziarului *West Coast Times* (strada Weld)
Hotelul Gridiron (strada Revell)
Mina de aur Aurora (Kaniere)

„Forja din Chinatown” (Kaniere) Nilssen & Co. (Gibson Quay)

Spelunca opiomanilor (Kaniere) *Godspeed* (un barc înregistrat în Port Chalmers)
Tribunalul din Hokitika (Judecătoria de pace)
Norocul Drumeţului (strada Revell)

Penitenciarul din Hokitika (Seaview)

INFLUENŢA ASOCIATĂ:

Raţiune
Dorinţă

Forţă
Autoritate
Restricţie
Exterioritate (anterior Interioritate) Interioritate (anterior Exterioritate)

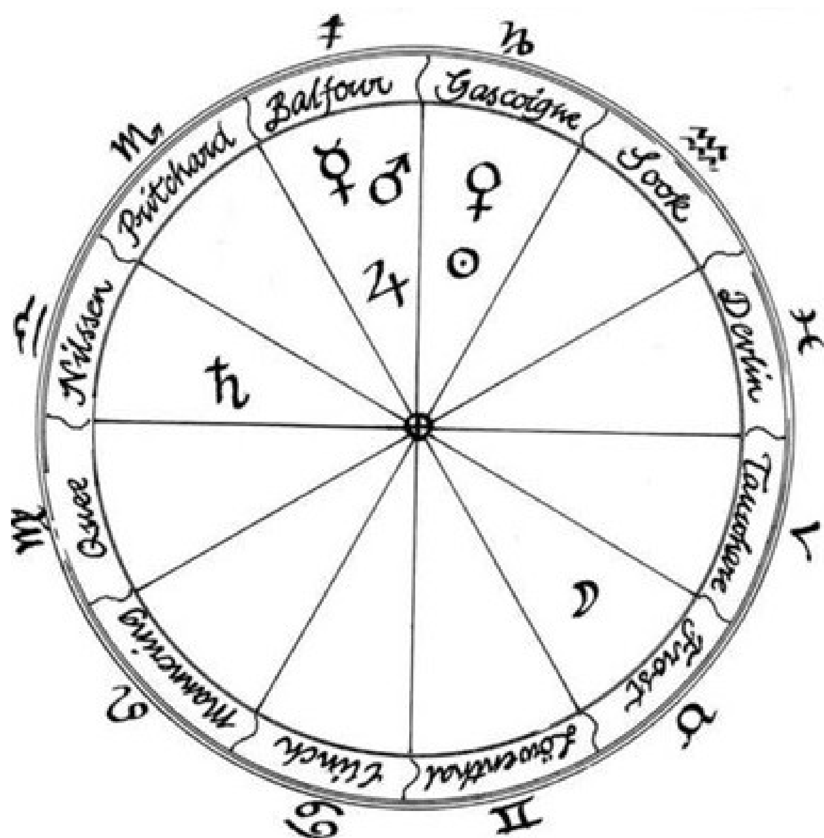
(*decedat*)

PARTEA ÎNTÂI

O SFERĂ ÎNĂUNTRUL UNEI SFERE

27 IANUARIE 1866

42° 43’ 0” SUD 170° 58’ 0” EST

MERCUR ÎN SĂGETĂTOR

În care un străin soseşte în Hokitika; o consfătuire secretă este deranjată; Walter Moody tăinuieşte cele mai proaspete amintiri; şi Thomas Balfour începe să spună o poveste.

Cei doisprezece bărbaţi întruniţi în fumoarul Hotelului Coroana lăsau impresia unui grup adunat acolo din întâmplare. Judecând după diversitatea comportamentului şi a vestimentaţiei lor – redingote, fracuri, vestoane cu nasturi de corn, haine din moleschin galben, chembrică şi dril –, ar fi putut să fie doisprezece străini într-un vagon de tren, fiecare având drept destinaţie câte un cartier separat dintr-un oraş cu suficiente neguri şi maree pentru a-i despărţi; într-adevăr, izolarea studiată a fiecăruia dintre ei, unul citind concentrat ziarul, altul aplecat în faţă pentru a scutura scrumul în şemineu ori un altul proptindu-şi mâna cu degetele răsfirate pe postavul mesei de biliard pentru a izbi bilele, plăsmuia acel gen de linişte fizică ce apare seara târziu, într-un compartiment de tren, înăbuşită aici nu de mormăitul şi zăngănitul vagoanelor, ci de ropotul puternic al ploii.

Aceasta era percepţia domnului Walter Moody din locul unde rămăsese la intrare, cu mâna pe tocul uşii deschise. Nu avea de unde să ştie că, prin prezenţa lui, deranjase o întrunire privată, deoarece vorbitorii amuţiseră când auziseră paşii lui pe coridor; aşa că, până să deschidă el uşa, fiecare dintre cei doisprezece bărbaţi îşi reluase îndeletnicirea (cam la nimereală, în ceea ce îi privea pe jucătorii de biliard, care uitaseră ce locuri ocupaseră înainte), afişând o asemenea meticuloasă concentrare, încât nimeni nici măcar nu a ridicat privirea când nou-venitul a călcat în salon.

Stricteţea şi uniformitatea cu care bărbaţii îl ignorau ar fi putut să-i trezească interesul domnului Moody, dacă trupeşte şi sufleteşte ar fi fost în apele lui. Acum însă îi era greaţă şi se simţea bulversat. Ştiuse că, în cazul cel mai rău, voiajul până în West Canterbury putea să fie fatal pe o mare răscolită de hula nesfârşită a talazurilor înspumate, care se sfârşeau la cimitirul

epavelor de pe bancul de nisip din Hokitika, însă nu se aşteptase la grozăviile stranii ale călătoriei, despre care era încă incapabil să vorbească, nici măcar cu el însuşi. Moody era din fire intransigent cu orice deficienţă a propriei persoane – frica şi boala deopotrivă îl făceau să se închidă în sine –, or acesta era motivul pentru care, în mod foarte atipic, nu fusese în stare să sesizeze ambianţa reală a încăperii în care tocmai intrase.

Chipul lui Moody sugera îndeobşte agerime şi atenţie. Ochii, cenuşii şi mari, clipeau rar, iar gura, cu buze moi şi copilăreşti, păstra de obicei o expresie de curtenitoare solicitudine. Din naştere, avea părul foarte creţ; purtase plete cu zulufi până la umeri în tinereţe, dar acum era tuns scurt, cu cărare pe o parte şi pieptănat lins graţie unei pomezi cu miros dulceag, care îi închidea nuanţa aurie a părului până la un şaten unsuros. Fruntea şi obrajii aveau linii colţuroase, nasul era drept şi tenul neted. Nu împlinise încă douăzeci şi opt de ani, era iute şi precis în mişcări, vădind acel gen de vigoare şmecheroasă nedenaturată, care nu sugerează naivitate, dar nici viclenie. Avea o alură de majordom discret şi ager la minte, drept urmare, devenea adesea confidentul bărbaţilor taciturni sau era poftit să medieze relaţii dintre oameni pe care abia îi cunoscuse. Pe scurt, avea o înfăţişare care trăda foarte puţin din personalitatea lui şi în care, totodată, alţii erau înclinaţi să se încreadă imediat.

Moody era conştient de avantajul pe care i-l conferea farmecul lui enigmatic. Aidoma majorităţii persoanelor deosebit de frumoase, îşi studiase minuţios reflecţia din oglindă şi, într-un fel, se cunoştea cel mai bine văzut dinafară; era mereu într-un locaş al minţii de unde se percepea din exterior. Petrecuse nenumărate ceasuri în alcovul garderobei personale, unde oglinda îi tripla imaginea arătându-l din profil, semiprofil şi din faţă: Carol I Stuart pictat de Van Dyck, dar cu mult mai frapant. Acesta era un obicei de-al lui, pe care oricum l-ar fi tăgăduit probabil – căci într-atât de severă este înfierarea pe care profeţii morali ai epocii noastre o aruncă asupra examinării de sine! Ca şi cum sinele nu ar avea nicio legătură cu sinele, iar oamenii nu s-ar uita în oglindă decât pentru a căpăta confirmarea propriei lor aroganţe; ca şi cum actul de a se stima pe sine nu ar fi la fel de subtil, vulnerabil şi nestatornic ca orice ataşament dintre două suflete pereche. În fascinaţia lui, Moody nu urmărea

neapărat să îşi elogieze propria-i frumuseţe, cât mai degrabă să o stăpânească. Desigur, ori de câte ori se zărea oglindit în vitrina unei prăvălii sau în geamul vreunei ferestre după lăsarea nopţii, fremăta de satisfacţie – dar la fel cum ar simţi, probabil, un inginer când, întâlnind din întâmplare vreun mecanism inventat de el, constată că arată splendid şi strălucitor, fiind bine gresat şi funcţionând exact cum prevăzuse el că trebuia să o facă.

Se putea vedea pe sine acum, aşa cum stătea ferm în pragul uşii deschise a fumoarului, şi ştia că prin alura lui lăsa impresia unui om de un calm desăvârşit. Dar aproape că tremura de oboseală; groaza îi rămăsese în stomac ca un bolovan greu; se simţea urmărit, chiar hăituit; intrase spaima în el. Inspecta salonul cu un aer de detaşare politicoasă şi respect. Încăperea semăna cu un loc reconstruit din memorie la capătul unei lungi perioade de timp, când multe lucruri au fost uitate (suporturile pentru lemnele din vatră, draperiile, placa propriu-zisă ce îmbrăca şemineul), dar micile detalii persistă: un tablou al răposatului Prinţ Consort, bunăoară, decupat dintr-o revistă şi fixat cu ţinte pe peretele dinspre curte; urma îmbinării de pe mijlocul mesei de biliard, care fusese tăiată în două cu fierăstrăul pe cheiul din Sydney pentru a rezista mai bine pe timpul traversării pe mare; teancul de ziare vechi de pe secreter, cu paginile subţiate şi şterse de la atingerea atâtor mâini. Cele două ferestruici plasate de o parte şi de cealaltă a căminului dădeau spre curtea din dos a hotelului, o bucată de teren mocirlos înţesat de lăzi şi butoaie ruginite, despărţit de loturile învecinate doar prin nişte petice de tufişuri şi ferigi pitice, iar, spre nord, printr-un şir de cuibare, toate cu lanţuri la uşi contra hoţilor. Dincolo de această vagă periferie, vedeai rufe atârnate pe frânghii înşirate încolo şi încoace în spatele caselor, pe un cvartal înspre est, stive de scânduri aşezate în zig-zag, coteţe, mormane de fier vechi şi table, jgheaburi sparte şi uluce – totul părăginit sau oarecum stricat. Ceasul bătuse acea oră târzie a asfinţitului, când toate culorile par să-şi piardă brusc intensitatea, iar afară ploua tare; prin geamul parcă jivrat de stropi, curtea părea spălăcită şi pierdută în umbră. Înăuntru, lămpile cu gaz nu învinseseră încă lumina albăstruie a zilei muribunde şi, prin însăşi paloarea lor, păreau să accentueze lipsa generală de veselie a decorului încăperii.

Pentru un om deprins cu clubul său din Edinburgh, unde totul era iluminat în nuanţe de roşu şi auriu, iar canapelele din piele ornate cu bumbi sclipeau în rotunjimi la unison cu corpolenţa gentlemenilor de pe ele; unde, când intrai, primeai o jachetă moale mirosind plăcut a anason sau a mentă, apoi, o simplă zvâcnire din deget înspre şnurul clopoţelului era de ajuns pentru a face să apară o sticlă de vin roşu pe o tavă de argint – perspectiva era dură. Însă Moody nu era genul de om pentru care nişte standarde ofensatoare puteau fi un motiv de supărare: simplitatea grosolană a locului nu-l făcea decât să se închidă în el însuşi, aşa cum un bogătaş se dă iute într-o parte, cu un aer opac, atunci când întâlneşte un cerşetor pe stradă. Amabilitatea întipărită pe faţa lui a rămas neclintită şi atunci când privirea a înconjurat camera, însă în interiorul lui, fiecare nou amănunt – gâlma de ceară murdară de sub o lumânare, mâzga de praf din jurul unui geam – îl făcea să se retragă şi mai mult în carapacea lui şi să-şi oţelească trupul şi mai tare contra acelei scene.

Această repliere, deşi făcută în mod inconştient, nu se datora atât prejudecăţilor specifice celor înstăriţi – de fapt, Moody avea o avere modestă şi adesea le dădea câţiva gologani celor nevoiaşi, deşi (trebuie să recunoaştem) niciodată fără un mic val de plăcere lăuntrică la gândul mărinimiei lui –, cât mai degrabă dezechilibrului personal pe care se străduia în prezent, nevăzut de nimeni, să-l înfrângă. În fond, se afla într-un oraş al căutătorilor de aur, recent construit între junglă şi talazuri, în marginea cea mai sudică a lumii civilizate, iar el nu se aşteptase la vreun lux.

Adevărul era că, în urmă cu nici şase ceasuri, la bordul barcului care îl adusese de la Port Chalmers pe această fâşie sălbatică a Coastei de Vest, Moody asistase la o întâmplare atât de neobişnuită şi de impresionantă, încât toate celelalte realităţi erau puse sub semnul îndoielii. Scena îi rămăsese vie, ca şi cum o uşă se întredeschisese într-un colţ al minţii lui, lăsând să se vadă o dungă de lumină cenuşie, iar acum nu-şi mai putea dori să fie din nou întuneric. Cu preţul unui mare efort, izbutea să împiedice acea uşă să nu se caşte şi mai mult. În această situaţie fragilă, orice fel de neprincipialitate sau inconvenienţă era un afront personal. Avea senzaţia că toată acea scenă sumbră din faţa lui era un ecou complet al grelelor încercări la

care fusese supus atât de recent, iar el se retrăgea înăuntrul lui pentru ca mintea să nu urmeze această conexiune şi să nu se întoarcă în trecut. Dispreţul era util. Îi dădea un simţ stabil al proporţiilor, o justeţe interioară la care să poată apela în deplină siguranţă.

A conchis că era o sală nereuşită, sărăcăcioasă şi jalnică – şi, astfel pregătit lăuntric pentru a înfrunta decorul, şi-a îndreptat atenţia spre cei doisprezece membri ai adunării. Un panteon inversat, şi-a zis el, şi din nou s-a simţit un pic mai sigur pe sine, fiindcă îşi permisese răsfăţul de a fi spiritual.

Bărbaţii erau arşi de soare şi zbiciţi de vânt, ca orice pionieri aventurieri, cu buzele albicioase şi crăpate, cu o ţinută denotând privaţiuni şi adversităţi. Doi dintre ei erau chinezi, îmbrăcaţi identic cu târlici de cârpă şi haine cenuşii din bumbac; în spatele lor stătea un aborigen maori, cu tatuaje pe faţă, ca nişte vârtejuri verzui-albăstrii. Cât despre ceilalţi, Moody nu le putea ghici originea. Nu înţelegea deocamdată cum de munca pe terenurile aurifere putea îmbătrâni un om doar în câteva luni; rotindu-şi privirile prin sală, a presupus că el era cel mai tânăr dintre cei prezenţi acolo, când în realitate câţiva erau mai mici decât el sau de vârsta lui. Ardoarea tinereţii pălise din ochii lor. Aveau să rămână pentru totdeauna ursuzi, neliniştiţi, repeziţi, pământii, scuipând praf în palmele brăzdate de linii cafenii. Lui Moody i se păreau grosolani, insoliţi chiar; îi considera nişte oameni cu prea puţină influenţă; nu se mira de ce erau atât de tăcuţi. Voia un coniac şi un loc unde să stea jos, cu ochii închişi.

A rămas la intrare câteva momente după ce păşise înăuntru, aşteptând să fie primit, dar când nimeni nu a schiţat niciun gest de bun venit sau de respingere, a mai făcut un pas înainte şi a tras binişor uşa în spatele lui, închizând-o. A făcut o plecăciune vagă în direcţia ferestrei şi o alta în direcţia căminului, în chip de prezentare globală a persoanei lui, apoi s-a îndreptat spre masa laterală şi s-a apucat să îşi prepare o băutură, turnându-şi din carafele plasate acolo în acest scop. Şi-a ales un trabuc şi l-a ciuntit la vârf; punându-şi-l între dinţi, s-a răsucit înapoi spre cameră şi a scrutat figurile încă o dată. Nimeni nu părea câtuşi de puţin afectat de prezenţa lui. Asta îi convenea. S-a aşezat în singurul fotoliu disponibil, şi-a aprins trabucul şi s-a rezemat de spătar, oftând adânc, ca un om care consideră că desfătările confortului zilnic sunt, de acea dată, pe

deplin meritate.

Satisfacţia lui a fost de scurtă durată. Nici nu apucase bine să-şi lungească picioarele şi să-şi încrucişeze gleznele (sarea de pe pantaloni se uscase, foarte agasant, cu urme albe ca nişte vălurele), că bărbatul aşezat imediat în dreapta lui se şi aplecă în faţă, împungând aerul cu ciotul de trabuc dintre degete, şi zise:

— Ia ascultă – ai vreo treabă aici, la Coroana?

Întrebarea fusese formulată cam brutal, însă expresia lui Moody nu înregistrase nicio reacţie. Înclină politicos din cap şi răspunse că, într-adevăr, avea rezervată o cameră la etaj şi că sosise în oraş chiar în acea seară.

— Direct de pe barcă, adică?

Moody înclină capul din nou şi afirmă că exact asta vrusese să spună. Şi, pentru ca omul să nu-l creadă laconic, mai adăugă faptul că venea din Port Chalmers, cu intenţia de a-şi încerca mâna săpând după aur.

— Asta-i bine, zise bărbatul. Asta-i bine. Cică sunt noi filoane în sus pe plajă, e doldora pe-acolo. Nisipuri negre: ăsta-i strigătul pe care o să-l auzi; nisipuri negre înspre Charleston, asta-i la nord de-aici, bineînţeles, Charleston adică. Deşi vei vedea că încă mai scoţi ceva şi prin defileu. Ai vreun amic sau ai venit singur?

— Nu, sunt doar eu, zise Moody.

— Fără asociaţi! spuse omul.

— Ei bine, zise Moody, surprins din nou de felul în care bărbatul se exprimase. Am de gând să mă îmbogăţesc pe cont propriu, atâta tot.

— Fără asociaţi, repetă omul. Şi fără treabă; n-ai nicio treaba aici, la Coroana?

Era o impertinenţă să soliciţi aceeaşi informaţie de două ori, dar tipul părea jovial, chiar zăpăcit, bătând darabana cu degetele pe reverul vestei. Gândindu-se că, poate, el nu fusese suficient de explicit, Moody spuse:

— Treaba mea la acest hotel este doar să mă odihnesc. În următoarele zile, voi face investigaţii pe terenurile miniere – care râuri sunt productive, care văi sunt sterpe – şi mă voi acomoda cu viaţa de căutător de aur, cum s-ar spune. Intenţionez să stau aici la Coroana o săptămână, iar după aceea să-mi văd de drum spre centrul ţării.

— Înţeleg că n-ai mai săpat până acum.

— Nu, domnule.

— N-ai văzut niciodată culoarea?

— Doar la bijutier – pe vreun ceas sau pe vreo cataramă; niciodată în stare pură.

— Dar ai visat-o, culoarea aurului pur! Ai visat-o... stând în genunchi în apă, cernând metalul din pietriş!

— Presupun... ei bine, nu, n-am visat-o, de fapt, spuse Moody.

Stilul expansiv în care se exprima acest om era cam ciudat pentru el: în ciuda aparentei lui zăpăceli, tipul vorbea înfocat, ba chiar cu o energie aproape supărătoare. Moody se uită în jur, sperând să schimbe o privire înţelegătoare cu unul dintre ceilalţi bărbaţi, însă nimeni nu ridicase ochii spre el. Tuşind, adăugă:

— Presupun că am visat despre ceea ce urmează după aceea, adică la ce te-ar putea conduce aurul, în ce s-ar putea preface.

Tipul părea mulţumit de acest răspuns.

— Alchimie inversă, aşa îmi place mie să numesc toată afacerea asta, adică prospecţiunile. Alchimie inversă. Înţelegi, transformarea – nu *în* aur, ci *din* aur.

— Este o figură de stil minunată, domnule, îl întrerupse Moody, dându-şi seama abia mult mai târziu că această idee semăna foarte bine cu recenta lui imagine mentală despre un panteon inversat.

— Şi investigaţiile dumitale, zise bărbatul mişcând viguros din cap, investigaţiile dumitale... te vei interesa prin jur, presupun – ce fel de lopeţi, ce fel de şaitrocuri, hărţi şi alte chestii.

— Da, întocmai. Vreau să fac totul cum trebuie.

Tipul se azvârli înapoi între braţele fotoliului, în mod evident foarte amuzat.

— O săptămână de cazare şi masă la Hotelul Coroana, doar ca să pui nişte întrebări! exclamă el cu un hohot de râs. Şi pe urmă o să stai două săptămâni în noroi, ca să strângi la loc cât ai cheltuit!

Moody îşi încrucişă gleznele din nou. Nu avea dispoziţia potrivită pentru a-i răspunde tipului cu aceeaşi energie, însă căpătase o educaţie prea rigidă pentru a se încumeta la vreo impoliteţe. Ar fi putut, pur şi simplu, să se scuze pentru lipsa lui

de orientare şi să admită că avea o stare de rău general – tipul părea destul de înţelegător, cu felul lui de a bate darabana cu degetele şi cu râsul lui gâlgâit –, dar Moody nu era deprins să vorbească deschis cu străinii şi, cu atât mai puţin, să mărturisească vreun beteşug în faţa altei persoane. Scuturându-se lăuntric, rosti pe un ton mai senin:

— Şi dumneavoastră, domnule? Aveţi o situaţie bună aici, nu-i aşa?

— O, da, răspunse celălalt. Agenţia Maritimă Balfour. Ne-ai văzut, probabil, imediat după oborul pentru vite, o poziţie excelentă, să ştii, pe strada Wharf. Balfour, ăsta sunt eu. Thomas este numele meu de botez. Ai nevoie de un nume de botez pe terenurile aurifere: nimănui nu i se spune *domnule* în defileu.

— Atunci, înseamnă că trebuie să exersez să-mi folosesc numele întreg, spuse Moody. Mă cheamă Walter. Walter Moody.

— Da, iar acolo lumea o să te strige *oricum* o fi, numai Walter nu, spuse Balfour bătându-se cu palma pe genunchi. „Walter Scoţianul”, poate. „Walt Două-Mâini-Drepte”, eventual. „Wally Pepită”. Ha!

— Porecla asta va trebui s-o capăt pe merit.

Balfour râse.

— Nu e nevoie de niciun merit, spuse el. Am văzut eu nişte pepite mari cât un pistol de damă. Ditamai pepitele de aur. Mari cât un pistol de damă, dar, ascultă-mă pe mine, nici pe departe la fel de greu să pui mâna pe ele.

Thomas Balfour era un bărbat de vreo cincizeci de ani, îndesat la trup şi robust. Avea părul complet încărunţit, pieptănat pe spate şi lung până aproape de urechi. Purta o barbă-lopată şi avea tendinţa să o netezească în jos cu căuşul palmei, atunci când era amuzat de ceva – ceea ce făcea şi acum, încântat de propria-i glumă. Starea de prosperitate îi pria vizibil, constată Moody, recunoscând la interlocutorul lui acel sentiment confortabil al statutului îndreptăţit, care vine atunci când optimismul de o viaţă întreagă se vede confirmat prin reuşită. Rămăsese doar în cămaşă; cravata lui, deşi de mătase şi splendid lucrată, era pătată cu sos şi prea larg petrecută în jurul gâtului. Moody îl catalogă drept un om cu concepţii libertare – un ins inofensiv, recalcitrant ca spirit şi vesel în efuziunile lui.

— Vă rămân îndatorat, domnule, spuse el. Aceasta este prima dintre nenumăratele cutume pe care nu le cunosc absolut deloc, sunt sigur. Fără nicio îndoială, aş fi făcut greşeala de a-mi folosi numele de familie în defileu.

Era adevărat că în mintea lui avea o idee extrem de neclară despre loturile miniere din Noua Zeelandă, bizuindu-se în special pe nişte schiţe ale terenurilor aurifere din California – colibe de lemn, văi cu afundături plane, căruţe în praf –, şi totodată un sentiment confuz (nici nu ştia de unde) că acea colonie era cumva umbra Insulelor Britanice, alternativa sălbatică şi a reşedinţei, şi a inimii Imperiului. Fusese surprins, când ocolise promontoriile peninsulei Otago în urmă cu vreo două săptămâni, să observe conace pe deal, cheiuri cu promenade, străzi şi grădini parcelate – şi era surprins, acum, să vadă cum un gentleman bine îmbrăcat îi dădea chibriturile lui unui chinez, apoi se apleca peste el ca să-şi recupereze paharul.

Moody era un tip şcolit la Cambridge, născut la Edinburgh într-o familie cu o avere modestă şi o casă cu trei servitori. Cercurile sociale în care obişnuise să se mişte, la Trinity, şi apoi la Inner Temple în anii din urmă, nu aveau nicidecum aspectul rigid al nobilimii, unde istoria şi contextul unui individ diferă, faţă de a altui individ, doar prin rang; totuşi, educaţia primită îl făcuse să fie insular, întrucât îl învăţase că metoda corectă de a înţelege orice sistem social era să îl privească de deasupra. Cu amicii lui de facultate (îmbrăcaţi în cape şi îmbătaţi cu vin de Renania), susţinea teoria contopirii claselor sociale, cu acea agonie şi vitalitate specifică tinereţii, dar era întotdeauna uimit ori de câte ori o întâlnea în practică. Nu ştia pe atunci că un teren aurifer era un loc al noroiului şi al hazardului, unde fiecare ins e străin de cel de lângă el, şi străin de acel pământ; unde şaitrocul unui băcan se poate umple de culoare, iar şaitrocul unui avocat poate rămâne complet gol; unde nu existau niciun fel de divizări. Moody era cam cu douăzeci de ani mai tânăr decât Balfour, aşa că i se adresa cu deferenţă, însă ştia perfect că Balfour era un om de un standard social inferior lui şi ştia perfect, de asemenea, cât de stranie era amestecătura de persoane din jurul lui, a căror condiţie şi origine el nu avea mijloacele să le ghicească. Politeţea lui, prin urmare, părea cumva scorţoasă, aşa cum un om care nu are deprinderea de a vorbi cu copiii nu ştie ce se cuvine să le spună şi preferă să stea

deoparte, rămânând rigid, indiferent cât de mult şi-ar dori să fie amabil.

Thomas Balfour simţea această condescendenţă şi era încântat. Resimţea o aversiune jucăuşă faţă de oamenii care vorbeau, cum se exprima el, „mult prea bine” şi îi plăcea să îi provoace – nu la mânie, care îl plictisea, ci la vulgaritate. Considera că severitatea lui Moody era ca un guler elegant, lucrat într-un stil aristocratic, dar care era insuportabil de constrângător pentru cel care îl purta – aşa vedea el toate convenţiile societăţii alese, ca pe nişte ornamentaţii inutile – şi îl amuza felul cum rafinamentul intrinsec îl făcea pe Moody să se simtă atât de stânjenit.

Balfour era într-adevăr un om de condiţie umilă, aşa cum intuise şi Moody. Tatăl lui lucrase într-o şelărie din Kent, iar el ar fi putut îmbrăţişa aceeaşi meserie, dacă un incendiu nu i-ar fi răpus tatăl, cu grajd cu tot, atunci când el avea unsprezece ani, însă de felul lui era un flăcău neastâmpărat, cu manşete roase şi o nerăbdare ce dezminţea expresia visătoare şi cumva absentă pe care o avea îndeobşte, iar munca îndârjită oricum nu i s-ar fi potrivit. În orice caz, un cal nu putea ţine pasul cu un vagon de tren, cum îi plăcea lui să spună, iar meseriile nu au înfrânat năvala vremurilor în schimbare. Lui Balfour îi plăcea foarte mult să simtă că era în avangarda unei ere. Când vorbea despre trecut, o făcea ca şi cum fiecare deceniu anterior anului curent era o lumânare prost lucrată, care arsese şi se mistuise. Nu simţea niciun fel de nostalgie pentru lucrurile din viaţa lui de băietan – lichidul negricios din vanele de argăsire, rastelul cu piei de prelucrat, săculeţul din piele de viţel în care tatăl lui îşi păstra acele şi sula de şelar – şi nu le pomenea decât arareori, când făcea o comparaţie cu industriile mai noi. Minereul: acolo se aflau banii. Mine de cărbuni, oţelării şi aur.

A început în sticlărie. După câţiva ani ca ucenic, şi-a înfiinţat propria fabrică de sticlă, un atelier de producţie modest, pe care ulterior l-a vândut contra unei acţiuni într-o mină de cărbune, care cu timpul a fost extinsă la o reţea de puţuri miniere şi a fost vândută unor investitori din Londra pe o sumă foarte mare. Nu s-a însurat. Când a împlinit treizeci de ani, a cumpărat un bilet, fără întoarcere, pe un cliper cu destinaţia Veracruz, primul tronson al unei călătorii de nouă luni, care avea să-l poarte, traversând uscatul, până la terenurile aurifere din

California. Strălucirea vieţii de căutător de aur a pălit repede pentru el, dar nu şi necontenita febră şi speranţă a zăcămintelor; cu prima pulbere de aur a cumpărat acţiuni la o bancă, a construit trei hoteluri în patru ani şi a prosperat. Când rezervele din California au secat, a vândut tot şi s-a îmbarcat pe mare spre Victoria – o nouă descoperire de zăcăminte, un nou teren neexplorat –, iar de acolo, auzind încă o dată chemarea venită peste ocean ca un magic sunet de flaut pe o neasemuită briză, în Noua Zeelandă.

În cei şaisprezece ani petrecuţi pe terenurile cu zăcăminte naturale, Thomas Balfour întâlnise nenumăraţi bărbaţi ca Walter Moody, iar lăudabil pentru temperamentul lui era faptul că, de-a lungul anilor, păstrase o profundă afecţiune şi consideraţie pentru starea pură a oamenilor încă neîncercaţi de experienţe, încă nepăţiţi în viaţă. Balfour, fiind un om ridicat prin forţe proprii, era înţelegător cu cei ambiţioşi şi neconvenţional, prin generozitatea spiritului. Îi plăcea să vadă iniţiativă; îi plăcea să vadă dorinţă. Era dispus să-l îndrăgească pe Moody din simplul motiv că acesta se înhămase la o treabă despre care, în mod evident, ştia doar foarte puţin, dar din care aştepta pesemne un mare profit.

În această seară totuşi, Balfour avea planul lui. Venirea lui Moody îi luase cumva prin surprindere pe cei doisprezece bărbaţi, care prevăzuseră serioase măsuri de precauţie pentru a se asigura că nu aveau să fie deranjaţi. Salonul din faţă al Hotelului Coroana era închis în acea seară pentru interese private, iar un flăcău fusese plasat anume sub marchiză, ca să ţină strada sub observaţie, pentru eventualitatea în care cuiva i-ar fi venit ideea să bea ceva acolo – ceea ce părea improbabil, fiindcă fumoarul hotelului nu era, în general, un loc faimos pentru societatea sau farmecul său, fiind într-adevăr adesea pustiu, chiar şi în serile de weekend, când gloate de mineri dădeau buzna înapoi ca să-şi cheltuiască pulberea de aur la cârciumile din oraş. Băiatul pus de strajă era de-al lui Mannering şi avea în mână un teanc gros de bilete la galerie, pe care să le dea pe gratis. Spectacolul – *Senzaţii din Orient!* – era nou şi garantat să placă, iar în foaierul operei se aflau pregătite lăzi de şampanie, prin bunăvoinţa lui Mannering însuşi, în cinstea premierei din acea seară. Cu aceste distracţii asigurate şi crezând că nicio corabie nu ar risca să acosteze în seara

pâcloasă a unei zile atât de furtunoase (sosirile anunţate în paginile navale ale gazetei *West Coast Times* avuseseră deja loc până la acea oră), grupul întrunit acolo nu se gândise să ia măsuri în cazul apariţiei accidentale a unui străin, care ar fi tras la hotel cu vreo jumătate de ceas înainte de lăsarea serii, ceea ce însemna că se afla deja în interiorul clădirii când băiatul trimis de Mannering îşi preluase postul sub acoperişul prin care ploaia picura deasupra intrării dinspre stradă.

Walter Moody, în ciuda înfăţişării liniştitoare şi a detaşării prevenitoare cu care se comporta, era totuşi un intrus. Bărbaţii nu prea ştiau cum să îl convingă să plece, fără a explica limpede că prezenţa lui acolo *era* nedorită, şi în felul acesta divulgând natura subversivă a adunării lor. Thomas Balfour îşi asumase sarcina să îl cerceteze cu atenţie, doar în virtutea proximităţii lor întâmplătoare, lângă foc – ceea ce era o coincidenţă fericită, căci Balfour era tenace, cu toată fanfaronada şi exaltarea lui, şi se pricepea bine să întoarcă o situaţie în avantajul lui.

— Da, bun, spuse el acum. Oricine deprinde rostul destul de repede şi, oricum, fiecare trebuie să înceapă din poziţia dumitale, ca ucenic, mă refer, neştiind absolut nimic. Dar de unde ţi-a încolţit ideea, dacă nu te deranjează că întreb? Mă preocupă pe mine chestiunea asta – ce îl aduce pe un tip tocmai aici, înţelegi, la capătul pământului, ce aprinde scânteia într-un om?

Moody trase din trabuc înainte de a răspunde.

— Motivul meu a fost complicat, zise el. O dispută de familie dureros de relatat, dar care explică voiajul meu solitar pe mare.

— Oh, dar în privinţa asta nu eşti singur, spuse vesel Balfour. Fiecare băiat de-aici a fugit de ceva – poţi fi sigur de asta!

— Într-adevăr, spuse Moody, considerând ideea cam alarmantă.

— Fiecare este de altundeva, continuă Balfour. Da: exact asta este esenţa. Cu toţii suntem de altundeva. Cât despre familie: vei găsi destui fraţi şi părinţi în defileu.

— Sunteţi amabil că îmi oferiţi o mângâiere.

Balfour rânjea cu gura până la urechi acum.

— *Asta* da formulare, spuse el fluturând atât de energic din mâna în care ţinea ţigara de foi, încât îşi împrăştie scrumul pe toată vesta. *O mângâiere*! Dacă tu consideri asta mângâiere,

înseamnă că eşti un adevărat puritan, băiete.

Moody nu era capabil să dea un răspuns adecvat la această remarcă, aşa că se înclină din nou, şi, apoi, ca şi cum ar fi vrut să nege orice implicaţie puritană, sorbi lung din pahar. Afară, o rafală de vânt întrerupse biciuirea constantă a ploii, azvârlind o perdea de apă pe ferestrele dinspre vest. Balfour îşi examina vârful ţigării, hlizindu-se în continuare; Moody îşi puse ţigara între buze şi, întorcând obrazul, trase superficial din ea.

Exact atunci, unul dintre cei unsprezece bărbaţi care păstrau tăcerea se ridică în picioare, îşi împături ziarul de două ori şi se îndreptă spre secreter, ca să-şi ia o altă gazetă. Purta o haină neagră fără guler şi o cravată albă subţire – o vestimentaţie de cleric, îşi dădu seama Moody, cumva surprins. Iată ceva ciudat. De ce să aleagă un membru al clerului să citească ştirile târziu, în fumoarul unui hotel de rând, într-o sâmbătă seara? Şi de ce să rămână aşa de tăcut în acest răstimp? Moody urmărea cum cuviosul personaj frunzărea prin teancul de ziare, respingând câteva numere din *Colonist* şi alegând în schimb un exemplar din *Grey River Argus,* pe care îl extrase cu un murmur de plăcere, ţinându-l la distanţă de corp şi înclinat, cu un aer de satisfacţie, spre lumină. De fapt, se gândea Moody argumentând în sinea lui, poate că nu era aşa de ciudat: seara era foarte ploioasă, iar sălile şi tavernele din oraş erau probabil foarte aglomerate. Poate capelanul fusese nevoit, dintr-un motiv oarecare, să se adăpostească temporar acolo, pentru a scăpa de ploaie.

— Vasăzică ai avut o ceartă, spuse Balfour imediat, ca şi cum Moody îi promisese o poveste palpitantă, apoi uitase să o mai înceapă.

— Am participat la o ceartă, îl corectă Moody. Adică, nu eu am provocat disputa.

— Cu tatăl dumitale, presupun.

— E dureros de relatat, domnule, insistă Moody uitându-se la interlocutorul lui cu o privire severă menită să-i închidă gura, însă Balfour reacţionă aplecându-se şi mai mult în faţă, gravitatea expresiei lui Moody dându-i ghes să creadă că povestea acestuia merita cu atât mai mult să fie auzită.

— O, haide! spuse el. Descarcă-ţi sufletul de povara asta.

— Nu e o povară pe care să ţi-o poţi lua de pe suflet, domnule Balfour.

— Amice, n-am auzit niciodată aşa ceva.

— Scuzaţi-mă dacă schimb subiectul.

— Dar m-ai incitat! Mi-ai stârnit atenţia!

Balfour rânjea la el.

— Să nu vă supăraţi dacă o să vă refuz, spuse Moody încercând să vorbească în surdină, ca să ferească discuţia lor de restul încăperii. Insist să păstrez discreţia asupra vieţii mele personale. Motivul meu nu vine decât din dorinţa de a nu vă face o impresie proastă.

— Dar dumneata eşti cel nedreptăţit. Ai zis că disputa n-a pornit de la dumneata.

— E-adevărat.

— Asta-i bună, acum! Nu-i nevoie să ţii secret *aşa ceva*! exclamă Balfour. Ce, nu crezi că am dreptate? Nu-i nevoie să-ţi fie ruşine de faptele altuia, pricepi?

Vorbea foarte tare.

— Vă raportaţi la ruşinea personală, spuse Moody cu voce joasă. Eu mă refer la ruşinea care este adusă asupra unei familii. Nu vreau să întinez numele tatălui meu; este şi numele meu deopotrivă.

— Tatăl dumitale! Dar eu ce tocmai ţi-am spus? Vei găsi taţi destui, am zis, în josul defileului! Nu e o figură de stil, e ceva uzual şi o necesitate, aşa se face pe-aici! Dă-mi voie să-ţi spun ce se poate socoti drept o ruşine printre căutătorii de aur. Să minţi în gura mare că terenul e steril – *asta* e ruşinos! Să te cerţi pentru ţăruşii de demarcare de pe un titlu de proprietate – *asta* e ruşinos! Să jefuieşti un om, să-l tragi pe sfoară, să-l omori – *asta* e ruşinos. Dar unde s-a mai pomenit să-ţi plesnească obrazul de ruşine pentru familie?! Spune-le asta pristavilor, ca să anunţe sus şi tare pe drumul mare în Hokitika, o să creadă că e ştirea ştirilor! Ce este ruşinea pentru familie, fără o familie?

Balfour îşi încheie pledoaria, bocănind iute cu paharul gol pe braţul fotoliului. Zâmbi radios spre Moody şi ridică palma larg desfăcută, ca şi când ar fi vrut să spună că argumentul lui fusese formulat atât de convingător, încât nu mai avea nevoie de nicio îmbunătăţire, totuşi i-ar fi plăcut cumva să i se dea dreptate. Moody smuci iarăşi din cap, cu un gest automat, şi ripostă pe un ton ce trăda, pentru prima oară, epuizarea lui nervoasă:

— Vorbiţi persuasiv, domnule.

Balfour, continuând să surâdă radios, nu dădu importanţă complimentului:

— Persuasiunea înseamnă şiretlicuri şi isteţime. Eu vorbesc pe şleau.

— Vă mulţumesc pentru asta.

— Bine, bine, spuse cu amabilitate Balfour, care părea să se distreze foarte mult. Dar acum trebuie să-mi povesteşti despre cearta dumitale de familie, domnule Moody, ca să pot judeca singur dacă, până la urmă, numele dumitale a fost întinat.

— Iertaţi-mă, murmură Moody.

Privind în jur, observă că deja clericul se întorsese la locul lui şi era acum absorbit de ziar. Bărbatul de lângă el – un tip rubicond, cu o mustaţă imperială şi un păr roşcat – părea să fi adormit.

Thomas Balfour nu se dădea bătut însă.

— Libertate şi securitate! exclamă el fluturându-şi braţul din nou. Nu la asta se reduce totul? Vezi, cunosc deja argumentul! Ştiu forma lui! Libertate mai presus de securitate, securitate mai presus de libertate... Susţinere materială din partea tatălui, libertate pentru fiu. Desigur, tatăl poate fi prea autoritar – se poate întâmpla – şi fiul poate fi cheltuitor... risipitor... dar cearta este aceeaşi, de fiecare dată. Îndrăgostiţii, la fel, adăugă el când Moody nu spuse nimic. La fel este şi cu îndrăgostiţii: în esenţă, întotdeauna, aceeaşi dispută.

Dar Moody nu mai asculta. Uitase, pe moment, de scrumul nescuturat al ţigării de foi şi de coniacul cald băltind pe fundul paharului. Uitase că se afla aici, în fumoarul unui hotel dintr-un oraş ridicat în urmă cu nici cinci ani de zile, la capătul lumii. Mintea lui patinase, întorcându-se în timp la cravata pătată de sânge, la mâna argintie încleştată, la numele icnit din întuneric, iarăşi şi iarăşi, *Magdalena, Magdalena, Magdalena.* Scena îi reveni în minte dintr-odată, nechemată, ca o umbră trecând rece peste faţa soarelui.

Moody pornise pe mare din Port Chalmers la bordul barcului *Godspeed*[1]*,* un mic velier solid, cu o pupă frumos înclinată şi un galion din stejar vopsit, înfăţişând un vultur, simbolul Sfântului Ioan. Pe o hartă, voiajul lua forma unui ac de păr: corabia naviga spre nord, traversa strâmtoarea îngustă dintre două mări, apoi cotea spre sud din nou, către locul unde căutătorii de aur făceau

[1] **„Vânt-din-pupă” (lb. engleză).**

săpături. Biletul lui Moody îi asigura doar un spaţiu strâmt sub punţi, însă cala era atât de puturoasă şi atât de aproape, încât a fost nevoit, mai toată călătoria, să stea sus, pe punte, ghemuit sub copastie, strângând la piept valiza de piele udă şi cu gulerul ridicat, ferindu-se de stropii de bură marină. Cuibărit cum şedea cu spatele la privelişte, n-a văzut decât prea puţin din linia ţărmului – câmpiile galbene din est, care într-o pantă lină au cedat locul unor podişuri mai verzi, apoi munţilor, albaştri în depărtare, deasupra lor; în continuare, mai la nord, fiordurile înverzite, adormite printre ape domoale; în vest, pârâurile împletite, care deveneau terne când întâlneau plajele şi crestau fisuri în nisip.

Când *Godspeed* a ocolit în nord pintenul de pământ arcuit în mare şi a început călătoria spre sud, barometrul a început să coboare. Dacă n-ar fi fost atât de bolnav şi de prăpădit, Moody s-ar fi speriat, poate, şi s-ar fi închinat la toţi sfinţii: înecul, îi spuseseră băieţii de pe punte, era molima Coastei de Vest, iar întrebarea dacă se putea considera un om norocos avea să fie lămurită cu mult timp înainte să ajungă la terenurile aurifere şi cu mult înainte de a îngenunchea prima oară pentru a lipi marginea ligheanului de pietrele din albie. Piereau pe mare la fel de mulţi câţi acostau la ţărm. Comandantul navei lui – căpitanul Carver, pe numele său – văzuse, din locul unde şedea el pe semidunetă, atât de mulţi nătărăi care muriseră măturaţi de valuri, încât întreaga corabie putea fi numită, pe drept cuvânt, un cimitir – acest ultim cuvânt fiind rostit pe un ton scăzut şi solemn şi cu ochii larg căscaţi.

Furtuna s-a apropiat purtată de rafalele verzui ale vântului. A început ca un gust de cocleală în cerul gurii, o durere metalică, amplificată pe măsură ce norii se întunecau şi înaintau, iar când s-a dezlănţuit a lovit ca o palmă de o furie absurdă. Puntea spumegând toată, straniul bici de lumină şi umbre proiectat de pânzele care şfichiuiau aerul şi se răsuceau deasupra, frica palpabilă a marinarilor, care se luptau să menţină corabia pe direcţie – totul era de coşmar, iar Moody avea cumplitul sentiment, pe măsură ce se apropiau din ce în ce mai mult de terenurile aurifere, că, într-un fel, velierul însuşi făcuse să se abată asupra lui acea furtună infernală.

Walter Moody nu era superstiţios, dar îl amuzau enorm superstiţiile celorlalţi, şi nu se lăsa amăgit uşor de impresii, deşi

era deosebit de meticulos în conturarea propriilor impresii. Totuşi lucrul acesta nu se datora neapărat inteligenţei, ci mai degrabă experienţei lui, care, înainte de plecarea spre Noua Zeelandă, nu putea fi considerată amplă şi nici variată de felul ei. În viaţă, nu cunoscuse până atunci decât acel gen de îndoială care este calculată şi sigură. Cunoscuse doar suspiciunea, cinismul, probabilitatea – niciodată înfricoşătoarea destrămare care vine atunci când încetezi să te mai încrezi în propria-ţi putere de a te încrede; niciodată panica îngrozitoare care urmează acestei revelări; niciodată vidul sumbru care se instalează în cele din urmă. În privinţa acestor ultime categorii de incertitudine, Moody rămăsese, până de curând cel puţin, în necunoştinţă de cauză, din fericire. Imaginaţia lui nu avea tendinţa să rătăcească spre tărâmul fanteziei, şi rar se întâmpla să formuleze ipoteze, dacă nu avea în minte un scop practic. Propria-i mortalitate nu prezenta pentru el decât o fascinaţie intelectuală, un luciu sterp; şi, neavând niciun fel de religie, nu credea în fantome.

Relatarea completă a celor petrecute în timpul acestui ultim tronson al voiajului îi aparţine lui Moody şi trebuie să-i fie lăsată lui. Noi considerăm că este suficient să spunem, în acest moment decisiv, că existau opt pasageri când *Godspeed* a ieşit din port la Dunedin şi că, atunci când corabia a ajuns pe Coasta de Vest, erau nouă. Cel de-al nouălea nu era un bebeluş, născut în timpul călătoriei; nici vreun pasager aflat clandestin la bordul navei; şi nici nu se întâmplase ca omul de veghe de pe punte să fi zărit un naufragiat în apă, agăţându-se de vreun rest de epavă, şi să fi dat alarma pentru a-l ridica la bordul navei. Însă a spune asta înseamnă a-l priva pe Walter Moody de povestea lui, şi pe nedrept, căci el nu era încă în stare să-şi amintească pe deplin apariţia, darămite să îi mai şi dea o formă narativă spre delectarea unui terţ.

În Hokitika plouase de două săptămâni fără încetare. Localitatea, aşa cum a zărit-o Moody prima oară, era ca o mâzgălitură mişcătoare, care înainta şi se retrăgea după cum ceaţa sufla în spate şi în faţă. Nu exista decât un coridor îngust de teren plat între linia ţărmului şi munţii înalţi ce ţi se iveau brusc în faţa ochilor, un pământ măturat de nesfârşiţii brizanţi, care se prefăceau în fum pe nisip; fâşia aceasta de sol părea şi mai plată şi condensată decât era, prin efectul norului care

reteza munţii pe flancuri şi forma un plafon cenuşiu deasupra acoperişurilor îngrămădite ale oraşului. Portul era amplasat în sud, cuibărit la gura strâmbă a unui râu bogat în aur, care se învolbura înspumat acolo unde se întâlnea cu marginea sărată a mării. Aici, la coastă, era cafeniu şi sterp, însă în amonte apa era rece şi albă şi se spunea că sclipea în lumină. Gura propriu-zisă a râului era un loc calm, un lăculeţ înţesat de catarge şi coşuri groase de vapoare aşteptând o zi mai senină; ştiau perfect cât de periculos era bancul de nisip care zăcea ascuns sub apă şi care se muta cu fiecare maree. Nenumăratele vase care eşuaseră pe bancul de nisip rămăseseră împotmolite acolo ca un testament nefericit al pericolului de dedesubt. Erau în total aproximativ treizeci de epave, câteva dintre ele fiind foarte noi. Scheletele lor sparte formau o stranie baricadă care, în mod sinistru, părea să fortifice oraşul împotriva mării furioase.

Căpitanul velierului nu se încumetase să aducă vasul în port până vremea nu se ameliora, aşa că a chemat un şlep care să transporte pasagerii pe talazurile clocotitoare până la nisip. Şlepul avea un echipaj format din şase luntraşi, toţi lugubri asemenea lui Charon, care s-au holbat şi nu au scos o vorbă, în timp ce pasagerii erau coborâţi de pe *Godspeed* cu un scaun în josul flancului corăbiei ce sălta pe mare. Era îngrozitor să stai ghemuit în ambarcaţiunea aceea mică şi să priveşti în sus prin imposibila reţea a greementului corăbiei de deasupra, care arunca o umbră întunecoasă în timp ce se legăna, iar când s-au înscris pe linia de navigaţie şi au ieşit în larg, Moody a simţit pe piele rapiditatea deplasării. Ceilalţi pasageri erau veseli. Erau entuziasmaţi de grozăvia vremii şi povesteau cât de minunat fusese să treacă printr-o furtună pe mare. Se minunau de epavele pe lângă care treceau, rostind numele fiecăreia; vorbeau despre terenurile aurifere şi despre averile pe care aveau să le descopere acolo. Veselia lor era detestabilă. O femeie l-a împuns pe Moody în şold cu un flacon de săruri mirositoare – „Ia discret din asta, ca să nu-i apuce şi pe ceilalţi să ceară” –, însă el i-a împins mâna la o parte. Nu văzuse ea ce văzuse el.

Ploaia torenţială părea să se înteţească pe măsură ce şlepul se apropia de ţărm. Stropii azvârliţi de talazuri aduceau o asemenea cantitate de apă peste copastii, încât Moody a fost

nevoit să ajute echipajul să golească barca de apă folosind o căldare din piele, pe care i-a vârât-o în braţe, fără niciun cuvânt, un bărbat căruia îi lipseau toţi dinţii, în afară de măselele de minte. Moody n-a avut nici măcar tăria să crâcnească. Un val cu creastă albă i-a purtat peste bancul de nisip până în apele calme de la gura râului. Moody nu a închis ochii. Când şlepul a ajuns la locul de ancorare, el a fost primul care a coborât din barcă, ud până la piele şi atât de ameţit, încât s-a împiedicat pe scară, iar ambarcaţiunea a zvâcnit violent din loc. Ca un om hăituit, a pornit clătinându-se, pe jumătate şchiopătând, în lungul cheiului spre pământul tare.

Când a întors capul, abia a mai desluşit şlepul care sălta la capătul cheiului, gata să se smulgă din parâmele cu care era legat. Velierul dispăruse de mult timp în ceaţa care spânzura din văzduh ca nişte plăci de sticlă fumurie, ascunzând vederii epavele vaselor, vapoarele din rada portului şi întinsul mării din depărtare. Moody abia se ţinea pe picioare. Observa vag că echipajul scotea genţi şi valize din barcă, ceilalţi pasageri alergau de colo colo, hamalii şi docherii strigau prin ploaie ce trebuia făcut. Scena îi apărea voalat, figurile se profilau înceţoşat, ca şi cum voiajul, şi tot ce ţinea de el, fusese deja înghiţit de negura cenuşie a minţii lui confuze; ca şi cum memoria lui, chircindu-se în ea însăşi, îşi întâlnise reversul, puterea de a uita, şi invocase ceaţa şi ploaia vijelioasă, ca pe un fel de pânză spectrală menită să ecraneze pentru el formele trecutului său recent.

Moody n-a mai zăbovit. Răsucindu-se pe călcâie, a pornit grăbit pe plajă, trecând pe lângă abatoare, latrine, colibe cu acoperişul înclinat contra vântului, înşirate pe buza de nisip a ţărmului, corturi încovoiate sub povara mohorâtă a unei ploi de două săptămâni. Mergea cu capul în jos, cu mâna încleştată pe geamantanul lipit strâns de el, şi nu vedea nimic în jur: oboarele pentru vite, frontoanele înalte ale depozitelor, ferestrele cu geamlâc de la birourile de pe strada Wharf, în spatele cărora trupuri informe se mişcau prin încăperi luminate, toate se perindau nevăzute prin dreptul lui. Moody înainta anevoios, înnămolit în noroi până la glezne, iar, când faţada dezamăgitoare a Hotelului Coroana i-a apărut în faţă, a ţâşnit spre ea azvârlind geamantanul pe jos, ca să poată smuci cu amândouă mâinile de uşă.

Coroana făcea parte din categoria hotelurilor convenabile, dar fără pretenţii de eleganţă, recomandat doar prin faptul că era situat lângă chei. Chiar dacă acest lucru constituia un avantaj, în niciun caz nu putea fi considerat o calitate: aici, atât de aproape de oboarele pentru vite, mirosul de sânge de la abator se combina cu mirosul sărat şi amar al mării, trezindu-ţi permanent în minte imaginea unui răcitor cu gheaţă abandonat, în care o halcă de carne crudă s-a stricat. Din acest motiv, Moody ar fi putut trata cu dispreţ locul de la bun început, optând în schimb să se aventureze spre nord, în susul străzii Revell, către locul unde faţadele hotelurilor deveneau mai late, îmbrăcau culori mai strălucitoare, se înzestrau cu porticuri şi comunicau, cu ferestrele lor înalte şi ajururile lor delicate, toate acele dovezi liniştitoare privind opulenţa şi confortul cu care el era deprins, ca om cu dare de mână. Însă Moody îşi abandonase toate capacităţile de discernământ în pântecul balansat de tangaj al velierului *Godspeed.* Nu dorea decât adăpost şi solitudine.

Calmul din holul pustiu, odată ce a închis uşa în urma lui, înăbuşind zgomotul ploii, a avut imediat un efect fizic asupra lui. Am arătat că Moody obţinea considerabile beneficii personale graţie înfăţişării lui şi că era perfect conştient de acest lucru: nu concepea ca prima persoană cu care avea să facă cunoştinţă într-un oraş necunoscut să îl vadă arătând ca un om chinuit. Şi-a scuturat apa din pălărie, şi-a petrecut degetele prin păr, a bătut din picioare ca să scape de tremurul genunchilor şi şi-a mişcat gura viguros în toate direcţiile, ca şi cum i-ar fi verificat elasticitatea.

A executat toate aceste gesturi cu rapiditate şi fără nicio jenă. Până ca slujnica să îşi facă apariţia, Moody îşi întipărise pe faţă uzuala lui expresie de indiferenţă inofensivă şi examina cu interes îmbinarea în coadă de rândunică de la colţul biroului recepţiei.

Slujnica era o fată cu mutră insipidă, cu părul tern şi dinţii galbeni ca pielea ei. A îngânat condiţiile de cazare şi masă, l-a uşurat pe Moody de zece şilingi (pe care i-a lăsat să cadă cu un zăngănit monoton într-un sertar încuiat de sub birou) şi, cu un aer posac, l-a condus la etaj. Moody era conştient de dâra de apă de ploaie pe care o lăsa în urma lui şi de băltoaca măricică pe care o făcuse pe podeaua din hol, aşa că i-a îndesat în palmă

şase penny; fata a luat banii cu un aer vag dispreţuitor şi s-a pregătit să plece, dar pe urmă, subit, a părut să regrete că nu fusese mai amabilă. S-a înroşit şi, după o tăcere de câteva clipe, l-a întrebat dacă nu i-ar plăcea să îi aducă sus o tavă cu mâncare de la bucătărie.

— Ca să vă uscaţi pe dinăuntru, a zis ea desfăcându-şi buzele într-un rânjet galben.

Hotelul Coroana era construit de curând şi se simţea încă izul prăfuit şi dulceag al scândurilor proaspăt raşchetate, pereţii scoteau încă şiruri mărgelate de sevă în lungul fiecărei caneluri, vetrele erau curate încă, fără cenuşă sau pete. Odaia lui Moody era mobilată foarte sumar, ca într-o pantomimă unde o gospodărie amplă şi prosperă este redată printr-un singur fotoliu. Perna de pe saltea era subţire şi umplută, s-ar fi zis, cu nişte ghemotoace de muselină; păturile erau un pic prea mari, astfel încât măturau cu marginile podeaua, dând impresia că patul intrase la apă, cu atât mai mult cu cât era înghesuit sub tavanul înclinat şi cu neregularităţi. Această simplitate sărăcăcioasă conferea camerei o atmosferă spectrală, de lucru neterminat, care ar fi putut părea neliniştitoare, dacă priveliştea ce se vedea prin geamul închis ar fi fost a unei alte străzi, dintr-o altă epocă, însă pentru Moody pustietatea aceasta era ca un balsam. Şi-a depozitat geamantanul ud pe masa de lângă pat, şi-a stors şi şi-a uscat hainele cum a putut mai bine, a băut tot ceaiul din vas, a mâncat patru felii de pâine neagră cu şuncă şi, după ce s-a zgâit pe fereastră la apăraia impenetrabilă de pe stradă, a decis să-şi amâne treburile în oraş pentru a doua zi dimineaţă.

Slujnica lăsase ziarul din ziua precedentă sub ceainic: cât de subţire era, pentru o publicaţie care costa şase penny! Moody a zâmbit şi a luat gazeta. Era pasionat de ştirile banale, aşa că s-a amuzat văzând că „Dansatoarea cea mai ademenitoare” din oraş îşi oferea serviciile şi drept „Moaşa cea mai discretă” din oraş. O întreagă coloană din ziar era dedicata prospectorilor daţi dispăruţi („Dacă aceste rânduri ajung sub ochii lui EMERY STAINES, sau ai oricui ar şti ceva despre soarta lui…”), iar o întreagă pagină oferea locuri de muncă pentru chelneriţe. Moody a citit ziarul de două ori, de la cap la coadă, inclusiv avizele de expediţie a mărfurilor aşteptate la destinaţie, reclamele pentru cazare şi transport ieftin, precum şi câteva

discursuri de campanie foarte anoste, publicate în întregime. A constatat că era dezamăgit: *West Coast Times* se citea ca o gazetă parohială. Dar în fond la ce se aşteptase? Cum să fie un teren aurifer un fel de fantasmă exotică, plăsmuită din poleială şi promisiuni? Ce-şi închipuise el, că aceşti căutători de aur ar fi nişte personaje rău famate şi viclene – fiecare ins un asasin, fiecare ins un hoţ?

Moody a împăturit ziarul cu mişcări lente. Firul gândurilor îl purtase înapoi la *Godspeed* şi la sicriul blestemat din cală, iar inima a început să-i bubuie în piept din nou.

— Ajunge, a rostit el cu voce tare şi imediat s-a simţit ca un prost.

S-a ridicat în picioare şi a azvârlit la o parte ziarul împăturit. Oricum, şi-a zis el, lumina zilei pălea, iar lui nu-i plăcea să citească în amurg.

Ieşind din cameră, a revenit la parter. A găsit-o pe slujnică retrasă în nişa din spatele scărilor, unde lustruia cu vacs o pereche de cizme de călărie, şi a întrebat-o dacă exista pe-acolo un salon unde să-şi poată petrece seara. Călătoria îl extenuase peste măsură, iar acum îşi dorea cu disperare să poată bea un pahar de coniac într-un loc liniştit, unde să-şi odihnească ochii.

Slujnica era mai îndatoritoare deja – pesemne că nu căpăta ea prea multe bacşişuri de şase penny, şi nici prea des, şi-a zis Moody, ceea ce putea să-i fie util pentru mai târziu, dacă va avea nevoie de ea. Fata i-a explicat că salonul Hotelului Coroana fusese rezervat în acea seară pentru un grup privat – „Frăţia Catolică”, a precizat ea rânjind din nou –, însă că, dacă el dorea, îl putea îndruma în schimb spre fumoar.

Moody reveni în prezent, tresărind înfiorat, şi văzu că Thomas Balfour rămăsese în expectativă, privindu-l în continuare cu un aer intrigat.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse Moody derutat. Cred că m-am lăsat furat de gânduri... pentru câteva momente.

— La ce te gândeai? zise Balfour.

Chiar, la ce se gândise? Doar la cravată, la mâna argintie, la numele acela rostit în icnete din întuneric. Scena era ca o mică lume, reflectă Moody, având propriile ei dimensiuni. Putea trece oricât de mult timp real atunci când el rătăcea cu mintea acolo. Exista această mare lume, unde timpul se scurgea şi locurile se schimbau, şi acea lume mică, încremenită, a groazei şi a panicii;

se suprapuneau perfect, o sferă înăuntrul unei sfere. Cât de straniu i se părea faptul că Balfour îl urmărise cu atenţie; că timpul concret trecuse, rotindu-se în jurul lui, în tot acel răstimp.

— Nu mă gândeam la nimic în mod special, zise el. Am îndurat o călătorie anevoioasă, asta e tot, şi sunt foarte obosit.

În spatele lui, unul dintre jucătorii de biliard executase o lovitură: un pocnet dublu, un bufnet înfundat, un murmur de admiraţie din partea celorlalţi jucători. Clericul îşi scutură zgomotos ziarul; un alt tip tuşi; un altul îşi scutură de praf mâneca de la cămaşă şi se foi pe scaun.

— Te întrebasem despre cearta dumitale, spuse Balfour.

— Cearta... începu Moody, apoi se opri.

Se simţea dintr-odată atât de ostenit, încât îi venea greu şi să vorbească.

— Disputa, îi reaminti Balfour. Dintre dumneata şi tatăl dumitale.

— Îmi pare rău, spuse Moody. Sunt nişte amănunte prea delicate.

— O chestiune de bani! Ei, am nimerit la fix?

— Iertaţi-mă, dar nu, n-a fost asta, răspunse Moody, trecându-şi mâna peste faţă.

— Nu o chestiune de bani! Atunci – o problemă de amor! Eşti îndrăgostit de o fată... dar tatăl dumitale nu este de acord cu alegerea...

— Nu, domnule, zise Moody. Nu sunt îndrăgostit.

— Mare păcat, comentă Balfour. În fine, atunci conchid: eşti deja căsătorit!

— Sunt necăsătorit.

— Eşti tânăr văduv, poate!

— N-am fost căsătorit niciodată, domnule.

Balfour pufni în râs şi îşi azvârli ambele braţe în sus, indicând prin gestul lui că reticenţa lui Moody i se părea amuzant de exasperantă şi de-a dreptul absurdă.

În timp ce Balfour râdea, Moody se săltă parţial de pe fotoliu, proptindu-se în palme, şi se răsuci ca să privească peste speteaza înaltă a fotoliului spre încăperea din spatele lui. Intenţiona să îi atragă cumva şi pe alţii în conversaţia lor şi, eventual, în acest fel să abată atenţia interlocutorului său de la ideea fixă pe care o urmărea. Dar nu ridică nimeni capul ca să-l privească; cu toţii păreau să-l evite cu bună ştiinţă, se gândi

Moody. Ciudat lucru. Dar era într-o postură incomodă, ba mai dădea dovadă şi de mojicie, aşa că, fără niciun chef, îşi reluă poziţia anterioară, aşezându-se picior peste picior.

— Nu vreau să vă dezamăgesc, spuse el, când hohotele de râs ale celuilalt se mai domoliră.

— Să mă dezamăgeşti – nu! strigă Balfour. Nu, nu. Poţi să-ţi păstrezi secretele!

— M-aţi înţeles greşit, spuse Moody. Scopul meu nu este să ascund adevărul. Subiectul însă mă întristează pe mine profund, atâta tot.

— Oh, spuse Balfour, dar întotdeauna e aşa, domnule Moody. Când eşti tânăr, te întristează profund trecutul propriu, să ştii, îţi doreşti să îl ţii doar pentru tine – şi niciodată să nu îl împărtăşeşti altora, altor bărbaţi, vreau să zic, înţelegi.

— Este o remarcă înţeleaptă.

— Înţeleaptă! Şi nimic altceva?

— Eu nu vă înţeleg, domnule Balfour.

— Ţii morţiş să îmi contracarezi curiozitatea!

— Recunosc că sunt un pic uimit de insistenţa dumneavoastră.

— Acesta este un oraş al goanei după aur, domnule! spuse Balfour. Fiecare trebuie să fie sigur de camarazii lui – fiecare trebuie să aibă încredere în camarazii lui – fireşte!

Iată ceea ce era şi mai ciudat. Pentru prima oară – poate din cauza frustrării lui crescânde, care îi făcea să-şi concentreze atenţia mai ferm asupra scenei din jur –, Moody simţi că întreaga situaţie începea să-i stârnească interesul. Tăcerea stranie din sală denota prea puţin acel gen de fraternitate în care totul este împărtăşit şi vine de la sine; ba mai mult chiar, Balfour nu dezvăluise aproape nimic despre caracterul lui şi despre reputaţia pe care o avea în oraş, altfel spus, acele informaţii graţie cărora Moody ar fi putut să se simtă mai liniştit în privinţa *lui*! Privirea îi alunecă pieziş spre bărbatul corpolent aşezat imediat lângă cămin, ale cărui pleoape închise tremurau din cauza efortului de a se preface că doarme, şi apoi spre bărbatul cu părul blond, din spatele lui, care muta tacul dintr-o mână în cealaltă, însă părea să-şi fi pierdut orice interes pentru partida de biliard.

Se urzea ceva acolo, căpătă el brusc certitudinea. Balfour juca un rol, în numele celorlalţi, cu misiunea de a-l evalua, îşi

zise Moody. Dar în ce scop? Exista un rost în spatele acestei şarje de întrebări, un plan disimulat cu abilitate prin atitudinea expansivă a lui Balfour, prin extraordinara lui înţelegere şi prin şarmul lui personal. Ceilalţi bărbaţi ascultau, indiferent cu câtă nonşalanţă întorceau paginile ziarelor sau se prefăceau că moţăie. Odată cu această dumirire, sala păru dintr-odată să se clarifice, ca atunci când nişte stele împrăştiate aleatoriu capătă aspectul de constelaţie direct sub privirea ta. Balfour nu mai părea vesel şi exuberant, cum îl considerase iniţial Moody; în schimb, părea frământat, încordat; chiar disperat. Moody se întreba acum dacă, făcându-i pe plac, nu ar fi mai profitabil decât să-l respingă în continuare.

Walter Moody era deosebit de versat în arta confidenţelor. Ştia că, atunci când te confesai cuiva, implicit căpătai dreptul de a deveni la rândul tău confesorul celuilalt. Un secret merită un secret, iar o poveste merită o poveste; delicata aşteptare a unei reacţii de aceeaşi natură reprezenta o presiune, pe care el ştia cum să o aplice. Putea afla mai mult pretinzând că avea încredere în Balfour decât suspectându-l făţiş, din simplul motiv că, acordându-i încredere celuilalt, cu dezinvoltură şi fără rezervă, Balfour ar fi fost nevoit să îi arate şi el toată încrederea, la rândul lui. Nu exista niciun motiv pentru care să nu poată relata istoria familiei lui – oricât de supărător ar putea fi să şi-o reamintească –, dacă în acest fel putea dobândi încrederea celuilalt. Nu avea nicio intenţie să divulge, desigur, ceea ce se întâmplase pe *Godspeed*; dar în această privinţă nu era nevoie să disimuleze în vreun fel, deoarece nu aceasta era povestea pe care Thomas Balfour ceruse să o audă.

Reflectând la toate astea, Moody schimbă macazul.

— Constat că nu v-am câştigat încă încrederea, spuse el. Eu nu am nimic de ascuns, domnule. Vă voi relata povestea mea.

Balfour se lăsă pe spate în găoacea fotoliului, cu un aer satisfăcut.

— Poveste, aşa o numeşti dumneata! spuse el zâmbind radios din nou. Păi, atunci să ştii că sunt surprins, domnule Moody, dacă nu e vorba în ea despre dragoste şi nici despre bani!

— E vorba doar despre absenţa lor, din păcate, preciză Moody.

— Absenţă – da, zise Balfour zâmbind mai departe şi

făcându-i semn lui Moody să continue.

— Trebuie mai întâi să vă familiarizez cu câteva detalii despre familia mea, spuse Moody, apoi tăcu molcom câteva clipe, mijindu-şi ochii, ţuguindu-şi buzele.

Fotoliul pe care şedea era întors cu faţa spre cămin, astfel că aproape jumătate dintre bărbaţii de-acolo erau în spatele lui, aşezaţi sau în picioare, fiecare preocupat chipurile de ceea ce făcea. Profitând de cele câteva secunde pe care le câştigase prefăcându-se că îşi adună gândurile, Moody îşi plimbă privirea spre stânga şi spre dreapta, pentru a-i observa mai bine pe ascultătorii plasaţi cel mai aproape de el, în jurul focului.

Imediat în apropierea vetrei, şedea bărbatul gras care se prefăcea că doarme. Indiscutabil, avea cea mai ostentativă ţinută dintre toţi cei de-acolo: un lanţ de ceas din aur masiv, gros cât degetul lui dolofan, îi atârna de-a curmezişul pieptului, între buzunarul vestei de velur şi pieptarul cămăşii de chembrică, iar prinse de lanţ, din loc în loc, erau diverşi bumbi de aur, mari cât nodurile degetelor. Bărbatul de lângă el, de cealaltă parte a lui Balfour, era parţial ascuns de marginea spetezei fotoliului, aşa că tot ce putea Moody să zărească din figura lui se reducea la luciul frunţii şi la vârful strălucitor al nasului acestuia. Purta un sacou de tweed cu model spic, o stofă groasă de lână, mult prea călduroasă pentru poziţia pe care o ocupa în apropierea focului din cămin, iar transpiraţia vizibilă pe faţa lui trăda falsitatea acelei posturi de aparent confort, pe care şi-o luase instalându-se pe fotoliu. Nu avea niciun trabuc; sucea şi răsucea în mâini o tabacheră de argint. În stânga lui Moody, se afla un alt fotoliu cu spetează înaltă, care era tras atât de aproape de fotoliul lui, încât Moody auzea perfect şuieratul nazal al respiraţiei vecinului său. Bărbatul acesta era brunet, zvelt la trup şi atât de înalt, încât părea pliat în două, aşa cum şedea cu genunchii adunaţi şi tălpile pantofilor bine plantate pe podea. Citea un ziar şi, în general, reuşea să simuleze o atitudine nepăsătoare mult mai bine decât ceilalţi, dar chiar şi aşa, avea ochii cumva sticloşi, ca şi cum nu ar fi fost focalizaţi direct pe litere, şi oricum nu mai întorsese nicio pagină de o bucată de vreme.

— Am un frate, iar cu sunt mezinul, începu Moody în cele din urmă. Fratele meu, Frederick, este cu cinci ani mai mare decât mine. Mama noastră a murit cu puţin înainte ca eu să

termin şcoala – am revenit acasă doar pentru scurt timp, la înmormântarea ei –, iar foarte curând după aceea tata s-a recăsătorit. N-o întâlnisem până atunci pe cea de-a doua soţie a lui. Era – este – o femeie delicată, liniştită, care se speria din orice şi se îmbolnăvea mereu. Această delicateţe a ei o face să fie o persoană foarte diferită de tatăl meu, care este un om grosolan şi bea mult. Nu se potriveau aproape deloc; amândoi considerau că făcuseră o greşeală căsătorindu-se şi, cu regret, menţionez că tatăl meu se purta foarte urât cu noua lui nevastă. Acum trei ani, a dispărut, părăsind-o în Edinburgh, fără mijloace de subzistenţă. N-a lipsit mult să ajungă o cerşetoare, sau mai rău chiar, căci într-atât de lucie era sărăcia în care se trezise subit. A apelat la mine – printr-o scrisoare; eu eram în străinătate, dar m-am întors acasă numaidecât. Am devenit protectorul ei, într-un sens modest. Am luat o serie de măsuri spre binele ei, pe care ea le-a acceptat, deşi cumva cu amărăciune, deoarece viaţa ei era acum mult schimbată, explică Moody tuşind sec, cu un aer jenat. Am obţinut pentru ea un mic stipendiu – un loc de muncă, înţelegeţi. Apoi am plecat la Londra cu intenţia de a-l găsi pe tatăl meu. Acolo, am epuizat toate metodele posibile de a-l găsi, cheltuind pentru asta enorm de mulţi bani. În cele din urmă, am început să mă gândesc cum aş putea să transform învăţătura dobândită prin studii într-un venit de un fel sau altul, căci ştiam că nu mai puteam să mă bizui în continuare pe moştenirea mea drept mijloc de garanţie, iar creditul meu în oraş devenise foarte şubred. Fratele meu mai mare nu ştia nimic despre faptul că mama noastră vitregă fusese abandonată necruţător: Frederick plecase să îşi caute norocul pe terenurile aurifere din Otago, cu câteva săptămâni înainte ca tata să dispară. Îl apucau uneori năbădăile, căzând pradă unor toane de moment – un spirit aventurier, presupun că aşa l-aş putea numi, deşi noi n-am fost niciodată apropiaţi unul de celălalt după ce am trecut de vârsta copilăriei şi mărturisesc că nu-l cunosc prea bine. Au trecut luni, şi chiar ani de zile; fratele meu nu a venit înapoi, şi nici nu ne-a dat de veste în vreun fel. Scrisorile pe care i le-am trimis au rămas fără răspuns. De fapt, nici acum nu ştiu dacă au ajuns în mâinile lui. Într-un final, mi-am luat un bilet de călătorie pe o navă cu destinaţia Noua Zeelandă, intenţia mea fiind de a-l informa pe frate-meu despre schimbările în situaţia materială a familiei

noastre, şi – dacă era în viaţă, bineînţeles – să muncesc alături de el, pentru o vreme, săpând după aur. Averea mea personală se dusese, dobânda pe renta mea viageră se epuizase de mult, iar eu eram înglodat în datorii. Pe perioada şederii în Londra, studiasem la Inner Temple. Probabil că aş fi putut rămâne în avocatură, aşteptând să fiu primit în barou, dar pe mine nu mă prea pasionează dreptul. Nu puteam să sufăr profesia de avocat. Am preferat să mă îmbarc pe o corabie spre Noua Zeelandă. Când am coborât pe uscat la Dunedin, acum nici două săptămâni, am aflat că aurul din Otago fusese aproape complet eclipsat de noile descoperiri făcute aici, pe Coastă. Am ezitat, neştiind încotro să mă aventurez mai întâi, şi am fost răsplătit pentru ezitarea mea în cel mai neaşteptat mod: l-am întâlnit pe tatăl meu.

Balfour murmură ceva, dar nu îl întrerupse. Avea un aer judicios, privind fix spre foc, cu buzele ţuguiate în jurul trabucului şi cu degetele înconjurând lejer baza paharului. Ceilalţi unsprezece stăteau la fel de nemişcaţi. Renunţaseră probabil la partida de biliard, din moment ce Moody nu mai auzea păcănitul bilelor în spatele lui. Tăcerea generală denota o stare de tensiune, ca şi cum auditorii aşteptau ca el să dezvăluie ceva foarte special, sau se temeau că ar fi putut face asta.

— Revederea noastră nu a fost o întâmplare fericită, zise Moody.

Vorbea tare, acoperind ropotul ploii; suficient de tare încât să-l audă fiecare bărbat din sală, dar nu într-atât de tare încât să lase impresia că era conştient de atenţia lor.

— Era beat şi extrem de furios că îl găsisem, continuă el. Am aflat că devenise extraordinar de bogat şi că se însurase din nou, cu o femeie care, negreşit, nu ştia nimic despre trecutul lui, sau, oricum, habar n-avea de faptul că era căsătorit legal cu o altă femeie. Din păcate, mărturisesc că n-am fost deloc surprins. Relaţiile cu tatăl meu nu au fost niciodată afectuoase, iar acum nu era prima oară când îl prinsesem în nişte împrejurări îndoielnice, deşi niciodată într-o situaţie de o asemenea mârşăvie, ţin totuşi să precizez. Am rămas cu adevărat stupefiat însă când, întrebându-l despre fratele meu, am aflat că fusese de la bun început agentul tatei: puseseră la cale amândoi abandonul, călătorind spre sud ca doi parteneri. N-am mai aşteptat să mă întâlnesc şi cu Frederick – nu suportam, oricum,

să-i văd pe amândoi împreună – şi am vrut să plec. Tata a devenit agresiv şi a încercat să mă reţină cu forţa. Am reuşit să fug şi am plănuit imediat să vin încoace. Aveam suficienţi bani cât să mă întorc direct la Londra, dacă voiam, însă eram atât de mâhnit încât... îngăimă Moody, apoi tăcu făcând un gest neputincios din degete. Nu ştiu, spuse el în cele din urmă. Am crezut că munca grea, săpând după aur, ar putea să-mi facă bine pentru o vreme. Şi nu vreau să fiu avocat.

Sala era cufundată în tăcere. Moody scutură din cap şi se trase în faţă, pe marginea fotoliului.

— Este o poveste tristă, spuse el pe un ton mai vioi. Mi-e ruşine cu rudele mele de sânge, domnule Balfour, dar nu vreau să mă mai gândesc la lucrurile astea. Intenţionez să îmi clădesc o nouă viaţă.

— Tristă poveste, într-adevăr! exclamă Balfour smulgându-şi trabucul din gură şi gesticulând cu el prin aer. Îmi pare rău pentru dumneata, domnule Moody, dar totodată te şi aplaud. Fiindcă viziunea dumitale este tipică pentru orice căutător de aur, înţelegi? O reinventare! Ba îndrăznesc să spun – o revoluţie! Posibilitatea ca un om să îşi clădească o nouă viaţă, să se *reclădească* pe sine – efectiv, asta înseamnă!

— Sunt cuvinte de îmbărbătare, mulţumesc, spuse Moody.

— Tatăl dumitale – numele lui este tot Moody, presupun.

— Exact, zise Moody. Numele lui de botez este Adrian; poate aţi auzit de el?

— Nu, n-am auzit, răspunse Balfour, apoi, sesizând dezamăgirea celuilalt, adăugă: Dar asta contează prea puţin, bineînţeles. Eu lucrez în domeniul transporturilor maritime, după cum ţi-am povestit; în momentul de faţă, nu mai am nicio legătură directă cu oamenii de pe teren. Am stat în Dunedin. Am stat în Dunedin aproximativ trei ani. Dar dacă tăticul tău a avut noroc în prospecţiunile lui, înseamnă că s-a aflat probabil înspre centrul ţării. Sus, în zona muntoasă. Asta ar putea să fie oriunde – Tuapeka, Clyde – absolut oriunde. Dar, auzi, revenind la prezent, domnule Moody. Nu ţi-e teamă că va veni pe urmele dumitale?

— Nu, domnule, răspunse sincer Moody. M-am străduit să creez impresia că am plecat imediat spre Anglia, în ziua în care m-am despărţit de el. În port am găsit un om care voia să meargă la Liverpool. I-am explicat situaţia mea şi, după o scurtă

tocmeală, am făcut schimb de acte între noi. El s-a prezentat cu numele meu la agenţia de bilete, iar eu cu numele lui. În cazul în care tata s-ar interesa la vamă, funcţionarii de-acolo îi pot arăta dovada că am părăsit deja aceste insule şi că am pornit spre casă.

— Dar poate că tatăl dumitale – şi fratele – vor veni pe Coasta de Vest din proprie iniţiativă. Pentru terenurile aurifere.

— Lucrul acesta nu îl pot prezice, recunoscu Moody. Dar din câte am înţeles eu despre situaţia lor actuală, se pare că au găsit destul aur în Otago.

— *Destul* aur! repetă Balfour, gata să pufnească în râs.

Moody ridică din umeri.

— În fine, spuse el cu răceală. Mă voi pregăti pentru posibilitatea venirii lor, desigur. Dar nu mă aştept să se întâmple asta.

— Nu – bineînţeles, bineînţeles, zise Balfour bătându-l prieteneşte pe mânecă cu palma lui mare. Hai să discutăm acum despre lucruri mai optimiste. Spune-mi, ce intenţionezi să faci cu paralele, când vei fi adunat o sumă decentă? Înapoi în Scoţia, aşa-i, ca să-ţi cheltuieşti averea acolo?

— Aşa sper, spuse Moody. Am auzit că e posibil să îţi faci o situaţie materială bună în patru luni sau mai puţin, ceea ce mi-ar permite să plec de-aici înainte de lunile urâte de iarnă. Dumneavoastră vi s-ar părea o perspectivă plauzibilă?

— Absolut plauzibilă, zise Balfour zâmbind spre tăciuni, absolut plauzibilă, într-adevăr, da, poate fi o dorinţă realizabilă. Niciun amic în oraş, totuşi? Nu te-a aşteptat nimeni pe chei, n-ai dat de nimeni – băieţi de-acasă?

— Nu, domnule, nimeni, îi spuse Moody pentru a treia oară în acea seară. Am călătorit până aici de unul singur şi, după cum v-am spus deja, intenţionez să fac avere pe cont propriu, fără ajutorul altor persoane.

— O, da, zise Balfour, pe cont propriu – mda, să porneşti *în căutarea* averii, în stil modern. Dar partenerul unuia care sapă după aur este ca umbra lui – ăsta-i un alt lucru bine de ştiut, este ca umbra lui, sau ca soţia lui.

La această remarcă, o undă de amuzament străbătu încăperea: nu râsete făţişe, doar o răsuflare adâncă, venită din diferite puncte simultan. Moody privi în jurul lui. Sesizase o destindere în atmosferă, un sentiment colectiv de uşurare

sufletească, la încheierea relatării lui. Oamenii se temuseră de ceva, îşi zise el, iar povestirea lui îi îndreptăţise să lase frica deoparte. Se întrebă, pentru prima oară, dacă freamătul lor interior nu avea legătură cumva cu grozăvia la care asistase el la bordul velierului *Godspeed.* Ideea era straniu de neplăcută. Nu voia să creadă că amintirea lui personală ar putea fi explicabilă pentru altcineva, şi cu atât mai puţin că un alt om ar putea şti ceea ce văzuse el. (Suferinţa lăuntrică, a reflectat el mai târziu, putea priva un om de capacitatea lui de empatie, putea să-l facă egoist, putea să-l împingă să-i desconsidere pe toţi ceilalţi indivizi chinuiţi de suferinţe. Această revelaţie, atunci când s-a produs, l-a luat prin surprindere.)

Balfour rânjea.

— Ah, da – umbra lui, sau soţia lui, repetă el mişcând aprobator din cap, cu ochii la Moody, de parcă acesta ar fi fost autorul poantei, şi nu el.

Îşi netezi barba de câteva ori cu căuşul palmei şi râse un pic. Căci i se luase o piatră de pe inimă, într-adevăr. Moştenire pierdută, înşelăciuni în căsnicie, o femeie de neam mare *pusă să muncească* – aceste fapte reprobabile aparţineau unei lumi complet diferite, se gândea Balfour; o lume a saloanelor elegante şi a cărţilor de vizită şi a toaletelor de gală. Era fascinat cum asemenea răsturnări ale sorţii puteau conta drept nişte tragedii, cum acest tânăr putea să le *mărturisească,* cu acea stânjeneală stăpânită şi severă a omului care fusese învăţat să creadă, din momentul naşterii sale, că situaţia lui materială nu se va schimba niciodată. Să vorbeşti despre aşa ceva aici, în punctul de avangardă al lumii civilizate! Hokitika se dezvolta mai repede decât San Francisco, spuneau ziarele, crescând din nimic... din străvechiul putregai al junglei... din mlaştinile înnămolite de maree şi din văile mişcătoare şi din ceaţă... din apele perfide, bogate în minereu. Aici nu veneau oameni cu situaţie, ci oameni care *îşi făceau o situaţie,* ghemuiţi pe vine în noroi ca să spele aluviunile, sperând. Balfour îşi duse mâna la rever. Povestirea lui Moody era patetică şi trezise în el un sentiment patern şi îngăduitor, căci lui Balfour îi plăcea foarte mult să i se aducă aminte că el era un om modern (întreprinzător, neîmpovărat de relaţii de familie), în timp ce ceilalţi oameni încă se împotmoleau în laţurile unei epoci depăşite.

Acesta, desigur, era un verdict care vorbea mai degrabă despre judecător decât despre prizonier. Voinţa lui Balfour era prea puternică pentru a admite preceptele filosofice, doar dacă acestea nu vădeau o solidă sorginte empirică; spiritul lui liberal nu putea concepe disperarea, care pentru el era ca un puţ incomensurabil, prevăzut cu o adâncime, dar nu şi cu o lăţime, sugrumat în izolarea lui, navigabil doar prin atingere şi lipsit de orice gen de curiozitate. Balfour nu simţea niciun fel de fascinaţie pentru suflet, văzând în el doar un pretext pentru misterele mai grandioase şi mai antrenante ale umorului şi ale aventurii; despre nopţile negre ale sufletului nu avea nicio opinie. Repeta, adesea, că singurul gol interior căruia îi dădea vreo atenţie era apetitul şi, deşi râdea când spunea asta şi părea foarte încântat, era adevărat că rar se întâmpla ca înţelegerea şi compasiunea lui să se extindă asupra unor situaţii unde era de aşteptat ca acestea să se manifeste. Privea cu îngăduinţă spre spaţiile deschise ale viitorului altor oameni, însă îl agasau locurile ferecate din trecutul lor.

— În orice caz, continuă el, ţine minte asta ca pe al doilea sfat pe care ţi-l dau, domnule Moody: găseşte-ţi un prieten. Există nenumărate grupuri în zonă care s-ar bucura să aibă un ajutor în plus. Aşa se face pe-aici, înţelegi – îţi găseşti un partener, apoi formezi o echipă. N-am auzit niciodată de cineva care să fi reuşit de unul singur. Ai şi dumneata vreun echipament, o boccea pentru drum?

— Din păcate, sunt la cheremul intemperiilor în această privinţă, răspunse Moody. Cufărul meu a rămas deocamdată pe corabie; vremea era prea necruţătoare pentru a risca o traversare a bancului de nisip în seara asta; oricum, mi s-a spus că o să-mi pot prelua lucrurile din clădirea vămii mâine după-amiază. Eu am venit cu un şlep – un mic echipaj a vâslit, cu mult curaj, în larg, ca să aducă pasagerii la mal.

— O, da, spuse Balfour pe un ton mai grav. Am văzut trei epave, asta doar în ultima lună, şi asta după ce navele au încercat să treacă peste bancul de nisip. Este îngrozitor de periculos. Sigur, se poate scoate un ban din chestia asta. Când navele vin încoace, lumea nu le dă prea multă atenţie. Dar când pleacă înapoi pe mare... când pleacă înapoi pe mare au aur la bord.

— Mi s-a spus că debarcarea aici, la Hokitika, este

îndeobşte extrem de riscantă.

— O, da, extrem de riscantă. Şi nu se poate face nimic în privinţa asta dacă un vas are lungimea de peste treizeci de metri. Degeaba încinge motorul şi scoate un panaş de aburi, tot nu are forţa necesară să treacă dincolo. Un spectacol cu foc de artificii bubuind de jur-împrejur, tot nu contează. Dar, de fapt – nu sunt doar vapoarele. Nu doar navele mari. Hokitika Bar[2] este o capcană pentru orice ambarcaţiune, Walter. Pe fâşia aia de nisip poate să eşueze şi o goeletă, dacă n-a prins mareea potrivită.

— Da, aşa cred şi eu, zise Moody. Vasul nostru era un barc, un velier nu prea mare, agil, suficient de îndrăzneţ încât să ţină piept celor mai îngrozitoare furtuni, cu toate astea, căpitanul nu s-a încumetat să rişte. A ales să arunce ancora în rada portului şi să aştepte până dimineaţă.

— *Waterloo,* aşa se numeşte? Face curse regulate de la şi înspre Chalmers.

— Nu, un vas de transport, închiriat pentru o cursă specială, spuse Moody. Se numeşte *Godspeed.*

Şocul produs în jur de rostirea acelei denumiri nu ar fi fost mai mare nici dacă, în clipa aceea, Moody ar fi scos un pistol din buzunar. Privi în jur (cu o expresie încă blajină) şi observă că atenţia tuturor era fixată acum făţiş asupra lui. Câţiva bărbaţi lăsară ziarul din mână; cei care picoteau deschiseră ochii; şi unul dintre jucătorii de biliard făcu un pas spre el, în lumina lămpii.

Balfour tresărise înfiorat şi el când auzise numele velierului, însă ochii lui cenuşii susţineau cu răceală privirea lui Moody.

— Într-adevăr, spuse el, părând să renunţe într-o clipă la toată efuziunea şi efervescenţa care caracterizaseră atitudinea lui până în acel punct. Îţi mărturisesc, domnule Moody, că numele ambarcaţiunii nu îmi este necunoscut... nu îmi este nicidecum necunoscut, însă aş vrea să verific şi numele căpitanului, dacă nu te deranjează.

Moody scruta chipul lui Balfour, încercând să desluşească o anumită expresie, pe care, dacă cineva l-ar fi presat, ar fi fost prea jenat să o descrie cu voce tare. Căuta să vadă dacă Balfour nu părea cumva bântuit de vreo viziune înfricoşătoare. Era convins că, dacă mintea acestuia ar fi făcut un salt înapoi în

---

[2] Bancul de nisip din Hokitika.

timp, pentru a-şi imagina sau a-şi aminti genul de grozăvie supranaturală pe care Moody o întâlnise pe *Godspeed,* efectul ar fi fost vizibil pe faţa bărbatului. Dar Balfour părea doar precaut, ca atunci când auzi că îţi bat creditorii la uşă şi începi în gând să ticluieşti scuze şi metode de eschivare – dar, în rest, nu părea chinuit, nici speriat. Moody avea certitudinea că orice om care ar fi asistat la ceea ce asistase el ar purta amprenta acelui şoc Şi, cu toate astea, Balfour era schimbat; îi apăruseră un nou gen de şiretenie în alură, un nou gen de acuitate în privire. Moody se simţea învigorat de această transformare. Îşi dădu seama, cu un val de emoţie, că îl subestimase.

— Cred că numele căpitanului era Carver, spuse el răspicat. Francis Carver, dacă îmi amintesc corect; un om de o forţă considerabilă, cu un aer abătut şi o cicatrice albă pe obraz. Ei bine, descrierea se potriveşte cu persoana pe care o cunoaşteţi?

— Da, se potriveşte, confirmă Balfour cercetând la rândul lui chipul lui Moody. Sunt foarte curios să ştiu de unde vă cunoaşteţi, dumneata şi domnul Carver, spuse el după câteva clipe. Dacă nu te deranjează indiscreţia întrebării, bineînţeles.

— Iertaţi-mă, dar nu ne cunoaştem, spuse Moody. Adică, sunt sigur că nici nu m-ar recunoaşte dacă m-ar vedea din nou.

Era decis, în conformitate cu strategia lui, să abordeze întrebările lui Balfour în mod politicos şi fără rezerve; procedând astfel, avea dreptul să pretindă şi el nişte răspunsuri la întrebările lui. Talentul lui Moody în arta diplomaţiei nu era deloc neglijabil. În copilărie, ştiuse instinctiv că era întotdeauna preferabil să spui o jumătate de adevăr, dar cu un aer binevoitor, decât să spui tot adevărul, însă de o manieră defensivă. Impresia de cooperare era foarte profitabilă, fie numai şi pentru că impunea o reciprocitate: mă port frumos, te porţi frumos. Nu mai privi în jur din nou, ci continuă să-şi ţină ochii larg deschişi şi faţa senină, adresându-i-se doar lui Balfour, de parcă cei unsprezece indivizi de pe margine, care se holbau la el, nu l-ar fi interesat câtuşi de puţin.

— În cazul ăsta, spunea Balfour, mă voi hazarda să ghicesc că ţi-ai cumpărat biletul de la ofiţerul secund al navei.

— Da, domnule, a băgat banii direct în buzunar.

— Ai avut un aranjament special cu omul?

— Combinaţia fusese pusă la cale de echipaj, cu consimţământul comandantului, replică Moody. O modalitate

relativ simplă de a scoate un ban în plus, presupun. Nu mai exista niciun fel de cuşetă – ţi se repartiza un culcuş sub punte, cu instrucţiunea să fii vigilent şi să nu le stai în cale. Nu erau nicidecum nişte condiţii ideale, desigur, însă împrejurările mă obligau să plec imediat din Dunedin, după cum ştiţi, iar *Godspeed* era singura plecare prevăzută pentru ziua în care voiam eu să mă îmbarc. Nu l-am cunoscut pe ofiţerul secund, până la învoiala noastră, la fel cum nu-i cunoşteam pe pasageri şi nici pe membrii echipajului.

— Câţi pasageri au urcat la bord conform acestui aranjament?

— Opt, răspunse Moody punându-şi trabucul în gură şi uitându-se drept în ochii lui Balfour.

Balfour nu pregetă să îl descoasă şi mai mult:

— Asta înseamnă dumneata şi încă şapte? Opt în total?

Moody ocoli un răspuns direct.

— Lista pasagerilor va fi publicată în ziarul de luni; evident, puteţi să o examinaţi şi dumneavoastră, zise el cu o expresie cumva contrariată, ca şi cum ar fi vrut să sugereze că această dorinţă de a se edifica, manifestată de Balfour, nu era doar inutilă, ci şi deplasată. Apoi, mai adăugă: Numele meu real, bineînţeles, nu va apărea acolo. Am călătorit sub numele de Philip de Lacy, acesta fiind omul ale cărui acte le-am cumpărat la Dunedin. Walter Moody, în evidenţele autorităţilor, se află în prezent undeva în Pacificul de Sud – navigând spre est, presupun, către Capul Horn.

Chipul lui Balfour avea în continuare o expresie rece.

— Permite-mi, te rog, să te mai întreb un lucru, zise el. Aş vrea să ştiu doar dacă ai avut motive să îţi formezi o părere bună sau proastă despre el. La domnul Carver mă refer.

— Nu sunt sigur că vă pot răspunde corect, zise Moody. Opinia mea se bazează doar pe bănuieli şi zvonuri. Cred că individul a fost cumva constrâns să plece din Dunedin, din moment ce era nerăbdător să ridice ancora, în ciuda prognozei unei furtuni apropiate, însă n-am niciun fel de idee ce ar fi putut determina aceasta grabă a lui. Nu am făcut cunoştinţă cu el şi l-am văzut doar de la distanţă, în timpul voiajului, iar atunci doar arareori, fiindcă a stat în cabina lui o bună parte din timp. După cum vedeţi, părerea mea nu valorează prea mult. Şi totuşi...

— Şi totuşi... zise Balfour dându-i ghes să continue, atunci

când Moody se oprise.

— Ca să fiu sincer cu dumneavoastră, domnule, zise acesta întorcându-se complet cu faţa spre interlocutorul lui, în timp ce eram la bord, am descoperit anumite detalii despre încărcătura velierului, care m-au făcut să am dubii că misiunea vasului ar fi fost dintre cele cinstite. De un lucru sunt sigur însă: nu mi-aş dori niciodată să îmi fac un duşman din domnul Carver, dacă îmi stă în putere să evit acest lucru.

Bărbatul brunet din stânga lui Moody se crispase.

— Ziceai că ai descoperit ceva în încărcătura vasului? intră el în vorbă, înclinându-se în faţă.

„Aha!” îşi zise Moody. „Acum e momentul să profit de avantaj!” Se întoarse să se adreseze noului vorbitor.

— Iertaţi-mă dacă voi pregeta să vă dau amănunte, spuse el. Nu vreau să vă jignesc, domnule, dar suntem doi străini unul pentru celălalt; sau, mai degrabă, *dumneavoastră* sunteţi un străin pentru *mine,* din moment ce discuţia mea cu domnul Balfour a ajuns la mai multe urechi decât ale sale. Sub acest aspect, sunt dezavantajat, nu în ceea ce mă priveşte ca persoană, ştiut fiind că eu m-am comportat cu sinceritate, ci în ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră, fiindcă aţi făcut cunoştinţă cu mine indirect, fără să vă prezentaţi, şi aţi auzit povestea mea, fără vreo invitaţie sau vreun răspuns. Eu nu am nimic de ascuns referitor la această călătorie sau la oricare alt voiaj pe care l-am întreprins, dar mărturisesc (şi se întoarse din nou spre Balfour) că este agasant să fii chestionat atât de necruţător de către un anchetator care nu divulgă nimic despre intenţiile sale.

Replica lui Moody fusese formulată cam agresiv, în comparaţie cu felul lui de a se exprima, însă vorbise calm şi demn şi, în plus, ştia prea bine că era îndreptăţit să răspundă aşa. Fără să clipească, privea cu un aer stăpânit la Balfour, aşteptând reacţia acestuia, cu ochii lui blânzi larg deschişi. Privirea lui Balfour licări pieziş spre bărbatul brunet care le întrerupsese conversaţia, revenind iute înapoi şi fixându-se asupra ochilor lui Moody. Răsuflă lung. Se ridică de pe fotoliu, azvârli chiştocul trabucului în foc şi, întinzând mâna, spuse liniştit:

— Paharul dumitale se cere reumplut, domnule Moody. Te rog, lasă-mi mie această plăcere.

Se duse în tăcere la bufet, unde îl urmă şi bărbatul brunet, care, deşirându-se din fotoliu cât era de lung, aproape că atingea cu creştetul tavanul scund al sălii. Aplecându-se spre Balfour, începu să-i mormăie ceva insistent la ureche. Balfour încuviinţă din cap şi murmură un răspuns. Fusese pesemne vreo instrucţiune, din moment ce bărbatul înalt se duse apoi la masa de biliard, îi făcu semn bărbatului blond să vină mai aproape şi îi transmise în şoaptă mesajul. Bărbatul blond începu să mişte aprobator din cap, prompt şi viguros. Studiindu-i de la distanţă, Moody simţea că redevenea ager, cum îi era felul. Coniacul îl dezmeticise; se mai încălzise şi nu se mai simţea jilav; în plus, nimic nu îi putea ridica moralul mai bine decât promisiunea unei poveşti.

Se întâmplă adesea ca, atunci când un suflet chinuit de o apăsare se vede obligat să se ocupe de o altă anevoinţă, care nu îl priveşte câtuşi de puţin, această nouă problemă să ajungă să acţioneze asupra primeia ca un fel de balsam. Moody simţea acest lucru acum. Pentru prima oară de când debarcase de pe şlep, constata că era capabil să reflecteze limpede la păţania lui recentă. În contextul acestui nou secret, memoria lui era cumva eliberată. Putea să îşi amintească scena care îl obseda – mortul ridicându-se, beregata însângerată, ţipătul lui – şi să o considere fabuloasă, senzaţională; înfricoşătoare, desigur, dar cumva mult mai explicabilă totodată. Povestea căpătase un fel de valoare: putea să o valorifice, oferind-o la schimb.

Urmărea cum mesajul şoptit trecea de la un om la altul. Nu putea distinge propriu-zis cuvinte – talmeş-balmeşul de accente nefamiliare făceau imposibil acest lucru –, însă era evident pentru el că subiectul discuţiei îi privea pe toţi cei de faţă. Îşi forţă mintea să evalueze situaţia meticulos şi raţional. Neatenţia îl indusese deja în eroare în acea seară; era decis să nu se mai înşele din nou. Se profila, pesemne, vreun matrapazlâc, presupuse el, sau eventual se adunaseră acolo ca să se alieze împotriva altui individ. Domnul Carver, poate. Erau doisprezece la număr, ceea ce pe Moody îl ducea cu gândul la o reuniune de juraţi, însă prezenţa chinezilor şi a băştinaşului maori făcea imposibil acest lucru. Oare prin prezenţa lui întrerupsese vreun consiliu secret? Dar ce fel de consiliu ar fi putut include o asemenea diversitate de rasă, venit şi poziţie socială?

Inutil să spunem că înfăţişarea lui Walter Moody nu trăda

nimic din subiectul gândurilor sale. Îşi calibrase cu precizie expresia, între un aer de gravă consternare şi unul de dezvinovăţire, ca şi cum ar fi vrut să comunice că era foarte afectat de tulburarea pe care o cauza, dar că nu avea nicio idee care ar putea fi acea tulburare, iar în privinţa modului în care trebuia să se comporte mai departe, era dispus să urmeze indicaţiile oricui şi să ignore propria-i opinie.

Afară, vântul începu să sufle din altă direcţie, împingând o rafală de aer umed în josul hornului, astfel încât tăciunii se înviorară în vatră, umflându-se purpurii, iar pentru o fracţiune de secundă Moody simţi în nări mirosul de mare. Mişcarea din şemineu părea să-l fi trezit din amorţire pe bărbatul gras, aflat cel mai aproape de foc. Omul se săltă anevoios din fotoliu, gemând din cauza efortului, şi, târşâind din picioare, se duse spre bufet, unde erau şi ceilalţi. După plecarea acestuia, Moody se trezi că rămăsese singur în faţa căminului, împreună cu bărbatul îmbrăcat în costum de tweed cu model spic; acesta se aplecă acum în faţă şi rosti:

— Aş vrea să mă prezint, dacă nu aveţi nimic împotrivă, spuse el şi, pentru prima oară de când sucea între degete tabachera de argint, deschise cu un pocnet capacul şi îşi alese o ţigară.

Vorbea cu un accent tipic franţuzesc, articulând cuvintele distinct şi politicos:

— Numele meu este Aubert Gascoigne, sper să nu te superi dacă numele dumitale îmi este deja cunoscut.

— Păi, întâmplarea face, răspunse Moody tresărind un pic surprins, să cunosc şi cu numele dumitale, cred.

— Atunci, înseamnă că suntem vechi cunoştinţe, spuse Aubert Gascoigne, care între timp se scotocise după chibrituri.

Se opri acum, cu mâna în buzunarul de la piept, ca un colonel fercheş, pozând pentru un crochiu.

— Dar sunt intrigat. Cum se face că dumneata mă cunoşti pe mine, domnule Moody?

— Am citit articolul dumitale astă-seară, în ediţia de vineri a ziarului *West Coast Times* – am dreptate? Dacă îmi amintesc corect, ai redactat un punct de vedere pentru Judecătoria de pace.

Gascoigne zâmbi şi scoase chibriturile la vedere.

— Acum am înţeles. Am ajuns să fiu ştirea de ieri.

Scuturând cutia, extrase un băţ de chibrit, îşi aşeză faţa cizmei pe genunchi şi trase scurt cu gămălia peste talpă.

— Iartă-mă, începu Moody, temându-se să nu-l fi jignit, însă Gascoigne clătină din cap.

— Nu mă simt ofensat, spuse el după ce îşi aprinse ţigara. Bun, vasăzică soseşti ca străin într-un oraş necunoscut, şi care este prima dumitale mutare? Îţi iei un ziar tipărit în ziua precedentă şi citeşti cronica judiciară. Afli numele celor care încalcă legea, pe de o parte, şi numele celor care aplică legea, pe de altă parte. Iată o adevărată strategie.

— N-a fost nimic premeditat, spuse Moody timid.

Numele lui Gascoigne apăruse pe pagina a treia a ziarului, sub o scurtă predică, poate de lungimea unui paragraf, despre infamia faptelor nelegiuite. Expunerea era precedată de o listă a tuturor arestărilor care fuseseră făcute în acea lună. (Nu-şi mai amintea niciunul dintre acele nume şi, de fapt, pe Gascoigne îl ţinuse minte doar fiindcă pe fostul lui profesor de latină îl chema Gascoyen – o asemănarea care îi atrăsese atenţia.)

— Poate că nu, ripostă Gascoigne, însă asta a fost ceea ce te-a adus exact în miezul frământării noastre, totuşi: un subiect care, de două săptămâni, e pe buzele fiecărui om.

— Delincvenţi mărunţi? se încruntă Moody.

— O persoană în mod special.

— Să ghicesc? întrebă Moody glumeţ, când interlocutorul lui alese să tacă.

— În fine, nu contează, spuse Gascoigne ridicând din umeri. Mă refer la o târfă.

Moody ridică din sprâncene. Încercă să-şi amintească lista arestărilor – da, parcă era şi un nume de femeie pomenit acolo. Se întreba ce avea de spus oricare bărbat din Hokitika despre arestarea unui târfe. Avu nevoie de câteva clipe pentru a găsi cuvintele cu care să formuleze un răspuns adecvat, dar, spre surprinderea lui, Gascoigne începu să râdă.

— Te tachinez, spuse el. Nu mă lăsa să te tachinez. Delictul ei nu figurează pe listă, bineînţeles, dar dacă vei citi cu un pic de imaginaţie, îl vei vedea. Anna Wetherell este numele pe care şi-l dă.

— Nu prea cred că ştiu să citesc cu imaginaţie.

Gascoigne râse din nou, suflând brusc fumul afară.

— Dar eşti avocat, nu-i aşa?

— Doar prin studii, spuse Moody pe un ton înţepat. Nu am intrat în barou deocamdată.

— Mda, uite cum e: există întotdeauna o conotaţie aparte în expunerea unui judecător, explică Gascoigne. „Domnilor din Westland” – iată primul indiciu. „Delicte ruşinoase şi înjositoare” – iată şi al doilea indiciu.

— Înţeleg, zise Moody, deşi nu înţelegea deloc.

Privirea lui zvâcni scurt peste umărul lui Gascoigne: bărbatul gras se dusese lângă cei doi chinezi şi scria de zor ceva pe coperta interioară a agendei, ca să le dea să citească. Poate că femeia a fost învinuită pe nedrept? Poate lucrul acesta a captat atenţia tuturor?

— O, n-a fost băgată la închisoare pentru prostituţie, spuse Gascoigne. Jandarmilor nu le pasă nici cât negru sub unghie de *aşa ceva*! Atâta timp cât un bărbat ştie să fie suficient de discret, foarte mulţumiţi se prefac şi ei că nu au văzut nimic.

Moody aştepta. Felul în care Gascoigne îi vorbise îl contraria oarecum prin tonul deopotrivă rezervat şi confient pe care îl avusese. Moody simţea că nu putea avea încredere în el. Funcţionarul să fi avut poate vreo treizeci şi ceva de ani. Avea părul spălăcit şi un pic încărunţit deasupra urechilor şi o mustaţă tot spălăcită şi pieptănată în părţi de la mijlocul buzei. Costumul din stofă cu model spic avea o croială mulată pe corp.

— Păi, da, adăugă Gascoigne după câteva clipe. Jandarmul i-a făcut şi el propuneri imediat după arestare.

— Arestare? repetă Moody prosteşte.

Şi-ar fi dorit ca interlocutorul lui să nu fi vorbit atât de criptic şi lapidar. Avea un aer rafinat (în comparaţie cu el, Thomas Balfour părea un mare necioplit), dar era un rafinament oarecum cernit. Vorbea ca un om dezamăgit, pentru care perfecţiunea exista doar ca un lucru de care îţi aminteşti, apoi îl regreţi, fiindcă l-ai pierdut.

— A fost trimisă în judecată pentru lipsa ei de judecată de a fi vrut să-şi pună capăt zilelor, zise Gascoigne. Este o simetrie în asta, nu ţi se pare? Judecată pentru lipsa de judecată.

Lui Moody i se păru nepotrivit să îi dea dreptate, şi în orice caz nu-l interesa să continue firul ideii. Ca să schimbe subiectul, spuse:

— Şi comandantul vasului meu – domnul Carver? Are legătură cumva cu această femeie?

— O, da, Carver *are legătură,* răspunse Gascoigne.

Uitându-se la ţigara din mâna lui, păru subit scârbit de ea şi o azvârli în foc.

— Şi-a omorât copilul, adăugă el.

Moody se trase înapoi îngrozit.

— Poftim?

— N-au cum să dovedească asta, desigur, zise sumbru Gascoigne. Dar tipul e o brută. Ai perfectă dreptate când spui că vrei să-l eviţi.

Moody se holba la el, neştiind nici de data asta cum să reacţioneze.

— Fiecare om pune preţ pe ceva, continuă Gascoigne după un moment. Unii au slăbiciune la aur, poate; alţii au slăbiciune la femei, poate. Anna Wetherell, vezi dumneata, întruchipa şi una, şi alta.

În acea clipă, bărbatul gras reveni lângă ei, cu paharul reîmprospătat; se aşeză jos, se uită întâi la Gascoigne şi apoi la Moody, părând să-şi amintească vag că avea obligaţia socială de a se prezenta. Aplecându-se în faţă, întinse brusc mâna:

— Dick Mannering e numele meu.

— Încântat de cunoştinţă, spuse Moody aproape automat.

Se simţea dezorientat. Şi-ar fi dorit ca Gascoigne să nu fi fost întrerupt tocmai atunci, ceea ce i-ar fi oferit prilejul să îl mai descoasă pe tema târfei. Era nepoliticos dacă încerca să reia subiectul acum; în orice caz, Gascoigne se retrăsese la loc în fotoliul lui şi îşi luase o mutră ursuză, începu să răsucească între degete tabachera, la fel ca mai devreme.

— Clădirea Operei „Prinţul de Wales” e-a mea, adăugă Mannering rezemându-se de spătar.

— Excelent, spuse Moody.

— Singura sală de spectacole din oraş.

Mannering ciocănea cu încheieturile degetelor în braţul fotoliului, încercând să găsească o idee pentru a continua discuţia. Moody se uită spre Gascoigne, însă funcţionarul judecătoresc se holba acru în poală. Era limpede că reapariţia bărbatului gras îl nemulţumise profund; era limpede, de asemenea, că nu vedea niciun motiv de a disimula această nemulţumire faţă de obiectul ei – a cărui faţă, observă stânjenit Moody, căpătase o nuanţă de stacojiu-închis.

— Nu m-am putut abţine mai devreme să vă admir lanţul de

la ceas, spuse Moody în cele din urmă, adresându-i-se lui Mannering. Este aur din Hokitika?

— Frumoasă piesă, aşa-i? zise Mannering fără să privească în jos spre piept sau să schiţeze gestul de a atinge obiectul admirat.

Ciocăni în braţul fotoliului pentru a doua oară.

— Pepite din Clutha, de fapt. Am fost la Kawarau, Dunstan, apoi la Clutha.

— Mărturisesc că nu sunt familiarizat cu aceste denumiri, zise Moody. Presupun că sunt de pe terenurile din Otago.

Mannering confirmă că aşa era, apoi începu să descrie avantajele companiilor de minerit şi ale instalaţiilor de dragaj.

— Sunteţi cu toţii căutători de aur aici? zise Moody, când Mannering termină de vorbit, şi desenă din vârful degetelor un mic cerc în aer, indicând că se referea la întreaga încăpere.

— Nu, niciunul – cu excepţia chinezilor, desigur, răspunse Mannering. Furnizori pentru colonia de mineri, cam ăsta ar fi termenul, deşi majoritatea ne-am făcut debutul în defileu. Cel mai mult aur pe un teren aurifer se găseşte *unde*? În hoteluri. În birturi ordinare. Ortacii prăpădesc pulberea imediat ce-o găsesc. Ştii ce? Dumneata ai face mai bine să începi o afacere aici decât să pleci pe coclauri. Obţii o autorizaţie şi te-apuci să vinzi rachiu.

— Pesemne că e un sfat înţelept, din moment ce l-ai aplicat şi dumneata, înţeleg, spuse Moody.

Mannering se instală mai confortabil în fotoliu, părând foarte măgulit de compliment. Da, el părăsise terenurile aurifere, iar acum îi plătea pe alţii ca să lucreze pe parcelele lui contra unui procent din producţie; era originar din Sussex; Hokitika era un loc minunat, însă cu prea puţine fete pentru un oraş atât de mare; lui îi plăceau toate felurile de armonii; pentru construcţia operei se inspirase după Teatrul Adelphi din West End; considera că nimic nu era mai reuşit decât vechiul concept de music-hall, cu cântece şi cină la un loc; nu putea să sufere cârciumile, iar berea slabă îi făcea rău; inundaţiile la Dunstan fuseseră groaznice – dar *groaznice,* efectiv; ploaia din Hokitika era greu de suportat; nu obosea niciodată să repete că nu exista nimic mai frumos decât o armonie pentru cvartete, cu vocile ca nişte fire într-o bucată de mătase.

— Splendid, murmură Moody.

Gascoigne nu făcuse nicio mişcare pe toată durata acestui

solilocviu, în afară de a învârti necontenit în poală obiectul de argint, cu mâinile lui lungi şi palide, într-un ritm compulsiv; Mannering, la rândul lui, nu dăduse atenţie nicidecum prezenţei funcţionarului şi, de fapt, îşi direcţionase discursul spre un punct situat la aproximativ un metru deasupra capului lui Moody, de parcă nici prezenţa acestuia nu l-ar fi interesat defel.

Într-un târziu, tabloul dramatic care se derula în şoaptă în jurul lor începu să se apropie de un fel de deznodământ, iar sporovăială bărbatului gras conteni brusc. Bărbatul brunet se întoarse la locul lui, aşezându-se în poziţia de dinainte, în stânga lui Moody; Balfour veni după el, aducând două măsuri substanţiale de coniac, îi dădu unul dintre pahare lui Moody, flutură din mână când acesta îi mulţumi şi luă loc.

— Îţi datorez o explicaţie, spuse el, pentru bădărănia cu care te-am descusut adineauri, domnule Moody – nu, nu-i nevoie să mă contrazici, este întru totul adevărat. Adevărul este... adevărul este... în fine, ca să nu mai lungesc vorba, adevărul, domnule, se cere povestit.

— Dacă ai vrea să ai amabilitatea de a te alătura cercului nostru confidenţial, adăugă Gascoigne, din cealaltă parte a lui Balfour, făcând în mod răutăcios paradă de o falsă politeţe.

Bărbatul brunet se împinse brusc pe marginea fotoliului şi spuse:

— Doreşte careva dintre cei prezenţi să formuleze vreo obiecţie?

Moody privi în jurul lui clipind, dar nimeni nu luă cuvântul.

Balfour mişcă aprobator din cap; mai aşteptă câteva clipe, ca şi cam ar fi vrut să confirme şi el curtoazia manifestată de celălalt vorbitor, apoi îşi reluă ideea:

— Dă-mi voie să-ţi spun de la bun început că un om a fost omorât, îi zise el lui Moody. Nemernicul ăla al dumitale – Carver, adică; nu merită să-l numesc „căpitan” – el e criminalul, deşi să fiu al naibii dacă aş putea să-ţi spun cum sau de ce. Pur şi simplu, ştiu asta, la fel de sigur cum văd paharul acela în mâna dumitale. Bun, acum, dacă mi-ai face onoarea de a asculta o parte din istoria acestui ticălos, atunci ai putea... în fine, ai putea, dacă eşti dispus, să ne ajuţi, din poziţia pe care o ai.

— Scuză-mă, domnule, replică Moody, căruia la auzul cuvântului „omor” inima începuse să-i bată foarte iute: poate că asta avea ceva de-a face cu fantoma de pe *Godspeed*, în fond.

Ce poziţie am eu, mă rog?

— Se referă la faptul că ai cufărul încă la bordul velierului, spuse brunetul. Şi că trebuie să te prezinţi la vamă mâine după-amiază.

Balfour părea vag agasat:

— Hai să nu vorbim despre asta deocamdată, zise el fluturând din mână. Te-aş ruga insistent ca mai întâi să auzi povestirea până la capăt.

— Bineînţeles, voi asculta totul, replică Moody accentuând uşor ultimele cuvinte, ca şi cum ar fi vrut să-l prevină pe interlocutorul lui că nu trebuia să se aştepte la, sau să pretindă, nimic mai mult.

I se păru că zăreşte fugitiv un surâs ironic pe chipul palid al lui Gascoigne, însă în clipa următoare trăsăturile acestuia se înăcriră din nou.

— Sigur că da, sigur că da, zise Balfour sesizând aluzia.

Puse jos paharul cu coniac şi, apropiind palmele, îşi împreună degetele şi le trosni cu putere.

— Bun, atunci. Mă voi strădui, domnule Moody, să te pun la curent cu mobilul acestei adunări.

JUPITER ÎN SĂGETĂTOR

În care se vorbeşte despre rostul azilului; un nume de familie devine subiect de discuţie; Alistair Lauderback este consternat;
şi agentul maritim spune o minciună.

Naraţiunea lui Balfour, cumva cam dezlânată din cauza întreruperilor şi, în general, îngreunată de limbajul liric al acestui om, s-a împotmolit anevoios pe parcurs, aşa că au trecut câteva ceasuri până ca Moody să ajungă să înţeleagă cu limpezime ordinea întâmplărilor care precipitaseră constituirea de taină din fumoarul hotelului.

Întreruperile au fost prea obositoare, iar exprimarea lui Balfour s-a dovedit prea întortocheată, încât nu a meritat să consemnăm, în întregime şi cu fidelitate, cuvintele rostite acolo. Vom suprima, aici, imperfecţiunile discuţiei şi vom impune o ordine riguroasă asupra cronicii înfocate pe care a plăsmuit-o mintea hoinară a agentului maritim; vom aplica propriul nostru mortar peste crăpăturile şi fisurile amintirilor pământeşti şi vom reînvia, ca nou, edificiul care, în memoria solitară, există doar în chip de ruină.

Începem, aşa cum Balfour însuşi a început, cu o întâlnire care avusese loc în Hokitika chiar în acea dimineaţă.

*

Înainte de începuturile goanei după aur pe Coasta de Vest – pe vremea când Hokitika nu era decât o gură cafenie, deschisă spre mare, iar aurul de pe plajele ei strălucea tihnit şi nevăzut –, Thomas Balfour trăia în provincia Otago, unde îşi conducea firma dintr-o mică clădire cu acoperiş de şindrilă, situată pe drumul din faţa portului Dunedin, sub un banner de stambă, pe care scria explicit „Balfour & Harnett, Agenţi Maritimi”. (Între timp, domnul Harnett a abandonat compania comună, la care nu deţinuse decât o treime din acţiuni. Acum savura o existenţă retrasă într-o reşedinţă colonială din Auckland, departe de gerul din Otago şi de ceaţa albicioasă care umplea văile în ceasurile

răcoroase dinaintea zorilor.) Graţie amplasării avantajoase a firmei – sediul se afla în dreptul docului central, bucurându-se de o largă privelişte spre capetele îndepărtate ale portului –, erau căutaţi de persoane din lumea bună, iar printre nenumăraţii lor clienţi era şi fostul guvernator al Provinciei Canterbury, un bărbat mătăhălos, cu mâini ca nişte cazmale, cunoscut drept un om principial, expansiv şi zelos.

Alistair Lauderback – acesta era numele demnitarului – avusese parte de un progres constant pe parcursul carierei sale. Născut la Londra, practicase avocatura înainte de a întreprinde călătoria spre Noua Zeelandă în anul 1851, îmbarcându-se pe mare cu două ţeluri: primul, să facă avere, şi al doilea, să o dubleze. Ambiţia lui se potrivea perfect unei vieţi de politician, şi mai ales unei vieţi de politician într-o ţară tânără. Lauderback s-a ridicat, şi s-a ridicat repede. În cercurile juridice, era foarte admirat drept un om care, dacă îşi punea în minte să facă un lucru, nu îşi găsea liniştea până nu ducea la bun sfârşit acel proiect; în virtutea acestei tării de caracter, a fost răsplătit cu un loc în Consiliul Provinciei Canterbury, fiind totodată invitat să candideze în alegeri pentru postul de guvernator, pe care l-a câştigat cu o majoritate covârşitoare de voturi. La cinci ani după ce pusese piciorul prima oară în Noua Zeelandă, reţeaua relaţiilor lui personale se întindea până la ministrul Stafford şi chiar până la premier; când a ajuns să bată la uşa lui Thomas Balfour pentru prima oară, având la butonieră o floare proaspătă de *kowhai,* iar la cămaşă un guler tare cu vârfuri arcuite în sus şi bine scrobite de mâna unei femei (a remarcat atunci Balfour), nu mai putea fi numit un pionier. Insufla ideea de permanenţă, acel gen de influenţă care dăinuie.

Judecând după înfăţişarea şi alura lui, Lauderback nu era neapărat chipeş, cât mai degrabă impunător. Barba, mare şi teşită, cum o purta şi Balfour, îi răsărea din maxilar aproape orizontal, conferind feţei lui un aspect aproape regesc; sub frunte, sclipeau doi ochi negri. Era foarte înalt, cu trupul subţiratic, ceea ce îl făcea să pară chiar şi mai înalt. Vorbea tare, declarându-şi ambiţiile şi opiniile cu o francheţe ce ar fi putut trece drept aroganţă (dacă erai sceptic) sau drept îndrăzneală (dacă nu erai). Avea auzul un pic deficient, iar din acest motiv obişnuia să aplece capul şi să se încovoaie puţin când asculta, lăsând impresia, atât de utilă pentru un politician,

că îşi dedica întotdeauna atenţia, cu gravitate şi în mod providenţial, celor care vorbeau.

La prima lor întâlnire, Lauderback l-a impresionat pe Balfour prin felul lui energic şi încrezător de a vorbi. Lucrurile care îl pasionau, după cum l-a anunţat el pe Balfour, nu ţineau doar de sfera politicului. Lauderback era, totodată, proprietarul unor nave, nutrind încă din copilărie o mare dragoste pentru mare. Deţinea patru vase în total: două clipere, o goeletă şi un barc. Două dintre ambarcaţiuni aveau nevoie de comandanţi de vas. Până atunci, le închiriase la cerere pentru transporturi de marfă, însă riscul personal al unei asemenea metode de lucru era prea mare, aşa că prefera să închirieze navele unei companii maritime, care să îşi poată permite o primă de asigurare rezonabilă. A înşirat mecanic numele vaselor, ca un om care recită numele copiilor lui: cliperele *Virtue* şi *Corona Australis*[3], goeleta *Lady of the Ballroom*[4]; şi barcul *Godspeed.*

Întâmplarea făcea ca Balfour & Harnett să aibă mare nevoie de un cliper în acea perioadă, exact de dimensiunile şi caracteristicile descrise de Lauderback. Pe Balfour nu îl interesa cealaltă navă din ofertă, barcul *Godspeed,* fiind vorba despre un velier prea mic pentru ceea îi trebuia lui, însă *Virtue,* depinzând de rezultatul inspecţiei şi al probelor pe mare, ar fi putut asigura o croazieră lunară foarte confortabilă între Port Chalmers şi Port Phillip. Da, i-a spus el atunci lui Lauderback, va găsi el un comandant pentru *Virtue.* Va cumpăra asigurarea la o primă convenabilă şi va închiria cliperul pe termen de câte un an.

Lauderback era de un leat cu Balfour. Totuşi, de la acea primă întâlnire, agentul maritim s-a purtat respectuos, aproape ca un fiu cu tatăl lui, vădind o undă de vanitate, poate, căci trăsăturile personalităţii lui Lauderback, pe care Balfour le admira cel mai mult, erau aceleaşi trăsături pe care le cultiva şi el ca om. Între cei doi s-a legat un fel de prietenie (prea plină de admiraţie din partea lui Balfour pentru a putea ajunge vreodată o amiciţie strânsă), iar în următorii doi ani cliperul *Virtue* a circulat nestingherit între Dunedin şi Melbourne. Clauza de asigurare, deşi laborios pusă la punct, nu a mai intrat în discuţie niciodată.

În ianuarie 1865, Robert Harnett a anunţat că intenţionează

---

[3] **„Virtutea” şi „Coroana Australă” (lb. engleză).**
[4] **„Regina balului” (lb. engleză).**

să se retragă, şi-a vândut acţiunile în favoarea partenerului său şi s-a mutat în nord, la o climă mai blândă. Balfour, cu o tipică lipsă de sentimentalitate, a renunţat imediat la terenul plasat în partea frontală a portului. Ştia că perioada de avânt economic în Otago începea să fie de domeniul trecutului. Văile erau brăzdate de săpături; râurile aveau să sărăcească în scurt timp. S-a îmbarcat pe un vas cu destinaţia Coasta de Vest, unde a cumpărat un petic de teren liber lângă gura râului Hokitika, şi-a montat cortul şi s-a apucat să construiască un depozit. Balfour & Harnett a devenit Balfour Shipping, Balfour şi-a cumpărat o vestă brodată şi o gambetă, iar în jurul lui, oraşul Hokitika a început să se ridice.

Peste câteva luni, când *Godspeed* a tras în rada portului Hokitika, Balfour şi-a amintit numele şi a identificat vasul ca aparţinând lui Alistair Lauderback. Ca un gest de politeţe, s-a dus să facă cunoştinţă cu comandantul navei, Francis Carver, cu care ulterior a întreţinut relaţii cordiale, bazate pe legătura teoretică a conexiunii lor reciproce – deşi, în sinea lui, Balfour considera că domnul Carver era genul de bandit violent şi escroc. Îşi formase această opinie fără ranchiună. Pe Balfour nu-l impresiona forţa de caracter, cu excepţia cazului în care inspira charisma şi chiar farmec, ca în situaţia persoanei domnului Lauderback, şi oricum nu era capabil să îndrăgească un ticălos. Zvonurile, care se ţineau scai de domnul Carver, nu-l intimidau şi nici nu făceau să vibreze vreo coardă de admiraţie adolescentină în inima lui. Carver pur şi simplu nu-l interesa, iar de aceea nici nu merita să-şi irosească energia pentru a-l respinge.

Spre sfârşitul anului 1865, Balfour a citit în ziar că Alistair Lauderback urma să candideze pentru locul din Parlament rezervat regiunii Westland, iar după câteva săptămâni a primit o scrisoare chiar de la politician, în care acesta solicita din nou colaborarea agentului maritim. În campania lui pentru câştigarea provinciei Westland, îi scria Lauderback, dorea să li se înfăţişeze alegătorilor drept un om din Westland. Îl ruga stăruitor pe Balfour să îi găsească o locuinţă în centrul oraşului Hokitika, să îi mobileze corespunzător camerele şi să înlesnească expedierea unui cufăr cu lucruri personale – cărţi de drept, documente şi aşa mai departe –, care aveau să fie de o importanţă capitală pentru el pe parcursul campaniei electorale.

Fiecare punct din agenda lui de lucru era expus cu scrisul lui amplu şi ornamentat, pe care Balfour îl asocia, în mintea lui, cu un om care îşi putea permite să risipească cerneala pe litere cu înflorituri. (Gândul l-a făcut să zâmbească: îi plăcea să îi ierte lui Lauderback nenumăratele extravaganţe.) Lauderback însă nu urma să vină pe mare, optând în schimb să călătorească prin mijlocul ţării, traversând munţii călare, pentru a sosi triumfal la poalele văii râului Arahura. Voia să-şi facă intrarea nu ca un demnitar cocoloşit călătorind confortabil într-o cabină la clasa întâi, ci ca un om din popor, cu fundul bătătorit pe şaua calului, plin de noroi şi pătat de sudoarea propriei frunţi.

Balfour a făcut aceste aranjamente, aşa cum i se ceruse. I-a rezervat lui Lauderback un apartament cu vedere spre plaja din Hokitika şi i-a înregistrat numele la toate cluburile care făceau reclamă la barbut şi popice americane. A dat comandă la magazinul universal pentru pere, brânză fermentată şi bomboane cu ghimbir; a solicitat serviciile permanente ale unui bărbier; a închiriat o lojă privată la operă pentru lunile februarie şi martie. L-a informat pe editorul gazetei *West Coast Times* că Lauderback urma să vină din Canterbury prin trecătoarea alpină şi i-a sugerat că o menţionare de curtoazie a acestei brave strădanii ar deschide calea unei recomandări deosebit de favorabile a ziarului pentru viitoarea administraţie a lui Lauderback, în eventualitatea în care acesta ar câştiga locul pentru Westland, cum era foarte probabil să se întâmple. După aceea, Balfour a trimis un mesaj la Port Chalmers, cu instrucţiuni pentru comandantul cliperului *Virtue* să preia cufărul lui Lauderback, odată ce va fi fost trimis acolo din Lyttelton, şi să îl expedieze la Hokitika cu următoarea cursă pe care cliperul avea să o efectueze pe mare până pe Coasta de Vest. Odată rezolvate toate aceste lucruri, şi-a cumpărat o damigeana de bere neagră de la Hotelul Gridiron, şi-a suit călcâiele pe masă şi s-a apucat să bea cu poftă, reflectând în acest răstimp că poate şi lui i-ar fi plăcut politica – discursurile, campania electorală; da, probabil că i-ar fi plăcut şi lui chiar foarte mult.

Dar întâmplarea a făcut ca sosirea lui Alistair Lauderback în Hokitika să nu fie acompaniată de sunete de fanfară, cum prevăzuse politicianul când îşi detaliase iniţial planurile în scrisoarea trimisă lui Balfour. Expediţia lui peste Alpi a captat într-adevăr atenţia căutătorilor de aur de pe Coastă, iar numele

său a figurat foarte proeminent în fiecare gazetă şi jurnal din oraş, dar nicidecum pentru motivele pe care le avusese el în vedere.

Relatarea consemnată de sergentul de serviciu şi publicată a doua zi dimineaţă în *West Coast Times* a fost aceasta. Când se aflau cam la două ore distanţă de destinaţia lor finală, Lauderback şi grupul lui de asistenţi se nimeriseră să treacă pe lângă locuinţa unui pustnic. Trecuseră nişte ceasuri bune de când nu-şi mai umeziseră gâtlejul şi nu mai puseseră nimic în gură, iar afară începea să se înnopteze; s-au oprit, intenţionând să ceară o sticlă de apă şi (dacă proprietarul casei ar fi avut amabilitatea să-i omenească) o mâncare caldă. Au bătut la uşa colibei şi n-au primit niciun răspuns, dar, judecând după lumina lămpii şi fumul care ieşea prin coş, era limpede că înăuntru se afla cineva. Uşa nu era zăvorâtă; Lauderback a intrat. L-a găsit pe proprietarul casei prăvălit mort cu capul pe masa din bucătărie – răposat recent, i-a povestit el mai târziu sergentului, căci ceainicul fierbea încă pe plită, fără ca apa dinăuntru să fi secat. Pustnicul părea să fi murit din cauza beţiei. O mână îi rămăsese cu degetele arcuite în jurul unei sticle de rachiu, aproape goală pe masa din faţa lui, iar în cameră duhnea a băutură. Lauderback a recunoscut că, apoi, cei trei bărbaţi şi-au refăcut puterile cu ceai şi pâine coaptă pe plita pustnicului înainte de a-şi relua călătoria. Nu au poposit acolo mai mult de o jumătate de ceas, dată fiind prezenţa răposatului în odaie, deşi norocul lor a fost că moartea îl prinsese cu capul pe braţele sprijinite pe masă şi cu ochii închişi.

Nu departe de Hokitika, grupul lor a întâmpinat un nou obstacol. În timp ce se apropiau de localitate, au dat peste o femeie zăcând fără simţire, udă leoarcă, în mijlocul drumului. Lauderback a presupus că fusese drogată, însă n-a reuşit să scoată nicio informaţie de la ea, în afară de un geamăt. Şi-a trimis oamenii să găsească un sergent, a ridicat-o pe femeie din noroi şi, aşteptând ca asistenţii lui să se întoarcă, a reflectat la faptul că această campanie electorală debutase cam macabru. Primele trei persoane cu care urma să facă cunoştinţă în oraş aveau să fie judecătorul, medicul legist şi editorul ziarului *West Coast Times.*

În cele două săptămâni de după această sosire nefastă, Hokitika nu a prea dat atenţie alegerilor viitoare: se părea că

moartea unui pustnic şi soarta unei târfe (aceasta era profesia femeii găsite în drum, a descoperit curând Lauderback) constituiau subiecte cu care era greu să poată concura o candidatură. Călătoria lui Lauderback peste munţi nu a fost menţionată decât foarte scurt în *West Coast Times,* în schimb ziarul dedica două coloane descrierii mortului, Crosbie Wells. Lauderback a rămas imperturbabil în faţa acestei situaţii. Aştepta alegerile parlamentare cu aceeaşi dezinvoltă stăpânire de sine cu care aştepta toate cele trimise de providenţă şi toate răsplăţile. Îşi pusese în gând să câştige; prin urmare, trebuia să câştige.

În dimineaţa sosirii lui Walter Moody în Hokitika – dimineaţa din care preluăm şi noi povestirea lui Balfour –, agentul maritim stătea cu vechea lui cunoştinţă în restaurantul Hotelului Palace de pe strada Revell, discutând despre greemente. Lauderback era îmbrăcat cu un costum din stofe de lână într-o nuanţă foarte pală de cafeniu-deschis, pe care orice picătură de apă se vedea foarte pregnant. Umerii vestonului, udaţi bine de ploaie, nu se uscaseră încă, încât ai fi zis că purta epoleţi, iar reverele hainei se închiseseră la culoare şi deveniseră pâsloase. Dar nicio imperfecţiune vestimentară nu ar fi putut diminua în vreun fel impactul prestanţei unui om ca Lauderback – ba dimpotrivă, s-ar fi zis: costumul ud îl făcea să pară şi mai distins. Se spălase bine pe mâini în acea dimineaţă cu săpun adevărat; avea părul bine pomădat, iar ghetrele lui de piele străluceau ca alama bine lustruită; la butonieră îşi pusese un fir proaspăt de floare pală în formă de ciorchine, o plantă din acele locuri, dar al cărei nume Balfour nu-l cunoştea. Recenta călătorie peste Alpii Sudici îi zugrăvise o culoare rumenă şi sănătoasă în obraji. Pe scurt, Lauderback arăta într-adevăr foarte bine.

Balfour se uita peste masă la prietenul lui, fără să asculte prea atent discursul însufleţit al demnitarului, care susţinea cauza navelor de război – ţinând în sus palmele, în chip de catarg principal şi artimon, şi folosind solniţa pe post de trinchet. În mod normal, un asemenea subiect i s-ar fi părut foarte palpitant lui Balfour, însă acum, pe faţa agentului maritim se citea o expresie de îngrijorare şi dezinteres deopotrivă. Bătea ritmic cu baza paharului în tăblia mesei, se foia pe scaun şi, la fiecare câteva minute, se trăgea zdravăn de nas. Fiindcă ştia că toată această conversaţie despre ambarcaţiuni avea să ajungă

în scurt timp la *Virtue* şi la încărcătura pe care cliperul primise comanda să o transporte pe Coasta de Vest.

Lada conţinând cufărul lui Alistair Lauderback sosise în Hokitika în dimineaţa zilei de 12 ianuarie, cu două zile înainte de venirea lui Lauderback. Balfour s-a ocupat de formalităţile de descărcare a coletului şi a dat instrucţiuni ca lada să fie transferată de pe chei în depozitul lui. Din câte ştia el, aceste instrucţiuni fuseseră aduse la îndeplinire. Dar, printr-o nefericită întorsătură a sorţii (nefericită puţin spus, mai ales ştiind cât de mare era stima pe care Balfour o resimţea faţă de Lauderback), lada expediată dispăruse ulterior cu totul.

Balfour, când a descoperit că lada lipsea, a fost îngrozit. S-a ocupat personal de recuperarea ei – patrulând pe chei dintr-o parte în cealaltă, interesându-se la fiecare uşă şi adresând întrebări fiecărui docher, hamal, matelot şi funcţionar vamal, dar eforturile lui au fost zadarnice. Lada nu mai era.

Lauderback nu apucase încă să stea două nopţi la rând în apartamentul închiriat la etaj în Hotelul Palace. În ultimele două săptămâni se ocupase să facă cunoştinţă cu oamenii din taberele şi coloniile plasate în lungul Coastei, un turneu electoral preliminar, din care se eliberase chiar în acea dimineaţă. Cu asemenea preocupări şi crezând că *Virtue* nu îşi încheiase încă voiajul început la Dunedin, nu se interesase deocamdată de soarta cufărului său, însă Balfour ştia că întrebarea era iminentă şi că, odată rostită, va trebui să îi spună lui Lauderback care era adevărul. Înghiţi o duşcă de vin.

Pe masă între ei se aflau resturile „gustării" lor, un termen folosit de Lauderback pentru a se referi la orice mâncare sau fel de bucate servite la o oră neobişnuită, indiferent dacă era dimineaţa sau seara. Mâncase pe săturate şi îl presase pe Balfour să facă la fel, numai că agentul maritim refuzase invitaţia în mod repetat – nu-i era foame, mai ales fiind vorba despre ceapă murată şi măruntaie de miel, două feluri de mâncare al căror miros îl făcea automat să se strâmbe. Ca un compromis faţă de gazda lui, pe banii căruia venise la restaurant, băuse o carafă întreagă de vin, plus o halbă de bere, ca să prindă curaj, chipurile, însă băutura îl ajutase prea puţin să-şi potolească nervozitatea, iar acum îl mai apucase şi greaţa.

— Mai ia măcar încă o bucată de ficat, spuse Lauderback.

— E excelent, mormăi Balfour. Excelent, dar eu am mâncat

de-ajuns, efectiv... organismul meu... am mâncat de-ajuns, mulţumesc.

— Este miel de Canterbury, spuse Lauderback.

— Canterbury... da, foarte gustos.

— Caviar de munte, Tom.

— Am mâncat de-ajuns, mulţumesc.

Lauderback îşi coborî privirea spre ficat câteva clipe.

— Puteam să fi adus o turmă cu mine, reflectă el, schimbând subiectul. O mânam în sus, prin trecătoare. Cinci lire pe cap de ovină, zece lire pe cap de ovină – păi m-aş fi îmbogăţit vânzând toată turma. Trebuia să-mi fi spus că în oraşul ăsta nu se găseşte decât carne sărată sau afumată: puteam să aduc cu mine carne proaspătă, cât să ajungă pe-o lună. Cu doi câini ciobăneşti, rezolvam treaba foarte uşor.

— N-ar fi fost deloc uşor, spuse Balfour.

— Mă umpleam de bani, zise Lauderback.

— Nu ştii tu cum ar fi fost să salvezi oile alea, ba una îşi frânge gâtul prin cataracte, ba alta se rătăceşte sau nu se lasă mânată din loc, îl contrazise Balfour. Şi câtă bătaie de cap să le numeri mereu, ori să le aduni de pe unde s-au răzleţit, să le fugăreşti înapoi. Nici nu vreau să mă gândesc ce calvar ar fi fost.

— Nu există profit fără riscuri, ripostă politicianul. Şi, oricum, călătoria asta mi-a dat multă bătaie de cap; aş fi putut măcar să scot un ban când ajungeam la destinaţie. În plus, Dumnezeu ştie dacă în felul ăsta n-aş fi avut parte şi de o primire mai bună.

— Vaci, poate, spuse Balfour. O cireadă de vaci se comportă frumos.

— Mai ia, că-i păcat să rămână, spuse Lauderback împingând farfuria cu ficat spre Balfour.

— Nu, nu mai pot, zise Balfour. Mi-e imposibil.

— Jock, bătrâne, ia tu restul atunci, spuse Lauderback întorcându-se spre ajutorul lui.

Li se adresa celor doi aghiotanţi ai lui folosindu-le prenumele, din motivul că amândoi purtau acelaşi nume de familie – Smith. Exista o asimetrie amuzantă la numele lor de botez: unul era Jock, iar celălalt era Augustus.

— Înfundă-ţi gura cu o ceapă, ca să nu mai trebuiască să auzim alte tâmpenii despre afurisitele tale de brigantine – ei,

Tom? Îi înfundăm gura?

Şi, zâmbind, şi-a aplecat capul înapoi spre Balfour.

Acesta se trăgea iarăşi de nas. Era ceva foarte tipic pentru Lauderback, se gândea el; încuraja un acord asupra celor mai mărunte chestiuni; prin învăluire, pregătea terenul pentru consens, atunci când un consens nu era de aşteptat şi, până să apuci să te dumireşti, te trezeai de partea lui, susţinându-l în campanie.

— Da, cu o ceapă, spuse el, apoi, ca să abată conversaţia de la subiectul corăbiilor, adăugă: A apărut o ştire ieri, în *Times,* despre fata ta de pe drum.

— Ha, i-auzi la el, fata mea! exclamă Lauderback. Hm, şi aia numai ştire nu se poate chema că a fost.

— Autorul a cam avut tupeu, continuă Balfour. A lăsat de înţeles că întregul oraş merita muştruluit din cauza fetei, ca şi cum fiecare individ ar avea partea lui de vină.

— Şi cine să pună preţ pe opinia lui, mă rog? spuse Lauderback fluturând din mână a lehamite. Un conţopist de doi bani de la o judecătorie meschină, trâmbiţându-şi frustrările!

Conţopistul la care Lauderback făcea aluzie cu atâta dispreţ era, desigur, Aubert Gascoigne, a cărui scurtă predică moralizatoare din *West Coast Times* avea să capteze şi atenţia lui Walter Moody vreo zece ceasuri după aceea.

Balfour scutură din cap.

— Lăsa de înţeles că ar fi greşeala *noastră* colectivă. Ca şi cum noi *toţi* ar fi trebuit să ne purtăm mai frumos.

— Un conţopist de doi bani, repetă Lauderback. Toată ziua nu face decât să scrie cecuri în numele altora. Plin de opinii pe care nimeni nu vrea să le audă.

— Oricum…

— Oricum, nimic. A fost o ştire banală şi un argument prost; nici nu merită să ne mai pierdem vremea cu asta.

Şi Lauderback bătu uşor cu încheieturile degetelor în masă, ca un judecător care bate cu ciocănelul în lemn pentru a arăta că răbdarea lui a ajuns la capăt; Balfour, căutând cu disperare să prevină o reluare a subiectului anterior al discuţiei lor, se grăbi să vorbească înainte ca politicianul să apuce să deschidă gura.

— Dar ai văzut-o? întrebă el.

Lauderback se încruntă:

— Pe cine – pe fata de pe drum? Târfa? Nu, din seara aceea n-am mai văzut-o. Deşi am auzit că şi-a revenit. Tu consideri că s-ar fi cuvenit să-i fac o vizită. De-asta m-ai întrebat.

— Nu, nu, spuse Balfour.

— Un om de rangul meu nu-şi poate permite…

— O, nu; nu-ţi poţi permite, bineînţeles…

— Ceea ce ne aduce înapoi la predică, presupun, spuse Lauderback pe un ton meditativ. Exact acesta era şi mesajul conţopistului. Atâta timp cât nu se instituie anumite măsuri – aziluri de săraci şi aşa mai departe, mânăstiri –, *cine* poartă responsabilitatea, atunci, într-o situaţie ca aceasta? Cine răspunde de o fată ca ea, care nu are pe nimeni, într-un loc ca acesta?

Deşi întrebarea fusese mai degrabă retorică, Balfour, ca să menţină fluxul conversaţiei, preferă să răspundă:

— Nimeni nu poartă responsabilitatea, zise el.

— Nimeni! exclamă surprins Lauderback. Unde e spiritul creştinesc din tine?

— Anna a încercat să-şi curme viaţa, să-şi pună capăt zilelor, înţelegi? Nimeni nu poartă responsabilitatea pentru asta, în afară de ea însăşi!

— I-ai spus pe nume – Anna! exclamă dojenitor Lauderback. Înţeleg că te tutuieşti cu fata, ceea ce înseamnă că ai şi tu răspunderea de a-i purta de grijă!

— A te tutui cu ea nu-nseamnă să-i aprinzi pipa.

— Ai fi în stare să-i închizi uşa în nas, doar fiindcă e o beţivă?

— Eu nu închid nicio uşă. Dacă aş fi găsit-o în mijlocul drumului, aş fi procedat exact ca tine. Exact cum ai făcut şi tu.

— I-ai fi salvat viaţa?

— Aş fi predat-o autorităţilor!

Lauderback ignoră această rectificare.

— Şi pe urmă, ce? spuse el. O noapte la închisoare, şi pe urmă, ce? Cine să o protejeze atunci când îşi va aprinde pipa din nou?

— Nimeni nu poate proteja un suflet împotriva lui însuşi, împotriva gestului propriei mâini, să ştii asta!

Balfour era jignit. Nu-i plăceau discuţiile de acest gen; de fapt, se gândea el, subiectul nu era cu nimic mai bun decât comparaţia dintre avantajele diferitelor tipuri de greemente şi

velaturi pătrate. (Dar Lauderback nu prea fusese un bun cozeur în ultimele două săptămâni; despotic în tonalitate, ba evaziv, ba exigent. Balfour pusese asta pe seama nervilor.)

— Mângâiere sufletească, la asta se referă, ocrotire sufletească, interveni Jock Smith, vrând să fie de ajutor, însă Lauderback îi făcu semn să tacă, ridicând palma autoritar.

— Să lăsăm suicidul, asta e o altă discuţie, o discuţie macabră, pot spune, zise el. Cine poate să-i dea ei o şansă, Thomas? Asta e întrebarea mea. Cine poate să-i ofere amărâtei de ea o ocazie fericită de a începe un alt fel de viaţă?

Balfour ridică din umeri.

— Unii oameni sunt oropsiţi de soartă. Dar asta nu îţi dă dreptul să te bizui pe conştiinţa altei persoane pentru a-ţi trăi viaţa aşa cum visezi. Te resemnezi cu ce ţi s-a dat; dar lupţi în continuare.

Prin această remarcă, agentul maritim îşi arătase prejudecăţile nemiloase, îndârjirea care atârna ca o contrapondere grea sub indulgenţa jovială a atitudinii lui exterioare, căci, aidoma majorităţii spiritelor întreprinzătoare, Balfour era foarte tipicar cu libertăţile lui şi dorea ca toţi ceilalţi să fie la fel.

Lauderback se rezemă de spătar, uitându-se la Balfour pe sub sprâncene.

— E o târfă, zise el. Asta vrei să spui, nu-i aşa? E doar o târfă.

— Să nu mă înţelegi greşit: n-am nimic împotriva târfelor, răspunse Balfour. Dar nu-mi plac azilurile de săraci şi nici mânăstirile. Sunt nişte locuri sinistre.

— Vrei să mă provoci, e clar! ripostă Lauderback. Bunăstarea este însăşi dovada civilizaţiei, este dovada ei cea mai minunată, de fapt! Dacă vrem să civilizăm aceste locuri, dacă vrem să construim drumuri şi poduri, dacă vrem să punem temelia pentru viitorul acestei ţări...

— Atunci n-avem decât să le oferim constructorilor de drumuri şi ceva cu care să-şi încălzească patul noaptea, încheie Balfour în locul lui. E o muncă anevoioasă să muţi pietre cu lopata.

Jock şi Augustus râseră la această glumă, însă Lauderback nici măcar nu zâmbi.

— O târfă este un flagel moral, Thomas; trebuie spus

lucrurilor pe nume, declară el. Trebuie să insişti asupra unui standard, dacă te situezi la frontieră!

Ultima frază era un citat direct din cel mai recent discurs electoral al lui.

— O târfă este un flagel moral. Cu asta am spus totul. Este o proastă cheltuire a unei bune bogăţii.

— Şi remediul tău este o bună cheltuire a unei bune bogăţii, însă tot cheltuire rămâne, iar banul e tot ban, ripostă Balfour. Hai să lăsăm deoparte azilurile de săraci şi să nu facem din fetele noastre nişte călugăriţe. Ar fi mare păcat, ce naiba, când şi-aşa sunt atât de puţine la număr.

— Hm, puţine la număr şi la minte, din câte văd, pufni Lauderback.

— Responsabilitate pentru târfe! exclamă Balfour scuturând din cap. În curând vor avea şi un loc în Parlament.

Augustus Smith făcu o glumă grosolană ca răspuns la această remarcă, şi râseră cu toţii.

Când se opriră din râs, Lauderback zise:

— Hai să nu mai vorbim pe tema asta. Am discutat despre ziua aceea din toate unghiurile posibile, întorcând problema pe toate părţile; am obosit deja, adăugă el şi, rotind mâna prin aer, dădu de înţeles că dorea să revină la conversaţia lor precedentă. Cu privire la greementul navei continuă el. Eu susţin că felul în care un om vede avantajele depinde în totalitate de poziţia pe care el se situează. Jock vorbeşte din perspectiva unui fost matelot brevetat; eu vorbesc în calitate de armator şi gentleman. În mintea mea, eu văd planul velaturii; în mintea lui, el vede catran şi calafat şi briză.

Jock Smith reacţionă convenţional la această ironie, dar cu voie bună, iar disputa se reaprinse.

Şi iritarea lui Thomas Balfour se reaprinse la fel de repede. Considera că vorbise cu mult duh pe tema azilului – Lauderback îi lăudase replica! – şi dorea să continue cu acel subiect de conversaţie, astfel încât să poată profita de ocazia de a se arăta din nou spiritual. Nu avea nimic spiritual de spus despre greementul unei corăbii sau despre avantajele aferente, la fel cum, reflecta el posac, nu aveau nimic inteligent de spus nici Jock, Augustus ori Lauderback însuşi. Însă aşa făcea Lauderback de obicei, începea şi încheia o conversaţie după bunul lui plac, schimbând subiectul doar fiindcă el se plictisise de o anumită

chestiune, ori fiindcă autoritatea lui fusese călcată în picioare de personalitatea altuia. De trei ori deja în acea dimineaţă politicianul se opusese introducerii unei noi teme de discuţie, mereu revenind imperativ la sporovăială lui despre nave. De fiecare dată când Balfour începea să vorbească despre ştirile locale, politicianul declara că se săturase să tot filozofeze degeaba despre pustnic şi târfă, când de fapt, se gândea Balfour înciudat, *nu discutaseră* niciunul dintre aceste aspecte cât de cât amănunţit şi, cu siguranţă, nu din toate unghiurile sau întorcând problema pe toate părţile.

Această atitudine lăuntrică se conforma unui tipar, în cazul lui Balfour, deşi acesta nu-şi dădea seama. Admiraţia lui faţă de Lauderback era atât de exagerată, încât prefera să se subaprecieze pe el însuşi decât să îl critice pe Lauderback, chiar şi între patru ochi, când nu erau de acord unul cu celălalt, însă subaprecierea întotdeauna pândeşte momentul să se reabiliteze, iar, dacă reabilitarea nu apare, intervine irascibilitatea. Pe parcursul ultimelor două săptămâni, Balfour nu pomenise nimic despre întâlnirea lui Lauderback cu răposatul Crosbie Wells, deşi împrejurările morţii pustnicului îi stârneau o mare curiozitate; nu discutase deloc nici despre Anna Wetherell, târfa de pe drum. Se comportase conform dorinţelor lui Lauderback, aşteptând ca dorinţele lui să fie şi ele satisfăcute la rândul lor – un lucru care, necesitând ceva mai multă solicitudine decât manifesta Lauderback, nu se petrecuse încă. Însă Balfour nu putea vedea această deficienţă în omul pe care îl admira atât de mult; în schimb, preferase să aştepte, devenise în sinea lui nervos şi începuse să se bosumfle.

(Vom mai adăuga, într-un spirit împăciuitor, că bosumflarea lui era foarte superficială: la un singur cuvânt amabil din partea lui Lauderback, buna lui dispoziţie şi-ar fi reintrat în drepturi.)

Balfour îşi împinse scaunul un pic mai departe de masă, vrând, într-o manieră copilărească să-i comunice gazdei că se plictisise, şi începu să îşi plimbe privirile prin cameră.

Restaurantul era aproape pustiu, având în vedere ora neobişnuită a mesei lor, şi prin ferestruica de deasupra tejghelei Balfour îl vedea pe bucătar, care îşi scosese şorţul şi şedea cu ambele coate pe masă, făcând o pasienţă. În faţa căminului, stătea un flăcău cu urechi clăpăuge, care sugea dintr-o fâşie de

pastramă. Era limpede că i se spusese să stea acolo ca să supravegheze fierul de călcat, care era pus la încălzit pe un grătar deasupra cărbunilor, căci la fiecare jumătate de minut băiatul îşi umezea degetul şi îl apropia de suport ca să verifice temperatura. La masa de lângă şedea un cleric – un tip pistruiat, nicidecum prea arătos, cu nasul cârn şi buza de jos răsfrântă adânc, ca a unui copil nerod. Mâncase micul dejun de unul singur; acum îşi bea cafeaua şi citea o broşură – neîndoielnic repetând predica pe care avea să o rostească în ziua următoare, se gândea Balfour, fiindcă îl vedea mişcând încet din cap pe măsură ce citea, ca un om care ţine cadenţa unui discurs recitat în gând.

Flăcăul cu urechi clăpăuge îşi umezi degetul din nou, apropiindu-l de fierul de călcat; clericul întoarse o pagină; bucătarul alinie o carte de joc paralel cu marginea tocătorului de lemn. Balfour sucea furculiţa între degete. În cele din urmă, Lauderback se opri din diatriba lui ca să soarbă din vin, iar Balfour profită de ocazie ca să intervină.

— Apropo de barcuri, zise el (ei vorbiseră despre brigantine), am văzut velierul dumitale, *Godspeed,* trecând de bancul de nisip nu de puţine ori anul trecut, aş putea spune. E al dumitale, nu-i aşa? La *Godspeed* mă refer.

Dar, spre surprinderea lui, această remarcă se văzu întâmpinată cu tăcere. Lauderback îşi aplecă doar capul, de parcă Balfour i-ar fi menţionat o problemă de o mare însemnătate filozofică, iar el dorea să mediteze singur la acea întrebare.

— E dată naibii corabia asta, adăugă Balfour. Splendidă, efectiv.

Aghiotanţii schimbară o privire.

— Categoric, iată cum ni se dă nouă apă la moară, domnule L, spuse în cele din urmă Augustus Smith, rupând tăcerea. Până şi un barc, ca velierul ăsta, se comportă mai bine decât o brigantină, şi face asta cu jumate din echipaj şi jumate din tevatură. Nu poate nega asta.

— Da, zise Lauderback dezmeticindu-se. Nu poţi nega asta, adăugă el întorcându-se spre Jock.

Jock mesteca; apoi rânji cu gura plină.

— Ba eu voi nega asta. Prefer un greement care să tragă jumate la cântar, decât un echipaj înjumătăţit ca număr – de-aici

vine toată tevatura. Câştig în viteză cu mai puţini oameni, asta e clar.

— Ce ziceţi de un compromis? insistă Augustus. *Barchentina.*

Jock scutură din cap:

— O spun şi-o repet: trei catarge înseamnă unul în plus.

— Viteză mai mare decât un barc totuşi, zise Augustus dându-şi coate cu Lauderback. Cum rămâne cu nava aia a ta, *Flight of Fancy*? Avea greement auric pe catargul principal, nu-i aşa?

Balfour nu intuise obiectivul aghiotanţilor – acela de a devia conversaţia de la subiectul introdus de el – şi credea că politicianul nu îl auzise bine, poate. Aşa că ridică glasul şi încercă din nou:

— Vasul dumitale, *Godspeed.* Cum spuneam, vine des pe-aici. E dată naibii corabia asta. Am văzut-o trecând de bancul de nisip nu de puţine ori. După părerea mea, are atât viteză, *cât şi* manevrabilitate. Pe-onoarea mea, e o ambarcaţiune splendidă.

Alistair Lauderback oftă. Îşi lăsă brusc capul pe spate şi miji ochii în sus spre căpriorii din tavan, cu un zâmbet prostesc tremurându-i pe buze, zâmbetul unui om care nu e învăţat să-i fie jenă, şi-a dat seama Balfour mai târziu. (Niciodată până în acea dimineaţă nu îl auzise pe Lauderback mărturisindu-şi vreo slăbiciune.)

Într-un final, Lauderback spuse continuând să mijească ochii în sus:

— Barcul acela nu mai este în proprietatea mea.

Avea vocea încordată, subţiată parcă din cauza zâmbetului.

— Aşa vasăzică! exclamă Balfour surprins. L-ai dat la schimb pentru ceva mai mare, sau cum?

— Nu, l-am vândut de-a dreptul.

— Pe aur?

Lauderback făcu o pauză, apoi spuse:

— Da.

— Aşa vasăzică! zise Balfour din nou. Pur şi simplu, l-ai vândut. Cine l-a cumpărat?

— Căpitanul navei.

— Uhuu, spuse vesel Balfour, răsuflând prelung. Pentru asta, nu te pot invidia. Am auzit noi pe aici nişte poveşti despre

omul ăla.

Lauderback nu răspunse. Zâmbind în continuare, studia grinzile vizibile din tavan, crăpăturile dintre scândurile podelei camerelor de deasupra.

— Da, repetă Balfour rezemându-se de spetează şi vârându-şi degetele mari sub reverele hainei. Am auzit noi pe aici nişte poveşti despre omul ăsta. Francis Carver. Un individ cu care nu ţin deloc să am de-a face, e clar.

Lauderback îşi coborî privirea, surprins.

— Carver? spuse el încruntându-se. Vrei să zici Wells.

— Comandantul de pe *Godspeed*?

— Da – doar dacă n-a vândut velierul mai departe.

— Un tip mătăhălos – sprâncene negre, păr negru, nasul spart?

— Exact, el e. Francis Wells, zise Lauderback.

— Păi, n-aş vrea să te contrazic atât de categoric, spuse Balfour clipind des, dar pe omul acela îl cheamă Carver. Poate că îl confunzi cu bătrânul care...

— Nu, îi reteză vorba Lauderback.

— Pustnicul...

— Nu.

— Care a murit – tipul peste care ai dat în colibă acum două săptămâni, o ţinea una şi bună Balfour. Mortul. Numele lui era Wells, ştii. Crosbie Wells.

— *Nu,* repetă Lauderback pentru a treia oară, ridicând un pic vocea. Nu confund numele. Wells era numele din acte, când am semnat vânzarea barcului. *Wells* a fost, tot timpul.

Se uitau unul la celălalt.

— Nu pot să înţeleg, spuse Balfour în cele din urmă. Sper doar să nu te fi tras pe sfoară. Stranie coincidenţă, nu-i aşa – Frank Wells, Crosbie Wells.

Lauderback ezita.

— Nu-i chiar o coincidenţă, spuse el cu precauţie. Cred că erau fraţi.

Balfour pufni în râs.

— Crosbie Wells şi Frank Carver, *fraţi*? Nu-mi pot imagina ceva mai improbabil. Doar prin alianţă, precis!

Zâmbetul prostesc reveni pe buzele lui Lauderback, care începu să împungă cu degetul într-o firimitură de pâine.

— Dar cine ţi-a spus asta? adăugă Balfour, observând

tăcerea celuilalt.

— Nu ştiu, zise Lauderback.

— Carver a menţionat ceva când a semnat hârtiile?

— Poate asta a fost.

— Mda! Dacă aşa spui tu, dar uitându-te la ei, niciodată nu m-aş fi gândit, zise Balfour. Unul atât de înalt şi izbitor, celălalt aşa un terchea-berchea… aşa de pipernicit…!

Lauderback se înfioră, mâna îi zvâcni nervos pe masă, ca şi cum ar fi vrut să înşface ceva.

— Crosbie Wells era un terchea-berchea?

Balfour flutură din mână.

— L-ai văzut mort.

— Da, doar mort, niciodată viu, zise Lauderback, Ştii, e straniu, dar nu-ţi poţi da seama cum arată un tip fără viaţă în el. Fără însufleţire.

— O, zise Balfour rumegând ideea.

— Un mort pare creat, continuă Lauderback. Aşa cum o sculptură pare creată. Te face să te minunezi de măiestria proiectului; te face să te gândeşti la creator. Pielea este netedă. Fină. Cum e ceara, cum e marmura, dar nu întru totul la fel, fiindcă nu păstrează lumina, cum vezi la o figură de ceară, şi nici nu o reflectă, ca o bucată de piatră. Are un finisaj mat, cum ar zice un pictor. Nu străluceşte.

Dintr-odată, Lauderback părea foarte jenat. Încheie peroraţia întrebând destul de brutal:

— *Tu* ai văzut vreodată un om decedat de puţin timp?

Balfour încercă să ignore interogaţia („E periculos să pui o asemenea întrebare pe un teren aurifer”), însă politicianul aştepta un răspuns, iar în cele din urmă agentul maritim a fost nevoit să admită că nu avea ce să-i răspundă.

— N-ar fi trebuit să spun „ai văzut”, adăugă Lauderback ca pentru sine. Trebuia să te întreb dacă „ai fost martor” la aşa ceva.

Augustus Smith zise:

— Jock a pus mâna pe gâtul tipului – nu-i aşa, Jock?

— Ah, ba da, zise Jock.

— Atunci, imediat după ce am intrat, continuă Augustus.

— Voiam să-l trezesc, spuse Jock. Nu ştiam că se prăpădise deja. Mă gândeam că poate doarme. Dar un lucru e cert: avea gulerul jilav. De sudoare, înţelegi, sudoarea nu se uscase încă

pe el. Ne-am gândit că, probabil, nu trecuse nicio jumătate de ceas de când murise.

Ar fi spus mai multe, însă Lauderback mişcă scurt din bărbie, ca să-l facă să tacă.

— Nu-mi pot explica, efectiv, zise Balfour. S-a semnat cu numele de Wells!

— Probabil că avem în vedere doi bărbaţi diferiţi, zise Lauderback.

— Carver are o cicatrice pe obraz, exact aici. Albicioasă. În formă de... în formă de seceră.

Lauderback îşi ţuguie buzele, apoi clătină din cap.

— Nu-mi amintesc nicio cicatrice.

— Dar era brunet? Mătăhălos? Cu mutră de brută, s-ar putea spune?

— Da.

— Nu-mi pot explica, efectiv, repetă Balfour. Ce motiv ar avea un om să-şi schimbe numele? Şi *fraţi*! Frank Carver – şi Crosbie Wells!

Lauderback mişca din gură pe sub mustaţă, de parcă şi-ar fi muşcat buza. Cu o voce complet schimbată, zise:

— Tu l-ai cunoscut?

— Pe Crosbie Wells? Nicidecum, spuse Balfour rezemându-se de spătar, foarte încântat că i se adresase o întrebare directă. Construia un gater, undeva departe prin Valea Arahura, în fine, ai văzut coliba, ai fost acolo. Eu m-am ocupat de transport – echipament şi celelalte –, aşa că îl cunoşteam din vedere. Odihnească-se în pace. Un maori era partenerul lui. Lucrau împreună la gater.

— Te-a frapat... drept un anumit gen de om?

— Drept ce gen de om?

— Orice gen, spuse Lauderback, şi mâna îi zvâcni din nou.

Înroşindu-se, reformulă întrebarea:

— Vreau să spun: cum ţi s-a părut ca om?

— N-am ce să-i reproşez, zise Balfour. Îşi vedea de treaba lui. După cum vorbea, aş zice că era originar din Londra.

După o scurtă pauză, se aplecă în faţă conspirativ şi adăugă:

— Sigur, se spun tot felul de lucruri pe seama lui, acum că s-a dus.

Din nou, Lauderback nu avu nicio reacţie. Se purta foarte

ciudat, îşi zicea Balfour; parcă-şi înghiţise limba, ba chiar se făcuse stacojiu la faţă. Ai fi zis că dorea, în egală măsură, ca Balfour să îi răspundă la nişte întrebări foarte specifice, dar şi să înceteze complet să mai vorbească. Cei doi aghiotanţi păreau să-şi fi pierdut interesul – Jock împingea o bucată de ficat de colo colo pe farfurie, iar Augustus stătea cu capul întors, privind cum ploaia bătea în fereastră.

Balfour îi studia cu coada ochiului. Cei doi erau ca nişte sateliţi pe lângă Lauderback. Dormeau pe nişte perne în camera lui, îl însoţeau pretutindeni şi tot timpul s-ar fi zis că vorbeau şi acţionau la plural, ca şi cum ar fi avut în comun nu doar numele, ci şi identitatea. Până în acea dimineaţă, Balfour îi considerase drept nişte tipi simpatici, joviali şi ageri la minte; devotamentul lor faţă de Lauderback i se păruse un lucru minunat, deşi permanenta lor prezenţă îl cam călcase pe nervi. Dar acum? Se uită de la unul la celălalt şi îşi dădu seama că nu mai era atât de sigur.

Lauderback nu-i spusese aproape nimic lui Balfour despre capitolul final al călătoriei lui prin Alpi în urmă cu două săptămâni. Cea mai mare parte din ceea ce ştia Balfour despre seara sosirii lui în Hokitika provenea din *West Coast Times,* care publicase o variantă prescurtată a relatării făcute de Lauderback, în scris, în faţa oamenilor legii. Lauderback nu era suspectat că ar fi jucat vreun rol în omoruri: unul – o tentativă, celălalt real; raportul medicului legist înlătura orice îndoială că Crosbie Wells ar fi murit din cauze pur naturale, iar medicul a putut demonstra că opiul din cauza căruia Anna Wetherell fusese la un pas de moarte era al ei. Însă Balfour se întreba acum dacă relatarea din ziar reflectase adevărul.

Se uita cum Jock Smith plimba bucata de ficat prin farfurie. Era foarte ciudat cum Lauderback devenise dintr-odată atât de curios în privinţa personalităţii lui Crosbie Wells; şi mai ciudat chiar era să-şi imagineze că Crosbie Wells, care fusese un om blajin şi modest, lipsit de orice fel de influenţă, putea avea o legătură familială – sau *orice* tip de legătură – cu rău famatul Francis Carver. Lui Balfour nu-i venea să creadă aşa ceva. Şi, pe urmă, mai era problema târfei de pe drum. Era oare acel fapt doar o coincidenţă sau avea legătură totuşi cu decesul prematur suferit de Crosbie Wells? De ce fusese Lauderback atât de refractar să vorbească despre cele două întâlniri? Refractar

până acum.

Parţial pentru a înviora conversaţia şi parţial pentru a-şi înfrâna imaginaţia, nelăsând-o să divagheze spre acuzaţii nefondate la adresa prietenului său, Balfour spuse:

— Vasăzică, i-ai vândut lui Carver barcul, doar că tu credeai că numele lui era Wells, iar el ţi-a spus, aşa, din întâmplare, că are un frate pe nume Crosbie, pitit bine pentru orice eventualitate.

— Nu-mi mai amintesc, zise Lauderback. Asta a fost acum aproape un an. A trecut mult timp de-atunci.

— Dar, pe urmă, dai întâmplător peste fratele aceluiaşi individ – proaspăt mort –, un an mai târziu! continuă Balfour. Şi asta tocmai de cealaltă parte a Alpilor, într-un loc unde puneai piciorul pentru prima oară! Bizar să se brodească totul aşa, nu crezi?

Lauderback, care atunci când se simţea strâns cu uşa îşi lua un aer de falsă condescendenţă, ripostă şi acum pe un ton cam trufaş:

— Doar o minte slabă poate crede în coincidenţe.

Balfour ignoră această maximă.

— Alias Carver? Sau alias Wells? reflectă el, dar fără să-l scape din ochi pe politician.

— Vreţi să mai umplu o carafe, domnule L? întrebă Augustus Smith.

Lauderback bătu scurt în masă:

— Da, umple încă una. Perfect.

— *Godspeed* a ridicat ancora cam acum două săptămâni, spuse Balfour. Face naveta între Coasta de Vest şi Canton, nu-i aşa? Negoţ cu ceai, parcă aşa ştiam. Aşadar, presupun că pentru o vreme nu-l vom vedea pe Carver prin părţile astea.

— Hai să nu mai discutăm despre asta, spuse Lauderback. Am încurcat eu numele. Pesemne că am făcut o confuzie şi am încurcat eu numele. Nu are importanţă.

— Ba, ia stai aşa, spuse Balfour, căruia îi venise o nouă idee.

— Ce? zise Lauderback.

— S-ar putea *să aibă* importanţă, având în vedere că s-a făcut recurs împotriva vânzării averii lui. Poate să aibă importanţă pentru văduvă dacă Crosbie Wells avea un frăţior pus la conservare.

Un zâmbet strâmb apăru din nou pe buzele lui Lauderback.

— Pentru *văduvă*?

— Îhî, mormăi Balfour sumbru, dar nu apucă să continue, fiindcă Lauderback se repezi să spună pe nerăsuflate:

— Nu se vedea nici urmă de vreo nevastă la colibă – niciun fel de urmă. După toate aparenţele, tipul trăia singur.

— Chiar aşa, spuse Balfour vrând din nou să-şi dezvolte ideea, însă Lauderback se grăbi să-l întrerupă:

— Ziceai că s-ar putea să aibă importanţă ştirea despre existenţa unui frate. Dar banii unui bărbat întotdeauna trec la nevastă, doar dacă prin testament omul nu a prevăzut altceva. Aşa-i legal! Nu-mi dau seama cum existenţa unui frate ar putea avea importanţă. Nu-mi dau seama deloc, întări el aplecându-şi capul spre invitatul său.

— Nu *există* niciun testament, spuse Balfour. Asta-i problema. Crosbie Wells nu şi-a făcut niciun testament. Nu ştia nimeni nici măcar dacă avea rude pe undeva. Când s-a prăpădit, n-au ştiut nici măcar unde să trimită o scrisoare, nu aveau decât numele lui, înţelegi, nicio adresă de-acasă, nici măcar un certificat de naştere, nimic. Aşa că pământul şi coliba lui au revenit Coroanei... iar Coroana are dreptul să vândă mai departe, desigur, aşa că proprietatea este scoasă pe piaţă şi se vinde chiar de a doua zi. Nimic nu stă prea mult pe piaţă prin părţile astea, asta ţi-o spun eu. Dar *pe urmă,* când cerneala nici nu se uscase încă pe acel act de *vânzare,* hop, apare o nevastă! Habar nu avea nimeni de existenţa unei soţii până în acea zi, doar că uite-o, cu actele de căsătorie cu tot, semnându-se în clar Lydia Wells.

Lauderback bulbucă ochii. Acum, în sfârşit, Thomas Balfour îi captase complet atenţia.

— *Lydia Wells*? repetă el aproape în şoaptă.

Augustus Smith se uită la Jock, apoi îşi mută privirea în altă parte.

— Asta a fost joi, spuse Balfour mişcând convingător din cap. Tribunalul nu poate respinge actele depuse de ea; fireşte, au trimis o scrisoare la Dunedin, ca să verifice oricum. Dar ceva e necurat aici. Felul în care tipa răsare aşa, din senin, hotărâtă să pună mâna pe avere, deşi Crosbie n-a pomenit niciodată nimic despre ea. Şi mai e un lucru dubios: cucoana asta-i de mare clasă, să fiu al naibii. Cum o fi reuşit Crosbie Wells să se

însoare cu o cucoană ca ea – ohoho! – iată un mister pe care eu, unul, aş plăti să-l văd dezlegat.

— Ai văzut-o... pe Lydia... aici? E aici?

Numele suna familiar pe buzele lui: prin urmare o cunoştea, conchise Balfour; şi probabil că îl cunoştea şi pe mort.

— Îhî, confirmă el destul de tare, nevrând să divulge în vreun fel suspiciunile lui. A descins de pe pachebot joi. Îmbrăcată la patru ace, cucoana; s-o fi văzut ce iute a coborât pe scară, ca un matelot sadea. Şi-a răsucit poalele rochiei, ca o funie, peste umăr, şi-a prins milanezii cu mâna, cu malacoful la vedere, cerculeţe şi catarame, tot. Să fiu al naibii dacă înţeleg cum a reuşit Crosbie Wells să pună gheara pe o damă ca ea... îţi stă mintea-n loc, pe cuvânt.

Lauderback părea încă şocat:

— Lydia Wells, soţia lui *Crosbie* Wells.

— Îhî – aşa zice ea.

Balfour îl studie atent pe interlocutorul lui, pentru ca apoi, subit, să pună paharul pe masă, aplecându-se cu subînţeles în faţă:

— Uite ce e, domnule Lauderback, spuse el punând palma pe masă între ei. Am impresia că tăinuieşti ceva şi din cauza asta nu poţi vorbi sincer. Ce-ar fi să-mi împărtăşeşti şi mie ce te frământă?

Această rugăminte, formulată atât de simplu, deschise un stăvilar în inima lui Alistair Lauderback. Aşa cum se întâmplă cu atâţia oameni aflaţi la putere, care sunt învăţaţi cu servicii constante de cea mai bună calitate şi care arareori rămân singuri, şi Lauderback obişnuia să vadă în aghiotanţii lui nişte inşi de care putea să se folosească. Desigur, Balfour era un tip destul de simpatic – abil în afaceri, vesel la băutură şi mereu jovial –, însă valoarea lui ca om era egală cu valoarea rolului pe care îl îndeplinea: în mintea lui Lauderback, era înlocuibil. Ceea ce se afla dincolo de calităţile imediat vizibile ale omului, politicianul nu se sinchisise niciodată să afle.

Există întotdeauna un moment de revelaţie şocantă pentru un demnitar atunci când sesizează prima oară că supusul său este şi el om, poate nu egal cu el, însă oricum o fiinţă umană, un individ ireductibil, cu slăbiciuni, înflăcărări, cu un trecut real şi un viitor incert. Alistair a resimţit acum impactul acestei revelaţii şi i s-a făcut ruşine. Şi-a dat seama că Balfour îi oferise

prietenie, iar el nu acceptase decât asistenţa lui; că Balfour îi oferise amabilitate, iar el nu făcuse decât să profite de bunătatea lui.

— Băieţi, zise el întorcându-se spre aghiotanţii lui. Vreau să discut cu Balfour între patru ochi. Haide, lăsaţi-ne singuri un pic.

Augustus şi Jock se ridicară de la masă (Balfour observă, cu o străfulgerare de triumf competitiv, care nu-l caracteriza, că amândoi păreau foarte decepţionaţi) şi ieşiră din restaurant fără niciun cuvânt. După plecarea lor, Lauderback oftă adânc. Îşi mai turnă nişte vin, dar în loc să soarbă din el, rămase cu paharul între palme, holbându-se la el.

— Tom, ţie ţi-e dor de Anglia? întrebă el.

— Anglia? repetă Balfour ridicând din sprâncene. N-am mai pus piciorul în minunata Anglie de când... în fine, dinainte să încărunţesc!

— Desigur, zise Lauderback scuzându-se parcă. Ai fost în California. Uitasem.

Apoi amuţi, pedepsindu-se singur.

— Prin părţile astea, toţi vorbesc mereu despre *acasă,* zise Balfour. Nu pot să nu mă gândesc că plăcerea stă în ceea ce îţi lipseşte.

— Da, rosti Lauderback foarte încet. Chiar aşa.

— Păi, continuă Balfour încurajat de faptul că Lauderback îi dăduse dreptate, majoritatea băieţilor stau cu un picior în barcă, să ştii. Pleacă înapoi imediat ce-au prins cheag. Şi ce fac ei, de fapt? Îşi cumpără o viaţă, îşi găsesc o drăguţă, se aşază la casa lor – şi apoi la ce mai visează? Ce îşi mai doresc? Visează la terenurile aurifere! La vremea când ţineau praful auriu în palme! Când, de fapt, tot ce făceau aici era să vorbească despre *acasă.* Despre mamele lor. Despre budincile din Yorkshire. Despre baconul adevărat. Despre toate astea, spuse el bătând cu paharul în masă. Anglia... înseamnă vechea ţară. Ţi-e dor de vechea ţară. Normal că ţi-e dor. Dar nu te mai duci înapoi.

În timp ce aştepta ca politicianul să înceapă să vorbească, se uita în jurul lui. Trecuse deja de ora zece dimineaţa, iar clienţii pentru dejun nu începuseră încă să apară, ceea ce avea să se întâmple în curând, fiindcă era sâmbătă, şi mai ales o sâmbătă la capătul unei săptămâni ploioase. Băiatul din faţa căminului plecase, luând cu el grătarul cu fierul de călcat încins; bucătarul pusese deoparte cărţile de joc şi spărgea de zor un os;

ajutoarele de ospătari ieşiseră la iveală din cotloanele lor şi stivuiau farfurii, făcând gălăgie. Clericul aşezat la masa de lângă ei era încă la cafea, deşi cana se răcise de mult. Privea fix la textul tipărit în broşura pe care o ţinea în mână, concentrându-se intens, cu buzele ţuguiate. Era limpede că nu le dădea nici cea mai mică atenţie vecinilor lui, dar, chiar şi aşa, Balfour îşi trase scaunul un pic mai aproape de Lauderback, pentru ca politicianul să nu fie nevoit să vorbească prea tare.

— Lydia Wells, începu Lauderback, este patroana unui local din Dunedin, al cărui nume aş prefera să-l rostesc doar o dată, dacă nu te deranjează. Localul se numeşte Casa marilor delicii. Stupidă denumire, indiscutabil. Presupun că ai auzit de el.

Balfour confirmă cu o mişcare din cap, dar discret, nevrând să lase să se înţeleagă că ar fi fost foarte familiarizat cu localul, dar nici că n-ar fi ştiut de existenţa lui. Stabilimentul la care se referea Lauderback era un tripou de cea mai joasă speţă, faimos pentru mizele mari şi dansatoarele de acolo.

— Lydia era... o bună cunoştinţă de-a mea la acel local, continuă Lauderback. Nu se punea problema de bani. Niciun sfanţ nu trecea dintr-o parte în cealaltă – trebuie să înţelegi asta. E important să înţelegi, fiindcă ăsta este adevărul, spuse el încercând să se uite urât la Balfour, numai că agentul maritim privea în jos. Oricum, spuse Lauderback după un moment. Ori de câte ori eram în Dunedin, îi făceam o vizită.

Aşteptă câteva clipe, provocându-l tacit pe Balfour să vorbească, însă acesta rămase tăcut. Apoi, reluă:

— Bun, când am venit prima oară la tine la firmă, Tom, îţi aduci aminte că *Godspeed* avea nevoie de un comandant de vas. Pe tine nu te interesa corabia, iar în lunile următoare m-am căznit destul de mult să găsesc un om de nădejde, pe care să-l pot angaja cu contract. Nava era ancorată în Dunedin pe atunci. *Lady* trebuia călăfătuită, iar eu rămăsesem fără fonduri după reparaţiile de pe *Virtue,* aşa cum poate îţi aminteşti. Tot felul de facturi de achitat. În cele din urmă, am luat o decizie bruscă şi am închiriat *Godspeed,* confidenţial, unui tip pe nume Raxworthy, care voia să pună la punct o cursă între Australia şi terenurile din Otago. Omul venea din Marină. Pensionat, desigur. Deţinuse comanda unei corvete în Războiul din Crimeea, sus, în Marea Baltică, nişte fapte de vitejie pentru care a primit cea mai înaltă decoraţie militară, Crucea Victoria.

Fusese pretutindeni. Obişnuia să spună că, dacă ar fi tras după el o sfoară peste tot pe unde cutreierase, ar fi putut să înnoade capetele împrejurul lumii. Fusese lăsat la vatră, din Marină, din cauza gutei, o formă suficient de gravă încât să-l scoată la pensie, ceea ce i se cuvenea oricum, însă nu într-atât de gravă încât să-l facă să-şi dorească să nu mai iasă niciodată pe mare. *Godspeed* îi convenea – e un tip de modă veche, înţelegi, iar corabia e şi ea de modă veche.

Am plecat înapoi la Akaroa după aceea şi, pentru o vreme, n-am mai avut nicio veste de la Raxworthy. Însă oricum călătoream frecvent în partea de sud a insulei, iar data următoare când am ajuns în Dunedin m-am trezit într-o situaţie cam neplăcută. Exista un soţ. Lydia avea un soţ. Tipul venise acasă cât fusesem eu plecat.

— Crosbie Wells? întrebă Balfour mijindu-şi ochii.

— Nu el, zise Lauderback scuturând din cap. Bărbatul acela era bruta pe care tu o cunoşti drept Carver. Pentru mine, era Wells. Francis Wells.

Balfour mişcă lent din cap.

— Dar acum exact aceeaşi femeie susţine că e nevasta lui *Crosbie* Wells, spuse el. Cineva minte pe undeva.

— În orice caz...

— Ori minte despre o căsătorie, ori minte despre un nume, insistă Balfour.

— În orice caz, reluă agasat Lauderback. Chestia asta nu contează; oricum, nu deocamdată. Trebuie să auzi cum s-a întâmplat totul, cronologic. Pe atunci, nici măcar nu ştiam că Lydia era măritată. Când era la tripou, folosea numele ei de fată, înţelegi – Lydia Greenway, aşa o chema; n-am cunoscut-o niciodată drept Lydia Wells. Bineînţeles, când soţul şi-a făcut apariţia, mi-am dat seama că eram vinovat. Am încercat să mă retrag imediat. Am încercat să rezolv situaţia cum se cuvenea. Însă tipul mă cam prinsese la înghesuială. Tocmai preluasem funcţia de guvernator; făceam parte din Consiliu. Mă căsătorisem de curând. Acum, era în joc reputaţia mea.

Balfour mişcă înţelegător din cap.

— A făcut pe încornoratul. A încercat să stoarcă nişte parale în plus.

— N-a fost aşa de simplu, spuse Lauderback făcând o grimasă.

— O, e un vechi tertip, tipic în asemenea cazuri, spuse Balfour încercând să pară compătimitor. Ţinteşte direct în miezul fricii oricărui bărbat, bineînţeles, apoi şantajul este aproape o uşurare, atunci când vine. Pune banul jos şi n-o să mai auzi de mine niciodată, cam aşa ceva. De cele mai multe ori, fata e şi ea în schemă. Tipul ţi-a zis, probabil, că era însărcinată.

— Nu, răspunse Lauderback scuturând din cap şi holbându-se din nou la paharul din mână. A fost cu mult mai isteţ. Nu a cerut bani, nici altceva. Cel puţin, nu pe loc. Mi-a spus că e un criminal.

Ceasornicul de voiaj de pe poliţa căminului bătu un sfert de oră până la fix. Clericul de la masa de lângă ei ridică privirea, apoi îşi duse mâna la buzunarul pantalonilor, de unde scoase un ceas ca să îi potrivească limbile. Învârti butonul, scutură cadranul şi îl şterse cu şervetul, după care puse ceasul la loc în buzunar. Apoi se întoarse la broşura lui, îşi propti palmele ca nişte apărătoare în jurul ochilor, ca să-şi îngusteze câmpul vizual, şi îşi reluă lectura.

— Era foarte stăpân pe sine când mi-a spus asta, continuă Lauderback. Politicos, chiar. Mi-a povestit că un tip era pe urmele lui, un amic al omului pe care îl omorâse. Nu mi-a spus pe cine omorâse, sau de ce, doar că era urmărit din cauza unui omor pe care îl săvârşise.

— Nu ţi-a dat niciun nume?

— Nu, răspunse Lauderback. Absolut niciun nume.

Balfour se încruntă.

— Şi dumneata unde figurezi în toată chestia asta? Din câte înţeleg eu, e vorba despre un scandal cu altcineva. Sau despre lăudăroşenia unui individ. Însă, în ambele cazuri, nimic de-a face cu dumneata.

Lauderback se trase mai aproape.

— Aici e miezul problemei, spuse el. Tipul mi-a zis că eu fusesem marcat drept amicul lui. Drept asociatul lui. Când persoana care voia să se răzbune îi prindea urma şi venea să-i ia *lui* viaţa... ei bine, după aceea, omul va veni să-mi facă şi mie de petrecanie.

— Fuseseşi marcat? zise Balfour. Marcat *cum*?

Lauderback ridică din umeri şi se rezemă de spătar.

— Nu ştiu exact. Desigur, venisem la tripou de multe ori, în

plus, mă afişasem prin oraş cu Lydia, în diferite locuri. E posibil să fi fost filat.

— A fi filat e una, spuse Balfour. Dar cum e posibil ca un om să fie marcat fără ştiinţa lui? Marcat – ca un tatuaj – fără ştiinţa lui! Haida de, domnule Lauderback, zău aşa, asta-i doar o frântură din poveste! Care-s dedesubturile, de fapt?

Lauderback părea jenat.

— În fine, zise el. Ştii ce e o mirază?

— O *ce*?

— O mirază. Este o bucată de sticlă, sau o piatră preţioasă, sau un ciob de oglindă, care se introduce în capătul unui trabuc. Poţi trage fumul foarte bine prin jurul ei, iar când ai trabucul în gură, înţelegi, nimeni nu o poate vedea. Cartoforii folosesc aşa ceva. Cartoforul fumează în timp ce joacă; ia trabucul din gură, uite, şi ţine ţigara în mână în aşa fel încât să vadă oglindite în mirază cărţile unui alt jucător. Sau foloseşte miraza din trabuc ca să-i arate partenerului lui ce are el în mână, dacă joacă pe perechi. Este o modalitate de a trişa.

Balfour simulă că ţine un trabuc imaginar în mână, răşchirându-şi două degete, şi întinse braţul peste masă.

— Nuu, ce naiba, zise el, e o metodă foarte ineficientă de a trişa. Poţi s-o zbârceşti din nenumărate motive! Dacă, să zicem, ţii cărţile foarte aproape de piept, ei? Sau dacă le ţii cu faţa în jos pe masă, ce părere ai? Uite: dacă întind braţul de-a curmezişul mesei, aşa... tu ţi-ai trage cărţile înapoi, n-am dreptate? Haide, recunoaşte, te-ai feri imediat!

— Nu contează detaliile, spuse Lauderback. Important este...

— Ca să nu mai spun că e un risc prostesc, insistă Balfour. Ce scuză poţi născoci dacă eşti prins cu o fărâmă de oglindă înfiptă în capătul trabucului, mă rog?

— Important este, reluă Lauderback. Nu contează detaliile. Important este că Wells – Carver, adică – a zis că el avea o mirază asupra mea.

Balfour continua să îşi îndoaie încheietura mâinii şi să ridice cotul în diferite poziţii, uitându-se cruciş spre trabucul invizibil din mâna lui. Acum se opri şi îşi strânse pumnul.

— Asta însemnând că putea să-ţi vadă cărţile, spuse el.

— Dar eu nu ştiu ce era, spuse Lauderback. Nici acum nu ştiu. Chestia asta mă scoate din minţi, spuse el întinzând mâna

spre carafa de vin.

Pe faţa lui Balfour se întipărise o expresie sceptică. Ce fel de avantaj strategic mai era şi ăsta? Ceva vag despre o răzbunare, niciun nume de persoană, niciun context şi nişte tâmpenii despre cum poate trişa un cartofor? Nicidecum suficient pentru a justifica un şantaj. În mod limpede, Lauderback tăinuia în continuare ceva. Cu o mişcare din cap, îl îndemnă pe Lauderback să-şi umple paharul.

Politicianul puse carafa la loc pe masă şi reluă povestirea.

— Înainte să plece, mi-a cerut un lucru, doar un singur lucru. Raxworthy avea un om în minus în echipaj, pe *Godspeed;* dăduse anunţ în ziare, iar Wells auzise despre postul ăsta.

— Carver.

— Da, Carver auzise despre postul ăsta. M-a rugat să-i pun o pilă. Se ducea pe chei a doua zi dimineaţă, ca să ceară să se angajeze. Mi-a cerut favoarea asta, ca de la bărbat la bărbat.

— Şi ai făcut cum te-a rugat?

— Da, spuse Lauderback cu năduf.

— Asta-i încă o mirază asupra ta, poate, remarcă Balfour.

— La ce te referi?

— E încă o conexiune acum – la corabie mă refer – între voi doi.

Lauderback reflectă la asta câteva clipe, părând foarte abătut.

— Da, spuse el. Dar ce-aş fi putut să fac? Mă avea la mână.

Balfour simţi subit un val de compasiune pentru politician şi îi păru rău că fusese aşa de urâcios înainte.

— Da, zise el mai blajin. Te avea la mână.

— După aceea, continuă Lauderback, nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic Eu m-am întors în Canterbury. Aşteptam. M-am tot gândit la păcătoasa aia de mirază, până am crezut că o să fac atac de cord. Mărturisesc că speram în sinea mea că poate Carver va fi omorât, că ucigaşul ăla va pune mâna pe el, iar eu aş putea în felul ăsta să-i aflu numele înainte să vină să-mi facă de petrecanie şi mie. Citeam *Otago Witness* în fiecare zi, nădăjduind să văd numele nemernicului printre cei morţi. Doamne iartă-mă. Dar nu s-a întâmplat nimic.

La o distanţă de circa un an, asta înseamnă cam acum un an, în februarie sau în martie, primesc o scrisoare prin poştă. Este o chitanţă pe un an de la Danforth Shipping şi e completată

pe numele meu.

— Danforth? Jem Danforth?

— Întocmai, confirmă Lauderback. Eu n-am expediat niciodată nimic prin Danforth – în niciun caz lucruri personale –, însă îl cunosc, bineînţeles; închiriază o parte din cala velierului *Godspeed* pentru mărfuri.

— La fel şi pe *Virtue,* ocazional.

— Da, ocazional, pe *Virtue,* de asemenea. Perfect: mă apuc să examinez chitanţa. Constat că figurează acolo un transport efectuat în mod repetat, cu *Godspeed,* pe ruta prin Marea Tasmaniei, sub numele de Lauderback. Numele meu. Iarăşi şi iarăşi, pe traseul vasului prin Marea Tasmaniei spre Coasta de Vest, la fiecare voiaj, apare acolo: expeditor Danforth, cărăuş *Godspeed,* comandant James Raxworthy, un colet cu lucruri personale, mărime standard, achitat integral de Alistair Lauderback. Eu, adică. Crede-mă, mi-a îngheţat sângele în vene. Numele meu, scris atât de clar; coloana aceea de cifre, de sus până jos. Suma datorată era *zero* lire. Nimic extraordinar. În fiecare lună, contravaloarea fusese plătită cu bani peşin, aşa cum indica şi documentul primit. Cineva regizase toată această tărăşenie folosind numele meu, plătind şi bani grei, pe deasupra. Am aruncat rapid o privire asupra finanţelor mele: nu-mi lipsea niciun ban, şi oricum nimic de anvergura unei sume de optzeci-nouăzeci de lire, costuri de transport. Aş fi remarcat orice scurgere lentă de fonduri, indiferent de unde venea. Nu. Mi se cocea ceva, era clar.

Imediat ce am avut posibilitatea, am plecat la Dunedin, ca să mă ocup personal de problemă. Era în aprilie, parcă. Mai, poate. Cândva la începutul toamnei. În fine, când am ajuns la Dunedin, de cum am pus piciorul pe ţărm, m-am dus direct spre *Godspeed.* Barcul era ancorat lângă chei, cu pasarela coborâtă; am urcat la bord, dar nu era nici ţipenie. Intenţionam să discut cu Raxworthy, bineînţeles, dar nu l-am găsit pe nicăieri. În teugă, am dat peste Wells.

— Carver.

— Da, Carver, adică. Era singur. Ţinea un fluier de poliţist într-o mână şi un pistol în cealaltă. Îmi spune că poate sufla în fluier în orice clipă. Căpitănia portului este la cincizeci de metri de locul unde stăm noi şi trapa este larg deschisă. Nu scot niciun cuvânt. Îmi spune că în cala velierului se află o ladă de

transport, pe care scrie numele meu, plus un întreg circuit de documente, care leagă numele meu de acea expediere făcută în fiecare lună din anul trecut. Totul legal, totul consemnat în jurnalul de bord. În ochii legii, eu am plătit acest gen de transport timp de un an, dus-întors de la Melbourne, dus-întors, dus-întors, şi nimic din ce-aş invoca eu nu poate infirma acest fapt. Perfect, dar ce-i înăuntru? întreb eu. Haine de damă, zice el. Rochii. Un maldăr de veşminte elegante. Dar de ce rochii? întreb eu. Tipul scoate un zâmbet oribil şi zice: păi, se poate, domnule Lauderback, să uitaţi că dumneavoastră aţi comandant să fie trimise de la Melbourne rochii după ultimele tendinţe ale modei, în fiecare lună, timp de un an? Aţi ţinut-o ca-n puf pe frumoasa dumneavoastră metresă, Lydia Wells, iar totul este în scripte, fără discuţie. De fiecare dată când cufărul ajunge la Melbourne, este trimis direct la o croitorie de pe strada Bourke – cea mai bună casă de modă, înţelegeţi – şi de fiecare dată când pleacă de-acolo e ticsit cu cele mai fine confecţii ce se pot cumpăra pe această parte a mapamondului. Dumneavoastră, domnule Lauderback, sunteţi un om foarte generos.

Vocea lui Lauderback căpătase un ton amar.

— Dar cum se face că această ladă de transport a ajuns să fie înregistrată pe numele meu, îl întreb eu, la care el începe să râdă copios. Îmi spune că toate hahalerele de turnători din Dunedin o cunosc pe Lydia Wells şi ştiu perfect cu ce se ocupă ea ca să-şi câştige existenţa. Tot ce-a trebuit ea să facă a fost să-i spună bătrânului Jem Danforth că eu o ţineam în puf şi o răsfăţăm cu lucruri alese, însă rugămintea ei era ca el să nu pomenească nimănui *numele ei* în legătură cu asta, din respect pentru amărâta aia de nevastă-mea! Tipul o crede. Înregistrează transportul pe numele meu. Ea a plătit cash, spunând că banii erau de la mine, iar mie nimeni nu mi-a spus niciun cuvânt. Gândindu-se că sunt discreţi, îţi dai seama; gândindu-se, fir-ar să fie, că îmi fac mie o mare favoare nemanifestându-şi dezaprobarea lor aspră de buni creştini. Dar asta nu-i nici jumătate din toată afacerea. Hainele de damă nu sunt nici jumătate din ceea ce e la mijloc aici, fir-ar să fie. De data *asta,* spune el, în afară de rochii, în cufăr mai este ceva. Îl întreb ce. O avere furată, spune el, şi toată din aur pur. Furată de la cine? întreb eu. Furată de la dumneavoastră, de fapt, răspunde el, şi chiar de către soţia mea, Lydia Wells; şi pe urmă râde, fiindcă

bineînţeles că asta-i o minciună: sunt în cârdăşie aici amândoi, e limpede. Păi, ce face *el* cu o avere frumoasă din aur pur, îl întreb eu, şi el îmi spune că are un lot aurifer înspre Dunstan, mai sus. A fost declarat? zic eu, şi el spune nu. Nedeclarat înseamnă neimpozitat, ceea ce înseamnă că acest transport constituie o încălcare a legii sau, cel puţin, va fi o încălcare a legii dacă barcul *Godspeed* pleacă pe mare conform programului, odată cu mareea de a doua zi. Bun, acum, acolo în teugă Carver mă lasă să mă gândesc la toate astea câteva clipe. Încerc să mă gândesc cum arată situaţia văzută de deasupra. Arată ca şi cum eu aş fi uneltit pe la spatele soţului o bucată lungă de timp, ca să îi ademenesc nevasta să devină amanta mea. Există dovezi în acest sens. Arată ca şi cum eu aş fi furat o avere frumoasă de la omul acesta, iar acum aş intenţiona să expediez aurul peste mare, pe alte ţărmuri. Arată ca şi cum eu aş fi regizat întreaga afacere, pentru a-l aduce pe el la faliment şi a-l distruge. Or, asta înseamnă adulter, hoţie şi chiar uneltire, incontestabil, însă adevărata hibă este că aurul a rămas nedeclarat. Risc să fiu acuzat de tentativă de eludare a autorităţilor vamale, evaziune fiscală, trafic ilegal, toate astea la un loc. Mă aşteaptă o sentinţă de închisoare pe viaţă – iar mie nu mi-a mai rămas mult din viaţă, Thomas. Nu mi-a mai rămas mult din viaţă. Aşa că îl întreb ce vrea de fapt şi, într-un final, tipul dă cărţile pe faţă. Vrea velierul.

— E deja marinar angajat pe vas în faza asta?

— Da. Munceşte sub comanda lui Raxworthy şi vrea ca Raxworthy să dispară. A pus totul la cale: cum o să-l concediez pe Raxworthy chiar din acea seară, cum o să anulez contractele de muncă pentru tot echipajul şi cum o să semnez că îi vând lui corabia, liberă de orice obligaţii şi datorii. Or, asta este o insultă, înţelegi. Râd. Spun nu. Dar tipul are afurisitul ăla de fluier şi se preface că vrea să îl cheme pe căpitanul portului.

— Nu i-ai cerut să-ţi arate aurul din ladă? spuse Balfour. De unde ştiai că nu te minte?

— Bineînţeles că i-am cerut să mi-l arate, zise Lauderback. S-a făcut şi asta. O, îşi pregătise toate argumentele cu grijă, nu pot să nu recunosc asta! Erau cinci rochii în cufăr. Fiecare în pas cu moda, conform spuselor lui, direct de la croitoria din Melbourne, înţelegi. Dar stai să vezi! Să nu-ţi închipui că aurul zăcea liber prin ladă, pe sub haine. Fusese însăilat cu grijă chiar

în cusăturile rochiilor. Lydia făcuse asta, neîndoielnic: era foarte iscusită la lucrul de mână. Nici n-ai fi bănuit ce era acolo, până nu ridicai rochiile şi nu simţeai cât de greu atârnau. Însă un vameş nu avea de ce să se obosească să facă asta, înţelegi, exceptând doar cazul în care era mituit special şi instruit dinainte unde să caute. Când deschideai lada, chiar şi dacă scotoceai înăuntru, nu vedeai decât haine de damă, nimic altceva. Da, era un plan foarte ingenios.

— Dă-mi voie să mă lămuresc un pic, spuse Balfour. Dacă barcul ar fi plecat pe mare conform programului...

— Atunci Carver ar fi găsit din întâmplare cufărul în cală, comportându-se ca şi cum nu-l mai văzuse niciodată. Ar fi venit cu el la Raxworthy, prefăcându-se indignat şi îndurerat şi mai ştiu eu cum. Acolo erau rochiile nevesti-sii, în fond, iar numele meu figura pe documente. Ar fi cerut să fiu dat pe mâna justiţiei, sub acuzaţia de furt, adulter şi încălcare a legii. *Godspeed* n-ar mai fi părăsit portul, vasul ar fi fost întors din drum înainte de a fi apucat să iasă din radă. Pe urmă, poliţia ar fi venit să mă aresteze şi să-mi pună cătuşe la mâini.

— Totuşi... dacă se întâmpla aşa, iar poliţia venea să te aresteze... ai fi putut să dai toată vina pe Lydia Wells, spuse Balfour. Cu siguranţă că pe *ea* ar fi băgat-o la închisoare...

— O, da, precis aşa ar fi fost, replică Lauderback tăindu-i vorba. Dar nu aveam de gând să-mi risc libertatea doar pentru a avea satisfacţia că o va încasa şi *ea.* În plus, cei doi s-ar fi coalizat negreşit împotriva mea, dacă întreaga afacere ajungea în instanţă, or, *asta* i-ar fi oferit ei compasiunea opiniei publice, pe motiv că *ea* a văzut calea cea dreaptă, pricepi; pe motiv că *ea* se căieşte; pe motiv că e de partea soţului ei legitim şi tot felul de mizerii dintr-astea.

— Dacă într-adevăr *el* era soţul ei legitim, sublinie Balfour. Se pare că, de fapt, *Crosbie* Wells...

— Da, da, se răţoi Lauderback. Dar nu ştiam lucrul ăsta atunci, pricepi? Nu-mi spune mie ce ar fi trebuit să fac şi cum ar fi trebuit să fac. Nu suport asta. Orice joc are hazardurile lui.

— Mda, zise Balfour rezemându-se de spătar. Sunt consternat.

— Tipul m-a terminat, spuse Lauderback desfăcându-şi mâinile cu un gest de neputinţă. Am semnat actul de vânzare a barcului.

Balfour căzu pe gânduri câteva clipe.

— Dar unde era Raxworthy în acea seară?

— La tripou, fir-ar să fie, spuse Lauderback. Petrecând pe cinste, neîndoielnic, cu Lydia Wells lângă el, suflându-i în zaruri!

— Ştia şi el secretul?

— N-aş prea crede, spuse Lauderback clătinând din cap. Ţinea petrecerea de rămas-bun, dinainte de a ridica ancora, în acea seară; era un prilej de sărbătoare navală, cumva un eveniment oficial. Nimic nepotrivit. Şi nici n-am avut vreun sentiment ciudat după aceea.

— Cu ce se ocupă acum?

— Cine, Raxworthy? La naiba, ţine timona pe *Spirit of the Thames*[5] şi se plictiseşte ca un tigru în trăsură. Tipul nu poate să sufere vapoarele. E mânios pe mine.

— Dar el ştie?

Lauderback părea furios.

— Eu sunt o persoană publică, zise el. Dacă ar fi ştiut careva despre chestia asta, atunci ai fi ştiut şi tu. Dracu' m-ar fi luat. Auzi la tine, dacă ştie? Bineînţeles că nu ştie!

Dintr-odată, începuse să-l enerveze propria-i poveste, observă Balfour. Relatarea întâmplărilor nu făcuse decât să-i retrezească sentimentul de ruşine la gândul că putuse să fie aşa de fraier.

— Dar vânzarea corăbiei, spuse Balfour după câteva clipe. Asta este de notorietate publică, s-a publicat în ziare.

Lauderback trase o înjurătură.

— O, da, spuse el. Conform ziarului, aş fi vândut afurisita aia de corabie la un preţ foarte rezonabil, de fapt, plătit complet în aur pur. Bineînţeles că n-am văzut niciun sfanţ din suma respectivă. Aurul a rămas în porcăria aia de cufăr, iar când *Godspeed* a plecat pe mare spre Melbourne a doua zi, cufărul a fost preluat la destinaţie – aşa cum se întâmplase în fiecare lună, pe tot parcursul anului trecut. Şi, pe urmă, a dispărut, evident. Nu mai puteam face nimic fără să declanşez un scandal monstruos în jurul meu. Dumnezeu ştie pe unde-o fi aurul ăla acum. Iar tipul s-a mai ales şi cu velierul, pe deasupra.

Lauderback se juca nervos cu oţetarul de pe masă.

— Cât valora în realitate aurul din cufăr, din câte poţi dumneata aprecia?

---

[5] „Spiritul Tamisei”.

— Nu sunt prospector, zise Lauderback, dar ţinând seama de cât de greu atârnau rochiile alea, aş estima că vreo câteva mii, cel puţin.

— Şi n-ai mai văzut aurul niciodată de-atunci.

— Nu.

— Nici n-ai mai auzit vorbindu-se despre el.

— Nu.

— Dar pe fată ai mai văzut-o de-atunci – pe Lydia Wells?

Lauderback râse gutural.

— Lydia Wells nu e *fată,* zise el. Nu ştiu ce e, dar nu poţi s-o numeşti *fată,* Thomas. Nu e o *fată*!

Însă tot nu răspunsese la întrebarea lui Balfour.

— Ştii că e aici, în Hokitika, îi reaminti el.

— Da, mi-ai spus deja, zise Lauderback pe un ton sumbru, refuzând să mai adauge ceva.

Ce fiară ciudată şi neîmblânzită poate fi adulaţia! Cât de imprevizibil poate să atace, sfâşiind frâul pe care ea singură şi l-a pus! Adorarea lui Balfour faţă de interlocutorul lui, acelaşi sentiment care se preschimbase atât de uşor în irascibilitate, acum, umflându-se şi mai mult, deveni dispreţ. Cum să pierzi atât de mult – şi, culmea, din cauza unei *amante*! Din cauza nevestei altui bărbat!

Dispreţul, în ciuda veleităţilor de aspră critică, reprezintă un sentiment care îşi poate permite o oarecare limpezime. Thomas Balfour îl urmărea din ochi pe prietenul lui – cum golea vinul din pahar şi pocnea din degete să i se mai aducă un rând – şi nu putea decât să-l desconsidere, apoi desconsideraţia se preschimbă în neîncredere, iar neîncrederea se transformă în perspicacitate. Existau elemente în povestirea lui Lauderback care încă nu se potriveau între ele. Cum rămânea cu decesul lui Crosbie Wells, survenit parcă la ţanc? Lauderback nu lămurise deocamdată această coincidenţă, la fel cum nu explicase deocamdată nici de ce credea că Wells şi Carver fuseseră – culmea culmilor! – fraţi. Cum rămânea cu Lydia Wells, care apăruse ca din senin în Hokitika pentru a-şi revendica moştenirea de drept, sosind atât de prompt după moartea lui Wells, încât căpitanul portului întrebase, cumva în glumă, dacă Poşta din Hokitika îşi instalase un telegraf, şi el nu aflase. Balfour ştia fără nicio urmă de îndoială că nu i se spusese întregul adevăr; ceea ce el nu ştia totuşi era motivul acestei

tăinuiri. Pe cine proteja Lauderback? Doar pe el însuşi? Sau şi pe altcineva?

Privirea lui Lauderback se ascuţise. Aplecându-se în faţă şi împungând cu degetul arătător în masă, spuse brusc:

— Ştii, tocmai mi-a venit o idee. Apropo de Carver. Dacă numele lui *este* într-adevăr Carver, înseamnă că vânzarea corăbiei este nulă de drept. Nu poţi să semnezi un act cu numele altei persoane.

Balfour nu răspunse nimic. Era preocupat de noua lui opinie despre acest om şi de distanţa circumspectă care se căscase subit, ca un abis de îndoială, între ei doi.

— Şi chiar dacă numele lui este într-adevăr Wells, adăugă Lauderback luminându-se şi mai mult la faţă, chiar dacă *lucrul ăsta* este adevărat, Lydia nu poate fi măritată cu doi bărbaţi în acelaşi timp, nu-i aşa? Este cum ai spus tu: ori se minte despre o căsătorie, ori se minte despre un nume!

Un flăcău aduse o nouă carafa cu vin. Balfour o luă şi umplu paharele.

— Doar dacă, spuse el în timp ce turna vinul, *nu au fost* ambele lucruri deodată. E posibil să fi divorţat de unul şi să se fi măritat cu fratele lui.

Folosise cuvântul „frate” cu precauţie, însă Lauderback, care se înflăcărase la ideea acestei noi posibilităţi, nu băgase de seamă.

— Chiar şi în acest caz, spuse el, adică dacă într-adevăr pe Carver îl cheamă Carver, semnătura lui este oricum un fals, iar vânzarea corăbiei devine nulă de drept. Ascultă-mă pe mine. Thomas: în ambele variante, tot îi venim de hac. În ambele variante. Îl prindem pe Carver în mrejele propriei minciuni.

Sentimentul de uşurare îl făcuse să reacţioneze nesăbuit.

— Vasăzică acu’ ţi-ai pus în gând să-i vii de hac lui Carver?

Lui Lauderback îi sclipeau ochii.

— O să-l dau în vileag, zise el. O să-l dau în vileag pe Francis Carver şi o să iau *Godspeed* înapoi.

— Cum rămâne cu persoana care vrea să se răzbune? spuse Balfour.

— Cine?

— Tipul care avea o răfuială cu Carver. Cel care te-a luat în colimator şi pe tine.

— N-a mai suflat nimic despre asta, zise Lauderback. Cred

că a născocit el totul.

— Adică nu a omorât pe nimeni? zise Balfour amuzat. Adică nu e un criminal?

— E un nemernic, asta să fie limpede, spuse Lauderback bătând cu pumnul în masă. Un nemernic şi un mincinos! *Şi* un hoţ! Dar am cu ac de cojocul lui. Îl fac eu să plătească cu vârf şi-ndesat.

— Cum rămâne cu alegerile? spuse Balfour. Cum rămâne cu Caroline?

(Acesta era numele soţiei lui Lauderback.)

— Nu-i nevoie să periclitez toate *astea,* ripostă Lauderback cu năduf. Pot aranja totul în particular. Îl prind cu contractul. Îl şantajez – aşa cum mi-a făcut el mie. I-o plătesc cu aceeaşi monedă, ca să-l învăţ minte.

Balfour îşi netezea barba, urmărindu-l atent.

— Mda, aşa.

— E foarte posibil ca ticălosul de Carver să fi distrus exemplarul actului de vânzare rămas la el, ştiind că e o dovadă a înşelăciunii comise... Cred că o să trebuiască să legalizez la notar exemplarul meu, ca să fiu sigur.

— Mda, aşa, spuse Balfour din nou. Poate ar trebui să mai aşteptăm.

Dar, în euforia lui, Lauderback părea de neoprit.

— Nu-i nevoie, pot să încep imediat! exclamă el. Ştiu exact unde e contractul. E în cufărul meu, în lada aceea pe care te-ai ocupat tu să o transporţi până aici.

Balfour simţi că i se pune o gheară în stomac. Se făcu roşu la faţă. Deschise gura să răspundă, apoi, din laşitate, o închise la loc.

— *Virtue* a venit şi a plecat deja în cursă? spuse Lauderback. Parcă urma să sosească săptămâna trecută.

Lui Balfour îi vâjâiau urechile. Mai bine ar fi mărturisit de îndată ce rămăseseră singuri că lada dispăruse. „Eşti un prost!” se acuza el cu vehemenţă în gând. „Eşti un prost!” Dar nu putea, în fond, să-i spună lui Lauderback care era adevărul? Nu era vina nimănui dacă lada expediată dispăruse la destinaţie – fusese un accident, o încurcătură în scripte cel mai probabil –, dar avea să reapară mai devreme sau mai târziu, când nici nu te aşteptai, un pic cam jerpelită pe dinafară, poate, dar altminteri perfect în regulă. Nu se putea ca Lauderback să nu înţeleagă

situaţia! Dacă era calm şi sincer, mărturisind adevărul, dacă admitea eroarea...

Dar în clipa aceea inima îi zvâcni brusc în piept. Precis exista o legătură între cufărul din povestea lui Lauderback – cel care conţinea rochiile de damă şi care traversase Marea Tasmaniei în fiecare lună timp de un an – şi cufărul în care erau lucrurile lui Lauderback, cu acel contract fraudulos, cufărul care dispăruse de curând de pe cheiul din Hokitika. *Precis* aşa era, ştiut fiind că Balfour nu rătăcise niciodată vreo ladă expediată, nici nu i se furase vreuna, în atâţia ani de când lucra în domeniul transporturilor maritime! Inima începu să-i bată năvalnic. Francis Carver îl şantajase deja o dată pe politician; poate că procedase la fel din nou, pentru a doua oară! Dacă, de fapt, *Carver* furase lada expediată? În fond, tipul era ca la el acasă pe docurile din Hokitika...

Lauderback îşi plimba privirea pe masă, căutând ceva de îmbucat; nu remarcase expresia schimbată de pe chipul lui Balfour, care în mintea lui analiza pe toate părţile această nouă posibilitate.

— Cum e, deci? *Virtue* a ajuns deja? repetă Lauderback fără îngrijorare.

— Nu, zise Balfour.

Sala părea că se strânge în jurul minciunii.

— N-a ajuns încă aici? se miră Lauderback, care găsise o ceapă lucioasă pe farfuria lui Jock Smith şi o băgase în gură. Bun, înseamnă că am fost mai iute decât cliperul meu, deşi am venit călare! N-aş fi crezut! Sper că nu s-a întâmplat niciun bâldâbâc pe mare, ei?

Buna dispoziţie îi revenise complet; era chiar ghiduş. Ce tonic formidabil pentru moral poate fi perspectiva unei răzbunări!

— Nu, spuse Balfour din nou.

— E încă pe drum, ziceai?

Balfour tăcu o fracţiune de secundă, apoi spuse:

— Îhî, încă pe drum. Exact.

— Vine prin vest, de la Dunedin? Sau pe sus, prin strâmtoare?

Pe Balfour îl treceau toate năduşelile. Urmărea mişcarea fălcilor lui Lauderback, care mesteca bucata de ceapă. Într-un final, alese o cale mai ocolită.

— Pe sus, prin strâmtoare.

— O, da, zise Lauderback înghiţind. Chestiile astea sunt inevitabile, presupun. În transporturile maritime, mă refer. Dar să mă anunţi în momentul în care ajunge aici, da?

— Ah, sigur. Da. Te anunţ.

— Abia aştept să sosească, spuse Lauderback, apoi, ezitând un pic, adăugă: Ştii, Tom, mai e un lucru. Trebuie să înţelegi că tot ce ţi-am povestit eu în dimineaţa asta...

— E strict confidenţial, zise Balfour pe nerăsuflate. Nu spun nimănui.

— Acum, când campania mea electorală e în faza...

— Nu-i nevoie să insişti, îi reteză vorba Balfour, scuturând din cap. Nu-i nevoie să-mi explici. *Mâlc* e parola!

— Bravo, mulţam frumos, zise Lauderback împingându-se cu scaunul în spate şi bătându-se cu palmele pe genunchi. Bun. Bietul Jock, bietul Augustus. M-am purtat grosolan cu ei.

— Da, bietul Jock, bietul Augustus, da, repetă Balfour mişcând din mână spre Lauderback, în semn că era liber să plece, însă Lauderback, fredonând acum printre dinţi, se întinsese deja să-şi ia haina.

Lui Balfour îi bătea inima foarte repede. Nu era învăţat cu oribila apăsare interioară care apare după o minciună, când mincinosul îşi dă seama brusc că neadevărul pe care l-a rostit îl ţine de-acum prizonier; că trebuie acum să mintă în continuare şi să brodeze minciuni mai mici pe prima minciună, şi să rămână captiv în solitara contemplare a propriei lui greşeli. Balfour îşi va purta minciuna ca pe un lanţ legat de picioare, până când lada va fi găsită. Trebuia să facă asta repede, fără să ştie Lauderback şi, cu atât mai puţin, fără ajutorul lui.

— Domnule Lauderback, spuse el. Cred că n-ar strica să faci pe politicianul un timp. Du-te şi dă mâna cu oamenii. Joacă barbut. Joacă popice. Mergi într-o seară la teatru. Lasă toate astea deoparte.

— Şi tu, ce-o să faci?

— Mă duc pe chei să pun nişte întrebări în dreapta şi-n stânga. Să aflu ce-i de capul lui Carver, unde s-a dus.

O umbră de panică trecu fugitiv peste chipul lui Lauderback.

— Parcă spuneai că s-a dus la Canton. Nu aşa ai zis? Negoţ cu ceai?

— Da, dar mai bine să fim siguri, spuse Balfour. Mai bine să fim pregătiţi.

Se gândea la lada care dispăruse, dar şi la noua posibilitate ca Francis Carver să o fi furat. (Dar de ce să vrea Carver să se răzbune *de două ori* pe Alistair Lauderback, ştiut fiind că primul act de şantaj funcţionase fără nicio hibă?)

— Cu discreţie, spuse Lauderback. Procedează cu discreţie când pui întrebările.

— Nicio problemă, răspunse Balfour. Oamenii mă cunosc bine pe Gibson Quay şi, în plus, nu uita că am făcut multe expedieri cu *Godspeed.* Oricum: mai bine eu decât tu.

— Da, mai bine, zise Lauderback. Da. Perfect. Fă tu asta, atunci, zise el clătinând aprobator din cap.

În realitate, acesta era exact genul de sarcină pe care Alistair Lauderback, ca om cu dare de mână, era învăţat să o încredinţeze altora. Nu i se părea ciudat ca Balfour să se ocupe într-o zi de sâmbătă de rezolvarea treburilor altuia. Nu a avut nicidecum reflexul de a se întreba în sinea lui dacă Balfour nu-şi risca în vreun fel reputaţia, asociindu-se cu un caz de încornorare, şantaj, omor şi răzbunare, şi nici nu se sinchisea în vreun fel de modalitatea în care Balfour putea fi recompensat. Simţea doar o mare uşurare sufletească. O ordine invizibilă fusese reinstituită: acelaşi gen de ordine a lucrurilor care presupunea ca oul fiert să îl aştepte pe masă în fiecare dimineaţă şi ca farfuriile să fie debarasate cu promptitudine. Îşi înfoie nodul cravatei cu vârful degetelor şi se ridică de la masă, ca un om sătul şi satisfăcut.

Pe un ton dezinvolt, Balfour spuse:

— Şi ar trebui să o eviţi pe Lydia Wells, cred eu. Doar fiindcă...

— Sigur, sigur, sigur, spuse Lauderback luându-şi mănuşile în mâna stângă şi întinzând dreapta ca să-i strângă mâna lui Balfour. Punem noi gheara pe ticălosul ăla, nu-i aşa?

Subit, Balfour îşi dădu seama că Lauderback ştia exact, de fapt, care era cârligul cu care Frank Carver îl ţinea agăţat. Nu ar fi putut explica totuşi cum ajunsese la această bruscă revelaţie, dar dintr-odată ştiu asta.

— Da, spuse el strângându-i mâna lui Lauderback foarte ferm. Punem noi gheara pe ticălosul ăla până la urmă.

MARTE ÎN SĂGETĂTOR

În care Cowell Devlin face o primă impresie jalnică; Te Rau Tauwhare oferă informaţii cu un preţ; Charlie Frost este suspicios; şi aflăm despre crima pentru care Francis Carver a fost condamnat cu ani în urmă.

Când un om cu mustrări de conştiinţă, aflat sub influenţa alcoolului, este însărcinat să rezolve o enigmă pentru un alt ins, energia lui este, la început, utilizată prompt şi leal. Însă energia lui Thomas Balfour avea tendinţa de a fi de scurtă durată, dacă proiectul căruia i se dedica nu era un proiect conceput de el. Imaginaţia lui a cedat locul neastâmpărului, iar optimismul lui s-a preschimbat într-un soi de delăsare exagerată. Găsea o idee, ca apoi să o abandoneze imediat, fie numai şi din motivul că nu mai constituia o noutate pentru el; pornea în toate direcţiile simultan. Lucrul acesta nu denota nicidecum un temperament capricios, ci mai degrabă un temperament care era învăţat cu cel mai autentic şi cel mai ciudat tip de entuziasm, şi de aceea nu putea accepta nicio formă de imitaţie – acest lucru reprezenta totuşi o frână în calea progresului.

Balfour se pregătea să se ridice de la masă şi să părăsească Hotelul Palace, când brusc îşi dădu seama că ar fi fost mare păcat să lase acolo o carafa pe jumătate plină cu un vin aşa de bun. Îşi turnă ce mai rămăsese în pahar şi îl ducea spre buze, când observă, peste marginea paharului, că prelatul de la masa de alături pusese deoparte broşura şi îşi împreunase mâinile. Se uita insistent la Balfour.

Ca un copil prins la furat, Balfour puse paharul jos.

— Părinte, zise el.

(Gândindu-se mai bine, era cam devreme ca să fie deja beat.)

— Bună dimineaţa, replică reverendul.

După accentul pe care îl avusese, Balfour ştiu imediat că omul era irlandez; se relaxă, permiţându-şi să fie grosolan. Ridică paharul din nou şi sorbi din vin cu nesaţ.

— Prietenul dumitale este un om norocos, opină clerical.

Ce ghinion să ai aşa o mutră – încremenită într-o perpetuă copilărie, cu gura mereu botoasă, cu buza de jos bosumflată, cu dinţii aceia ca nişte cioturi. Parcă-l şi vedeai în pantaloni scurţi şi ciorapi trei-sferturi, molfăind un coltuc de pâine cu untură şi bălăngănind pe lângă picior un pachet de cărţi legate laolaltă cu o curea vechea de-a lui taică-său. Numai că omul acesta avea treizeci sau poate patruzeci de ani.

Balfour miji ochii suspicios.

— Nu-mi amintesc să fi purtat discuţia şi pentru urechile dumitale.

Omul înclină din cap, ca şi cum i-ar fi dat dreptate.

— Nu, într-adevăr, spuse el. Şi nici pentru urechile altuia, aş îndrăzni să sper.

— Asta însemnând ce, mai exact?

— Însemnând că niciun om nu ar trebui să profite de faptul că a auzit fără să vrea nişte veşti proaste. Cu atât mai puţin un membru al clerului.

— Veşti proaste, aşa le numeşti dumneata? Parcă adineauri ziceai că e un om norocos.

— Norocos să te aibă pe dumneata, spuse clericul, iar Balfour se înroşi.

— Ştii, rosti el furios, să nu o iei drept o confesiune doar fiindcă a sunat ca un secret, mai ales că dumneata ai auzit totul pe furiş.

— Ai perfectă dreptate să faci această deosebire, spuse clericul pe un ton încă amabil. Dar nu am tras cu urechea intenţionat.

— Intenţionat sau nu, dacă ai făcut asta dinadins, eu de unde să ştiu, mă rog?

— Vorbeaţi foarte tare amândoi.

— Cine să ştie ce intenţii ai dumneata? Asta vreau să spun.

— Cât priveşte ce urmăresc eu, cred că din păcate va trebui să mă crezi pe cuvânt, sau să crezi în veşmântul bisericesc pe care îl port, dacă nu ţi-e de-ajuns cuvântul meu.

— *Ce* să te cred, mă rog? Nu contează cuvântul sau veşmântul bisericesc, dar *ce* anume să te cred?

— Să mă crezi că nu am vrut să trag cu urechea, zise prelatul cu un aer răbdător. Să mă crezi că pot păstra un secret atunci când mi se cere.

— Hm, păi ţi s-a cerut, mormăi Balfour. Eu îţi cer. Iar dumneata ai face bine să nu-ţi mai dai cu părerea despre noroc sau veşti proaste. Asta-i opinia dumitale, nu e ceea ce ai auzit.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze.

— Opinia dumitale, pe care nimeni nu ţi-a cerut-o. Şi nimeni nu o doreşte.

— Îmi cer scuze insistent. Voi păstra tăcerea.

Balfour mişcă mustrător din deget.

— Dar trebuie să uiţi totul fiindcă aşa ţi-am cerut eu, nu fiindcă aşa e regula confesionalului. Fiindcă nu a fost nicidecum o spovedanie.

— Nu, desigur; în privinţa asta, suntem de-acord, adăugă el cu un alt timbru al vocii. În orice caz, spovedania este o practică a religiei catolice.

— Dar dumneata eşti catolic.

Dintr-odată, Balfour se simţea foarte beat.

— Eu sunt metodist liber, îl corectă reverendul, deşi nu se simţea jignit; dar mai adăugă, ca o dojana blândă: E greu să judeci un om doar după accentul cu care vorbeşte, să ştii.

— E accent irlandez, spuse Balfour prosteşte.

— Tatăl meu îşi are obârşia în comitatul Tyrone. Eu, înainte de a veni aici, am fost în Dunedin; înainte de Dunedin, am fost în New York.

— New York – ăsta da loc!

Reverendul clătină din cap.

— Pretutindeni e un loc, spuse el.

Balfour era încurcat. După această admonestare, simţea că nu mai putea continua pe tema New Yorkului, dar nici nu-i venea în minte despre ce altceva să vorbească, în afară de subiectul pe care îi interzisese reverendului să îl abordeze. Tăcu posac câteva secunde, apoi spuse:

— Ai tras aici?

— La acest hotel?

— Îhî.

— Nu; de fapt, cortul meu s-a inundat, iar eu îmi iau micul dejun aici, înăuntru, ca să nu mă plouă, zise clericul.

Desfăcându-şi palma, arătă spre resturile de mâncare din faţa lui, care se răciseră de mult.

— După cum vezi, am lungit mult masa, că să pot sta la

adăpost mai mult timp.

— Dar nu ai o biserică unde să te duci?

Era o întrebare cam nepoliticoasă, mai ales că Balfour ştia deja răspunsul, din moment ce, la acea vreme, nu existau decât trei biserici în Hokitika. Însă, simţindu-se oarecum contracarat de interlocutorul lui, deşi n-ar fi putut spune exact în ce mod, voia să îşi recapete autoritatea, nu neapărat umilindu-l totuşi, ci făcându-l doar să-şi vadă lungul nasului.

Clericul se mulţumi să zâmbească, dezgolindu-şi dinţii pricăjiţi.

— Nu încă, zise el.

— N-am auzit în viaţa mea de metodiştii liberi. O fi una dintre sectele noi.

— O nouă practică, un nou lăcaş de cult, spuse omul zâmbind din nou. Dar o veche doctrină, desigur.

Lui Balfour, omul i se părea cam îngâmfat.

— Presupun că ai venit ca misionar, zise el. Să-i converteşti pe păgâni.

— Am remarcat că faci nenumărate presupuneri, spuse clericul. Până acum, nu ai pus nicio întrebare fără să fi presupus totodată şi care ar fi răspunsul.

Dar lui Thomas Balfour nu îi pică bine acest gen de observaţie: nu permitea nimănui să-i dea lui sfaturi despre cum trebuia să gândească. Împinse scaunul în spate depărtându-se de masă şi indicând astfel că intenţiona să plece.

— Ca să-ţi răspund, continuă clericul în timp ce Balfour se pregătea să îşi ia haina, eu urmează să fiu capelanul noului penitenciar de la Seaview. Însă până se construieşte – luă broşura şi plesni spectaculos cu ea de cealaltă palmă – studiez teologia, asta e tot.

— Teologia! repetă Balfour, vârându-şi braţele în mânecile hainei. Mai bine ai citi chestii mai dure decât asta, să ştii. Habar n-ai în ce parohie păcătoasă vei intra.

— Fiii Domnului sunt cu toţii, chiar şi aşa.

Balfour mişcă vag din cap, întorcându-se să plece. Brusc, îi veni o nouă idee.

— Ai spus „veşti proaste”, reluă el. Pot pune rămăşag că ai ascultat de la bun început conversaţia.

— Da, zise umil capelanul. Aşa e. A fost un nume care mi-a

captat atenţia.

— Carver?

— Nu: Wells. Crosbie Wells.

Balfour miji ochii suspicios.

— Ce-ai dumneata de-a face cu Crosbie Wells?

Capelanul ezita. Adevărul era că nu-l cunoştea deloc pe Crosbie Wells, cu toate astea, în cele două săptămâni care trecuseră de la moartea bărbatului, nu făcuse decât să se gândească mereu la el şi să analizeze în sinea lui circumstanţele decesului acestuia. Recunoscu, după o scurtă tăcere, că avusese solemna onoare de a săpa mormântul lui Wells şi de a oficia ritualul înmormântării deasupra coşciugului înainte de a fi coborât în groapă, o explicaţie care nu-l satisfăcu însă pe Thomas Balfour. Agentul maritim continua să se uite la noua lui cunoştinţă, cu o expresie de incontestabilă neîncredere; ochii i se îngustaseră şi mai mult, când capelanul (care de obicei înfrunta cu tărie orice examinare ostilă din partea cuiva) tresări brusc şi îşi coborî privirea.

Numele capelanului – după cum avea să afle Walter Moody peste vreo nouă ceasuri – era Cowell Devlin. Sosise în Hokitika la bordul cliperului *Virtue,* aflat cu chirie în exploatarea firmei Balfour Shipping şi care transportase, pe lângă nenumăraţi pasageri, cherestea, fier, şuruburi, multe cutii cu vopsea, diverse mărfuri neperisabile, câteva cuşti cu animale domestice, o mare cantitate de pânzeturi, precum şi lada de transport, acum dispărută, conţinând cufărul lui Alistair Lauderback, iar în interiorul cufărului copia contractului prin care barcul *Godspeed* fusese vândut. *Virtue* ajunsese la Hokitika cu două zile înainte de Alistair Lauderback; prin urmare, reverendul Cowell Devlin sosise iniţial la Hokitika cu două zile înainte de moartea lui Crosbie Wells.

Imediat după ce debarcase, se prezentase la Tabăra Poliţiei, unde comandantul închisorii, George Shepard, nu pregetase să-l pună la treabă. Îndatoririle oficiale ale lui Devlin aveau să înceapă abia după finalizarea construcţiei noii închisori din Hokitika sus, pe faleza Seaview; între timp totuşi, Devlin putea să se facă util în Tabăra Poliţiei şi să dea o mâna de ajutor la administrarea zilnică a puşcăriei temporare, care găzduia, în acea vreme, două femei şi nouăsprezece bărbaţi. Devlin avea

sarcina de a-i învăţa, pe fiecare în parte, frica de Creator şi de a insufla în cugetele lor rătăcite respectul cuvenit faţă de mâna de fier a legii – sau aşa se exprimase temnicerul, oricum. (Devlin avea să descopere curând că el şi Shepard se deosebeau radical în privinţa concepţiilor lor pedagogice.) După ce făcuse un scurt tur al Taberei Poliţiei, lăudând stilul în care era condusă activitatea, Devlin s-a interesat dacă putea să se cazeze în închisoare în fiecare seară, astfel încât să doarmă printre răufăcători şi să împartă aceeaşi pâine cu ei. Temnicerul s-a arătat dezgustat de această propunere. Nu a respins propriu-zis cererea lui Devlin, însă a făcut o pauză, şi-a umezit buza cu o limbă pală şi uscată, după care a sugerat că era preferabil ca Devlin să îşi ia o cameră la unul dintre numeroasele hoteluri din Hokitika. Totodată, Shepard a ţinut să-l prevină pe capelan că accentul lui irlandez ar putea să stârnească manifestaţii de partizanat din partea englezilor, dar şi eventuale sensibilităţi catolice din partea compatrioţilor lui irlandezi; în final, l-a sfătuit să îşi aleagă cu discernământ compania şi, chiar cu şi mai mult discernământ, cuvintele – şi, acestea fiind zise, i-a urat bun venit lui Devlin în Hokitika după care, prompt, i-a spus la revedere.

Dar Cowell Devlin nu avea suficiente fonduri încât să-şi permită câteva luni de cazare la un hotel şi, în plus, nu-i stătea în fire să îmbrăţişeze pesimismul altora privind unele manifestări partizane. Nu a urmat sfatul lui Shepard şi nici nu a ţinut seama de avertizarea lui. Şi-a cumpărat un cort de miner, model standard, l-a montat cam la cincizeci de metri de malul mării şi a umplut cu pietre buzunarele de pânză, ca să-l ancoreze mai bine. Pe urmă, s-a dus înapoi pe strada Revell, şi-a comandat o halbă de bere slabă la cel mai aglomerat hotel pe care l-a putut găsi şi a început să se prezinte celor din jur, englezi şi irlandezi deopotrivă.

Cowell Devlin era, practic vorbind, un om ridicat prin forţe proprii, dar, din cauză că acest calificativ este arareori folosit pentru a-i descrie pe membrii diverselor culte, se cuvine să clarificăm utilizarea lui aici. Clericul îşi petrecea momentul prezent într-o stare de permanentă vizualizare, plăsmuind în minte imaginea unui ego netulburat, pe care era decis să îl dobândească într-o bună zi. Şi gândirea lui teologică urma

acelaşi model: era un credincios optimist şi multora dintre ucenicii lui le vorbea despre un viitor utopic, o lume fără lipsuri. Când vorbea, alterna cu dezinvoltură limbajul profeţiilor luminoase cu limbajul viselor: nu exista niciun conflict, în mintea lui Cowell Devlin, între o realitate, aşa cum dorea el să o perceapă, şi altă realitate, aşa cum era percepută de alţii. O asemenea înclinaţie ar putea, în contextul temperamentului altui om, să fie numită ambiţie, însă imaginea de sine a lui Devlin era imbatabilă, chiar mitică, şi, oricum, decisese de multă vreme că el nu era un om ambiţios. Aşa cum ne-am putea aştepta, cădea pradă adesea unor crize de ignorare intenţionată şi avea tendinţa să omită adevărurile mai aspre despre natura umană în favoarea celor pe care le putea romanţa prin idei năstruşnice şi imaginaţie. Cu privire la aceste ultime două atribute, Devlin era un mare expert. Era un excelent povestitor şi, prin urmare, un cleric eficient. Credinţa lui, la fel ca şi imaginea lui de sine, era totală, imuabilă şi aproape clarvăzătoare în forma ei, trăsătură care, după cum Balfour observase deja, îl făceau uneori să pară cam îngâmfat.

La ora unsprezece, în seara de 14 ianuarie – seara în care Alistair Lauderback a sosit în Hokitika –, Cowell Devlin şedea turceşte pe podeaua închisorii din Hokitika, vorbind cu puşcăriaşii despre Pavel. La un moment dat, pe la apusul soarelui, începuse să plouă, iar capelanul decisese să stea până mai târziu, în speranţa că avea să fie doar o aversă, căci era nou-venit la Hokitika şi încă nu aflase cu câtă îndârjire ţinea vremea de-acolo să nu se schimbe. Comandantul lucra în biroul său, iar soţia lui se culcase. Majoritatea deţinuţilor erau treji. Ascultaseră predica lui Devlin, întâi din politeţe, apoi cu un real interes; acum, la îndemnul capelanului, împărtăşeau mărturii şi cugetări personale.

Devlin se întreba dacă era cazul să se retragă la culcare, înfruntând ploaia de-afară, când din curte s-a auzit un strigăt, urmat de o bubuitură în uşă. Gălăgia l-a pus în mişcare pe temnicer, care a ieşit din birou, cu o scufie de pânză pe cap şi cu o puşcă în mână, o combinaţie care ar fi trebuit să fie amuzantă, dar nu era deloc. Devlin s-a ridicat şi el, păşind după Shepard spre uşă. S-au zgâit amândoi în ploaie şi au zărit, imediat dincolo de cercul de lumini proiectat de felinarul

temnicerului, figura sergentului de gardă Ellis Drake. Omul ţinea în braţe o femeie.

Shepard deschise uşa mai larg şi îl pofti pe sergent înăuntru. Drake era un individ jegos, fonfănit şi cam prostănac; auzindu-i numele, nu te gândeai nicidecum la eroul naval, ci la răţoiul de rând, o specie cu care semăna leit. Şi-a cărat prizoniera în închisoare, purtând-o pe un umăr, cu capul în jos, şi a depus-o fără prea multe fasoane direct pe podea. Apoi a raportat fonfănit că târfa săvârşise ori o crimă împotriva societăţii, ori o crimă împotriva lui Dumnezeu; fusese găsită într-o postură de o asemenea abjectă inconştienţă, încât distincţia dintre o gravă stare de intoxicare sau o deliberată vătămare de sine nu putea fi făcută, însă el spera (ducând două degete la pălărie) că nişte ceasuri bune la închisoare ar putea ajuta la clarificarea chestiunii. Împinse cu bombeul cizmei în trupul ei leşinat, ca şi cum ar fi vrut să întărească spusele dinainte, şi adăugă că instrumentul crimei ei era, probabil, opiul. Târfa era dependentă de narcotice, fiind văzută adesea în public foarte drogată.

Shepard a privit în jos la Anna Wetherell, care îndoia şi încleşta degetele în gol. Devlin, nevrând să intervină necuviincios, aştepta decizia temnicerului, deşi îşi dorea foarte mult să se aşeze în genunchi lângă femeie şi să verifice cu mâinile lui dacă era grav rănită: îl întrista enorm ideea de sinucidere, considerând că acest gest reprezenta cel mai îngrozitor atac asupra sufletului pe care l-ar putea face un trup omenesc. Cei trei bărbaţi priveau la târfa de pe jos, iar pentru câteva clipe niciunul nu a spus nimic. Apoi, Drake a mărturisit că, dacă ar fi ca el să dea un verdict final, după părerea lui femeia încercase să comită cea mai atroce dintre crime; oricum, era bine ca temnicerul să aştepte ca femeia să-şi recapete cunoştinţa, ca s-o poată interoga direct.

Shepard a preluat trupul inert al domnişoarei Wetherell, aşa cum era de datoria lui, proptind-o de perete şi punându-i cătuşe. S-a asigurat că femeia putea respira şi că acest proces fiziologic se desfăşură relativ bine; apoi, s-a uitat la ceasul său de buzunar, remarcând cu voce tare că se făcuse foarte târziu. Devlin a înţeles aluzia şi şi-a pus pălăria şi haina, dar înainte de a părăsi închisoarea a aruncat o privire îndurerată peste umăr.

Şi-ar fi dorit ca fata să fie aşezată într-o poziţie mai confortabilă. Însă temnicerul îi spunea noapte bună, iar în următorul moment uşa a fost închisă şi ferecată în urma lui.

Când Devlin a revenit la Tabăra Poliţiei devreme a doua zi dimineaţă, Anna Wetherell era încă fără simţire; capul îi atârna lateral, cu gura uşor căscată. Avea o vânătaie violacee la tâmplă, iar umărul obrazului era tumefiat urât: căzuse sau fusese bătută? Devlin nu a avut timp să investigheze totuşi sau să încerce să obţină de la temnicer mai multe informaţii despre împrejurările arestării fetei: se aflase că un om murise în acea noapte, iar Devlin era rugat să îl însoţească pe doctor în Valea Arahura, pentru a asista la preluarea rămăşiţelor pământeşti ale defunctului şi, eventual, pentru a rosti câteva rugăciuni la căpătâiul acestuia. Numele mortului, l-a informat Shepard, era Crosbie Wells. Potrivit spuselor lui Shepard, omul murise liniştit, de bătrâneţe, infirmitate şi băutură; nu exista niciun motiv, în această etapă, de a bănui vreun act de omucidere. Wells trăise ca un pustnic, i-a mai spus Shepard. Nimeni nu îl va pomeni drept un om bun sau un om rău, fiindcă puţini îl cunoşteau şi nu avea familie.

Capelanul şi doctorul s-au îndreptat spre nord, lăsând plaja în urmă, iar când au ajuns la gurile râului Arahura, au pornit spre centrul insulei. Coliba lui Wells, situată cam la cinci sau şase kilometri în amonte, era o construcţie rudimentară – o cutie de scânduri sub un acoperiş de tablă înclinat, deşi Crosbie Wells îşi permisese luxul unei ferestre cu geam, montată pe latura nordică a casei. Coliba era perfect vizibilă de pe drumul care ducea la Christchurch, deoarece fusese clădită la vreo şase metri deasupra malului apei şi era înconjurată de o parcelă de pământ desţelenit.

Una peste alta, locuinţa lăsa impresia unui loc foarte izolat, mai ales acum, după ce cadavrul omului fusese înfăşurat în pături şi scos din cameră. Orice lucru pe care puneai mâna era lipicios şi îmbâcsit de praf. Sulul gros de la capul patului avea pete îngălbenite, perna era presărată cu puncte de mucegai. O bucată de şuncă, atârnată de o grindă, era complet scorojită, încât dispăruse de pe ea orice urmă de grăsime. Damigene de băutură goale erau înşirate de jur împrejurul pereţilor. Sticla de pe masa defunctului era şi ea goală, ceea ce lăsa să se

presupună că ultimul gest al pustnicului fusese să soarbă băutura până la fund, să-şi pună capul pe braţe şi să adoarmă. În casă persista un miros de animal – mirosul singurătăţii, şi-a zis Devlin cu compătimire. Aşezându-se în genunchi în faţa sobei, a tras afară cenuşarul, intenţionând să facă focul, ca să îndepărteze cumva miasma aceea de mort din odaie, şi în clipa aceea a zărit o bucată de hârtie rămasă agăţată între grătar şi fundul cenuşarului. Se părea că cineva (Wells, probabil) încercase să ardă documentul, dar închisese uşiţa sobei înainte ca hârtia să fie cuprinsă de flăcări; documentul luase foc doar pe margine, după care căzuse printre fantele focarului în sertăraşul cenuşarului de dedesubt, aşa că nu era decât foarte puţin ars. Devlin l-a tras afară şi l-a scuturat de cenuşă. Era încă lizibil.

> *În această zi de 11 octombrie 1865, o sumă de două mii de lire urmează să îi fie dată DOMNIŞOAREI ANNA WETHERELL, domiciliată anterior în New South Wales, de către DL EMERY STAINES, domiciliat anterior în New South Wales, aşa cum atestă DL CROSBIE WELLS, în calitate de martor şi arbitru.*

Lângă numele lui Wells era o semnătură tremurată, dar lângă numele celuilalt bărbat, doar un spaţiu gol. Devlin îşi arcui sprâncenele mirat. Documentul nu era, prin urmare, valabil, întrucât martorul se iscălise înainte de semnatarul principal, iar semnatarul principal nu se iscălise deloc.

Devlin şi-a amintit atunci de ce îi suna cunoscut numele Anna Wetherell: aceasta era târfa care fusese băgată la închisoare în seara precedentă, foarte târziu, drogată cu opiu. A rămas nemişcat câteva clipe, încruntându-se, apoi a împăturit brusc actul şi l-a vârât printre nasturii de la cămaşă, lipit de piept. A continuat apoi să pregătească focul. Imediat, a venit înăuntru şi doctorul (hrănise caii) şi cei doi bărbaţi s-au aşezat să bea o cană cu ceai, privind afară pe geamul ferestrei, dincolo de râu, spre munţii acoperiţi de nori în depărtare. Afară, caii clefăiau din traistele lor şi tropăiau din copite; pe platforma căruţei, pătura în care era învelit trupul lui Wells se acoperea cu o peliculă de mărgeluţe argintii de la ploaie.

Cowell Devlin nu prea putea să-şi explice impulsul de a

ascunde de ochii doctorului Gillies acel act de donaţie. Poate, şi-a zis, atmosfera de reculegere din casa defunctului îl îndemnase să procedeze aşa. Poate, trecând sub tăcere descoperirea documentului, crezuse că dădea dovadă de respect. Poate curiozitatea îi fusese stârnită de numele Anna Wetherell – femeia care încercase să se sinucidă, găsită fără simţire pe drumul spre Christchurch –, şi dosise hârtia din dorinţa nemărturisită de a o proteja. Capelanul medita la aceste posibilităţi, în timp ce îşi bea ceaiul. Nu vorbea cu doctorul, care tăcea şi el. Când au terminat, au spălat cănile, au stins focul au închis uşa şi s-au urcat înapoi în căruţă, pentru a-şi transporta jalnica încărcătură înapoi la Tabăra Poliţiei din Hokitika, unde urma să se efectueze o autopsie a rămăşiţelor pământeşti ale mortului.

Era caracteristic pentru Cowell Devlin să nu găsească o motivaţie precisă pentru o faptă de o integritate discutabilă şi să cultive, în schimb, un fel de confuzie visătoare în privinţa motivaţiilor lui, în general. Era, de asemenea, tipic pentru el să nu se considere obligat în vreun fel să mărturisească această faptă – nici imediat şi nici în cele paisprezece zile care au urmat, fiindcă abia în seara de 27 ianuarie, adică după două săptămâni, s-a încumetat să arate cuiva actul de donaţie pe care îl şterpelise. Devlin se credea un om virtuos, iar această părere despre sine rămânea imbatabilă, indiferent de adversităţi. Ori de câte ori se purta urât, sau îndoielnic, se descotorosea, pur şi simplu, de acea amintire, întorcându-şi mintea spre altceva. Pe drumul de întoarcere spre Hokitika, a ţinut documentul lipit de piept, cu palma aşezată peste cămaşă. Singurele lui cuvinte au fost o remarcă despre forţa talazurilor, care se rostogoleau înspumate, spărgându-se la mal, lângă ei. Doctorul n-a vorbit deloc. După ce au ajuns la Tabăra Poliţiei şi au cărat înăuntru cadavrul lui Crosbie Wells, Devlin s-a gândit într-adevăr, fără tragere de inimă, dacă să îi spună lui Shepard despre actul găsit. Însă atenţia i-a fost abătută de un nou incident, iar ocazia s-a pierdut. Din câte se părea, Anna Wetherell începea să-şi revină.

Ochii îi palpitau sub pleoape, îşi mişca limba prin gură şi scotea un murmur stins. Febra i se domolise, probabil, fiindcă avea broboane de transpiraţie pe frunte şi pe nas, iar mătasea

oranj a rochiei se făcuse maronie în jurul gâtului şi la subsuori. Devlin s-a lăsat în genunchi în faţa ei. I-a prins mâinile între palme – avea pielea moale, rece la atingere – şi a strigat-o pe soţia lui Shepard, cerându-i nişte apă.

Când fata s-a dezmeticit în cele din urmă, arăta de parcă se sculase din morţi. Capul i s-a dus spre spate şi pupilele i-au revenit în poziţie normală; a scos un fel de hârâit gutural. Părea să fi înţeles unde se afla, însă era complet răvăşită de efectele devastatoare ale opiului; în mod evident, nu avea putere nici măcar să-şi exprime uimirea. Cu un gest vlăguit, şi-a retras mâinile din strânsoarea palmelor lui Devlin, iar el s-a îndepărtat puţin. A observat că fata şi-a pus imediat mâinile în jurul corsetului, de parcă ar fi înţepat-o cineva în burtă, şi-a zis el, şi încerca astfel să astupe rana. Capelanul îi vorbea, dar ea nu reacţiona, iar în scurt timp a închis ochii din nou şi a adormit la loc. Un scandal a izbucnit în alt colţ al închisorii, iar Devlin a fost chemat să calmeze spiritele, această îndatorire, plus altele care ţineau de funcţia lui, solicitându-i atenţia pe toată durata după-amiezii.

La sfârşitul zilei, funcţionarul judecătoresc a venit de la tribunal ca să încaseze cauţiunea de la răufăcătorii care puteau aduna suma necesară. Auzind vocea nou-venitului, domnişoara Wetherell a săltat capul – avea părul jilav şi întunecat din cauza febrei – şi i-a făcut semn să se apropie. (Funcţionarul era şi el o figură nouă în oraş, un ins zvelt şi foarte fercheş; Gascoigne era numele lui.) Târfa a extras câteva monede dintre balenele deplorabile ale corsetului şi le-a îndesat în palma desfăcută a funcţionarului, una câte una. Dârdâia vizibil şi părea foarte umilită. Cauţiunea a fost înregistrată şi acceptată, iar comandantul Shepard a fost obligat atunci să o elibereze, ceea ce a şi făcut prompt. Devlin nu a asistat la audierea ei în instanţă a doua zi, fiindcă primise misiunea de a săpa mormântul pentru răposatul Crosbie Wells. A auzit mai târziu că fata refuzase să se apere şi că plătise amenda fixată împotriva ei, fără să comenteze.

A doua zi după înmormântare, în coliba lui Crosbie Wells a fost descoperită o avere de patru mii de lire – exact de două ori suma specificată în actul de donaţie parţial ars, pe care de atunci Devlin îl ascunsese bine între paginile Bibliei lui, între

sfârşitul Vechiului Testament şi începutul Noului Testament. În continuare, Devlin nu a divulgat nimic; în continuare, nu a arătat nimănui documentul. Îşi propunea ca, atunci când Anna Wetherell avea să se mai întremeze, să-i arate ei bucata aceea de hârtie; deocamdată totuşi, socotea mai prudent să păstreze informaţia doar pentru el.

Acum, în restaurantul Hotelului Palace, Devlin întinse braţul şi îşi puse mâna peste coperta jerpelită a Bibliei lui, pe care nu exista niciun însemn, în afară de o mică cruce de Canterbury, gravată cu auriu în scoarţa de piele. Era un gest protector, deşi nu ştia deocamdată că documentul inserat între file, presat, apocrif, între Maleahi şi Matei, avea să fie de mare importanţă pentru Thomas Balfour, la fel şi pentru nenumăraţi alţi oameni. Cu toate astea, Devlin simţea nevoia să îl păstreze aproape de el. Ştia că documentul – o recunoaştere a unui dar care nu a fost niciodată oferit, un codicil la un testament care nu a fost niciodată făcut – era cumva valoros, iar el nu era dispus să se despartă de hârtie, până nu afla care era cu adevărat valoarea ei.

— Săparea de morminte, spuse Balfour luându-şi gambeta din cuier şi netezindu-i borul între degete. *Asta* e o treabă despre care va trebui să citeşti.

— Nu cunosc nicio carte pe acest subiect, spuse Devlin.

— Pentru noua parohie pe care o vei avea, spuse Balfour ignorându-i remarca. O să aveţi acolo o spânzurătoare.

Îşi puse pălăria pe cap, o împinse de pe frunte cu degetul mare, înspre ceafa, şi se răsuci să plece. La uşă, zăbovi câteva clipe:

— Nu ştiu numele dumitale, părinte, spuse el.

— Nici eu nu ştiu numele dumitale, replică Devlin.

Urmă o scurtă tăcere, după care Balfour izbucni în râs, îşi duse mâna la pălărie ca să-şi arate încântarea şi ieşi din încăpere.

*

Sâmbăta în Hokitika era o zi de forfotă şi întâlniri. Minerii năvăleau cu duiumul în oraş, umflând cifra populaţiei totale la circa patru mii şi umplând gălăgioşi hanurile şi hotelurile de pe

strada Revell. Funcţionarii de la judecătorie erau asaltaţi cu revendicări mărunte şi drepturi de minerit; brokerii – cu gajuri; negustorii – cu comenzi (de la bogătaşi) şi petiţii pentru extinderea creditelor (de la cei nevoiaşi). În furnicarul de oameni de pe Gibson Quay, activitatea era în toi: nu trecea ceas fără să vezi pe cineva bătând în cuie vreun pervaz de lemn sau agăţând o uşă în balamale, ori vreo nouă prăvălie desfăcându-şi bandiera firmei în bătaia vântului ce şfichiuia văzduhul dinspre Marea Tasmaniei. Fiecare spiţă din imensa roată a norocului era vizibilă sâmbăta – erau oameni ridicându-se, alţii deja ridicaţi, oameni căzând, alţii deja căzuţi, unii răposaţi –, iar în seara aceea fiecare miner bea de supărare sau de bucurie.

Astăzi totuşi, prin ploaia groasă nu se încumetau să circule pe străzi decât cei care aveau treburi urgente, iar Hokitika nu vuia ca altădată de aglomeraţia tipică unui sfârşit de săptămână. Puţinii indivizi uzi leoarcă pe lângă care trecea Balfour erau zgribuliţi sub tenda hotelurilor, ferindu-şi, în palma făcută căuş, ţigările încă aprinse. Chiar şi caii aveau un aer de sumbră capitulare. Stăteau încremeniţi în mocirla de pe drum, cu traistele ude ca nişte botniţe conice prinse de cap, iar când Balfour trecu pe lângă ei, nicio pâlpâire nu se văzu în pleoapele lor moleşite.

Când Balfour coti pe strada Revell, îl izbi în faţă o rafală atât de puternică de vânt şi ploaie, încât trebui să-şi ţină bine pălăria pe cap cu mâna. Potrivit avertizărilor lui Saxby din „Vremea probabilă”, acel oracol dubios publicat zilnic în *West Coast Times,* potopul avea să se mai domolească într-o zi sau în trei zile – fiindcă Saxby era expansiv în prognozele lui şi îşi permitea o amplă marjă de eroare, în ambele direcţii ale presupunerilor. De fapt, caracteristicile rubricii lui se schimbau doar arareori: aversele făceau parte din specificul Hokitikăi, la fel cum fuseseră îngheţul şi soarele arzător în Otago şi praful roşu pe dealurile de lângă Victoria. Balfour iuţi pasul, înfăşurându-se mai strâns în mantou cu mâna rămasă liberă.

Pe veranda acoperită a Băncii Centrale erau vreo zece inşi, aciuaţi în grupuri de câte trei şi patru persoane. Ferestrele din spatele lor se aburiseră într-o tentă de gri sidefat. Balfour trecu în revistă figurile, mijind ochii prin ploaie, dar nu recunoscu pe nimeni. O dâră de fum zdrenţuit îl făcu să-şi coboare privirea

spre un individ care stătea singur: un maori ghemuit pe vine sub streaşină, cu spatele rezemat de un stâlp. Omul fuma o ţigară de foi.

Tatuajele de pe faţa băştinaşului îi aminteau lui Balfour de felul în care erau desenate pe o hartă mişcările vântului. Două vârtejuri mari îi dădeau rotunjime obrajilor, iar nişte spiţe porneau aidoma unor raze în sus, de la sprâncene până la linia părului. Două spirale adânci, de o parte şi de cealaltă a nărilor, îi confereau nasului un contur aproape semeţ. Buzele erau colorate în albastru. Purta nişte pantaloni de postav şi o cămaşă de dril descheiată la gât până spre stern; lipit de pielea cafenie a pieptului lui atârna un enorm pandantiv verde, în formă de teslă. Aproape terminase de fumat şi, în timp ce Balfour se apropia, azvârli chiştocul, care se rostogoli de pe coama drumului, oprindu-se, încă fumegând, în iarba udă de pe margine.

— Tu eşti acel maori, partenerul lui Crosbie Wells, spuse Balfour.

Bărbatul se uită în ochii lui Balfour, dar nu spuse nimic.

— Mai spune-mi o dată numele. Numele tău.

— *Ko Te Rau Tauwhare toku ingoa*[6]*.*

— Pe dracu, zise Balfour. Spune-mi doar partea cu numele, zise el ţinându-şi palmele aproape una de cealaltă, ca să sugereze o cantitate mai mică. Doar numele.

— Te Rau Tauwhare.

— Nici asta nu pot să pronunţ, zise Balfour scuturând din cap. Păi, cum îţi zic prietenii atunci, prietenii tăi cu pielea albă? Cum te striga Crosbie?

— Te Rau.

— Nu-i cu mult mai simplu, aşa-i? zise Balfour. N-are rost să mă prostesc încercând să pronunţ, ce zici? Ce-ar fi să te strig eu Ted? E un nume britanic care ţi se potriveşte. Diminutiv de la Theodore sau Edward – poţi să alegi. Edward e un nume frumos.

Tauwhare nu reacţiona.

— Eu sunt Thomas, zise Balfour punându-şi mâna pe piept. Şi tu eşti Ted.

Aplecându-se spre Tauwhare, îl bătu uşor pe creştetul capului. Bărbatul tresări iritat, iar Balfour, luat prin surprindere,

---

[6] „Numele meu este Te Rau Tauwhare” (lb. maori).

își retrase iute mâna şi făcu un pas în spate. Simţindu-se ridicol, scoase un picior în faţă şi îşi vârî mâinile în buzunarele de la vestă.

— Tamati, spuse Tauwhare.

— Poftim?

— În graiul meu, numele tău este Tamati.

— O, zise Balfour foarte uşurat.

Îşi scoase mâinile din buzunar, bătu din palme, apoi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Ştii un pic de engleză, bravo!

— Ştiu foarte multe cuvinte în engleză, zise Tauwhare. Mi s-a spus că vorbesc foarte bine limba voastră.

— Crosbie te-a-nvăţat un pic de engleză, Ted?

— Eu l-am învăţat *pe el,* spuse Tauwhare. Eu l-am învăţat pe el *korero maori*[7]! Tu spui Thomas – eu spun Tamati. Tu spui Crosbie – eu spun *korero mai*[8]!

Rânji dezgolindu-şi dinţii care erau foarte albi şi foarte pătraţi. În mod evident, făcuse o glumă, aşa că Balfour zâmbi şi el.

— N-am avut niciodată talent la limbi străine, spuse el înfăşurându-se mai strâns în mantou. Dacă nu-i engleză, e spaniolă, aşa obişnuia să spună bietul taică-meu. Auzi, Ted, oricum: îmi pare rău pentru partenerul tău. Îmi pare rău pentru Crosbie Wells.

Pe chipul lui Tauwhare se aşternu brusc o expresie gravă:

— *Hei maumaharatanga*[9], spuse el.

— Da, bine, zise Balfour dorindu-şi ca individul să nu mai vorbească în graiul lui. Mare păcat, fir-ar să fie, mare păcat că s-a întâmplat aşa. Şi acum toată tevatura asta... toată zăpăceala asta, cu averea şi aşa mai departe... şi cu nevastă-sa.

Pândea reacţia lui Tauwhare, zgâindu-se prin ploaie.

— *He pounamu kakano rua*[10], zise Te Rau Tauwhare.

Cu primele două degete atinse pandantivul atârnat la gât. O fi vreun talisman de-al lor, se gândi Balfour; toţi purtau aşa ceva, maorii ăştia. Pandantivul de la gâtul lui Tauwhare era aproape de mărimea mâinii lui şi şlefuit strălucitor; era făcut dintr-o piatră verde închisă la culoare, cu umbre mate de un

---

[7] **„Să vorbească în limba maori”.**
[8] **„Vorbeşte cu mine” (lb. maori).**
[9] **„Odihnească-se în pace” (lb. maori).**
[10] **„O piatră verde are două nuanţe de culoare” (lb. maori).**

verde mai deschis, şi era prins de un şnur petrecut în jurul gâtului, astfel încât capătul îngust al teslei stătea sus, în scobitura claviculei bărbatului.

— Ia spune, zise Balfour încercându-şi norocul la nimereală. Spune-mi şi mie, Ted, tu unde erai când s-a întâmplat? Unde erai tu când Crosbie a murit?

(Spera ca băştinaşul să-i dea eventual un indiciu; poate că ştia ceva. Nu era bine să pună prea multe întrebări prin oraş, desigur, de teamă să nu trezească suspiciuni, însă cu un maori investigaţiile lui erau mai în siguranţă, bărbatul fiind probabil foarte puţin cunoscut pe aici.)

Te Rau Tauwhare îşi întoarse spre Balfour ochii lui negri, analizându-l atent.

— Înţelegi întrebarea? spuse Balfour.

— Înţeleg întrebarea, răspunse Tauwhare.

Înţelegea că Balfour întreba de moartea lui Crosbie Wells, şi totuşi omul nu fusese prezent la înmormântare – acel scandalos simulacru de înmormântare, se gândea Tauwhare, cuprins de furie şi scârbă. Înţelegea că Balfour îşi arătase foarte superficial compătimirea, şi nici măcar nu-şi scosese pălăria de pe cap. Înţelegea că Balfour urmărea să profite în vreun fel, fiindcă avea o privire lacomă, aşa cum au adesea oamenii când văd o şansă de a căpăta ceva, fără a da nimic în schimb. Da, îşi zicea Tauwhare, înţelegea bine întrebarea.

Te Rau Tauwhare nu împlinise încă treizeci de ani. Era bine făcut şi musculos, stăpân pe sine şi plin de energia viguroasă a tinereţii; fără să pară trufaş, nu arăta totuşi niciodată că era impresionat sau intimidat de un alt om. Avea un soi de aroganţă profund înrădăcinată, un fundament solid de siguranţă de sine, care nu necesita să se hrănească din dovezi sau explicaţii – căci, deşi avea renume de războinic şi o poziţie onorabilă în tribul său, concepţia lui despre sine nu fusese modelată prin realizările sale. Pur şi simplu, ştia că frumuseţea lui şi puterea lui nu aveau asemuire; pur şi simplu, ştia că el era mai bun decât majoritatea oamenilor.

Această judecată îl umplea totuşi de anxietate: Tauwhare simţea că lucrul acesta denota un deficit spiritual. Ştia că orice certitudine auto-reflexivă era marca superficialităţii şi că preţuirea de sine nu simboliza nicidecum o valoare intrinsecă,

cu toate astea nu era capabil să se dezbare de această certitudine privind propria-i persoană. Şi lucrul acesta îl îngrijora. Îşi făcea griji că nu era, poate, decât un ornament, o cochilie fără carne, o scoică goală; îşi făcea griji că acea stimă de sine era deşartă. Prin urmare, voia să deprindă tainele vieţii spirituale. Căuta să asimileze înţelepciunea strămoşilor lui, pentru a învăţa să se pună pe sine însuşi la îndoială. Aşa cum un călugăr caută să se ridice deasupra nevoilor fiziologice ale trupului său, la fel şi Te Rau Tauwhare căuta să se ridice deasupra funcţiilor nedemne ale voinţei lui, numai că un om nu îşi poate domina voinţa fără a o exprima. Tauwhare nu reuşea niciodată să atingă un echilibru între capitularea în faţa impulsurilor şi lupta împotriva lor.

Tribul – *iwi* – din care făcea parte Tauwhare era Poutini Ngai Tahu, o seminţie care stăpânise cândva întreaga coastă de vest a Insulei de Sud, de la fiordurile abrupte din sud până la palmierii şi plajele cu pietre din nordul îndepărtat. Cu şase ani în urmă, Coroana cumpărase acest întins ţinut pentru o sumă de trei sute de lire, rezervând pentru Poutini Ngai Tahu doar râul Arahura, porţiuni din malurile acestuia şi o mică parcelă de pământ la Mawhere, gura râului Grey. Pe atunci, negocierile li se păruseră băştinaşilor nedrepte; acum, după şase ani, ştiau că actul de vânzare fusese o hoţie patentată. Miile şi miile de căutători de aur care năvăliseră de atunci pe coastă îşi cumpăraseră, fiecare, o licenţă de prospector cu o liră bucata şi loturi de teren la un preţ de zece şilingi per acru. Acest profit în sine era considerabil, darămite dacă puneai la socoteală profitul întruchipat de aurul propriu-zis, ascuns în râuri şi amestecat în nisipuri, a cărui valoare era colosală, şi de aceea nu se putea estima încă o cifră globală. De fiecare dată când se gândea la bogăţia pe care poporul lui se cuvenea să o deţină, Tauwhare simţea un val de mânie în piept, o mânie atât de amară şi de chinuitoare, încât o resimţea ca pe o durere.

Astfel, Coroanei, şi nu tribului Poutini Ngai Tahu, îi plătise Crosbie Wells suma de cincizeci de lire, când cumpărase terenul de o sută de acri, cu relief ondulat, în capătul estic al Văii Arahura – o zonă cu păduri dese de *totara,* un lemn cu fibră fină care răspundea bine la cuţit şi rezista la sare şi furtuni. Wells era mulţumit de achiziţia lui. Avea două mari iubiri: munca grea şi

recompensa muncii grele – whisky, când putea să-l obţină, şi gin, când nu găsea altceva. Şi-a construit o colibă cu o singură odaie mai sus pe malul râului, a desţelenit o parcelă pentru o grădină şi s-a apucat să construiască o fabrică de cherestea.

Te Rau Tauwhare călătorea relativ frecvent prin Valea Arahura, fiindcă era căutător de *pounamu*[11], iar râul Arahura era plin cu acea comoară: pietre netede, lăptoase-cenuşii, care, când le despicai, dădeau la iveală un miez verde sticlos, mai tare decât oţelul. Era un cioplitor priceput, ba chiar excelent, spuneau unii, însă adevăratul şi neasemuitul lui talent consta în extragerea pietrei din albia râului. Pe cât de ternă şi de comună era *pounamu* în exterior, pe atât de strălucitoare şi iridescentă era în interior; Tauwhare, cu ochiul lui experimentat, nu avea nevoie să scrijelească sau să despice pietrele pe malul râului, ci le căra intacte la Mawhera, ca să fie binecuvântate şi sparte acolo în mod solemn.

Terenul cumpărat de Crosbie Wells se învecina cu ţinutul tribului Poutini Ngai Tahu, sau, mai bine zis, se învecina cu acea parte din ţinutul la care Poutini Ngai Tahu fusese nevoit să se limiteze. În orice caz, cert este că nu a trebuit să treacă prea mult timp ca Te Rau Tauwhare să îl întâlnească pe Crosbie Wells, fiind atras de zgomotul toporului lui Wells, care răsuna prin toată valea când acesta spărgea lemne pentru foc. Relaţia lor a debutat cordial, iar întâlnirile au devenit frecvente; cu timpul, Tauwhare a început să poposească la coliba lui Crosbie Wells de fiecare dată când se afla prin apropiere. Wells, la rândul lui, s-a dovedit a fi un discipol entuziast al vieţii şi înţelepciunii populare maori, aşa încât vizitele lui Tauwhare au devenit o tradiţie.

Te Rau Tauwhare savura orice prilej de a-i edifica pe alţii în privinţa trăsăturilor lui definitorii, mai ales atunci când auditoriul admira măgulitor acele aspecte ale personalităţii lui asupra cărora, în sinea lui, el nutrea profunde dubii: mai precis, *mauri*-ul[12] său, spiritul, religia şi adâncul fiinţei sale. Pe parcursul lunilor următoare, Crosbie Wells l-a descusut insistent pe Tauwhare în privinţa convingerilor lui ca om, ca băştinaş maori şi, mai exact, ca băştinaş maori din tribul Ngai Tahu. I-a mărturisit că Tauwhare era primul neeuropean cu care vorbise

[11] **Piatră verde, nefrit, jad din Noua Zeelandi (lb. maori).**
[12] **Principiul vieţii, forţa vitală (lb. maori).**

vreodată; curiozitatea lui, astfel manifestată, se dovedea nesăţioasă. Tauwhare, trebuie spus, nu a aflat mare lucru despre Crosbie Wells în tot acest răstimp; rar se întâmpla ca acesta să vorbească despre trecutul său, şi nici lui Tauwhare nu-i stătea în fire să pună prea multe întrebări. Totuşi, îl considera pe Crosbie Wells drept un spirit îngemănat, lucru pe care i-l spunea adesea, căci, asemenea tuturor persoanelor esenţialmente încrezătoare în forţele proprii, Tauwhare era foarte fericit să se poată compara cu alţii, socotind toate aceste comparaţii drept nişte complimente pornite din suflet.

În dimineaţa de după moartea lui Crosbie Wells, Tauwhare a venit la coliba acestuia, aducându-i în dar merinde, cum era obiceiul lor – el furniza carnea, iar Wells rachiul, un aranjament mulţumitor pentru amândoi. În spaţiul desţelenit din faţa colibei lui Wells, a dat peste o căruţă care se pregătea de plecare. Cel care ţinea hăţurile în mână era medicul din Hokitika, doctorul Gillies; lângă el şedea capelanul închisorii, Cowell Devlin. Tauwhare nu îl cunoştea pe niciunul dintre cei doi bărbaţi, însă când privirea lui s-a mutat spre căruţa propriu-zisă, a zărit acolo două cizme foarte cunoscute şi, sub o pătură pliată, o formă foarte familiară. Tauwhare a scos un ţipăt şi a scăpat pe jos mâncarea, şocat; capelanul, făcându-i-se milă de el, i-a sugerat să însoţească, dacă dorea, cadavrul prietenului său până la Hokitika, unde avea să fie pregătit pentru înmormântare, urmând ca apoi să fie îngropat. Nu exista loc pentru Tauwhare pe capra căruţei, dar dacă voia, putea să stea pe cârligul din spate, cu condiţia să aibă grijă să nu-şi prindă picioarele în roţi.

Hotelierii şi prăvăliaşii ieşiseră la uşă pe strada Revell, când căruţa a intrat hurducăindu-se în Hokitika şi a cotit pe strada principală. Unii au făcut câţiva paşi în faţă ca să vadă mai bine, uitându-se lung la Te Rau Tauwhare, care se holba în gol, cu o figură inexpresivă, apatic. Ţinea o mână ca o brăţară largă pe glezna lui Wells. Trupul mortului se hâţâna şi se zdruncina la fiecare hurducătură a căruţei. Când au ajuns la Tabăra Poliţiei. Tauwhare nu s-a mişcat de la locul lui. A rămas să aştepte, ţinând în continuare mâna pe glezna lui Wells, în timp ce ceilalţi bărbaţi se consultau.

Dogarul din Hokitika fusese de acord să înjghebe până la înmormântare un coşciug de brad şi să meşterească din lemn

un mic monument funerar, rotunjit pe margini, pe care să scrie cu vopsea numele lui Crosbie Wells şi cele două date care i-au marcat viaţa. (Nimeni nu ştia exact anul naşterii defunctului, însă anul 1809 fusese înscris cu cerneală pe pagina goală de la începutul Bibliei lui: aceasta era o dată plauzibilă a naşterii, fiindcă l-ar fi plasat pe Crosbie Wells la etatea de cincizeci şi şapte de ani, aşa că aceasta era data pe care dogarul urma să o menţioneze pe monumentul funerar din lemn al mortului.) Totuşi, până ce aceste două comenzi aveau să fie onorate şi până când mormântul avea să fie săpat, comandantul închisorii a dat ordin ca Crosbie Wells să fie depus pe jos în biroul lui din Tabăra Poliţiei, cu un aşternut din muselină între cadavru şi sol.

După ce cadavrul a fost aranjat cu mâinile încrucişate pe piept, temnicerul i-a dat afară pe toţi din cameră şi a închis bine uşa, făcând să se cutremure coridorul. Pereţii interiori ai casei temnicerului erau făcuţi din stambă imprimată, întinsă bine şi prinsă cu ţinte de structura clădirii, iar când scândurile scârţâiau în bătaia vântului sau se clătinau când cineva păşea apăsat sau trântea brusc vreo uşă, toţi pereţii fremătau şi se unduiau, ca suprafaţa unui iaz, astfel încât, văzându-i cum tremurau, nu puteai să nu te gândeşti la spaţiul de vreo cinci centimetri dintre cele două foi de pânză, acel spaţiu mort din jurul şarpantei, plin de praf, ca un ecran pe care se proiectau umbrele mişcătoare ale trupurilor din camera alăturată.

Cineva trebuie să stea cu el, insista Tauwhare. Wells nu putea să fie lăsat singur, zăcând pe jos, fără nici măcar o flacără aprinsă în odaie, fără nimeni care să-l privegheze, să-l atingă, să se roage în numele lui, să se roage pentru el sau să cânte. Tauwhare a încercat să explice principiile *tangi*[13]*,* deşi nu erau principii, ci rânduieli, prea sacre pentru a putea fi explicate, prea sacre chiar pentru a putea fi apărate: acesta era, pur şi simplu, felul cum se cuvenea să fie făcute lucrurile, cum trebuia să fie făcute lucrurile. Un spirit nu se desprinde complet de trup până ce acesta nu este îngropat, spunea el. Există cântece, şi rugăciuni... Temnicerul l-a mustrat, numindu-l „păgân”. Tauwhare s-a înfuriat. Cineva trebuie să stea cu el până la înmormântare, a zis el. Eu voi sta cu el până la înmormântare. Crosbie Wells a fost prietenul şi fratele meu. Crosbie Wells, i-a

---

[13] **Rituri funerare (lb. maori).**

întors-o temnicerul, a fost un alb şi, doar dacă vreo umbră efemeră nu mi-o fi luat minţile, în niciun caz n-a fost frate cu tine. Înmormântarea se va ţine marţi dimineaţă; dacă vrei să te faci util, dă o mână de ajutor la săparea gropii.

Dar Tauwhare a rămas acolo. A stat de veghe pe prispă, apoi în grădină, apoi pe uliţa dintre cabana temnicerului şi Tabără – şi din fiecare loc a fost mătrăşit. În final, temnicerul a ieşit din clădirea închisorii ţinând în mână un pistol cu pat lung. Era decis să-l împuşte pe Tauwhare dacă-l prindea la mai puţin de cincizeci de metri de Tabără, indiferent de oră, înainte de momentul când cadavrul lui Crosbie Wells avea să fie coborât în pământ, şi se jura pe ce-avea el mai sfânt, aşa a zis. Prin urmare, Tauwhare s-a tras înapoi cu cincizeci de paşi, numărându-i meticulos, şi s-a aşezat lângă faţada de lemn a Băncii Grey & Buller. De la această distanţă l-a privegheat pe bunul lui prieten şi i-a spus cuvinte duioase în ultima noapte dinainte ca spiritul lui să plece pe ultimul drum.

— Când a murit Crosbie, eu eram în Arahura, spuse Tauwhare.

— Erai în vale? întrebă Balfour. Erai acolo când a murit?

— Puneam o capcană pentru *kereru,* zise Tauwhare. Ai auzit de *kereru*?

— E un fel de pasăre, nu?

— Da, foarte gustoasă. Bună pentru tocăniţă.

— Am înţeles.

Din gambeta lui Balfour începuse să picure ploaia. Îşi scoase pălăria de pe cap şi lovi cu ea de picior. Costumul de pe el se udase deja, cenuşiul stofei întunecându-se până la o nuanţă de antracit. Cămaşa devenise transparentă, lăsând să se vadă prin ţesătură culoarea pielii.

— Am montat capcana înainte de lăsarea serii, ca să prind păsările dimineaţa, spuse Tauwhare. De pe dâmb, se vedea casa lui Crosbie – de deasupra. În seara aceea, patru bărbaţi au intrat înăuntru.

— Patru? repetă mirat Balfour, punându-şi pălăria la loc pe cap. Eşti sigur că nu trei bărbaţi – unul foarte înalt, pe un armăsar negru; alţi doi, mai scunzi, amândoi pe nişte iepe roaibe? Adică Alistair Lauderback, cu Jock şi Augustus. Sunt inşii care au descoperit cadavrul lui – cei care au anunţat poliţia.

— Am văzut trei bărbaţi călare, da, spuse Tauwhare, încuviinţând lent din cap. Dar înainte să vină ei, am văzut un om pe picioarele lui.

— Un om, şi era singur – i-auzi! Ştii precis, da, Ted? spuse Balfour, dintr-odată foarte incitat. Da, ce naiba, *sigur* că ştii precis!

— Nu m-am alarmat, continuă Tauwhare, fiindcă nu ştiam că Crosbie Wells a murit în acea seară. N-am ştiut că era mort decât abia dimineaţă.

— Un bărbat – intrând în colibă, şi era singur! spuse Balfour începând să se foiască. Şi asta *înainte* de Lauderback! *Înainte* să vină Lauderback?

— Vrei să ştii numele lui?

Balfour se răsuci pe călcâie.

— Ştii cine a fost? spuse el aproape ţipând. Doamne Sfinte, da, spune-mi!

— Negociem, ripostă Tauwhare imediat. Eu spun preţul meu; tu zici oferta ta. O liră.

— Negociem? se miră Balfour.

— O liră, repetă Tauwhare.

— Stai aşa, spuse Balfour. Vasăzică ai văzut un bărbat intrând în coliba lui Wells în ziua morţii lui, exact în ziua morţii lui, acum două săptămâni? Chiar ai văzut pe cineva făcând asta? Şi ştii – fără vreo umbră de îndoială – cine era acest individ?

— Ştiu numele, spuse Tauwhare. Îl ştiu pe individ. Fără cacealma.

— Fără cacealma, conveni Balfour. Dar înainte să dau banul, vreau să mă asigur că într-adevăr l-ai văzut, pricepi? Vreau să fiu sigur că nu mă duci cu preşul. Un tip voinic, aşa era? Foarte brunet?

Tauwhare îşi puse mâinile în sân.

— Joacă cinstit, spuse el. Fără cacealma.

— Bineînţeles că joc cinstit, spuse Balfour. Bineînţeles.

— Negociem. Eu mi-am fixat preţul la o liră. Acum, fă tu oferta.

— Masiv – era un tip masiv? Bondoc? Vreau doar să fiu sigur, înţelege. Vreau să fiu sigur că eşti de bună-credinţă. Apoi negociem. Dacă *tu* vrei să-mi tragi mie o cacealma, ha, ce zici?

— O liră, repetă încăpăţânat Tauwhare.

— Francis Carver a fost, nu-i aşa, Ted? Nu-i aşa că am dreptate? A fost Francis Carver – căpitanul de vas? Căpitanul Carver?

Balfour încerca să ghicească – dar ghicea bine. O umbră de profundă jignire întunecă figura lui Tauwhare, care răsuflă zgomotos.

— Am zis fără cacealma, spuse el pe un ton de reproş.

— N-a fost nicio cacealma, Ted, ripostă Balfour. Ştiam dinainte, asta e tot, înţelegi. Doar că uitasem. Desigur, Carver a făcut un drum până la coliba lui Crosbie Wells în acea zi. El a fost, nu-i aşa? Căpitanul Carver a fost bărbatul pe care l-ai văzut? Mie poţi să-mi spui – nu e un secret, din moment ce eu ştiu deja. Scrută chipul băştinaşului, vrând să se convingă.

Tauwhare stătea cu fălcile încleştate. Printre dinţi, mormăi în barbă:

— *Ki te tuobu koe, me maunga teitei.*[14]

— Bravo, Ted, să fiu al naibii dacă nu mi-ai făcut un mare serviciu, să ştii, şi n-o voi uita, zise Balfour, care de-acum era ud ciuciulete. Şi, auzi, să ştii că dacă voi avea nevoie vreodată de ceva, la tine voi apela, da? Şi o să-ţi capeţi şi moneda aia în vreun fel.

Tauwhare ridică bărbia.

— Îţi trebuie maori, spuse el, dar nu ca o întrebare. Îţi trebuie maori, vii la mine. Eu nu fac treburi de trepăduş. Dar dacă îţi trebuie limba, pot să te învăţ eu multe lucruri.

Nu pomeni nimic de talentul lui de cioplitor. El nu vânduse niciodată *pounamu.* Nu voia să vândă *pounamu.* Fiindcă nu poţi fixa un preţ pentru o comoară, la fel cum nu poţi cumpăra *mana*[15], şi la fel cum nu poţi face un târg cu un zeu. Aurul nu era o comoară – Tauwhare ştia asta. Aurul era asemenea oricărui capital, prin faptul că nu avea memorie: deplasarea lui era mereu înainte, departe de trecut.

— În regulă, dar dai mâna cu mine, da?

Şi Balfour prinse în palma lui udă mâna cu piele uscată a lui Tauwhare, strângând-o viguros.

— Bravo, Ted, eşti un om de treabă, da, eşti un om de

---

[14] **Capul să nu-l pleci decât în faţa unui munte falnic (lb. maori).**

[15] **„Putere magică” (lb. maori).**

treabă.

Însă Tauwhare părea încă extrem de nemulţumit şi îşi retrase mâna din strânsoarea degetelor lui Balfour imediat ce avu posibilitatea. Balfour simţi o undă de regret. Nu era bine să-şi facă un duşman din tipul ăsta, mai ales că mai erau încă atâtea probleme nerezolvate, reflecta el. Nu era deloc exclus ca Tauwhare să fie chemat să depună mărturie cândva în viitor; nu era deloc exclus ca băştinaşul să ştie ceva despre legăturile, oricare vor fi fost ele, dintre Crosbie Wells şi Francis Carver, sau dintre aceşti doi oameni şi Lauderback, dacă se gândea mai bine. Da, ar fi util să-l ştie îmbunat. Balfour băgă mâna în buzunar. Precis găsea el nişte mărunţiş, vreo fisă. Cei ca el erau înnebuniţi după fise. Pipăi cu degetele un şiling şi o monedă de şase penny. Scoase afară moneda de şase penny.

— Uite, spuse el. Îţi dau asta, dacă îmi spui ceva în maori. Aşa cum îl învăţai pe Crosbie Wells. Ei, Ted? În felul ăsta facem o afacere, exact cum doreai tu. De-acord? În felul ăsta o să fim prieteni. Şi n-o să ai de ce să te plângi.

Îndesă banul de argint în palma băştinaşului. Tauwhare se uită la monedă.

— Bun, şi-acum, ia să vedem noi, spuse Balfour frecându-şi palmele una de cealaltă. Ce înseamnă... ce înseamnă Hokitika? Hokitika. Doar un singur cuvânt, asta vreau să aflu. Şi eu aş zice că e un preţ frumos, apropo, şase penny pentru un singur cuvânt! Aş zice că e un chilipir!

Te Rau Tauwhare oftă. Ştia sensul cuvântului, dar nu putea să îl traducă. Lucrul acesta se întâmpla nespus de des între limbi, engleză şi maori. Cuvintele dintr-un grai nu îşi găseau niciodată echivalentul exact în celălalt grai aşa cum nu exista nicio plantă a omului alb pe care să o poţi înlocui perfect cu *puba*[16], şi nici vreun fel de pâine a omului alb care să se asemene leit cu *rewena pararoa*[17] – oricât de apropiat ar fi gustul, rămânea întotdeauna ceva aproximat, ceva imaginat sau ceva pierdut. Crosbie Wells înţelesese asta. Te Rau Tauwhare îl învăţase *korero maori* fără să recurgă deloc la engleză: cu degetele arătau şi cu faţa mimau, iar când Te Rau spunea lucruri pe care Crosbie Wells nu le pricepea, lăsa sunetele să se

---

[16] **Buruiană perenă, susai (lb. maori).**
[17] **Pâine maori cu făină de cartofi (lb. maori).**

reverse peste el, ca rugăciunile, până când înţelesul lor se clarifica şi omul alb putea vedea înăuntrul cuvântului.

— Hokitika, repetă Balfour ştergându-se cu mâna pe faţa udă de ploaie. Haide, amice, spune.

În cele din urmă, Tauwhare ridică degetul şi desenă un cerc în aer. Când vârful degetului reveni în locul de unde pornise, băştinaşul împunse văzduhul cu degetul, brutal, ca să marcheze locul de întoarcere. Dar nu poţi marca un loc pe un cerc, se gândea el: a marca un loc pe un cerc înseamnă să-l sparg? şi să nu mai fie un cerc.

— Înţelege în felul ăsta, spuse el regretând că trebuia să vorbească în engleză şi să aproximeze cuvântul. Rotire. Şi pe urmă înapoi, de la început.

*

Banca Centrală era întotdeauna foarte aglomerată sâmbăta la amiază. Minerii veneau acolo cu mâinile pline de aur; talerele balanţei zornăiau în sus şi în jos, când minereul era cântărit şi înregistrat; funcţionarii băncii erau într-un du-te-vino permanent de la arhive şi înapoi, verificând titlurile de minerit, marcând plata impozitelor şi încasând sumele datorate. În lungul peretelui cu faţa la stradă erau patru boxe cu zăbrele, în care stăteau lucrătorii bancari; deasupra lor era atârnată o tablă neagră într-o ramă aurie, pe care era scrisă cu cretă producţia de minereu de aur obţinută în acea săptămână, cu subtotaluri pentru fiecare district şi un total general pentru întreaga regiune Hokitika. De fiecare dată când o cantitate de aur brut era depusă la bancă sau era cumpărată, cifrele marcate cu cretă pe tablă erau şterse, apoi adunate din nou, stârnind întotdeauna un murmur de admiraţie din partea oamenilor din sală şi, uneori, dacă totalul era remarcabil, un ropot de aplauze.

Când Balfour intră în bancă, atenţia mulţimii nu era concentrată asupra acestei table de marcaj, ci asupra mesei lungi plasate vizavi, unde negustorii de aur, identificabili prin raşca arămie strălucitoare pe care o purtau la centură, inspectau minereul brut în vederea cumpărării. Munca unui cumpărător era meticuloasă. Cântărea în palmă fiecare pepită, scrijelea şi testa metalul pentru eventuale impurităţi, ca apoi să

examineze bulgărele printr-o lupă de bijutier. Dacă minereul fusese cernut, îl filtra prin nişte site foarte dese, pentru a verifica dacă firicelele de aur nu fuseseră cumva îndepărtate odată cu nisipul sau pietrişul aruncat, iar câteodată aduna minereul strălucitor în palmă şi îl scutura peste farfurii cu mercur, ca să se asigure că metalele se amalgamau aşa cum trebuia. După ce negustorul declara că minereul era pur şi bun pentru evaluare, minerul care îl adusese păşea în faţă, cerându-i-se să îşi declare numele. Talerele balanţei erau apoi reglate, până când braţul atârna paralel cu suprafaţa mesei, după care cumpărătorul răsturna grămăjoara de aur a minerului pe tava din stânga. Pe tava din dreapta a cântarului, cumpărătorul punea greutăţi cilindrice, una câte una, până când balanţa zvâcnea în sus, iar talerul pe care se afla averea omului se ridica în poziţie de echilibru, legănându-se liber în aer.

În acea dimineaţă, nu era prezent acolo decât un singur negustor: un magnat cu părul lins, îmbrăcat într-un veston de vânătoare de culoare vernil şi cu o cravată galbenă, altfel spus o combinaţie ţipătoare, care ar fi riscat să-l marcheze cam prea evident drept un om plin de bani, dacă ar fi venit la bancă să facă afaceri neînsoţit şi neprotejat. Dar escorta aurului din Hokitika era la datorie. Această mică armată, o trupă de infanterie în uniformă, formată din zece oameni, veghea asupra oricărei vânzări sau cumpărări a metalului strălucitor. Ulterior, aveau să supravegheze transferarea aurului într-un furgon blindat, luând măsurile necesare pentru a fi transportat în siguranţă peste mare, până la destinaţia prevăzută. Stăteau postaţi în spatele negustorului şi flancau masa la care acesta era aşezat, fiecare individ fiind înarmat cu o puşcă Snider-Enfield de calibrul .577, o armă solidă şi lucioasă, un model extrem de modern: se alimenta cu cartuşe lungi cât un deget arătător şi, ţintind în capul cuiva, îi făcea praf ţeasta şi îi zbura creierii. Balfour admirase modelul de puşcă Snider-Enfield când sosiseră în port primele bucăţi, însă, văzând acum zece oameni înarmaţi în acest spaţiu închis îl cuprinse o nelinişte ce nu prevestea nimic bun. Sala era atât de aglomerată, încât era puţin probabil ca aceşti soldaţi să aibă suficient loc să ridice arma la umăr, darămite să mai şi tragă un glonţ.

Împingându-se printre mineri, îşi croi drum spre boxele

lucrătorilor bancari. Majoritatea oamenilor din sală veniseră doar ca spectatori, aşa că se dădură la o parte, făcându-i loc să treacă; prin urmare, în doi timpi şi trei mişcări, Balfour ajunse în faţa unei boxe cu zăbrele, faţă în faţă cu un tânăr îmbrăcat cu o vestă în dungi şi o cravată lată la gât, fixată frumos cu un ac.

— Bună dimineaţa.

— Aş vrea să ştiu dacă un individ pe nume Francis Carver a obţinut vreodată o autorizaţie de minerit în Noua Zeelandă, spuse Balfour.

Îşi scoase pălăria de pe cap şi îşi netezi spre ceafă părul ud, un gest fără vreun rezultat perceptibil, din moment ce şi palma îi era foarte udă.

— Francis Carver – căpitanul Carver?

— El e omul, da, spuse Balfour.

— Sunt obligat să vă întreb cine sunteţi şi de ce solicitaţi această informaţie.

Bancherul vorbea fără să trădeze vreo emoţie, pe un ton moale.

— Tipul este proprietarul unei corăbii, iar eu mă ocup de transporturi maritime, spuse calm Balfour, punându-şi pălăria la loc pe cap. Tom Balfour e numele meu. Intenţionez să demarez o afacere colaterală – negoţ cu ceai dinspre şi înspre Canton. În acest moment studiez doar problema. Vreau să mă documentez în privinţa lui Carver, înainte de a-i face vreo propunere de afacere. Mă interesează pe unde-şi are răsfiraţi banii. Dacă a fost vreodată falit. Chestii de genul ăsta.

— Dar puteţi foarte bine să-l întrebaţi direct pe domnul Carver, replică lucrătorul bancar vorbind pe acelaşi ton inofensiv, în aşa fel încât remarca nu păru grosolană, ci doar plăcut nonşalantă – fusese ca şi cum ar fi trecut pe lângă o căruţă care se stricase în drum şi ar fi observat, destul de afabil, că exista o metodă foarte simplă de a repara osia.

Balfour îl lămuri că Francis Carver era plecat pe mare şi că nu putea să ia legătura cu el.

Funcţionarul părea nesatisfăcut de această explicaţie. Se uită lung la Balfour, ţinându-şi degetul arătător pe buza de jos. În mod evident totuşi, nu putea inventa vreo altă obiecţie care să-i ofere motivul de a nu da curs rugăminţii lui Balfour. Încuviinţă din cap, trase registrul spre el şi scrise acolo o notiţă,

cu litere subţiri şi citeţe. Apoi apăsă cu o hârtie sugativă pe pagină (un gest cam inutil, îşi zise Balfour, din moment ce registrul rămăsese deschis) şi şterse vârful peniţei cu o bucată pătrată de piele moale.

— Aşteptaţi aici, vă rog, spuse el şi dispăru printr-o uşă joasă, dincolo de care se afla un fel de anticameră, de unde reveni iute cărând un dosar mare, legat în piele şi marcat pe cotor cu litera C.

Balfour bătea darabana din degete, în timp ce funcţionarul desfăcea încuietoarea dosarului şi îl deschidea. Îl studia atent pe individul din faţa lui printre barele grilajului.

Ce contrast între acest tânăr şi băştinaşul maori de pe stradă! Erau amândoi cam de aceeaşi vârstă, dar în timp ce Tauwhare era un tip musculos, vânos şi mândru, acest individ părea molatic, aproape ca o felină: mişcările lui sugerau un fel de voluptate nepăsătoare, ca şi cum nu vedea de ce să-şi irosească energia în numele rapidităţii, şi nici nu vedea vreun motiv să o conserve. Era uscăţiv la trup. Avea părul şaten, lung şi ondulat la vârfuri şi îl purta legat cu o fundă la ceafă, ca un balenier. Cu faţa lătăreaţă şi ochii distanţaţi, avea buze groase, dinţi foarte strâmbi şi un nas cam mare. Aceste trăsături luate laolaltă îi confereau o expresie deopotrivă onestă şi nonşalantă – or, nonşalanţa este o formă de eleganţă, când are pretenţii mari şi refuză să îşi dezvăluie sursa. Lui Balfour i se părea un tânăr foarte elegant.

— Poftim, aici, spuse funcţionarul bancar în cele din urmă, arătând spre dosar. Vedeţi – Carswell, aici, şi după aceea Cassidy. Omul dumneavoastră nu figurează aici.

— Asta înseamnă că Francis Carver nu deţine o autorizaţie de minerit.

— Nu în Canterbury, nu, spuse el închizând dosarul cu un bufnet înfundat.

— Dar dacă are vreun certificat din Otago?

— Din păcate, pentru asta va trebui să mergeţi la Dunedin.

Ajunsese într-un impas. În povestea lui Lauderback, aurul din ladă provenea (ipotetic, desigur) din Dunstan, care era un teren aurifer din Otago.

— Nu ţineţi evidenţe ale oamenilor din Otago? întrebă Balfour dezamăgit.

— Nu.

— Dar dacă a venit aici cu documente din Otago? Nu ar trebui să existe o evidenţă la vamă – de când a sosit prima oară?

— Nu la vamă, zise funcţionarul bancar. Dar dacă ar fi scos ceva pulbere de aur, ar fi trebuit să o evalueze şi să o cântărească înainte să plece. Nu are voie să o transfere în altă provincie sau să o scoată din ţară fără să o declare în prealabil. Ceea ce înseamnă că s-ar fi prezentat aici. Noi am fi cerut să vedem autorizaţia de minerit. Apoi am fi consemnat în acest registru că omul lucrează cu documente din Otago, dar pe un lot de minerit din Hokitika. Nu există nimic de acest fel în registru; prin urmare, cum spuneam adineauri, putem deduce, fără să ne hazardăm, că nu a făcut prospecţiuni nicăieri prin împrejurimi. Cât despre întrebarea dacă a făcut prospecţiuni în Otago, n-am nici cea mai mică idee.

În tonul funcţionarului, desluşeai acel sentiment de nelinişte stăpânită specifică unui birocrat căruia i se cere să explice vreun aspect banal al birocraţiei în care el însuşi este o rotiţă: şi spunem „nelinişte stăpânită”, fiindcă un funcţionar găseşte întotdeauna o satisfacţie în dovada competenţei lui profesionale, deşi necesitatea de a da acea explicaţie pare, în mod obscur, să submineze chiar sistemul care i-a permis să dobândească acea competenţă profesională.

— În regulă, spuse Balfour. Acum, încă un lucru. Vreau să ştiu dacă Francis Carver a deţinut acţiuni în vreo companie minieră sau dacă a obţinut acţiuni din vreun lot de minerit privat.

O undă de îndoială tulbură expresia amabilă a tânărului. O fracţiune de secundă, acesta nu spuse nimic, şi din nou s-ar fi zis că încerca să găsească un motiv de a refuza solicitarea lui Balfour, de a declara că era contrară regulamentului, sau de a insista să afle mobilul acelei cereri. Îl studia pe Balfour cu o privire pătrunzătoare, în ciuda amabilităţii de pe chipul lui, iar Balfour, care se simţea întotdeauna stânjenit când cineva îl scruta făţiş, se încruntă foarte ursuz. Dar, ca mai înainte, lucrătorul bancar decise să îşi facă datoria de funcţionar în acel post. Scrise o altă însemnare în registrul lui, tamponă pagina cu o sugativă, după care se scuză politicos şi plecă să rezolve

această nouă rugăminte.

Când reveni cu evidenţa acţiunilor, părea de-a dreptul încurcat totuşi.

— Francis Carver *a făcut* speculaţii financiare în această regiune, spuse el. Nu sunt investiţii propriu-zise, ci doar un singur lot de minerit. E ca un fel de acord privat. Carver ia acasă cam cincizeci la sută din profitul net al minei în fiecare trimestru.

— Cincizeci la sută! exclamă Balfour. Şi doar un singur lot de minerit – ăsta da tupeu! Când a cumpărat?

— În evidenţele noastre, apare ca dată iulie 1865.

— De-atâta timp! spuse Balfour.

„Cu şase luni în urmă! Dar asta a fost după vânzarea velierului *Godspeed* – nu?” îşi zise el.

— Care lot e? Cine e proprietarul?

— Mina se numeşte Aurora, zise funcţionarul bancar rostind foarte pedant cuvintele. Proprietar şi întreprinzător este...

— Emery Staines, îi tăie vorba Balfour încuviinţând din cap. Da, ştiu locul – în sus, spre Kaniere. Aha, păi asta-i o informaţie capitală. Staines este un bun prieten de-al meu. O să mă duc să stau de vorbă cu el. Vă mulţumesc frumos, domnule...?

— Frost.

— Vă mulţumesc frumos, domnule Frost. Mi-aţi fost de un real ajutor.

Dar tânărul se uita la Balfour cu o expresie ciudată.

— Domnule Balfour, spuse el. Poate nu aţi auzit.

— Ceva legat de Staines?

— Da.

— A murit? se crispă Balfour.

— Nu, zise Frost. A dispărut.

— Ce? Când?

— Acum două săptămâni.

Balfour căscă ochii mari.

— Îmi pare rău să vă dau eu vestea asta – *dacă* sunteţi aşa bun prieten cu el.

Balfour nu sesiză tonul înţepător din remarca funcţionarului.

— A dispărut de două săptămâni! repetă el nevenindu-i parcă să creadă. Şi nimeni nu vorbeşte despre asta? Eu de ce n-am auzit nimic?

— Vă asigur că s-a vorbit mult pe acest subiect, spuse Frost. Un anunţ a fost publicat zilnic, săptămâna asta, la rubrica „Persoane dispărute”.

— Eu nu citesc niciodată mica publicitate, spuse Balfour.

(Dar bineînţeles: în ultimele două săptămâni fusese tot timpul cu Lauderback, ajutându-l să se prezinte comunităţilor din lungul Coastei; din cauza asta, nu mai frecventase localul Corintianul, cum făcea îndeobşte serile, ca să bea o halbă de bere cu ceilalţi colonişti şi să comenteze ştirile locale.)

— Poate o fi găsit un filon, spuse el. Asta s-ar putea să fie. Poate că Staines a găsit o vână rentabilă sus, prin hăţişuri pe undeva, şi preferă să tacă mâlc până revendică terenul.

— Poate, admise curtenitor funcţionarul, fără să vrea să spună mai mult.

— A dispărut! spuse din nou Balfour muşcându-şi buza. Nu pot să înţeleg, efectiv!

— Mă tot întreb dacă această ştire va avea importanţă pentru partenerul dumneavoastră, zise Frost netezind cu palma pagina la care registrul era deschis.

— Cine-i partenerul meu? zise Balfour cumva alarmat, crezând că funcţionarul se referea la Alistair Lauderback, al cărui nume avusese grijă să nu îl menţioneze.

— Cum, păi domnul Carver, zise Frost clipind des. Posibilul dumneavoastră partener de afaceri, după cum tocmai m-aţi informat, domnule. Domnul Carver are o investiţie în comun cu domnul Staines. Astfel, dacă domnul Staines moare...

Lăsă fraza neterminată, ridicând din umeri.

Balfour miji ochii suspicios. Tânărul părea să insinueze, fie şi vag, că Francis Carver ar fi cumva răspunzător de dispariţia lui Emery Staines, o insinuare în sprijinul căreia, cu siguranţă, nu avea nicio dovadă. Atitudinea lui era foarte clară, deşi nu îşi exprimase de fapt nicio opinie pentru care să poată fi blamat. Din tonul vocii, reieşea că îi displăcea Carver, chiar dacă prin cuvinte îşi exprima părerea de rău pentru posibila pierdere suferită de acesta. Balfour, intuind laşitatea acestei ambiguităţi, aproape că se enervă, dar pe urmă îşi aminti că, de fapt, scenariul prezentat de el era o minciună. Nu intenţiona să intre într-o afacere cu Carver, ceea ce însemna că nu avea de ce să îi ţină partea într-o dispută împotriva acestuia.

Dar atunci tânărul Frost îşi înăbuşi un zâmbet, iar Balfour înţelese perfect, cuprins brusc de indignare, că, de fapt, individul îşi bătea joc de el. Frost nu crezuse nicio clipă în balivernele lui! Frost ştia că Balfour nu intenţiona să intre în afaceri cu Carver; ştia că această minciună fusese născocită pentru a masca un alt scop, iar acum, pe lângă ofensa de a-l fi dat în vileag, adăuga şi insulta de a-l lua în derâdere, considerând că Balfour era amuzant! Lui Balfour îi era ciudă că fusese prins pe picior greşit, dar şi mai mult îi era ciudă să fie ridiculizat, mai ales de către un individ care îşi petrecea zilele într-o chichineaţă, semnând cecuri în numele altora. (Această ultimă remarcă îi aparţinea lui Lauderback, iar Balfour şi-o amintea vag din acea dimineaţă, dar acum îi venise în minte ca şi cum reflecţia i-ar fi aparţinut chiar lui.) Furios dintr-odată, se aplecă în faţă şi se prinse cu mâinile de zăbrelele grilajului.

— Uite ce e, spuse el încet. Fii atent la mine. N-am de gând să fac nicio afacere cu Carver, asta să-ţi fie clar. Consider că individul e un ticălos şi un escroc notoriu. Vreau să-i vin de hac, la dracu'. Trebuie să-l prind cu ceva, şi de-aceea am nevoie de o mirază împotriva lui.

— Ce e o mirază? întrebă lucrătorul de la bancă.

— E o tâmpenie – nu contează, se răţoi Balfour. Important e că vreau să-l înfund cumva. Să-l dau pe mâna justiţiei. Cred că a şterpelit o avere frumuşică din lotul de minerit al altui tip. Mii de lire. Dar este doar o presupunere, or, eu am nevoie de dovezi puternice. Am nevoie de un punct de la care să plec. E clar? Povestea aceea cu investiţia pe care ţi-am turnat-o adineauri era doar o abureală. O gogoriţă cât toate zilele, spuse el uitându-se urât la funcţionar printre zăbrelele grilajului. Ce? zise el după o clipă. Ce-i de făcut?

— Absolut nimic, spuse Frost şi începu să îşi aranjeze hârtiile de pe birou, zâmbind criptic cu buzele strânse. Treburile dumneavoastră vă privesc personal. Eu nu pot decât să vă urez noroc, domnule Balfour.

Vestea despre Emery Staines îl zguduise straşnic pe Balfour. Povestea cu lăzile de transport şi şantajul era un lucru, se gândea el, dar dispariţia unei persoane era cu totul altceva. Asta era o chestiune sumbră. Emery Staines era un bun căutător de aur şi un om mult prea tânăr ca să moară aşa. În faţa

tribunalului, Balfour se opri câteva momente, respirând greoi. Micul grup de oameni din faţa băncii se împrăştiase, fiind ora mesei, iar băştinaşul maori plecase şi el. Ploaia se subţiase, preschimbându-se într-o burniţă îndârjită. Balfour aruncă o privire în susul şi în josul străzii, neştiind încotro s-o apuce. Se simţea foarte descurajat. „A dispărut”, se gândea el. Dar cum să dispară un om aşa, pur şi simplu? Băiatul fusese ucis, pesemne. Altă explicaţie nu exista, dacă nimeni nu îl mai văzuse de două săptămâni.

Emery Staines era neîndoielnic cel mai bogat om din ţinutul situat la sud de nisipurile negre. Deţinea peste zece loturi de exploatare minieră, dintre care câteva aveau puţuri de minerit coborând până la adâncimi de cel puţin zece metri. Balfour, care îl admira nespus de mult pe Staines, estima vârsta acestuia cam la douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani – nu atât de tânăr încât să nu-şi fi meritat norocul, dar nici prea matur încât să te gândeşti că ar fi putut să-şi dobândească averea prin mijloace nu tocmai oneste. De fapt, o asemenea ipoteză nu-i trecuse niciodată prin minte lui Balfour. Staines fusese înzestrat cu o frumuseţe absolut naturală şi binevoitoare, plină de însufleţire şi speranţă, fără a face caz vreodată de aceste trăsături; era din fire un om afabil şi optimist, de o agerime încântătoare. Chiar şi să-şi închipuie că murise era o idee detestabilă. Iar gândul că ar fi fost asasinat era şi mai cumplit. Exact atunci clopotul capelei metodiste bătu ora douăsprezece şi jumătate, zburătăcind un stol de păsări, care ţâşniră din clopotniţa improvizată şi se împrăştiară negre pe fundalul cerului. Balfour se întoarse cu faţa spre dangăte, simţind în acel moment un junghi ascuţit în tâmplă. Simţurile lui, până atunci amorţite, se acutizau – era efectul alcoolului pe care îl consumase în acea dimineaţă –, iar responsabilităţile personale începuseră să îl apese greu. Nu mai avea chef să pună întrebări în folosul lui Lauderback.

Se înfăşură strâns în mantou, se răsuci pe călcâie şi începu să meargă spre pintenul de pământ pe care Hokitika îl avea înfipt în mare, un loc care era, pentru el, un refugiu uzual. Plăcerea lui era să stea în picioare pe limba aceea de nisip, când vremea era urâtă, să-şi strângă bine haina pe el şi să privească înspre larg, dincolo de mănunchiurile de catarge ale vaselor ancorate în port, care se legănau la unison, impulsionate de

curenţii năvalnici ai râului, de valuri şi de vânt – vântul vuind dinspre Marea Tasmaniei, care smulgea scoarţa de pe copacii din buza plajei şi îndoia tufişurile, schimonosindu-le. Balfour savura crunta indiferenţă a furtunilor. Îi plăceau locurile singuratice, fiindcă el unul nu se simţea singur niciodată.

În timp ce cobora, alunecând la fiecare pas pe malul noroios ai cheiului, vântul se opri brusc. Zâmbind, Balfour scrută negura văzduhului. Ploaia răpise orice şansă a unei reflexii dinspre gura largă a râului, iar apa era cenuşie şi opacă, asemenea unei farfurii de tinichea. Legănatul catargelor se mai domolise odată cu acalmia vântului; Balfour le urmărea de departe, iar balansul lor ritmic, masiv – în spate, în faţă, în spate, în faţă – îl umplea de o linişte interioară. Aşteptă până mişcarea lor se mai domoli, după care porni mai departe.

Cheiul se arcuia în jurul gurii râului, până la pintenul de pământ, o limbă îngustă de nisip, de care se spărgeau pe o latură valurile înspumate dinspre largul mării, în timp ce cealaltă latură era scăldată molcom de apele tulburi ale râului, amestecate cu sare şi golite acum de aurul lor. Aici, pe partea liniştită a pintenului din mare, se forma de la ţărm un scurt ponton. Balfour făcu un pas în jos, aterizând cu talpa pe scânduri, iar întreaga structură se cutremură sub greutatea lui. Doi docheri, uzi ciuciulete ca şi el, şedeau pe ponton, la vreo şase metri mai încolo; tresăriră amândoi când micul debarcader se clătină sub ei şi întoarseră capul.

— Salutare, băieţi, spuse Balfour.

— Salutare, Tom.

Unul dintre ei ţinea în mână o cange cu cârlig de alamă, cu care tot încercase de zor să nimerească în pescăruşii care se scufundau după mâncare printre pietrele de dedesubt, iar acum îşi reluă această îndeletnicire fără rost. Celălalt ţinea scorul.

Balfour se apropie, oprindu-se în spatele lor, iar o bucată de vreme nimeni nu vorbi. Cu ochii mijiţi, priveau prin ploaie cum vasele amarate la ţărm se legănau, aplecându-se ba în faţă, ba în spate.

— Ştiţi care-i necazul? spuse Balfour la un moment dat. Aici, în partea asta de lume, orice om poate să se reconstruiască. Poate să devină alt om. Ce înseamnă un pseudonim, de fapt? Ce înseamnă un nume? Ţi-l alegi aşa cum alegi o pepită de pe jos.

Ăstuia îi zici Wells – ăstuia i *Carver...*

Unul dintre docheri privi în jus.

— Te-ai certat cu Francis Carver?

— Nu, nu, spuse Balfour scuturând din cap.

— Te-ai certat cu unul pe care-l cheamă Wells?

Balfour oftă.

— Nu – nu a fost nicio ceartă, zise el. Vreau să aflu câteva lucruri, atâta tot. Dar discret – pe şest.

Pescăruşul veni înapoi; docherul lovi din nou cu cangea, dar rată.

— A fost cât pe-aci să-i găureşti aripa, zise celălalt tip. Ai ajuns la cinci.

Balfour observă că aruncaseră o bucată de pesmet pe pietrişul de dedesubt.

Docherul care vorbise primul dădu din cap spre Balfour şi zise:

— Vrei să-l înhaţi pe Carver sau să-l înhaţi pe celălalt?

— Pe niciunul, zise Balfour. Nu contează. Nu contează. N-am niciun motiv de ceartă cu Francis Carver – asta să ţii minte.

— O să ţin minte, spuse docherul, apoi adăugă: Ştii, totuşi, dacă vrei informaţii compromiţătoare – şi pe şest –, n-ar strica să-l întrebi pe temnicer.

Balfour urmărea cum pescăruşul se rotea tot mai aproape.

— Pe temnicer? Pe Shepard? De ce?

— De ce? Pentru că Francis Carver a făcut puşcărie sub paza lui Shepard, zise docherul. Pe insula Cockatoo, timp de zece ani la rând. Carver a muncit ca ocnaş acolo, săpând la canalul din port, cu Shepard pe post de gardian. Dacă vrei informaţii compromiţătoare despre Carver, pun pariu că domn' Shepard e în măsură să le dezgroape.

— În Cockatoo? repetă Balfour plin de interes. N-am ştiut că Shepard a fost sergent în Cockatoo.

— A fost. Şi pe urmă, exact în anul după ce Carver e eliberat, Shepard obţine transferul în Noua Zeelandă – şi îl urmăreşte! Ce zici de un asemenea ghinion?

— Ghinion mare, admise amicul lui.

— Dar tu de unde ştii asta? întrebă Balfour.

Docherul vorbea acum cu amicul lui.

— Moaca temnicerului meu n-aş mai vrea să o revăd niciodată – după zece ani, zi şi noapte, zi şi noapte, nas în nas cu el – şi pe urmă, hop, imediat ce ajung în libertate…

— De unde ştii tu asta? insistă Balfour.

— Am fost ucenic în şantierul naval de acolo, spuse docherul Hei, ia uite – *asta* da lovitură pe cinste!

Căci îl plesnise pe pescăruş peste spate cu cangea lui.

— Nu ştii, din întâmplare, pentru ce l-au băgat la pârnaie pe Carver – ei, ia zi, băiete?

— Trafic, răspunse docherul imediat.

— Trafic cu ce?

— Opiu.

— Cum – în China? Sau din China?

— N-aş putea să-ţi spun.

— Cine l-a băgat la pârnaie totuşi? Nu Coroana, presupun.

Docherul reflectă la întrebare, pe urmă ridică din umeri:

— Nu prea ştiu, zise el. Cred că a fost ceva legat de opiu. Dar poate că asta a fost doar ce-am auzit eu.

Imediat după aceea, Balfour le spuse la revedere şi înaintă în lungul limbii de pământ. Lăsându-i pe cei doi mult în spate, singur acum, îşi înfipse picioarele bine în sol, îşi vârî mâinile în buzunar şi privi lung în depărtare, peste tumultul înspumat al mării, dincolo de vinciuri şi cabestane, dincolo de farul de lemn din capătul fâşiei de pământ, dincolo de coca negricioasă a epavelor care eşuaseră pe bancul de nisip.

— Mda, asta e ceva! mormăi el în barbă. Asta e o chestie – clar, asta e o chestie! Carver, ăsta *trebuie* să fie numele lui adevărat! Nu poate folosi un pseudonim – nu în Hokitika, sub nasul temnicerului –, ştiut fiind că a făcut puşcărie sub paza tipului, într-un penitenciar!

Balfour îşi netezi mustaţa cu degetul arătător şi degetul mare.

— Aici e hiba totuşi. Ce Dumnezeului l-o fi apucat atunci să pretindă – lăsând, pe deasupra, şi mărturie în scris – că numele lui ar fi Francis Wells?

SATURN ÎN BALANŢĂ

În care Joseph Pritchard susţine o teorie a conspiraţiei; George Shepard face o ofertă calculată; şi Harald Nilssen acceptă, dar nu fără a obiecta, să îl viziteze pe Ah Quee.

În acest punct, s-a întâmplat ca rolul de povestitor să-i fie uzurpat lui Balfour, un transfer care a fost marcat, din partea agentului maritim, prin aprinderea unui nou trabuc, reumplerea paharului şi exclamaţia entuziastă: „Bun, acum corectaţi-mă voi, băieţi, dacă n-am dreptate!”

Acest îndemn viza, din câte se părea, două persoane: pe Joseph Pritchard, bărbatul brunet din stânga lui Moody, care, aşa cum acesta a descoperit curând, pe cât de intens îşi impunea să tacă, pe atât de intens îşi impunea şi să vorbească ponderat; şi pe un alt bărbat, a cărui prezenţă fizică nu am avut deocamdată prilejul să o semnalăm. Acest al doilea personaj juca biliard atunci când Moody intrase în salon; acum, Balfour îl prezentă, gesticulând admirativ cu trabucul în mână: Harald Nilssen, născut la Oslo, stabilit o vreme în Bath, maestru neînvins al pocherului cu trei cărţi în mână şi un ţintaş al naibii de bun – la care Nilssen adăugă, ţâşnind în faţă ca să îşi sporească laudele, că el folosea o muschetă Enfield cu încărcare pe la gura ţevii, cea mai grozavă armă de foc din Imperiul Britanic şi singura pe care el catadicsise vreodată să o atingă. Aceşti doi bărbaţi erau foarte nerăbdători să urmeze întocmai îndemnul lui Balfour – Nilssen, din motive de vanitate, fiindcă nu putea concepe să aibă rolul principal într-o poveste senzaţională, fără să fie şi actorul distribuit să-l joace; iar Pritchard, din motive de precizie.

Îl vom lăsa, aşadar, pe Thomas Balfour stând în picioare pe ponton, cu mâinile în buzunar; şi mijind ochii în ploaie. Noi ne vom întoarce privirile la vreo două sute de metri spre nord şi vom descinde în Oborul de pe Gibson Quay, unde, în spatele estradei, o uşă nevopsită dând spre un birou particular poartă emblema „Nilssen & Co., Tranzacţii cu Comision”.

Din respect pentru armonia sferelor de timp rotitoare, noi

vom relua povestea noastră exact din momentul în care Balfour a abandonat-o – în Hokitika, sâmbătă, 27 ianuarie, la ora unu fără cinci minute, după prânz.

*

Sâmbăta, la amiază, pe Harald Nilssen îl găseai de obicei în biroul lui, aşezat în faţa unui teanc de contracte, testamente şi conosamente, pipăindu-se cu palma pe piept cam din zece în zece minute pentru a verifica de fiecare dată ce arăta ceasul de argint din buzunar, graţie căruia urma, la un moment dat, să primească dezlegarea de a merge la dejunul pe care omul nostru îl servea cu o regularitate medicală în fiecare zi, la Nonpareil. Nilssen recomanda acest tabiet oricui era dispus să-l asculte, crezând cu tărie în calităţile curative pe care le aveau sosul brun, foitajele şi berea neagră; îi plăcea să facă recomandări, de fapt, şi adesea dădea drept pildă obiceiurile lui, spre folosul altor oameni, nu la fel de vizionari ca el. Savura cu precădere discuţiile în contradictoriu, cu condiţia să fie negreşit ipotetice şi elucubrante, şi îi plăcea să elaboreze teorii absurde deduse din strâmtul, dar consecventul cerc al propriilor sale gusturi. Această atitudine era încurajată afectuos de prietenii lui, care vedeau în el un personaj vivace şi amuzant, dar era desconsiderată cu dispreţ de detractorii lui, care îl socoteau un ins pompos şi îngâmfat – însă aceste din urmă voci se auzeau stins în urechile lui Nilssen, care nu făcea niciun efort să le desluşească mai bine.

Harald Nilssen era celebru în Hokitika pentru eleganţa lui vestimentară. În acea după-amiază, purta o redingotă lungă până la genunchi, cu revere de mătase de culoarea antracitului, o vestă purpurie, un papion gri şi pantaloni în dungi, din caşmir. Pălăria de mătase, care atârna pe un cuier din spatele biroului, avea aceeaşi nuanţă de antracit ca redingota; sub pălărie era rezemat un baston cu vârf de argint şi mâner curbat. Pentru a completa această costumaţie (căci asta considera el că era vestimentaţia lui cotidiană: o costumaţie ce putea fi completată, după dorinţă), fuma o pipă făcută dintr-o tigvă groasă, cu tija muşcată zdravăn la capăt – deşi interesul lui pentru accesoriul acesta nu ţinea neapărat de plăcerile năravului, cât mai degrabă

de prilejul de emfază pe care i-l oferea. Adesea, ţinea pipa neaprinsă între dinţi şi vorbea din colţul gurii, ca un actor de comedie rostind un aparteu – comparaţie care i se potrivea, căci motivul pentru care Nilssen se arăta trufaş în privinţa impresiilor pe care le crea venea din certitudinea că le crea foarte bine. Astăzi totuşi, cupa de mahon era caldă, iar el trăgea din tija pipei vizibil agitat. Ora de masă trecuse deja, însă el nu se gândea la stomac şi nici la ospătăriţa rumenă în obraji de la Nonpareil, care îl striga „Harry” şi întotdeauna îi punea deoparte cele mai apetisante bucăţi de plăcintă. Acum, Nilssen privea încruntat spre chitanţa galbenă de pe biroul lui şi nu era singur.

În cele din urmă, îşi trase pipa dintre dinţi şi, ridicându-şi ochii, întâlni privirea bărbatului aşezat în faţa lui. Cu voce joasă, rosti:

— Eu n-am comis nicio infracţiune. N-am făcut nimic ilegal.

Vorbea cu un accent norvegian aproape imperceptibil: treizeci de ani trăiţi în Bath conferiseră glasului său inflexiuni de-a dreptul britanice.

— Contează cine profită, spuse Joseph Pritchard. La asta se uită orice instanţă de judecată. Se pare că dumneata ai scos un profit foarte convenabil de pe urma morţii acestui om.

— Prin vânzarea legală a averii lui! De care m-am ocupat *după* ce el era deja îngropat!

— Îngropat – dar cald, presupun.

— Crosbie Wells şi-a băut minţile până a murit, spuse Nilssen. Nu a existat niciun motiv pentru o anchetă, nimic dubios. Era cunoscut drept un beţivan care trăia de unul singur ca un pustnic, iar când am primit aceste hârtii am crezut că averea lui era mică. Habar n-aveam de „metal”.

— Vrei să spui că a fost, pur şi simplu, o afacere norocoasă.

— Vreau să spun că eu n-am făcut nimic ilegal.

— Dar *cineva* tot a făcut, spuse Pritchard. *Cineva* care e în spatele acestei scheme. Cine ştia de „metal”? Cine a aşteptat ca Wells să fie băgat în pământ, ca apoi să-i vândă terenul foarte pe şest şi iute, fără să-l mai scoată la licitaţie – cine a adus hârtiile? Şi cine a pus intenţionat laudanumul meu sub patul lui?

— Cum adică *intenţionat*?

— A fost pus *intenţionat* acolo, spuse Pritchard. Pot să jur pentru asta. Eu nu i-am vândut tipului niciun dram măcar. Am

memoria figurilor, Harald. N-am vândut niciodată vreun dram de opiu lui Crosbie Wells.

— Ei bine, perfect! Poţi demonstra asta! Arăţi registrele, încasările...

— Trebuie să privim dincolo de rolul nostru în acest complex de împrejurări! insistă Pritchard, care, când vorbea vehement, nu ridica vocea, ci o cobora. Noi suntem *asociaţi.* Mergi pe fir înapoi suficient de departe şi vei găsi un autor, toate se leagă.

— Sugerezi că schema asta a fost pusă la cale dinainte?

Pritchard ridică din umeri.

— După mine, a fost o crimă, spuse el.

— Uneltire şi crimă, îl corectă Nilssen.

— Care-i diferenţa?

— Diferenţa este în capul de acuzare. Dacă ar fi uneltire şi crimă, noi am fi condamnaţi pentru premeditare, dar nu şi pentru fapta în sine. Crosbie nu a fost ucis de mâna altui om, să ştii asta.

— Bun, aşa ni s-a spus, remarcă Pritchard. Dar dumneata ai încredere în medicul legist, domnule Nilssen? Sau eşti dispus să pui mâna pe lopată şi să dezgropi cadavrul pustnicului?

— Nu fi sinistru.

— Ascultă-mă pe mine: n-ai găsi doar un singur cadavru în mormântul acela.

— Termină, am zis!

— Emery Staines, continuă Pritchard necruţător. Ce naiba s-a întâmplat cu el, asta dacă n-a fost ucis? Doar nu crezi că s-o fi evaporat!

— Bineînţeles că nu.

— Wells a murit, Staines a dispărut. Totul în câteva ceasuri. Wells este îngropat la două zile după aceea... şi ce loc mai bun poate exista pentru a ascunde un cadavru decât mormântul altuia?

Joseph Pritchard căuta întotdeauna motivul ascuns, adevărul din spatele lucrurilor; îl fascinau conspiraţiile. Îşi forma convingeri aşa cum alţii îşi formau dependenţe – o credinţă pentru el era ca setea –, şi îşi hrănea convingerile cu deplina fervoare erotică a celui convertit de bunăvoie. Această beatitudine includea şi stima faţă de propria-i persoană. Ori de

cate ori apele subterane ale minţii lui erau tulburate, el se arunca înăuntru şi se căznea să coboare tot mai profund – înotând viguros, deliberat, ca şi cum ar fi vrut să ajungă în adâncurile minerale ale propriilor lui fantezii obscure; ca şi cum ar fi vrut să se înece.

— Astea sunt speculaţii inutile, spuse Nilssen.

— Îngropaţi împreună, zise Pritchard rezemându-se de spătar. Pun pariu pe viaţa mea.

— Ce mai contează presupunerile tale sau pe ce eşti dispus tu să pui rămăşag? se burzului la el Nilssen. Nu *tu* l-ai ucis. *Tu* nu ai ucis pe nimeni. Pe altul cade vina.

— Dar cineva vrea negreşit să lase impresia că eu aş fi făcut-o. Şi, de asemenea, cineva a vrut negreşit ca *tu* să pici de fazan crezând că faci bine şi dând de dracu'.

— Tu vorbeşti despre aparenţe.

— Juraţii la aparenţe se uită.

— Haide, zău aşa, spuse Nilssen, cumva mai stins. Nu se poate să crezi că un *juriu*...

— ...Va fi necesar? Nu fi tâmpit. Emery Staines este rege în Hokitika. Oricât de straniu ar suna. Indivizi care n-ar fi în stare să-l identifice pe şeful guvernului dintr-un şir de beţivani ştiu cine e Staines. Fără nicio îndoială, va avea loc o anchetă. Dacă ar cădea pe scări şi şi-ar frânge gâtul în prezenţa a peste zece oameni, tot ar avea loc o anchetă. Nu va fi nevoie decât de o fărâmă de dovadă care să lege persoana lui de cazul Crosbie Wells – cadavrul lui, probabil, când va fi găsit – şi zbang, eşti implicat. Eşti copărtaş la uneltire. Eşti trimis în judecată. Ei, şi *atunci* ce-o să mai spui ca să te aperi, hm?

— O să spun că eu nu – că noi – nu am *uneltit*...

Dar îl copleşi zădărnicia argumentului şi nu mai continuă. Pritchard nu întrerupse tăcerea. Se holba atent la gazda lui şi aştepta. În cele din urmă, Nilssen reluă, căznindu-se să păstreze un ton calm şi practic:

— Nu trebuie să ascundem nimic. Trebuie să ne ducem noi la judecătorie...

— Şi să riscăm condamnarea? i-o reteză Pritchard cu un glas şi mai moale. Noi habar n-avem cine joacă în hora asta, omule! Dacă Staines a fost ucis – uite, chiar dacă nu crezi celelalte lucruri pe care ţi le spun eu, trebuie să recunoşti că e

coincidenţa naibii dacă tipul a dispărut exact atunci. Dacă a fost ucis – şi să spunem că *a fost ucis* –, e limpede că cineva din oraşul ăsta ştie ceva, nu crezi?

Nilssen încercă să facă pe deşteptul:

— Eu, unul, n-am de gând să stau cu mâinile în sân şi să aştept cu laţul în jurul gâtului...

— Eu n-am propus să stăm cu mâinile în sân şi să aşteptăm.

Proprietarul firmei de tranzacţii cu comision se pleoşti un pic.

— Atunci, ce?

Pritchard rânji satisfăcut:

— Zici că există un laţ – păi, perfect. Mergi pe firul funiei.

— Până la funcţionarul bancar, adică?

— Charlie Frost? Poate.

Nilssen părea sceptic.

— Charlie nu joacă dublu. A fost şi el la fel de surprins ca toată lumea când „metalul a ieşit la iveală”.

— Surprins, asta-i uşor de simulat. Dar cum rămâne cu tipul care a cumpărat terenul? Clinch – de la Hotelul Gridiron. Precis i-a vândut cineva un pont.

— Nu pot să cred aşa ceva, zise Nilssen scuturând din cap.

— Poate n-ar strica să încerci.

— Oricum, zise Nilssen încruntându-se. Clinch nu are de câştigat niciun sfanţ, acum când văduva şi-a revendicat drepturile. În privinţa *ei* ar trebui tu să-ţi faci griji, să ştii.

Dar Pritchard nu avea nicio opinie despre văduvă.

— Clinch nu are de câştigat niciun sfanţ – de la Crosbie Wells, poate, spuse el. Dar gândeşte-te la următoarea chestie. Staines îi închiriază Hotelul Gridiron lui Clinch, de acord?

— Ce vrei să insinuezi?

— Nimic, doar că nimeni nu regretă când îi moare un creditor.

Nilssen se făcu roşu la faţă.

— Clinch n-ar fi capabil să omoare pe cineva. Niciunul, nici celălalt n-ar fi capabili de aşa ceva. Charlie Frost?! Haida de, Jo, las-o baltă! Tipul e un ţâşti-bâşti.

— N-ai de unde să ştii de ce e în stare un om, dacă te iei doar după cum arată. Şi cu siguranţă n-ai de unde să ştii ce-a făcut la viaţa lui.

— Genul acesta de speculaţie... începu Nilssen, dar neştiind cum să-şi formuleze obiecţiile, amuţi din nou.

Pe Emery Staines, prospectorul care dispăruse, Nilssen nu-l cunoştea aproape deloc, deşi, dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi declarat contrariul, fiindcă Nilssen obişnuia să susţină că avea legături strânse cu o persoană ori de cât ori i se părea măgulitor pentru el, iar Staines era exact genul de om cu care lui Nilssen i-ar fi convenit să fie într-o relaţie cordială. Lui Nilssen îi plăcea să se simtă epatat, şi nimic nu avea darul de a-l epata mai profund decât personalitatea unui om pe care el îl admira foarte mult. Emery Staines, bucurându-se de tinereţe şi siguranţă de sine, era, fireşte, un tip demn de invidiat. Încercând să şi-l amintească acum, Nilssen nu putea să nu-i dea dreptate lui Pritchard: era mai mult decât improbabil ca Staines să fi părăsit Hokitika pe furiş, de bunăvoie, în toiul nopţii. Minele lui necesitau întreţinere şi supraveghere permanentă, în plus avea peste cincizeci de angajaţi – păi, era limpede că absenţa lui ar costa o grămadă de bani, se gândea Nilssen, iar datoriile s-ar acumula de la o zi la alta. Nu, Pritchard avea dreptate. Staines ori fusese răpit, ori – mult mai plauzibil – fusese omorât, iar cadavrul lui fusese dosit la loc sigur.

Ce se ştia acum despre Emery Staines era că ultima oară fusese văzut pe la asfinţit, în ziua de 14 ianuarie, mergând pe strada Revell în direcţia casei lui, care era situată spre sud. Ce s-a întâmplat după aceea, nimeni nu ştia. Bărbierul a venit la el a doua zi la ora opt şi a găsit uşa descuiată; a relatat că patul era răvăşit, ca şi cum cineva dormise recent acolo, însă în vatră focul era stins. Toate bunurile de valoare erau la locul lor, neatinse.

Emery Staines nu avea duşmani, din câte ştia Nilssen. Avea o fire senină şi foarte deschisă, la care se adăuga neasemuitul talent de a reuşi să se comporte deopotrivă cu mărinimie şi cu modestie. Era foarte bogat, dar existau foarte mulţi bogătaşi în Hokitika, majoritatea fiind cu mult mai nesuferiţi decât el. Desigur, tinereţea lui era un fapt ieşit din comun, în comparaţie cu ceilalţi, putând eventual să stârnească invidie într-un om mai în vârstă şi mai înăcrit de viaţă, însă invidia nu era un motiv prea serios de a ucide pe cineva, se gândea Nilssen, dacă într-adevăr tânărul acesta fusese ucis.

— Ce l-a putea împinge pe un om să se certe cu Staines? reflectă Nilssen cu voce tare. Băiatul ăla radiază noroc – ca Midas, tot ce atinge se preschimbă în aur.

— Norocul nu este o virtute.

— Să fi fost ucis pentru bani, atunci?

— Hai să-l lăsăm deoparte pe Staines pentru moment, zise Pritchard, aplecându-se în faţă. Tu te-ai ales cu o felie bună din averea lui Crosbie Wells.

— Da, ţi-am spus, zece la sută, zise Nilssen şi îşi reîntoarse privirea spre birou, unde era chitanţa galbenă ce pecetluise actul de vânzare. Comision pe vânzarea bunurilor lui, asta a fost; dar acum, când moştenirea a fost revendicată, plata aceasta devine nulă. Va trebui să dau totul înapoi. Proprietatea defunctului nu trebuia să fie vândută.

Atinse cu degetul marginea chitanţei. Semnase documentul, plus copia aferentă, exact la acest birou, în urmă cu două săptămâni, iar acum simţea un gol în piept când vedea numele lui scris acolo. În Hokitika, vânzarea bunurilor provenite din averea unui defunct nu era niciodată o afacere profitabilă, însă firma lui nu prospera, iar el era disperat. Cât de ruşinos i se părea ca, după ce bătuse atâta drum, străbătând jumătate din circumferinţa globului terestru, să ajungă să decadă financiar într-un asemenea hal, să scormonească după firimiturile căzute de la mesele unor oameni mai bogaţi, mai norocoşi. Numele de pe chitanţă – Crosbie Wells – nu însemnase nimic pentru el. Din câte ştia el, Wells era un singuratic, un prăpădit şi un nenorocit care se îmbăta criţă în fiecare noapte şi nu visa nimic. Nilssen îşi semnase numele cu amărăciune, cu vlăguire. Urma să închirieze un cal, să-şi sacrifice o zi de muncă, să meargă călare – unde? – tocmai pe coclaurile din Arahura şi să sorteze bunurile acestui decedat, ca un vagabond scormonind prin şanţuri, după mâncare.

Şi atunci – strâns îndesat între cufăraşul cu făină, cutia cu praf de puşcă, dulapul pentru mâncare, foalele pentru foc, ligheanul crăpat fixat pe o masă veche – a văzut totul sclipind, masiv şi neted. Comisionul lui se ridicase la un pic peste patru sute de lire sterline; pentru întâia oară în viaţa lui, Nilssen devenise un om înstărit. Ar fi putut să-şi facă bagajele şi să plece cu prima navă la Sydney; ar fi putut să se întoarcă acasă;

ar fi putut să o ia de la capăt în altă parte; ar fi putut să se însoare. Dar n-a apucat să se bucure de bani. Ziua în care comisionul lui a fost plătit în cele din urmă a fost şi ziua în care a sosit doamna Wells; în câteva ceasuri, vânzarea averii fusese contestată, moştenirea fusese revendicată şi averea fusese sechestrată de către bancă. Dacă acţiunea judecătorească intentată de văduvă avea câştig de cauză – cum era foarte sigur că se va întâmpla –, Nilssen ar fi obligat să returneze în totalitate comisionul încasat. Patru sute de lire! Asta însemna mai mulţi bani decât câştiga el într-un an de zile. Urmări cu degetul conturul chitanţei, simţindu-se brusc părăsit şi nedreptăţit. Îşi dorea, aşa cum îşi dorise de nenumărate ori în ultima săptămână, să existe cineva pe care să poată da vina pentru ceea ce păţise el.

Dar Pritchard scutura din cap: pe el nu-l interesa testamentul defunctului şi nici implicaţiile legale ale contestării documentului.

— Nu contează toate astea deocamdată, zise el. Gândeşte-te cum a fost când ai ajuns la colibă. Ai văzut aurul cu ochii tăi?

— Eu am fost cel care l-a descoperit, spuse Nilssen cu o undă de mândrie, relaxându-se un pic când începu să-şi amintească: Oh, să-l fi văzut cum arăta acolo, dacă l-aş fi transformat în bucăţi de tablă, acopeream cu el o ditamai masa de biliard, cu picioare cu tot. Şi era masiv, nici nu-ţi închipui. Şi cum *strălucea*!

Pritchard nu zâmbea.

— Ai zis că nu era sub formă de praf şi nici sub formă de pepite. Am reţinut eu bine?

Nilssen oftă.

— Da, aşa e: totul era presat în foiţe pătrate.

— Înseamnă că fusese prelucrat, spuse Pritchard dând din cap. Ceea ce presupune echipament şi pricepere. Şi-atunci cine-i aurarul? Cu siguranţă nu Wells.

Nilssen amuţi; lui îi scăpase acest aspect al problemei. Felul în care Pritchard îşi expusese argumentul – încrezător, arogant – îl deranja, însă nu putea să nu admită că spiţerul făcuse câteva asocieri logice la care el nu se gândise. Trase nervos din pipă.

Nilssen nu ştia prea multe despre cum se desfăşurau

treburile pe un teren aurifer. Încercase să prospecteze în căutarea metalului galben doar o singură dată, iar munca i se păruse mizerabilă – trambalând găleţi cu apă, du-te-vino, ca să clătească pietrele, plesnindu-se haotic cu palmele pe tot corpul din cauza musculiţelor care îl pişcau pe sub haine de-i venea să-nnebunească. După aceea, spatele îl durea, în degete avea furnicături, iar picioarele îi rămâneau umflate câteva zile, cu pielea spongioasă. Fărâma de pietriş cu care plecase acasă, înnodată în colţul batistei, a fost impozitată şi iarăşi impozitată, apoi a fost cântărită până la cea mai mică fracţiune dintr-un gram, aducându-i în final cinci şilingi prăpădiţi, o dezamăgire cumplită, abia reuşind cu banii să acopere închirierea calului cu care se dusese şi venise din defileu. Nilssen nu şi-a mai încercat norocul din nou. Prin predispoziţie naturală şi prin formaţie personală, era un spirit renascentist, deprins să demonstreze imediat rezultate promiţătoare, indiferent de domeniul în care ar fi activat; dacă nu reuşea să stăpânească bine o dexteritate de la prima încercare, renunţa complet la acea îndeletnicire. (Nu era lipsit de umor când se referea la această practică personală: povestea adesea despre eşecul lui în defileul de lângă Hokitika, exagerând disconforturile pe care le îndurase, pe un ton zeflemitor apropo de organismul lui prea delicat, însă numai el avea dreptul la acest gen de interpretare, fiindcă imediat începea să se supere când o altă persoană adopta aceeaşi perspectivă, cum s-ar spune, sau eventual doar aproba spusele lui.)

Teoria pe care i-o enunţase Joseph Pritchard era logică, desigur, dar numai până la un punct. Cineva – mai mult de o singură persoană, poate – ştiuse, probabil, de comoara ascunsă pe proprietatea lui Crosbie Wells. Comoara era prea mare, iar vânzarea proprietăţii fusese făcută prea pe furiş şi prea la repezeală, pentru a putea nega complet această posibilitate. Mai mult chiar, flaconul de laudanum, care fusese găsit în imediata apropiere a cadavrului lui Crosbie Wells, sugera că cineva – poate acelaşi cineva – fusese prezent în colibă ori exact înainte de moartea pustnicului, ori exact după acel moment, posibil cu intenţii de răufăcător. Flaconul era al lui Pritchard, cumpărat din prăvălia lui şi purtând o etichetă semnată de mâna lui: prin urmare, persoana care îl adusese provenea din

Hokitika şi se deplasa spre nord, şi nu era un străin ce se deplasa spre sud. Această constatare îi scotea din discuţie pe demnitarii care descoperiseră iniţial trupul neînsufleţit al lui Crosbie şi aduseseră vestea morţii lui în oraş.

În sinea lui, Nilssen era convins că Pritchard avea dreptate când susţinea că suspecţi în această afacere erau cumpărătorul domeniului, Edgar Clinch, dar şi lucrătorul bancar, Frost. Nu îi bănuia că ar fi avut vreun amestec în uciderea lui Emery Staines, cum incontestabil credea Pritchard, însă socotea că Clinch acţionase probabil în baza vreunui pont care i se oferise, din moment ce se grăbise atât de mult să cumpere coliba şi terenul lui Crosbie Wells, şi că, indiferent care o fi fost acel pont, precis Charles Frost ştiuse şi el despre ce era vorba. Nilssen putea accepta, de asemenea, că propria lui implicare în această afacere, oricât de inocente i-ar fi fost intenţiile, nu putea să nu pară cel puţin dubioasă în ochii unui străin imparţial. În fond, el fusese cel care găsise comoara; el notase în registrul lui sticluţa cu laudanum, alături de toate celelalte lucruri din casă (întocmise o listă a bunurilor ce urmau să fie vândute); şi tot el urma să câştige patru sute de lire sterline din acea tranzacţie.

Totuşi, dincolo de acceptarea acestor fapte (ceea ce, în fond, se reducea doar la acceptarea unor îndoieli şi impresii probabile), Nilssen era nesigur. Pritchard susţinuse că dispariţia lui Emery Staines nu putea fi o coincidenţă, ceea ce era o supoziţie; afirmase că omul fusese ucis, ceea ce era o presupunere; şi sugerase că trupul lui fusese îngropat în mormântul lui Wells, ceea ce era o prezumţie; şi avansase ideea că disputa în justiţie privind proprietatea lui Wells fusese plănuită dinainte ca un fel de camuflare, un fel de momeală – ceea ce, se gândea Nilssen, era de-a dreptul o fabulaţie. Pritchard nu putea justifica prezenţa flaconului cu laudanum în coliba defunctului; nu putea prezenta o motivaţie sau vreun suspect plauzibil, cu toate astea, negustorul nu putea să nesocotească în totalitate convingerile spiţerului, oricât de mult l-ar fi deranjat modul în care acestea erau formulate.

Nilssen nu împărtăşea fascinaţia irezistibilă cu care Pritchard obişnuia să sondeze adâncurile: nu era posedat de patima de a descoperi adevărul, cum era oaspetele său. Pritchard devenea foarte ciudat când vorbea despre pasiunile

lui, elixirele pe care le prepara şi le gusta sub tavanul scund al laboratorului său, răşinile şi prafurile pe care le cumpăra şi le vindea în borcănele din sticlă mată. Omul din faţa lui avea prin caracter ceva rece şi dur, se gândea Nilssen – preschimbând acest sentiment de rău augur, cum făcea adesea, într-un principiu de dezgust estetic.

Într-un final, cu tipicul aer de profundă jignire care punea stăpânire pe el ori de câte ori argumentele altcuiva scoteau în evidenţă o deficienţă a raţionamentului acestuia, Nilssen îşi trase pipa dintre buze şi spuse:

— Mda, poate că Wells avea un contact la Banca Centrală Killarney, sau vreun tip din Companie...

— Nu, spuse Pritchard, lovind cu toată palma în birou; se aşteptase ca Nilssen să greşească în ipotezele lui, aşa că avea deja pregătit contraargumentul. Aici a fost o mână de chinez, explică el. Pun pariu pe orice sumă de bani. Capiştea aia a lor de la Kawarau era veşnic plină de tipi fără autorizaţie – foloseau în comun drepturile de minerit. Toţi seamănă între ei, pricepi, oricare nume poate trece drept un altul, când vine dintr-o limbă străină. În Chinatown, toţi muncesc la negru. Dacă treaba ar fi pornit dinăuntrul Companiei, ar fi părut...

— Mai curată? interveni Nilssen cu optimism.

— Dimpotrivă. Când un tip vrea să-şi acopere urmele – când trebuie să folosească intrarea meşterului, în loc să vină prin hol cum se ştie că face –, atunci începe să-şi ia măsuri, să facă sacrificii. Înţelegi? Un tip din interiorul sistemului trebuie să ţină seama de pioni şi de celelalte piese. Pe când un om dinafară poate trata direct cu Diavolul.

Exact exprimările de acest gen îi displăceau enorm lui Nilssen. Coborî privirea din nou spre contractul de vânzare.

— Forja Chinatown, spuse Pritchard. Ţine minte ce-ţi spun eu. Există un tip acolo care face toată munca de topitorie. Numele lui e Quee.

— Vei discuta cu el? spuse Nilssen ridicându-şi capul.

— De fapt, speram s-o faci tu, spuse spiţerul. Eu nu prea sunt în termeni buni cu orientalii în momentul de faţă.

— Pot îndrăzni să te întreb de ce?

— O, nişte afaceri proaste, atâta tot. Secrete profesionale. Opiu, spuse Pritchard întorcându-şi palma cu faţa în sus şi apoi

lăsând mâna să-i cadă în poală.

Nilssen se încruntă:

— Tu aduci opiul pe mare din China?

— Doamne Sfinte, nu, spuse Pritchard. Din Bengal, preciză el, ezitând câteva clipe înainte de a continua: E mai mult o dispută personală. Din cauza târfei care a fost la un pas de moarte.

— Anna, zise Nilssen. Anna Wetherell.

Pritchard se întunecă la faţă: intenţionat nu îi folosise numele. Îşi întoarse capul, privind cum picăturile de ploaie se umflau şi se adunau sub marginea de jos a ferestrei glisante.

În scurta tăcere dinainte de a vorbi din nou, Nilssen îşi zise uimit că poate spiţerul o iubea: pe Anna Wetherell, pe târfă. Analiză posibilitatea în sinea lui, amuzat de idee. Fata era o figură neobişnuit de frapantă – se deplasa cu mişcări leneşe, ucigătoare, ca o lebădă rebelă dar mult prea capricioasă şi labilă ca să fie pe placul lui Nilssen, iar frumuseţea ei (de fapt, Nilssen nu putea spune că era frumoasă, fiindcă frumoase pentru el nu puteau fi decât nişte apariţii feciorelnice şi angelice) era prea versată pentru gustul lui. În plus, era şi consumatoare de opiu, un viciu care se vedea pe trăsăturile ei, ca o permanentă înceţoşare, şi în atitudinea ei, ca o neînchipuită epuizare; iar, ca şi cum acest nărav n-ar fi fost îndeajuns de reprobabil, acum mai căpătase şi renumele de posibilă sinucigaşă. Da, se gândea Nilssen: iată exact genul de femeie care să-i cadă cu tronc lui Pritchard. Şi-i imagina parcă întâlnindu-se pe întuneric, iar aceste întâlniri erau pătimaşe şi sortite să se termine prost.

Aici însă negustorul apreciase greşit. Presupunerile lui Nilssen se ghidau întotdeauna după specificul personalităţii lui: prefera îndeobşte acele dovezi care se potriveau cel mai bine cu atitudinea lui principială, şi tot la fel, ţinea cu tărie la acele principii care se pretau cel mai bine la o demonstraţie. Vorbea adesea despre virtute, lăsând astfel impresia unui temperament optimist şi încurajator, însă credinţa lui în virtute era aservită unui stăpân nu atât de adaptabil ca optimismul. La el, prezumţia de nevinovăţie, cum se spune îndeobşte, se exercita absolut aleatoriu, Nilssen fiind prea mândru de intelectul său pentru a renunţa la puterea ipotezei. În mintea lui, un smalţ protector fusese aplicat pe formele cristaline ale conceptelor înalte: îi

plăcea să le contemple şi să se minuneze de strălucirea lor, însă niciodată, cum s-ar spune, nu se gândise să le dea jos de pe poliţa lor de stejar frumos sculptată şi să le simtă, să le modeleze cu mâinile lui. Conchisese că Pritchard ar fi îndrăgostit, doar fiindcă îi făcea plăcere să reflecteze la acest lucru, să examineze specimenul, ca apoi să revină la convingerile pe care le avusese în tot acest răstimp, şi anume: Pritchard era un individ bizar; Anna era o cauză pierdută; şi, mai ales, niciodată să nu te îndrăgosteşti de o târfă.

— Da, în fine, spunea Pritchard. Toţi sunt furioşi din cauza asta. Gălbejitul care ţine spelunca de la Kaniere – Ah Sook e numele lui – s-a dus la Tom Balfour după ce târfei i s-a făcut rău – foarte supărat, pricepi? I-a zis lui Tom că voia să se uite la documentele mele de transport, să verifice ultima ladă care fusese livrată pe numele meu.

— Dar de ce n-a venit la tine direct? întrebă Nilssen.

Pritchard ridică din umeri.

— O fi crezut că am vreun amestec, zise el.

— A crezut că tu ai otrăvit-o – dinadins?

— Da, spuse Pritchard privind din nou în altă parte.

— Bun, şi ce-a zis Tom? îl descusu Nilssen mai departe.

— I-a arătat lui Ah Sook evidenţele transporturilor făcute pentru mine. S-a dovedit că sunt curat.

— Documentele atestă că eşti „curat”?

— Da, spuse sec Pritchard.

Nilssen observă că îşi ofensase oaspetele, ceea ce îi produse o satisfacţie răutăcioasă. Începea să-l deranjeze ideea că ar putea fi consideraţi amândoi deopotrivă de vinovaţi ca posibili uneltitori, dacă (sau când) posibila ucidere a lui Emery Staines ieşea la iveală: după părerea lui, Pritchard era mult mai implicat decât el în toată această mizerie. Nilssen nu avea nimic de-a face cu opiul şi nici nu voia să aibă de-a face cu aşa ceva. Drogul era o otravă, un flagel, făcând din oameni nişte netoţi.

— Uite ce e, spuse Pritchard punând degetul pe birou. Trebuie să-l faci pe Quee ăsta să discute cu tine. M-aş ocupa eu de asta, dacă aş putea – am fost la spelunca, am încercat, dar Sook nici nu vrea s-audă de mine. Quee e un tip în regulă. Un om cumsecade. Întreabă-l de metalul din colibă – dacă aurul e al lui şi, dacă da, ce căuta acolo, pe proprietatea lui Wells. Poţi să

te duci în după-amiaza asta.

Pe Nilssen îl scotea din sărite să i se dea ordine în acest fel.

— Nu înţeleg de ce nu poţi să discuţi tu personal cu Quee, dacă zâzania ta e cu celălalt tip.

— Eu sunt între ciocan şi nicovală. Să zicem că prefer să bag capul în nisip.

În sinea lui, Nilssen numea complet altfel această atitudine. Cu voce tare, spuse:

— Ce naiba l-ar putea convinge pe un orezar să stea de vorbă cu mine? se răsti el, găsind în sfârşit un refugiu în irascibilitate.

Împinse la o parte foaia galbenă de hârtie din faţa lui.

— Tu măcar eşti neutru, zise Pritchard. Nu ai dat motive nimănui să te judece în vreun fel sau altul – de-acord?

— Nimănui, adică chinezoilor? insistă Nilssen sorbind din tutunul pipei, care era aproape cenuşă. Nu.

— Numele, îl spui cu un *Ah* în faţă – Ah Quee. E felul lor de a zice „domnule”.

Pritchard tăcu un moment, uitându-se la Nilssen, apoi adăugă:

— Priveşte lucrurile aşa. Dacă pe *noi* ne scot vinovaţi, probabil că la fel va păţi şi *el.*

În timp ce vorbea, se auzi un ciocănit la uşă: era funcţionarul, care aducea mesajul că George Shepard se afla în biroul de afară, aşteptând să fie primit.

— George Shepard – temnicerul? spuse Nilssen cumva agitat, ochii fugindu-i iute spre Pritchard. N-a spus de ce?

— O chestiune de profit, a zis el, avantaje reciproce, răspunse funcţionarul. Să-l aduc înăuntru?

— Eu plec, spuse Pritchard ridicându-se imediat în picioare. Te duci să-l cauţi pe Quee, da? Promite-mi.

— Să mă duc tocmai până în Kaniere? zise Nilssen amintindu-şi de dejunul lui şi de ospătăriţa de la Nonpareil.

— E doar un ceas de mers pe jos, spuse Pritchard. Dar asigură-te că nu-l confuzi cu vreun altul: cel cu care trebuie tu să discuţi e un om mărunţel, foarte slab, bărbierit neted; îi poţi recunoaşte uşor coliba după coşul care iese din forjă. Aştept mesajul tău.

Şi plecă.

*

Biroul lui Nilssen părea mult prea mic pentru o asemenea plecăciune amplă şi rigidă, cu care George Shepard îşi făcu intrarea. Negustorul simţi cum se chirceşte un pic pe scaun şi, ca să compenseze acest efect, sări în picioare, întinse mâna în faţă şi strigă:

— Domnule Shepard – da, da, poftiţi. N-am avut încă plăcerea de a lucra cu dumneavoastră, domnule, însă sper din suflet să vă pot fi de folos în viitorul apropiat, dacă e posibil. Vă rog, luaţi loc.

— Eu vă cunosc, desigur, replică Shepard aşezându-se pe scaunul care i se oferea.

Văzând că Nilssen avea pipa aprinsă, îşi scoase şi el pipa din buzunar. Nilssen împinse spre el, pe masă, punga lui cu tutun şi chibriturile. Urmă o scurtă tăcere, timp în care Shepard îşi umplu pipa, îndesând bine tutunul, şi aprinse un chibrit. Avea o pipă cu bolul nu prea adânc, făcută din măceş, cu un elegant manşon din ambră, montat între muştiuc şi tijă. Pufăi de câteva ori, până când se convinse că tutunul se aprinsese, după care se rezemă de spătar, privind deliberat întâi spre stânga şi apoi spre dreapta, ca şi cum ar fi vrut să se alinieze cu suprafeţele camerei.

— Din auzite, adăugă el, fiind genul de om care îşi încheia întotdeauna enunţul, odată ce îşi pusese în mişcare ideea.

Suflând afară o gură de fum, continuă:

— Tipul care tocmai a plecat. Îmi scapă numele, cum îl cheamă?

— Jo Pritchard, domnule – Joseph. El are drogheria de pe strada Collingwood.

— Da, da.

Shepard tăcu, formulându-şi în gând ce urma să spună. Lumina pală a zilei, căzând piezîş peste biroul lui Nilssen, îngheţa colacii de fum care atârnau deasupra capului lui, fixând fiecare rotocol pe aerul din cameră, aşa cum minereul de cuarţ păstrează o vână răsucită de aur şi o scoate în evidenţă. Nilssen aştepta. Şi se gândea: „dacă voi fi condamnat, omul acesta va fi temnicerul meu”.

Numirea lui George Shepard ca director al închisorii din Hokitika nu întâmpinase aproape nicio opoziţie din partea oamenilor care trăiau şi săpau după aur între graniţele jurisdicţiei lui. Shepard era un personaj formidabil, un om rece, cu mişcări lente ce păreau să accentueze permanent carura lui impresionantă şi braţele lui vânjoase; când mergea, călca apăsat, cu paşi lungi, iar când vorbea (ceea ce se întâmpla rar), glasul lui de bas căpăta intonaţii bogate şi marţiale. Avea o atitudine lipsită de umor şi nicidecum agreabilă, însă severitatea trecea drept o virtute la un om de profesia lui, iar spre lauda lui, votanţii erau de acord că niciodată nu i se putuse pune în cârcă vreo învinuire de favoritism sau prejudecată.

Bârfele care mai circulau, fără convingere, la adresa lui se bazau pe presupuneri şi, aproape întotdeauna, se refereau la relaţiile lui personale cu nevastă-sa. După toate aparenţele, căsnicia lor se desfăşura într-o tăcere absolută, cu o îndârjire sumbră din partea lui şi o inhibiţie temătoare din partea ei. Femeia se prezenta drept doamna George, şi asta doar în şoaptă; avea alura panicată şi consternată a unui animal chinuit, care vede o cuşcă unde nu este niciuna şi tresare speriat la orice zgomot. Doamna George nu se aventura dincolo de uşa închisorii decât arareori, în puţinele ocazii când se arăta în public, păşind roşie la faţă, pe strada Revell, în spatele directorului Shepard. Trecuseră patru luni de când veniseră în Hokitika, până când să se afle că avea şi ea, de fapt, un nume de botez – Margaret –, deşi a-l rosti în prezenţa ei era un atac atât de îngrozitor, încât singura ei reacţie era să fugă.

— Am venit la dumneata pentru afaceri, domnule Nilssen, începu Shepard.

Ţinea bolul pipei în căuşul palmei, cu mâna lipită de piept, în timp ce spunea:

— Închisoarea noastră, în prezent, nu se deosebeşte cu mult de un ţarc, un staul prăpădit. Lumina abia dacă pătrunde, iar aerul e sufocant. Ca să aerisim, deschidem uşa şi o fixăm cu un lanţ, iar eu mă aşez afară, în dreptul pragului, cu puşca pe genunchi. Este insuportabil. Nu avem condiţii să primim... criminali mai experimentaţi. Cu fărădelegi mai sofisticate. Cum ar fi un omor, bunăoară.

— Nu... da, da, zise Nilssen. Bineînţeles.

După o scurtă tăcere, Shepard continuă:

— Nădăjduiesc să nu te deranjeze pesimismul meu, însă eu cred că Hokitika va intra cât de curând într-o perioadă mai sumbră. Oraşul acesta este în pragul unei transformări. Legea căutătorilor de aur prevalează încă pe dealuri, iar aici – ei bine, noi aici suntem încă un târg din Canterbury, însă în scurt timp vom deveni bijuteria Coroanei pe aceste meleaguri. Westlandul se va diviza, iar Hokitika va înflori; însă, ridicându-se astfel, va trebui să se împace cu ea însăşi.

— Să se împace...?

— Sălbăticia şi civilizaţia, spuse Shepard.

— Dumneata te referi la băştinaşi – la triburile maori?

Nilssen vorbise cu însufleţire, fiindcă nutrea o pasiune romantică pentru ceea ce el numea „viaţa tribală”. Când luntrile maorilor treceau năvalnic prin Cheile Buller – le văzuse el de la distanţă –, Nilssen se înfiora de evlavie. Războinicii i se păreau teribili, femeile lor – misterioase, datinile lor – înfricoşătoare şi primitive. Fascinaţia lui aducea mai degrabă a spaimă decât a veneraţie, însă era genul de spaimă care îl atrăgea în permanenţă. De fapt, ceea ce îl îmboldise iniţial pe Nilssen să plece în Noua Zeelandă fusese o întâlnire întâmplătoare cu un marinar versat la un han de pe marginea drumului, în apropiere de Southampton; marinarul se fălea (cam improbabil, cum s-a dovedit) cu întâlnirile lui cu populaţiile primitive din mările sudului. Era olandez şi purta un surtuc care-i venea doar până la brâu. Povestea că făcuse troc cu indigenii, dându-le cuie de fier, la schimb cu nuci de cocos; le lăsase pe femeile din insule să pună mâna pe pielea albă a pieptului lui; iar, odată, îi dăruise un nod unui băiat de pe o insulă. („Ce fel de nod?” întrebase Nilssen, cu o curiozitate nestăpânită; era un „cap de turc”; Nilssen nu auzise de aşa ceva, aşa că marinarul a schiţat cu degetul prin aer o formă ornamentală ca un mic turban.)

Dar Shepard scutură din cap, ca răspuns la intervenţia lui Nilssen.

— Eu nu folosesc cuvântul „sălbăticie” în sensul de populaţie băştinaşă, zise el. Eu mă refer la ţinutul propriu-zis. Prospecţiunile sunt o treabă urâtă: oamenii încep să aibă mentalitate de hoţi. Iar în condiţiile grele de aici, minerii devin şi mai disperaţi.

— Dar mineritul poate fi şi civilizat.
— Poate – după ce nu va mai fi rămas nimic prin râuri. După ce, în locul prospectorilor, vor apărea îndiguiri, drage şi mine deţinute de companii, atunci când pădurile vor fi tăiate – da, poate atunci.
— Dumneata nu crezi în puterea legii? spuse Nilssen încruntându-se. Ştii că Westlandul va avea curând un loc în Parlament.
— Constat că nu m-am exprimat suficient de clar, zise Shepard. Îmi permiţi să o iau de la început?
— Sigur că da.
Temnicerul începu imediat, fără să-şi modifice poziţia sau tonul.
— Când două coduri de justiţie sunt disponibile simultan, spuse el, oamenii întotdeauna se vor folosi de unul ca să protesteze împotriva celuilalt. Imaginează-ţi un tip care socoteşte că e just şi corect să depună o plângere la Judecătoria de pace împotriva propriei lui târfe, pretinzând aplicarea legii, de la care el însă pretinde să fie exceptat. Este refuzat şi, eventual, este chiar acuzat că ar fi în cârdăşie cu fata; acum, blamează atât legea, cât şi pe fată. Legea nu poate rezolva ceea ce mentalitatea lui de miner crede că trebuie făcut, aşa că îşi face singur dreptate şi o sugrumă pe fată. Odinioară, cearta s-ar fi soluţionat cu pumnii, pe loc – asta era legea minerilor. Posibil ca târfa să moară sau să supravieţuiască, însă în ambele variante el este autorul faptei. Dar acum – acum simte că dreptul lui de a cere să i se facă dreptate în instanţa de judecată a fost nesocotit, şi *asta* este ceea ce îi dă ghes să acţioneze. Are de două ori motive să fie furios, şi tot de două ori răbufneşte şi turbarea lui. Eu văd exemple de acest fel în fiecare zi.
Shepard se rezemă de spătar, punându-şi pipa la loc în gură. Părea flegmatic, însă ochii lui spălăciţi erau aţintiţi foarte intens asupra amfitrionului său.
Nilssen nu rata niciodată ocazia de a provoca o speculaţie ipotetică.
— Da, însă, ca să preiau argumentul dumitale, presupun că nu sugerezi vreo preferinţă pentru legea mineritului?
— Legea mineritului este obtuză şi mârşavă, spuse calm comandantul Shepard. Noi nu suntem sălbatici, noi suntem

oameni civilizaţi. Nu consider că legea este defectuoasă; vreau doar să subliniez ce se întâmplă atunci când sălbăticia întâlneşte civilizaţia. Acum patru luni, bărbaţii şi femeile din închisoarea mea erau beţivi şi borfaşi. Acum, văd beţivi şi borfaşi care se simt indignaţi şi îndrituiţi să vorbească despre lege, de parcă au fost judecaţi pe nedrept. Şi sunt furioşi.

— Dar, din nou, ca să conchidem, spuse Nilssen. După ce târfa este sugrumată, după ce turbarea minerului se consumă. Nu se poate ca legea civilizaţiei să nu intervină atunci pentru a-l condamna pe acest om, aşa-i? Nu se poate să nu fie pedepsit cum se cuvinte într-un final!

— Nu şi dacă ortacii se raliază în jurul lui, pentru a apăra drepturile minerilor, replică Shepard. Nimeni nu se înverşunează mai tare să apere un cod, ca atunci când acel cod este periclitat, domnule Nilssen, şi nimic nu poate fi mai brutal decât o bandă de oameni furioşi. De şaisprezece ani, eu sunt temnicer.

— Da, spuse Nilssen rezemându-se de spătar. Am înţeles ce vrei să spui; într-adevăr, zona aceasta crepusculară între lumea veche şi cea nouă este periculoasă.

— Trebuie să desfiinţăm lumea veche, spuse Shepard. Nu voi tolera târfele şi nici pe cei care le frecventează.

Autobiografia lui Shepard (un document care, dacă ar fi vreodată scris, ar fi inflexibil, mustrător şi auster) nu conţinea acel capitol obligatoriu, în care tânărul erou se destrăbălează şi face nebunii; de când se însurase, imaginaţia lui nu plăsmuise nimic dincolo de trupul butucănos al doamnei George, ale cărei cadenţe erau atât de familiare şi atât de regulate, încât şi-ar fi putut potrivi ceasul de buzunar după ritmul ei zilnic. Shepard se comportase întotdeauna ireproşabil şi, în consecinţă, capacitatea lui de empatie era mică. Profesia Annei Wetherell nu-l fascina nicidecum, mai ales că în memoria lui nu existau amintiri adolescentine, pline de duioşie sau jenă, care să-l îmbuneze cumva faţă de subtilităţile meseriei ei; când se uita la ea, nu vedea decât un inventar de greşeli, o inteligenţă labilă şi, ceea ce era foarte grav, nici cea mai mică dorinţă de a se căi. Faptul că o târfă ar putea încerca să îşi pună capăt zilelor nu i se părea nicidecum impresionant sau regretabil; în cazul de faţă, putea chiar considera că un sfârşit voit era bine-venit. Domnişoara Wetherell trăia la cheremul „dragonului”

halucinogen, un drog care slujea un rege imbecil, iar ea va păzi cu râvnă acel tron de-a pururi.

Se cuvine să spunem că, dintre cele şapte virtuţi, comandantul Shepard înclina spre cele patru virtuţi cardinale. Cunoştea îndeaproape doctrina creştină a iertării, însă doar ca pe un crez care trebuie să fie învăţat şi respectat. Nu intenţionăm să subapreciem atitudinea lui faţă de religie, remarcând că iertarea este un lucru pe care trebuie mai întâi să simţi că trebuie să îl ceri pentru a şti cum să-l acorzi, iar comandantul Shepard nu simţise niciodată în viaţa lui nevoia imperioasă de a cere. Se rugase pentru sufletul domnişoarei Wetherell, aşa cum făcea pentru toţi cei plasaţi în custodia lui, bărbaţi şi femei deopotrivă, însă rugăciunile sale nu denotau neapărat speranţa într-o mântuire, ci mai degrabă un sentiment al datoriei împlinite. Credea cu tărie că sufletul sălăşluieşte în trup şi în consecinţă, pângărirea trupului înseamnă un atac asupra sufletului: o târfă ordinară, privită prin prisma teologiei dogmatice, o ducea foarte rău, iar Anna Wetherell, într-adevăr, era nehrănită şi maltratată, o nenorocită cum rar întâlneşti. Nu îi dorea să fie osândită la chinurile iadului, însă, în sinea lui, era convins că izbăvirea ei nu era cu putinţă.

Destinul spiritual al domnişoarei Wetherell şi metoda prin care aceasta alesese să şi-l pecetluiască pe veci nu-l interesau, la fel cum nu-l interesau nici meritele ei corporale. În această privinţă, Shepard se deosebea de majoritatea bărbaţilor din Hokitika, care (aşa cum Gascoigne avea să-i comunice lui Moody peste vreo şapte ore) nu discutaseră aproape despre nimic altceva în ultimele două săptămâni. Când au epuizat primul subiect, au revenit la cel de-al doilea, un aranjament care le-a alimentat conversaţia pentru o lungă perioadă de timp.

Pipa lui Nilssen se stinsese. Bătu cu bolul pipei în birou, ca să o golească de cenuşă, apoi începu să o umple din nou.

— Cred că Alistair Lauderback intenţionează să facă o schimbare, spuse el dezlegând cu mâna liberă şireturile pungii de tutun. Dacă va fi ales, desigur.

Shepard nu răspunse imediat.

— Ai urmărit campania electorală?

Nilssen, ocupat cu punga de tutun, nu remarcă ezitarea celuilalt. Iniţial, când temnicerul îşi făcuse apariţia, Nilssen se

temuse de el, ba chiar se ferise circumspect, însă la el rar se întâmpla ca o stare de jenă să dureze prea mult. Teoria lui Shepard despre justiţie îi stimulase inteligenţa şi îi dăduse satisfacţie, făcându-l să se simtă din nou stăpân pe facultăţile lui. Ritualul meticulos care însoţea umplerea pipei – şireturile din piele subţiate de uzură, aroma pregnantă de tutun uscat – avusese darul de a-i reda cumva calmul interior. Replică fără să-şi ridice privirea:

— Da, am citit discursurile în fiecare zi, cu mare atenţie. Lauderback e aici acum, în Hokitika, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse Shepard.

— Cred că va câştiga alegerile, spuse Nilssen frecând între degete câteva fire de tutun. *Lyttelton Times* îl susţine.

— Îl apreciezi?

— Tunele şi căi ferate, ăsta-i jocul lui, nu-i aşa? zise Nilssen. Progres, civilizaţie, chestii dintr-astea. Este interesant cum gândirea dumitale se mulează aproape perfect pe campania lui Lauderback, adăugă el aprinzând un chibrit.

Shepard vru să răspundă, dar pregetă.

— Nu am obiceiul să discut despre viziunea mea politică în biroul altcuiva decât dacă sunt poftit să o fac, domnule Nilssen.

— O, dar te rog, spuse Nilssen politicos, agitând prin aer băţul de chibrit, ca să-l stingă.

— Dar cu permisiunea dumitale, încuviinţă Shepard mişcându-şi capul mare şi palid, voi spune astfel: şi eu cred că Lauderback va câştiga atât un loc în Parlament, cât şi postul de guvernator local. Are o personalitate puternică, ceea ce reprezintă un mare avantaj pentru el, iar relaţiile de care dispune în barou şi în Consiliul regional constituie o excelentă dovadă a abilităţii şi a tăriei lui de caracter.

— Iar asta pentru el este o realegere, bineînţeles, îl întrerupse Nilssen, care foarte adesea ţinea să discute despre politică în biroul altor bărbaţi, şi, în plus, uitase pe moment că îi acordase lui Shepard privilegiul de a-şi exprima opinia. Este o persoană cunoscută.

— Este o persoană cunoscută *în* cercul apropiaţilor lui, preciză Shepard. Lealitatea lui atârnă de Canterbury, iar tunelele şi căile lui ferate – ca să preiau expresia dumitale – sunt tunelul Lyttelton şi calea ferată proiectată să fie construită între

Christchurch şi Dunedin. În calitate de guvernator, va redistribui fondurile care nu sunt deja alocate acestui tunel şi acestei căi ferate, având în vedere că trebuie, desigur, să înfăptuiască promisiunile făcute în campania electorală.

— E posibil să ai dreptate în privinţa funcţiei de guvernator, spuse Nilssen. Dar ca membru al Parlamentului? Va *reprezenta* Westlandul.

— Lauderback este omul Westlandului doar în privinţa electoratului, spuse Shepard. Nu-i fac nicio vină din asta – voi vota cu el, domnule Nilssen –, însă nu cunoaşte viaţa de miner a căutătorilor de aur.

S-ar fi zis că Nilssen se pregătea să-l întrerupă din nou, aşa că Shepard se grăbi să continue, ridicând un pic vocea:

— Ajung acum la chestiunea care a făcut necesară această întrevedere. Deţin aprobarea Comisarului pentru a începe lucrările la o nouă închisoare, situată mai departe de Tabăra Poliţiei, pe faleza din nordul oraşului. Poate ţi-aduci aminte că drumul spre Hokitika a fost defrişat iniţial de un grup de ocnaşi. Intenţionez să fac acelaşi lucru aici: voi folosi puşcăriaşii drept mână de lucru pentru a construi penitenciarul de la Seaview.

Nilssen zâmbi, ideea părându-i-se o pedeapsă just meritată.

— Totuşi, aşa cum ai remarcat şi dumneata deja, continuă Shepard, Alistair Lauderback pune accentul pe transport: în alocuţiunea adresată Consiliului, a pledat pentru folosirea deţinuţilor ca forţă de muncă în construirea şi întreţinerea drumului spre Christchurch. Traseul prin Alpi este încă periculos, greu accesibil în şaua calului, darămite cu diligenţa.

— Guvernatorul provinciei are ultimul cuvânt în această chestiune? întrebă Nilssen. Nu ai deţinuţii la cheremul dumitale?

— Nu, din păcate, spuse Shepard. Am deţinuţii doar în custodia mea.

Slujbaşul intră în birou, aducând cafeaua pe o tavă de lemn. Omul era cuprins de o mare emoţie, întrucât nu se întâmpla prea des ca Nilssen să aibă musafiri, şi oricum niciodată nişte musafiri cu un renume atât de enigmatic, ca Pritchard (care era faimos pentru opiul lui) şi Shepard (care era faimos pentru nevasta lui). Slujbaşul aranjase cu multă atenţie cafetiera şi farfuriile pe tavă, ţinând-o sus, cu coatele ridicate şi cu spatele foarte drept. Nilssen mişcă aprobator din cap: nu intra în uzanţe

ca slujbaşul să îşi servească patronul, însă Nilssen era încântat de efectul pe care acest protocol îl crea în mintea oaspetelui său. Slujbaşul puse tava pe bufet şi începu să toarne cafeaua. Spera ca Nilssen şi Shepard să îşi reia conversaţia, cu el acolo, în cameră, aşa că încerca să toarne încet, simţind o undă de regret la gândul grăunţilor de cicoare pe care o adăugase cafelei râşnite, din motive de economie, şi care acum, plutind în căni ca o peliculă urâtă de praf, părea să-i sfideze pretenţiile.

În spatele lui, Shepard spuse:

— Apropo, domnule Nilssen: dumneata ce ştii despre Emery Staines?

Urmă o pauză.

— Ştiu că e dat dispărut, răspunse Nilssen.

— Dispărut, da, zise Shepard. Nimeni nu l-a mai văzut de aproape două săptămâni. Foarte ciudat.

— Eu nu-l cunosc prea bine, spuse Nilssen.

— Nu? zise Shepard.

— L-am întâlnit, dar nu suntem prieteni.

— Aha.

Nilssen vru parcă să tuşească, apoi izbucni nervos:

— Albert, n-ai de gând să isprăveşti *odată*?

Slujbaşul puse jos cafetiera.

— Să las tava, domnule?

— Da, da, las-o şi ieşi de-aici, ce Dumnezeului, zise Nilssen, care ţâşni să ia cana din mâna slujbaşului, vărsând un pic de cafea pe farfurioară, după care zdrăngăni din amândouă când le puse jos, în faţa lui.

Slujbaşul îi aduse o cană şi lui Shepard, care, fără să se atingă de ea, arătă în tăcere spre biroul din faţa lui.

— Voi vorbi pe şleau, zise Shepard după ce funcţionarul, dezamăgit, închisese uşa în urma lui. Intenţionez să încep imediat construirea penitenciarului înainte de alegeri, astfel încât, atunci când Lauderback îşi va începe mandatul, lucrările să fie deja bine avansate. Sunt conştient că acest demers le poate părea unora drept o tentativă din partea mea de a dejuca reuşita campaniei lui electorale. Am venit la dumneata ca să îţi solicit atât serviciile, cât şi discreţia asupra acestui proiect.

— De ce ai nevoie? spuse Nilssen cu precauţie.

— Materiale de construcţie şi vreo zece-douăzeci de

muncitori pricepuţi pentru a începe săparea fundaţiei zise Shepard scoţând planurile din buzunarul de la piept. Pot să îţi ofer un comision la nivelul standard pe care îl practici. Terenul a fost cumpărat deja şi construcţia a fost aprobată. Iată proiectul arhitectului.

— Ăsta-i originalul? Sau o copie? se interesă Nilssen luând hârtiile din mâna masivă a lui Shepard şi despăturindu-le.

— Originalul. Nu există nicio copie, spuse Shepard. Păstrez aceste documente asupra mea tot timpul, bineînţeles.

— Bineînţeles, încuviinţă Nilssen luându-şi ochelarii.

— Motivul pentru care am venit la dumneata, continuă Shepard, şi nu la Cochran, sau la Morrison, ori la vreo altă firmă concurentă ale căror afaceri, iartă-mă, merg mult mai bine decât îţi merge dumitale în prezent, nu se datorează decât în parte bunului dumitale renume de negustor eficient.

Nilssen ridică privirea.

— Dă-mi voie să vorbesc cu francheţe, spuse Shepard. Chestiunea este nedelicată, ştiu; voi încerca să fiu cât mai delicat cu putinţă. Mi-a fost dat să aflu că ai încasat un comision în valoare de mai multe sute de lire sterline la lichidarea averii domnului Crosbie Wells.

Nilssen tresări, însă Shepard ridică mâna ca să îl facă să tacă.

— Nu te pripi să vorbeşti până nu vei fi auzit ce am de spus, îl avertiză el. Îţi voi povesti exact ce ştiu. Cadavrul omului a trecut prin Tabăra Poliţiei înainte de înmormântare; întrucât, practic, nu avea rude sau prieteni, ne-am ocupat de priveghi chiar în incinta taberei. Am avut solemna onoare de a vedea cadavrul şi de a fi de faţă atunci când medicul a verificat starea organelor vitale, pentru a descoperi eventuale leziuni sau vătămări. Doctorul Gillies a conchis că, în realitate, cauza morţii a fost băutura; eu, cu modestele mele cunoştinţe în domeniu, nu am putut decât să fiu de acord cu verdictul lui. Totuşi, doctorul Gillies a ţinut să examineze cu atenţie conţinutul stomacului şi al intestinelor defunctului, în care a găsit nu numai mâncare şi rachiu, ci şi urme de laudanum, oricum nu într-atât de mult, aş adăuga eu, încât să dea naştere la suspiciuni exagerate. Eu nu cred că Crosbie Wells a fost otrăvit decât cu băutură. Bun, chiar înainte de încheierea priveghiului, pământul şi gaterul lui Wells

au fost vândute. Pământul, după cum ştii, a fost revendicat de bancă şi a fost apoi cumpărat aproape imediat de către un domn Edgar Clinch; deşi tranzacţia a fost perfect legală, rămâne totuşi ciudat cu câtă rapiditate proprietatea a încăput pe mâinile altcuiva. Înţeleg că, după aceea, ai fost chemat să goleşti coliba şi să vinzi lucrurile defunctului contra unui onorariu ce urma să fie calculat la valoarea totală a bunurilor; ai acceptat însărcinarea şi, prompt, ai descoperit în casă o mare cantitate de aur (unde erau ascunse pepitele, în cutia de făină?) în valoare cumulată de patru mii de lire sterline. „Comoara bilet-spre-casă”, cum se spune pe-aici. Bun, domnule Nilssen, normal ar fi fost să poţi beneficia de procentul cuvenit dumitale, care devenise deja o sumă frumuşică de bani; dar toată afacerea a fost dejucată în momentul în care văduva domnului Wells a debarcat pe plajă, anunţându-şi identitatea şi intenţiile. Venise cu o săptămână prea târziu pentru a asista la înmormântarea lui, dar nicidecum prea târziu pentru a contesta vânzarea proprietăţii lui, precum şi tranzacţiile care avuseseră loc ca urmare a acelei vânzări. Cum spuneam, eu nu cred că Crosbie Wells a fost otrăvit, continuă Shepard. Dar nu cred nici că aurul dosit în casă îi aparţinea lui, şi cu atât mai puţin văduvei lui. Apariţia văduvei lui Wells este o ciudăţenie într-o poveste şi-aşa prea ciudată pentru gustul meu, preciză el, tăcând apoi câteva clipe. Ceva din ce-am spus eu până acum ştiai deja sau ţi se pare cumva că ar fi neadevărat? Poţi refuza să răspunzi dacă doreşti.

— Vrei să mă şantajezi? îngăimă Nilssen.

— Nicidecum, spuse Shepard. Dar trebuie să-mi dai dreptate că afacerea asta miroase a matrapazlâc.

— Da, aşa e.

— Eu nu sunt detectiv şi nici nu am vreo înclinaţie spre acel domeniu, spuse Shepard. Mă interesează prea puţin ce ştii dumneata, de fapt. Însă vreau neapărat să am o nouă închisoare şi văd în asta o ocazie pentru amândoi de a ieşi în câştig.

— Te-ascult, domnule.

— Văduva lui Wells a făcut recurs în instanţă, pentru a contesta vânzarea bunurilor soţului ei răposat, spuse Shepard. Acţiunea judecătorească se va întinde pe câteva luni, desigur, aşa cum se întâmplă cu toate procesele judiciare, iar între timp

banii vor fi ţinuţi în păstrare de către bancă. În final, mă aştept ca vânzarea să fie revocată şi, dacă nu va fi dacă în vileag vreo escrocherie mai amplă, văduva îşi va revendica pentru sine „comoara”. Întâmplător, am avut câteva conversaţii cu Crosbie Wells în ultimele luni, or, el niciodată nu a pomenit că ar fi fost însurat, nici de faţă cu mine, nici de faţă cu oricare dintre oamenii cu care am discutat despre asta.

Nilssen avu viziunea unei pisici rostogolind cu laba o mică rozătoare, dintr-o parte în cealaltă, fără să îşi scoată ghearele. El nu era vinovat, nu făcuse nimic rău, totuşi *se simţea* vinovat; se simţea implicat, ca şi cum ar fi săvârşit o mârşăvie cumplită în timp ce dormea şi s-ar fi trezit din somn cu perna mânjită de sânge. Avea certitudinea că, din clipă în clipă, temnicerul îl putea demasca, dar pentru ce crimă, nici el nu ştia încă. Care era cuvântul pe care îl folosise Pritchard? *Asociaţi.* Da, simţea acut acest lucru.

În copilărie, Nilssen furase un nasture preţios din sipetul cu comori al vărului lui. Era un nasture de la manşeta unei tunici militare, de culoarea alamei şi gravat cu un trup zvelt de vulpe ce alerga cu botul deschis şi urechile înclinate spre spate. Nasturele era bombat şi mai cenuşiu pe o parte decât pe cealaltă, ca şi cum cel care purtase uniforma obişnuise să mângâie cu degetul conturul bumbului, iar de-a lungul timpului acesta îşi pierduse strălucirea. Vărul Magnus era rahitic şi mergea cu picioarele crăcănate: avea să moară curând, aşa că nu era obligat să-şi împartă jucăriile cu nimeni. Însă Nilssen ajunsese să jinduiască atât de mult la acel nasture, încât într-o noapte, când Magnus dormea, s-a furişat în odaie, a desfăcut încuietoarea sipetului şi a furat obiectul mult râvnit; s-a plimbat o vreme prin camera copiilor, cufundată în întuneric, pipăind bumbul, verificând cât cântărea, plimbându-şi degetul peste trupul vulpii, simţind cum alama se impregna de căldura mâinii lui, până când l-a copleşit un sentiment ciudat, nu neapărat remuşcarea pentru ceea ce făcuse, ci un început de istovire, un gol lăuntric, aşa că a pus nasturele la loc de unde îl luase. Vărul Magnus nu a ştiut niciodată. Nimeni n-a ştiut. Dar timp de luni şi ani şi chiar decenii după aceea, după multă vreme de la moartea vărului Magnus, acel furt i-a stat ca un ghimpe în inimă. Vedea ca aievea camera copiilor scăldată în lumina lunii,

de fiecare dată când rostea numele vărului său; se înroşea din nimic; uneori, simţea nevoia să se ciupească sau trântea vreo înjurătură când îşi aducea aminte. Căci, chiar dacă omul este judecat după faptele lui, după ceea ce a spus şi a făcut, el se judecă pe sine însuşi după ceea ce este dispus să facă, după ceea ce ar fi putut spune sau ar fi putut face – o judecată cate este în mod obligatoriu mărginită, nu numai prin orizontul şi limitele imaginaţiei lui, ci şi prin etalonul mereu schimbător al îndoielii şi al respectului de sine.

— Estimez că vom ajunge cel puţin în aprilie, până ca vânzarea să fie invalidată cu succes, spunea Shepard, cu aceeaşi perfectă gravitate. Între timp – imediat, de fapt –, îţi propun să investeşti întreaga sumă a comisionului dumitale în construcţia penitenciarului meu.

Nilssen ridică uimit din sprâncene.

— Dar banii nu sunt ai mei, spuse el pentru a doua oară în acea după-amiază. Au fost deja revocaţi *de jure*, dacă nu *de facto.* Odată ce recursul văduvei va fi acceptat în instanţă, iar vânzarea averii va fi declarată nulă, eu voi fi obligat să returnez integral tot comisionul meu.

— Consiliul poate să-ţi sponsorizeze împrumutul, cu dobânda aferentă, spuse Shepard. Închisoarea este finanţată din bani publici, în fond; până ca instanţa de judecată să revoce comisionul tău, eu voi putea să scot fondurile necesare de la Bancă şi să-ţi plătesc banii împrumutaţi. Vom întocmi un contract; poţi să stabileşti clauzele pe care le vrei. Investiţia dumitale va fi în siguranţă.

— Dacă dispui de o finanţare publică, spuse Nilssen, ce rost mai are să-mi propui mie chestia asta? De ce, în fond, mai ai nevoie de aceste patru sute de lire sterline?

— Dumneata ai bani peşin şi îi vei folosi pentru o investiţie privată, spuse Shepard. Consiliul a aprobat finanţarea, dar nu a plătit-o efectiv; dacă aştept ca suma să fie distribuită şi depusă în contul închisorii, înseamnă să aştept ca treizeci de lucrători bancari să plimbe contractul meu pe treizeci de birouri, înainte şi înapoi. Până atunci, se face martie, sau aprilie chiar, iar alegerile vor fi trecut deja.

— Iar Lauderback îţi va folosi puşcăriaşii, spuse Nilssen.

— Da, şi va fi muls cu mult mai mult din bugetul districtului,

pe deasupra.

— Foarte bine, spuse Nilssen. Să presupunem că sunt de acord cu asta, iar dumneata o să-ţi construieşti penitenciarul dorit. Ai spus că *amândoi* vom ieşi în câştig din afacerea asta.

— Păi da, spuse Shepard clipind. Dumneata vei avea o comandă, domnule Nilssen. Vei căpăta comisionul standard pe mâna de lucru, pe fier, pe cherestea, pe cuie şi pe toate mărunţişurile. Profit legal – iată modul cum vei ieşi în câştig.

Nilssen nu găsea nicio hibă în această logică (categoric, trecuseră multe săptămâni de când nu mai avusese un contract care să promită un asemenea grad de profit), însă felul în care Shepard făcuse propunerea îi crea o senzaţie foarte neplăcută. Temnicerul folosise cuvântul *omor* şi calificase acea crimă drept „sofisticată”; aşteptase ca Albert să fie de faţă ca martor pentru a întreba despre Emery Staines; şi când a relatat povestea afacerii Wells, insistase ostentativ ca Nilssen să nu-l întrerupă, sub pretextul că negustorul s-ar fi putut compromite vorbind prea mult sau prea în pripă, ceea ce presupunea că *ar fi putut* să se compromită într-un fel sau altul. Shepard îşi trata amfitrionul ca pe un om vinovat.

— Şi dacă refuz oferta dumitale – ce se întâmplă atunci?

Buzele lui Shepard se alungiră într-un zâmbet oferit rareori, dar al cărui efect era destul de sinistru.

— Te încăpăţânezi să vezi în această ofertă un şantaj, spuse el. Nu-mi pot imagina de ce ai această impresie.

Nilssen nu reuşi să înfrunte mult timp privirea temnicerului.

— Îţi voi acorda împrumutul şi îţi voi oferi serviciile mele pe bază de comision, spuse el în cele din urmă. Te rog, fii amabil să aştepţi un moment, ca să notez ce materiale îţi sunt necesare, adăugă el.

Shepard înclină din cap şi, în sfârşit, luă ceaşca de cafea care se răcea pe birou în faţa lui. Ridică farfuria cu multă grijă; în mâna lui mare porţelanul părea incredibil de fragil, ca şi cum, dacă ar fi închis pumnul, dintr-o singură mişcare ar fi putut strivi cana, făcând-o praf. Sorbi din ceaşcă până la fund şi o puse la loc, exact în poziţia pe care o avusese până atunci pe biroul lui Nilssen. Apoi, prinse din nou pipa între buze, îşi încrucişa braţele şi aşteptă. Scârţâitul neregulat al tocului lui Nilssen pe hârtie era singurul zgomot din cameră.

— Voi completa un cec pe numele dumitale luni dimineaţă, spuse Nilssen în cele din urmă, după ce calculase suma finală. Putem da un anunţ pentru oferta de lucru în ziarul de luni, îi trimit eu o notă direct lui Löwenthal. Voi recomanda ca muncitorii să se întâlnească aici, în Obor, la zece fix, pentru a semna hârtiile de angajare; în felul acesta, oamenii vor avea ocazia să citească ziarul şi să răspândească informaţii mai departe. Luni, la amiază, dacă vremea permite, putem începe lucrările pe teren.

Shepard mijise ochii.

— Ai spus Löwenthal? Ben Löwenthal – ovreiul?

— Da, zise Nilssen clipind. Nu putem da anunţul dacă nu îl publicăm în ziar. Sigur, poţi folosi foi volante şi gazeta oficială, dacă vrei, însă să ştii că toată lumea citeşte *Times.*

— Sper că ne-am înţeles asupra faptului că investiţia comisionului dumitale este o afacere strict privată.

— Ne-am înţeles, domnule. Ţi-o jur, adăugă Nilssen după o scurtă pauză, pe urmă regretă imediat cuvintele rostite.

— Poate nu strică, în acest sens, să introducem o clauză în contractul nostru, spuse Shepard cu dezinvoltură. Ca să fim cu cugetul împăcat.

— Poţi să te bizui pe discreţia mea, ripostă Nilssen înroşindu-se din nou.

— Sper sincer să fie aşa, zise Shepard.

Se ridică şi întinse mâna spre Nilssen, care se ridică şi el. Cei doi îşi strânseră mâna.

— Domnule Shepard, spuse brusc Nilssen, când temnicerul se pregătea să iasă. Felul cum ai vorbit mai devreme – despre sălbăticie şi civilizaţie, despre lumea veche şi lumea nouă...

Shepard îl privea impasibil.

— Da.

— Sunt curios să aflu cum se aplică această linie de gândire la toate astea – averea defunctului, comoara, văduva lui Wells.

Lui Shepard îi trebui mult timp până să răspundă.

— O „comoară bilet-spre-casă” este un prilej de reinventare totală, domnule Nilssen, rosti el într-un final. Cine găseşte un bulgăre de aur poate să-şi cumpere o existenţă. Acest gen de promisiune nu ţi se oferă în lumea civilizată.

*

Nilssen a stat de unul singur în biroul lui multă vreme după ce Shepard a plecat, sucind şi răsucind în minte propunerea temnicerului. O sămânţă de îndoială încolţea în sufletul lui. Simţea că îi scăpase o conexiune pe undeva, ca şi cum ar fi dat peste o batistă cu colţul înnodat, făcută ghemotoc în buzunarul pentru ceas al unei veste mai vechi, şi nu reuşea nici în ruptul capului să îşi aducă aminte ce ar fi trebuit acel nod să-l ajute să-şi amintească – ce treabă de rezolvat, ce responsabilitate de asumat; unde fusese, măcar, când înnodase colţurile şi vârâse batista în buzunar, ca să o aibă aproape de inimă. Bătea darabana cu degetele; se juca nervos cu reverul hainei. Ploaia lovea în geam. Umbrele cenuşii din încăpere şi-au schimbat locul când soarele a intrat în nori.

Dintr-odată, se ridică în picioare, se duse la uşă şi, crăpând-o un pic, strigă prin deschizătură:

— Albert!

— Da, domnule, răspunse Albert din biroul celălalt.

— Crosbie Wells – tipul care a murit.

— Da, domnule.

— Cine a descoperit cadavrul? Nu-mi aduc aminte.

— Un grup de oameni, domnule, replică Albert.

— Mai ţii minte cum s-a întâmplat?

— A scris în ziare, pot să găsesc articolul, dacă vreţi.

— Nu-i nevoie, spune-mi tu ce îţi aminteşti.

— Drumeţii s-au oprit să se odihnească şi l-au găsit pe domnul Wells proaspăt mort, din câte am înţeles eu, stând la masa din bucătărie, aşa scria în ziar.

— Îmi spui numele?

Dar Nilssen ştia deja. Rezemându-şi capul de tocul uşii, simţi că i se face rău.

— Tipul acela care candidează pentru Parlament din partea ţinutului Westland, spuse Albert. Omul din Canterbury. L-aţi cunoscut săptămâna trecută la Star. Alistair Lauderback e numele lui.

*

După vreo zece minute, Nilssen apăru în uşa celuilalt birou, desfăcând calota clacului cu un pocnet atât de îngrozitor, încât slujbaşul sări speriat de pe scaun. Ţinea bastonul în mână într-o manieră cam brutală, strângându-l de la mijloc ca pe o bâtă cu care ar fi vrut să ciomăgească pe careva. Şi era foarte palid la faţă.

— Dacă vă caută cineva, să spun că vă găseşte la Nonpareil? strigă Albert după ce negustorul porni spre uşă.

— Nu, lasă-mă-n pace. Spune-le să aştepte. Spune-le să revină luni, se răsti Nilssen fără să se întoarcă.

Trecu de ghereta portarului şi porni cu paşi mari pe chei, dar când ajunse în dreptul plăcintăriei din colţ, unde prânzea de obicei, nu se opri. Se înfăşură strâns în mantou şi coti spre munţi, înspre Kaniere şi terenurile aurifere.

MIEZUL NOPŢII MIJEŞTE ÎN SCORPION

În care spiţerul porneşte în căutarea opiului; facem cunoştinţă, în sfârşit, cu Anna Wetherell; Pritchard îşi pierde răbdarea; şi se trag două focuri de armă.

Plecând de la firma lui Nilssen, Joseph Pritchard nu se întorsese imediat la laboratorul lui de pe strada Collingwood. Pornise, în schimb, spre Gridiron, unul dintre cele şaizeci sau şaptezeci de hoteluri ingrate pe porţiunea cea mai aglomerată şi cea mai plină de viaţă a străzii Revell. În aceasta clădire (care, cu tencuiala ei gălbuie şi cu obloanele false, prezenta o faţadă veselă chiar şi pe ploaie) locuia de regulă domnişoara Anna Wetherell, şi, cu toate că locatara nu obişnuia să primească musafiri la această oră din zi, nici Pritchard nu obişnuia să-şi vadă de treburi decât conform propriei lui planificări. Urcă tropăind treptele de la intrare şi deschise uşa cu o smucitură, fără măcar să-i salute din cap pe minerii de pe verandă, care şedeau aliniaţi cu cizmele pe balustradă, ba trăgând la măsea, ba curăţându-şi unghiile sau molfăind şi scuipând tutun în noroi. Se uitară la el cumva amuzaţi, când acesta trecu sumbru spre holul hotelului remarcând, după ce uşa se trântise cu o bufnitură în urma lui, că bărbatul părea *foarte* hotărât să ajungă la miezul adevărului.

Pritchard nu se mai văzuse cu Anna de multe săptămâni. Aflase indirect despre tentativa ei de sinucidere, prin intermediul lui Dick Mannering, care l-a rândul lui preluase informaţia de la Ah Sook, chinezul care deţinea spelunca de opiu de la Kaniere. De obicei Anna îşi practica meseria în Chinatown, la Kaniere, şi din acest motiv era cunoscută drept „Anna Chinezoaica”, o poreclă care-i afecta negativ popularitatea în unele cercuri, dar i-o şi accentua major în altele. Pritchard nu aparţinea nici uneia dintre tabere – îl interesa prea puţin viaţa personală a celorlalţi bărbaţi –, aşa că nu a fost nici entuziasmat, dar nici scârbit când a aflat că târfa era marea *favorită* a lui Ah Sook şi că zbaterea ei între viaţă şi moarte, după cum i-a relatat Mannering lui Pritchard mai târziu, îl

scosese aproape din minţi pe chinez. (Mannering nu vorbea graiul cantonez, însă cunoştea câteva ideograme, printre care „metal”, „vreau” şi „să mori”, suficient pentru a purta o conversaţie pictografică folosindu-se de agenda lui, un obiect care ajunsese de-acum atât de mâzgălit şi îngălbenit de uzură, încât îi era uşor să facă diverse aluzii retorice foarte sofisticate, frunzărind pur şi simplu paginile înapoi şi arătând cu degetul spre ceea ce fusese cândva o ceartă mai veche, un aranjament sau o vânzare din trecut.)

Pe Pritchard îl irita faptul că Anna nu luase personal legătura cu el. Era spiţer, în fond, iar la sud de râul Grey cel puţin, el era singurul furnizor de opiu pentru speluncile de pe Coasta de Vest; în materie de supradoză, era specialist. Anna ar fi trebuit să vină la el, să apeleze la sfatul lui. Pritchard nu credea că Anna încercase să îşi pună capăt zilelor: nu putea concepe aşa ceva. Era sigur că fusese forţată să ia drogul împotriva voinţei ei; ori asta, ori substanţa fusese prefăcută cu intenţia de a-i face rău. Încercase să recupereze restul cocoloşului de opiu din spelunca chinezului, pentru a examina dacă nu cumva conţinea urme de otravă, însă Ah Sook era mult prea furios pentru a da curs rugăminţii lui, exprimându-şi vehement (tot prin intermediul lui Mannering) ferma hotărâre de a nu mai contracta niciodată afaceri cu spiţerul. Ameninţarea l-a lăsat rece pe Pritchard – avea nenumăraţi clienţi în Hokitika, iar vânzarea de opiu nu reprezenta decât un foarte mic procent din veniturile lui –, însă curiozitatea lui profesională în privinţa incidentului rămăsese nesatisfăcută. Trebuia, acum, să o chestioneze pe fată, personal.

Proprietarul hotelului nu era prezent când Pritchard a intrat în holul Hotelului Gridiron, unde liniştea vibra parcă în spaţiul pustiu. Acomodându-şi privirea cu obscuritatea din jur, Pritchard îl zări pe valetul lui Clinch, care stătea rezemat de biroul recepţiei şi citea un număr mai vechi din *Leader,* simultan mişcând din buze ca şi cum ar fi rostit cuvintele şi urmărindu-le cu vârful degetului în lungul fiecărui rând tipărit. Pe birou se vedea o pată unsuroasă, în locul unde mişcarea degetului lui lustruise bine lemnul. Flăcăul ridică privirea şi îl salută din cap pe spiţer. Pritchard îi azvârli în trecere, un şiling, iar servitorul prinse frumos moneda şi o lipi cu palma pe dosul celeilalte

mâini.

— A ieşit pajură, strigă băiatul spre Pritchard, care, urcând deja scările, reacţionă cu un râs sforăitor.

Putea să fie brutal, când era supărat, iar acum simţea că era brutal. Pe coridor domnea tăcerea, însă Pritchard îşi lipi urechea de uşa Annei Wetherell şi ascultă câteva clipe înainte de a ciocăni.

Harald Nilssen intuise corect că relaţiile lui Pritchard cu Anna Wetherell erau cumva mai chinuite decât erau relaţiile lui cu ea, însă greşise trăgând concluzia că spiţerul ar fi fost îndrăgostit de ea. În realitate, gusturile lui Pritchard în materie de femei erau absolut convenţionale, ba chiar juvenile. Mai degrabă îi putea cădea cu tronc o lăptăreasă decât o prostituată, oricât de anostă ar fi fost slujnica de la coada vacii şi oricât de frapantă ar fi fost prostituata. Punea preţ pe puritate şi simplitate, o vestimentaţie cuminte, o voce moale, o voinţă maleabilă şi o ambiţie modestă – altfel spus, conta pentru el contrastul. Femeia ideală, în viziunea lui, trebuia să contrasteze perfect cu el: adică să fie cognoscibilă, acolo unde el era necognoscibil, să aibă stăpânire de sine, atunci când lui îi lipsea calmul. Trebuia să fie ca un fel de ancoră de deasupra şi din afară; o rază de lumină, o mângâiere, o binecuvântare. Anna Wetherell, cu excesele şi drogurile ei, semăna prea mult cu el. Nu o ura pentru asta, dar o compătimea.

În general, Pritchard era taciturn când venea vorba despre sexul frumos. Nu-i plăcea să discute despre femei cu alţi bărbaţi, o deprindere care, în opinia lui, era tipică măscăricilor şi fanfaronilor. El prefera să tacă şi, drept urmare, ceilalţi bărbaţi îl considerau un tip foarte rafinat, iar femeile, când se uitau la el, îşi imaginau că era un personaj enigmatic şi profund. Nu era nearătos, iar afacerile îi mergeau bine; ar fi putut fi considerat un burlac foarte eligibil, dacă ar fi muncit mai puţin şi s-ar fi încumetat să iasă mai mult în lume. Însă Pritchard detesta grupurile mixte formate din multe persoane, în care fiecare bărbat trebuie să se comporte ca un fel de emisar al sexului masculin şi să-şi prezinte jucăuş avantajele sub privirile scrutătoare ale întregii adunări. În aglomeraţie, simţea că se sufocă şi se enervează. Prefera cercurile restrânse şi avea puţini prieteni, faţă de care manifesta o aprigă lealitate, la fel cum, în

felul lui, îi era leal şi Annei. Intimitatea pe care o simţea când era cu ea se datora, în principal, faptului că un bărbat nu este obligat niciodată să discute despre târfele lui cu alţi bărbaţi: târfa este o chestiune privată, un fel de mâncare pe care îl deguşti de unul singur. Această însingurare era ceea ce căuta el lângă Anna. Ea era pentru el solitudinea; iar când era cu ea, o ţinea la distanţă.

Pritchard nu iubise cu adevărat decât o dată în viaţă, însă trecuseră şaisprezece ani de când Mary Menzies devenise Mary Firkin şi se mutase în Georgia, ca să ducă un trai marcat de bumbac, pământ roşu şi (aşa îşi imagina Pritchard) de o încetineală nesfârşită, făcută din bogăţie şi cer fără nori. Dacă se prăpădise cumva, dacă domnul Firkin era încă în viaţă, dacă avusese copii, născuţi sau pierduţi, dacă îmbătrânise frumos sau îmbătrânise urât – el nu avea de unde să ştie. În mintea lui, ea era Mary Menzies. Când o văzuse ultima oară, era o tânără de douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcată simplu cu o rochie de bumbac înflorată, cu părul strâns în zulufi la tâmple, cu încheieturile mâinilor şi degetele lipsite de podoabe; şedeau amândoi la fereastră, luându-şi la revedere.

— Joseph, îi spusese ea (Pritchard notase cuvintele în agenda lui, mai târziu, ca să le ţină minte pentru totdeauna), Joseph, eu nu cred că tu ai fost vreodată împăcat cu binele. E bine că nu ai făcut dragoste cu mine niciodată. Îţi vei aminti cu duioşie de mine acum. Altminteri, nu ar fi fost aşa.

Pritchard auzi paşi iuţi de cealaltă parte a uşii.

— O, tu erai, îl întâmpină sec Anna.

Era dezamăgită; pesemne că aştepta pe altcineva. Pritchard păşi înăuntru fără să vorbească şi închise uşa în urma lui. Anna se deplasă spre peticul de lumină dreptunghiular de sub fereastră.

Purta doliu, dar judecând după modelul perimat al rochiei (jupa în formă de clopot, corsajul ascuţit la talie) şi nuanţa decolorată a ţesăturii, Pritchard intuia că toaleta nu fusese croită de nouă pentru ea; o căpătase, probabil, cadou sau, mai plauzibil, o recuperase de la haine vechi. Se vedea că dăduse drumul la tiv: o fâşie de cinci centimetri, de un negru mai intens, se profila ca un fel de dungă pe duşumea. Era ciudat să priveşti o târfă în doliu, ca atunci când ai vedea un cleric ferchezuit ca

un dandy sau un copil cu mustaţă; îţi dădea o senzaţie de dezorientare, se gândea Pritchard.

Îşi dădu seama surprins că rar se întâmplase să o vadă pe Anna altfel decât la lumina lămpii sau sub razele lunii. Avea tenul transparent, chiar albăstrui, cu cearcăne vineţii sub ochi, de parcă i-ar fi pictat cineva portretul în acuarelă, pe o hârtie insuficient de groasă pentru a absorbi umezeala, aşa că toate culorile curgeau unele în altele. Chipul ei, cum ar fi putut spune mama lui Pritchard, era făcut din unghiuri. Avea fruntea foarte dreaptă şi bărbia foarte ascuţită. Nasul era îngust, chiar geometric: un sculptor ar fi putut să-l redea din patru linii, cu câte o crestătură pe partea exterioară a obrajilor, una în josul nasului şi una scrijelită mai adânc dedesubt. Avea buze subţiri şi, deşi ochii ei erau din conformaţie mari, avea tendinţa să se uite la lume cu suspiciune, aşa că arareori îi folosea pentru efecte de seducţie. Avea obrajii supţi şi linia maxilarului vizibilă, ca marginea rotundă a unei tobe, proeminentă sub membrana pielii foarte întinse.

În anul anterior, fusese gravidă, o stare care îi mai împlinise obrajii gălbejiţi ca o ceară şi îi făcuse mai durdulii braţele schilave, iar lui Pritchard îi plăcuse cum arăta atunci; pântecul rotund, sânii umflaţi, ascunşi sub metri întregi de batist şi tul, ţesături vaporoase care o îndulceau la faţă, o făceau să pară exuberantă. Dar cândva după echinocţiul de primăvară, când serile se făceau mai lungi şi zilele mai luminoase, iar soarele spânzura la asfinţit deasupra Mării Tasmaniei ore în şir, înainte de a aluneca într-un final în laviul purpuriu al mării, pruncul din pântecul ei s-a prăpădit. Trupul micuţ a fost înfăşurat în pânză şi îngropat într-un mormânt scobit aproape de suprafaţa solului, pe faleză, la Seaview. Pritchard nu vorbise cu Anna despre moartea copilaşului. Nu o vizita cu regularitate şi nu îi punea întrebări când venea la ea. Însă plânsese, neştiut de nimeni, când aflase vestea. Erau atât de puţini copii în Hokitika, trei sau patru, poate. Îţi doreai cu nesaţ să-i vezi, aşa cum tânjeşti să auzi o intonaţie familiară a vocii cuiva sau să zăreşti o corabie cunoscută la orizont, ca să-ţi poţi aminti de ceea ce-ai lăsat acasă, plecând.

Aştepta ca ea să vorbească prima.

— Nu poţi rămâne aici, zise ea. Am o întâlnire.

— Nu te reţin. Am vrut să te întreb cum îţi merge cu sănătatea.

— Oh, izbucni ea nervoasă. M-am săturat de întrebarea asta, m-am săturat, pricepi?

Era surprins de violenţa ripostei ei.

— N-am mai venit în vizită la tine de o bucată de timp.

— Nu.

— Dar te-am văzut pe stradă imediat după Anul Nou.

— Oraşul e mic.

— Miroşi a mare, spuse el apropiindu-se de ea.

— Nu miros. Nu m-am mai scăldat în mare de câteva săptămâni.

— Ceva ce aminteşte de o furtună rece oricum. Ca atunci când ninge şi cineva intră în casă, aducând înăuntru frigul de-afară.

— Ce te-a apucat?

— Cum, ce m-a apucat?

— Ce ţi-a venit să vorbeşti aşa, poetic?

— Poetic?

(Pritchard avea prostul obicei, când discuta cu o femeie, să răspundă la o întrebare printr-o altă întrebare. Mary Menzies se plânsese de asta cândva, cu mult timp în urmă.)

— Sentimental. Fantezist. Nu ştiu. Nici nu contează, spuse Anna trăgându-se de manşetă. M-am însănătoşit, adăugă ea. Şi nu te mai obosi să-mi pui următoarea întrebare. N-am avut nicio intenţie să îmi fac singură rău în vreun fel. Am vrut să trag o pipă ca de obicei, apoi am adormit, şi următorul lucru de care îmi amintesc e că m-am trezit în închisoare.

Pritchard îşi puse pălăria pe dulap.

— Şi de atunci ai fost hărţuită.

— Da, vânată fără milă.

— Săraca de tine.

— Compasiunea e mai rea.

— Bun, atunci, nu te voi compătimi. Voi fi crud cu tine, în schimb.

— Treaba ta, nu-mi pasă.

Pritchard avea senzaţia că Anna vorbea cu milă şi indiferenţă, ceea ce îl scotea din sărite.

Se gândi dacă să-şi arate enervarea, apoi îşi aminti că

venise acolo cu un scop.

— Cine-i clientul? spuse el până la urmă, ca să o tachineze.

Anna se dusese la fereastră, iar acum întoarse capul surprinsă.

— Poftim?

— Ziceai că ai o întâlnite. Cu cine?

— Nu e niciun client. Mă duc cu o doamnă să ne uităm la pălării.

Pritchard pufni zeflemitor.

— Ştiu ce înseamnă onoarea la o târfă, nu-i nevoie să minţi.

Îl studie îndelung, parcă de la mare distanţă, ca şi cum persoana lui ar fi fost un semn vizibil la orizont, un punct îndepărtat, retrăgându-se tot mai mult. Şi apoi spuse lent, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil:

— Bineînţeles, nu aveai de unde să ştii. Am terminat cu prostituţia pentru o vreme.

Pritchard arcui din sprâncene, apoi, pentru a-şi disimula uimirea, râse de ea.

— Femeie onestă, aşa te dai acum, ha? Pălării şi vitrine de prăvălii, da? Cu mănuşi pe stradă?

— Doar cât sunt în doliu.

Simţea că acest răspuns, rostit simplu şi calm, îl făcea să pară un prost fiindcă râsese de ea; frustrarea i se înfipse ca o gheară în piept.

— Şi Dick ce are de spus apropo de asta? întrebă el, referindu-se la patronul Annei, domnul Mannering.

Anna se întoarse cu spatele.

— Nu-i convine, zise ea.

— Mi-am imaginat, normal!

— Nu vreau să discut despre asta cu tine, Jo.

— Care-i motivul?

— N-am niciun motiv. Niciun motiv special Doar că m-am săturat să mă gândesc mereu la el.

— S-a purtat ca o brută cu tine?

— Nu, spuse Anna. Nu neapărat.

Pritchard se pricepea la târfe. Exista genul sclifosit, târfa care se prefăcea că era şocată şi vorbea piţigăiat, dându-şi aere; exista genul planturos, binevoitor, târfa care purta mâneci lungi, până peste coate, indiferent de anotimp, şi îţi spunea

„băiete”; exista genul de beţivancă, târfa lacomă şi văicăreaţă, cu încheieturile degetelor julite şi roşii, cu ochii apoşi; şi pe urmă, exista categoria din care făcea parte Anna, genul necognoscibil, ba senină, ba scăpărând scântei, a cărei postură şi atitudine trădau o splendidă nefericire, o amărăciune atât de perfectă şi de absolută, încât se manifesta în chip de demnitate şi calm. Anna Wetherell era mai mult decât o apă întunecată; era întunecimea însăşi, mantia ei obscură. Anna era un oracol tăcut, se gândea Pritchard, necunoscând înţelepciunea, ci răutatea, căci indiferent ce lucruri malefice ai fi făcut, sau ai fi spus, sau ai fi văzut, cu siguranţă ea văzuse nenorociri şi mai mari.

— De ce n-ai venit la mine? spuse el în cele din urmă, vrând să o acuze cumva.

— Când?

— Când te-ai îmbolnăvit.

— Eram la închisoare.

— Dar după aceea.

— La ce-ar fi ajutat dacă făceam aşa?

— Te-ar fi scutit poate de multe necazuri, spuse el grosolan. Aş fi putut demonstra că opiul era otrăvit, dacă m-ai fi lăsat să depun mărturie.

— Ştiai că era otrăvit?

— Presupun. Cum altfel, Ann? Doar dacă nu…

Anna se îndepărtă de el din nou, ducându-se spre capul patului şi încolăcindu-şi degetele pe măciulia de fier a tăbliei. Când trecu pe lângă el, Pritchard simţi din nou mirosul ei – mirosul de mare. Intensitatea senzaţiei îl uimi. Trebui să-şi înfrâneze impulsul de a păşi spre ea, de a o urmări, de a inhala în nări mireasma ei. Mirosea a sare, a fier, avea gustul metalic şi greu al vremii urâte… nori joşi, se gândea el, şi ploaie. Şi nu era doar mirosul de mare, ci şi de *corabie.* Izul acela de parâme şi gudron, lemn de tec înălbit de sare, umed şi prăfos, vele unsuroase, ceară de lumânări. Începu să-i lase gura apă.

— Opiu otrăvit, spuse Anna zgâindu-se la el. Cine să-l fi otrăvit?

(Poate era o amintire senzorială, doar un ecou întâmplător, genul de reminiscenţă care te invadează subit, apoi dispare la fel de repede. Încercă să nu se mai gândească.)

— Nu se poate să nu-ţi fi trecut prin minte această posibilitate, spuse el încruntându-se.

— Da, presupun. Nu-mi mai amintesc nimic.

— Absolut nimic?

— Doar cum stăteam jos, cu pipa în mână. Cum am încălzit acul. După aceea, nimic.

— Am ştiut că nu ai vrut să te sinucizi, că nu ai vrut să-ţi faci singură rău. Am fost convins de asta.

— O, da, spuse Anna. Dar tot îţi mai vine uneori să faci gestul, să ştii.

— Desigur, uneori, răspunse Pritchard prea repede.

Se simţea în inferioritate, dominat, şi avu reflexul să se tragă înapoi.

— Nu mă pricep nicidecum la otrăvuri, spuse ea.

— Examinând ce-a mai rămas din pachet, ţi-aş putea spune dacă drogul a fost amestecat sau nu cu vreo altă substanţă, zise Pritchard. Acesta-i motivul pentru care am venit aici. Vreau să ştiu dacă pot să răscumpăr de la tine o parte din pachet, ca să-l analizez cu atenţie. Ah Sook nici nu vrea să stea de vorbă cu mine.

Anna miji ochii bănuitoare:

— Vrei să-l analizezi sau să-l schimbi cu altul?

— Asta ce vrea să însemne, mă rog?

— Că s-ar putea să încerci să îţi ştergi urmele.

Pritchard se înroşi de indignare.

— Care urme? Am întrebat *care urme*? insistă el văzând că Anna tăcea.

— Ah Sook crede că *tu* ai pus otrava în drog, zise Anna în cele din urmă, iscodindu-l din priviri.

— Zău? Şi de ce naiba să mă fi complicat aşa, dacă ţi-aş fi vrut moartea?

— Dar dacă îi doreai *lui* moartea?

— Şi să nu-l mai am drept client? exclamă Pritchard. Uite ce e, continuă el coborând vocea. Nu pretind că aş nutri vreun sentiment de prietenie sau simpatie, însă nici nu am vreun motiv de ceartă cu orientalii ăştia. Pricepi? N-am de ce să le vreau răul. Nici unuia dintre ei.

— Cortul de pe parcela lui a fost din nou sfâşiat. Luna trecută. Toate leacurile lui s-au stricat.

— Şi ce, crezi că eu m-am pretat la aşa ceva?

— Nu, nu cred asta.

— Atunci, care-i schema? zise Pritchard. Haide, Ann, ciripeşte. Ascult.

— Al Sook crede că te ţii de mânării.

— Otrăvind chinezoi? răbufni Pritchard.

— Da, spuse Anna. Şi nici nu-i atât de stupid, ca idee, să ştii.

— Asta-i culmea! Nu pot să cred că ai adoptat viziunea lui!

— N-am spus asta, zise ea. Nu *eu* sunt cea care crede...

— Ba *tu* eşti cea care mă crede un cârcotaş bătrân, spuse Pritchard. Ştiu asta. Sunt un cârcotaş bătrân, Anna. Dar criminal nu sunt.

Convingerea târfei dispăru la fel de iute cum pusese stăpânire pe ea în urmă cu câteva momente. Anna se închise din nou în ea însăşi. Păşind pieziş spre fereastră, îşi duse mâna la decolteul rochiei şi începu să tragă cu degetele de gulerul din dantelă croşetată. Lui Pritchard îi veni inima la loc. Recunoştea gestul, care nu era o reacţie tipică de-a ei, ci o mişcare pe care instinctiv o avea orice fată într-o asemenea situaţie.

— Mda, în fine, spuse el încercând să o îmbuneze. În fine.

— Nu eşti chiar aşa de bătrân, spuse ea.

Ar fi vrut să o mângâie.

— Şi, pe urmă, povestea asta cu laudanumul, toată tevatura cu Crosbie Wells, zise el. Numai la asta mi-a stat mintea tot timpul.

— Nu ştiu, care poveste cu laudanumul?

— Flaconul cu laudanum găsit sub patul pustnicului. E al meu.

— Cu dop sau fără?

— Cu dop. Dar doar pe jumătate plin.

Părea s-o intereseze subiectul.

— Al tău... asta înseamnă că îţi aparţine ţie sau doar a fost cumpărat de la tine?

— A fost cumpărat, zise Pritchard. Dar nu de către Crosbie. Nu i-am vândut omului ăluia niciun dram niciodată.

Anna îşi duse mâna la obraz, gânditoare.

— Asta-i ciudat.

— Bătrânul Crosbie Wells, zise Pritchard, încercând să facă

pe glumeţul. Nimeni nu i-a dat atenţie nici cât negru sub unghie când trăia, iar acum, poftim, numai despre el se vorbeşte.

— Crosbie... îngăimă Anna, apoi brusc începu să plângă.

Pritchard nu schiţă niciun gest de a veni spre ea, de a-şi deschide braţele, de a-i oferi alinare. O urmărea din ochi cum scormonea după o batistă ascunsă în mânecă şi aştepta cu mâinile strâns împreunate la spate. Anna nu plângea pentru soarta lui Crosbie Wells. Nici măcar nu-l cunoscuse. Anna plângea de mila ei.

Bineînţeles, reflecta Pritchard, o fi fost neplăcut pentru ea să fie judecată la repezeală, în instanţă, pentru tentativă de sinucidere, să fie vânată de tot soiul de bărbaţi, să se scrie despre ea în *Times,* de parcă ar fi fost cine ştie ce ciudăţenie, să se discute despre ea la micul dejun, între două runde de biliard, ca şi cum sufletul ei ar fi fost un bun comun, al tuturor, o cauză generală. O urmărea din ochi cum îşi ştergea nasul, bâjbâind apoi cu degetele să vâre înapoi batista. La ea nu era doar o stare de epuizare, ci o amărăciune de o cu totul altă natură. Nu părea neapărat hărţuită, cât mai degrabă redusă la jumătate.

— N-are importanţă, spuse Anna în cele din urmă, când îşi recăpătă cumpătul. N-are importanţă, aşa sunt eu.

— Dacă aş putea măcar să văd cum arată, spuse Pritchard.

— Ce?

— Răşina. Îţi dau bani pe ea. Nu am de gând s-o mătrăşesc, poţi să-mi dai doar o bucăţică din ea, să ştii; nu trebuie să-mi dai tot pachetul.

Anna scutură din cap şi, în bruscheţea mişcării, Pritchard sesiză ce era schimbat la ea. Din trei paşi mari, ajunse lângă ea şi o înşfăcă de mânecă.

— Unde e? zise el. Unde-i afionul?

Anna se smulse din strânsoarea degetelor lui.

— L-am mâncat, spuse ea. Am mâncat ultima bucată aseară, dacă vrei să ştii.

— Imposibil, nu-i adevărat!

Pritchard o ajunse din urmă şi, prinzând-o de umeri, o întoarse cu faţa spre el. Cu buricul degetului mare sub bărbia ei, îi împinse capul spre spate, ca să-i vadă ochii mai bine.

— Minţi, spuse el. N-ai consumat nimic.

— Ba da, l-am mâncat, repetă Anna smucindu-se din nou de

lângă el.

— I l-ai dat înapoi lui Sook? L-a luat el înapoi?

— L-am mâncat. La fel ca întotdeauna.

— Haide, Anna, zău aşa. Nu fi mincinoasă.

— Nu mint deloc.

— Adică vrei să spui că ai mâncat o bucată de afion otrăvit şi ai ochii limpezi ca seninul cerului?

Anna îşi miji ochii şi spuse:

— Cine-a zis că era otrăvit, mă rog?

— Chiar dacă nu era...

— Ştii *tu* că era otrăvit? Eşti *sigur*?

— Nu ştiu naibii nimic despre toată mizeria asta, ce dracu, şi nu-mi place tonul tău, se răţoi Pritchard. Vreau doar să iau înapoi o bucată din drog ca să-l cercetez, ce Dumnezeu!

Anna se înfierbântase din nou.

— Şi cine a pus otrava în drog, Jo? Cine a încercat să mă omoare? Tu ce bănuieşti?

— Ah Sook, poate, răspunse Pritchard fluturând din braţ.

— Îl acuzi pe omul care te acuză pe tine? râse ea sarcastic. Ăsta-i un tertip de om vinovat!

— Încerc să te ajut! pufni furios Pritchard. Încerc să fiu de *ajutor.*

— Nu ai cu ce să ajuţi! strigă Anna. Nu ai pe cine să ajuţi! Ţi-o spun pentru ultima oară: nu a fost niciun suicid, Joseph, şi nicio nenorocită de *otravă*!

— Atunci, explică-mi şi mie cum de-ai ajuns să zaci lată, pe jumătate moartă, în mijlocul drumului spre Christchurch!

— *Nu pot să explic*!

Pentru prima oară în acea zi, Pritchard văzu pe chipul ei o emoţie reală: frică, furie.

— Ai tras o pipă în seara aceea, la fel ca de obicei?

— Şi ca în fiecare zi, de când am depus cauţiunea.

— Azi?

— Nu. Am consumat ultima bucată aseară, ţi-am mai spus.

— La ce oră aseară?

— Târziu. Miezul nopţii, poate.

Lui Pritchard îi venea să scuipe.

— Nu mă face pe mine prost. Te-am văzut cum eşti sub influenţa drogului şi te-am văzut cum eşti când îţi revii. În

momentul de faţă, eşti cuminţită ca o călugăriţă.

— Dacă nu mă crezi, pleacă de-aici, spuse ea boţindu-se la faţă.

— Nu vreau. Nu vreau să plec.

— Lua-te-ar naiba, Jo Pritchard!

— Lua-te-ar naiba *pe tine*!

Anna izbucni în lacrimi din nou. Pritchard se întoarse cu spatele la ea. Oare unde ţinea drogul? Se duse la dulap, îl deschise şi începu să scotocească printre lucrurile dinăuntru. Rochiile ei atârnând goale pe umeraşe. Jupoanele. Pantalonaşii, majoritatea zdrenţuiţi şi pătaţi. Batiste, şaluri, corsete, ciorapi lungi, botinele ei. Nu găsi nimic. Se duse la scrin, unde o spirtieră era pusă pe o farfurie crăpată – asta era probabil lampa ei pentru opiu –, alături de o pereche de mănuşi căptuşite, un pieptăn, o perniţă de ace, un pachet început de săpun, felurite borcănaşe cu cremă şi pudră. A luat pe rând în mână toate aceste articole şi apoi le-a pus la loc, cu brutalitate; îi venea să răstoarne toată camera cu susul în jos.

— Ce faci acolo? spuse Anna.

— Ai ascuns pachetul şi nici nu vrei să-mi spui de ce!

— Alea sunt lucrurile mele.

— Extraordinar, exclamă el râzând cinic. Suveniruri, aşa-i? Preţioase amintiri? Antichităţi?

Smulse sertarul din scrin şi îl scutură pe podea. O cascadă de fleacuri se revărsă zdrăngănind pe jos. Monede, aţă înfăşurată pe mosorele de lemn, panglici, nasturi îmbrăcaţi, o foarfecă de croitorie. Trei dopuri de şampanie, care se duseră de-a dura. Un pămătuf de bărbierit, pe care-l furase probabil de undeva. Chibrituri, balene de corset. Biletul de călătorie pe mare până în Noua Zeelandă. Tampoane de cârpă. O oglindă cu spate de argint. Pritchard râcâia prin mormanul de pe jos. Era acolo şi pipa Annei aşa că ar fi trebuit să găsească şi cutiuţa aferentă, sau poate o punguliţă, în care să fie opiul învelit într-un petic de hârtie cerată, ca o caramea cumpărată de la magazin. Pritchard trase o înjurătură.

— Eşti o bestie, spuse Anna. Te comporţi oribil.

Fără s-o bage în seamă, luă pipa de pe jos.

Era o pipă chinezească, făcută din bambus şi lungă cam cât antebraţul lui Pritchard. Cupa pipei era la o distanţă de vreo opt

centimetri faţă de capăt, ieşită proeminent în afară, ca măciulia unui mâner de uşă, şi fixată de lemn cu ajutorul unui colier metalic. Pritchard cântări obiectul în palmă, ţinându-l cum ţine un flautist flautul. Îl adulmecă. Avea o dâră neagră în jurul marginii cupei, ceea ce însemna că pipa fusese folosită, şi asta de curând.

— Eşti mulţumit acum? întrebă ea.

— Ţine-ţi gura. Unde-i acul?

— Acolo.

Anna arătă spre un pătrat de cârpă, printre sordidele mărunţişuri de pe jos, în care era înfipt un ac de pălărie lung, pătat cu negru la vârf. Pritchard îl adulmecă şi pe-acesta. Apoi inseră acul în deschizătura cupei, rotind vârful înăuntru.

— O să-l rupi.

— Şi ce dacă? Ţi-aş face un serviciu.

(Dependenţa Annei de drog i se părea deplorabilă lui Pritchard – dar, în fond, de ce? Şi el consumase opiu de nenumărate ori. Făcuse asta în Kaniere, cu Ah Sook, în coliba micuţă în care Sook atârnase ţesături orientale, pentru a izola mai bine interiorul, astfel încât preţioasele lui lămpi să nu pâlpâie din cauza curentului.)

Într-un târziu, Pritchard azvârli neglijent pipa, iar cupa acesteia se izbi zgomotos de duşumea.

— Bestie ce eşti, spuse Anna din nou.

— M-ai făcut bestie, da? Las’ că ţi-arăt eu ţie!

Se repezi la ea, nevrând neapărat s-o lovească, ci doar s-o înhaţe de umeri şi s-o scuture zdravăn până-i spunea tot adevărul. Însă se mişcă stângaci, aşa că Anna reuşi să se smulgă din strânsoarea mâinilor lui, şi pentru a treia oară în acea după-amiază Pritchard simţi pregnant în nări mirosul sărat al mării şi, inexplicabil, gustul metalic al *frigului,* ca şi cum o rafală de vânt l-ar fi plesnit în faţă, ca şi cum o pânză de corabie şfichiuise aerul deasupra lui, ca şi cum o furtună mocnea în aer. Şi se poticni.

— Dă-te înapoi, spuse ea, cu pumnii strânşi ridicaţi în dreptul feţei. Vorbesc serios, Joseph. Nu admit să fiu făcută mincinoasă. Dă-te înapoi şi pleacă de-aici.

— Se cheamă că eşti o mincinoasă, dacă minţi cu neruşinare.

— Dă-te înapoi.

— Spune-mi unde-ai ascuns drogul.

— Dă-te *înapoi.*

— Nici gând, până nu-mi spui unde l-ai pus! strigă el. *Spune-mi* odată, târfă ordinară ce eşti!

Exasperat, se repezi din nou la ea; o văzu cum îi scapără ochii, iar în clipa următoare Anna vârî mâna în corsajul rochiei, de unde scoase un pistol de buzunar, genul de armă cu un singur foc. Era un revolver minuscul, un pic mai lung decât degetul lui Pritchard, însă de la o distanţă atât de mică putea să-i ciuruiască pieptul. Instinctiv, ridică mâinile. Revolverul era îndreptat cu ţeava spre bărbia Annei, aşa că aceasta trebuia să-l rotească pentru a-l prinde bine în mână, însă era disperată şi agitată, iar în momentul acela trei lucruri se întâmplară simultan. Pritchard păşi îndărăt şi se împiedică de marginea rogojinii de pe jos; în spatele lui, uşa se trânti de perete şi cineva ţipă; şi Anna se răsuci pe jumătate auzind zgomotul, îşi pierdu echilibrul şi se împuşcă în piept.

Detonaţia focului tras de micul revolver se auzi înfundat, de parcă nici n-ar fi fost, aşa cum auzi de pe punte când vârful catargului pârâie sus de tot în bătaia vântului. Părea ca un ecou al detonaţiei propriu-zise, ca şi cum împuşcătura reală fusese trasă undeva mult mai departe, iar zgomotul acesta era doar o copie. Prosteşte, Pritchard se roti în loc, întorcându-se cu spatele la Anna, pentru a vedea cine apăruse în uşă. Avea mintea înceţoşată; realiză, cumva foarte vag, că bărbatul care tocmai intrase era Aubert Gascoigne, noul funcţionar judecătoresc. Pritchard nu-l cunoştea aproape deloc pe Gascoigne. În urmă cu vreo trei săptămâni, omul venise la laboratorul spiţeriei, cerând un medicament pentru indigestie, şi, în mod absurd, Pritchard îşi aminti acest lucru acum. Se întreba dacă tinctura preparată de el îi făcuse bine pacientului, aşa cum îl asigurase el că se va întâmpla.

O fracţiune de secundă, nimeni nu se mişcă… sau poate nici măcar atât nu trecuse. Pe urmă, Gascoigne trase o înjurătură, se repezi în faţă şi căzu peste trupul târfei. Îi împinse capul pe spate, pistolul alunecă zdrăngănind lateral, însă pielea albă a grumazului ei era neatinsă, nicio urmă de sânge; Anna respira. Brusc, fata îşi duse mâinile la gât.

— Proasto, proasto! striga Gascoigne cu glas sugrumat.

Înşfacă gulerul de dantelă cu amândouă mâinile şi trase de el, sfâşiindu-l.

— Cartuş orb, da? Alice de ceară, da? Te-ai gândit să ne mai tragi o sperietură, nu? Ce dracu’ e-n mintea aia a ta?

Anna îşi mişca mâna pe piept, pipăind cu degetele derutată. Avea ochii larg deschişi.

— Glonţ orb? întrebă Pritchard aplecându-se şi luând pistolul de jos.

Ţeava armei era fierbinte şi în aer mirosea a praf de puşcă. Însă nu vedea nicăieri niciun cartuş gol, şi nici vreo gaură pe undeva. Peretele din spatele Annei avea tencuiala intactă şi netedă, exact cum fusese cu o secundă în urmă. Cei doi bărbaţi priveau în jur – la pereţi, la duşumea, la Anna. Târfa se uita în jos, la pieptul ei. Ţinând pistolul atârnat prosteşte de degetul arătător, Pritchard i-l oferi lui Gascoigne. Acesta îl luă şi, cu dexteritate, trase de ţeavă şi se uită în culată. Pe urmă, se întoarse spre Anna.

— Cine a încărcat chestia asta? se interesă el.

— Eu, spuse Anna consternată. Pot să-ţi arăt rezervele din cutie.

— Arată-mi. Arată-mi rezervele din cutie.

Se ridică în picioare şi se duse la dulăpiorul de lângă pat, de unde se întoarse după câteva clipe, aducând o cutie de tablă, în care şapte cartuşe se legănau pe o bucată de hârtie maro. Gascoigne atinse cartuşele cu degetul. Apoi îi dădu târfei pistolul.

— Încarcă-l aşa cum ai făcut. Exact la fel.

Anna încuviinţă mut din cap. Roti ţeava spre lateral şi băgă cartuşul în culată. Apoi, împinse corect ţeava la loc, armă pistolul şi i-l dădu înapoi lui Gascoigne. Părea îngrozită, reflecta Pritchard. Uluită, cu mişcări mecanice. Gascoigne luă pistolul încărcat de Anna, se dădu câţiva paşi mai în spate, ochi şi trase în tăblia de la capul patului.

Detonaţia se auzi exact ca înainte, însă de data asta Pritchard sesiză murmure alarmate venind de la etajul de dedesubt, şi paşi rapizi; toţi trei se uitau spre locul în care Gascoigne trăsese cu pistolul. O gaură perfectă, uşor înnegrită pe margini din cauza căldurii, străpungea perna în mijloc; un

norişor de fulgi fini se ridicase din umplutură şi, sub privirile lor, plutea în jos, ca o peliculă de tifon. Gascoigne se duse spre pat şi azvârli perna la o parte. Pipăi cu degetele tăblia patului, ca Anna când încercase să găsească vreo rană în jurul gâtului, iar după câteva momente Gascoigne mormăi satisfăcut.

— E-acolo? întrebă Pritchard.

— Abia dacă a lăsat o zgârietură, spuse Gascoigne testând cu vârful degetului adâncimea găurii. Pistoalele astea de jucărie nu-s bune de nimic.

— Dar unde... îngăimă Pritchard descumpănit. Îşi simţea limba grea, amorţită.

— Ce s-a întâmplat cu primul glonţ, asta voiai să spui? zise Gascoigne luându-i vorba din gură.

Se holbau toţi trei la al doilea cartuş, cartuşul vizibil, cartuşul folosit din palma lui. Pe urmă, Gascoigne se uită la Anna, şi Anna la Gascoigne – iar lui Pritchard i se păru că privirea lor fusese plină de subînţeles.

Cât de groaznic era să-ţi vezi târfa schimbând priviri misterioase cu un alt bărbat! Pritchard ar fi vrut s-o dispreţuiască, dar nu putea; se simţea dezorientat, chiar consternat. Îi ţiuiau urechile.

Anna se întoarse spre el.

— Vrei să te duci până jos? spuse ea. Spune-i lui Edgar că mă jucam cu revolverul, sau că îl curăţăm, şi că s-a descărcat din greşeală.

— Nu e la recepţie, zise Pritchard.

— Spune-i servitorului atunci. Anunţă oricum. Nu vreau să mă trezesc cu nimeni sus; nu vreau niciun tărăboi. Te rog, fă asta.

— În regulă, mă duc acum, spuse Pritchard. Şi pe urmă...

— Şi pe urmă trebuie să pleci, spuse Anna cu fermitate.

— Vreau să-mi dai ce ţi-am cerut.

Vorbea calm, uitându-se pieziş la Gascoigne, însă acesta, discret, privea în jos.

— Nu te pot ajuta, Joseph. Nu am ce-mi ceri tu. Pleacă, te rog.

Se uită din nou în ochii ei. Erau verzi, cu un cerc gros şi întunecat pe marginea irisului şi cu nişte raze de punctişoare cenuşii adunate ciorchine în jurul pupilei. Erau luni de zile de

când nu mai văzuse culoarea din ochii ei, de când nu mai văzuse pupila ca un punct, ca un grăunte, şi nu ca un disc negricios, împăienjenit şi tern din cauza somnului. Nu era drogată, în această privinţă Pritchard nu avea niciun dubiu. Prin urmare, era o mincinoasă şi, poate, chiar o hoaţă; prin urmare, îl păcălise. Şi întâlnirea ei cu tipul acesta, Gascoigne. Iată un alt secret. O altă minciună. Şi mai avusese tupeul să-i spună lui că se ducea cu o doamnă să se uite la pălării!

Însă Pritchard constată că nu era capabil să se înfurie din nou. Îi era ruşine. Avea senzaţia că *el* fusese intrusul, *el* deranjase o scenă intimă în camera târfei, între Anna şi Gascoigne. Ruşinea care îl cuprinsese pe Pritchard era foarte caustică şi copilăroasă, năpădindu-l ca o amăreală rea în gură.

Într-un final, se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să plece. Ajuns în prag, întinse mâna spre clanţă ca să închidă uşa în urma lui, însă făcu asta cu gesturi lente, uitându-se la ei prin deschizătura din ce în ce mai îngustă.

Gascoigne începu să se mişte înainte ca uşa să se închidă complet. Se roti spre Anna cu braţele larg desfăcute, iar Anna, palidă, se prăbuşi la pieptul bărbatului, potrivindu-şi obrazul în curbura claviculei lui. Gascoigne îşi încolăci braţele strâns în jurul taliei ei, iar Anna se agăţă moale de el; ridicată un pic, Anna mai atingea podeaua doar cu vârful picioarelor. Gascoigne aplecă uşor capul, lipindu-şi obrazul de părul ei. Cu fălcile încleştate şi ochii larg deschişi, respira zgomotos pe nas. Pritchard, privind prin crăpătura uşii, se simţea copleşit de singurătate. Avea sentimentul că nu iubise niciodată şi că nimeni nu-l iubise vreodată. Închise uşa binişor de tot şi coborî tiptil treptele.

*

— Îmi permiţi să intervin cu o întrebare?

— Sigur că da.

— Poţi să-mi arăţi exact cum ţinea domnişoara Wetherell pistolul?

— Bineînţeles. Uite *aşa,* cu podul mâinii drepte *aici.* Eu stăteam în picioare, oblic faţă de ea, cam unde şade domnul Mannering acum, în raport cu poziţia mea, şi ea avea trupul pe

jumătate răsucit, cam *aşa.*

— Iar dacă împuşcătura ar fi avut efectul aşteptat, ce fel de rană crezi că ar fi suferit domnişoara Wetherell?

— Dacă avea noroc, o rană superficială la umăr. Dacă avea ghinion, mda, poate o rană un pic mai jos. În inimă, posibil. În partea stângă... Lucrul cu adevărat bizar, desigur, este că, şi dacă glonţul *era* orb, cartuşul gol tot i-ar fi provocat o leziune ori cel puţin o arsură sau o pârlitură din cauza prafului de puşcă. N-am putut să ne explicăm ce s-a întâmplat.

— Mulţumesc. Îmi pare rău că te-am întrerupt.

— Ai putea să ne împărtăşeşti o părere, domnule Moody?

— În scurt timp, după ce voi auzi restul poveştii.

— Trebuie să recunosc, domnule, că arăţi teribil de ciudat.

— Mă simt perfect. Te rog, continuă.

*

Era încă după-amiaza devreme când Pritchard se întoarse la spiţeria lui de pe strada Collingwood, însă i se părea că ar fi trebuit să fie mult mai târziu, că ar fi trebuit să se însereze, fiindcă altminteri nu înţelegea de ce se simţea atât de vlăguit. Intrase prin prăvălie şi, câteva momente, se opri prosteşte să alinieze curelele pentru ascuţit briciul perpendicular faţă de colţurile rafturilor şi să ordoneze sticluţele astfel încât să fie plasate frumos, una lângă alta, pe marginea etajerei, însă subit simţi că nu se mai putea ţine pe picioare. Puse un anunţ în vitrină, prin care clienţii erau rugaţi să revină luni, încuie uşa şi se retrase în laborator.

Pe birou erau câteva comenzi pe care trebuia să le prepare, însă se uita la reţete aproape fără să le vadă. Îşi scoase vestonul şi îl atârnă în cuierul de lângă plită. Din obişnuinţă, îşi legă şorţul la brâu. Apoi rămase în picioare, privind în gol.

Cuvintele lui Mary Menzies îi fixaseră destinul ca o profeţie, ca un blestem. „Tu n-ai fost niciodată împăcat cu binele”; le-a ţinut minte; le-a notat pe hârtie şi, prin asta, a făcut ca vorbele ei să se adeverească. Devenise omul pe care ea l-a respins, *din cauză* că l-a respins, *din cauză* că l-a părăsit. Şi acum avea treizeci şi opt de ani, dar nu iubise niciodată, iar alţi bărbaţi aveau amante, alţi bărbaţi aveau neveste. Cu vârful degetului

arătător, Pritchard atinse gâtul unei sticluţe de pe biroul din faţa lui. Era o fată de nouăsprezece ani. Era Mary Menzies în mintea lui.

O maximă de-a tatălui lui îi veni în minte: dai unui câine un nume rău, şi câinele acela va fi rău pe viaţă. („Ţine minte asta, Joseph”, i-a zis taică-său, cu o mână pe umărul lui Pritchard şi cu cealaltă ţinând la piept un căţeluş nou-născut; a doua zi, Pritchard i-a dat căţeluşului numele de Cromwell, iar tatăl lui a încuviinţat scurt din cap.) Amintindu-şi acele cuvinte, Pritchard se gândea: „Asta este ce am făcut şi eu, mie însumi, sorţii mele? Mi s-a dat şi mie, asemenea câinelui din zicala tatii, un nume rău?” Dar nu era o întrebare.

Luă loc şi îşi puse palmele pe masa de laborator. Gândurile îi zburară din nou la Anna. Potrivit spuselor ei, nu intenţionase nicidecum să se sinucidă, ceea ce în opinia lui Pritchard era o afirmaţie sinceră. Anna ducea o viaţă mizerabilă, dar avea plăcerile ei şi, în plus, nici nu era violentă din fire. Pritchard considera că o cunoştea bine. Nu şi-o imagina capabilă să-şi pună capăt zilelor. Şi totuşi – cum spusese ea? Tot îţi mai vine uneori să faci gestul. „Da”, se gândea abătut Pritchard. „Îţi mai vine, uneori.”

Anna era o opiomană împătimită. Se droga aproape în fiecare zi şi cunoştea prea bine efectele opiului asupra trupului şi minţii ei. Pritchard nu ştia ca Anna să-şi fi pierdut vreodată cunoştinţa complet şi să nu poată fi trezită în simţiri decât peste douăsprezece ceasuri. Se îndoia că o asemenea situaţie putea să fie doar un accident. În fine, dacă într-adevăr *nu* avusese de gând să-şi pună capăt zilelor, aşa cum susţinea ea, însemna că nu rămâneau decât două posibilităţi: ori altcineva o drogase, o folosise în scopuri mârşave apoi o abandonase pe drumul spre Christchurch; ori (şi Pritchard clătină lent din cap) Anna umbla cu cioara vopsită. Da. Minţise în privinţa răşinii; putea foarte uşor să fi minţit şi în privinţa supradozei. Dar în ce scop? Pe cine proteja oare? Şi de ce?

Medicul din Hokitika confirmase că Anna consumase într-adevăr o mare cantitate de opiu în noaptea de 14 ianuarie: mărturia lui în acest sens fusese publicată în *West Coast Times* a doua zi după procesul Annei. Reuşise oare Anna să-l prostească pe medic sau să-l convingă cumva să dea un

diagnostic fals? Pritchard analiza această posibilitate. Anna stătuse la închisoare peste douăsprezece ceasuri, iar în acest răstimp tot soiul de bărbaţi o cercetaseră şi o suciseră probabil pe toate părţile, sub privirile altor zeci de oameni care erau de faţă. Era greu de imaginat că ar fi putut să-i păcălească pe toţi. Adevărata stare de leşin nu poate fi simulată, se gândea Pritchard. Nici chiar o târfă nu poate mima atât de bine aşa ceva.

Perfect: poate că drogul fusese otrăvit totuşi. Pritchard îşi întoarse mâinile cu palmele în sus şi îşi studie liniile spiralate de pe buricele degetelor, fiecare palmă fiind imaginea în oglindă a celeilalte. Când îşi împreuna vârfurile degetelor unele cu altele, acestea formau o dublă reflexie perfectă, ca atunci când un om se lipeşte cu fruntea de luciul unei oglinzi. Se aplecă în faţă, ca să se uite la liniile spiralate. Era limpede că el nu măsluise în niciun fel drogul, şi nici pe Sook, chinezul, nu-l suspecta că ar fi făcut-o. Sook ţinea la Anna. Nu, era imposibil ca Sook să fi vrut să-i facă vreun rău Annei. Ceea ce însemna că drogul fusese probabil otrăvit ori *înainte* ca Pritchard să-l achiziţioneze angro, ori *după* ce Anna îşi cumpărase un pacheţel de opiu de la Ah Sook pentru a-l consuma acasă.

Pritchard îşi procura opiaceele de toate felurile de la un bărbat pe nume Francis Carver. Îl analiză acum pe Carver. Tipul era un fost ocnaş şi, drept urmare, avea o proastă reputaţie; cu Pritchard totuşi se purtase întotdeauna politicos şi corect, iar Pritchard nu avea niciun motiv să creadă că Francis Carver ar putea să-i dorească lui, sau afacerilor lui, vreun rău efectiv. Cât despre faptul dacă Francis Carver îi purta ranchiună chinezului, Pritchard nu avea habar, însă ştia că nu-i vindea nimic direct chinezului. Îi vindea lui Pritchard, şi doar lui Pritchard.

Pritchard îl întâlnise prima oară pe Carver la un tripou de pe strada Revell în urmă cu vreo şapte luni. Pritchard era un împătimit al jocurilor de noroc şi, odată, când bea ceva după o partidă de zaruri, socotind în minte cam cât pierduse, un bărbat cu o cicatrice pe faţă s-a aşezat lângă el. Pritchard l-a întrebat, din politeţe, dacă îi plăcea să joace cărţi şi ce îl adusese de fapt în Hokitika; şi aşa au intrat în vorbă unul cu celălalt. Când, la un moment dat, Pritchard a menţionat care era profesia lui, Carver a devenit foarte atent. Punând paharul pe masă, i-a explicat lui

Pritchard că el era de multă vreme în legătură cu un tip care făcuse parte din echipajul unei corăbii din Compania Indiilor de Est, iar acum controla în Bengal o plantaţie de maci pentru extracţia opiului. Dacă Pritchard avea nevoie de opiu, Carver putea să-i garanteze un produs de o calitate incomparabilă şi într-o cantitate nelimitată. În acea perioadă, Pritchard nu avea niciun stoc de opiu, în afară de nişte tincturi slabe de laudanum, pe care le cumpărase de la un doftor şarlatan; fără ezitare, aşadar, i-a mulţumit lui Carver, a bătut palma cu el şi a convenit să revină în dimineaţa următoare pentru a pecetlui termenii negoţului lor.

De atunci, Carver îi furnizase în total cam un kilogram şi jumătate de opiu. Nu voia să-i furnizeze lui Pritchard mai mult de un kilogram la o livrare, deoarece (aşa cum i-a explicat foarte franc) dorea să controleze foarte din scurt cantitatea de opiu pentru a-l împiedica pe Pritchard să vândă drogul angro altor vânzători şi să obţină astfel un profit intermediar. (Vânzându-i opiu lui Ah Sook, Pritchard făcea, bineînţeles, exact acest lucru, însă Carver nu era la curent cu acest aranjament secundar, din moment ce venea arareori în Hokitika, iar Pritchard nu se obosise să-i mărturisească aşa ceva. Răşina de opiu venea înfăşurată în hârtie, presată într-o cutie de tablă, asemănătoare cu o cutie pentru păstrarea ceaiului.

Pritchard luă o cârpă de pe masa de laborator şi se apucă să îşi cureţe murdăria de sub unghii, care îi crescuseră cam lungi, remarcă el în gând.

Oare Carver ar fi îndrăznit, de fapt, să otrăvească drogul înainte de a-l vinde angro unei spiţerii? În fond, Pritchard ar fi putut să macine răşina şi să o transforme în laudanum; ar fi putut să o vândă, cu bucata, unui număr necunoscut de clienţi; sau ar fi putut să folosească opiul pentru propriul lui consum. Era adevărat că Francis Carver avusese o relaţie urâtă cu Anna, făcându-i foarte mult rău la un moment dat. Dar, chiar şi dacă ar fi vrut să o omoare printr-o supradoză, nu avea nicio garanţie că vreo parte din opiul otrăvit ar fi putut ajunge în mâinile Annei. Pritchard rostogoli un cocoloş de murdărie între degete. Nu, era absurd să crezi că vreun om ar fi putut urzi un complot care să comporte atât de multe incertitudini. O fi fost Carver o brută, dar prost nu era.

Respingând acea teorie, farmacistul analiză acum cea de-a doua posibilitate, aceea ca drogul să fi fost otrăvit *după* ce Anna Wetherell primise pentru acasă o bucată din pachet de la Ah Sook. Poate că cineva se furişase în camera ei de la Gridiron şi otrăvise opiul acolo. Dar din nou – de ce? De ce să te oboseşti în fond să otrăveşti opiul? De ce să nu omori târfa prin metode mai convenţionale – prin strangulare, sau sufocare, ori în bătaie?

Înfrânt, Pritchard preferă să se concentreze asupra lucrurilor despre care ştia, din instinct, că erau adevărate. Bunăoară, *ştia* că Anna Wetherell nu spusese întregul adevăr despre întâmplările din 14 ianuarie. Mai *ştia* că cineva inhalase recent opiu cu pipa pe care ea o ascunsese în cameră. Şi *ştia* că Anna nu mai consumase opiu; judecând după ochii şi mişcările ei, Pritchard nu avea niciun dubiu că Anna nu era drogată. Aceste certitudini, în opinia lui Pritchard, nu puteau conduce decât la o concluzie.

— Ei, la dracu', susură el. Anna minte. Şi minte pentru un alt bărbat.

Şi aşa se scurse toată după-amiaza.

La un moment dat, Pritchard luă de pe birou reţetele nepreparate şi, neavând altceva mai bun de făcut, se apucă de lucru. Nu îşi dădu seama cum trecuse timpul decât abia atunci când un ciocănit discret în uşa laboratorului îl readuse în prezent. Se întoarse – remarcând cu o vagă surprindere că lumina pălise mult iar afară se lăsase amurgul şi îl văzu pe Albert, slujbaşul de la firma lui Nilssen, oscilând ezitant în cadrul uşii, cu răsuflarea întretăiată şi o expresie stânjenită pe faţă. Ţinea un bilet în mână.

— O, ceva de la Nilssen, spuse Pritchard apropiindu-se.

Uitase complet de conversaţia lui cu Nilssen de la începutul după-amiezii şi de rugămintea pe care i-o făcuse, de a-l căuta pe aurarul Quee şi de a-l întreba în legătură cu aurul prelucrat care fusese descoperit pe domeniul lui Crosbie Wells. Uitase de-a binelea de Crosbie Wells şi de averea lui, de văduva lui, şi de domnul Staines, care era dat dispărut. Cât de silenţios se învârtea lumea atunci când stăteai singur, cufundat în gândurile tale!

Pritchard scotocea prin şorţ după o monedă de şase penny, însă Albert, înroşindu-se de furie, îngăimă bâlbâit:

— Nu, domnule...

Îşi ridică palmele pentru a arăta că onoarea de a fi făcut acel serviciu era absolut îndestulătoare pentru el.

De fapt, Albert era sigur că în viaţa lui nu avusese o după-amiază atât de palpitantă. Patronul lui, când se întorsese de la Chinatown din Kaniere în urmă cu vreo jumătate de ceas, era atât de agitat, încât puţin lipsise să nu smulgă uşa din balamale. Scrisese mesajul pe care îl aducea Albert acum, cu toată înflăcărarea unui compozitor simfonic de conivenţă cu muza lui. Sigilase prost hârtia, picurându-şi ceară pe haine, înjurase şi apoi îi vârâse în mână lui Albert foaia împăturită grosolan, spunându-i cu glas gutural:

— Lui Pritchard, du-i asta lui Pritchard cât poţi de iute.

Pe furiş, în camera de primire a farmacistului, exact înainte de a intra în laborator, Albert apropiase marginile hârtiei pliate formând astfel un fel de tub şi, privind chiorâş în lungul cilindrului, desluşise câteva cuvinte, care i se păruseră că miroseau a gravă piraterie. Îl încânta ideea că patronul lui se ţinea de matrapazlâcuri.

— Prea bine, atunci, mulţam, spuse Pritchard luând misiva. Ţi-a zis că e nevoie să răspund?

— Nu trebuie niciun răspuns, domnule, spuse băiatul. Dar a zis să stau şi să văd cum ardeţi scrisoarea după ce o citiţi.

Pritchard pufni în râs. Era ceva tipic pentru Nilssen: întâi se bosumfla, apoi se văita că totul era o porcărie, iar după aceea tărăgăna lucrurile, pentru ca apoi să încerce să înlăture întreaga povară a responsabilităţii de pe umerii lui, însă de îndată ce se implica în calitate de participant, de îndată ce se simţea foarte important şi impresionant, totul devenea o pantomimă, un spectacol de capă şi spadă; şi exulta în propria-i glorie.

Pritchard se îndepărtă câţiva paşi (flăcăul părea dezamăgit), rupse sigiliul cu degetele şi întinse hârtia despăturită pe masa de laborator. Textul era următorul:

Jo,

Am fost la Quee, aşa cum m-ai rugat. Ai avut dreptate în privinţa aurului, el l-a prelucrat, deşi se jură că habar n-are cum a ajuns metalul la Wells. Târfa este amestecată în toată afacerea, poate tu ştiai deja, deşi nu prea reuşim să descoperim

miezul adevărului, să aflăm autorul, cum te-ai exprimat tu. S-ar zice că toţi indivizii sunt implicaţi la fel ca noi – adică periferic. Sunt prea multe aspecte, ca să le aştern aici pe hârtie. Propun o consfătuire. Cu orientali cu tot. Ne întâlnim în camera din spate a Hotelului COROANA, la ASFINŢIT. Vom lua măsuri ca reuniunea noastră să nu fie deranjată. Să nu spui nimănui, nici măcar dacă ai încredere în acei oameni şi ştii că au legătură cu tărăşenia asta şi că s-ar putea ca într-o bună zi să stea alături de noi ca acuzaţi. Fii bun, te rog, şi distruge acest bilet.

H.N.

LUNA ÎN TAUR, ÎN CREŞTERE

În care Charlie Frost are o intuiţie; Dick Mannering îşi încinge la brâu tocurile revolverelor; şi noi ne aventurăm spre loturile de teren revendicate în Kaniere.

Întrebările puse de Thomas Balfour la Banca Centrală din Noua Zeelandă în acea dimineaţă stârniseră curiozitatea lucrătorului bancar pe mai multe planuri, aşa că de îndată ce agentul maritim părăsise clădirea, domnul Frost decisese să facă nişte investigaţii pe cont propriu. Ţinea încă în mână situaţia acţiunilor de la mina de aur Aurora, deţinută şi exploatată de prospectorul dispărut, Emery Staines. „Aurora”, se gândea Frost, bătând uşor în hârtie cu degetul lung şi subţire. „Aurora.” Ştia că văzuse acest nume de curând, dar unde? După un moment, puse documentul la o parte, se dădu jos de pe scaunul lui fără spătar şi se deplasă în linişte spre dulapul din faţa boxei, unde un şir de cotoare de piele erau marcate cu cuvintele „Profituri pe trimestru”. Selectă dosarele întocmite pentru trimestrele al treilea şi al patrulea din anul precedent, după care reveni la biroul lui ca să examineze datele înregistrate acolo, aferente acelei mine de aur.

Charlie Frost era un ins fără renume, fiindcă aşa ceva nu se capătă decât dacă te zbaţi, or, Frost era un om liniştit, cu o vestimentaţie modestă, cu trăsături anodine, care, indiferent de provocare, prefera să nu tulbure pacea din jur. Când vorbea, rostea cuvintele lent şi cu grijă. Rar se întâmpla să râdă cu poftă şi, deşi avea un aer apatic şi dezinvolt, părea mereu vigilent şi alert, ca şi cum veşnic ar fi fost atent să nu încalce vreo regulă de etichetă, pe care alţi bărbaţi nu o mai respectau de mult. Nu-i plăcea să-şi declare preferinţele sau să-şi dea importanţă vorbind; de fapt, nu ţinea nicidecum, atunci când purta o conversaţie, să îşi expună vreo intenţie sau vreun plan. Asta nu însemna că Frost era lipsit de planuri sau că avea prea puţine preferinţe; de fapt, nenumăratele ritualuri ale vieţii lui personale erau extrem de ordonate, iar ambiţiile lui se dovedeau extraordinar de specifice. Însă Frost învăţase cât de mult conta

să pară nepretenţios. Cunoştea puterea latentă a obscurităţii (puternică, deoarece trezea curiozitatea în alţii) şi era capabil de o excelentă strategie în folosirea ei, însă se străduia cu stricteţe să ţină ascuns acest talent. Impresia pe care străinii şi-o formau invariabil când îl întâlneau prima oară era că aveau de-a face cu un om deprins mai degrabă să reacţioneze decât să acţioneze, un individ care se lăsa condus în afaceri şi sedus în dragoste, un tip în permanenţă docil în toate plăcerile lui.

Frost avea doar douăzeci şi patru de ani şi era născut în Noua Zeelandă. Tatăl lui fusese un om cu o funcţie înaltă în de-acum defuncta New Zealand Company, care, când debarcase la gura fluviului Hutt, dând peste un şes mănos ce putea fi împărţit şi vândut, scrisese prompt acasă, căutându-şi nevastă. Frost nu era mândru de locul naşterii lui, fiindcă rar se întâmpla ca un alb să aibă o asemenea obârşie, ceea ce i se părea ceva ruşinos. Nu povestea niciodată despre copilăria lui, pe care şi-o petrecuse în luncile mlăştinoase din Valea Hutt, citind şi recitind, de la tatăl lui, un exemplar hărtănit din *Paradisul pierdut,* singura carte în afară de Biblie, pe care familia o deţinea. (Pe la vârsta de opt ani, Frost putea recita pe de rost fiecare discurs al lui Dumnezeu, al Fiului şi al lui Adam, însă niciodată vreun discurs de-al Satanei, care i se părea un personaj certăreţ, şi nici vreun discurs de-al Evei, pe care o considera nevolnică şi plictisitoare.) Nu a fost o copilărie nefericită, însă Frost era nefericit când şi-o amintea. Când vorbea despre Anglia, era ca şi cum i-ar fi fost foarte dor de acele locuri, unde abia aştepta să se întoarcă.

Odată cu dizolvarea firmei New Zealand Company, domnul Frost a rămas falit, umplându-se de dezonoare. S-a îndreptat către unicul său fiu, cerându-i ajutorul. Charlie Frost şi-a luat o slujbă de conţopist în Wellington, iar curând după aceea i s-a oferit un post la o bancă din districtul Lambton, câştigând suficient cât să-şi ţină părinţii sănătoşi, cu un trai relativ confortabil. Când s-a descoperit aur în Otago, Frost s-a transferat la o bancă din Lawrence, promiţând să trimită acasă o sumă mai mare din salariul lui, în fiecare lună, prin curier personal – o promisiune pe care nu o încălcase niciodată. Totuşi, niciodată nu se mai întorsese în Valea Hutt, şi nici nu plănuia s-o facă. Charlie Frost avea tendinţa să îşi conceapă toate relaţiile

în termeni de rentabilitate şi profit, şi niciodată nu se mai gândea la alţii, odată ce considera că el unul îşi făcuse datoria faţă de ei. Acum, în Hokitika (fiindcă urmărise goana după aur din Lawrence până pe Coastă), nu se gândea deloc la părinţii lui decât atunci când le scria în fiecare lună. Sarcina aceasta era dificilă, întrucât scrisorile tatălui lui erau dure şi amare, iar epistolele mamei lui erau pline de o tăcere consternată, sentimente care îl îndurerau pe Charlie Frost, dar doar pentru scurt timp. După ce le răspundea în scris, făcea ferfeniţă scrisorile lor, tăind paginile în fâşii pe toată lungimea, ca să nu se mai păstreze niciun sens, şi îşi răsucea din ele hârtiuţe cu care îşi aprindea pipa, dându-le foc cu o mare indiferenţă.

Frost răsfoi dosarul cu profituri până când găsi secţiunea care se referea la Kaniere şi la defileul Hokitika. Datele erau înregistrate alfabetic, Aurora apărând a doua pe listă, sub un lot de exploatare care fusese numit, cu prea mult optimism poate pentru Coasta de Vest, *All Seasons.* Frost se aplecă mai aproape de pagină, ca să citească cifrele, iar în clipa următoare scoase un murmur de mirare.

În luna imediat următoare achiziţionării, exploatarea minieră de la Aurora avusese o performanţă splendidă, aducând un venit de aproape o sută de lire sterline; în august totuşi, profiturile exploatării scăzuseră radical, până când – citi Frost arcuindu-şi sprâncenele – stagnaseră practic complet. Suma totală a profiturilor înregistrate la Aurora în ultimul trimestru era doar de douăsprezece lire sterline. O liră sterlină pe săptămână! Asta era ceva foarte straniu pentru o mină de adâncimea şi cu potenţialul Aurorei. O liră sterlină pe săptămână – păi, cu banii ăştia abia dacă puteai să acoperi cheltuielile de regie, se gândea Frost. Se aplecă şi mai aproape de dosar. Înregistrările arătau că la Aurora nu lucra decât un singur om. Avea nume de chinez, aşa că mâna de lucru era ieftină, dar chiar şi aşa, se gândea Frost, minerul trebuia oricum să-şi primească salariul zilnic.

Charlie Frost rămase încruntat. Potrivit situaţiei acţiunilor, Emery Staines preluase iniţial mina de aur Aurora la sfârşitul toamnei anului precedent. Din câte se părea, la câteva săptămâni după cumpărare, Staines îi vânduse cincizeci la sută din acţiuni faimosului Francis Carver; totuşi, imediat după *acea*

tranzacţie – aşa cum reieşea din această situaţie –, mina secase brusc. Ori Aurora devenise dintr-odată o mină neproductivă – nemaivalorând practic nimic – , ori cineva se căznea cu succes să creeze această impresie despre acel teren aurifer. Frost închise dosarul şi căzu pe gânduri câteva momente. Îşi plimba privirile peste mulţimea din bancă: minerii purtând pălăriile lor cu boruri mari şi pleoştite, investitorii, membrii escortei, în uniformele lor cu epoleţi din fir metalic împletit. Dintr-odată, îşi aminti unde mai văzuse acel nume.

Puse un carton în boxa lui pentru a anunţa că acel ghişeu era închis.

— Ai terminat pe ziua de azi? îl întrebă un coleg.

— Presupun că da, spuse Frost clipind. Nu m-am gândit la această posibilitate. Intenţionam să revin la birou după pauza de prânz.

— Închidem la ora două şi, oricum, după grupul ăsta, nu se mai cumpără nimic astăzi, spuse celălalt funcţionar întinzându-şi spinarea şi bătându-se pe burtă cu amândouă mâinile. Aşa că mai bine ne vedem luni dimineaţă, Charlie.

— Mda! murmură Frost privind lung în calota pălăriei, de parcă s-ar fi mirat brusc văzând că o luase deja din cuier. E foarte drăguţ din partea ta. Îţi mulţumesc foarte mult.

*

Dick Mannering era singur în birou când Frost bătu la uşă. Auzind ciocănitul, un *collie* – căţeaua lui Mannering – ţâşni de sub masă, într-o explozie de bucurie frenetică, gâfâind cu limba scoasă şi sărind cu labele pe Frost, în timp ce cu coada lovea ritmic podeaua.

— Charlie Frost! *Chiar pe tine* nu mă aşteptam să te văd, exclamă Mannering împingând în spate scaunul pe care şedea la birou. Intră, intră şi închide uşa. Am senzaţia că ce vrei tu să-mi spui nu trebuie să ajungă la urechile oricui.

— Jos, fetiţa, cuminte, îi spuse Frost căţelei apucând-o de bot, uitându-se în ochii ei şi ciufulindu-i urechile.

Mulţumită, căţeaua se lăsă în cele patru labe şi porni tacticos înapoi spre stăpânul ei, unde se întoarse în loc, se trânti pe podea, îşi puse trufa boticului pe labe şi se uită pe sub

sprâncene la Frost, cu un aer melancolic.

Frost închise uşa, aşa cum fusese rugat.

— Ce mai faci, Dick?

— Ce să fac? spuse Mannering desfăcând mâinile. Sunt curios, Charlie Ştiai asta? Sunt un om foarte curios în ultima vreme. O grămadă de lucruri îmi stârnesc curiozitatea. Ştii că Staines n-a apărut pe nicăieri. Am încercat chiar să-l căutăm prin defileu, cu Holly, deşi nu-i ea chiar câine de vânătoare. Am pus-o să amuşine o batistă şi dusă a fost, dar când a venit înapoi, nu găsise nimic. Da, sunt un om foarte curios. Sper să-mi fi adus tu nişte noutăţi, sau niscaiva bârfe de scandal, dacă noutăţi nu există. Pe-onoarea mea, ultimele două săptămâni au fost de pomină! Dar dă-ţi jos mantoul, da... o, nu-ţi face griji că te-a plouat. E doar apă şi, ce Dumnezeului, ar fi trebuit să ne obişnuim deja cu udătura până acum.

În ciuda acestui îndemn, Frost îşi atârnă cu băgare de seamă mantoul în cuier, evitând să-l atingă de haina lui Mannering şi având grijă să nu picure apă din el peste galoşii gazdei, care erau aşezaţi frumos sub cuier, fiecare cu câte un şan şi văcsuit bine cu negreală. Pe urmă, tot cu precauţie, îşi săltă şi pălăria de pe cap.

— E o porcărie de zi, spuse el.

— Stai jos, stai jos, spuse Mannering. Bei un coniac?

— Da, dacă bei şi tu, spuse Frost, aceasta fiind politica lui în toate enunţurile despre foame şi sete.

Luă loc şi îşi puse palmele pe genunchi, apoi privi în jurul lui.

Biroul lui Mannering era situat deasupra foaierului Operei „Prinţul de Wales”, bucurându-se de privilegiul de a avea o priveliştе frumoasă spre tenda dungată a teatrului, pe strada Revell, şi, dincolo de aceasta, spre întinsul mării, vizibil printre faţadele caselor de vizavi ca o fâşie albăstrui-cenuşie, uneori verde, iar astăzi, prin ploaie, de un galben albicios – apa căpătând culoarea cerului.

Camera fusese amenajată ca o mărturie a bogăţiei proprietarului ei; fiindcă Mannering, pe lângă administrarea Operei, încasa venituri ca proxenet, trişor, acţionar şi magnat în exploatarea terenurilor aurifere. În toate aceste profesii, Mannering vădea un excelent fler pentru profit, mai ales genul

de profit ce poate fi scos pe spinarea greşelilor altor oameni, ceea ce decoraţiunile din această încăpere demonstrau mai mult decât limpede. Pereţii biroului erau tapetaţi, iar mobilierul era din lemn cu furnir ceruit; pe jos era aşternut un covor gros turcesc; un bust de ceramică, lucrat în stil roman, se burzuluia la cărţile pe care le sprijinea într-un capăt de raft; sub fereastră, un insectar expunea trei fluturi negri, fiecare de mărimea unei palme de copil larg desfăcute. În spatele biroului lui Mannering atârna un sublim peisaj în acuarelă, încadrat de o ramă aurie: o stâncă înaltă, raze de soare coborând pieziş, frunziş în contururi purpurii şi, în aburul depărtărilor, un curcubeu pal şi estompat, ieşind ca o buclă dintr-un nor. Charlie Frost considera că era un tablou foarte frumos, care exemplifica măgulitor gustul artistic al lui Mannering. Se bucura întotdeauna când găsea un motiv de a-i face o vizită acestui bărbat mai în vârstă, fiindcă astfel avea posibilitatea să stea în fotoliu şi să contemple acuarela de pe perete, imaginându-şi că s-ar afla într-un loc grandios, undeva departe de tot.

— Da, ultimele două săptămâni au fost de pomină, spunea Mannering. Iar acum cea mai bună târfă a mea şi-a luat lumea-n cap şi a declarat că e în doliu! Chestia asta îmi dă mare bătaie de cap, pe cuvânt. Încep să cred că s-o fi ţicnit de-a binelea. E o lovitură. Când îţi face aşa ceva tocmai cea mai bună târfă din toate câte ai. Da, e o lovitură. Ştii că a fost acolo cu Emery, în noaptea când tipul a dispărut.

— Domnişoara Wetherell – cu domnul Staines?

Frost îşi încârligase mâinile în lungul braţelor ca nişte volute ale fotoliului şi urmărea cu vârful degetelor canelurile sculpturii.

Frumuseţea, pentru Charlie Frost, era mai mult sau mai puţin sinonimă cu rafinamentul. Femeia ideală, în mintea lui, era dedicată propriei perfecţionări, o persoană cu talent la artele feminine, pricepându-se să brodeze, să cânte la pian, să preseze frunze între file de carte şi alte lucruri de acest fel; o fiinţă care cânta suav, citea în linişte şi trata cu discernământ orice opinie; o făptură aidoma unei fermecătoare şi nepreţuite statuete de colecţie, căreia să-i placă, mai presus de toate, să fie iubită. Anna Wetherell nu avea niciuna dintre aceste calităţi, însă a admite că Anna nu semăna nicidecum cu năluca fantastică a idealului fantasmagoric din închipuirea lui Frost nu înseamnă să

credem că funcţionarului bancar nu îi păsa de ea sau că nu găsea satisfacţie în nurii ei, la fel ca toţi ceilalţi. Imaginându-şi-o acum pe Anna împreună cu Staines, simţi o undă de neplăcere, aproape de dezgust.

— O, da, zise Mannering ridicând dopul de cristal de la gâtul carafei şi clătinând lichidul dinăuntru. A plătit să o aibă toată noaptea, şi să-l ia naiba pe poliţai sau pe cine ar veni să-i bată la uşă! Asta, la el acasă, bagă de seamă! Nu-i plac lui hotelurile de curve! A fost foarte tipicar; pe ea o voia cu tot dinadinsul, nu pe Kate, nu pe Lizzie, pe ea anume; era musai să fie Anna. Ca apoi, a doua zi dimineaţă, ca să zacă pe jumătate moartă, iar el să nu fie de găsit pe nicăieri. Să-ţi stea mintea-n loc, nu alta, Charlie. Bineînţeles, *ea* nu-i de niciun ajutor. *Ea* zice că nu ţine minte absolut nimic din ce-a fost înainte să se trezească la puşcărie, iar după expresia tâmpă de pe mutra ei sunt înclinat să o cred. E târfa mea cea mai bună, Charlie, fir-ar ale dracu' de droguri păcătoase cu care se îndoapă. Vrei un trabuc?

Frost acceptă o ţigară de foi din cutie, iar Mannering se aplecă ţinând o hârtiuţă răsucită deasupra cărbunilor din foc, însă era prea scurtă şi se mistui prea repede, iar Mannering se arse la degete. Înjurând, lăsă hârtia să cadă în vatră. Trebui să improvizeze o altă fâşiuţă, răsucind o bucată de sugativă, aşa că trecură câteva clipe bune până ca ambele trabucuri să fie, în cele din urmă, aprinse.

— Dar asta nu-i nimic pe lângă necazurile prin care ai trecut tu, adăugă Mannering aşezându-se.

Frost păru jignit.

— Necazurile mele, cum le numeşti tu, sunt sub control, zise el.

— Eu aş zice că *nu* sunt, replică Mannering. Cum rămâne cu văduva care a apărut nitam-nisam joi, de vuieşte acum tot târgul? Păi să-ţi spun eu cum se vede totul din perspectiva mea. Se vede groaznic de limpede că tu *ai ştiut* de aurul ascuns în coliba defunctului, iar după moartea lui, ai făcut pe dracu'n patru ca vânzarea să aibă loc cât de repede cu putinţă.

— Nu-i deloc adevărat, spuse funcţionarul de la bancă.

— Se vede ca şi cum ai fi şi tu băgat în tărăşenia asta, Charlie, continuă Mannering. Tu şi Clinch: în cârdăşie, complici la cataramă. O să aducă un judecător, să ştii. O să trimită pe

careva de la Curtea Supremă. Chestiile de genul ăsta nu se sting de la sine. Vom fi târâţi cu toţii în asta – unde eram în seara de paisprezece ianuarie, declaraţii dintr-astea. N-ar strica să ne coordonăm povestea dinainte, cu toţii. Eu nu te acuz. Doar descriu situaţia din poziţia mea.

Exista întotdeauna, la Mannering, o undă de retorică suverană în felul de a vorbi, căci percepţia lui despre sine era de nezdruncinat, autoritară şi absolută. Nu putea concepe lumea decât dintr-o perspectivă dominantă, practicând stilul declamator. Sub acest aspect, se deosebea radical de musafirul lui, o discrepanţă care, în cazul lui Mannering, îi provoca o oarecare iritare, căci, deşi prefera o companie respectuoasă, îl agasau indivizii pe care îi considera nedemni de atenţia lui. Era foarte generos cu Charlie Frost, întotdeauna tratându-l pe tânăr cu băuturi şi ţigări sau oferindu-i bilete la galerie pentru toate noile reprezentanţii pe scenă, dar uneori firea reticentă şi tăcută a lui Frost îl călca pe nervi. Mannering avea tendinţa de a le repartiza roluri cunoscuţilor lui, etichetându-i aşa cum etichetezi un om după profesia lui, numindu-l „doctor” sau „caporal”; etichetele lui, formulate lăuntric şi niciodată divulgate cu voce tare, îi descriau pe ceilalţi oameni doar prin raportare la persoana lui, acesta fiind felul în care vedea el fiecare om pe care îl întâlnea: ca pe o reflexie sau ca pe o refracţie a eului său autentic.

Mannering, aşa cum s-a menţionat deja, era un bărbat foarte gras. La douăzeci de ani, fusese voinic, iar la treizeci de ani, de-a dreptul burduhănos; când a împlinit patruzeci de ani, trunchiul lui căpătase o formă aproape sferică, ceea ce îl obliga, spre disperarea lui lăuntrică, să ceară ajutor pentru a încăleca şi a descăleca din şa. Neconcepând să *admită* că pântecul voluminos devenise un impediment în activitatea zilnică, Mannering dădea vina pe gută, o afecţiune de care nu suferise niciodată, dar care i se părea că suna aristocratic. Îi plăcea enorm să fie luat *drept un* aristocrat, ceea *ce* oamenii chiar credeau adesea despre *el,* fiindcă Mannering avea favoriţi stufoşi şi un ten deschis, preferând cu precădere hainele scumpe. În ziua aceea, îşi prinsese un ac de aur la cravată, iar sacoul (cu nasturii încheiaţi, aproape plesnind pe el) avea revere crestate, cum era de bonton.

— Nu suntem băgaţi în nimic împreună, spuse Frost. Crede-mă, nu ştiu la ce te referi.

Mannering scutură din cap.

— Ba eu văd că eşti într-o situaţie nasoală, Charlie, văd foarte bine. Tu şi Clinch, amândoi. Dacă se ajunge la proces – şi se poate ajunge la proces, să ştii –, va trebui să explici de ce vânzarea colibei a fost expediată atât de repede. Acesta va fi punctul capital, punctul asupra căruia voi va trebui să vă înţelegeţi. Nu sugerez vreun sperjur, nu. Spun doar că declaraţiile voastre trebuie să se potrivească. Ce cauţi – un ajutor? Ai nevoie de un alibi?

— Un alibi? repetă Frost. Pentru ce?

— Haide, lasă, spuse Mannering mişcând mustrător şi patern din degetul arătător. Nu-mi spune mie că n-ai clocit tu *ceva.* Cum altfel să se fi aranjat vânzarea atât de repede!

Frost sorbi din coniac.

— Nu se cuvine să discutăm cu atâta nonşalanţă o asemenea chestiune. Mai ales când sunt implicaţi şi alţii.

(Asta era o altă tactică de-a lui: întotdeauna să lase impresia că nu-i place să dea în vileag ceva.)

— Dă-i dracu’ pe „alţii”! exclamă Mannering. Şi termină naibii odată cu „nu se cuvine” sau „se cuvine”! Care-i povestea, haide, dă-ţi drumul ia gură!

— O să-ţi povestesc; dar n-a fost nimic necurat la mijloc, spuse Frost, nu fără satisfacţie, fiindcă îi plăcea îndeobşte să declare că el nu era deloc de blamat. Tranzacţia a fost perfect legală şi valabilă.

— Şi-atunci cum îţi explici?

— Ce să-mi explic?

— Cum s-a *întâmplat* totul!

— Este perfect explicabil, spuse calm Frost. Când Crosbie Wells a murit, Ben Löwenthal a aflat aproape imediat, fiindcă s-a dus să-i ia un interviu politicianului aceluia, în clipa în care tipul a ajuns în oraş, astfel încât să poată publica un articol special în ziarul de a doua zi dimineaţa. Iar politicianul, Lauderback pe numele lui, Alistair Lauderback, ei bine, *el* tocmai venise de la coliba lui Wells; *el* era cel care îl găsise mort în casă. Fireşte, i-a povestit totul lui Löwenthal.

— Abil, evreul, spuse Mannering cu o oarecare admiraţie.

Mereu la locul potrivit, în momentul potrivit, aşa-s ăştia, nu?

— Da, presupun, replică Frost, preferând să nu-şi exprime nicio opinie. Dar cum spuneam, Löwenthal a aflat de moartea lui Wells înaintea tuturor. Chiar înainte ca medicul legist să ajungă la colibă.

— Dar *el* nu s-a gândit să cumpere, spuse Mannering. Pământul.

— Nu, însă ştia că Edgar Clinch căuta să investească în ceva, aşa că i-a făcut un serviciu şi i-a dat informaţia, adică i-a spus că proprietatea lui Wells va fi scoasă curând la vânzare. Clinch a venit la mine în dimineaţa următoare cu banii peşin, pregătit să cumpere. Şi asta e toată povestea.

— O, nu, nu este, zise Mannering.

— Eu te asigur că *este,* spuse Frost.

— Ştiu să citesc printre rânduri, Charlie, zise Mannering. Hm, cică „i-a făcut un serviciu”! Din mărinimia inimii lui milostive, ei? Nu unul ca el, nu Löwenthal! Ăsta se cheamă un pont, şi e un pont despre un purcoi de galbeni, ce naiba. Ăia doi sunt în cârdăşie aici, Löwenthal şi Clinch. Pun pariu pe ce vrei tu.

— Dacă e aşa, spuse Frost ridicând din umeri, te asigur că eu nu ştiu nimic despre asta. Tot ce-ţi spun eu este că vânzarea casei a fost perfect legală.

— Legală, grăit-a bancherul, ha! Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce a trebuit să se întâmple atât de *repede*?

Frost era imperturbabil.

— Simplu, fiindcă nu existau niciun fel de hârţoage la mijloc. Crosbie Wells nu a avut nimic: *nu* datorii, *nu* asigurare, nimic de rezolvat. Niciun act.

— Niciun act?

— Nu în casă. *Nu* certificat de naştere, *nu* bilet de călătorie, *nu* autorizaţie. Nimic.

Mannering răsucea trabucul între degete.

— Niciun act, repetă el. Tu ce înţelegi din asta?

— Nu ştiu. Le-o fi pierdut, poate.

— Totuşi, cum să-ţi pierzi actele?

— Nu ştiu, spuse Frost din nou.

Nu-i plăcea să fie presat să-şi spună părerea.

— Poate le-o fi ars cineva. Ca să se descotorosească de ele.

— Cine? se încruntă Frost.

— Politicianul ăla, zise Mannering. Lauderback. El a fost primul la locul faptei. O fi şi *el* amestecat în afacerea asta cumva. Poate i-o fi povestit lui Löwenthal despre comoara ascunsă în colibă. Poate că a văzut comoara, i-a povestit lui Löwenthal, iar Löwenthal i-a spus lui Clinch! Dar asta-i o tâmpenie, adăugă el respingându-şi propria ipoteză. Lui nu-i poate ieşi nimic de-aici, ce zici? Şi nici evreului, de fapt. Doar dacă nu cumva capătă fiecare o felie undeva pe parcurs...

— Nimeni nu capătă nicio felie, spuse Frost. Averea este ţinută în păstrare la bancă. Nimeni nu se poate atinge de bani. Cel puţin nu înainte ca acţiunea intentată de văduvă să-şi găsească o rezolvare în instanţă.

— O, da – *văduva,* zise Mannering savurând ideea. Iată cum lucrurile capătă o turnură neprevăzută! Ce părere ai despre *ea*? E o veche cunoştinţă de-a mea, înţelegi, o cunoştinţă. Greenway, ăsta-i numele ei de fată. N-am ştiut niciodată că e doamna Wells; pentru mine, era duduia Greenway. Îţi place de ea, Charlie?

Frost ridică din umeri.

— Are argumentul actelor de partea ei, spuse el. Dacă legalitatea certificatului de căsătorie va fi confirmată, atunci vânzarea va fi revocată, iar averea îi va reveni ei. Chestiunea a încăput pe mâinile birocraţilor acum.

— Dar te-am întrebat dacă îţi place de ea.

Frost părea agasat.

— Arată bine, spuse el. Mi se pare o persoană foarte frumoasă.

Îşi vârî trabucul în colţul gurii şi muşcă din el, cu o expresie mascând parcă o umbră de tresărire.

— Da, e frumoasă, corect, spuse fericit Mannering. Da, da, e frumoasă, aşa-i! Joacă un bărbat pe degete aşa cum îi joacă degetele pe claviatura pianului, şi cu ce repertoriu, oho! Presupun că asta a păţit şi bătrânul Crosbie Wells, săracul de el! L-a jucat pe degete, ca pe toţi ceilalţi.

— Nu pot să-nţeleg deloc căsătoria lor, recunoscu Frost. Ce putea să ofere un bărbat bătrân, cum era Crosbie Wells, chiar şi unei femei urâte, darămite uneia frumoase ca ea? Nu-nţeleg ce a atras-o la el; cât îl priveşte pe el, sigur, nu mă mir că a fost

atras de ea.

— Uiţi de averea lui, spuse Mannering mişcând dojenitor din deget. Cel mai puternic afrodisiac din lume! Cu siguranţă că s-a măritat cu bătrânul Crosbie pentru banii lui. Şi pe urmă omul i-a pus la ciorap, iar ea n-a mai avut încotro decât să aştepte ca el să moară. Cum altfel s-ar putea explica totul? Mai ales că tipa a apărut atât de repede după moartea lui, de parcă ea ar fi pus-o la cale, pe cuvânt. Oh, Lydia Wells e şmecheră de tot! Stă cu ochii pe bani şi cu degetele pe lirele sterline. Nu şi-ar pune ea iscălitura pe un act, dacă nu i-ar ieşi un profit din asta.

Frost nu reacţionă imediat, fiindcă răspunsul lui Mannering îl făcuse să-şi amintească de motivul vizitei lui, iar acum voia să-şi adune gândurile înainte de a anunţa pentru ce venise acolo; după câteva clipe totuşi, Mannering scoase un râset lătrător şi pocni cu pumnul în birou.

— *Ahaha,* te-am prins! exclamă el extrem de încântat. Ştiam eu! Ştiam eu că eşti în încurcătură, te-am mirosit eu! Ce e, haide, zi! Care-i infracţiunea ta? Care-i hiba? Te-ai dat de gol, Charlie, se vede pe faţa ta. E ceva legat de averea aia, nu-i aşa? Ceva referitor la Crosbie Wells.

Frost sorbi din coniac. Nu săvârşise nicio infracţiune, propriu-zis, totuşi *exista* o hibă şi *avea* legătură cu averea şi *se referea* la Crosbie Wells. Privirea îi alunecă peste umărul lui Mannering spre fereastră; pregetă câteva clipe contemplând priveliştea şi căutând cum să formuleze mai bine problema.

După ce comoara descoperită în coliba lui Wells fusese evaluată la bancă, Edgar Clinch îi făcuse lui Frost un cadou foarte frumos, în semn de mulţumire pentru rolul jucat de acesta în înlesnirea vânzării: un bilet de bancă pentru suma de treizeci de lire sterline. Primirea acestui bilet de bancă a avut un efect subit şi ameţitor asupra lui Charlie Frost, al cărui venit era dedicat, în principal, întreţinerii părinţilor pe care nu-i vedea niciodată şi nici nu-i iubea. Într-o euforie de o exuberanţă nemaiîntâlnită de el în viaţă, Frost a hotărât să cheltuiască întreaga sumă de bani, şi asta imediat. Nu îi va informa pe părinţii lui despre această pleaşcă neaşteptată şi va cheltui până la ultimul penny doar pentru el. A încasat astfel treizeci de monede de aur strălucitoare de câte o liră, iar cu acestea a cumpărat o vestă de mătase, o ladă de whisky, un set de cărţi

de istorie legate în piele, un ac cu rubin pentru reverul hainei, o cutie de bomboane fine de import şi un set de batiste cu monograma lui lângă o roză.

Lydia Wells a sosit în Hokitika la câteva zile după această risipă impulsivă. Imediat după sosire, a venit la Banca Centrală, anunţându-şi intenţia de a revoca vânzarea casei şi a bunurilor soţului ei răposat. Dacă această revocare primea aprobarea instanţelor de judecată, Frost urma să fie obligat, la rândul lui, ştia el asta prea bine, să pună la loc cele treizeci de lire. Nu putea vinde vesta decât la mâna a doua, ca pe o haină purtată; cărţile şi acul pentru rever le putea amaneta, dar doar pentru o mică parte din valoarea lor reală; lada de whisky o desfăcuse; bomboanele nu mai erau; şi care nebun ar vrea să cumpere o batistă brodată cu iniţialele altuia? Una peste alta, ar fi norocos dacă ar recupera măcar şi jumătate din suma pe care o cheltuise. Va fi nevoie să apeleze la unul dintre nenumăraţii cămătari din Hokitika, rugându-se să-i dea bani pe credit; va trebui să ducă povara datoriei luni de zile, poate chiar ani; şi cel mai rău lucru, va trebui să le mărturisească părinţilor lui întreaga mânărie. Numai şi gândindu-se la asta, simţea că i se face rău.

Dar el nu venise la Mannering pentru a-şi mărturisi umilinţele.

— Nu sunt în nicio încurcătură, replică el tăios, îndreptându-şi privirea din nou spre gazda lui. Însă intuiesc perfect că altcineva ar putea să fie. Vezi tu, eu nu cred că averea i-a aparţinut lui Crosbie Wells. Eu cred că a fost furată, preciză el aplecându-se să scuture scrumul, dar constatând că ţigara se stinsese.

— Mda, şi de la cine? se interesă Mannering.

— Exact despre acest lucru vreau să discut cu tine, spuse tânărul funcţionar bancar.

Avea nişte chibrituri în buzunarul de la vestă; mută ţigara de foi în mâna dreaptă, ca să le ia.

— Mi-a venit o idee chiar acum, în această după-amiază, şi am vrut să o analizez cu tine. Este în legătură cu Emery Staines.

— O, fără niciun dubiu, *e băgat* şi el în toată chestia asta, spuse Mannering trântindu-se cu spatele de speteaza fotoliului.

(Frost încerca să-şi aprindă trabucul pentru a doua oară.)

— Să dispară el aşa, chiar în aceeaşi zi, e clar! Fără nicio îndoială, e amestecat şi el. Nu cred că există prea multe speranţe în privinţa sorţii prietenului nostru Emery, ascultă-mă pe mine ce-ţi spun. Avem noi o zicală printre căutătorii de aur: îţi poartă ghinion să fii norocos prea mult timp. Ai auzit asta vreodată? Ei bine, Emery Staines era cel mai norocos om pe care îl voi întâlni vreodată, probabil. Băiatul ăsta s-a ridicat spectaculos dintr-o sărăcie lucie într-o bogăţie fabuloasă, şi totul fără nicio mână de ajutor de la nimeni. Charlie, eu pot paria că a fost ucis. L-au ucis în râu – sau pe plajă – şi cadavrul lui a fost luat de ape. Niciun om nu suportă să vadă cum un puştan face avere. Un flăcău de nici treizeci de ani. Şi mai ales atunci când averea aceea e cinstită. Pun pariu că individul care l-a omorât era pe puţin cu douăzeci de ani mai mare decât el, precis. Cel puţin douăzeci de ani. Ce zici, punem rămăşag?

— Iartă-mă, dar nu, spuse Frost scuturând din cap aproape imperceptibil.

— O, da, zise Mannering dezamăgit. Tu nu eşti imprudent cu banii, aşa-i? Eşti un tip raţional. Nu dai cu banul decât dacă ştii că nimereşte tot în punga ta.

Frost nu răspunse, fiindcă discuţia îi amintise neplăcut de cele treizeci de lire pe care le cheltuise recent cu atâta nesăbuinţă; după câteva clipe, Mannering strigă:

— Dar nu mă lăsa să aştept!

Se simţea jenat din cauza ultimei remarci, care sunase a insultă mai mult decât fusese intenţia lui.

— Haide, ciripeşte! Ce idee ţi-a venit?

Charlie Frost îi povesti ce descoperise în acea dimineaţă, şi anume că Frank Carver deţinea jumătate din acţiunile minei de aur Aurora, ceea ce însemna că, practic vorbind, el şi Emery Staines erau parteneri de afaceri.

— Da, parcă auzisem de asta, spuse Mannering pe un ton evaziv. Deşi e o poveste mai lungă, mai ales că e treaba lui Staines ce face cu afacerile lui. Dar de ce ai ţinut să-mi spui?

— Fiindcă lotul minei Aurora are legătură cu scandalul Crosbie Wells.

— Cum aşa? se încruntă Mannering.

— O să-ţi explic.

— Te rog.

După ce pufăi de câteva ori din ţigară, Frost spuse:

— Averea lui Wells a venit prin bancă. A trecut pe la mine.

— Şi?

Dick Mannering nu suporta să lase pe altcineva să joace rolul principal prea multa vreme şi, de aceea, obişnuia să întrerupă frecvent conversaţia, de cele mai multe ori pentru a-l îndemna pe interlocutor să ajungă cât mai repede şi mai concis la concluzia pe care voia s-o expună.

Pe Frost totuşi era greu să-l zoreşti.

— Păi, exact aici este ciudăţenia, spuse el. Aurul fusese deja extras din minereu, şi nu de către cineva din Companie. După cum arătau lucrurile, se părea că prelucrarea fusese efectuată de cineva pe cont propriu.

— Aurul era deja extras? spuse Mannering. Asta n-am auzit.

— Nu, nici n-aveai cum, spuse Frost. Fiecare bucată de aur care intră în bancă trebuie să fie prelucrată, chiar dacă extracţia din minereu a fost făcută deja. Se procedează astfel pentru ca nu cumva să se strecoare vreun balast în aurul predat, dar şi pentru a garanta o calitate uniformă a metalului. Aşadar, Killarney a topit din nou toată cantitatea de aur provenită de la Wells înainte de a fi evaluată, turnând aurul în lingouri ştanţate cu sigiliul Băncii, aceasta fiind forma sub care a fost prezentat totul la ghişeu. Nimeni din afara băncii nu putea să ştie că minereul mai fusese topit o dată decât, desigur, individul care ascunsese comoara iniţial. O şi negustorul comisionar care a găsit comoara în colibă şi a adus-o la bancă.

— Cine-a fost ăla – Cochran?

— Harald Nilssen. De la Nilssen & Co.

— De ce nu Cochran? se încruntă Mannering.

Frost tăcu, trăgând din trabuc.

— Nu ştiu, spuse el în cele din urmă.

— Ce l-a apucat pe Clinch să târască încă un ins în afacerea asta? zise Mannering. Putea foarte bine să golească singur casa. Ce treabă a avut, mă rog, să-l amestece în chestia asta şi pe Harald Nilssen?

— Îţi explic eu: lui Clinch nu i-a trecut prin minte, nici în vis, că ar putea exista ceva de valoare în coliba aceea, zise Frost. A rămas siderat când a aflat de comoara ascunsă acolo.

— Siderat, chiar aşa?

— Da.

— E expresia ta, sau a lui?

— A lui.

— *Siderat,* repetă Mannering.

— În fine, reluă Frost. Pentru Nilssen, chestia asta a fost un câştig nesperat. Conform înţelegerii, urma să plece acasă cu zece la sută din valoarea bunurilor din colibă. A fost o zi norocoasă pentru el. A plecat acasă cu patru sute de lire sterline!

Mannering continua să aibă o expresie sceptică.

— Bun, hai, continuă, zise el. Topit, aurul fusese deja topit, asta ziceai.

— Mie mi-a revenit să mă uit la metal, zise Frost. La bancă, scriem întotdeauna o scurtă descriere a minereului – dacă e sub formă de firicele, foiţe etc. – înainte de a fi topit. Se procedează la fel şi atunci când aurul a fost deja extras: noi tot suntem obligaţi să consemnăm cum arăta materialul când a fost adus la bancă. Din motive de... (Frost făcu o pauză; vrusese să spună „siguranţă”, dar termenul nu se prea potrivea) – din motive de prudenţă, încheie el cam stângaci. Oricum, eu am examinat plăcuţele înainte ca Killarney să le pună în creuzet şi am văzut că pe dosul fiecărei plăcuţe topitorul – cine-o fi fost el – marcase un cuvânt.

Frost tăcu.

— Ei, zi, ce cuvânt? spuse Mannering.

— Aurora, răspunse Frost.

— Aurora.

— Exact.

Dintr-odată, Mannering deveni foarte atent.

— Dar atunci aceste plăcuţe – absolut toate – au fost prelucrate din nou, zise el. Au fost turnate în lingouri de către omul vostru de la bancă.

Frost mişcă afirmativ din cap.

— Da, şi pe urmă au fost închise în seif chiar în aceeaşi zi, după ce negustorul comisionar şi-a luat partea şi după ce au fost achitate taxele pe domeniu.

— Prin urmare, nu se mai păstrează nicio dovadă a acelui nume, zise Mannering. Am înţeles eu bine? Numele acela a dispărut. Numele acela s-a evaporat prin topire.

— Exact, a dispărut, confirmă Frost. Dar eu am notat acest lucru; numele de pe plăcuţe a fost consemnat în mod oficial. L-am scris în registrul meu, după cum ţi-am spus deja.

Mannering puse paharul jos.

— În regulă, Charlie. Cât vrei ca să faci dispărută acea pagină – sau registrul ăla al tău cu totul, mai bine? Cât poate costa o mică neglijenţă din partea ta? O picătură de apă sau o flacără atinsă din greşeală pe hârtie?

Frost era uimit.

— Nu înţeleg, zise el.

— Răspunde-mi doar la întrebare. Ai putea face ca pagina aceea să dispară?

— Aş putea, spuse Frost, dar n-am fost eu singurul care a văzut acea inscripţie. Killarney a văzut-o şi el. Mayhew a văzut-o de asemenea. A văzut-o şi unul dintre negustorii de aur, Jack Harmon, am impresia. E plecat acum la Greymouth. Oricare dintre ei ar fi putut povesti altor persoane acest amănunt. Era chiar impresionantă inscripţia aceea. Nicidecum un lucru pe care să-l uiţi cu uşurinţă.

— La naiba, înjură Mannering pocnind cu pumnul în birou. La naiba, la naiba, la naiba.

— Dar eu nu înţeleg, spuse Frost din nou. Ce importanţă are chestia asta?

— Ce se-ntâmplă cu tine, Charlie? izbucni Mannering pe neaşteptate. Cum de-a fost posibil să-ţi trebuiască *două săptămâni*, fir-ar să fie, ca să vii la mine cu schema asta? Ce-ai păzit până acum, ai dormit în front sau ce?

Frost se trase înapoi.

— Am venit astăzi la tine fiindcă m-am gândit că această informaţie ar putea fi de ajutor pentru găsirea domnului Staines, spuse el cu demnitate. Având în vedere că aceşti bani, în mod indiscutabil, îi aparţin *lui,* şi nu lui Crosbie Wells!

— Prostii. Puteai face asta de acum două săptămâni deja. Sau în orice zi de atunci.

— Dar eu n-am descoperit conexiunea cu Staines decât azi-dimineaţă. De unde era să ştiu despre Aurora? Nu ţin evidenţa situaţiei bancare a fiecărui individ sau a fiecărei mine. N-aveam niciun motiv...

— Ţi-ai luat partea ta, îl întrerupse Mannering arătând cu

degetul spre Frost. Ţi-ai luat partea ta din averea aia.

— Nu văd ce relevanţă are, se înroşi Frost.

— Ai căpătat o felie din averea lui Crosbie Wells, zi, da sau nu?

— Păi, neoficial..

Mannering trase o înjurătură.

— Şi ai tăcut mâlc, ha? zise el, se rezemă de spătar şi, zvâcnind scârbit din încheietura mâinii, aruncă în foc chiştocul trabucului. Până când văduva şi-a făcut apariţia şi te-ai văzut strâns cu uşa! Iar *acum* ai pus cărţile pe masă, pretinzând, chipurile, că faci un gest generos! Ce mama mă-sii, măi Charlie, tu chiar crezi că mă poţi tromboni aşa?

Frost avea un aer jignit.

— Nu, spuse el. Nu acesta e motivul. Am pus cap la cap toate piesele abia azi-dimineaţă. Pe cuvântul meu. Tom Balfour a venit la bancă servindu-mi o gogoriţă despre Francis Carver şi m-a rugat să verific situaţia acţiunilor acestui tip, iar în felul ăsta am descoperit...

— Ce?

— ...că Francis Carver preluase acţiuni din mina Aurora imediat după ce domnul Staines o cumpărase. Am aflat asta abia azi-dimineaţă.

— Şi ce-i schema asta cu Tom Balfour?

— Iar după ce a plecat domnul Balfour, am cercetat situaţia financiară a minei Aurora şi am observat că profiturile Aurorei au început să scadă dramatic exact în perioada când Carver a cumpărat acţiunile din firmă, şi *atunci* mi-am amintit de numele inscripţionat pe plăcuţe, punând astfel cap la cap toate informaţiile. Pe cuvântul meu.

— Dar ce treabă are Tom Balfour cu Francis Carver? întrebă Mannering ridicând glasul.

— Vrea să-l aducă în faţa justiţiei, zise Frost.

— Din ce motiv?

— Zicea că Francis Carver furase o avere de pe terenul aurifer aparţinând altui ins sau ceva de genul ăsta. Însă s-a ferit să spună şi a turnat o minciună.

— Hm, mormăi magnatul.

— Am venit direct la tine, să-ţi povestesc totul, continuă Frost, sperând încă să fie lăudat. Am plecat mai devreme de la

bancă, ca să vin direct la tine. Şi asta imediat ce am pus toate piesele cap la cap.

— Toate piesele! pufni Mannering zeflemitor. *N-ai tu* toate piesele, Charlie, băiete. Nu ştii nici măcar cam cum arată jumătate dintre ele.

Frost era ofensat.

— Asta ce vrea să însemne?

Dar Mannering nu-i răspunse.

— Johnny Quee, zise el. Johnny Quee, lua-l-ar naiba.

Se ridică în picioare atât de brusc, încât fotoliul se răsturnă în spatele lui şi se izbi de perete; căţeaua sări în picioare, în culmea fericirii, şi începu să gâfâie.

— Cine? întrebă Charlie, dar pe urmă îşi aminti.

Quee era numele băieşului care lucra la mina Aurora. Numele lui era menţionat în evidenţele băncii.

— Problema mea chinezească – şi acum a ta de asemenea, din păcate, zise Mannering pe un ton sumbru. Eşti de partea mea, Charlie, sau împotriva mea?

Frost privi în jos spre trabucul din mână.

— De partea ta, bineînţeles. Nu văd de ce trebuie să pui asemenea întrebări.

Mannering se duse în partea din spate a camerei. Deschise un dulap, în care se vedeau două carabine, nenumărate pistoale şi o enormă centură, care avea două tocuri de piele de căprioară pentru revolver şi franjuri dintr-o piele mai tare. Începu să-şi prindă în catarame în jurul taliei lui groase acest accesoriu cam absurd.

— Ar trebui să porţi şi tu armă, sau ai deja?

Frost se coloră un pic la faţă. Se aplecă şi strivi chiştocul fără să se grăbească, împungând cu capătul ars al trabucului de trei ori în scrumieră, şi apoi din nou, fărâmiţând scrumul până nu mai rămase decât un praf fin negru.

Mannering bătu din picior.

— Hei, n-auzi? Porţi armă, sau nu?

— Nu port armă, zise Frost aruncând în cele din urmă ciotul de trabuc. Ca să fiu foarte sincer cu tine, Dick, n-am tras în viaţa mea cu o armă de foc.

— N-are importanţă, spuse Mannering. E simplu ca bună ziua.

Şi, ducându-se înapoi la dulap, alese de pe rastel două revolvere moderne cu percuţie.

Frost îi urmărea toate mişcările.

— Aş fi un secundant foarte incompetent, dacă nu voi cunoaşte motivul disputei tale şi nu voi avea mijloacele să îi pun capăt, spuse el la un moment dat, încercând să păstreze un ton calm.

— Nu contează, nu contează, zise Mannering inspectând armele de foc din dulap. Intenţionam să-ţi dau să foloseşti un revolver Colt Army, dar acum dacă mă gândesc mai bine... nu, se încarcă al naibii de complicat, mai ales că necesită şi alice, şi praf de puşcă. Complicat, pe ploaia asta. Mai ales dacă n-ai făcut niciodată aşa ceva. Ne descurcăm noi. Ne descurcăm noi.

Frost se uita la centura lui Mannering.

— Arată şocant, nu-i aşa? spuse Mannering fără să zâmbească.

Vârî revolverele în tocurile de piele, traversă încăperea până la cuier şi îşi luă paltonul de pe umeraşul de lemn.

— Nu-ţi face griji; vezi, când îmi pun haina şi mă închei la toţi nasturii, nimeni nu se prinde ce port pe dedesubt. Crede-mă, Charlie, îmi clocoteşte sângele în vene. Afurisitul ăla de orezar! Îmi clocoteşte sângele în vene.

— N-am idee de ce, spuse Frost.

— Ştie *el* de ce, ripostă Mannering.

— Stai un pic, spuse Frost. Spune-mi măcar un lucru. Ce intenţionezi exact să faci?

— Mergem să-l băgăm în sperieţi pe un chinez, spuse magnatul vârându-şi braţele în palton.

— Cum adică să-l băgăm în sperieţi? întrebă Frost, care sesizase cu un tremur folosirea pluralului. Şi pentru ce motiv?

— Acest chinez lucrează la Aurora, spuse Mannering. Asta e munca lui, Charlie: să topească minereul de aur, cum spuneai chiar tu.

— Dar ce nemulţumire ai cu el?

— Nu-i neapărat o nemulţumire, ci mai degrabă o răfuială.

— O! spuse subit Frost. Doar nu presupui că *el* l-a ucis pe domnul Staines?

Mannering mormăi ceva, nervos. Luă mantoul lui Frost din cuier şi i-l azvârli în braţe; acesta îl prinse, dar nu schiţă niciun

gest să se îmbrace.

— Hai să mergem, spuse Mannering. Pierdem vremea.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, fă-mi măcar favoarea de a-mi vorbi deschis, izbucni Frost. Trebuie să ştiu limpede care-i treaba, dacă e să dăm buzna în afurisitul ăla de Chinatown!

(Frost îşi regretă cuvintele de îndată ce le rostise, fiindcă el, unul, nu voia să dea buzna în Chinatown, *orice-ar fi fost,* indiferent dacă ştia limpede sau nu care era treaba.)

— N-avem timp, spuse Mannering. O să-ţi spun pe drum. Pune haina pe tine.

— Nu, zise Charlie Frost descoperind, spre surprinderea lui, că, în mod delicat, putea da dovadă şi de fermitate, rămânând pe poziţiile lui. Nu e nicio grabă, doar că te-ai înfierbântat. Spune-mi acum.

Mannering se codea, cu pălăria în mână.

— Acest chinez a lucrat pentru mine, spuse el în cele din urmă. A fost băieş la Aurora înainte ca eu să-i vând această mină lui Staines.

Frost clipi contrariat.

— Aurora a fost a ta?

— Şi când Staines a cumpărat-o, spuse Mannering încuviinţând din cap, chinezoiul a rămas pe loc şi a continuat să sape după aur. Are contract, înţelegi. Johnny Quee e numele lui.

— N-am ştiu că Aurora fusese a ta.

— Jumătate din pământul de-aici până la Grey mi-a aparţinut mie la un moment dat, spuse Mannering umflându-şi un pic pieptul. În fine. Înainte ca Staines să apară, eu şi Quee am avut o ceartă. Nu, nu neapărat o ceartă. Eu am metoda mea de a face lucrurile, asta-i tot, iar chinezoii au metodele lor. Uite ce s-a întâmplat însă. În fiecare săptămână, eu luam producţia totală obţinută de Quee, după ce fusese evaluată, bineînţeles, şi o aruncam înapoi în mină.

— Ce făceai?

— O aruncam înapoi în mină.

— Adică îţi „botezai” singur propriul teren? zise Frost, cu o expresie şocată.

Nefiind un mare observator al naturii umane, Charlie Frost se simţea adesea trădat de semenii lui. Aerul de criptică

strategie pe care-l avea de cele mai multe ori când vorbea nu era prefăcut, deşi Frost sesiza perfect efectele atitudinii lui; mai degrabă, era consecinţa unei fundamentale opacităţi faţă de orice experienţă exterioară persoanei lui. Frost nu ştia cum să se asculte pe sine, aşa cum ar fi ascultat o altă persoană; nu ştia să vadă lumea prin ochii altcuiva; nu ştia cum să contemple firea semenilor lui, ci doar să o compare, fie cu invidie, fie cu compătimire, raportând-o la el însuşi. Era un hedonist în sinea lui, veşnic înfăşurat în coconul propriilor lui simţuri, interesat, întotdeauna, de lucrurile pe care le deţinea deja şi de lucrurile pe care dorea să le obţină; subiectivitatea lui era cuprinzătoare şi completă. Nu vorbea niciodată deschis şi nu îşi declara niciodată motivaţiile personale în sfera publică, iar din această cauză era perceput îndeobşte drept un gânditor extrem de obiectiv, având o judecată imparţială şi echitabilă. Dar nu aceasta era realitatea. Şocul pe care îl manifesta acum nu era indignare, şi nici măcar o dezaprobare reală: Frost era pur şi simplu stupefiat, constatând că nu fusese capabil să vadă în Mannering decât un om cu o bogăţie demnă de invidiat şi o sănătate demnă de compătimit, un om care avea mereu trabucuri de cea mai fină calitate şi a cărui carafa cu băutură părea să nu sece niciodată.

Mannering ridică din umeri:

— Nu sunt eu primul om şi nici ultimul care vrea să scoată profit, zise el.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, spuse Frost.

Pentru Mannering însă ruşinea era un sentiment ce însoţea doar eşecul; nu putea fi determinat să aibă mustrări de conştiinţă, dacă, după propria-i estimare, el nu greşise cu nimic.

— În regulă, continuă el. Vasăzică, acum ţi-ai făcut o opinie despre întreaga situaţie. Uite, totuşi, cum s-a întâmplat. Terenul minier propriu-zis nu avea niciun randament. Cel mult dacă scoteai o tulbureală din nisip şi aluviuni. După ce l-am cumpărat, am îngropat în pietriş o cantitate de aur în valoare de cam douăzeci de lire sterline, presărând-o pe toată suprafaţa, apoi i-am dat ordin lui Quee să înceapă să sape. Quee găseşte aurul, nicio problemă. La sfârşitul săptămânii, se duce să-l cântărească la postul de lucru din tabără, ca toţi ceilalţi mineri. Asta era înainte să existe escorta aurului, dacă ţi-aduci aminte.

Pe vremea când banca avea posturi de lucru în lungul râului, iar negustorii de aur munceau pe cont propriu. Bun, când vine rândul minei mele şi aurul meu este cântărit, bancherii mă întreabă dacă vreau să-l depun imediat la bancă. Eu spun nu, deocamdată nu; vreau să-l iau înapoi, ca aur pur. Povestea mea era că l-aş fi păstrat pentru un cumpărător privat, care urma să exporte tot metalul, în schimbul unei sume globale. Sau, în fine, o născoceală în genul ăsta, nu mai ţin minte acum. Bun, după ce „marfa” este cântărită, iar valoarea este înregistrată, eu adun totul, aştept să se lase întunericul, mă furişez înapoi la mină şi scutur tot aurul a doua oară, presărându-l peste pietriş.

— Nu-mi vine să cred, pe cuvânt, spuse Frost.

— Poţi să crezi sau nu, treaba ta, zise Mannering. Meritul e al chinezului, bineînţeles; chestia asta s-a repetat de vreo patru sau cinci ori, poate, şi în fiecare săptămână venea înapoi cu exact aceeaşi cantitate de metal, nici mai mult, nici mai puţin. Găsea totul, nu conta cât de mult amestecasem cu pietrişul, nu conta cât de gros era stratul de nisip şi aluviuni, nu conta vremea de-afară, nu conta *nimic.* Trăgea ca un cal de povară. Nu pot să nu-i laud pe chinezi pentru calitatea asta: când vine vorba de muncă în toată regula, nu le poţi găsi niciun cusur.

— Dar tu nu i-ai spus niciodată ce făceai, de fapt.

Mannering era şocat.

— Bineînţeles că nu, zise el. Să-mi mărturisesc păcatele?! Bineînţeles că nu i-am spus nimic! În fine. După toate aparenţele, arăta ca şi cum din Aurora se scotea un profit de douăzeci de lire sterline în fiecare săptămână. Nimeni nu avea habar că erau mereu aceleaşi şi aceleaşi douăzeci de lire! Oricine putea spune că era un teren aurifer cu o producţie constantă de metal galben.

Iniţial, când începuse să povestească, Mannering fusese oarecum exasperat de atitudinea lui Frost, însă afinitatea lui naturală pentru depănarea unei poveşti nu putea fi înfrânată multă vreme, aşa că în scurt timp a început să-i facă plăcere să relateze aceste dovezi ale ingeniozităţii minţii lui. Se relaxă, vorbind cu o delectare vizibilă, în timp ce se bătea pe picior cu borul ţilindrului.

— Dar pe urmă, Quee a început să se prindă, zise el. Pesemne că pândise să vadă ce fac ori, pur şi simplu, se

dumirise singur. Ce crezi că face atunci? Vulpoi şiret ce e el! Se apucă să prelucreze minereul în fiecare săptămână într-un mic creuzet de-al lui. Pe urmă, îl aduce la postul de lucru al taberei deja topit sub forma unor bucăţi de jumătate de kilogram cam aşa de mari. Cum să mai arunci înapoi printre pietre *aşa ceva*! N-are importanţă, îmi zic eu. Aveam nenumărate alte loturi de vânzare, iar celelalte mine scoteau cantităţi frumoase. Nu rămânea decât să plimb pulberea de aur de colo colo. Prin urmare, am început să predau la bancă plăcuţele lui Quee, prezentându-le drept profit de la mina Visul Angliei, iar în fiecare săptămână am continuat să „botez” Aurora exact ca înainte, măsluind bine solul, doar că foloseam pentru asta pulberea de la Visul Angliei, şi nu de la Aurora – pricepi? Aurora scosese un profit de douăzeci de lire pe săptămână până atunci; trebuia să menţină acelaşi randament, fiindcă altminteri ar fi părut că profiturile minei începuseră să scadă drastic, iar eu nu mi-aş mai fi scos profitul *meu* când o vindeam. Pe urmă însă, Quee, mare şmecher, a găsit soluţie şi pentru *asta,* continuă Mannering ridicând glasul într-o cadenţă finală. Afurisitul s-a apucat să graveze numele lotului – Aurora – pe plăcuţele alea ale lui. Cum să *le* mai predau la bancă pretinzând că provin de la Visul Angliei, fără să stârnesc suspiciuni, n-am dreptate? Ce tupeu pe el, să-mi facă mie aşa ceva!

— Nu-mi *vine* să cred, spuse Frost, care continua să se simtă foarte înşelat.

— În fine, asta e situaţia oricum, zise Mannering. Asta-i povestea. Aşa stăteau lucrurile când a venit Emery.

— Şi?

— Şi ce?

— Păi, ce s-a întâmplat?

— Ştii prea bine ce s-a întâmplat. I-am vândut lui Aurora.

— Dar mina era neproductivă, ai spus chiar tu!

— Da, recunoscu Mannering.

— I-ai vândut o mină neproductivă!

— Da.

— Dar e prietenul tău, spuse Charlie Frost, regretându-şi însă cuvintele când nici nu terminase bine să le rostească.

Cât de patetic suna observaţia lui – cum să-l dojeneşti pe un om ca Mannering apropo de *prietenie*? Mannering, care era la

apogeul marţial al vieţii lui. Mannering, care era un bărbat prosper şi bine îmbrăcat, Mannering, care deţinea cea mai mare şi cea mai frumoasă clădire de pe strada Revell. Avea pepite de aur atârnate de lanţul de la ceas. Mânca la fiecare masă carne. Cunoscuse o sută de femei – poate chiar o mie – poate mai multe. De ce să-i pese lui de *prieteni*? Frost simţea că se înroşise.

Mannering îl studie câteva clipe pe tânărul din faţa lui, apoi spuse:

— Uite care-i esenţa problemei, Charlie. O avere de patru mii de lire sterline – aur prelucrat sub formă de plăcuţe şi pe fiecare plăcuţă în parte ştanţat cuvântul Aurora – a fost descoperită în locuinţa unui om decedat. Nu ştim de ce şi nu ştim cum, dar ştim cine, iar acest „cine” este vechiul meu prieten Quee din Kaniere. Clar? Din acest motiv trebuie noi să mergem acum în Chinatown. Ca să-i pot pune câteva întrebări lui Quee.

Frost intuia că Mannering continua să-i ascundă ceva.

— Dar comoara propriu-zisă? spuse el. Cum îţi explici existenţa ei? Dacă Aurora *este* o mină falsă, neproductivă, de unde a venit tot aurul acela? Iar dacă Aurora *nu este* o mină falsă, atunci cine se ţine de matrapazlâcuri ca să lase impresia că acel teren minier nu ar valora nimic?

Magnatul îşi puse pălăria pe cap.

— Tot ce ştiu eu, zise el trăgând borul pălăriei între degetul mare şi arătător, pe toată circumferinţa, înainte şi înapoi, este că am o răfuială de purtat. Nimeni nu îşi bate joc de Dick Mannering mai mult de o dată, or, din câte văd eu, acest muţunache de chinezoi a vrut să mă tragă pe sfoară într-o veselie. Haide, să mergem! Sau faci pe fricosul cu mine?

Nimănui nu-i place să fie acuzat de laşitate, şi cu atât mai puţin unui om care se simte de-a dreptul un laş. Pe un ton rece, Frost spuse:

— Nu sunt deloc fricos.

— Bun, spuse Mannering. Fără resentimente, atunci. Haide, vino!

Frost îşi băgă braţele pe mânecile mantoului.

— Sper doar să nu se ajungă la păruială, zise el.

— Asta o să mai vedem, zise Mannering. Asta o să mai

vedem. Haide, Holly, haide, fetiţa! Di-dii, în pas alergător! Avem treabă în defileul Hokitika!

*

În timp ce Frost şi Mannering păşeau afară din clădirea Operei „Prinţul de Wales” îndesându-şi bine pălăriile pe frunte ca să nu-i plouă pe faţă, Thomas Balfour cotea pe strada Weld, situată cu vreo trei cvartale mai la sud. Balfour îşi petrecuse ultima oră şi jumătate la Deutsches Gasthaus de pe strada Camp, unde o farfurie plină cu varză murată, cârnaţi şi sos brun, la o masă în faţa căminului cu focul aprins, şi un răgaz de neîntreruptă contemplare îl ajutaseră să se concentreze din nou la treburile lui Alistair Lauderback. Plecă de la Gasthaus revigorat şi porni de îndată spre sediul ziarului *West Coast Times.*

La vitrina prăvăliei, obloanele erau trase pe dinăuntru; uşa din faţă era închisă. Balfour apăsă pe clanţă: era încuiat. Intrigat, ocoli clădirea până în partea din spate, unde se afla micul apartament în care locuia Benjamin Löwenthal, editorul ziarului. Ascultă câteva clipe la uşă şi, neauzind nimic, roti cu precauţie mânerul rotund al uşii, care se deschise cu uşurinţă.

Balfour se trezi faţă în faţă cu Löwenthal, care şedea în faţa mesei, cu mâinile în poală, de parcă l-ar fi aşteptat pe Balfour să-l trezească din transă. Se ridică imediat în picioare.

— Tom, spuse el. Ce e? S-a întâmplat ceva rău? De ce n-ai bătut la uşă?

Masa la care şezuse era, de fapt, un banc tipografic de montaj, cu suprafaţa crestată şi uzată, plină de pete de cerneală şi chimicale; astăzi totuşi, Löwenthal curăţase frumos toate urmele specifice tiparului şi aşternuse deasupra o faţa de masă brodată. În mijloc, pusese o farfurioară pe care ardea o lumânare groasă.

— Oh, zise Balfour. Iartă-mă, Ben. Te salut. Iartă-mă, iartă-mă. N-am vrut să deranjez, adică, ştii, n-am vrut să te deranjez.

— Dar eşti bine-venit! spuse Löwenthal, dumirindu-se că Balfour nu-i aducea veşti proaste, ci trecuse doar să mai stea de vorbă cu el. Intră, plouă rău afară.

— N-am vrut să îţi întrerup…

— N-ai întrerupt nimic. Intră, intră, haide, închide uşa!

— N-am venit cu *treburi*, spuse Balfour în loc de scuze, ştiind că pentru Löwenthal, fiind sărbătoare, era zi de odihnă. Nu e o problemă de *muncă.* Voiam doar să discut ceva cu tine.

— A sta de vorba cu tine nu înseamnă niciodată *muncă* pentru mine, răspunse amabil Löwenthal, apoi, pentru a patra oară, insistă: Dar, te rog, intră, intră.

— În cele din urmă, Balfour păşi înăuntru şi închise uşa. Löwenthal se aşeză la loc şi îşi împreună mâinile.

— De multă vreme, mă tot gândesc că pentru evrei tipărirea ziarelor este meseria perfectă. Duminica nu apare niciun ziar, înţelegi, aşa că sabatul este plasat perfect între zilele săptămânii. Mi-e milă de competitorii mei creştini, care trebuie să-şi petreacă duminicile pregătind formele de tipar, acoperindu-le cu cerneală, ca să fie totul gata luni dimineaţa; nici n-apucă să se odihnească. Când veneai acum pe alee, exact la asta meditam. Da, pune haina în cui. Te rog, ia un loc.

— Eu, unul, sunt anglican, zise Balfour, care aidoma multor oameni aparţinând acelei confesiuni nu se simţea în largul lui lângă obiectele de cult. Se uita cu circumspecţie la lumânarea lui Löwenthal, de parcă gazda lui ar fi scos pe masă o cămaşă din păr aspru sau un brâu cilice din metal.

— Ce voiai să-mi spui, Tom?

Benjamin Löwenthal nu era nicidecum supărat că ritualurile lui săptămânale fuseseră întrerupte, fiindcă sentimentul religios pentru el comporta multă încredere de sine, ezitările şi îndoielile sufleteşti nefiind apanajul firii sale. Adesea, îşi întrerupea rugăciunile de sabat cu mici probleme, fără să considere că ar fi păcătuit din cauza asta, mai ales că ştia perfect diferenţa dintre îndatorirea din teamă şi îndatorirea pornită din iubire; credea în acuitatea propriei lui percepţii şi considera că, ori de câte ori încălca regulile, o făcea din motive întemeiate. Totodată, deja nu prea mai avea astâmpăr (trebuie să recunoaştem), după două ceasuri de rugăciune continuă, căci Löwenthal era un spirit energic şi nu putea răbda să stea prea mult timp fără stimuli din afară.

— Uite ce e, spuse Balfour acum, sprijinindu-şi vârful degetelor pe masa dintre ei. Tocmai am aflat de Emery Staines.

— Ah! spuse Löwenthal surprins. Abia acum? Pesemne că ai stat cu capul îngropat în nisip, dacă n-ai ştiut nimic atâta timp!

— Am fost ocupat, zise Balfour aruncând din nou o ocheadă spre lumânare – fiindcă, de când era mic, nu putuse niciodată să stea în faţa unei lumânări fără să vrea să o atingă, să-şi treacă degetul arătător prin flacără până pielea se înnegrea, să modeleze marginile moi unde ceara era caldă, să îşi scufunde vârful degetului în scobitura cu ceară topită şi fierbinte, apoi să-l tragă repede afară, astfel încât seul să formeze peste buricul degetului un capişon galben, care se albea şi se strângea pe măsură ce se răcea.

— Prea ocupat pentru ştiri? îl tachină Löwenthal.

— Sunt prins cu un tip care a venit în oraş. Un politician.

— O, da, venerabilul Lauderback, spuse Löwenthal rezemându-se de spătarul scaunului. În fine, sper că *el* măcar citeşte ziarul meu, chiar dacă tu n-ai timp! Numele lui a apărut destul de mult în paginile ziarului.

— Da, aşa e, spuse Balfour. Dar, uite, Ben, voiam să-ţi pun o întrebare. Am trecut pe la bancă în dimineaţa asta şi am auzit că cineva a tot dat anunţuri în ziar, referitoare la domnul Staines, implorând să se întoarcă. Îmi permiţi să te întreb *cine* a dat aceste anunţuri?

— Sigur că da, spuse Löwenthal. Orice anunţ în ziar este de notorietate publică şi, în orice caz, ea a menţionat un număr de cutie poştală, în partea de jos a textului, cum probabil ai observat şi tu; n-ai decât să te duci la oficiul poştal şi să te uiţi la cutiile de corespondenţă, ca să vezi cum o cheamă.

— „Ea”?

— Da, vei rămâne surprins când o să-ţi spun, zise Löwenthal. E una dintre damele noastre nocturne! Ghici cine?

— Lizzie? Lizzie irlandeza?

— Anna Wetherell.

— Anna? zise Balfour.

— Da! spuse Löwenthal zâmbind acum cu gura până la urechi, fiindcă se mândrea cu statutul lui de iniţiat în secretele altora şi era încântat când avea ocazia să facă paradă de acest lucru. Nici n-ai fi bănuit, aşa-i? Anna Wetherell a venit la mine după nici două zile de la dispariţia domnului Staines. Am încercat să o conving să aştepte să mai treacă un timp, mi se

părea o cheltuială inutilă să dai anunţ pentru găsirea unui om când nu trecuseră decât două zile de când nu mai fusese văzut. Poate a plecat în defileu, i-am zis eu, sau a plecat pe plajă, în sus, spre Grey. Nu ştim dacă nu vine înapoi chiar mâine! Aşa i-am spus. Dar a fost de neînduplecat. Mi-a spus că domnul Staines nu a plecat nicăieri, ci că a dispărut în mod misterios. Era foarte sigură pe ce spunea. Ţi-am reprodus exact cuvintele ei.

— A dispărut în mod misterios, repetă Balfour, ca un ecou.

— Biata fată fusese judecată la tribunal chiar în acea dimineaţă, spuse Löwenthal. Cât ghinion a avut şi ea anul ăsta. E o fată drăguţă, Tom, o fată foarte drăguţă.

Balfour se încruntă: nu-i plăcea să i se spună că Anna Wetherell era o fată drăguţă.

— Efectiv nu-mi pot imagina, spuse el cu voce tare şi scutură din cap. Nu-mi pot imagina – ei doi, împreună. Se potrivesc ca nuca-n perete, pe cuvânt.

— Ca nuca-n perete, repetă Löwenthal, căruia îi plăceau zicalele străine. Cine-i peretele? Staines, presupun, dacă tot a avut treabă cu carierele de piatră!

Balfour nu părea să-l fi auzit însă, din moment ce îşi continuă raţionamentul:

— Dar Anna ţi-a sugerat cumva *de ce* se interesa de soarta lui Staines? Adică... de ce...

— Încerca să ia legătura cu el, desigur, spuse Löwenthal. Dar nu asta era întrebarea ta, am impresia.

— Voiam doar să spun...

— Dar Balfour nu-şi duse enunţul până la capăt.

— Löwenthal surâdea.

— Nu-i deloc de mirare, Tom! Dacă băiatul ăla i-a arătat o fărâmă de afecţiune – *asta e.*

— Ce?

Editorul chicoti gutural.

— Păi, trebuie să recunoşti: în comparaţie cu domnul Staines, tu şi eu suntem foarte încărunţiţi, să ştii.

Balfour se îmbufnă. Ce conta un pic de cărunţie? Părul cărunt înnobilează un bărbat.

— Uite o altă întrebare, zise el schimbând subiectul. Ce ştii tu despre un tip pe nume Francis Carver?

Löwenthal ridică din sprâncene.

— Nu ştiu mare lucru, zise el. Am auzit zvonuri, desigur. Zvonuri auzi întotdeauna despre indivizii de genul lui.

— Da, spuse Balfour.

— Ce ştiu eu despre Carver? reflectă Löwenthal, analizând în gând întrebarea. Păi, ştiu că are rădăcini în Hong Kong. Tatăl lui a fost un fel de financiar, ceva legat de negoţ. Însă el şi tatăl lui nu mai au interese comune, probabil, din moment ce Francis Carver nu mai are nicio legătură cu vreo firmă a familiei. Lucrează pe cont propriu, nu-i aşa? E negustor. Poate că el şi tatăl lui s-au despărţit după ce fiul a fost condamnat la închisoare.

— Dar ce părere ai *tu* despre el? insistă Balfour.

— Cred că n-am o impresie prea bună. În primul rând, este fiul unui bogătaş şi, în al doilea rând, este un fost ocnaş, dar ordinea ar putea fi foarte bine inversată: cred că găseşti la el tot ce poate fi mai rău în ambele lumi. E un criminal, dar este ingenios. Sau, altfel spus, trăieşte pe picior mare, dar e mârşav.

(Această caracterizare era tipică pentru Benjamin Löwenthal, care, în raţionamentele lui, avea tendinţa întotdeauna să adopte poziţia unei terţe părţi având rolul de a elucida situaţia dintre două forţe opuse. În evaluările pe care le făcea asupra altor oameni, Löwenthal identifica întâi o disparitate esenţială în persoana fiecăruia, apoi arăta cum polii acestei disparităţi nu puteau fi sintetizaţi decât în teorie şi doar de către Löwenthal însuşi. Era sortit să vadă o inerentă dualitate în toate lucrurile – chiar şi în propria-i apreciere a dualităţii tuturor lucrurilor – şi era obligat, în consecinţă, să adopte un riguros cod personal de imperative categorice, ca o măsură de protecţie împotriva unei lumi de discrepanţe şi prefaceri, cum o percepea el. Acest cod personal era flegmatic, reflexiv şi extrem de scrupulos; era singurul reper fix de unde putea contempla aceste nesfârşite dualităţi, simţind că depindea întru totul de el. Căuta să fie lax în programul lui zilnic, plin de umor în practicarea religiei şi flexibil în afaceri, însă, conform imperativelor lui, nu avea voie să greşească niciodată şi nici să cedeze.)

— Carver mi-a făcut o figură urâtă de curând, continuă el. Acum vreo două săptămâni a părăsit dana de acostare

nerespectând graficul anunţat, şi asta în toiul nopţii. Ei bine, era duminică, aşa că ştirile despre navigaţie şi expediţii fuseseră deja publicate în ediţia de sâmbătă. Dar, din cauză că nu era programat ca barcul *Godspeed* să plece pe mare în acea zi şi din cauză că a ridicat ancora la mult timp după apusul soarelui, plecarea navei nu a fost consemnată în registrul vamal. În plus, *mie* nu mi-a spus nimeni nimic despre asta, aşa că plecarea navei nu a fost consemnată nici în ziar. Era ca şi cum nava nu părăsise niciodată dana de acostare! Căpitanul portului a fost foarte supărat din cauza asta.

— Duminica trecută? spuse Balfour. Asta a fost în ziua când a sosit Lauderback.

— Presupun că da. În paisprezece.

— Dar Carver a fost în Valea Arahura chiar în aceeaşi seară!

— Löwenthal ridică brusc privirea.

— Cine ţi-a spus asta?

— Un maori. Tay nu-ştiu-cum, aşa îl cheamă. Tinerel, poartă un pandantiv mare şi verde. Am vorbit cu el pe stradă azi-dimineaţă.

— Şi el de unde ştie?

Balfour îi explică pe îndelete cum Te Rau Tauwhare şi Crosbie Wells fuseseră buni prieteni şi cum Tauwhare îl văzuse pe Francis Carver intrând în colibă în ziua morţii pustnicului. Cât despre faptul dacă Francis Carver fusese prezent în colibă înainte sau după moartea lui Wells, Balfour nu ştia asta, însă Tauwhare îl asigurase că venirea lui Carver se produsese *înainte* să apară Lauderback, or, Lauderback, potrivit mărturiei depuse de el, sosise la colibă nu mult după moartea pustnicului, din moment ce, atunci când intrase, ceainicul omului fierbea pe sobă, iar apa nu secase încă. Era logic, prin urmare, că Francis Carver fusese prezent în colibă *înainte* ca Crosbie Wells să se prăpădească şi că, poate (îşi dădu seama Balfour, înfiorându-se), chiar asistase la moartea lui.

Löwenthal îşi netezea mustaţa.

— Iată o informaţie foarte interesantă, spuse el. *Godspeed* a plecat pe mare târziu în acea seară, la mult timp după apusul soarelui. Ceea ce înseamnă că, din Valea Arahura, Carver a venit, probabil, direct înapoi la Hokitika, s-a urcat imediat pe corabie şi a ridicat ancora cu mult înainte de revărsatul zorilor.

Este o plecare în mare pripă, consider eu.

— Şi dubioasă, în opinia mea, spuse Balfour, care se gândea la lada lui de transport, dispărută în mod misterios.

— Şi dacă ne gândim că Staines a dispărut cam pe la aceeaşi oră...

— Şi Anna, spuse Balfour vorbind peste el. Asta a fost noaptea când Anna şi-a pierdut cunoştinţa, când Lauderback a găsit-o zăcând leşinată în mijlocul drumului, ţi-aduci aminte.

– Ah, spuse Löwenthal. Altă coincidenţă.

— Se spune că doar firile slabe cred în coincidenţe, zise Balfour. Însă eu spun, *eu* spun că un şir de coincidenţe nu poate fi o coincidenţă. Un şir întreg de coincidenţe!

— Nu, într-adevăr, zise Löwenthal distant.

Aproape imediat, Balfour spuse:

— Şi tânărul Staines. Este revoltător ce s-a întâmplat cu el. Nu are niciun sens să ne ascundem după degete, Ben; precis a fost omorât. Un om nu dispare aşa, fără urmă. Un om sărman, poate. Dar nu şi un om cu dare de mână, ca Staines.

— Mmm, mormăi Löwenthal, care nu se gândea la Staines. Mă întreb ce treabă avea Carver cu Wells, în Arahura. Şi de cine fugea, de fapt. Sau spre ce fugea.

Editorul cugetă în tăcere câteva clipe, după care exclamă:

— Auzi, *Lauderback* nu o avea oare vreun amestec cu Carver, ce zici?

Balfour suflă lung.

— Mda, asta-i adevărata întrebare, spuse el cu o reţinere vizibil exagerată. Dar i-am promis lui Lauderback să nu spun nimănui. Mi-aş încălca acum cuvântul faţă de el dacă ţi-aş spune.

Se uită din nou la fitilul lumânării, sperând ca prietenul lui să-l îndemne să continue.

Din nefericire pentru Balfour totuşi, codul moral al lui Löwenthal nu accepta genul de abatere la care Balfour s-ar fi pretat. După ce îl studie impasibil pe Balfour câteva clipe, se rezemă de speteaza scaunului şi schimbă subiectul.

— Ştii că nu eşti prima persoană care vine la mine să mă întrebe în legătură cu anunţul acela din ziare – acela despre Emery Staines? spuse el pe un ton mai vioi.

Balfour ridică privirea, deopotrivă dezamăgit şi surprins.

— De ce, cine-a mai fost?

— Un bărbat, cam pe la mijlocul săptămânii. Miercuri. Sau poate joi. Un irlandez. Cleric de profesie, dar nu catolic. Metodist, parcă. Urmează să fie capelanul de la noua închisoare.

— Metodist liber, zise Balfour. L-am întâlnit în dimineaţa asta. Arată ciudat. O dantură foarte urâtă. Şi *el* cum şi-a motivat interesul?

— Dar nu-mi aduc aminte numele lui, murmură Löwenthal bătându-se cu degetul în buza de jos.

— De ce îl interesa persoana lui Staines? întrebă Balfour din nou, fiindcă oricum nu cunoştea numele capelanului şi nu-i putea răspunde lui Löwenthal.

Löwenthal îşi împreună mâinile din nou, de astă dată pe masă.

— Mda, e cam ciudat, zise el. Se pare că a mers împreună cu medicul legist până la coliba lui Wells, ca să preia rămăşiţele pământeşti ale omului.

— Da, şi apoi l-a îngropat, spuse Balfour înclinând din cap. El a săpat mormântul.

— Devlin, zise Löwenthal lovind în masă. Aşa-l cheamă – Devlin. Dar nu-i ştiu numele mic. Mai lasă-mă un moment.

— Oricum, spuse Balfour. Aşa cum te-am întrebat adineauri; ce treabă avea *el* cu Staines?

— Nu ştiu exact, recunoscu Löwenthal. Din scurta noastră conversaţie, am dedus că voia să vorbească foarte urgent cu domnul Staines, fie despre moartea lui Crosbie Wells, fie poate despre ceva în legătură cu moartea lui Crosbie Wells. Dar mai mult de-atât nu-ţi pot spune. Nu l-am întrebat.

— Mare păcat că n-ai făcut-o, spuse Balfour. E un amănunt care rămâne neelucidat.

— Măi Tom, spuse Löwenthal zâmbind dintr-odată. Parcă ai fi detectiv!

Balfour se înroşi.

— Nu sunt, nu sunt, spuse el. Încerc doar să înţeleg ceva.

— Să înţelegi ceva pentru prietenul tău Lauderback, care te-a pus să juri că vei păstra tăcerea!

Balfour îşi aduse aminte că şi clericul auzise povestea lui Lauderback chiar în acea dimineaţă, iar această constatare îl alarmă subit: da, exista cu adevărat un detaliu neelucidat.

Lauderback ar fi trebuit să fie mai prudent şi să nu discute asemenea chestiuni personale într-un loc public!

— Mda, zise el ţâfnos. Nu-i aşa că-i bizar? Tipul ăsta, Devlin...

— Cowell Devlin, spuse Löwenthal. Aşa-l cheamă, îmi stătea numele pe limbă, ştiam eu că o să mi-l amintesc. Cowell Devlin. Da, dantură urâtă.

— Nu ştiu de unde-a apărut, dar *eu* nu l-am mai văzut până acum, zise Balfour. De ce să-l intereseze pe *el* atât de mult Emery Staines, aşa, din senin? Nu ţi se pare bizar?

— O, foarte bizar, zise Löwenthal zâmbind încă. Foarte bizar. Dar ai început să te cam aprinzi, Tom.

Balfour se înroşise într-adevăr foarte mult.

— Are legătură cu Lauderback, începu el, dar Löwenthal scutură din cap.

— Nu, nu, nu vreau să-ţi încalci promisiunea, spuse el. Te tachinam doar. Hai să schimbăm subiectul. Nu-ţi cer să-mi spui.

Însă Balfour îşi dorea enorm ca Löwenthal *să-i ceară* să-i spună. Era foarte dispus să trădeze încrederea pe care i-o acordase Alistair Lauderback, şi sperase că, pretinzând că nu putea sub nicio formă să divulge secretul politicianului, l-ar ispiti pe Löwenthal să se roage de el ca exact *asta* să facă. Dar, în mod evident, Löwenthal nu se preta la acest joc. (Poate că nu avea chef sau poate nu ştia că ar fi putut s-o facă.) Balfour simţea că se sufocă. Îi părea rău că nu-i povestise de la bun început despre cum fusese şantajat Lauderback şi cum îşi propunea acesta să se răzbune. Da, mai bine i-ar fi povestit cu francheţe totul. Aşadar, se vedea nevoit să plece fără să fi aflat, de fapt, nimic, mai ales că nu mai avea cum să se ofere să-i dezvăluie secretul acum, după ce editorul îl asigurase că nu-l interesa să ştie despre ce era vorba!

Ţinem să intervenim în firul naraţiunii, pentru a sublinia că această cenzurare a fost regretabilă; fiindcă, dacă Balfour ar fi relatat în întregime ceea ce aflase de la Lauderback, evenimentele din 27 ianuarie s-ar fi desfăşurat poate cumva altfel pentru el, dar şi pentru o serie de alţi oameni. Stimulat de anumite detalii legate de povestea lui Lauderback, Löwenthal şi-ar fi amintit o întâmplare pe care nu avusese motiv să şi-o amintească timp de multe luni: o aducere aminte ce i-ar fi servit

lui Balfour în investigaţiile lui legate de Carver, ajutându-l să elucideze, măcar în parte, misterul preluării numelui de Wells de către acel bărbat.

Aşa cum a fost dat să se întâmple însă, Balfour nu a relatat povestea lui Lauderback, iar memoria lui Löwenthal nu a fost zgâlţâită, şi în scurt timp, ridicându-se de la masa stropită de cerneală, Balfour nu a avut încotro decât să îi mulţumească prietenului său şi să-şi ia la revedere, simţind, cum simţea şi Löwenthal, ca discuţia lor fusese cam dezamăgitoare, nefăcând decât să le trezească nişte speranţe, care apoi se văzuseră zădărnicite. Löwenthal reveni în tăcere la meditaţia lui religioasă, iar Balfour se întoarse în fleşcăiala de pe strada Revell, unde clopotele băteau ora trei şi jumătate; ziua îşi urma cursul.

Dar la fel îşi urmează cursul şi sfera exterioară, prezentul nemărginit, care conţine trecutul mărginit. Această poveste îi este narată, cu multe aluzii şi reiterată emfază, lui Walter Moody – iar Benjamin Löwenthal, care este şi el de faţă în fumoarul Hotelului Coroana aude părţi din poveste pentru prima oară. Dintr-odată, îi vine în minte o întâmplare care s-a petrecut cu vreo opt luni înainte. Când Thomas Balfour face o pauză ca să bea din pahar, aşa cum face acum, Löwenthal iese în faţă, ocoleşte masa de biliard şi ridică mâna, în semn că vrea să intervină. Balfour îl pofteşte să ia cuvântul, iar Löwenthal începe să povestească întâmplarea pe care tocmai şi-o amintise, vorbind pe un ton solemn şi ponderat, ca un om care transmite nişte informaţii foarte importante.

Iată relatarea lui.

Într-o dimineaţă din luna iunie 1865, un bărbat brunet, cu o cicatrice pe faţă, a intrat în biroul lui Löwenthal de pe strada Weld şi a cerut să dea un anunţ în ziarul *West Coast Times.* Löwenthal a fost de acord, a scos tocul şi l-a întrebat pe bărbat ce dorea să conţină notiţa. Omul a răspuns că pierduse o ladă de transport, care conţinea lucruri de o mare valoare personală. Era dispus să plătească o sumă de douăzeci de lire sterline, dacă lada îi era înapoiată, sau cincizeci de lire sterline, dacă lada i-ar fi înapoiată fără să fi fost deschisă. Nu a spus ce se afla în interiorul lăzii, în afară de faptul că valoarea personală a lucrurilor era considerabilă; vorbea morocănos şi se exprima

simplu. Când Löwenthal l-a întrebat ce nume avea, omul n-a răspuns. În schimb, a scos din buzunar un certificat de naştere şi l-a pus pe birou. Löwenthal a scris numele pe hârtie – domnul Crosbie de Francis Wells – şi s-a interesat, în final, unde dorea acesta să fie direcţionate răspunsurile, dacă lada pierdută avea să fie într-adevăr găsită. Omul a indicat o adresă de pe Gibson Quay. Löwenthal a notat-o, a completat o chitanţă, a încasat tariful cuvenit şi i-a urat tipului o dimineaţă plăcută.

Ne-am putea întreba (iar Moody *chiar* a întrebat) cum de era Löwenthal atât de sigur de toate amănuntele acestei întâmplări, ţinând seama că nu şi-o amintise decât adineauri, după aproape opt luni, şi mai ales că nu avusese prilejul să verifice elementele specifice acelor împrejurări. În primul rând, cum putea Löwenthal să fie atât de sigur că bărbatul care a dat acest anunţ avea într-adevăr o cicatrice pe obraz; în al doilea rând, de unde avea Löwenthal certitudinea că această întâmplare avusese loc în luna iunie a anului precedent; şi în al treilea rând, cum de putea afirma, fără nicio umbră de îndoială, că numele de pe certificatul de naştere era într-adevăr Crosbie Francis Wells?

Răspunsul lui Löwenthal a fost amabil, dar cam lung. I-a explicat lui Moody că ziarul *West Coast Times* fusese fondat în mai 1865, cam la o lună după ce Löwenthal debarcase pentru prima dată în Noua Zeelandă. La prima tipărire, tirajul ziarului a fost de doar douăzeci de exemplare, câte un exemplar pentru cele optsprezece hoteluri din Hokitika, un exemplar pentru judecătorul de pace numit de curând şi un exemplar pentru Löwenthal însuşi. (În aproximativ o lună, dar şi ca urmare a achiziţionării unei prese de tipar acţionate cu abur, tirajul publicaţiei lui Löwenthal crescuse la două sute de exemplare; acum, în ianuarie 1866, tipărea fiecare număr în aproape o mie de exemplare şi angajase doi muncitori.) Pentru a-şi face reclamă, anunţându-şi abonaţii că *Times* era primul cotidian din Hokitika, Löwenthal înrămase sub sticlă primul număr al ziarului şi îl atârnase în recepţie. Prin urmare, îşi amintea data exactă când ziarul se înfiinţase (29 mai 1865), fiindcă vedea această ediţie înrămată în fiecare dimineaţă.

Bărbatul respectiv, a explicat Löwenthal, venise indiscutabil la un moment dat în iunie, fiindcă presa de tipar acţionată cu

abur îi fusese livrată lui Löwenthal la data de întâi iulie, iar el ţinea minte perfect că imprimase anunţul bărbatului cu cicatrice pe vechea lui maşină de tipar manuală.

Cum se făcea că memoria lui era atât de precisă în această privinţă? Ei, bine, când culesese textul pentru tipar, Löwenthal descoperise că anunţul nu încăpea în doi ţoli pătraţi (dimensiunea standard a unui spaţiu de reclamă pe pagina de ziar şi, totodată, dimensiunea casetei de text pentru care plătise bărbatul cu cicatrice), fiind mai lung cu un cuvânt decât ar fi fost necesar pentru a se încadra pe cele două coloane de ziar. Dacă Löwenthal nu modifica aşezarea celorlalte articole în pagină şi nu schimba complet formatul ziarului, nu rămânea decât soluţia de a crea ceea ce tipografii numesc cuvânt „orfan”: adică ultimul cuvânt din textul anunţului (care era „Wells”) ar fi urmat să eşueze singuratic în partea de sus a unei a treia coloane, producând în mintea cititorului un efect nedorit, ba chiar derutant. Până ca Löwenthal să descopere acest lucru, bărbatul cu cicatrice părăsise de mult prăvălia, iar Löwenthal nu avea niciun chef să se aventureze pe străzi în căutarea lui. Aşadar, a preferat să încerce să scoată din text un cuvânt, hotărând în final să renunţe la „Francis”, al doilea dintre cele trei nume ale omului. Procedând astfel, evita crearea unui „orfan” şi nici nu strica paginarea ziarului. Ediţia respectivă a ziarului *West Coast Times* a fost publicată devreme a doua zi dimineaţă, iar bărbatul cu cicatrice s-a întors la prăvălia lui Löwenthal cu mult timp înainte de amiază. A insistat – deşi nu a dat vreun motiv – că era extrem de important ca numele lui mijlociu să apară în anunţ. Era foarte supărat că Löwenthal intervenise în textul anunţului fără ştirea lui, exprimându-şi nemulţumirea cu aceeaşi morocănoşie şi grosolănie de care dăduse dovadă şi prima oară când i se adresase editorului. Löwenthal, scuzându-se din tot sufletul, a tipărit anunţul din nou – plus încă de cinci ori după aceea, fiindcă omul plătise tariful aferent retipăririi textului, zilnic, timp de o săptămână, şi, ţinând seama de împrejurări, Löwenthal socotise că era mai prudent să-i ofere gratuit şi o a şaptea tipărire în ziar.

Prin urmare, aşa cum i-a explicat Löwenthal lui Moody, era sigur atât de data acelei întâmplări, cât şi de numele întreg al omului, Crosbie Francis Wells. Incidentul îi rămăsese întipărit în

minte, fiindcă întotdeauna un meseriaş ţine minte prima lui greşeală, atunci când priveşte înapoi la începuturile afacerii lui, iar nemulţumirea unui client nu se uită uşor atunci când eşti pasionat de munca ta.

Nu mai rămânea acum decât întrebarea legată de descrierea omului, căci cum putea Löwenthal să fie atât de sigur că bărbatul în discuţie avea într-adevăr o cicatrice pe obraz, ştiut fiind că fostul ocnaş, cunoscut drept Francis Carver, *avea* precis aşa ceva, iar pustnicul, cunoscut drept Crosbie Wells, *nu avea* în niciun caz un asemenea semn pe faţă? Asupra acestui ultim aspect, Löwenthal admise că nu putea fi sigur. Poate, amintindu-şi incidentul suprapusese o altă imagine păstrată în memorie: figura unui om cu cicatrice. Însă ţinea să adauge că, de felul lui, avea o memorie foarte bună şi că individul acela îi rămăsese foarte viu în minte; îşi amintea că tipul avea un joben, pe care îl presase între palme în timp ce vorbea, de parcă ar fi vrut să-l turtească şi să-l aplatizeze complet. Acest amănunt cu siguranţă nu putea fi fals! Löwenthal a declarat că era dispus să parieze, pe o sumă de bani respectabilă, că bărbatul pe care şi-l amintea el *avea* într-adevăr pe obraz o cicatrice în formă de seceră, şi că, de asemenea, avusese un certificat de naştere pe numele de Crosbie Francis Wells. Löwenthal admitea totuşi că el nu-l cunoscuse niciodată pe defunctul Crosbie Wells şi că nu avea cum să-şi imagineze figura lui, din moment ce niciun portret sau crochiu al acestuia nu se păstraseră după moartea lui.

Noua informaţie, aşa cum e lesne de imaginat, a dat naştere unei adevărate cacofonii de vociferări şi supoziţii în fumoarul Hotelului Coroana, iar povestirea a fost întreruptă o vreme. Dar noi îi vom lăsa în timpul prezent şi vom merge mai departe în trecut.

*

Serviciul de transport cu feribotul între Kaniere şi gura râului Hokitika nu se întrerupsese din cauza vremii nefavorabile, deşi clientela se rărise aproape complet; luntraşii, neavând pe cine să transporte şi fără nicio obligaţie presantă, şedeau în depozitul deschis, lângă chei, fumând ţigări şi jucând whist. Nu

le surâdea deloc să renunţe la jocul lor de cărţi şi să se aventureze afară în ploaie, aşa că au cerut cu năduf un tarif care reflecta toată nemulţumirea lor. Mannering însă a acceptat suma pe loc, iar luntraşii au fost nevoiţi să pună jos cărţile de joc, să îşi stingă ţigările şi să se apuce să împingă barca pe rampă până pe apă.

Kaniere se afla la doar vreo şase kilometri şi jumătate în susul râului, o distanţă ce avea să fie parcursă cât ai fi bătut din palme la întoarcere, când vâslaşii nu mai trebuiau să tragă la rame contra curentului; drumul spre munţi însă putea dura cu uşurinţă şi un ceas, depinzând de agitaţia apelor râului, de vânt şi de intensitatea mareei. Căutătorii de aur care făceau naveta între Kaniere şi Hokitika parcurgeau de obicei această distanţă cu diligenţa sau pe jos, însă diligenţa fusese şi plecase deja, iar vremea ploioasă nu te îndemna nicidecum să mergi pe jos.

Mannering plăti costul transportului şi, în scurt timp, el şi Frost şedeau deja la pupa unei şalupe vopsite (de fapt, era o barcă de salvare, recuperată de la o epavă), cu Holly, căţeaua *collie,* între ei. Trăgând la rame, vâslaşii au împins barca de la mal şi, continuând să vâslească puternic, au adus ambarcaţiunea pe direcţia de navigare în amonte.

Aşezaţi cu spinarea lipită de pupa, Frost şi Mannering s-au trezit faţă-n faţa cu vâslaşii, care arătau mai degrabă ca doi uriaşi cârmaci bine îmbrăcaţi; distanţa dintre ei se reducea de fiecare dată când lopătarii se aplecau înainte, ca să manevreze vâslele. Prin urmare, cei doi bărbaţi nu au vorbit despre ceea ce aveau de gând să facă odată ajunşi la destinaţie, fiindcă asta ar fi însemnat ca secretele lor să ajungă la urechile luntraşilor. În schimb, Mannering a sporovăit constant despre vreme, Americi, sol, sticlă, mic dejun, mineritul la şteamp, cheresteaua locală, teatrul de război din Marea Baltică şi traiul pe terenurile aurifere. Frost, care avea rău de mare, nu se mişca deloc, ridicând doar periodic mâna la frunte, ca să-şi şteargă năduşeala ce i se forma sub borul pălăriei. Răspundea la trăncăneala lui Mannering numai prin mormăieli aprobative, cu dinţii strâns încleştaţi.

În realitate, Frost era foarte speriat, din ce în ce mai speriat, pe măsură ce fiecare mişcare a vâslelor împingea ambarcaţiunea tot mai aproape de defileu. Ce Dumnezeului îl

apucase să spună că nu era fricos, când el se temea şi de umbra lui? Ar fi putut cu uşurinţă să se eschiveze, sub pretextul că trebuia să se ducă înapoi la bancă! Acum, se clătina în şalupă, cu picioarele în zece centimetri de apă cafenie, dârdâind, neînarmat şi nepregătit, el, secundantul ales greşit în duelul altuia, şi asta pentru ce? Ce dispută avea *el* cu chinezul Quee? Ce răfuială avea *el*? El, care în viaţa lui nu-l văzuse pe acel individ! Frost ridică mâna, ştergându-se pe sub borul pălăriei.

Râul Hokitika îşi croia drum în sus peste o albie bolovănoasă, cu pietre rotunjite şi netezite uniform de curgerea apei. Malurile râului erau tivite cu hăţişuri întunecoase, frunzişul părând şi mai întunecos din cauza ploii; norii se târau parcă pe dealurile din depărtare. Aveai senzaţia, zgâindu-te în sus la ei, că distanţa era măsurată în tablouri dramatice: falnici, pinii *kahikatea,* răsărind din hăţişuri, se profilau verzi pe avanscenă, albăstrii la mijlocul distanţei şi cenuşii pe coama dealurilor, unde se contopeau cu aburul negurii. Alpii erau acoperiţi de nori, însă în zilele senine (cum a remarcat Mannering) se vedeau foarte clar: un lanţ muntos cu vârfuri albe înfipte în înaltul cerului.

Şalupa înainta mai departe. Au trecut pe lângă o pirogă, care plutea rapid în josul râului, transportând un topometru bărbos şi două călăuze maori, care şi-au săltat pălăriile destul de veseli, iar Mannering i-a salutat la fel. (Frost nu putea risca să se mişte.) După aceea, n-a mai fost nimic; doar malurile râului, zgâlţâindu-se parcă, de o parte şi de cealaltă a bărcii; ploaia biciuind pieziş apa. Pescăruşii care se ţinuseră după ei de la gura râului şi-au pierdut interesul şi au rămas în urmă. Au trecut aşa vreo zece minute, probabil, şalupa a cotit pe lângă un meandru şi, dintr-odată, ca atunci când aprinzi lumina într-o cameră aglomerată, de jur împrejurul lor totul a început să vuiască de gălăgie şi vânzoleală.

Tabăra de corturi de la Kaniere era plasată ca o staţie intermediară la jumătatea distanţei dintre Hokitika şi loturile aurifere dinspre munţi. Terenul din jurul aşezării era relativ plat, brăzdat de o adevărată reţea de viroage şi pâraie, toate purtând pietre şi grohotişuri dinspre Alpi până jos, la mare; susurul apei curgătoare era omniprezent aici, ca un muget îndepărtat, un pleoscăit, un freamăt, un răpăit. Aşa cum se exprimase unul dintre primii topometri, pe Coasta de Vest, oriunde exista apă

exista şi aur, iar apă era pretutindeni, apă picurând de pe ferigi, apă ca nişte mărgele pe crengi, apă îmbibând bucăţile de muşchi ce atârnau grele din copaci, apă umplând urmele paşilor, băltind la suprafaţă.

În ochii lui Frost, tabăra de la Kaniere reprezenta un tablou foarte jalnic. Corturile băieşilor, montate unele lângă altele în şiruri strâmbe, erau aproape culcate la pământ sub greutatea ploii necontenite; câteva se prăbuşiseră de-a binelea. Pe funiile întinse între ele dintr-o parte în alta atârnau steguleţe şi rufe ude. Câteva corturi fuseseră consolidate cu o tencuială improvizată din şist şi lut şi le mergea ceva mai bine; ingenioşi, alţii avuseseră ideea să atârne o a doua foaie de cort în copacii de deasupra, ca o tendă suplimentară. Afişe pictate erau prinse în cuie pe trunchiurile copacilor, făcând reclamă la tot soiul de distracţii şi băuturi. (Cu doar un acoperiş de pânză şi o sticlă de băutură, puteai deschide o cârciumă în colonia de mineri, deşi riscai să iei amendă şi chiar să intri la pârnaie dacă erai prins de oamenii legii; cea mai mare parte a rachiului vândut în acest mod era fermentat la faţa locului, în colonie. Charlie Frost încercase odată să bea dintr-o holercă făcută la Kaniere, dar scuipase înghiţitura din gură, scârbit. Băutura era uleioasă, înţepătoare pe limbă şi plină de resturi nefiltrate; lui Frost i se păruse că mirosea foarte mult a emulsie fotografică.)

Frost se minuna cum de ploaia nu-i mânase pe mineri înăuntru; dimpotrivă, nimic nu părea să le fi tăiat pofta de viaţă. Erau adunaţi ciorchine pe malul râului, unii în apă până la genunchi, scoţând aluviuni cu ligheanul de tablă, alţii zdrăngănind minereul în şaitrocuri, unii curăţându-şi oalele, îmbăindu-se, săpunindu-şi rufele, împletind funii sau cârpind ciorapi pe mal. Toţi purtau costumaţia tradiţională a căutătorului de aur, haine confecţionate din moleschin, postav şi dril. Unii se făleau cu cingători la brâu, vopsite într-un roşu aprins, după moda piraţilor din acea vreme, şi cei mai mulţi purtau pălării cu boruri largi, pleoştite peste urechi. Zbierau încolo şi-ncoace unii la alţii, în timp ce munceau, fără să le pese de ploaie. Dincolo de aceste strigăte, auzeai zumzetul tipic unei activităţi frenetice – oamenii tăiau lemne, râdeau, fluierau. Un fum albăstrui plutea în aer şi se împrăştia în vălătuci leneşi deasupra râului. Din adâncul pădurii veneau sunete de acordeon, iar de undeva şi

mai de departe răsunau ropote de aplauze.

— E linişte, nu-i aşa? spuse Mannering. Chiar şi pentru o zi de sâmbătă.

Lui Frost nu i se părea că era linişte.

— Abia dacă vezi ţipenie de om, continuă Mannering.

Frost vedea zeci de oameni, poate chiar sute.

Panorama din faţa lor era prima impresie a lui Charlie Frost despre Kaniere şi, de fapt, prima lui impresie despre împrejurimile Hokitikăi în general, căci, în cele şapte luni de când traversase bancul de nisip venind în Hokitika, nu se aventurase niciodată dincolo de marginile aşezării, spre defileu, dar nici în lungul plajei mai departe de faleza înaltă de la Seaview. Deşi, adesea, se văita de micimea orizontului său, Frost ştia, în adâncul sufletului său, că spiritul lui nu era făcut pentru aventură; acum, privind cum un om trăgea o creangă spre un foc anemic de pe marginea râului şi, trântind-o peste patul negricios de cenuşă, ridică o pală de fum care-l înghiţi într-un nor negru, făcându-l să-şi scuipe plămânii tuşind, de ai fi zis că nu mai avea mult de trăit, Frost se simţea absolut îndreptăţit în conservatorismul lui. Kaniere, îşi spuse el în sinea lui, era un loc nenorocit, un loc uitat de Dumnezeu.

Şalupa trase la mal, în apă mică, frecându-se cu coca de pietriş. Vâslaşii de la prora săriră jos şi târâră barca afară din râu, astfel încât Mannering şi Frost să poată coborî fără să se ude pe cizme, o amabilitate inutilă, din moment ce ei erau deja foarte uzi la picioare. Căţeaua *collie* făcu un salt peste copastie şi se trânti cu burta direct în apă.

— Pe-onoarea mea, zise Mannering urnindu-se greoi pe prundiş şi întinzându-şi mădularele. Trebuia să-mi fi pus eu alţi pantaloni, Charlie. N-are rost să te îmbraci frumos pe o vreme ca asta. Te face să pari un caraghios dacă te dai dandy, pe-onoarea mea!

Sesizase că Frost devenise posac, aşa că încerca să-l mai înveselească. Căci, deşi considera că lui Frost i-ar fi prins foarte bine să se ciocnească un pic de asperităţile vieţii (Frost avea un gen de calm pedant, care-l scotea din sărite pe Mannering), acesta ţinea totuşi să rămână în graţiile băiatului. Mannering era un om combativ din fire, plăcându-i situaţiile competiţionale, şi printre nenumăratele trofee ipotetice pentru care concura zilnic

era şi acela gravat cu numele fiecăruia dintre asociaţii lui. Dacă ar fi fost vreodată nevoit să opteze între binele altui om şi obedienţa aceluiaşi om, ar fi ales a doua variantă, indiferent de preţ. Nu voia să fie indulgent şi s-o lase prea moale cu Frost, căruia şi-aşa îi era suficient de moale, şi ţinea ca băiatul să-şi ştie lungul nasului, însă totodată nu era într-atât de trufaş încât să nu-i întindă cu bunătate o mână, mai ales că bunătatea era atât de flagrant dorită.

Dar Frost nu avu nicio reacţie. Era îngrozit să vadă un cort simplu din pânză, în care de-abia dacă ar fi încăput trei bărbaţi lungiţi unul lângă altul, afişând cu tupeu titulatura de „Hotel”, pe un anunţ scris de mână; a fost şi mai îngrozit când a zărit un miner descheindu-se la prohab şi uşurându-se, în văzul celorlalţi ortaci, pe prundişul de la marginea râului. S-a strâmbat involuntar, dar imediat, alarmat, a auzit râsete. Doi mineri, aşezaţi sub o tendă montată pe un cadru de lemn, la nici zece metri de locul de acostare a şalupei, urmăriseră întreaga scenă. Era limpede că oroarea întipărită pe chipul lui Frost li se părea foarte amuzantă; unul dintre ei îşi săltă simbolic pălăria de pe cap, iar celălalt aruncă un salut, în zeflemea.

— A venit să-şi bleojdească ochii?

— Noo, Bob, ăsta a venit să-şi spele rufele la râu. Problema e c-a uitat întâi să se murdărească pe haine!

Bărbaţii râseră din nou, iar Frost, roşu la faţă, le întoarse spatele. Era adevărat că viaţa lui fusese circumscrisă între cele două cercuri gemene marcând îndatoririle şi obişnuinţele; era adevărat că el nu călătorise şi nu voia să se hazardeze în necunoscut; era adevărat că haina lui fusese periată frumos în acea dimineaţă şi că vesta lui era curată. Nu-i era ruşine de aceste lucruri. Însă Frost copilărise într-un loc unde nu erau alţi copii, aşa că nu înţelegea tachinările. Dacă cineva îl lua peste picior, el nu ştia cum să reacţioneze. Se încinse la faţă şi i se puse un nod în gât, nemaifiind capabil decât să zâmbească fals.

Vâslaşii scoseseră complet şalupa din apă. Au fost de acord să-i transporte pe cei doi înapoi la Hokitika peste două ceasuri („Două ceasuri”, îşi zise Frost, simţind că i se înmoaie picioarele), apoi traseră la sorţi ca să decidă care dintre ei avea să rămână la barcă. Cel pe care căzu ghinionul se aşeză jos, dezamăgit; ceilalţi, zornăindu-şi monedele prin buzunare,

dispărură printre copaci.

Cei doi bărbaţi de pe mal râdeau în continuare.

— Întreabă-l dacă n-are nişte tutun de prizat, îi spuse primul miner ortacului său.

— Întreabă-l cât de des scrie acasă – la Mayfair.

— Întreabă-l dacă ştie să-şi suflece mânecile peste coate.

— Întreabă-l de venitul lui taică-său. Să vezi ce-o să-i placă.

Era revoltător de nedrept, se gândea Frost – când el nici măcar nu fusese vreodată la Mayfair, când tatăl lui era un om sărman, când *el* era neozeelandezul! (Dar ce stupid suna!) Venitul lui era foarte mic, dacă te gândeai la suma aceea enormă din leafa lui pe care o direcţiona în buzunarul tatălui său lună de lună. Cât despre costumul cu care era îmbrăcat acum, şi-l cumpărase din salariu; şi îşi periase singur haina în acea dimineaţă! Şi foarte des îşi sufleca mânecile peste coate. Avea manşetele încheiate în nasturi, exact ca minerii aceştia; îşi cumpărase cămaşa de la hăinarii din Hokitika, exact cum făcuseră şi ei. Frost ar fi vrut să le spună toate astea, dar preferă să se lase în genunchi şi să întindă mâinile cu palmele în sus, ademenind-o tandru pe căţeaua *collie.*

— N-am putea să mergem? îi spuse el lui Mannering pe un ton scăzut.

— Imediat.

După ce îşi băgase portmoneul la loc în buzunarul interior, Mannering ezita, neştiind cum era mai bine să îşi aranjeze paltonul: să lase toţi nasturii descheiaţi, în afară de ultimul, ceea ce i-ar fi permis cel mai uşor acces la pistoalele pe care le purta pe dedesubt, sau să lase toţi nasturii descheiaţi, în afară de primul de sus, ascunzând cel mai bine pistoalele?

Frost mai aruncă o privire timorată în jurul lui, evitând locul unde minerii stăteau sub tendă. Cărarea care pornea din locul de acostare a şalupei se pierdea bifurcându-se printre copaci – o ramură ducea la est, spre Lacul Kaniere, iar cealaltă în sud-est, spre Defileul Hokitika. Dincolo de malul sudic al râului se aşternea o suprafaţă de teren bogată în loturi de exploatare individuale şi mine, incluzând, printre altele, mina de aur Aurora. Frost nu ştia nimic din toate astea; de fapt, abia dacă ştia să arate în ce direcţie era nordul, dacă ar fi fost întrebat. Privea în jur, căutând un indicator spre Chinatown, dar nu exista

niciunul. Nici nu zărea vreo faţă de chinez prin mulţimea aceea de oameni.

— Pe-acolo, spuse Mannering de parcă i-ar fi citit gândurile şi arătă din cap spre răsărit. În susul râului. Nu-i prea departe.

Frost prinsese câinele între genunchi şi îi ciufulea blana udă, mai mult ca să capete el curaj decât ca să-i facă plăcere câinelui.

— N-ar trebui să stabilim un... un fel de plan, poate? se încumetă el să zică, mijind ochii în sus spre Mannering.

— Nu-i nevoie, zise acesta încheindu-şi cingătoarea un pic mai sus.

— Nu-i nevoie de un plan?

— Quee nu are pistol. Eu am două. Ăsta-i singurul plan de care *eu* am nevoie.

Frost nu era întru totul liniştit însă. Îi dădu drumul lui Holly, care plecă imediat de lângă el, şi se ridică în picioare.

— Doar n-ai de gând să tragi într-un om neînarmat?

Mannering optase pentru primul nasture de sus.

— Aşa, zise el. E cel mai bine, şi îşi netezi paltonul peste corp.

— N-ai auzit ce-am spus?

— Ba da, am auzit, zise Mannering. Nu te mai frământa atât, Charlie. Nu faci decât să atragi atenţia asupra ta.

— Ai face mai bine atunci să-mi răspunzi, dacă vrei să nu mă mai frământ aşa, zise Frost cu o voce cam piţigăiată.

— Bun, ascultă aici, spuse Mannering întorcându-se în sfârşit cu faţa spre el. De cinci ani de zile plătesc chinezi ca să muncească pe loturile mele, iar un lucru pot să ţi-l spun cu certitudine: chinezii sunt ahtiaţi după droguri, cum e ahtiat un miner venit din pustiu după târfe, fără nicio excepţie. Sâmbăta, la ora asta, orice gălbejit din partea asta a Alpilor zace deja ca o cârpă, cu fumul de opiu în nas. Poţi să intri în Chinatown şi să-i aduni pe toţi grămadă fără niciun efort. Clar? Nu va fi nevoie de violenţă. Nu va fi nevoie de arme. Astea sunt doar aşa, de paradă. Toate şansele sunt de partea noastră, Charlie. Când un tip musteşte de opiu, e ca şi cum ar fi făcut din apă. Ţine minte asta. Nu-i bun de nimic. E ca un ţânc.

SOARELE ÎN CAPRICORN

În care Gascoigne îşi aminteşte prima lui întâlnire cu târfa; câteva cusături sunt desfăcute cu un cuţit; epuizarea îşi spune cuvântul; şi Anna Wetherell are o rugăminte.

Zărindu-i pe Anna şi pe Gascoigne prin crăpătura uşii întredeschise, Joseph Pritchard văzuse doar lucrul la care el râvnea cel mai mult – dragoste şi afecţiune sinceră. Pritchard era un singuratic şi, aidoma majorităţii oamenilor singuratici, vedea cupluri fericite pretutindeni. În acel moment, când trupul Annei se lipise de pieptul lui Gascoigne, iar el o cuprinsese în braţe, ridicând-o uşor şi punându-şi obrazul pe părul ei, Pritchard, cu mâna moale pe mânerul rotund şi rece al uşii, nu ar fi simţit nicio consolare aflând că Aubert Gascoigne şi Anna Wetherell erau doar prieteni şi nimic mai mult. Singurătatea nu găseşte leac în proporţia reală a lucrurilor. Chiar şi prietenia i s-ar fi părut lui Pritchard un ospăţ la care asista din spatele unui geam; chiar şi cea mai neînsemnată urmă de caritate l-ar fi făcut să-şi umezească buzele plin de alean.

Părerea pe care Pritchard şi-o făcuse despre Gascoigne se baza pe nişte impresii foarte sumare, căpătate cu prilejul unei singure conversaţii, de fapt, pe care o avusese cu el. Judecând după aerul semeţ şi calitatea impecabilă a vestimentaţiei acestuia, Pritchard presupusese că Gascoigne ocupa un post influent la Judecătorie, dar în realitate funcţionarul judecătoresc avea numai câteva responsabilităţi. Principala lui sarcină era să încaseze cauţiunile în fiecare zi, de la închisoarea din Tabăra Poliţiei. În afară de această îndatorire, îşi petrecea orele de serviciu înregistrând taxe, controlând încasările din autorizaţiile de minerit, ocupându-se de reclamaţii şi, uneori, făcând diverse servicii în numele Comisarului. Era un post neînsemnat, însă Gascoigne venise de puţin timp în oraş; era mulţumit că avea de lucru şi încrezător că nu avea să rămână multă vreme cu acel salariu de lacheu.

Gascoigne se stabilise în Hokitika de nicio lună când a întâlnit-o prima oară pe Anna Wetherell zăcând cu cătuşe la

mâini în închisoarea lui George Shepard. Şedea pe jos, cu spatele lipit de perete şi cu mâinile în poală. Ochii larg deschişi îi luceau din cauza febrei; părul, despletit din coafura strânsă pe cap, i se lipise jilav de obraji. Gascoigne s-a lăsat în genunchi în faţa ei şi, instinctiv, a întins mâna. Fata l-a prins strâns de palmă şi l-a tras spre ea, ştiind că temnicerul, care şedea la uşă cu o puşcă pe genunchi, nu avea cum să-i vadă. Fata i-a şoptit:

— Pot achita cauţiunea, fac rost de bani, dar trebuie să ai încredere în mine. Şi să nu-i spui lui cum.

— Cui? a întrebat Gascoigne tot în şoaptă.

Fata i-a arătat din cap spre Shepard, comandantul închisorii, continuând să se uite fix în ochii lui. Încleştându-şi şi mai mult degetele pe mâna lui, i-a tras braţul spre pieptul ei. Gascoigne a tresărit uimit, fiind cât pe-aci să-şi smulgă mâna înapoi, dar pe urmă a simţit ce voia ea să-i arate. Anna Wetherell avea ceva ascuns în jurul toracelui, sub ţesătura rochiei La pipăit, se simţea ca o cămaşă de zale, şi-a zis Gascoigne, deşi nu pusese mâna niciodată pe aşa ceva.

— Aur, a murmurat ea. E aur. În lungul balenelor corsetului, şi în căptuşeală, şi de jur împrejur, a zis ea cercetându-i chipul, implorându-l din priviri. Aur, a repetat ea. Nu ştiu cum a ajuns acolo. Era acolo când m-am trezit în simţiri – cusut înăuntru.

Gascoigne s-a încruntat, încercând să înţeleagă.

— Adică vrei să-ţi plăteşti cauţiunea cu aur?

— Nu-l pot scoate de-acolo, a şoptit ea. Nu aici. Îmi trebuie un cuţit. E băgat între cusături.

Feţele lor aproape se atingeau; Gascoigne simţea în respiraţia ei mirosul dulceag care rămâne după ce ai fumat opiu, ca un damf de fructe fermentate.

— E al tău? a murmurat el.

O expresie de disperare a trecut fulgerător peste chipul ei.

— Ce mai contează? Înseamnă nişte bani, nu-i aşa?

Glasul lui Shepard a răsunat tunător de după colţul clădirii.

— Târfa îţi face probleme, domnule Gascoigne?

— Nu, deloc, a răspuns funcţionarul.

Anna i-a dat drumul la mână, iar el s-a ridicat în picioare, îndepărtându-se un pic. Şi-a scos punga din buzunar, cu un gest de nonşalanţă voită, pregătindu-se, chipurile, să-şi facă meseria. Cântărea punga de bani în mână, cu gestul tipic celui deprins să

încaseze taxe şi amenzi.

— Nu strică să-i reaminteşti domnişoarei Wetherell că noi nu acceptăm cauţiuni pe datorie, a zis Shepard. Ori dă banul aici şi acum, ori rămâne la închisoare până când cineva îi plăteşte cauţiunea.

Gascoigne a studiat-o atent pe Anna. Nu avea niciun motiv să dea curs rugăminţii ei sau să creadă că armura pe care o pipăise în jurul corsetului ei era, aşa cum susţinea ea, *aur.* Ştia că ar fi trebuit să îi raporteze imediat temnicerului tentativa ei de a-l corupe şi de a-l mitui. Ar fi trebuit să-i sfâşie corsetul cu cuţitul de vânătoare pe care îl purta în cizmă, căci, dacă avea aur pur asupra ei, cu siguranţă metalul preţios nu putea fi al ei. Anna Wetherell era o târfă. Era închisă pentru că fusese prinsă drogată în spaţiul public. Rochia ei era murdară. Duhnea a opiu şi avea cearcăne vineţii sub ochi.

Însă Gascoigne o analiza cu compasiune. Comportamentul lui se supunea întotdeauna unui cavalerism înnăscut; Gascoigne resimţea o profundă simpatie pentru oamenii aflaţi în situaţii disperate, iar implorarea angoasată din ochii ei mari îi stârnise deopotrivă compasiunea şi curiozitatea. Gascoigne considera că justiţia se cuvenea să fie un sinonim pentru clemenţă, nu o alternativă. Mai credea, totodată, că a da dovadă de clemenţă era cu precădere un gest instinctual, care prima în faţa oricărei legi. Cuprins brusc de milă, căci acest sentiment îl copleşea întotdeauna ca un torent, s-a lăsat înduioşat de rugămintea fetei şi a decis să o protejeze.

— Domnişoară Wetherell, a spus el (nici nu-i ştiuse numele până nu-l auzise rostit de temnicer), cauţiunea dumitale este fixată la o liră şi un şiling.

Ţinea punga cu bani în mâna stângă, iar catastiful în mâna dreaptă; prefăcându-se că mută catastiful în cealaltă mână şi folosindu-l drept paravan, a scos două monede din portmoneu şi le-a ascuns în palmă: Apoi, a transferat atât portmoneul, cât şi catastiful în mâna dreaptă şi a întins în afară braţul stâng, cu palma în sus, ţinând degetul mare lipit de-a curmezişul pe palmă.

— Poţi plăti această sumă din banii pe care mi-ai arătat că îi ai în corset?

Vorbea tare şi răspicat, ca şi cum s-ar fi adresat unui

înapoiat mintal sau unui ţânc.

Pe moment, Anna nu a înţeles. Apoi a încuviinţat din cap, şi-a vârât degetele prin decolteu între balenele corsajului, de unde nu a scos nimic. Şi-a pus degetele strâns împreunate în mâna lui Gascoigne; acesta şi-a ridicat degetul mare, a mişcat aprobator din cap, ca şi cum ar fi fost satisfăcut cu monedele care îi apăruseră în palmă, după care a înregistrat cauţiunea în catastif. Ostentativ, a făcut să zornăie monedele când le-a băgat în pungă, după care a trecut la următorul deţinut.

Această faptă bună, atât de atipică în puşcăria lui George Shepard, nu era ceva neobişnuit în cazul lui Gascoigne. Îi plăcea să lege relaţii de prietenie cu clasele de jos, cu copii, cu cerşetori, cu animale, cu femei urâte şi bărbaţi oropsiţi. Gesturile lui binevoitoare se îndreptau întotdeauna spre cei care nu se aşteptau să fie trataţi cu bunăvoinţă: când avea de-a face cu un om a cărui poziţie socială se situa sub el, nu se purta niciodată grosolan. Faţă de clasele de sus ale societăţii însă, prefera să păstreze distanţa. Nu se arăta urâcios, însă arbora o atitudine rezervată şi gânditoare, ba chiar critică uneori, o deprindere care, fără să fie propriu-zis o strategie, atrăgea mult respect pentru persoana lui şi îi asigura un loc printre moştenitorii de moşii şi averi, ca şi cum şi-ar fi pus în minte să intre în lumea lor.

În felul acesta, Aubert Gascoigne, copil din flori al unei guvernante engleze, crescut în mansardele unor case înghesuite prin mahalalele Parisului, îmbrăcat întotdeauna cu haine de căpătat, veşnic surghiunit în beciul cu cărbuni, pe rând mustrat şi ignorat, se ridicase, cu timpul, din condiţia lui mizeră, devenind un personaj cu mijloace limitate, dar respectabile. Evadase din propriul lui trecut, ceea ce nu însemna că putea fi considerat un om ambiţios, şi nici măcar prea norocos.

Personalitatea lui Gascoigne evidenţia un ciudat amalgam de clase sociale din partea de sus şi de jos a ierarhiei. Îşi cultivase mintea cu acea gravă disciplină cu care îşi întreţinea acum toaleta personală, altfel spus, exersând o metodă sofisticată, dar oarecum demodată. Avea acea pasiune pentru cărţi şi învăţătură care nu se formează decât atunci când te-ai educat pe cont propriu, însă era o pasiune care, din cauză că originile ei erau deopotrivă personale şi virtuoase, tindea spre

pietate şi dispreţ. Temperamentul lui era profund nostalgic, jinduind nu după propriul trecut, ci după veacurile trecute; avea o atitudine cinică faţă de timpul prezent, temătoare faţă de viitor şi plină de regret pentru decăderea lumii. În ansamblu, îţi sugera cumva un bătrân gentleman care se ţinea bine (în realitate, el avea doar treizeci şi patru de ani) într-o perioadă de declin confortabil, dar perceptibil, un declin de care el era perfect conştient şi care fie îl amuza, fie îl umplea de melancolie, după cum îi era dispoziţia sufletească într-un moment sau într-altul.

Căci Gascoigne era extraordinar de capricios. Valul de compasiune care îl constrânsese să mintă pentru Anna s-a risipit aproape imediat după ce târfa a fost pusă în libertate: sufletul lui s-a întunecat cuprins de disperare la gândul că ajutorul oferit de el fusese poate în zadar – un gest deplasat, greşit şi, lucrul cel mai grav, menit să-i satisfacă propriul orgoliu. Egoismul era cea mai profundă teamă a lui Gascoigne. Detesta cu înverşunare orice indiciu de egoism în persoana lui, la fel cum un om bătăios din fire detestă toate urmele de slăbiciune ce l-ar putea împiedica să-şi atingă ţelul egoist. Totuşi, el se mândrea extraordinar de mult cu această trăsătură de caracter, despre care îi plăcea să ţină lecţii moralizatoare; ori de câte ori naţionalitatea acestei atitudini devenea prea evidentă pentru a putea fi ignorată, Gascoigne cădea pradă unei crize de nervi foarte egoiste.

Anna ieşise după el din clădirea închisorii; pe stradă, Gascoigne i-a propus aproape cu bruscheţe să vină la el acasă, ca să-i explice totul între patru ochi. Spăsită, Anna a încuviinţat, pornind împreună prin ploaie. Lui Gascoigne nu-i mai era milă de ea. Compasiunea lui, iute aprinsă, cedase locul îngrijorării şi îndoielii de sine, căci, la urma urmei, Anna încercase să se sinucidă; şi, aşa cum temnicerul îl avertizase în timp ce semna actul de punere în libertate a Annei, probabil era şi nebună.

Acum, după două săptămâni de atunci, în Hotelul Gridiron – ţinând-o îmbrăţişată, cu degetele mâinii răsfirate ferm peste mijlocul ei, în timp ce antebraţele ei îl apăsau pe piept şi răsuflarea ei îi umezea clavicula, Gascoigne reveni din nou cu gândul la posibilitatea ca, pentru a doua oară, Anna să fi încercat să-şi pună capăt zilelor. Dar unde era glonţul care ar fi

trebuit să i se înfigă în stern? Ştiuse ea într-adevăr că revolverul va trage pe o traiectorie complet aberantă atunci când îşi îndreptase arma cu ţeava spre piept şi apăsase pe percutor? Cum de putuse ea să ştie aşa ceva?

„Toţi bărbaţii vor ca târfele lor să fie nefericite”, aşa îi spusese Anna în seara când fusese eliberată din închisoare, după ce ajunseseră la el acasă şi descususeră rochia femeii pe masa din bucătărie, la lumina lămpii cu petrol care estompa colţurile odăii, în timp ce ploaia bătea în geam. „Toţi bărbaţii vor ca târfele lor să fie nefericite” – iar el cum reacţionase? Pe un ton ţâfnos, cel mai probabil, un răspuns sec şi tăios. Şi acum Anna se împuşcase sau încercase s-o facă. Gascoigne a continuat să o ţină îmbrăţişată mult timp după ce Pritchard a închis uşa, strângând-o cu putere, simţind în nări mirosul sărat al părului ei. Mirosul acela era ca o mângâiere: Gascoigne călătorise mulţi ani pe mare.

Şi fusese însurat. Cu Agathe Gascoigne – Agathe Prideaux, cum o cunoscuse el iniţial. Silfidă, ageră la minte, ironică, dar tuberculoasă – lucru pe care Gascoigne îl ştiuse de când o ceruse în căsătorie, dar care cumva i se părea imaterial, surmontabil; mai degrabă o dovadă a firii ei delicate decât un semn de rău augur. Dar plămânii ei nu se vindecau. Călătoriseră spre sud, în căutarea unui climat tămăduitor, dar Agathe murise în largul oceanului, undeva în dreptul coastei indiene – atât de oribil, că nici măcar nu ştia exact unde. Oribil cum cadavrul ei se îndoise când lovise suprafaţa apei, şi pleoscăitul acela. Îl pusese să-i promită că nu va comanda un sicriu şi că nici nu va recurge la vreo improvizaţie de coşciug, dacă se întâmpla ca ea să moară înainte de a ajunge în portul de destinaţie. Dacă se va întâmpla, a spus ea, se va întâmpla în stil marinăresc: trupul neînsufleţit cusut într-un hamac, cu tighele duble. Şi fiindcă hamacul era al ei, acel roşu aprins, preschimbat acum într-un maro întunecos, Gascoigne îngenunchease şi îl sărutase, oricât de macabru i se părea gestul. După aceea, a continuat să navigheze pe mări şi oceane. S-a oprit doar când i s-au terminat banii.

Anna era mai voinică decât fusese Agathe – mai osoasă, mai solidă; dar, de fapt (se gândea el), poate că viii par întotdeauna mai trupeşi în ochii celor care se gândesc mereu la

cei morţi. Îşi mişcă palma peste spatele ei. Cu vârful degetelor, trasă forma corsetului, dublul şir de găici strânse cu şireturi.

După ce părăsiseră clădirea închisorii, făcuseră un ocol pe la Judecătorie, pentru ca Gascoigne să poată lăsa în seiful de-acolo portmoneul pentru cauţiuni şi pentru a înregistra avizele de eliberare pe cauţiune pentru a doua zi dimineaţă. Anna îl urmărea răbdătoare şi fără curiozitate cum îşi îndeplinea aceste îndatoriri. Părea să accepte ideea că Gascoigne îi făcuse o mare favoare, aşa că era mulţumită să i se supună cuminte şi să tacă din gură, în semn de recunoştinţă. Din obişnuinţă, nu mergea lângă el pe stradă, ci îl urma de la o distanţă de câţiva metri, astfel încât Gascoigne să poată pretinde că nu o cunoştea, dacă s-ar fi întâlnit pe drum cu vreun om al legii.

Când au ajuns la căsuţa lui Gascoigne (căci stătea singur într-o casă, micuţă însă; un fel de colibă din şindrilă, cu o singură odaie, la vreo câteva sute de metri de plajă), acesta i-a spus Annei să aştepte sub pridvor, până când el spărgea un buştean pentru lemne de foc. A isprăvit repede cu buşteanul, simţindu-se un pic intimidat de ochii căprui ai Annei care îl fixau insistent, în timp ce el cioplea lemnele. Pentru ca bucăţile proaspăt despicate să nu se umezească de la ploaie, le-a adunat repede în braţe şi a fugit înapoi spre uşă, unde Anna s-a tras la o parte, ca să-l lase să intre în casă.

— Nu-i un palat, a remarcat el prosteşte, deşi, la standardele Hokitikăi, era.

Anna nu a făcut niciun comentariu când a trecut pe sub pragul de sus al uşii, pătrunzând în pâcla înecăcioasă din colibă. Gascoigne a pus lemnele în vatră şi s-a dus înapoi să închidă uşa. A aprins lampa cu petrol şi s-a aşezat în genunchi să pregătească focul, ştiind perfect că în tot acest răstimp Anna studiase odaia în tăcere. Nu avea prea multe lucruri în ea. Singura mobilă frumoasă de-acolo era un fotoliu cu spătar înalt şi aripioare laterale pentru cap, tapiţat cu o stofă groasă în dungi roz şi galbene: acesta era cadoul pe care şi-l oferise singur când preluase locuinţa, şi trona la loc de cinste în mijlocul camerei. Gascoigne se întreba ce îşi imagina ea, ce tablou se contura în mintea ei din această sumară constelaţie a vieţii lui. Salteaua îngustă, peste care pătura era pliată de trei ori. Portretul miniatural al Agathei, atârnat de un cui deasupra

tăbliei patului. Şirul de cochilii marine de pe pervazul ferestrei. Ibricul de tablă de pe plită; Biblia lui, cu majoritatea paginilor netăiate, în afară de Psalmi şi Epistole; cutia de tablă cu model scoţian, în care, în loc de biscuiţi, păstra scrisorile de la mama lui, actele lui şi tocurile. Lângă pat, cutia cu lumânări frânte, bucăţile de ceară ţinându-se laolaltă graţie fitilului lung dinăuntru.

E curat la tine în casă, a fost tot ce a spus ea.

— Locuiesc singur, a zis Gascoigne arătând apoi cu un băţ înspre cufărul de la picioarele patului. Deschide-l.

Anna a ridicat clemele şi a săltat capacul. Gascoigne i-a indicat un pachet din in închis la culoare, pe care Anna l-a scos afară: rochia Agathei şi-a desfăcut poalele peste genunchii Annei – rochia aceea neagră, cu gulerul croşetat, pe care el o dispreţuise atât de mult.

— Lumea o să creadă că m-am călugărit, a spus ea veselă. Dar negrul este o culoare sobră; orice doamnă trebuie să aibă o rochie sobră în garderoba ei.

Negrul ţesăturii avea rostul să ascundă petele de sânge, stropii fini care pigmentau manşetele; el ştia asta, dar preferase să nu comenteze. În schimb, cu voce tare, recunoscuse că orice doamnă trebuie să aibă o rochie sobră în garderoba ei.)

— Pune-o pe tine, a spus Gascoigne uitându-se la Anna, care netezea materialul rochiei peste genunchi.

Agathe fusese mai scundă; trebuia ca Anna să dea drumul la tiv. Chiar şi aşa, târfa tot avea să rămână cu glezna parţial dezgolită, poate chiar până la ultimul cerc al crinolinei. Va arăta groaznic, însă, cum spune proverbul, calul de dar nu se caută la dinţi, şi-a zis Gascoigne, aşa că Anna trebuia să se mulţumească aşa. Întorcându-se din nou spre foc, s-a apucat să cureţe cenuşa.

Era singura rochie de la Agathe pe care Gascoigne o mai avea. Celelalte toalete, împachetate în lada lor de cedru cu miros de camfor, se pierduseră când vaporul eşuase pe uscat – cabinele fuseseră întâi jefuite, apoi inundate de ape, când vaporul s-a prăbuşit într-un final pe o parte, iar valurile mării l-au înghiţit. Pentru Gascoigne, această pierdere fusese o binecuvântare. Îi rămăsese portretul în miniatură al Agathei: asta era tot ce-şi dorea să păstreze de la ea. Intenţiona să-i

respecte memoria aşa cum se cuvenea, însă era un bărbat tânăr, cu sânge încă fierbinte în vene, aşa că voia să-şi refacă viaţa.

Până când Anna şi-a schimbat rochia, focul era deja aprins. Gascoigne s-a uitat pieziş la rochie. Arăta pe ea la fel de rău cum arătase şi pe răposata lui soţie. Anna i-a observat privirea.

— Acum voi putea purta doliu, a zis ea. N-am mai avut niciodată o rochie neagră.

Gascoigne nu a întrebat-o după cine ţinea doliu şi nici cât de recent fusese decesul. A umplut ceainicul şi l-a pus pe plită.

Aubert Gascoigne prefera să iniţieze el conversaţia decât să trebuiască să se plieze pe subiectele şi tempoul altei persoane; nu-l deranja să păstreze tăcerea în societate până când simţea nevoia să vorbească. Anna Wetherell, cu intuiţia ei de târfă, părea să fi sesizat acest aspect ai caracterului lui Gascoigne. Nu-l presa să converseze, aşa cum nici nu îl urmărea din priviri şi nu se ţinea ca o umbră după el, în timp ce îşi făcea tabieturile lui de seară: aprindea lumânările, umplea din nou tabachera, îşi scotea cizmele murdare de noroi şi îşi punea încălţămintea de casă. Adunând în braţe rochia căptuşită cu aur, s-a dus să o întindă pe masa lui Gascoigne. Ce greu atârna! Aurul cusut pe dinăuntru adăugase cel puţin două kilograme şi jumătate la greutatea iniţială a ţesăturii şi a accesoriilor, a presupus Anna încercând să calculeze valoarea. Oficial, aurul pur se cumpăra la preţul de trei lire de aur pe uncie. O jumătate de kilogram echivala cu circa şaisprezece uncii, iar aici avea două kilograme şi jumătate, pe puţin. Cât făcea asta în total? Încercă să-şi imagineze în gând o coloană de cifre, dar toate i se învălmăşeau în faţa ochilor.

În timp ce Gascoigne punea în sobă lemne cât să ajungă pentru întreaga seară şi pregătea frunzele de ceai în strecurătoare, gata pentru infuzie, Anna îşi examina rochia. Persoana care ascunsese aurul acolo se pricepea într-adevăr să mânuiască acul şi aţa – o femeie sau un marinar, se gândea ea. Cusături făcute cu grijă. Aurul fusese băgat frumos în lungul balenelor corsetului, fusese cusut în volane şi fusese repartizat uniform în jurul tivului – o greutate suplimentară pe care ea nu o remarcase anterior, fiindcă adesea purta şi ea firicele de plumb în jurul malacofului, în partea de jos, pentru ca vântul să nu-i

ridice poalele.

Gascoigne s-a apropiat de ea venind din spate. Şi-a scos cuţitul de vânătoare ca să desfacă în bucăţi corsetul, dar gesturile lui au fost brutale, de măcelar, şi Anna a ţipat disperată.

— Te rog, a spus ea. Nu te pricepi cum să faci, te rog, lasă-mă pe mine.

Gascoigne a ezitat, apoi i-a pasat cuţitul, trăgându-se înapoi ca să se uite. Anna lucra meticulos, vrând să păstreze forma şi modelul rochiei: întâi a desfăcut tivul, apoi a pornit în sus, în lungul fiecărui volan, tăind aţa cusăturilor cu vârful cuţitului şi scuturând aurul afară. Când a ajuns la corset, a făcut o mică tăietură sub fiecare întăritură, după care a băgat degetele înăuntru, ca să elibereze aurul din locurile unde fusese îndesat între balene. Aceste pacheţele compacte, cu forme neregulate, îi sugeraseră lui Gascoigne o cămaşă de zale când le pipăise prima oară, la închisoare.

Aurul scuturat afară din pliurile rochiei strălucea glorios. Anna l-a adunat în mijlocul mesei. Avea grijă să nu risipească niciun fir din pulberea preţioasă. De fiecare dată când mai adăuga un pumn de pulbere galbenă sau vreo pepită de aur, îşi punea mâinile căuş deasupra mormanului, ca şi cum ar fi vrut să-şi încălzească palmele peste strălucirea fierbinte a aurului. Gascoigne o urmărea încruntat.

În cele din urmă, Anna a terminat de golit tot aurul din rochie.

— Poftim, a spus ea luând un bulgăre de aur cam de mărimea încheieturii degetului mare al lui Gascoigne şi împingându-l pe masă înspre el. O liră şi un şiling: n-am uitat.

— Nu mă voi atinge de aurul acesta, a spus Gascoigne.

— Plus plata pentru rochia de doliu, a zis Anna înroşindu-se. N-am nevoie de pomana nimănui.

— Nu se ştie niciodată, a răspuns Gascoigne.

S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a băgat mâna în buzunarul de la piept, unde avea ţigările. Apăsând pe butonul tabacherei, a deschis capacul cu resort şi şi-a luat dinăuntru o ţigară, pe care a aprins-o tacticos; abia după aceea, trăgând şi câteva fumuri lungi, s-a întors din nou spre Anna spunând:

— Dumneata pentru cine lucrezi, domnişoară Wetherell?

— Te referi – cine se ocupă de fete? Mannering.

— Nu-l cunosc.

— Ba da, dacă-l vezi. E foarte gras. E proprietarul Operei „Prinţul de Wales”.

— Am văzut un bărbat gras, a spus Gascoigne trăgând din ţigară. E cumsecade ca patron?

— Are hachiţe, dar condiţiile afacerii sunt destul de corecte.

— El îţi dă opiu?

— Nu.

— Dar ştie că te droghezi?

— Da.

— Cine îţi vinde substanţa?

— Ah Sook, a răspuns Anna.

— Cine-i ăsta?

— Un orezar. Un „pălărier”. El ţine spelunca de opiu de la Kaniere.

— Un chinez care fabrică pălării?

— Nu, spuse Anna. Am folosit o vorbă de pe-aici: un pălărier e un miner care lucrează de unul singur.

Gascoigne şi-a întrerupt şirul întrebărilor, ca să tragă din ţigară.

— „Pălărierul” acesta ţine o speluncă de opiu la Kaniere.

— Da.

— Şi tu te duci la el.

— Da, a răspuns ea mijind prudentă ochii.

— Singură, a zis el acuzator.

— De cele mai multe ori, a spus Anna uitându-se urât la el. Uneori cumpăr puţin mai mult, ca să am acasă.

— Dar *el* de unde procură drogul? Din China, presupun.

Anna a scuturat din cap.

— Nu, i-l vinde Jo Pritchard. El e spiţerul. Are o drogherie pe strada Collingwood.

— Îl cunosc pe domnul Pritchard, a zis Gascoigne dând din cap. Mda, bun, atunci am şi eu o curiozitate: de ce să te încurci cu chinezii când ai putea să-ţi cumperi marfă direct de la domnul Pritchard.

Anna şi-a ridicat un pic bărbia sau, poate, doar o trecuse un fior; Gascoigne nu-şi dădea seama exact.

— Nu ştiu, a spus ea.

— Nu ştii, a repetat Gascoigne.

— Nu.

— Mi se pare cam departe să te duci pe jos până la Kaniere pentru o gură de fum.

— Probabil.

— Iar prăvălia domnului Pritchard e la nici – cât – zece minute de mers pe jos de la Gridiron. Chiar şi mai puţin, dacă iuţeşti pasul.

Anna a ridicat din umeri.

— De ce te duci în Chinatown, la Kaniere, domnişoară Wetherell? a descusut-o Gascoigne pe un ton caustic, considerând că ştia probabil răspunsul la întrebare, dar voia să îl audă rostit de ea cu voce tare.

— Poate fiindcă îmi place acolo, a zis ea cu răceală în glas.

— Ah, a spus el. Poate fiindcă îţi place acolo.

(Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-l apucase, aşa, dintr-odată? Ce-i păsa lui dacă târfa avea clienţi şi printre chinezi? Ce-i păsa lui dacă bătea drumul până la Kaniere de una singură sau însoţită? Era o târfă, de ce să conteze? O văzuse prima oară doar în seara aceea! Gascoigne simţi un val de nedumerire, apoi imediat se umplu de furie. Îşi găsi refugiul în ţigară.)

— Mannering, a spus el după ce a suflat fumul afară. Bărbatul gras. N-ai putea să îl părăseşti?

— Doar după ce îmi plătesc datoria.

— Câţi bani înseamnă asta?

— O sută de lire sterline, a răspuns Anna. Poate un pic mai mult.

Rochia goală pe dinăuntru zăcea între ei ca un cadavru biciuit. Gascoigne s-a uitat la mormanul care strălucea pe masă. Anna, urmărind direcţia privirii lui, s-a uitat şi ea.

— Vei fi judecată la tribunal, desigur, a spus Gascoigne cu ochii la aur.

— M-au prins doar vărzuită în public, a zis Anna. O să-mi dea o amendă, atâta tot.

— Vei fi judecată în instanţă, a insistat Gascoigne. Pentru tentativă de suicid. Ştiu sigur, de la temnicer.

— Tentativă de *suicide*? a repetat Anna holbându-se la el.

— Păi, n-ai încercat să-ţi pui capăt zilelor?

— Nu! a sărit ea şocată. Cine-a zis asta?

— Sergentul de serviciu, care te-a preluat azi-noapte, a răspuns Gascoigne.

— Dar e absurd.

— Din păcate, aşa s-a consemnat. Va trebui să-ţi pledezi cauza, într-un fel sau altul.

Anna nu a spus nimic pe moment, apoi a izbucnit cu năduf:

— Fiecare bărbat vrea ca târfa lui să fie nefericită, absolut fiecare bărbat!

Gascoigne a suflat pe gură un jet subţire de fum.

— Târfele, în majoritatea lor, *sunt* nefericite. Scuză-mă, dar acesta e purul adevăr.

— Cum e posibil să mă acuze de tentativă de suicid fără să mă întrebe întâi dacă eu...? Cum e posibil? Unde e...

— *Ce,* dovada?

Gascoigne se uita cu milă la ea. Chipul şi trupul ei vădeau limpede că Anna fusese la un pas de moarte. Avea o paloare ca de ceară şi părul slinos îi atârna veşted. Cu degetele se trăgea de mâneci, mecanic, involuntar; sub ochii funcţionarului, s-a cutremurat toată de un fior puternic.

— Temnicerul presupune că eşti nebună, a zis el.

— N-am vorbit niciun cuvânt cu Shepard şi sunt de luni de zile în Hokitika, a spus Anna. Nu ne cunoaştem nicidecum.

— A pomenit de faptul că ai pierdut recent un copil.

— *Am pierdut!* a repetat Anna pe un ton scârbit. *Am pierdut!* Ce cuvânt pur!

— Tu ai folosi un altul?

— Da.

— Copilul ţi-a fost luat?

O expresie aspră s-a întipărit pe faţa Annei.

— A fost lovit cu picioarele când îl purtam în pântec, a spus ea. Şi asta... şi asta a făcut-o taică-său! Dar presupun că Shepard nu ţi-a spus nimic.

Gascoigne tăcea. Deşi nu terminase de fumat ţigara, a aruncat-o pe jos, a strivit scrumul fierbinte cu călcâiul pantofului, apoi şi-a aprins alta. Anna a luat din nou loc. Şi-a pus mâinile pe rochia întinsă pe masă. A început să mângâie ţesătura. Gascoigne se uita la grinzi, iar Anna se uita la aur.

Era foarte necaracteristic pentru ea să aibă asemenea

izbucniri. De felul ei, Anna era o persoană atentă şi receptivă, fără manifestări teatrale, arareori întâmplându-i-se să vorbească despre ea însăşi. În profesia ei, era nevoie să dea dovadă de cea mai strictă modestie, oricât de paradoxal ar fi putut părea. Trebuia să aibă un comportament suav şi compătimitor, chiar şi atunci când compasiunea nu era meritată, iar suavitatea nu-şi avea rostul. Bărbaţii pe care îi avea drept clienţi nu erau curioşi să o cunoască mai bine. Dacă vorbeau totuşi cu ea, vorbeau despre alte femei – iubitele pe care le pierduseră, nevestele pe care le abandonaseră, mamele lor, surorile, fiicele, pupilele lor. Pe aceste femei le căutau când se uitau la Anna, dar doar parţial, fiindcă se căutau şi pe ei înşişi. Anna era o întunecime reflectată, la fel cum era o lumină împrumutată. Ştia prea bine că mizeria sorţii ei era extrem de liniştitoare.

Anna şi-a întins un deget ca să mângâie una dintre pepitele de aur din mormanul de pe masă. Pentru faptul că îi plătise cauţiunea, ştia că se cuvenea să-i mulţumească lui Gascoigne în felul ei obişnuit; Gascoigne îşi asumase un risc spunându-i un neadevăr temnicerului, păstrând secretul ei şi apoi invitând-o la el acasă. Intuia că Gascoigne aştepta ceva. Prea se foia ciudat. Punea întrebări tăioase, chiar grosolane – un semn sigur că mintea îi stătea la recompensa pe care spera să o capete –, iar când vorbea ea, o privea urât, pe furiş, apoi îşi întorcea ochii, ca şi cum răspunsurile ei l-ar fi iritat enorm. Anna luă un bulgăre de aur şi îl rostogoli în palmă: era noduros, cu mici scorburi, ca şi cum metalul fusese parţial topit într-o forjă.

— Impresia mea este că cineva se aştepta ca tu să fumezi pipa aceea aseară, a spus Gascoigne. Au aşteptat să-ţi pierzi cunoştinţa, apoi au cusut aurul în rochia ta.

Anna s-a încruntat, nu la Gascoigne, ci la bulgărele din palma ei.

— De ce?

— N-am idee, a răspuns francezul. Cu cine ai fost aseară, domnişoară Wetherell? Şi cât era dispus să plătească?

— Ia stai un pic totuşi, a spus Alina ignorând întrebarea, Vasăzică, vrei să spui că cineva m-a dezbrăcat de rochie, a cusut în ea cu migală tot metalul ăsta, apoi mi-a strâns la loc corsetul – rochia plină cu aur ca pe urmă să mă lase zăcând în mijlocul drumului?

— Pare puţin probabil, a recunoscut Gascoigne schimbând apoi tactica. Bun, atunci, răspunde-mi la asta: de când ai rochia asta?

— Din primăvară, a spus Anna. Am cumpărat-o la mâna a doua din lucrurile recuperate de pe o epavă, de la un telal de pe strada Tancred.

— Câte rochii mai ai în afară de asta?

— Cinci, ba nu, patru, a zis Anna. Dar celelalte nu sunt pentru prostituţie. Asta-i rochia mea de lupanar datorită culorii, înţelegi. Mai aveam un capot de casă, dar s-a distrus când... când a murit copilaşul.

Pentru câteva clipe, între ei s-a aşternut tăcerea.

— Oare aurul a fost cusut în rochie tot deodată? a întrebat Gascoigne. Sau în timp? Probabil că nu se poate şti.

Anna nu a reacţionat. După un moment, Gascoigne a ridicat privirea, uitându-se în ochii ei.

— Cu cine ai fost aseară, domnişoară Wetherell? a zis el, iar de data asta Anna nu mai putea ignora întrebarea.

— Am fost cu un bărbat pe nume Staines, a răspuns ea încetişor.

— Nu-l cunosc pe acest om. A fost cu tine la spelunca de opiu?

— Nu! a negat Anna şocată. N-am fost la speluncă. Am fost la el acasă. În patul lui. Am plecat noaptea de-acolo, ca să fumez o pipă. E ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

— Ai plecat din casa lui?

— Da. Şi m-am întors la Gridiron, unde locuiesc, a spus Anna. Era o noapte stranie, iar eu mă simţeam ciudat. Voiam să trag o pipă. Mi-amintesc că am aprins-o. Pe urmă, următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram în închisoare, iar afară era ziuă.

A trecut-o un fior rece şi, brusc, s-a strâns cu braţele de-a curmezişul peste piept. Vorbea, îşi zicea Gascoigne, cu o istovire euforică, aşa cum se întâmplă când te îndrăgosteşti, iar sinele se rupe din odgoanele care îl ţin legat şi, aproape înecându-se, cade pradă unor valuri înfricoşătoare. Dar dependenţa de vicii nu e dragoste; nu poate fi dragoste. Gascoigne nu putea găsi nimic romantic în cearcănele vineţii de sub ochii ei, în mădularele ei vlăguite, în dezorientarea visătoare cu care

vorbea; dar chiar şi aşa, se gândea el, era nefiresc ca ravagiile opiului să oglindească extazele dragostei cu atâta fidelitate.

— Am înţeles, a spus el cu voce tare. Prin urmare, l-ai lăsat dormind?

— Da, a spus Anna. Dormea când am plecat eu.

— Şi purtai rochia asta, a insistat el arătând spre zdrenţele oranj dintre ei.

— Este rochia mea de serviciu, a zis Anna. Rochia pe care o port întotdeauna.

— Întotdeauna?

— Când lucrez, a răspuns ea.

Gascoigne nu a replicat, însă şi-a mijit un pic ochii şi a strâns din buze, lăsând să se înţeleagă că avea în minte o întrebare, dar nu putea să o rostească cu decenţă. Anna a oftat. A decis să nu-şi exprime recunoştinţa în felul ei obişnuit; mai bine, dimineaţă, îi înapoia în bani suma plătită pentru cauţiune.

— Înţelege, a fost exact cum ţi-am povestit. Am adormit amândoi, eu m-am trezit, îmi doream să trag o pipă, am plecat de la el, m-am dus acasă, mi-am aprins pipa, şi ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

— Ai remarcat ceva ciudat în odaia ta când te-ai întors la hotel? Ceva, vreo schimbare, din care să poţi deduce că fusese cineva acolo, bunăoară?

— Nu, a răspuns Anna. Uşa era încuiată, exact ca de obicei. Am deschis-o cu cheia mea, am intrat, am închis uşa, m-am aşezat jos, mi-am aprins pipa, şi ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc.

Îi era lehamite să reia mereu acelaşi lucru, şi avea să i se facă lehamite şi mai mult în zilele următoare, odată ce se va fi aflat că Emery Staines dispăruse în acea noaptea şi că nimeni nu-l mai văzuse la faţă de-atunci. Cu privire la acest aspect, Anna Wetherell avea să fie interogată şi anchetată în fel şi chip, ca apoi să fie tratată cu dispreţ, iar cuvântul ei să fie pus la îndoială; şi tot repetând aşa povestea ei, ajunse să nu i se mai pară familiară şi începu să se îndoiască de ea însăşi.

Gascoigne, care sosise doar foarte de curând în Hokitika, nu-l cunoştea pe Staines, însă, studiind-o acum pe Anna, simţea subit o mare curiozitate în privinţa lui.

— Este posibil ca domnul Staines să-ţi fi dorit răul? a spus

el.

— Nu! a ripostat Anna imediat.

— Ai încredere în el?

— Da, a zis ea încetişor. La fel de mult ca...

Dar nu a dus comparaţia până la capăt.

— E un iubit? a întrebat Gascoigne după o pauză.

Anna s-a făcut roşie.

— Este cel mai bogat om din Hokitika, a zis ea. Dacă nu ai auzit încă de el, vei auzi în curând. Emery Staines. El este proprietarul majorităţii terenurilor aurifere din jurul oraşului.

Din nou, privirea lui Gascoigne s-a îndreptar spre mormanul de aur strălucitor de pe masă, dar în mod intenţionat de data asta: celui mai bogat om din Hokitika, aurul acela i s-ar fi părut o grămăjoară prea mică.

— E un iubit? a insistat el. Sau un client?

Anna a amuţit.

— Un client, a răspuns ea în cele din urmă, cu un glas pierit.

Gascoigne a înclinat respectuos din cap, de parcă Anna tocmai l-ar fi informat că bărbatul despre care vorbeau încetase din viaţă. Dar Anna s-a repezit să continue:

— E prospector. Aşa a făcut avere. Însă vine din New South Wales, la fel ca mine. De fapt, am traversat Marca Tasmaniei pe aceeaşi corabie când am ajuns iniţial aici: *Fortunate Wind*[18], aşa se numea.

— Am înţeles. Bun, atunci. Dacă spui că e bogat, poate că aurul ăsta e al lui.

— Nu, a spus Anna alarmată. El nu.

— El nu, *ce*? El nu te-ar minţi?

— El nu...

— El nu s-ar folosi de tine drept animal de povară, ca să trafichezi aurul ăsta fără ştirea ta?

— Unde să-l trafichez? a zis Anna. Eu nu plec. Nu mă duc nicăieri.

Gascoigne a făcut o pauză, ca să tragă din ţigară. Apoi a zis:

— Dar ai plecat din patul lui în toiul nopţii, nu-i aşa?

— Intenţionam să mă întorc, a zis Anna. Dar am adormit de tot.

---

[18] **„Vânt propice” (lb. engleză).**

— Ai plecat fără ca el să ştie, presupun.
— Dar intenţionam să mă întorc.
— Şi în ciuda faptului, probabil, că el plătise ca să rămâi până dimineaţă.
— Dar ţi-am spus că nu voiam să lipsesc decât foarte puţin timp.
— Însă, pe urmă, ţi-ai pierdut cunoştinţa, a spus Gascoigne.
— Poate am leşinat.
— Nici tu nu crezi asta.
Anna şi-a muşcat buza.
— O, n-are nicio noimă! a exclamat ea după un moment. Treaba cu aurul n-are nicio noimă; opiul n-are nicio noimă. Cum am ajuns cu *acolo*? Afară, în frig, complet singură, la jumătatea drumului spre Arahura!
— Cu siguranţă că multe din lucrurile care se întâmplă când eşti sub efectul opiului n-au nicio noimă.
— Da, a spus ea. Da, aşa e.
— Însă, bucuros, prefer să mă bizui pe judecata ta în această privinţă, ţinând seama că eu, unul, nu m-am atins niciodată de droguri, a spus Gascoigne.
Ceainicul a început să şuiere. Gascoigne şi-a vârât ţigara în colţul gurii, şi-a înfăşurat mâna într-o cârpă şi l-a ridicat de pe plită. În timp ce turna apa peste frunzele de ceai, a spus:
— Cum rămâne cu chinezoiul tău? A umblat cu opiul, nu-i aşa?
Anna se freca pe faţă, cum se freacă pe obrăjori un prunc obosit: cu stângăcie.
— Nu m-am văzut cu Ah Sook aseară, a răspuns ea. Ţi-am mai spus, am fumat pipa acasă.
— O pipă umplută cu opiul *lui*! a exclamat Gascoigne punând ceainicul pe raftul de deasupra plitei.
— Da, presupun. Dar ai putea la fel de bine să spui că era opiul lui Joseph Pritchard.
Gascoigne a luat din nou loc.
— Domnul Staines s-o fi întrebat ce s-a întâmplat cu tine, din moment ce ai plecat din patul lui atât de brusc, în toiul nopţii şi nu te-ai mai întors. Deşi remarc că nu a venit să te scoată pe cauţiune astăzi, nici el, nici patronul tău.
Vorbea dinadins tare, ca s-o scuture pe Anna din

lâncezeală; când a scos farfurioarele, pe a Annei a pus-o jos cu un zăngănit şi a împins-o spre ea, ca să hârşâie pe masă.

— Asta-i treaba mea, a spus Anna. Mă voi duce să-mi cer scuze, de îndată ce...

— De îndată ce vom stabili ce o să facem cu aurul ăsta, a încheiat Gascoigne în locul ei.

Gascoigne îşi schimbase din nou dispoziţia sufletească: subit, era extrem de vexat. Nu găsise deocamdată nicio explicaţie clară, care să arate de ce rochia Annei fusese umplută cu aur, sau cum ajunsese ea să zacă fără simţiri în mijlocul drumului, ori, de fapt, dacă aceste două întâmplări aveau cumva vreo legătură una cu cealaltă. Era vexat fiindcă nu putea pricepe asta, şi de aceea, pentru a-şi domoli nemulţumirea, a devenit răutăcios, o atitudine care îi oferea măcar un simulacru de control.

— Cât valorează? a întrebat Anna aplecându-se să atingă din nou aurul. Estimativ, mă refer. Eu n-am ochiul format pentru aşa ceva.

Gascoigne a strivit mucul de ţigară în farfurioară.

— Eu cred că întrebarea pe care ar trebui să ţi-o pui, draga mea, este nu *cât,* ci *cine* şi *de ce.* Al cui e aurul acesta? De la ce mină provine? Şi unde trebuia să ajungă?

*

Au stabilit în acea primă seară să ascundă grămăjoara de aur. Au stabilit că, dacă o întreba careva pe Anna de ce în locul rochiei ei obişnuite o pusese pe aceasta, care era mai sumbră, ea să răspundă, absolut sincer, ca îşi dorise să poarte doliu, cu întârziere, pentru moartea pruncului ei nenăscut şi că făcuse rost de noua toaletă dintr-un cufăr adus de ape pe bancul de nisip din Hokitika. Toate astea erau adevărate. Dacă cerea careva să vadă vechea rochie sau dacă întreba unde o ţinea, Anna trebuia să-l informeze imediat pe Gascoigne, întrucât neîndoielnic acea persoană ştia de existenţa aurului care fusese ascuns între volanele rochiei, ceea ce însemna că ştia, de asemenea, care era originea aurului, ba poate chiar şi destinaţia avută în vedere, oricare ar fi fost aceasta.

Odată ce această strategie a fost pusă la punct, Gascoigne

a golit cutia lui de tablă cu model scoţian, după care au împins aurul direct în ea, au învelit cutia într-o pătură şi au pus bocceaua astfel improvizată într-un sac de făină, pe care Gascoigne l-a legat cu sfoară. A cerut, până aveau să afle noi informaţii, ca sacul să fie ascuns la el acasă, sub pat. La început, Anna a avut îndoieli, însă bărbatul a convins-o că soluţia cea mai sigură era ca aurul să rămână la el: nu primea niciodată musafiri, casa era încuiată pe timpul zilei şi nimeni nu ar fi avut nici cel mai mic motiv să îşi imagineze că el dosea o comoară – în fond, venise de curând în oraş, aşa că nu avea duşmani şi nici prieteni.

Următoarele două săptămâni au trecut ca prin ceaţă. Anna s-a întors acasă la Staines, unde a constatat că acesta dispăruse fără urmă; peste câteva zile, a aflat de moartea lui Crosbie Wells şi a descoperit că *acel* eveniment avusese loc în ceasurile când ea zăcuse în inconştienţă. La scurt timp după aceea, a auzit că o avere enormă, cu origini încă neelucidate, fusese găsită ascunsă pe proprietatea lui Crosbie Wells, care între timp fusese cumpărată de Edgar Clinch – proprietar delegat al Hotelului Gridiron, care era deţinut de Emery Staines şi unde locuia Anna în prezent.

Gascoigne nu discutase direct cu Anna despre acele întâmplări, fiindcă de fiecare dată ea refuza să se implice într-o conversaţie despre Emery Staines, iar despre Crosbie Wells nu avea absolut nimic de spus, în afară de faptul că nu-l întâlnise niciodată. Gascoigne intuia că Anna suferea din cauza dispariţiei lui Staines, însă nu putea aprecia dacă, în sinea ei, credea că acesta era în viaţă sau murise. Din respect faţă de sentimentele ei, Gascoigne a renunţat complet la subiect; când vorbeau, vorbeau despre alte lucruri. De la fereastra înaltă a camerei ei situate la etajul de sus al Hotelului Gridiron, Anna privea cum căutătorii de aur se căzneau să răzbească prin ploaie, pe strada Revell, într-o direcţie sau în cealaltă. Stătea mai tot timpul în odaia ei şi purta zilnic rochia neagră a Agathei Gascoigne. Niciun bărbat nu a întrebat de ce îşi schimbase Anna veşmintele; niciun bărbat nu a făcut vreo aluzie din care să reiasă că ar fi ştiut de aurul care fusese ascuns în corsetul ei, iar acum era depozitat, la loc sigur, sub patul lui Gascoigne. Cine purta răspunderea pentru această faptă nu dorea, indiferent din

ce motiv, să iasă în faţă şi să mărturisească limpede ce făcuse.

A doua zi după înmormântarea lui Crosbie Wells, Anna a fost judecată pentru tentativă de suicid la judecătoria pentru cauze minore. A refuzat să pledeze în instanţă, iar în final a fost amendată cu suma de cinci lire pentru tentativă de delict grav, după care a fost muştruluită aspru, fiindcă l-a făcut pe judecător să-şi piardă timpul cu ea.

*

Toate astea îi treceau prin minte lui Gascoigne în timp ce stătea în picioare în odaia din Hotelul Gridiron, strângând-o pe Anna Wetherell la pieptul lui şi plimbându-şi degetele, în sus, pe spatele ei, pe şirul de găici de la corsetul rochiei. O ţinuse şi pe Agathe la fel, exact la fel, întocmai, cu degetele răsfirate pe spatele ei şi cu cealaltă mână căuş peste rotundul umărului ei, Agathe cu antebraţele proptite în pieptul lui, ridicând întotdeauna braţele ca o platoşă în momentul îmbrăţişării. Ce ciudat că îşi amintea de ea acum! Poţi să cunoşti o mie de femei, reflecta Gascoigne; poţi să alegi mereu o altă fată, seară de seară, ani de-a rândul, însă, mai devreme sau mai târziu, noile iubite nu vor avea decât efectul de a-ţi readuce în minte *iubita* din trecut, nemairămânându-ţi decât să rătăceşti, pierdut, în acel contemplativ labirint de nesfârşite comparaţii, veşnic decepţionat, veşnic revenind înapoi.

Anna tremura încă din cauza şocului provocat de împuşcătura ratată. Gascoigne aşteptă până respiraţia ei se mai linişti – cam trei sau patru minute după ce paşii lui Pritchard s-au retras în jos pe scări – şi pe urmă, într-un târziu, când simţi că trupul ei îşi recăpătase cumva puterile, murmură:

— Ce naiba te-a apucat?

Dar Anna scutură doar din cap, lipindu-se mai strâns de el.

— Era un glonţ orb? Un cartuş fals?

Din nou, Anna scutură din cap.

— Poate că tu şi spiţerul... poate aţi pus la cale ceva amândoi.

Atâta îi trebui să audă: se trase de lângă el, împingându-se cu podul palmelor în pieptul lui, şi spuse pe un ton de-a dreptul scârbit:

— Cu *Pritchard*?

Îi făcu plăcere lui Gascoigne să o vadă înviorându-se, fie şi de furie.

— Bun, atunci, ce-a vrut de la tine? întrebă el.

Nu lipsi mult ca Anna să-i spună adevărul, însă brusc i se făcu ruşine. Gascoigne fusese atât de bun cu ea în ultimele două săptămâni, încât nu suporta ideea să-i spună ce se întâmplase cu opiul. Nu mai departe de ieri, se arătase atât de fericit că Anna scăpase de robia pipei: se minunase cât de bine se întremase, o lăudase pentru limpezimea ochilor, o admirase. Nu o lăsase inima să îl dezamăgească atunci şi nu făcu asta nici acum.

— Bătrânul Jo Pritchard, spuse ea privind în altă parte. Se simţea singur, asta a fost tot.

Gascoigne îşi scoase din buzunar tabachera şi constată că tremura şi el.

— Ţi-a mai rămas nişte coniac? spuse el. Aş vrea să stau jos un pic, dacă nu te deranjează. Trebuie să-mi vin în fire şi eu.

Cu multă băgare de seamă, puse pistolul folosit pe noptiera de lângă patul Annei.

— Ţie ţi se *întâmplă* mereu diverse lucruri, spuse el. Lucruri pe care nu le poţi explica. Lucruri pe care nimeni nu pare capabil să le explice. Nu ştiu...

Dar vocea i se stinse. Anna se duse la dulap ca să aducă sticla de coniac, iar Gascoigne se aşeză pe pat ca să-şi aprindă ţigara – şi exact timp de o secundă rămaseră fixaţi într-un tablou de genul imaginilor redate pe unele farfurii care se vând la târg drept obiecte vechi: el cu încheieturile mâinilor atârnând între genunchi, cu capul aplecat, cu ţigara spânzurată între degete, ea cu o mână în şold, cu greutatea corpului lăsată pe un picior, turnându-i coniac în pahar. Dar nu erau amanţi, iar asta nu era camera lor.

Gascoigne trase cu nesaţ încă un fum din ţigară şi închise ochii.

Vrând să-l înveselească, Anna spuse:

— Abia aştept să văd care-i surpriza mea, domnule Gascoigne.

Căci nu minţise când îi spusese lui Joseph Pritchard că avea o întâlnire – că se ducea cu o doamnă să se uite la pălării.

Gascoigne aranjase o întâlnire privată cu o doamnă pricepută la modă; din câte se părea, plătise chiar el întâlnirea, deşi insistase că detaliile aranjamentului şi identitatea doamnei rămâneau o surpriză. Nimeni nu-i mai ceruse Annei vreodată să aştepte că va primi o surpriză, iar perspectiva aceasta o umplea acum de încântare şi groază totodată; totuşi, îi mulţumise foarte frumos francezului pentru amabilitatea lui.

Văzând că Gascoigne nu reacţionează, Anna încercă să insiste în continuare.

— Femeia despre care spuneai aşteaptă jos, la parter?

Gascoigne ieşi din reverie în cele din urmă. Oftând, spuse:

— Nu, urmează să te conduc cu la ea. Este într-un salon particular la Hotelul Drumeţul, dar poate să mai aştepte zece minute; a aşteptat deja zece minute, spuse el trecându-şi o mână peste faţă. Pălăriile tale pot să mai aştepte.

— Ce spuneai că nu ştii?

— Cum adică?

— Ai spus adineauri „nu ştiu”, dar ai lăsat fraza neterminată.

În ultimele două săptămâni, adoptaseră un ton dezinvolt unul cu celălalt, aşa cum se întâmplă adeseori când doi oameni trec împreună printr-o grea încercare, deşi Anna continua să îl numească „domnul Gascoigne”, şi niciodată „Aubert”. Gascoigne nu o îndemnase să i se adreseze mai familiar, fiindcă prefera, de regulă, să fie tratat cu respect şi se simţea măgulit când îşi auzea rostit numele de familie.

— Nu ştiu ce să mai cred, spuse Gascoigne în cele din urmă.

Luă paharul din mâna ei, dar nu bău: dintr-odată, se simţea teribil de trist.

Aubert Gascoigne resimţea presiunea anxietăţii mult mai acut decât alţi oameni. Când avea motive să se neliniştească, aşa cum păţise atunci când, în mod inexplicabil, împuşcătura trasă de pistolul Annei fusese un rateu, avea tendinţa să cadă pradă unor izbucniri emoţionale intense – şoc, disperare, furie, amărăciune, emoţii de care se agăţa fiindcă îi canalizau anxietatea spre exterior şi, într-un fel, reglau presiunea pe care o simţea în interior. Dobândise reputaţia de a fi un om puternic şi raţional în momentele de criză – aşa cum se arătase şi în acea după-amiază –, însă de obicei rămânea răvăşit sufleteşte, odată

ce criza era depăşită sau dezamorsată.

— Vreau să discut ceva cu tine, spuse Anna acum.

— Da, zise Gascoigne clătinând coniacul în pahar.

Anna se duse din nou la dulap, unde îşi turnă şi ea nişte coniac.

— Am întârziat cu plata chiriei. Am de achitat pe trei luni în urmă. Edgar mi-a dat preaviz în dimineaţa asta.

Brusc, Anna tăcu, întoarse capul şi se uită lung la el. Gascoigne, care tocmai trăsese din ţigară, se opri cu fumul în gură, îşi umflă pieptul şi gesticulă din mâini pentru a întreba cât face.

— Zece şilingi pe săptămână, inclusiv mesele şi o baie în fiecare duminică, spuse Anna.

(Gascoigne suflă fumul afară.)

— Sunt peste trei luni, adică, nu ştiu... şase lire sterline.

— Trei luni, se auzi ca un ecou glasul lui Gascoigne.

— M-a încurcat teribil amenda aceea, zise Anna. Cele cinci lire plătite judecătorului. Asta a însemnat salariul meu pe o lună. Am rămas lefteră.

Aştepta.

— Dar precis proxenetul îţi plăteşte el chiria, spuse Gascoigne.

— Nu, răspunse Anna. Nu mi-o plăteşte el. Relaţia mea este direct cu Edgar.

— Proprietarul hotelului.

— Da, Edgar Clinch.

— Clinch? repetă Gascoigne ridicând capul. Asta e tipul care a cumpărat proprietatea lui Crosbie Wells.

— Coliba lui, preciză Anna.

— Bine, dar omul ăsta tocmai a pus mâna pe o avere fabuloasă! Ce-i mai trebuie acum cele şase lire de la tine, hm?

Anna ridică din umeri.

— A zis să fac rost de bani. Imediat.

— S-o fi temând, poate, de ceea ce se va întâmpla la tribunal, spuse Gascoigne. S-o fi temând, poate, că va trebui să dea totul înapoi, dacă recursul va fi acceptat.

— N-a zis de ce, spuse Anna.

(Nu auzise încă de sosirea pe neaşteptate, joi după-amiază, a văduvei lui Wells şi nici nu ştia că exista pericolul ca vânzarea

averii lui Crosbie Wells să fie revocată.)

— Dar mi-a spus că în niciun caz nu face pe nebunul ca să îmi forţeze mie mâna.

— Dar nu poţi... să-l îmbunezi cumva? spuse Gascoigne.

— Ia-ţi gândul de la acel „cumva”, spuse Anna pe un ton înţepat. Sunt în doliu. Mi-a murit copilul şi sunt în doliu. Nu mă mai ocup de *asta.*

— Poţi să-ţi găseşti altă îndeletnicire.

— Nu există. Singurul lucru la care mă pricep este brodatul, dar nu se caută aşa ceva aici. Nu sunt suficiente femei.

— Poţi să cârpeşti şi să repari haine, spuse Gascoigne. Şosete şi nasturi. Gulere roase. E nevoie întotdeauna de peticit sau de cusut ceva într-o colonie ca asta.

— Nu câştigi mai nimic peticind trenţele altora, spuse Anna.

Se uita lung la el, din nou, cu aerul că ar aştepta ceva, îşi zise Gascoigne, iar această interpretare îl umplu de furie. Găsi un refugiu trăgând iarăşi din ţigară. Nu era răspunderea lui dacă ea nu mai avea bani. Anna nu mai făcuse trotuarul de două săptămâni, de când stătuse o noapte la închisoare, or, prostituţia era sursa ei de venit: era logic, aşadar, să se trezească acum fără nicio leţcaie în buzunar. Cât despre treaba din acea dimineaţă, nimeni n-o forţase să accepte. În fond, nu avea de ce să fie prea afectată de pierderea suferită – copilul era mort de trei luni, ce naiba! Nici rochia nu constituia un impediment real. Putea câştiga un ban, la fel de uşor, şi îmbrăcată cu rochia neagră de la Agatha, nu numai în nelipsita ei toaletă oranj, mai ales că avea clientela ei fidelă în oraşul Hokitika, iar târfe erau oricum prea puţine în lungul Coastei de Vest. În fine, îşi zicea Gascoigne, ce importanţă avea? Vorba proverbului: noaptea toate pisicile sunt negre.

Această izbucnire de nervi nu era din cauză că nu ar fi avut înţelegere pentru situaţia ei. Gascoigne cunoscuse neajunsurile sărăciei şi, încă din tinereţe, de nenumărate ori fusese datornic. Ar fi ajutat-o pe Anna, cu bucurie chiar, dacă ea ar fi ales să-i ceară sprijinul într-un mod diferit. Însă, aidoma majorităţii oamenilor extrem de sensibili, Gascoigne nu suporta ideea de sensibilitate la ceilalţi: pretindea onestitate şi francheţe când era rugat ceva, şi asta cu atât mai mult atunci când se simţea ofensat. Ştia că târfa folosea o strategie ca să obţină ceva.

Această strategie îl scotea din sărite, fiindcă îşi dădea seama că era o strategie şi, de asemenea, fiindcă ştia exact ce urma Anna să-i ceară. Suflă energic un jet de fum.

— Edgar s-a purtat întotdeauna foarte frumos cu mine, continuă Anna, când devenise evident că Gascoigne nu avea de gând să vorbească, însă în ultima vreme a tot fost ţâfnos. Nu ştiu ce-a păţit. Am încercat să îl implor, dar nu a avut niciun efect. Dacă aş putea măcar să... îngăimă ea după o scurtă pauză.

— Nu.

— Doar o bucăţică mică de tot, nu-mi trebuie mai mult, spuse Anna. Doar una dintre pepite. Pot să-i spun că am găsit-o în râu sau pe drum, undeva. Sau aş putea să-i spun că m-a plătit cineva cu aur pur – minerii mai fac aşa uneori. Aş putea să-i spun că e de la unul dintre băieţii străini. Mă pricep să mint.

Gascoigne scutură din cap.

— Nu ai voie să te atingi de aurul ăla.

— Dar pentru cât timp? spuse Anna. Pentru cât timp încă?

— Până afli cine ţi l-a cusut în corset! se răsti Gascoigne. Exclus mai devreme, clar?

— Dar ce-o să mă fac cu chiria între timp?

Gascoigne se uită aspru la ea.

— Anna Wetherell, spuse el. Nu eşti pupila mea.

Cu asta o făcu să amuţească, deşi ochii îi scăpărau de ciudă. Se uita împrejur, căutând să-şi facă de lucru cu ceva, vreo treabă măruntă cu care să-şi ocupe mâinile. În cele din urmă se lăsă în genunchi, ca să strângă fleacurile şi zorzoanele pe care Pritchard le împrăştiase pe podea. Le trăgea furioasă spre ea, aruncându-le cam violent înapoi în sertarul gol de la comodă.

— Ai dreptate: nu sunt pupila ta, spuse ea după scurt timp. Dar ţin să-ţi atrag atenţia că nici grămăjoara aceea de aur nu e a ta, ca să faci tu ce vrei cu ea, s-o ţii ascunsă şi să-mi interzici să mă ating de ea.

— Dar nici al dumitale nu e aurul acela, domnişoară Wetherell.

— Era în rochia mea, spuse ea. Era asupra mea. Am suportat riscul.

— Riscul ar fi cu mult mai mare dacă ai cheltui aurul.

— Şi-atunci ce-mi rămâne să fac? strigă Anna. Târfă ai fost, târfă vei fi mereu? Asta-i singura mea opţiune, presupun!

Se uitau furioşi unul la celălalt. „Eu ţi-aş da o liră de aur, dacă ţi-ai practica meseria cu mine”, se gândea Gascoigne. Dar cu voce tare spuse:

— Cât timp ai la dispoziţie?

Cu năduf, Anna înfăşură ghem o bucată de panglică înainte de a-i răspunde:

— Nu mi-a spus. A zis că trebuie să fac rost de bani, fiindcă altminteri mă dă afară.

— Vrei să vorbesc eu cu el? spuse Gascoigne tachinând-o, deoarece ştia că în niciun caz nu asta era ceea ce dorea ea.

— Şi să-i spui *ce*? ripostă Anna, azvârlind ghemul de panglică în sertar. Să te rogi de el să mă mai păsuiască o săptămână... o lună... încă un trimestru? Ce-ar schimba asta? Tot va trebui să-i dau banii mai devreme sau mai târziu.

— Exact asta este caracteristica unei datorii băneşti, dacă nu ştiai, spuse Gascoigne pe un ton glacial.

— Ce bine era să fi ştiut de-acum două săptămâni că *tu* eşti exact genul ăsta de creditor, spuse Anna pe un ton muşcător. Fiindcă, altminteri, n-aş fi acceptat niciodată ajutorul tău.

— Poate că te cam lasă memoria, spuse Gascoigne. Ţin să-ţi reamintesc că eu ţi-am venit în ajutor doar fiindcă m-ai rugat *tu.*

— *Asta*? Rochia asta mucegăită, asta numeşti tu „ajutor”? Ia-ţi mai bine rochia înapoi şi dă-mi mie aurul!

— Te-am scos de la închisoare, Anna Wetherell, riscându-mi pielea; iar rochia i-a aparţinut răposatei mele neveste, în cazul în care nu ştiai, zise Gascoigne.

Azvârli ţigara pe podea şi o strivi cu călcâiul până nu mai rămase nimic din ea. Anna deschidea gura vrând să-i trântească o replică, aşa că Gascoigne trebui să ridice glasul când spuse tare şi răspicat:

— Din păcate, nu eşti într-o stare propice pentru surpriza mea.

— Ba mă simt perfect aptă, mulţumesc.

— O surpriză, continuă Gascoigne, vorbind şi mai tare, pe care am organizat-o pentru tine din raţiuni de sinceră caritate şi binefacere...

— Domnule Gascoigne...

— ...fiindcă am considerat că ţi-ar prinde bine să mai ieşi din casă şi să te distrezi un pic, conchise Gascoigne, care se făcuse alb ca varul la faţă. Îi voi comunica doamnei că eşti deprimată şi că nu vrei să te arăţi în lume aşa.

— Dar nu sunt deprimată, îl contrazise Anna.

— Eu consider că eşti, spuse Gascoigne.

Goli paharul şi îl puse apoi pe noptieră, lângă perna sfredelită în mijloc de o singură gaură înnegrită.

— Voi pleca acum. Îmi pare rău că arma aceea de foc nu a tras glonţul, aşa cum a fost intenţia ta, şi îmi pare rău că stilul tău de viaţă depăşeşte posibilităţile tale de a-i face faţă financiar. Îţi mulţumesc pentru coniac.

MIJLOCUL CERULUI/FUNDUL CERULUI

În care Gascoigne pune problema datoriei Annei, iar Edgar Clinch nu i se destăinuie.

În momentul în care Gascoigne traversa holul Hotelului Gridiron, uşa de la intrare se deschise cu o smucitură şi înăuntru se repezi domnul Edgar Clinch. Gascoigne încetini pasul ca să nu treacă prea aproape unul de celălalt, un gest pe care Clinch îl interpretă greşit drept o ezitare de o altă natură. Trecu pragul şi se opri brusc, împiedicându-l astfel pe Gascoigne să iasă din hotel. În spatele lui, uşa se trânti cu o bufnitură.

— Pot să te ajut cu ceva? spuse el.

— Nu, mulţumesc, răspunse politicos Gascoigne şi rămase locului o clipă, aşteptând ca Edgar Clinch să se dea la o parte din uşă astfel încât să poată ieşi fără să se atingă de el.

Dar valetul fusese alertat de zgomotul uşii trântite.

— Hei, tu! strigă el după Gascoigne, ieşind din odăiţa lui de sub scări. Care-a fost treaba cu împuşcăturile alea de pistol? Jo Pritchard arăta ca moartea pe două picioare când a coborât aici. Parc-ar fi văzut o stafie.

— A fost o greşeală, spuse sec Gascoigne. O simplă greşeală.

— Împuşcături de pistol? zise Edgar Clinch, care nu se urnise din uşă.

Clinch era un bărbat înalt, în vârstă de patruzeci şi trei de ani, cu părul de culoarea nisipului şi o expresie inofensivă, plină de amabilitate. Avea o mustaţă imperială, pomădată la vârfuri, un accesoriu arătos, care nu îi încărunţise în acelaşi ritm cu părul – pomădat şi acesta, cu cărare pe mijloc, şi tuns până la nivelul lobului urechilor. Avea obrajii în formă de măr, nasul roşu şi un profil teşit. Ochii erau atât de oblici, încât păreau să se închidă complet când zâmbea, ceea ce Clinch făcea adesea, după cum atestau încreţiturile de la coada pleoapelor. Acum însă se încrunta.

— Eu eram jos, aici, la recepţie, spunea valetul. Dar omul acesta era acolo – a văzut tot. Alergase în sus pe scări când a

auzit strigătele, iar pistolul s-a declanşat după ce a intrat el în cameră. Pe urmă, a mai fost o împuşcătură – a doua. Tocmai mă pregăteam să urc la etaj să investighez când Jo Pritchard vine jos şi îmi spune să nu mă nelinişteşc. Îmi zice că târfa curăţa arma, care s-a descărcat întâmplător, dar explicaţia nu stă în picioare decât pentru prima împuşcătură.

Edgar Clinch îşi mută privirea înapoi la Gascoigne.

— A doua împuşcătură eu am tras-o, spuse Gascoigne abia stăpânindu-şi agasarea, fiindcă nu suporta să fie reţinut undeva împotriva voinţei lui. Eu am apăsat pe trăgaci, ca să fac o probă, atunci când am constatat că prima împuşcătură fusese un rateu.

— Şi de ce se ţipa în cameră? întrebă hotelierul.

— Situaţia aceea s-a rezolvat acum.

— Jo Pritchard, el ce făcea – o bătea?

— Mie aşa mi-a sunat de-aici, spuse valetul.

Gascoigne îi aruncă acestuia o privire plină de venin, după care se întoarse din nou spre Clinch.

— Târfa nu a fost supusă nici unei violenţe, spuse el. Este perfect teafără, iar situaţia a fost rezolvată acum, aşa cum ţi-am spus deja.

Clinch miji ochii.

— Ciudat câte arme de foc se descarcă singure în timp ce sunt curăţate, zise el. Ciudat câte târfe îşi pun în cap să-şi cureţe pistoalele când sunt de faţă nişte gentlemeni. Ciudat de câte ori s-a întâmplat aşa ceva în hotelul meu.

— Nu pot să formulez nicio opinie în această privinţă, spuse Gascoigne.

— Ba eu cred că poţi, spuse Edgar Clinch depărtându-şi încă puţin picioarele şi înfigându-le în podea, cu braţele încrucişate la piept.

Gascoigne oftă. Nu avea niciun chef de bădărăniile la care Clinch se credea îndreptăţit ca proprietar al acelui loc.

— Ce s-a întâmplat? spuse Clinch. Anna a păţit ceva?

— Îţi sugerez să o întrebi personal, răspunse Gascoigne. În felul ăsta nu trebuie să ne mai irosim timpul degeaba amândoi. Poţi face asta foarte uşor, să ştii: Anna e chiar deasupra, la etaj.

— Nu accept să fiu luat în zeflemea în propriul meu hotel.

— N-aş fi zis că te-am luat în zeflemea.

Mustaţa lui Clinch zvâcni periculos.

— Ce nemulţumire ai?

— Nu cred că am vreuna, spuse Gascoigne. Dar dumneata?

— Pritchard, scuipă Clinch numele.

— Nu are rost să îmi trânteşti *mie* asta, spuse Gascoigne. Pritchard nu e omul *meu.*

Se simţea încolţit. Era inutil să pretindă că putea convinge raţional un om care avea deja ideea lui fixă, or, Edgar Clinch, după cum arătau lucrurile, era oricum pus pe scandal.

— Asta-i adevărat, interveni servitorul, sărind în ajutorul lui Gascoigne.

Omul observase, de asemenea, că patronul lui îşi ieşise din fire. Hotelierul se făcuse roşu la faţă, iar cracul pantalonilor îi zvâcnea vizibil, ca atunci când te balansezi nervos de pe vârful degetelor pe călcâie, ceea ce în cazul lui Clinch demonstra indubitabil că era foarte furios. Valetul îi explică pe un ton împăciuitor că Gascoigne nu făcuse decât să întrerupă cearta dintre Pritchard şi Anna, nefiind de faţă acolo de la bun început.

Clinch nu arăta prea înfricoşător nici când era gata să sară la bătaie, cum se întâmpla în acel moment: nu părea neapărat agresiv, cât mai degrabă agitat. Furia, deşi evidentă, îl făcea cumva neputincios. Emoţiile îl dominau; era sclavul, nu suzeranul lor. Studiindu-l acum, Gascoigne avea impresia că semăna mai mult cu un puşti gata să facă o criză de nervi, şi nu cu un bătăuş pregătindu-se de o încăierare, deşi, desigur, primul putea fi la fel de periculos, dacă provocarea era aceeaşi. Clinch continua să blocheze accesul la uşă. În mod limpede, nu era capabil să se comporte raţional, dar, se gândea Gascoigne, ar fi putut fi calmat.

— Ce ţi-a făcut Pritchard dumitale, domnule Clinch? spuse el, gândindu-se că dacă îi oferea posibilitatea să vorbească, exista şansa să se elibereze de furia care îl stăpânea şi, în felul acesta, să se mai calmeze.

Răspunsul lui Clinch veni sugrumat şi poticnit.

— *Annei* i-a făcut! strigă el. *El* o alimentează cu drogul care o ucide, el i-l vinde!

Explicaţia părea insuficientă. Precis existau şi alte motive. Ca să-l înduplece să continue, Gascoigne spuse pe un ton lejer:

— Da, dar când un om e beat, te-apuci să dai vina pe cârciumar?

Clinch ignoră acest artificiu retoric.

— Joseph *Pritchard*! Dacă ar putea, i-ar băga drogul pe gât, cum îi dai unui ţânc să sugă cu biberonul, da, ar fi în stare. *Dumneata* îmi dai dreptate, domnule Gascoigne.

— A, înseamnă că mă cunoşti! exclamă Gascoigne pe un ton uşurat, apoi zise: Da, eu?

— Predica dumitale de ieri din *Times.* Un punct de vedere extraordinar, să fiu al naibii, zău; un text formidabil, pe onoarea mea, zise Clinch.

(Rostind complimentul, păru să se mai liniştească, apoi se întunecă din nou la faţă.)

— Ar fi trebuit să-l citească şi *el.* Ştii de unde face rost de drog? Gunoiul ăla împuţit pe care i-l dă ei? Răşina? Ştii, spune? De la Francis Carver, ca să-ţi fie clar!

Gascoigne ridică din umeri; numele nu-i spunea nimic.

— Afurisitul de Francis Carver, care a dat cu picioarele în ea – a dat cu picioarele în ea. a bătut-o –, deşi pruncul era al lui! Pruncul lui în pântecul ei! Şi-a omorât propria odraslă!

Clinch ajunsese aproape să ţipe, iar Gascoigne deveni brusc foarte atent.

— Ce tot spui acolo? zise el păşind în faţă.

Anna îi mărturisise că pruncul ei nenăscut fusese ucis chiar de tatăl lui, iar acum se părea că exact acelaşi bărbat avea legătura cu opiul din cauza căruia şi ea fusese la un pas de moarte!

Dar lui Clinch îi căşunase acum pe valet:

— *Tu,* se răsti el. Dacă se-ntâmplă ca Pritchard să mai vină pe-aici când eu sunt plecat, pe *tine* contez să-l dai afară pe uşă. M-ai auzit?

Era foarte supărat.

— Cine e Francis Carver? întrebă Gascoigne.

Clinch hârâi din gâtlej şi trase un scuipat pe podea.

— O lepădătură, spuse el, O jigodie de criminal. Jo Pritchard. păi *el* e doar un păcătos nenorocit, Carver însă e dracu' cu coarne, asta să ştii, *el* e diavolul.

— Dar sunt prieteni?

— Nu *prieteni,* spuse Clinch. Nu *prieteni*, repetă el şi împunse cu degetul prin aer înspre valet, zicând: M-ai auzit? Dacă dă naiba ca Jo Pritchard să mai pună piciorul pe scara asta

– *pe treapta de jos* –, n-ai decât să-ţi cauţi de lucru în altă parte!

În mod evident, Clinch nu mai vedea o ameninţare în persoana lui Gascoigne, din moment ce, smulgându-şi pălăria de pe cap, se retrase din dreptul uşii; Gascoigne era liber să plece, dacă voia. Nu se mişcă însă, aşteptând ca hotelierul să povestească mai departe, ceea ce acesta şi făcu după ce mai întâi îşi netezi părul spre ceafă cu palma şi îşi atârnă pălăria în cui.

— Francis Carver e un traficant, spuse el. *Godspeed* – asta-i corabia lui, probabil că ai văzut-o ancorată în port. E un barc – un velier cu trei catarge.

— Dar care-i legătura lui cu Pritchard?

— Opiul, bineînţeles! pufni agasat Edgar Clinch, care nu suporta să fie chestionat.

Încruntându-se din nou la Gascoigne, de parcă un nou val de suspiciune i-ar fi întunecat minţile, se răsti la el:

— Ce căutai dumneata în camera Annei?

Surprins, dar politicos, Gascoigne replică:

— Nu ştiam că Anna Wetherell este în slujba dumitale, domnule Clinch.

— Este în grija mea, spuse Clinch netezindu-şi părul pentru a doua oară. Locuieşte aici – conform aranjamentului –, aşa că am dreptul să ştiu cu ce se ocupă, dacă se întâmplă să fie pe domeniul meu, şi mai ales când sunt la mijloc şi nişte pistoale. Poţi să pleci, ai zece minute, continuă el, de data asta adresându-se valetului, care dispăru iute spre restaurant, ca să-şi mănânce prânzul.

Gascoigne se prinse cu mâinile de reverele hainei.

— Probabil consideri că e norocoasă fiindcă locuieşte aici, sub supravegherea dumitale, zise el.

— Greşeşti, spuse Clinch. Nu cred asta.

Gascoigne tăcu mirat, apoi reluă pe un ton delicat:

— Ai în grijă multe fete ca ea?

— Doar trei în momentul de faţă, răspunse Clinch. În privinţa asta, Dick are ochiul format. Numai tipe de clasă, şi nici nu coboară vreodată standardul; ţine la calitate. Cine vrea o târfă pe un şiling, n-are decât să se ducă pe Uliţa Sculamentului, încolo, şi o să vadă cu ce se molipseşte. La Dick, n-ai ce face cu mărunţişul din buzunar. Ori scoţi lirele, ori nimic. Dick ţi-a

plasat-o pe Anna?

Era vorba, pesemne, despre Dick Mannering, patronul Annei Wetherell. În loc de răspuns, Gascoigne mormăi vag. Nu ţinea să-i relateze cum ajunseseră el şi Anna să se cunoască.

— Păi la el trebuie să te duci dacă vrei să le încerci şi pe celelalte, continuă Clinch. E Kate, dolofana; Sal, cârlionţata; Lizzie, pistruiata. Degeaba mă întrebi pe mine. Nu eu mă ocup de toate detaliile – programări şi celelalte. La mine fetele doar se culcă, spuse el, dar, sesizând că alegerea verbului îl cam nedumerise pe interlocutorul său, se grăbi se adauge: Se culcă, adică dorm, să ştii; nu făceam pe pudicul. Nu pot primi musafiri de noapte în hotel. Mi-aş pierde autorizaţia de funcţionare. Vrei o târfă toată noaptea, te priveşte, o duci la tine, în camera ta.

— Ai un local frumos aici, spuse amabil Gascoigne, desfăcând larg braţul.

— Nu e al meu, zise Clinch cu un aer înciudat. L-am luat cu chirie, în susul şi în josul străzii, de la Weld la Stafford, totul e închiriat. Hotelul acesta e în proprietatea unui tip pe nume Staines.

— Emery Staines? zise Gascoigne.

— Da, ciudat, spuse Clinch. E ciudat să închiriez localul de la un om care e de două ori mai tânăr decât mine. Dar aşa e modern acum: s-au întors lucrurile cu susul în jos, fiecare om trage spuza pe turta lui.

Gascoigne socotea că exista ceva forţat în exprimarea lui Clinch: expresiile pe care le folosea păreau împrumutate, iar felul în care le rostea era artificial. Vorbea pe un ton circumspect, chiar neliniştit, de parcă s-ar fi temut ca Gascoigne să nu-şi facă o părere proastă despre el, ceea ce era imposibil de evitat, oricum. „Nu are încredere în mine”, se gândea Gascoigne. „Dar nici eu nu am încredere în el!”

— Mă întreb ce se va întâmpla cu acest hotel dacă domnul Staines nu va mai apărea? rosti el cu voce tare.

— Voi rămâne eu în continuare, spuse Clinch. Poate o să cumpăr hotelul, adăugă el bâjbâind cu mâna câteva clipe sub birou, unde avea un sertar, după care spuse: Uite ce e, vei crede că sunt pisălog, dar eu tot te întreb din nou: ce căutai în camera Annei?

Aproape că implora să primească un răspuns.

— Am discutat un pic despre bani, spuse Gascoigne. Îi fluieră vântul prin buzunare. Dar cred că ştii deja asta.

— Ea, *buzunare*! ricană Clinch. Bun cuvântul! Păi are destule buzunare, crede-mă.

Să fi fost aceasta o referire criptică la aurul care fusese cusut în rochia Annei? Sau o aluzie ordinară la meseria fetei? Gascoigne deveni brusc vigilent.

— De ce te-aş crede pe dumneata, şi nu pe Anna? spuse el. Din câte spune ea, nu mai are niciun sfanţ, cu toate astea, dumneata consideri normal să pretinzi să-ţi dea şase lire, pe care să ţi le plătească imediat!

Clinch căscă ochii mari. Vasăzică, Anna îi povestise lui Gascoigne despre chiria pe care o datora. Vasăzică, se plânsese de comportamentul lui cu amărăciune, judecând după tonul ostil al francezului. Îl îndurera că procedase aşa. Clinch nu concepea ca Anna să discute despre el cu alţi bărbaţi. Cu glasul stins, spuse:

— Nu e treaba dumitale.

— Dimpotrivă, ripostă Gascoigne. Anna a ţinut să-mi povestească situaţia. M-a implorat.

— De ce? spuse Clinch. De ce totuşi?

— Pesemne fiindcă are încredere în mine, i-o trânti Gascoigne, nu fără cruzime.

— Voiam să spun, ce rost avea să te implore pe *dumneata*?

— Ca să o ajut, răspunse Gascoigne.

— Dar de ce *dumneata* totuşi? insistă Clinch.

— Cum adică, de ce *eu*?

— De ce să apeleze Anna la *dumneata*? spuse Clinch aproape ţipând.

Lui Gascoigne îi scăpărară ochii de furie.

— Presupun că îmi ceri să definesc care sunt exact relaţiile dintre noi.

— N-am nevoie să întreb *asta,* spuse Clinch cu un râs gutural. Ştiu răspunsul la *asta*!

— Eşti impertinent, domnule Clinch, spuse Gascoigne, furios de-a binelea.

— Impertinent! răbufni Clinch. Cine-i impertinent, mă rog? Târfa e în doliu – atâta tot, ceea ce nu poţi nega!

— Faptul că este în doliu este însuşi motivul pentru care nu

poate să-şi achite datoriile acum. Şi totuşi dumneata continui să o persecuţi.

— Eu, o *persecut* eu...?

— Am rămas cu impresia că Anna se teme foarte mult de dumneata, spuse Gascoigne pe un ton rece, dar ştia că nu era adevărat.

— Nu se teme de mine, spuse hotelierul de-a dreptul şocat.

— Ce nevoie ai dumneata de cele şase lire ale ei? Ce contează pentru dumneata dacă Anna îţi dă banii mâine sau la anul? Tocmai ai pus mâna pe ditamai comoara. Ai mii de lire în bancă! Dar tot nu te saturi. Şicanezi o târfă pentru chiria datorată, de parcă ai fi un escroc ordinar!

— Datoriile sunt datorii, se burzului Clinch.

— Aiurea! spuse Gascoigne. Mai degrabă, ranchiunele rămân ranchiune.

— Şi asta ce vrea să însemne, mă rog?

— Nu ştiu încă, spuse Gascoigne. Însă încep să cred că, spre binele Annei, ar trebui să încerc să aflu.

Clinch se înroşi din nou.

— Nu-ţi permit să-mi vorbeşti mie aşa, spuse el. Nu-ţi permit – în hotelul meu!

— Vorbeşti de parcă ai fi gardianul ei! Unde ai fost în după-amiaza asta, când Anna era în pericol? spuse Gascoigne, care începea să-şi cam piardă răbdarea. Şi unde ai fost când Anna a fost găsită zăcând, aproape moartă, pe drumul spre Christchurch?

Dar, de data asta, Clinch nu se lăsă intimidat de acuzaţii, ci dimpotrivă, căpătă parcă mai multă tărie. Cu fălcile încleştate, îl sfida din priviri pe Gascoigne.

— Nu admit să fiu admonestat pentru felul cum mă port eu cu Anna, zise el. N-ai de unde să ştii dumneata ce înseamnă ea pentru mine. Nu admit să fiu admonestat.

Furioşi, cei doi bărbaţi bulbucară ochii unul la celălalt ca doi dulăi întărâtaţi, peste groapa care îi desparte, apoi fiecare, evaluându-şi adversarul, admise tacit că îşi găsise egalul. Căci Gascoigne şi Clinch nu se deosebeau prea mult la temperament, şi chiar şi în trăsăturile care îi diferenţiau manifestau un fel de armonie, cu Gascoigne în ipostaza octavei de sus – un sunet mai cristalin, mai luminos, iar Clinch pe post de bas, zăngănind

monoton.

Edgar Clinch avea o fire cumva circulară. Era deopotrivă săritor şi complexat, două trăsături care, din cauză că erau opuse una faţă de cealaltă, aveau tendinţa să genereze în el o permanentă şi anxioasă instabilitate. Era amabil cu cei pe care îi iubea, dar nu fără să pretindă de la ei o recunoştinţă totală pentru grija ce le-o purta, o exigenţă care, la rândul ei, îl umplea de ruşine, fiindcă era sensibil la nuanţele propriilor lui fapte şi se îndoia de meritul lor; în consecinţă, îşi retracta pretenţiile, îşi dubla atenţiile şi o lua de la capăt, constatând însă că şi nevoia de a i se arăta recunoştinţă pentru gestul lui se dublase. În acest fel, rămânea perpetuu în mişcare, la fel cum o femeie este perpetuu în mişcare, înhămată la ritmurile lunii.

Relaţia lui cu Anna Wetherell începuse exact în acest mod. Când Anna sosise iniţial de la Dunedin, Clinch fusese în extaz: era cea mai neobişnuită şi cea mai tulburată făptură pe care o întâlnise vreodată, aşa că îşi jurase în sinea lui să nu precupeţească nimic pentru a o şti înconjurată de dragoste. I-a oferit cea mai bună cameră din hotel şi a răsfăţat-o cum se pricepea el mai bine, însă a început să se simtă foarte ofensat văzând că ea nu remarca eforturile făcute de el, iar când nu a observat nici că era ofensat, a început să fie de-a dreptul mânios. Dar mânia lui era deopotrivă vremelnică şi neproductivă; nu găsea resurse în ea, aşa cum bărbaţii găsesc uneori resurse în furia lor turbată. În schimb, sentimentul de mânie doar îl vlăguia, golindu-l de emoţii, făcându-l astfel cu atât mai apt să iubească.

Când Anna a sosit iniţial la Hokitika, era gravidă, deşi pântecul nu începuse să i se rotunjească încă, iar silueta nu trăda deocamdată secretul situaţiei ei. Clinch a întâlnit-o pe Gibson Quay, unde fusese transportă cu un şlep, întrucât corabia *Godspeed* aruncase ancora la câteva sute de metri de ţărm. Era o zi răcoroasă, cu un cer senin şi luminos. Apele râului sclipeau la vărsarea în mare; în văzduh se auzea ciripit de păsărele. Chiar şi acum, Clinch îşi amintea ca aievea toate detaliile. Vedea aureola lată a bonetei ei, capetele panglicilor fluturându-i în vânt; vedea botinele ei, mănuşile încheiate în capse, poşeta micuţă. Vedea scânteierile purpurii ale rochiei ei, care fusese închiriată, aşa cum avea să descopere ulterior, de la

impresarul Dick Mannering, căruia Anna urma să-i plătească o chirie zilnică, până îşi putea permite să-şi cumpere singură o toaletă. Culoarea stridentă nu o avantaja: o făcea să pară pământie la faţă, cu ochii stinşi şi terni. Lui Edgar Clinch i se părea radioasă. În culmea fericirii, îi cuprinse mâna subţiratică între mâinile lui, mişcând-o viguros, în semn de salut. Îi ură bun venit la Hokitika, îi oferi braţul şi îi propuse o plimbare pe jos, ceea ce ea acceptă. După ce îi instrui pe hamali să livreze cufărul ei la Hotelul Gridiron, Clinch scoase pieptul în afară şi porni ţanţoş cu Anna Wetherell la braţ, pe strada Revell, ca un prinţ consort escortând o regină.

La acel moment, Edgar Clinch venise în Hokitika de nicio lună. Nu-l cunoştea încă pe Dick Mannering, deşi auzise de el, după nume; se nimerise să fie pe chei în acea după-amiază când Anna debarcase din şlep, fără niciun aranjament prealabil cu magnatul sau cu târfa. (Mannering fusese reţinut în Dunedin, urmând să sosească abia în următoarea săptămână; în orice caz, el prefera să călătorească pe vapor, şi nu pe corabie.) în zilele cu vreme frumoasă, Clinch stătea adesea pe bancul de nisip şi îi întâmpina pe căutătorii de aur când coborau din şlepuri. Dădea mâna cu ei, salutându-i zâmbitor, şi îi invita pe fiecare să se cazeze la Hotelul Gridiron, menţionând degajat că putea oferi o reducere de preţ deloc neglijabilă, dar doar celor care acceptau oferta în următoarea jumătate de ceas.

Pe durata scurtei plimbări, venind de la Gibson Quay, Clinch sesiză tot mai intens delicata prezenţă a mâinii Annei pe braţul lui; când ajunseră la intrarea în Hotelul Gridiron, constată că şi-ar fi dorit să nu se mai despartă niciodată de ea. O imploră să accepte invitaţia lui la masă în restaurant; tânăra se învoi, insuflând în inima lui o asemenea mărinimie extatică, încât, recunoscător, îi oferi cea mai mare şi cea mai bună cameră din hotel.

Anna îşi plăti cazarea cu o cambie de la Dick Mannering, pe care Clinch, în euforia generozităţii lui, o acceptă fără să comenteze. Până să se dumirească el, ulterior, că tânăra practica probabil cea mai veche profesie din lume, sentimentul de afecţiune cu care o înconjura la tot pasul era irevocabil ancorat în sufletul lui. Când Mannering a sosit la Hokitika peste o săptămână, a venit la Clinch, prezentându-se drept patronul

Annei, şi a negociat o înţelegere cu el, prin care târfa, în schimbul unui tarif săptămânal, urma să beneficieze la hotel de protecţie, supraveghere discretă, două mese pe zi şi o baie săptămânală. Această ultimă prevedere constituia un lux costisitor, care avea să fie anulat (după cum i-a explicat Mannering, în mod confidenţial) odată ce fata îşi va fi făcut un vad în oraş. Totuşi, în primele ei săptămâni de activitate, era necesar să simtă că trăia în opulenţă şi că i se satisfăceau toate gusturile.

Clinch era mai mult decât fericit să umple cada de aramă în fiecare duminică, oricât de anevoioasă i s-ar fi părut acea îndatorire. Îi plăcea să o zărească pe Anna pe palier, cu părul ud, proaspăt îmbăiată; îi plăcea să treacă pe lângă ea în restaurant, în serile de duminică, şi să simtă mirosul lăptos al săpunului pe pielea ei. Îi plăcea să golească, după baie, cada, deşertând apa tulbure de murdărie în şanţul de la marginea drumului, şi spera, în timp ce apa albicioasă dispărea în pământ, că Anna privea în jos la el de la fereastra ei situată la etaj.

Eforturile lui Clinch în dragoste erau întotdeauna de factură maternă, fiindcă stă în firea omului să le ofere semenilor lui ceea ce el îşi doreşte cel mai mult să primească, iar ceea ce jinduia Edgar Clinch cel mai mult era o mamă; a lui murise când el era mic, iar de atunci aceasta reînviase în mintea lui ca o zeiţă de o rară virtute, al cărei chip se profila estompat, văzut parcă prin fereastră într-o noapte ceţoasă. Dar toate chinurile dragostei lui păreau sortite eşecului, deoarece necesitau de la obiectul lor o delicateţe intuitivă, pe care nici el nu o avea. Edgar Clinch era un romantic incurabil, însă, în toate sensurile obişnuite ale vieţii cotidiene, iremediabil dădea greş: în ciuda atenţiilor lui zilnice, Anna Wetherell nu sesizase nicidecum că hotelierul o iubea cu toată pasiunea de care e capabil un suflet singuratic şi disperat. Era amabilă cu el, păstra ordine în cameră, dar niciodată nu-şi dorea să fie în compania lui şi limita conversaţiile lor la cele mai banale subiecte. Inutil de spus că această indiferenţă a ei nu făcea decât să aţâţe tăciunii iubirii lui, scormonindu-i ca să ardă mai mult timp, cu o lumină şi mai roşie. Când Mannering a sugerat, după o lună, că extravaganţa îmbăierii săptămânale a Annei trebuia să fie curmată, Clinch a încetat doar să mai menţioneze acest serviciu pe chitanţa

lunară a Annei. În fiecare duminică, a continuat să pregătească baia şi să aşeze ştergarele, umplând cu apă cada de cupru, aşa cum făcuse şi până atunci.

S-ar fi zis, în acele prime luni, că nimic nu ar fi putut diminua adoraţia pe care Clinch o simţea pentru Anna. Nu era dezgustat din cauza profesiei ei, deşi se întrista la gândul că femeia se expunea mereu riscului de a păţi ceva rău. Când a aflat că era consumatoare de opiu şi că se droga aproape în fiecare zi, s-a simţit cuprins de mâhnire şi teamă, fără să fie neapărat scârbit. (Îşi spunea în sinea lui că drogul era foarte la modă şi că el însuşi lua laudanum atunci când nu putea să doarmă; în fond, care era diferenţa între opiul care fusese transformat în tinctură şi opiul pe care îl inhalai fumându-l?) Aspectele mai regretabile din viaţa Annei, în loc să aibă efectul de a-l îndepărta pe Clinch, îi provocau acestuia doar tristeţe, şi, drept urmare, bărbatul îşi dorea cu atât mai mult să o facă fericită.

Când a devenit evident că Anna era însărcinată cu copilul altui bărbat, amărăciunea lui Clinch a atins cote alarmante. Hotelierul a început să se întrebe dacă nu se cuvenea să-i mărturisească acum sentimentele lui. Eventual, trebuia să o ceară în căsătorie. Eventual, când se năştea pruncul, putea să îl înfieze pe micuţ şi să aibă grijă de el; eventual, ar putea să devină o familie, toţi trei.

Clinch reflecta la aceste chestiuni într-o după-amiază, în mijlocul iernii, când a auzit o bufnitură pe veranda hotelului şi un ţipăt înfundat. A deschis fereastra (se afla la etaj, unde venise să aprindă focul în camere) şi, uitându-se în jos, a zărit-o pe Anna care se împiedicase pe cele câteva trepte care duceau la uşa de la intrare. A văzut-o cum ridica braţul, încet şi anevoios, bâjbâind după balustradă.

Clinch a coborât scara, a trecut repede prin hol şi a deschis uşa, ca să o lase înăuntru pe Anna, care între timp reuşise să se ridice în picioare şi să traverseze veranda. Când Clinch a păşit afară, Anna, care fusese pe punctul de a pune mâna pe clanţă, s-a izbit de el şi, ca să nu cadă, a ridicat braţele şi le-a încolăcit de gâtul lui, agăţându-se cu toată greutatea de el. Şi-a întors faţa spre gulerul lui, lipindu-se cu nasul şi gura de pielea de pe grumazul lui; era ca o cârpă atârnată de el. Clinch a murmurat

surprins, apoi a încremenit complet. Simţea că dacă ar fi vorbit sau s-ar fi mişcat prea repede, momentul acela s-ar fi spulberat, iar târfa ar fi fugit. S-a uitat în jur, peste umărul ei. Era o după-amiază de duminică luminoasă şi lină, iar strada era liniştită. N-avea cine să-i vadă. Nu se uita nimeni la ei. Clinch a prins-o pe Anna de mijloc cu amândouă palmele şi a inspirat, apoi a inspirat cu nesaţ din nou şi, cu un gest iute, a strâns-o pe Anna la pieptul lui, a ridicat-o şi şi-a strivit buzele de obrazul ei. A rămas aşa câteva momente, cu gura pe maxilarul ei. Apoi a săltat-o şi mai sus, retrăgându-se îndărăt în hol, a închis uşa cu rama pantofului, a răsucit cheia în broască şi a urcat treptele cu Anna în braţe.

Baia pentru Anna fusese pregătită sus, în odaia din capul scărilor, unde găleţi cu apă fierbinte aşteptau acoperite pe laviţa de lângă foc. Clinch, cu Anna în braţe, s-a lăsat jos pe sofaua de lângă cadă. Inima îi bătea foarte repede. S-a tras înapoi ca să se uite la Anna: avea ochii închişi, mădularele molatice şi mlădioase.

Multe luni trecuseră de când Anna îi înapoiase lui Dick Mannering rochia roşie închiriată de la el, cumpărându-şi în locul ei câteva toalete care îi veneau mai bine pe corp. Astăzi totuşi, nu purta rochia oranj cu turnură la spate, cu care se îmbrăca de obicei când voia să arate cu ce se ocupa, căci târfele din Hokitika se îmbrăcau în culori ţipătoare când făceau trotuarul şi în nuanţe terne când erau în afara programului. Acum însă, Anna purta o rochie simplă din muselină crem, cu corsajul croit ca o tunică de călărie, încheiat în nasturi până la gât. Peste umeri, avea un şal în trei colţuri. Judecând după aceste indicii şi având în vedere că era complet inertă din cauza opiului, Edgar Clinch a dedus că Anna fusese în Chinatown: când se ducea acolo, călătorea incognito, îmbrăcându-se cu haine în culori mohorâte.

Cu degetele tremurânde, Clinch a tras şalul de pe umerii Annei şi i-a dat drumul pe podea. Apoi a deznodat funda de la spatele rochiei şi a desfăcut şireturile corsetului, pas cu pas, cu mişcări lente. A dibuit cu degetele bumbii acoperiţi, şi a desprins pe rând cheotorile în care erau prinşi. Anna era cuminte în braţele lui, iar când Clinch s-a pregătit să îi tragă rochia de pe umeri, a ridicat braţele ca un copilaş când îl dezbraci. Pe urmă,

bărbatul i-a desfăcut crinolina şi a ridicat-o pe Anna prin cercul de sus al clopotului, astfel încât întregul malacof căzu pe podea, zornăind din catarame şi întărituri. A aşezat-o binişor înapoi pe sofa – acum era dezbrăcată până la combinezon – şi a acoperit-o cu şalul. Apoi, s-a ridicat în picioare şi a început să umple cada. Anna stătea lungită cu obrazul în palmă, iar pieptul îi sălta şi îi cobora în somn la fiecare respiraţie sacadată. După ce a pregătit apa din cada, Clinch a venit lângă ea, murmurându-i cuvinte duioase: i-a tras combinezonul peste cap şi, goală cum era, a luat-o în braţe, s-a lăsat în genunchi şi a pus-o în cadă.

Anna a gângurit uşor când a simţit apa pe trup, dar nu a deschis ochii. Clinch a aranjat-o mai bine astfel încât să stea cu ceafă rezemată de marginea răsfrântă a căzii de cupru, ca să fie sigur că nu exista riscul să se înece alunecând cu totul în apă. I-a dat la o parte firele de păr de pe obraji, urmărind cu degetul mare conturul maxilarului. Clinch se udase pe mâneci până la umeri când o lăsase în apă; acum, s-a tras un pic înapoi, depărtându-şi braţele de corp ca să nu-i picure apa din mâneci pe haine, şi a privit în jos spre ea. Se simţea foarte singur şi foarte mulţumit, totodată.

După câteva clipe, hotelierul s-a lăsat în genunchi şi a ridicat de pe jos rochia de muselină, vrând să o îndrepte scuturând-o şi să o aşeze frumos pe spătarul sofalei. Rochia era mai grea decât şi-ar fi imaginat el – dar de ce oare, când nu mai rămăseseră din ea decât muselina şi aţa, după ce desprinsese malacoful şi dăduse la o parte pantalonaşii şi jupoanele? De ce să atârne ca un bolovan? A prins ţesătura între degete şi, în acel moment, a simţit ceva ciudat la pipăit. A întors rochia pe dos – dar ce era acolo, ca un fel de balast repartizat în lungul cusăturii? La pipăit, se simţea ca un şir de pietricele. A reuşit să bage degetul pe sub bucla unei aţe, care a plesnit, aşa că a răsucit degetul arătător şi degetul mare prin tunelul tivului, împingând înainte, ca să vadă dacă nu cumva exista vreo umplutură înăuntru. Dar când a tras mâna înapoi, a constatat uluit că între degete avea câteva firicele de aur pur.

Anna dormea în continuare, cu obrazul pe marginea răsfrântă a căzii. Clinch, căruia inima îi bătea năvalnic, a pipăit în lungul cusăturilor rochiei şi, în sus, peste volane, spre corsaj. Ascunse în ţesătură, erau uncii întregi de metal galben, poate

chiar pfunzi. Şi totul doar aur pur! Ce făcuse Anna în Chinatown de se întorsese de-acolo cu mintea înceţoşată de opiu şi cu rochia plină de aur în cusături? Probabil că ducea clandestin metalul undeva, făcea trafic cu el, după cum se vedea. Îl transporta *în* Chinatown? Părea absurd. Probabil că îl scotea de-acolo. Primind în schimb opiu, poate! Mintea îi lucra acum ameţitor de repede. Şi-a amintit că metoda de a ascunde cantităţi de aur în căptuşeala hainei era folosită frecvent pentru a eluda taxele la vamă, deşi procedeul era riscant, fiindcă, dacă erai prins, primeai amenzi grele sau erai chiar condamnat la închisoare. Dar asta făceau minerii cu metalul *lor*, pe când Anna, ce Dumnezeului, de unde să aibă ea atâta aur? Cineva avusese probabil atâta încredere în Anna încât să ascundă acel aur în hainele ei. Şi Anna, la rândul ei, avusese probabil atâta încredere în acel om încât să îşi asume riscul, de dragul lui.

Apoi s-a dumirit subit: Dick Mannering era proprietarul majorităţii loturilor de minerit din Kaniere; toţi lucrau pe loturile lui, în schimbul unui fel de simbrie. Mannering era, de asemenea, şi patronul Annei. Păi sigur că da! Toată lumea ştia cât de necinstit lucra Mannering în afaceri, ca orice proxenet, de fapt. Şi nu declarase chiar el de nenumărate ori că Anna Wetherell era cea mai bună dintre toate târfele lui?

Clinch s-a întors din nou spre Anna, constatând uimit că aceasta avea ochii deschişi şi se holba drept la el.

— Cum e apa? a întrebat el prosteşte, scuturând poalele rochiei ca să ascundă firicelele de aur pe care le ţinea între degete.

Anna a scos un murmur de mulţumire, însă, pudică, şi-a strâns genunchii şi şi-a încrucişat braţele peste piept. Burta umflată era ca o sferă perfectă, profilându-se la suprafaţa apei tulburi aidoma unui măr într-o căldare.

— Ai venit înapoi pe jos tot drumul de la Kaniere? a întrebat Clinch.

Imposibil să fi mers pe jos şase kilometri, când ea de-abia dacă putea să-şi ţină capul pe umeri şi de-abia mai putea să stea în picioare!

Anna a murmurat din nou, împărţind mormăitul în două sunete separate, pentru a indica un răspuns negativ.

— Atunci, cum? a întrebat Clinch.

— Dick era în trecere pe-acolo, a bolborosit ea, de parcă ar fi avut melasă în gură.

Clinch a păşit mai aproape.

— Dick Mannering – în trecere prin Chinatown?

— Mm, a răspuns ea şi şi-a închis pleoapele din nou.

— Înseamnă că te-a adus el încoace?

Dar Anna nu a răspuns. Se cufundase iarăşi în somn. Capul i-a alunecat înapoi pe marginea căzii, iar braţele i-au căzut de pe piept atingând suprafaţa apei, apoi au dispărut în cadă şi s-au ridicat din nou.

Clinch ţinea încă între degete praful de aur. Cu grijă, a întins rochia peste spătar, apoi a vârât aurul în buzunar, frecând degetul mare şi arătătorul unul de celălalt ca să dezlipească toate firicelele, ca atunci când sărezi o mâncare.

— Te las să-ţi faci baie, a spuse el şi s-a retras din cameră.

Dar, în loc să coboare la parter, a păşit iute pe hol, spre camera Annei, unde a descuiat uşa cu cheia universală pe care o avea. A intră în cameră şi s-a dus direct la dulap, unde îşi ţinea ea hainele. Anna avea cinci rochii, toate cumpărate din lucrurile recuperate de pe un cargobot care naufragiase pe bancul de nisip. Clinch a luat mai întâi rochia cu care Anna făcea trotuarul. A tapotat repede cu degetele în lungul fiecărei ţesături şi a pipăit turnura în interior. La fel ca rochia de muselină, şi aceasta era burduşită cu aur! A trecut la următoarea rochie, apoi la următoarea, şi la următoarea; fiecare rochie era la fel: ticsită de aur. Păi, şi-a zis Clinch calculând rapid în minte, în cele cinci rochii luate laolaltă, Anna Wetherell avea ascunsă o adevărată avere.

S-a aşezat pe patul ei.

Anna nu purta niciodată rochia oranj când mergea în Chinatown – Clinch ştia asta cu certitudine – şi totuşi rochia aceea era înţesată de aur, la fel ca toate celelalte. Prin urmare, nu era vorba doar de un aranjament cu orientalii, cum crezuse el iniţial! Această operaţiune trecea dincolo de limitele cartierului chinezesc. Dincolo de limitele oraşului Hokitika, poate. Cineva punea la cale un jaf de proporţii fabuloase.

A analizat diferitele posibilităţi. Oare Mannering o folosea pe Anna ca pe un catâr de tracţiune ca să scoată minereul din defileu fără ştirea ei? Păi, de fapt, şi-a zis Clinch, nici n-ar fi ceva

prea dificil: era suficient să-i dai să fumeze o pipă de opiu, apoi să aştepţi până o fura somnul, ca după aceea să coşi aurul în rochia ei, pepită cu pepită, din loc în loc, în cusături. Poate... dar nu: era absurd să te gândeşti că Mannering s-ar încumeta la un asemenea risc, fără să fie sigur de discreţia târfei. Ce Dumnezeu, doar purta asupra ei sute de lire sterline, poate mii. Nu se putea să nu ştie ea nimic! Mannering nu era un tâmpit în materie de bani. Nu ar încredinţa niciodată o asemenea avere unei târfe ordinare, fără să aibă o garanţie. Anna îi oferise, probabil, un soi de chezăşie – vreo datorie, şi-a zis Clinch, vreo obligaţie. Dar ce-ar fi putut ea să-i dea drept zălog pentru o avere sub formă de aur pur?

Furios dintr-odată, Clinch a lovit în cuvertură cu podul palmelor. *Mannering*! Cât tupeu pe el să regizeze o asemenea înşelătorie, când Anna locuia sub acoperişul lui Clinch şi mânca la masa lui! Dacă s-ar fi întâmplat să vină poliţia şi să-i percheziţioneze camera? Cine ar fi fost scos răspunzător atunci? *Lui* i s-ar fi cuvenit măcar o parte din profit – ar fi trebuit să i se spună! Mai ales că precis chinezii erau şi ei în cârdăşie aici. Revoltător! Poate că toată Hokitika ştia, de fapt. Clinch a tras o înjurătură. Lua-te-ar dracu, Dick Mannering, l-a suduit el în gând.

A auzit pleoscăind apa în cada din camera de alături – Anna ieşise probabil din baie – şi s-a întrebat, în pripă, dacă să confişte rochiile din dulapul ei. Putea să le folosească pentru a-l şantaja pe Mannering, cerându-i bani în schimbul lor. Putea să aştepte până când Anna îşi revenea în simţiri şi să îi ceară explicaţii. Eventual, putea să-i smulgă o mărturisire, nişte scuze. Însă i-a pierit tot curajul. Pe Edgar Clinch îl înfrângeau întotdeauna propriile resentimente; amărăciunile lui, deşi resimţite acut, rămâneau de cele mai multe ori nerostite, captive în mintea lui. Cu inima grea, a ieşit din camera Annei, s-a dus la parter şi a descuiat uşa de la intrare.

— Te rog să accepţi scuzele mele sincere, spuse Gascoigne.

— Pentru ce? spuse Clinch clipind nedumerit.

— Pentru faptul că am lăsat să se înţeleagă că nu ai fi animat de cele mai bune sentimente faţă de domnişoara Wetherell.

— O, zise Clinch. Da, bine, mulţumesc.

— La revedere, spuse Gascoigne.

Clinch primi acest salut de rămas-bun cu un aer dezamăgit. Sperase că Gascoigne avea să mai rămână un pic – măcar până când valetul venea înapoi de la masă – şi în felul acesta să poată discuta din nou pe acea temă. Suferea întotdeauna dacă o conversaţie nu se încheia pe un ton civilizat şi, de fapt, chiar dorea să discute cu Gascoigne despre datoria Annei, oricât de ostil reacţionase el iniţial. Nu intenţionase să-şi piardă cumpătul cu Anna în după-amiaza precedentă. Însă Anna îl minţise spunând că nu mai avea nicio leţcaie, când el ştia că existau sute, chiar mii de lire cusute sub formă de aur în rochiile din dulapul ei! Rochiile erau încă acolo; Clinch le verifica periodic, ca să se convingă că minereul preţios nu fusese scos din cusături. De ce *să suporte* el cheltuielile ei zilnice când, de fapt, fata avea acces la o asemenea bogăţie? De ce să fie *el* cel care să-i aline toate necazurile când, de fapt, ea uneltea împotriva lui, ba chiar îl minţea în faţă? Lunile întregi de tăcere îl umpluseră de amar, iar amărăciunea crescuse, devenind subit o ciudă nestăpânită.

Păşi în faţă, ba chiar întinse o mână, vrând să-l mai reţină pe Gascoigne. Voia să-l implore să nu plece; dintr-odată, dorea cu disperare să nu rămână singur. Dar ce motiv să invoce ca să-l convingă pe Gascoigne să mai stea? Ca să tragă de timp, spuse:

— Unde te duci?

Întrebarea îl deranjă pe Gascoigne. Cât de agasant era să trăieşti la capătul civilizaţiei! Aşteptai de la fiecare să spună oricui ce probleme personale avea; era altfel decât la Paris sau la Londra, unde te puteai bucura de luxul anonimităţii oriunde te-ai fi aflat; unde puteai să fii cu adevărat singur.

— Am o întâlnire, zise el tăios.

— Cu cine ai întâlnire? În ce scop?

Gascoigne oftă. I se părea atât de stupid să răspundă. Clinch părea aproape bosumflat, ca şi cum plecarea lui Gascoigne îl jignea profund. Ciudat, având în vedere că se cunoşteau doar de zece minute.

— Mă duc cu o doamnă să ne uităm la pălării, spuse el.

NODUL ADEVĂRAT ÎN FECIOARĂ

În care Quee Long este întrerupt de trei ori; Charlie Frost rămâne ferm pe poziţie; şi Sook Yongsheng numeşte un suspect, spre surprinderea tuturor.

Exact în momentul în care Gascoigne pleca de la Edgar Clinch, trântind cam nepoliticos uşa Hotelului Gridiron, Dick Mannering şi Charlie Frost coborau din şalupă pe prundişul de pe malul râului la Kaniere. Tot într-acolo mergea grăbit şi negustorul comisionar Harald Nilssen; tocmai trecuse de indicatorul din lemn pe care scria că mai avea doar opt sute de metri până la colonie, o încurajare care l-a stimulat să iuţească pasul de-a binelea, deşi a continuat să lovească cu bastonul în ierburile ude de pe marginea drumului. Scopul celor trei bărbaţi era, desigur, să ajungă în Chinatown din Kaniere şi acolo să stea de vorbă cu aurarul chinez Quee Long, care tocmai fusese luat prin surprindere, aşa cum avea să i se întâmple din nou în scurt timp, de sosirea unui musafir pe care nu se aştepta nicidecum să-l vadă.

„Chinatown” era o denumire oarecum înşelătoare pentru micul mănunchi de corturi şi căsuţe din piatră, amplasate la vreo câteva sute de metri în susul râului faţă de locurile miniere din Kaniere, căci, deşi fiecare dintre oamenii de-aici venea din Canton şi majoritatea din Guangzhou, luaţi laolaltă nu s-ar fi putut spune că alcătuiau o aşezare: în „Chinatown” locuiau, pe atunci, doar cincisprezece chinezi. În acest mic cvartal, locuinţa lui Quee Long era renumită pentru hornul ei frumos, făcut din lut ars. Cuptorul de cărămidă din care ieşea acest horn fusese conceput ca o forjă în miniatură, prevăzută cu o cameră de ardere căptuşită cu fontă, sub o lăicioară din lut, şi amplasată în centrul singurei odăi a casei; pe această lăicioară de lut dormea noaptea Quee Long, cărămizile păstrând încă dogoarea focului de peste zi. Când îşi topea producţia săptămânală de minereu, umplea focarul cu cărbune, deşi acesta era un combustibil mai scump; totuşi cărbunele încingea cuptorul mai bine decât cocsul. Astăzi însă, creuzetul şi foalele fuseseră puse deoparte,

iar focarul era umplut cu o grămadă de lemne frumos stivuite, care ardeau încet.

Quee Long era un bărbat robust, cu pieptul bombat şi braţele vânjoase. Forma ochilor era rotunjită spre colţul interior, dar se îngusta ascuţit spre tâmple; conturul feţei era aproape pătrat. Când zâmbea, dezgolea o dantură incompletă: îi lipseau doi incisivi, precum şi primii molari de jos. Ştirb cum rămăsese, arăta ca un copil căruia i-au căzut dinţii de lapte – o comparaţie pe care ar fi putut s-o facă şi Quee Long, fiindcă era un om cu simţ critic şi minte ageră, gustând persiflarea caustică, mai ales când acea persiflare venea chiar de la el. Zugrăvea un tablou foarte umil ori de câte ori vorbea despre persoana lui, o practică menită să demonstreze că avea simţul umorului, dar care, în realitate, ascundea o părere despre sine extrem de vulnerabilă. Căci Quee Long îşi măsura toate acţiunile cu un etalon de perfecţiune numai de el ştiut, fiind robul acestui standard interior: drept urmare, niciodată nu era pe deplin satisfăcut de strădaniile lui sau de rezultatele acestora, fiind înclinat, în general, spre defetism. Aceste nuanţe ale caracterului său treceau neobservate în ochii supuşilor Coroanei Britanice, cu care Quee Long nu avea în comun mai mult de optzeci sau o sută de cuvinte, însă printre compatrioţii lui era renumit pentru umorul său cinic, pentru spiritul melancolic şi pentru perseverenţa îndârjită de a rămâne robul unor idealuri intangibile.

În Noua Zeelandă venise cu un contract. În schimbul costului biletului de întoarcere la Guangzhou, Quee Long a acceptat să cedeze unei companii cea mai mare parte din câştigul obţinut din munca lui pe terenul aurifer. Din cauza clauzelor contractuale, deloc flexibile sau caritabile, Quee Long era foarte sărac, ceea ce nu îl împiedica însă să rămână un lucrător sârguincios. Visul lui – neverosimil, din păcate – era să se întoarcă la Guangzhou cu şapte sute şaizeci şi opt de şilingi în buzunar, din care, stabilise el, putea trăi până la moarte. (Această sumă exactă fusese aleasă atât fiindcă era de bun augur – căci, rostită în cantoneză, suna ca expresia „avere perenă” –, cât şi din superstiţie, căci Quee Long muncea cel mai bine atunci când putea vizualiza împlinirea unui ţel.)

Tatăl lui Quee Long, Quee Zuang, muncise în Guangzhou ca

paznic al oraşului, patrulând în sus şi în jos pe lângă zidul aşezării, supraveghind deschiderea şi închiderea porţilor şi asigurându-se că rotaţia portarilor în ture se executa corect. Era o funcţie importantă, chiar dacă presupunea mereu aceeaşi rutină, aşa că în copilărie Quee Long avusese toate motivele să fie mândru de postul ocupat de tatăl lui. Totuşi, în recentele războaie declanşate de blocadele comerciale, prestigiul funcţiei lui Quee Zuang se diminuase. Când Guangzhou a fost luat cu asalt în 1841, oraşul a sperat zadarnic în eficienţa fortificaţiilor lui. Numărul soldaţilor britanici care au atacat forturile depăşea cu mult efectivul trupelor dinastiei Qing, iar apărarea chineză a fost zdrobită. Britanicii au cucerit oraşul, iar Quee Zuang, împreună cu sute de tovarăşi de-ai lui, a fost făcut prizonier, condiţia eliberării lor fiind ridicarea blocadei comerciale în portul Guangzhou.

Înjosirea firească pe care Quee Long o resimţea în faţa capitulării repetate a oraşului (căci Guangzhou avea să fie cucerit de soldaţii britanici nu mai puţin de patru ori în următorii douăzeci de ani) era amplificată de o sută de ori când venea vorba de umilinţa suferită de tatăl lui. Quee Zuang a fost distrus de mârşăvia pe care trebuise să o îndure. Bătrânul a murit la scurt timp după încheierea celui de-al doilea război; până să se prăpădească, a trecut de trei ori prin faţa plutonului de execuţie al forţelor britanice.

Lui Quee Long nu-i plăcea să-şi imagineze ce ar fi zis tatăl lui dacă l-ar fi văzut în ce situaţie ajunsese acum. Quee Zuang îşi dăduse viaţa şi onoarea pentru a apăra China în faţa pretenţiilor nejustificate ale britanicilor, iar acum, la nici opt ani de la moartea lui, Quee Long se afla aici, în Noua Zeelandă, profitând exact de situaţia pe care tatăl său – şi patria sa – încercaseră zadarnic să o împiedice. Dormea pe sol străin, săpând după aur (*aur,* nu argint) şi cedând cea mai mare parte a câştigului lui zilnic în favoarea unei firme deţinute de britanici, unde el nu putea spera niciodată să cumpere vreo acţiune. Insatisfacţia lui, când însuma aceste trădări, nu venea neapărat dintr-un sentiment de ruşine filială, cât mai ales din convingerea chinuitoare că el era un om lipsit de drepturi. Privind înapoi la lungii ani de criză pe care îi trăise (căci aşa percepea el trecutul, ca şi cum propria-i identitate ca om depindea întotdeauna de

opţiunea aleasă – dar care opţiune, asta nu ştia, fiindcă această ambivalenţă nu avea un început real, dar nici vreun sfârşit perceptibil), Quee Long se simţea doar disociat: de munca lui, de dorinţele tatălui lui, de circumstanţele în care patria şi familia lui fuseseră înjosite. Avea impresia că nu ştia *cum* să simtă.

Exista însă un aspect în privinţa căruia Quee Long rămânea leal memoriei tatălui său. Nu voia să consume opiu şi nici nu suporta să vadă pe cineva drogându-se sau să ştie că persoanele dragi lui consumau opiu. Drogul, pentru Quee Long, era un simbol, semnificând adâncimile de neiertat ale barbarismului occidental îndreptat împotriva civilizaţiei lui şi dispreţul acestuia faţă de modul de viaţă al chinezilor, în comparaţie cu ţelurile absurde ale occidentalilor ahtiaţi după profit şi averi. Opiul era avertismentul Chinei. Era latura întunecată a expansiunii occidentale, complementul ei obscur, cum este yin faţă de yang. Quee Long spunea adesea că un om fără memorie este un om fără cunoaşterea celor viitoare, la care mai adăuga, cu umor, că citase această maximă de nenumărate ori înainte şi era decis să o citeze în continuare, fără nicio modificare. Orice chinez care lua o pipă în mână era, în opinia lui Quee Long, deopotrivă un trădător şi un prost. Ori de câte ori trecea prin dreptul speluncii de opiu de la Kaniere, întorcea capul şi trăgea un scuipat pe jos.

Va veni cumva ca o surpriză, aşadar, atunci când vom dezvălui că bărbatul cu care Quee Long discuta în prezent era nimeni altul decât Sook Yongsheng, cel care deţinea spelunca de opiu din Kaniere şi omul care îi vânduse Annei Wetherell cocoloşul de opiu din cauza căruia aceasta fusese la un pas de moarte în urmă cu două săptămâni, socotind din ziua actuală. (Codul prohibitiv adoptat de Quee Long nu se extindea şi la Anna Wetherell, care îl vizita adesea după ce îşi fuma pipa în spelunca din Kaniere, când drogul îi înmuia trupul şi o moleşea, încât de-abia dacă mai îngăima vreun geamăt. Dar Quee Long nu vedea niciodată instrumentele dependenţei de drog, deşi profita enorm de pe urma efectelor acestora; dacă s-ar fi întâmplat să scoată o pipă cu opiu în prezenţa lui, cu siguranţă i-ar fi dat peste mână. Cel puţin, aşa îşi spunea el. În spatele acestei vagi aserţiuni, exista o altă credinţă, mai bine definită: ideea că, în cazul regretabilei dependenţe de drog a Annei, se

împlinise cumva o dreptate cosmică.)

Sook Yongsheng şi Quee Long nu erau prieteni. Când celălalt chinez bătuse la uşa lui Quee Long mai devreme în acea după-amiază, rugându-l pe compatriotul său să-l primească în casă şi să-l ajute, acesta îl poftise înăuntru destul de alarmat. Cei doi bărbaţi, din câte ştia Quee Long, aveau doar trei lucruri în comun: locul de naştere, graiul şi pasiunea pentru aceeaşi târfă occidentală. Quee Long intuia că despre acest ultim subiect dorea Sook Yongsheng să discute cu el, întrucât Anna Wetherell fusese obiectul multor bârfe şi opinii în perioada recentă; a fost şi mai uimit, prin urmare, atunci când musafirul lui l-a anunţat că informaţiile lui aveau legătură cu doi bărbaţi: unul pe nume Francis Carver, iar celălalt, Crosbie Wells.

Sook Yongsheng era poate cu zece ani mai tânăr decât Quee Long. Avea sprâncene foarte subţiri şi uşor arcuite, de parcă mereu s-ar fi mirat de ceva. Ochii erau mari, nasul lătăreţ şi buzele desenate ca o inimioară. Deşi vorbea cu multă însufleţire, când asculta îşi ţinea faţa perfect nemişcată, iar din cauza acestui obicei semenii lui îl considerau adesea un om înţelept. Şi el era tot bine bărbierit pe faţă şi purta părul împletit într-o coadă la spate – deşi în realitate Sook Yongsheng nutrea puternice sentimente antimanciuriene, păsându-i prea puţin de Imperiul Qing; pieptănătura aceasta nu era o dovadă de lealitate, ci o obişnuinţă perpetuată din tinereţe. Era îmbrăcat, din nou la fel ca gazda lui, cu o bluză de bumbac gri şi nişte pantaloni simpli, peste care purta un palton de postav negru, prins într-o cingătoare la mijloc.

Quee Long nu auzise niciodată de Francis Carver sau de Crosbie Wells, însă a încuviinţat grav din cap, s-a tras la o parte şi l-a primit în casă pe compatriotul său, insistând ca Sook Yongsheng să se aşeze la loc de cinste, lângă foc. A scos cele mai bune bucate pe care le putea el oferi, a umplut un ibric cu apă pentru ceai şi s-a scuzat pentru trataţia lui sărăcăcioasă. Traficantul de opiu a aşteptat în tăcere ca amfitrionul lui să termine toate aceste pregătiri. Apoi a făcut o plecăciune adâncă, a lăudat excelenta generozitate de care dădea dovadă Ah Quee şi a gustat din toate felurile de mâncare pe care i le pusese în faţă, având numai cuvinte de laudă pentru fiecare. Odată îndeplinite aceste formalităţi, Sook Yongsheng a început

să îi explice scopul real al vizitei lui, vorbind, cum făcea de obicei, într-un stil energic, exagerat de poetic şi punctat de proverbe, al căror înţeles era întotdeauna frumos, dar nu întotdeauna şi suficient de clar.

A început să vorbească, de exemplu, spunând că pe un copac mare există întotdeauna şi uscăciuni; că oştenii cei mai buni nu sunt niciodată belicoşi; şi că până şi cele mai bune lemne de foc pot să strice o sobă – opinii care, din cauză că au fost enunţate într-o succesiune foarte rapidă şi erau lipsite de un context definit, l-au cam nedumerit pe Quee Long. Acesta, constrâns astfel să-şi manifeste prezenţa de spirit, a ripostat prin remarca, destul de acidă, că o balanţă romană funcţionează întotdeauna cu greutăţi, sugerând, cu ajutorul altui proverb, că musafirul lui nu începuse încă să vorbească lucruri serioase.

De aceea, vom interveni noi şi vom reda povestirea lui Sook Yongsheng de o manieră conformă cu întâmplările pe care voia să le dezvăluie, şi nu cu stilul naraţiunii lui.

*

Ah Sook se aventura arareori până în Hokitika. În general, stătea în coliba lui din Kaniere, care era aranjată ca un salon, cu sofale în lungul fiecărui perete şi perne împrăştiate în jur, cu bucăţi de ţesătură prinse de sus, ca să prindă şi să atenueze fumul gros care se ridica în vălătuci de la pipe, vase cu mangal, spirtiere şi sobă. Spelunca opiomanilor părea imposibil de atacat, impresia fiind creată de pâcla încinsă a atmosferei închise de-acolo, iar asta era o consolare de care Ah Sook ajunsese să se agaţe. Pe parcursul ultimelor două săptămâni, totuşi, călătorise până la gura râului nici mai mult, nici mai puţin de cinci ori.

În dimineaţa zilei de 14 ianuarie (cu vreo douăsprezece ore înainte ca Anna Wetherell să fie la un pas de moarte), Ah Sook primise vorba de la Joseph Pritchard că un mult aşteptat transport de opiu tocmai fusese livrat la spiţerie, de unde putea fi cumpărat. Rezervele de droguri pe care le avea Ah Sook erau pe terminate. Şi-a pus pălăria pe cap şi a pornit numaidecât spre Hokitika.

La prăvălia lui Pritchard, a cumpărat un pachet de două

sute cincizeci de grame de răşină de opiu, plătind cu aur pur. Pe stradă, cu pachetul de drog învelit în hârtie şi ascuns bine pe fundul tolbei, a simţit o boare de vară, cum rar i se întâmpla dimineaţa în Hokitika. Soarele strălucea şi vântul dinspre Marea Tasmaniei aducea un aer sărat şi proaspăt. Pe stradă, oamenii păreau foarte veseli şi, când a păşit peste şanţul drumului, un miner care trecea pe-acolo l-a salutat ducând mâna la pălărie şi i-a zâmbit. Încurajat de acest gest întâmplător, Ah Sook a decis să nu se întoarcă imediat la Kaniere, ci să-şi ofere plăcerea de a scormoni printre lăzile recuperate de pe epave şi depozitate pe strada Tancred. După aceea, se gândea el, putea să-şi cumpere, poate, o bucată de carne de la măcelărie şi să facă din ea o supă acasă.

Dar, în colţul străzii Tancred, se opri brusc: dispoziţia sărbătorească îi pieri pe loc. În celălalt capăt al străzii era un om pe care Ah Sook nu-l mai văzuse de peste un deceniu şi pe care, până în acel moment, crezuse că nu avea să-l mai vadă niciodată.

Vechea lui cunoştinţă se schimbase foarte mult de la ultima lor întâlnire. Chipul lui mândru avea acum obrazul desfigurat, iar deceniul de puşcărie îi adăugase un strat de muşchi pe piept şi pe braţe. Poziţia corpului era familiară totuşi: stătea cu umerii uşor aduşi în faţă şi cu pumnii în şold, proptiţi pe degete, ca pe vremuri. (Ce straniu, se gândea Ah Sook mai târziu, cum gesturile omului rămân aceleaşi, chiar dacă trupul se schimbă, se înăspreşte şi îmbătrâneşte, ca şi cum gesturile ar fi adevăratul vas, vaza pentru floarea trupului! Căci era tipic pentru Francis Carver să stea postat aşa, cu bazinul împins un pic în faţă şi cu umerii adunaţi, o poziţie care la alţi bărbaţi ar fi putut părea neglijentă. Însă Carver, cu trăsăturile lui grave, oacheş şi impunător, avea o prestanţă care îi permitea să ignore acele reguli referitoare la ţinută, pe care alţi oameni, prin însăşi mediocritatea lor, erau nevoiţi să le respecte.) Carver întoarse capul, privind în lungul străzii, iar Ah Sook sări într-o parte, ca să nu fie văzut. Se rezemă de zidul din scânduri de brad al unei băcănii şi aşteptă aşa câteva momente, să i se domolească palpitaţiile inimii.

Quee Long nu cunoştea deocamdată întreaga poveste despre relaţia dintre Sook Yongsheng şi Francis Carver, dar Ah

Sook nu i-a relatat la acel moment toate detaliile. I-a explicat gazdei lui doar că Francis Carver era un ucigaş şi că el, Sook Yongsheng, jurase să se răzbune omorându-l pe Carver. A oferit această informaţie aproape cu indiferenţă, ca şi cum ar fi fost o banalitate să le juri răzbunare duşmanilor tăi; în realitate totuşi, această indiferenţă îşi avea originea într-o suferinţă, căci lui Sook Yongsheng nu-i plăcea să se gândească la momentele nefericite din trecutul lui. Ah Quee, intuind că nu era oportun să-l întrerupă, a dat din cap înţelegător, însă a înmagazinat în memorie faptele pertinente, hotărând să le analizeze mai târziu.

Ah Sook şi-a continuat povestea.

Rămăsese, aşadar, câteva secunde cu fruntea lipită de învelişul aspru al peretelui băcăniei. După ce şi-a potolit bătăile inimii, s-a tras înapoi spre colţul clădirii ca să se uite din nou la Carver, căci a putea privi după atâta vreme figura omului pe care ai plăsmuit-o în atâtea vise de răzbunare este o plăcere nespus de rară şi de pătimaşă, iar Ah Sook plăsmuise imaginea lui Carver în somn de cel puţin cincisprezece ani. Ura pe care i-o purta nu avea nevoie să fie reaprinsă, dar văzându-l acum pe Carver, Ah Sook a simţit cum îl năpădeşte brusc o furie nouă, necontrolabilă; niciodată nu-l urâse pe omul acesta mai mult decât în acea clipă. Dacă ar fi avut un pistol, l-ar fi împuşcat imediat în spate.

Carver vorbea cu un tânăr maori, deşi, judecând după atitudinea lor, nu păreau să se cunoască prea bine: stăteau la o oarecare distanţă unul de celălalt, mai degrabă ca nişte parteneri de afaceri decât ca nişte prieteni. Nu putea auzi prea bine conversaţia lor, însă după schimbul de replici sacadate, deduse că se tocmeau; maori gesticula foarte ferm şi scutura mereu din cap. În cele din urmă, se părea că se învoiseră la un preţ, iar Carver, scoţând punga din buzunar, a numărat câteva monede în palma tânărului maori. În mod evident, plătise pentru nişte informaţii, fiindcă interlocutorul lui a început să vorbească pe îndelete, mişcând exagerat din mâini. Carver a repetat informaţiile, ca să şi le fixeze în minte. Tânărul maori a aprobat mişcând din cap, după care a mai vorbit un pic. Apoi, şi-au strâns mâna şi s-au despărţit, băştinaşul plecând spre est, către munţi, iar Carver spre vest, către gura râului şi cheiul portului.

Ah Sook s-a gândit dacă să-l urmărească pe Carver mai de

la distanţă, însă a renunţat la idee: nu voia să forţeze o reîntâlnire cu el până nu era pregătit pentru asta. În prezent, era neînarmat, dar presupunea că Francis Carver avea cel puţin un cuţit asupra lui, dacă nu chiar şi vreo armă de foc; ar fi fost o nesăbuinţă să îl acosteze atâta timp cât el era în dezavantaj. Aşa că, în schimb, Ah Sook a pornit pe urmele tânărului maori, care se întorcea în Valea Arahura ca să construiască o capcană pentru păsări, din moment ce cumpărase de la băcănia din Hokitika câţiva metri de sfoară care folosită pentru undiţe şi nişte pesmeţi pe care să-i fărâmiţeze ca momeală.

Ah Sook l-a ajuns din urmă la următorul colţ de stradă şi l-a prins de mânecă. L-a rugat să-i spună ce discutase cu Carver şi a scos o monedă ca să arate că era dispus să plătească pentru informaţie, dacă trebuia. Te Rau Tauwhare s-a uitat câteva clipe la el, cu un aer enigmatic, după care a ridicat din umeri, a luat moneda şi i-a explicat despre ce fusese vorba.

Cu multe luni înainte, i-a spus Tauwhare, Francis Carver îi oferise o recompensă bănească pentru orice ştire i-ar fi dat despre un bărbat pe nume Crosbie Wells. La scurt timp după ce această ofertă a fost făcută, Carver s-a întors la Dunedin, iar Tauwhare la Greymouth; drumurile celor doi bărbaţi nu s-au mai încrucişat de atunci. Dar întâmplarea a făcut ca Tauwhare să îl întâlnească chiar pe omul căutat de Carver, iar Crosbie Wells devenise de atunci prietenul lui bun. Domnul Wells, a adăugat Tauwhare, locuia în Valea Arahura; era un fost prospector, dar de curând îşi închinase viaţa proiectului de a construi o fabrică de cherestea.

(Tauwhare vorbea lent, gesticulând mult; se vedea că se învăţase să comunice cu ajutorul mâinilor şi al grimaselor, oprindu-se după fiecare frază, ca să se asigure că fusese înţeles corect. Ah Sook a descoperit că putea să înţeleagă foarte clar exprimarea lui, deşi engleza nu era limba maternă a nici unuia. Repeta în şoaptă numele, ca să le reţină: Valea Arahura, Te Rau Tauwhare, Crosbie Wells.)

Tauwhare i-a explicat că nu îl mai văzuse de atunci pe Carver decât abia în acea dimineaţă – dimineaţa de 14 ianuarie. Îl zărise pe Carver la malul apei, în Hokitika, în urmă cu nicio jumătate de ceas, şi, amintindu-şi de oferta pe care căpitanul de vas i-o făcuse cu multe luni în urmă, s-a gândit să profite de

ocazie, ca să câştige uşor un ban. L-a abordat pe Carver şi l-a anunţat că putea să-i dea nişte informaţii despre Crosbie Wells, contra cost, dacă oferta lui Carver era încă valabilă, ceea ce, în mod evident, aşa era. S-au învoit la un preţ (doi şilingi) şi, după ce s-a văzut cu monedele în palmă, Tauwhare i-a spus celuilalt unde locuia Crosbie Wells.

Ah Sook, în ceea ce înţelesese din relatarea lui Tauwhare, nu descoperise nimic util pentru el, deocamdată; totuşi, îi mulţumise frumos omului pentru informaţii şi îi spusese la revedere. Apoi s-a întors în Kaniere, unde a găsit-o pe Anna Wetherell aşezată într-un petic de soare în faţa uşii lui, aşteptându-l. Cuprins subit de tandreţe pentru ea (de fiecare dată când îşi amintea de necazurile din trecut, Ah Sook era copleşit de dorinţa de a îndrepta lucrurile în prezent), i-a făcut cadou o jumătate de uncie de răşină de opiu, tăiată din noul pachet pe care îl cumpărase de la Pritchard în acea dimineaţă. Anna a învelit darul primit într-o bucată de tifon, pe care a vârât-o sub banda pălăriei. Apoi, Ah Sook a aprins lampa şi s-au lungit amândoi, trezindu-se doar când afară a început să se răcorească la asfinţit. Anna şi-a luat la revedere de la el, iar Ah Sook a început să se gândească la cina lui.

Aurarul Ah Quee, căruia aceste întâmplări i se povesteau într-un ritm alert, constata că impresia pe care o avusese despre musafirul lui se schimba rapid. Ah Quee nu nutrise niciodată prea multă consideraţie la adresa lui Ah Sook, pe care şi-l imagina întotdeauna duhnind a fum care îl învăluia ca o pâclă, un individ care fugea de compania altor oameni, care îşi risipea modestul câştig la tripou, unde juca barbut în tăcere şi scuipa dizgraţios pe podea. Studiindu-l pe Ah Sook acum însă, Ah Quee simţi că se înşelase dispreţuind pe nedrept firea acestui miner independent. Omul care şedea în faţa lui acum părea – cum? Virtuos? Principial? Nu găsea cuvântul potrivit. Ah Sook vorbea înflăcărat, iar înflăcărarea lui avea un farmec, aproape o naivitate. Ah Quee îşi dădu seama, spre surprinderea lui, că omul acesta nu-i displăcea deloc. Era măgulit că Ah Sook venise la el şi că avusese încredere în el, iar această mulţumire îl făcea să fie înţelegător cu problemele celuilalt; mai mult chiar, nu ghicise încă scopul vizitei lui Ah Sook în această după-amiază şi, de aceea, era foarte captivat de povestea lui. Uitase, pe

moment, că dezaproba îndeletnicirile lui Ah Sook şi că nu-i plăcea mirosul de fum greţos pe care îl adusese cu el, în haine, în păr.

Ah Sook se oprise ca să mănânce o înghiţitură de tofu. Lăudă preparatul pentru a doua oară, apoi îşi reluă povestea.

În seara de 14 ianuarie, imediat după întâlnirea lui Francis Carver cu Crosbie Wells, *Godspeed* ridicase ancora – un fapt pe care Ah Sook avea să-l afle abia după câteva zile. Asta fiindcă a rămas în Kaniere, unde s-a ocupat să plănuiască logistica iminentei lui crime. Avea un simţ acut al lucrurilor ceremonioase şi îşi dorea enorm ca moartea lui Carver să se desfăşoare aşa cum se cuvenea; totuşi, nu deţinea un pistol şi, din câte ştia el, nici compatrioţii lui nu aveau. Va trebui să cumpere un revolver, în mod discret, şi să înveţe să-l folosească. Tocmai cheltuise aurul pe care îl avea ca să cumpere opiul de la spiţeria lui Pritchard, aşa că nu mai dispunea de niciun ban. Oare să ceară de la cineva un împrumut? Analiza această problemă, când de la Hokitika a venit încă o veste neaşteptată: Anna Wetherell încercase să-şi pună capăt zilelor, dar scăpase cu viaţă.

Ah Sook s-a întristat foarte mult aflând acest lucru, deşi a conchis, reflectând bine, că nu credea că era adevărat. Pesemne că opiul din ultima livrare primită de Pritchard fusese otrăvit. Organismul Annei era obişnuit cu drogul, iar o fărâmă de uncie nu avea cum să îi provoace pierderea cunoştinţei timp de atâtea ore şi să nu mai poată fi adusă în simţiri. Ah Sook a plecat în Hokitika în dimineaţa următoare şi a cerut imediat o întrevedere cu Thomas Balfour, agentul maritim folosit de Pritchard.

Întâmplarea făcea ca acea dimineaţă (16 ianuarie) să fie chiar dimineaţa în care Balfour a descoperit că lada de transport conţinând lucrurile personale ale lui Alistair Lauderback dispăruse de pe cheiul portului Hokitika; ca urmare a acestui fapt, agentul maritim a fost laconic şi foarte distrat. Da, Balfour Shipping se ocupa de contractul lui Pritchard; totuşi, Balfour nu avea nimic de-a face cu încărcătura propriu-zisă. Poate că era mai bine ca Ah Sook să îl contacteze pe furnizorul lui Pritchard, care era un tip cam bădăran, voinic, cu o cicatrice pe obraz şi ursuz din fire. Numele lui era Francis Carver. Poate că Ah Sook auzise de el. Ah Sook şi-a stăpânit şocul cât a putut el de bine. Îl interesa de cât timp Carver şi Pritchard erau parteneri de

afaceri. Balfour i-a răspuns că nu ştia, însă, întrucât din primăvara anului precedent Carver fusese văzut în câteva rânduri în Hokitika, era de presupus că cei doi fuseseră în legătură cel puţin de atunci. Era ciudat, continuă Balfour, cum de Ah Sook nu se întâlnise niciodată cu Carver, din moment ce se cunoşteau! (Căci lucrul acesta era evident, judecând după expresia de pe chipul lui Ah Sook.) Dar poate nu chiar atât de ciudat, ţinând seama că arareori se întâmpla ca Francis Carver să se deplaseze spre munţi sau ca Ah Sook să se aventureze în oraş. Îl cunoştea pe Carver încă de când era în Canton? Da? Păi, în cazul ăsta, chiar era un ghinion că rataseră ocazia de a se întâlni acum! Da, rataseră ocazia: domnul Carver plecase de curând pe mare. Acum două zile, de fapt. Ce păcat! Fiindcă aproape sigur Carver pornise cu corabia spre Canton, ceea ce însemna că nu avea să se întoarcă prea curând în Hokitika.

Aici ajunsese Ah Sook cu povestirea lui când ibricul începu să fiarbă. Ah Quee îl luă de pe plită şi opări ceaiul cu apă fierbinte. Ah Sook tăcu, privind cum frunzele de ceai pluteau în jos, adunându-se pe fundul bolului. După câteva momente, reluă naraţiunea.

Bizuindu-se pe presupunerea lui Balfour, potrivit căruia Carver plecase din Hokitika la Canton şi nu avea să revină decât peste câteva luni, Ah Sook s-a întors din nou în Kaniere ca să chibzuiască la următoarea lui mişcare. Ştia de la Tauwhare, tânărul maori, că Francis Carver se interesase de soarta unui om pe nume Crosbie Wells exact înainte de a ridica ancora. Poate că era bine să-l contacteze personal pe acest Crosbie Wells, ca să se lămurească. Ţinea minte, din scurta lui conversaţie cu Tauwhare, că Wells locuia în Valea Arahura, la câţiva kilometri de coastă, în susul râului. S-a dus acolo, aşadar, dar a descoperit, spre marea lui dezamăgire, că locuinţa era părăsită: pustnicul murise.

În săptămâna care a urmat, Ah Sook a fost foarte preocupat de ceea ce se întâmplase cu Wells, fiind convins, şi nu fără îndreptăţire, că moartea pustnicului avea legătură cumva cu plecarea lui Carver. Aceste cercetări i-au luat aproape opt zile – de fapt, chiar până în acea dimineaţă de 27 ianuarie, când descoperise două lucruri care îl uimiseră foarte mult.

Ah Sook tocmai se pregătea să anunţe motivul vizitei lui

când un pocnet de pistol sfâşie văzduhul – Ah Sook tresări şocat –, urmat de strigăte ce se auzeau din bătătura casei lui Ah Quee.

— Ieşi afară de-acolo, chinezoi împuţit! Fii bărbat şi ieşi afară de-acolo!

Ah Sook se uită în ochii lui Ah Quee.

— *Cine e*? întrebă el pe şoptite, iar Ah Quee strâmbă din gură scârbit:

— *Mannering.*

Însă în ochii lui se citea frica.

În următoarea clipă, o mână smuci de perdeaua din pânză de sac şi silueta lui Mannering astupă intrarea în casă. Ţinea pistolul în mână.

— Aha, şedeaţi în jurul forjei, da, urzind matrapazlâcuri amândoi, da, în cârdăşie? Aveam o părere mai bună despre *tine,* Johnny Sook! Să te cobori la o asemenea mizerie! Pericolul galben[19] – Pe Dumnezeul meu!

Păşi în colibă, dar nu atât de ameninţător pe cât şi-ar fi dorit să pară – fiindcă tavanul era foarte scund şi el a trebuit să se îndoaie de spate –, şi cu un braţ îl înşfăcă de brâu pe Ah Quee, ţinându-l strâns. Puse ţeava pistolului Smith & Wesson la tâmpla chinezului, care dintr-odată încremeni complet.

— Bun, zise Mannering. Ascult. Ce afaceri ai tu cu Crosbie Wells?

Câteva clipe, Ah Quee nu făcu nicio mişcare. Apoi scutură din cap – dar uşor, uşor de tot, fiindcă simţea apăsarea pistolului pe ţeastă. Nu cunoştea pe nimeni cu numele de Crosbie Wells, în afară de ceea ce tocmai îi povestise Ah Sook, adică faptul că fusese un singuratic care locuise în Valea Arahura, unde şi murise de curând. În spatele lui Mannering, Charlie Frost, alb ca varul la faţă, se strecură în odaie, apoi, după câteva clipe, sări înăuntru şi Holly. Udă pe blană, căţeaua făcu turul cămăruţei, gâfâind frenetic şi trăgând câteva lătraturi groase, fără ca vreunul dintre cei din casă să se sinchisească de gălăgia ei.

— Bine, spuse Mannering când văzu că Ah Quee nu răspunde. O să-ţi pun altfel întrebarea, da? Ia spune-mi tu mie,

---

[19] În *original yellow peril,* expresia este o metaforă rasială, prin care populaţiile Orientului îndepărtat erau înfăţişate ca un pericol pentru civilizaţiile din Vest (n. red.).

Johnny Quee, ce făcea Crosbie Wells cu aur de la mina *Aurora* în valoare de patru mii de lire sterline, ha?

Consternat, Ah Quee mormăi ceva confuz. „Aur de la mina Aurora?” îşi zise el. Dar nu exista aur la mina Aurora! Aurora era un lot neproductiv. Cum, tocmai Mannering să nu ştie asta?

— Aur îndesat în cutia de făină, mârâi Mannering. Vârât în foaie, în ceainic. În dulapul pentru mâncare. Pricepi ce-ţi spun? *Aur pur în valoare de patru mii de lire!*

Ah Quee se încrunta: cunoştinţele lui de limbă engleză erau foarte limitate, însă ştia „aur”, ştia „Aurora” şi ştia „mii de lire”; de asemenea, pricepuse foarte clar că Mannering voia să recupereze un lucru care se pierduse. Se referea, probabil, la aurul din rochiile Annei, se gândea Ah Quee – aurul pe care el îl descoperise întâmplător, într-o după-amiază, ridicând un volan din fusta ei şi constatând că atârna greu, de parcă era umplut cu minereu sau cu pietricele; aurul pe care el îl sustrăsese, săptămână de săptămână, desfăcând aţele, fiecare cusătură pe rând, în timp ce ea dormea, chiar aici, întinsă pe laviţa de cărămidă a cuptorului, cu pântecele rotunjit de sarcină ridicându-se şi coborând la fiecare răsuflare, fără să scoată vreun cuvânt, doar murmurând încet când din greşeală o atingea cu acul, în timp ce cosea. Ah Quee topise metalul acela pe parcursul săptămânilor şi al lunilor următoare şi ştanţase pe fiecare plăcuţă de aur numele minei unde era obligat să lucreze – *Aurora* –, înainte de a transporta aurul prelucrat la staţia de colectare din Kaniere...

— Patru mii de lire! răcnea Mannering.

(Holly începu să latre.)

— Aurora e un nenorocit de lot steril, e un morman de deşeuri şi gunoaie nenorocite, ştiu asta! Staines ştie asta! Aurora e seacă, aşa a fost dintotdeauna. Dar ia spune-mi tu mie adevărul: ai dat de minereu bun în Aurora? Ai găsit un filon? Ai găsit un filon şi te-ai apucat să topeşti aurul ca să-l ascunzi în coliba lui Crosbie Wells? *Spune* odată, blestematule! *Taci,* Holly! *Taci*!

Ah Quee era obligat să lucreze în exclusivitate la mina Aurora; prin contract, nu avea dreptul să obţină profit decât din minereul extras în acel lot de exploatare. După ce topise aurul scos din rochiile Annei şi gravase pe fiecare lingou cuvântul

„Aurora”, Ah Quee predase metalul la staţia de colectare din colonie pentru a fi înregistrat şi cântărit. Totuşi, când în prima săptămână din ianuarie s-a publicat bilanţul trimestrial al minei Aurora, Ah Quee a descoperit şocat că aurul predat de el nu fusese înregistrat pe numele lotului. Cineva îl furase din seiful staţiei de colectare.

Mannering împinse arma mai tare în tâmpla lui Ah Quee şi, din nou, zbieră la el să-i răspundă, rostind diverse înjurături, prea vulgare pentru a fi reproduse aici.

Ah Quee îşi umezi buzele. Cu bruma de engleză pe care o ştia, nu putea povesti tot ce ştia el; se concentră să-şi amintească puţinele cuvinte englezeşti pe care le învăţase.

— Ghinionist, spuse el în cele din urmă. Foarte ghinionist.

— Eşti ghinionist, aha, ai dreptate, zbieră Mannering. Şi în curând vei fi şi mai ghinionist.

Îl lovi peste obraz cu patul revolverului, după care apăsă ţeava armei în tâmpla chinezului, forţându-l să-şi aplece capul într-o parte.

— E timpul să începi să te gândeşti la soarta ta, Johnny Quee. E timpul să te gândeşti cum să faci ca să scapi de ghinioane. Fiindcă eu o să te împuşc. O să-ţi fac o gaură în cap, cu oamenii ăştia doi de faţă, ca martori. Asta o să fac!

Însă Charlie Frost era deja foarte agitat, iar glasul care se auzi acum în cameră era al lui:

— Încetează imediat, spuse el.

— Taci din gură, Charlie.

— Nu tac deloc, ripostă Frost. Pune jos arma aia, s-a-nţeles?

— Nici în ruptul capului.

— L-ai zăpăcit de tot!

— Aiurea!

— Ba da!

— Vorbesc singura limbă pe care o înţelege.

— Ia verifică mai bine, ai agenda în buzunar!

Frost avea perfectă dreptate. După câteva clipe, ca un fel de concesie, Mannering luă revolverul de la tâmpla lui Ah Quee. Dar nu puse arma în toc. Se opri un moment, cântărind arma în palmă, apoi o ridică din nou şi o îndreptă nu spre Ah Quee, ci spre Ah Sook, care, dintre cei doi chinezi, ştia englezeşte mai bine. Cu ţeava pistolului aţintită drept spre faţa lui Ah Sook,

Mannering zise:

— Vreau să ştiu dacă la Aurora s-a găsit o vână de aur şi vreau adevărul. Întreabă-l.

Ah Sook transmise întrebarea lui Mannering în cantoneză, iar Ah Quee răspunse pe îndelete. Aurarul relată toată povestea minei de aur Aurora – constant măsluită de Mannering –, de când fusese cumpărată de Staines; explică motivul pentru care alesese iniţial să topească câştigurile lui săptămânale, iar ulterior, să inscripţioneze lingourile cu numele minei la care era repartizat să lucreze; îl asigură pe Ah Sook că Aurora, din câte ştia el, nu valora absolut nimic, şi că, de şase luni, cu ce scosese el de-acolo de-abia dacă putuse să îşi acopere cheltuielile. Mannering se foia de pe un picior pe altul, cu un aer fioros. În tot acest timp, Holly se învârtea prin cameră cu botul deschis, de parcă zâmbea, şi plesnea veselă din coadă. Charlie întinse braţul în jos, lăsând-o să-i lingă mâna.

— Nu pepită, traduse Ah Sook, când Ah Quee termină de vorbit. Nu vână de aur. Ah Quee zice că Aurora e mină sterilă.

— Atunci înseamnă că minte cu sfruntare, spuse Mannering.

— Dick! zise Frost. Tu însuţi ai spus că Aurora e neproductivă.

— Bineînţeles că e neproductivă! zbieră Mannering. Şi-atunci de unde naiba a ieşit tot aurul ăla – aurul topit de păgânul *ăsta* împuţit chiar în camera *asta?* E în cârdăşie cu Crosbie Wells? Ia întreabă-l!

Scutură pistolul aţintit spre Ah Sook, care spuse, după ce verifică răspunsul cu Ah Quee:

— El nu cunoaşte Crosbie Wells.

Ah Sook ar fi putut cu uşurinţă să-i comunice lui Mannering informaţiile pe care le avea – informaţii care îl aduseseră, de fapt, în acea după-amiază acasă la Ah Quee, căruia voia să-i ceară sfatul –, însă nu era de acord cu tehnica de interogare folosită de Mannering şi considera, de aceea, că magnatul nu merita un răspuns lămuritor.

— Cum rămâne cu Staines atunci? îi zise Mannering lui Ah Sook. Cum rămâne cu Emery Staines? insistă el, şi furia lui căpătă accente de disperare. Aha: numele *ăsta* îl ştii, nu-i aşa, Johnny Quee! Păi, bineînţeles că îl ştii! Hai, întreabă-l: unde e *Staines?*

Ah Sook îi transmise lui Ah Quee întrebarea, cum procedase şi înainte.

— El nu ştie, spuse Ah Sook din nou, când Ah Quee termină de vorbit.

Mannering îşi ieşi din sărite.

— El nu ştie? El nu ştie? El nu ştie o mulţime de lucruri, Johnny Sook, nu ţi se pare?

— Nu îţi va răspunde dacă îl întrebi aşa! ţipă Frost.

— Tu să taci, Charlie.

— Nu vreau să tac!

— La dracu'! Treaba asta nu te priveşte pe tine. Nu te mai băga unde nu-ţi fierbe oala.

— Mă va privi şi pe mine, dacă se face vărsare de sânge, zise Frost. Pune jos revolverul.

Mannering însă îl aţinti şi mai ameninţător spre Ah Sook.

— Ei bine, aud? mârâi el. Şi nu mai face mutra asta de tâmpit, îţi ard una de nu te vezi. Te întreb pe *tine* acum – nu pe el, nu pe Johnny Quee. Te întreb pe *tine,* Sook. Ce ştii *tu* despre Staines?

Ah Quee îşi muta privirea de la unul la celălalt.

— Domnul Staines om foarte drăguţ, spuse Ah Sook pe un ton agreabil.

— Om drăguţ, aşa zici? Şi n-ai vrea să-mi spui şi mie unde o fi dispărut omul ăsta drăguţ?

— Plecat, spuse Ah Sook.

— Zău, a plecat? zise Mannering. Şi-a strâns jucăriile şi a luat-o din loc, vasăzică? Şi-a lăsat baltă toate minele? Nu şi-a luat la revedere de la nimeni?

— Da, zise Ah Sook. A fost în ziar.

— Spune-mi mie de ce, zise Mannering. De ce să fi făcut el asta?

— Eu nu ştiu, zise Ah Sook.

— Faceţi amândoi un joc foarte stupid, Voi amândoi, zise Mannering. O să te mai întreb pentru ultima oară şi o să rostesc rar cuvintele, ca să înţelegi. O comoară foarte mare a ieşit la iveală de curând. Ascunsă în casa unui mort. Toată comoara asta – până la ultimul firicel de aur – fusese topită şi ştanţată cu cuvântul „Aurora”. Aceasta este semnătura vechiului meu prieten Quee, aici de faţă, iar dacă neagă, n-are decât să-i

putrezească oasele în iad. Bun, ce vreau eu să aflu este următorul lucru: aurul acela a provenit cu adevărat de la Aurora sau nu? Întreabă-l asta. Da sau nu.

Ah Sook îi puse această întrebare lui Ah Quee, care decise, ţinând seama de gravitatea situaţiei, să spună adevărul. Da, el găsise o comoară, şi nu, comoara aceea nu provenise de la Aurora, deşi, când a topit aurul, l-a ştanţat cu numele minei ca să fie sigur că profiturile, cel puţin în parte, aveau să îi revină şi lui. Explică, de asemenea, că, oricât de ciudat suna, găsise aurul acela la Anna Wetherell în haine, prins în interiorul cusăturilor rochiei ei. Prima oară descoperise asta în urmă cu aproape şase luni şi dedusese atunci, după ce chibzuise bine, că Anna trafica probabil metalul preţios în folosul altcuiva. Ştia că Anna Wetherell era fata păstorită de Mannering; ştia, de asemenea, că Mannering îşi mai falsificase deja rezultatele financiare. Era logic, aşadar, să conchidă că Mannering o folosea pe Anna Wetherell pentru a scoate aurul din defileu, eludând astfel taxele percepute de bancă.

— Ce tot spune? întrebă Mannering. Care-i răspunsul lui?

— Spune o poveste înfiorător de lungă, zise Frost.

Într-adevăr – şi era acum rândul lui Ah Sook să rămână cu gura căscată. Anna Wetherell ascunsese în haine *o comoară*? Anna, căreia Mannering nu-i dădea voie să poarte nici măcar o poşetă, de teama hoţilor? Nu-i venea să creadă aşa ceva!

Ah Quee continuă să vorbească.

Nu putea uita vechiul lui resentiment faţă de Dick Mannering, căci nu exista niciun dubiu că din cauza acestuia era el nevoit să rămână legat de o mină sterilă. Avea acum prilejul să se răzbune pentru răul pricinuit şi, totodată, să îşi câştige libertatea. Ah Quee a început să o invite pe Anna Wetherell la el acasă, în fiecare săptămână, întotdeauna când era ameţită de opiu, fiindcă atunci când pleca din spelunca lui Ah Sook era întotdeauna foarte somnoroasă şi buimacă; de cele mai multe ori, adormea în câteva momente după ce sosea, îmbiată de dogoarea sobei lui Ah Quee. Lucrul acesta îi convenea lui Ah Quee. Odată ce Anna se instala confortabil pe laviţa de cărămidă a sobei, el îi descosea rochia, cu acul şi aţa în mână. Înlocuia micile pepite din tivul ei cu greutăţi de plumb, ca nu cumva rochia să i se pară Annei mai uşoară, când se trezea;

dacă se mişca în somn, îi punea la buze o cană cu băutură tare şi o îndemna să o bea toată.

Ah Quee încerca să descrie cum fusese ascuns aurul în volanele rochiilor Annei, însă braţul lui Mannering continua să-l ţină strâns, ceea ce nu-i permitea să îşi completeze descrierea cu gesturi, aşa că recurse la metafore pentru a descrie cum fusese cusut metalul în corsetul ei şi în jurul turnurii de la spate – „ca o armură”, spuse el, iar Ah Sook, care era întotdeauna încântat de expresiile poetice, zâmbi uşor. Anna avea patru rochii în total, spunea Ah Quee, fiecare conţinând, din estimările lui, aur în valoare de aproximativ o mie de lire sterline. Ah Quee lucra până ce golea fiecare rochie, topind până la cel mai mic firicel de aur, în formele lui metalice, şi inscripţionând fiecare drug astfel obţinut cu numele minei de care el era legat prin contract – ca şi cum metalul ar fi fost extras pe căi cinstite şi legale din pietrişul de pe terenul de exploatare Aurora. Pentru un timp, adăugă el, a fost foarte fericit: după ce îşi achita garanţia datorată, putea să se întoarcă în sfârşit în Guangzhou ca un om bogat.

— Ei? zise Mannering uitându-se la Ah Sook şi bătând nervos din picior. Care-i schema? Ce ţi-a zis?

Dar Ah Sook uitase să mai facă pe interpretul. Se uita uimit la Ah Quee. Povestea i se părea incredibilă! Mii de lire sterline... Anna ascunsese *mii* de lire în rochiile ei timp de luni de zile! Păi, asta însemna o avere din care pe puţin zece oameni ar fi putut trăi în lux, fără să mai facă nimic toată viaţa. Cu o asemenea sumă de bani, Anna ar fi putut să cumpere tot ce exista pe malul mării în Hokitika, şi tot i-ar mai fi rămas ceva în buzunar! Dar unde era acum acea comoară?

În clipa următoare, Ah Sook înţelese.

— *Sei qin,* şopti el.

Vasăzică întreaga comoară pe care Ah Quee o sustrăsese din rochiile Annei ajunsese, prin cine ştie ce capriciu sau deturnare, în posesia singuraticului Crosbie Wells. Dar care era scopul acestei deturnări – şi cine era de vină?

— Vorbeşte englezeşte! răcni Mannering. Vorbeşte englezeşte, lua-te-ar dracu’!

Brusc foarte emoţionat, Ah Sook îl întrebă pe Ah Quee cum fusese posibil ca acea comoară să ajungă să fie ascunsă în

coliba lui Wells. Ah Quee răspunse cu amărăciune că nu ştia. Nu mai auzise niciodată numele de Crosbie Wells până în acea după-amiază. Din câte ştia el, ultima persoană care umblase cu aurul topit era actualul proprietar al minei Aurora, Emery Staines – iar Staines, desigur, nu era nicăieri de găsit. Ah Quee îl lămuri că Staines era cel care ducea producţia de metal preţios obţinută la Aurora de la staţia de colectare, aflată în colonie, la Banca Centrală la fiecare sfârşit de lună – o îndatorire care, în mod evident, nu fusese adusă la îndeplinire.

— N-aud decât gălăgie şi tâmpenii, spuse Mannering. Johnny Sook, dacă n-ai de gând să-mi spui ce-i cu toată aiureala asta, ţine minte, te-am avertizat...

— Au terminat de vorbit, spuse Frost. Ai răbdare.

Ah Sook se încruntase. Era posibil ca Emery Staines să fi furat din propriul seif şi să depoziteze comoara topită în coliba unui pustnic, la şase kilometri depărtare, pe coclauri? Care putea fi rostul unei asemenea manevre? De ce să-şi fure Staines din propriul buzunar, cum s-ar spune, şi să ofere altuia acea pradă?

— Te-anunţ că număr până la cinci, spuse Mannering, stacojiu la faţă. Unu!

Ah Sook se uită în sfârşit la Mannering şi oftă.

— Doi!

— Îţi spun, zise Ah Sook ridicând palmele.

Dar câte nu erau de spus... şi cât de puţine cuvinte ştia el pentru a reda explicaţia! Se gândi câteva clipe, încercând să-şi aducă aminte cum se spunea „armură” în engleză, ca să poată păstra metafora poetică folosită de Ah Quee. În cele din urmă, îşi drese glasul şi spuse:

— Comoara nu de la Aurora. Anna poartă armurărie secretă, făcută din aur. Quee Long găseşte armurărie secretă pe care Anna poartă. Quee Long încearcă să înregistreze la bancă aurul din armurărie ca aur de la Aurora. Apoi Staines hoţ de la Quee Long.

Dick Mannering, cum şi era de aşteptat, înţelese greşit.

— Comoara nu provenea de la Aurora, vasăzică, repetă el. Emery a dat peste un filon de aur pe undeva, dar l-a ţinut secret până când l-a descoperit Quee. Apoi, Quee a încercat să înregistreze la bancă aurul lui Emery ca provenind de la Aurora,

aşa că domnul Staines şi l-a luat înapoi.

Asta chiar te lăsa cu gura căscată! Ah Sook începu să vorbească repede cu Ah Quee în cantoneză, ceea ce Mannering, evident, luă drept o confirmare a celor spuse de el.

— Unde este domnul Staines acum? se interesă el. Încetează cu celelalte întrebări. Spune-i că vreau să ştiu unde este domnul Staines acum.

Ascultător, Ah Sook se întrerupse şi transmise întrebarea. De această dată, Ah Quee răspunse pe un ton de-a dreptul disperat. A zis că el nu mai vorbise cu Emery Staines din decembrie, însă era foarte dornic să-l revadă, fiindcă nu-şi dăduse seama că fusese tras pe sfoară decât abia la începutul lui ianuarie, când se publicase profitul trimestrial al minei Aurora. Aurul pe care el îl găsise în rochiile Annei nu fusese înregistrat ca provenind de la Aurora, aşa cum intenţionase el, iar Ah Quee era sigur că domnul Staines purta răspunderea pentru această eroare. Oricum, până să ajungă el la această constatare, domnul Staines dispăruse deja. Cât despre locul unde putuse să dispară, Ah Quee nu avea habar.

Ah Sook se întoarse spre Mannering şi spuse pentru a doua oară:

— El nu ştie.

— Ai auzit, Dick? zise Charlie Frost din colţul camerei. Omul ţi-a zis că el nu ştie.

Mannering îl ignoră. Ţinând în continuare revolverul aţintit spre faţa lui Ah Sook, zise:

— Spune-i că dacă nu joacă cinstit cu mine, o să te omor.

Şi ca să pară mai înfricoşător, mişcă arma demonstrativ.

— Spune-i asta: ori Johnny Quee vorbeşte, ori Johnny Sook moare. Spune-i asta. Spune-i acum.

Ah Sook îi transmise conştiincios această ameninţare lui Ah Quee, care nu dădu niciun răspuns. Se aşternu tăcerea, fiecare părând să aştepte ca unul dintre ceilalţi să vorbească, dar, subit, Mannering făcu o mişcare fulgerătoare cu mâna dreaptă, îl împinse pe Ah Quee în faţă, îl înşfacă de părul împletit într-o coadă la ceafă şi îi smuci violent capul spre spate. Pistolul era în continuare îndreptat spre Ah Sook. Ah Quee nu scoase niciun sunet, dar ochii i se umplură instantaneu de lacrimi.

— Nimeni nu plânge după un chinez, îi spuse Mannering lui

Ah Sook. Iar în Hokitika, cu atât mai puţin. Cum i-ar explica prietenul ăsta al tău Comisarului, mă întreb? „Ghinionist”, aşa i-ar spuse. „Sook moare – mare ghinionist!” Şi Comisarul ce-ar spune? continuă Mannering, trăgând cu răutate de părul lui Ah Quee. Ar spune – „Johnny Sook? Păi ăsta nu-i minerul cu spelunca opiomanilor? Ăla de zace după-amiezele cu drogul în nas şi le vinde răşină otrăvită orezarilor şi curvelor fără căpătâi? *El* a murit? Păi de ce naiba ţi-ai imagina că mi-ar păsa mie cumva?”

Acest venin era fără precedent, având în vedere că Mannering şi Ah Sook fuseseră întotdeauna în relaţii cordiale; dar dacă de data asta Ah Sook se înfuriase sau se simţea jignit, nu lăsa să se vadă nimic. Se uita la Mannering cu o expresie împietrită, fără să clipească sau să întoarcă privirea. Ah Quee, cu gâtul arcuit spre spate, încât i se vedeau muşchii sub piele, pe grumaz, era la fel de încremenit.

— Nu otrăvit, zise Ah Sook după câteva clipe. Eu nu otrăvit Anna.

— Ştiu eu ce spun, zise Mannering. Tu o otrăveşti pe Anna în fiecare zi.

— Dick, interveni Frost exasperat. Chestia asta nu are legătură...

— Cum *nu are legătură*? răcni Mannering, care aţinti revolverul cam la treizeci de centimetri de capul lui Ah Sook şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un pocnet – Ah Sook ţipă şocat şi îşi zvârli un braţ în sus –, apoi un răpăit de moloz curgând din gaura făcută în perete.

— Îţi spun eu ce legătură are, zbieră Mannering. Anna Wetherell se droghează până cade lată în spelunca împuţită a acestui individ (şi îndreptă revolverul spre Ah Sook) şase zile din şapte. Individul *acesta* (şi trase tare de părul lui Ah Quee) îl face hoţ pe Staines. A descoperit, se pare, un secret despre nişte aur şi despre o comoară. Ştiu cu certitudine că Anna Wetherell a fost *cu* Emery Staines în noaptea când el a dispărut, care a fost, *de asemenea,* şi noaptea, apropo, când o comoară a ieşit la iveală într-un loc *foarte* ciudat şi când Anna şi-a pierdut minţile! La dracu’, Charlie, nu-mi spune tu mie că n-are legătură!

În următorul moment, toţi cei patru bărbaţi vorbiră în

acelaşi timp.

Ah Quee spuse:

— Ligoh sih hai ngh wiuh...

Frost spuse:

— Dacă eşti aşa de sigur în privinţa minei Aurora...

Ah Sook spuse:

— Ngor moh zou choryeh...

Mannering spuse:

— *Cineva* i-a dat aurul ăla lui Crosbie Wells!

Şi atunci, din spatele lui Charlie Frost veni încă un glas:

— Ce Dumnezeului se întâmplă aici?

Era negustorul comisionar Harald Nilssen. Se aplecă trecând pe sub buiandrugul scund al uşii şi privi în jurul lui uluit. Căţeaua sări bucuroasă pe el, amuşinându-i tivul hainei şi manşetele. Nilssen se aplecă şi o prinse din spatele urechilor.

— Ce se întâmplă aici? repetă el. Pentru numele lui Dumnezeu, Mannering, se-aude vocea ta de la o poştă! Toţi gălbejiţii se bleojdesc pe la ferestre!

Mannering înşfăcă şi mai strâns pămătuful de păr de la ceafă lui Ah Quee.

— Harald Nilssen, strigă el. Martorul acuzării! Ai picat la ţanc, ca să dai o mână de ajutor.

— Stai cuminte, spuse Nilssen împingând-o pe Holly spre podea şi punând mâna pe capul ei, ca să o potolească. Mai încet! Dacă mai ţipi aşa, o să ne trezim cu sergentul aici. Ce te-a apucat?

— *Tu* te-ai dus la coliba lui Crosbie, continuă Mannering fără să coboare vocea. *Tu* ai văzut că aurul fusese topit, nu-i aşa? Diavolul ăsta gălbejit ne ia drept proşti!

— Da, spuse Nilssen netezindu-şi mantoul plouat ca şi cum ar fi vrut să scoată apa din ţesătură. Am văzut că aurul fusese prelucrat. Acesta, de fapt, este motivul pentru care am venit aici. Dar ai fi putut să mă întrebi încetişor. Ai spectatori, să ştii!

— Vezi? îi spunea Mannering lui Ah Quee. Şi *el* a venit ca să te facă să vorbeşti! Şi *el* o să-ţi pună pistolul la cap!

— Ba să am pardon, spuse Nilssen. Eu n-am venit să ţin pistolul la capul nimănui! Şi nu mă sfiesc să te întreb din nou ce naiba te-a apucat. E urât ce faci.

— Nu vrea să-şi bage minţile în cap, spuse Frost, care nu

voia să fie implicat în această treabă urâtă.

— Lasă-l pe el să vorbească! se răţoi Nilssen. Ce se întâmplă aici?

Vom omite răspunsul lui Mannering la această întrebare, mai ales că a fost deopotrivă inexact şi incendiar; vom omite, de asemenea, discuţia care a urmat, în timpul căreia Mannering şi Nilssen au descoperit că scopul venirii lor în Chinatown era unul şi acelaşi, iar Frost, care intuia bine că negustorul comisionar îl bănuia că ar fi avut un amestec în vânzarea averii lui Wells, a păstrat tăcerea, cu un aer posac. Clarificările au luat ceva timp, aşa că abia după aproape zece minute conversaţia s-a orientat, în sfârşit, spre aurarul Ah Quee, care era în continuare ţinut de ceafă, cu gâtul într-o poziţie neplăcută şi umilitoare. Mannering a sugerat să-i taie cu totul părul împletit în coadă, ca să-l facă pe individ să priceapă gravitatea situaţiei, şi tot smucea de ţeasta lui Ah Quee, în timp ce spunea asta, în mod evident încântat de gestul lui, de parcă ar fi cântărit o pradă de război. Codul etic adoptat de Nilssen nu permitea totuşi umilirea, la fel cum codul lui estetic nu permitea noţiunea de urât; din nou, şi-a făcut cunoscută dezaprobarea, pornind o ceartă cu Mannering, ceea ce a întârziat suplimentar eliberarea lui Ah Quee şi i-a provocat lui Holly o veselie cu lătrături de nestăpânit.

Într-un târziu, Charlie Frost, care până atunci fusese ignorat cu succes, a sugerat că poate cei doi chinezi pur şi simplu nu înţeleseseră ce întreba Mannering. A propus, aşadar, ca întrebările să îi fie puse din nou lui Ah Sook, dar de data asta în scris: astfel, a zis el, puteau avea siguranţa că nu se pierduse niciun sens în actul traducerii. Nilssen a apreciat logica acestei idei, pe care a acceptat-o. Mannering era dezamăgit, dar, fiind în minoritate, s-a văzut nevoit să fie de acord. Îi dădu drumul lui Ah Quee, băgă revolverul la loc în toc şi scoase agenda din vestă, ca să compună o întrebare cu ideograme chineze.

Carnetul lui Mannering era un obiect cu care el se mândrea pe drept cuvânt. Paginile caietului fuseseră organizate ca un fel de carte de citire, cu caracterele chinezeşti scrise sub sensurile englezeşti; Mannering născocise un index, cu ajutorul căruia caracterele puteau fi asociate pentru a forma cuvinte mai lungi. Nu exista niciun fel de transcriere fonetică, iar din acest motiv carnetul mai mult crea confuzie, în loc să o risipească, însă în

ansamblu era un instrument de conversaţie ingenios şi util. Mannering îşi puse vârful limbii în colţul gurii, cum făcea întotdeauna când citea sau scria, şi începu să frunzărească prin carnet.

Dar înainte ca Mannering să îşi conceapă întrebarea, Al Sook dădu răspunsul. Minerul se ridică de pe locul unde şezuse, lângă forjă – cu el în picioare, coliba părea dintr-odată foarte mică – şi îşi drese glasul.

— Ştiu secretul lui Crosbie Wells, zise el.

Asta era ceea ce descoperise el în Kaniere chiar în acea dimineaţă; şi despre asta venise să discute acasă la Ah Quee.

— Ce? spuse Mannering. Ce?

— A fost în Dunstan, spuse Ah Sook. Zăcămintele de la Otago.

Mannering se dezumflă dezamăgit.

— Şi ce contează *asta*? se răţoi el. Ce mare secret e *ăsta*? Crosbie Wells – în *Dunstan*! Când a fost el în Dunstan? Acum doi ani – acum trei ani! Ei şi ce dacă – şi *eu* am fost în Dunstan! Toată Hokitika a fost în Dunstan!

— Şi nu te-ai întâlnit cu Wells acolo? îl întrebă Nilssen pe Mannering.

— Nu, zise acesta. Nu l-am întâlnit niciodată. O ştiam pe nevastă-sa totuşi. De pe vremea când era la Dunedin.

— O ştiai pe nevastă-sa? Văduva? se miră Nilssen.

— Da, spuse sec Mannering, neavând *chef* să dezvolte subiectul. Dar pe Crosbie nu l-am văzut niciodată, repetă el uitându-se pe altă pagină din carnet. Erau despărţiţi deja. Bun, şi-acum, gura, toţi: nu mă pot concentra dacă e gălăgie.

*

— Dunstan, spuse Walter Moody mângâindu-şi bărbia între degetul mare şi arătător.

— Este un teren aurifer în Otago.

— Partea centrală a provinciei Otago.

— Dunstan nu mai produce nimic acum. N-au mai rămas decât aluviuni acolo. Dar a scos destul metal strălucitor când minele erau prospere.

— Este a doua oară când acest teren aurifer a *fost* pomenit

în această seară, remarcă Moody. Am dreptate?

— Ai perfectă dreptate, domnule Moody.

— Stai un pic. În ce sens are perfectă dreptate?

— Aurul care a fost folosit pentru a-l şantaja pe domnul Lauderback provenea de la o mină din Dunstan. Lauderback a spus asta.

— Lauderback a spus asta – exact, zise Moody clătinând din cap. Mă întreb dacă pot avea încredere în intenţiile domnului Lauderback atunci când a menţionat numele acelui teren aurifer, cu atâta nonşalanţă, în discuţia lui de azi-dimineaţă cu domnul Balfour.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Moody?

— Adică n-ai încredere în el? La Lauderback mă refer.

— Ar fi extrem de nerezonabil din partea mea dacă nu aş avea încredere în domnul Lauderback, ţinând seama că nu l-am văzut în viaţa mea pe acest om, spuse Moody. Sunt perfect conştient că faptele pertinente ale acestei povestiri îmi sunt relatate la a doua mână, ba chiar, în unele cazuri, la a treia mână. Să luăm, bunăoară, menţionarea terenului aurifer Dunstan. Din câte se pare, Francis Carver a menţionat numele acelui teren într-o discuţie cu domnul Lauderback, care l-a rândul lui i-a povestit această conversaţie domnului Balfour, care l-a rândul lui mi-a relatat mie, astă-seară, *aceeaşi* conversaţie! Veţi fi de acord cu toţii că aş fi un prost să cred că vorbele domnului Balfour reprezintă adevărul.

Dar Moody îşi judecase greşit auditoriul atunci când pusese la îndoială un subiect atât de sensibil cum este adevărul. O explozie de indignare zgudui toată sala.

— Cum, dumneata n-ai încredere când cineva îţi povesteşte ce i s-a întâmplat?

— Ce poate fi mai adevărat decât atât, domnule Moody?

— Ce altceva ar putea să-ţi mai spună, mai mult decât ţi-a povestit deja?

Moody rămase surprins de reacţia celorlalţi.

— Nu cred că vreo parte din povestirea voastră ar fi fost modificată sau trecută sub tăcere intenţionat, replică el, mai precaut de data asta, uitându-se pe rând la fiecare. Am vrut doar să remarc că nimeni nu trebuie să îşi însuşească fără discernământ ceea ce alţi oameni consideră a fi adevărat.

— Dar de ce?

Această întrebare veni simultan din mai multe părţi.

Moody reflectă câteva momente.

— Într-o sală de tribunal, spuse el într-un târziu, un martor jură să spună adevărul: mai precis, adevărul *lui.* Este de acord cu doi parametri. Mărturia lui trebuie să cuprindă *adevărul* şi, de asemenea, mărturia lui trebuie să conţină *numai adevărul.* Doar al doilea dintre aceşti parametri este o limitare propriu-zisă. Primul, desigur, este în mare parte o chestiune de discernământ. Prin adevăr înţelegem aici toate faptele şi impresiile pertinente pentru chestiunea în cauză. Tot ceea ce nu este pertinent nu este doar irelevant, ci şi, în multe cazuri, în mod intenţionat înşelător. Domnilor (deşi această formulă de adresare era inadecvată, ţinând seama de caracterul pestriţ al adunării din sală), eu susţin cu tărie că nu există adevăruri propriu-zise, ci doar adevăruri pertinente, or, pertinenţa, trebuie să-mi daţi dreptate, este întotdeauna o chestiune de perspectivă. Nu cred că vreunul dintre voi a comis un sperjur astă-seară. Mă bizui pe faptul că mi-aţi spus adevărul şi numai adevărul. Însă perspectiva din care fiecare a vorbit diferă de la unul la altul, aşa că vă rog să mă iertaţi dacă nu pot să consider povestea voastră completă.

Cuvintele lui induseră tăcerea în cei de faţă, iar Moody îşi dădu seama că îi ofensase.

— Bineînţeles, adăugă el mai încet. Afirmaţia mea este inoportună, din moment ce nu aţi încheiat încă povestirea, spuse el uitându-se de la unul la altul. N-ar fi trebuit să vă întrerup. Repet că nu am vrut să jignesc pe nimeni. Vă rog, continuaţi.

*

Charlie Frost se uita cu curiozitate la Ah Sook.

— De ce-ai spus asta, domnule Sook? zise el. De ce ai spus că ştii un secret despre Crosbie Wells?

Ah Sook îşi întoarse privirea spre Frost, evaluând cu cine avea de-a face.

— Crosbie Wells a dat lovitura în Dunstan, zise el. Multe pepite, mult aur, mult. Om foarte norocos.

— Crosbie Wells a dat lovitura? repetă mirat Nilssen.

— Ce? spuse şi Mannering ridicându-şi privirea. A dat lovitura? Şi cât a scos?

— În Dunstan, spuse Sook Yongsheng din nou, uitându-se în continuare la Frost. Om foarte norocos. Mare avere. Foarte bogat.

Nilssen păşi în faţă, ceea ce-l cam deranjă pe Frost, fiindcă, în fond, el fusese cel care iniţiase acest şir de întrebări. Însă Nilssen şi Mannering păreau să fi uitat amândoi că Frost era şi el acolo.

— Acum cât timp? se interesă Nilssen. Când?

— Doi, răspunse Ah Sook ridicând două degete.

— Acum doi ani! exclamă Mannering.

— Cât? Cât aur a scos? spuse Nilssen.

— Multe mii.

— Dar cât – patru? întrebă Nilssen ridicând patru degete. Patru mii?

Ah Sook ridică din umeri; nu ştia.

— Dar de unde ştii asta, domnule Sook? spuse Frost. De unde ştii ca domnul Wells a dat peste un filon bogat în Dunstan?

— Am întrebat escorta, zise Ah Sook.

— N-a avut încredere în bancă! spuse Mannering. Ce părere ai de chestia asta, Charlie? N-a avut încredere în bancă!

— Care escortă – Gilligan? Sau Gracewood & Spears? spuse Nilssen.

— Gracewood & Spears.

— Vasăzică, Crosbie Wells a dat lovitura în Dunstan, apoi a angajat firma Gracewood & Spears ca să expedieze comoara de pe terenul aurifer? spuse Frost.

— Da, zise Ah Sook. Foarte bine.

— Înseamnă că Wells a stat pe o avere de la bun început! spuse Nilssen scuturând din cap. Banii erau ai lui, de fapt! Niciunul dintre noi n-a crezut asta.

Mannering arătă spre Ah Quee.

— Şi el? zise acesta. Ştia şi el despre chestia asta?

— Nu, spuse Ah Sook.

Mannering izbucni nervos:

— Şi-atunci ce naiba mai înseamnă toate astea? Era opera *lui,* da, nu uitaţi, opera *lui* în coliba lui Crosbie! Aur topit şi

prelucrat de mâna lui Johnny Quee!

— Poate că Crosbie Wells era în cârdăşie cu el, spuse Frost.

— Aşa a fost? zise Nilssen arătând spre Ah Quee. Era în cârdăşie cu Crosbie Wells?

— El nu cunoaşte Crosbie Wells, spuse Ah Sook.

— Oh, pentru numele lui Hristos, nu se poate! exclamă Mannering.

Harald Nilssen se uita de la un chinez la celălalt, iscoditor, ca şi cum ar fi vrut să descopere pe faţa lor dovada unei complicităţi. Nilssen era foarte bănuitor cu chinezii, mai ales că nu avusese ocazia să cunoască direct pe vreunul; convingerile lui nu depindeau de fapte empirice, iar adesea erau infirmate categoric de realitate, ceea ce nu îl determina însă să-şi schimbe opinia. Stabilise, de multă vreme deja, că toţi chinezii erau duplicitari, şi aşa aveau să rămână în ochii lui, indiferent de dovezile contrare pe care le-ar fi căpătat ulterior. Uitându-se acum la Ah Quee, Nilssen îşi aminti de teoria conspiraţiei pe care Joseph Pritchard i-o expusese mai devreme în acea după-amiază: „Dacă *nouă* ni se înscenează ceva, atunci i se înscenează poate şi *lui.*”

— Altcineva este în spatele acestei chestii, spuse el. Altcineva este implicat aici.

— Da, zise Ah Sook.

— Cine? întrebă Nilssen, nerăbdător să afle.

— Nu o să scoţi nimic inteligibil de la el, spuse Mannering. Nu merită să-ţi răceşti gura cu el, ascultă-mă pe mine.

Dar minerul răspunse, iar răspunsul lui îi surprinse pe toţi cei aflaţi în cameră.

— Te Rau Tauwhare, spuse el.

VENUS ÎN CAPRICORN

În care văduva ne împărtăşeşte din filosofia ei de viaţă; speranţele lui Gascoigne sunt spulberate; şi aflăm ceva nou despre Crosbie Wells.

Plecând de la Gridiron, Aubert Gascoigne traversase direct la Hotelul Drumeţul, astfel identificat printr-o firmă pictată, care atârna în două lanţuri prinse de o bară ieşită în afară. Pe această firmă, care nu conţinea niciun fel de cuvânt, se vedea pictată silueta unui bărbat mergând cu bărbia ridicată în vânt, cu coatele depărtate de trup şi cu o boccea spânzurată de un băţ sprijinit pe umăr. După alura fudulă a siluetei, am putea fi îndreptăţiţi să presupunem că această pensiune era rezervată în exclusivitate bărbaţilor; într-adevăr, întregul hotel părea să sugereze o absenţă pronunţată a elementului feminin, aşa cum puteai deduce văzând scuipătoarea de cupru de pe verandă, latrina de lemn de afară şi lipsa draperiilor. Însă, în realitate, aceste aspecte denotau mai degrabă parcimonie decât vreun principiu de funcţionare: Drumeţul nu făcea discriminare între sexe, respectând consecvent politica de a nu pune întrebări clienţilor, de a nu le promite nimic şi de a nu-i taxa decât cu cele mai mici tarife pentru fiecare noapte de cazare. În aceste condiţii, cine trăgea la acest hotel era dispus să se mulţumească, desigur, cu foarte puţin – sau, oricum, aşa îşi făcuse socoteala şi locatara din acel moment, doamna Lydia Wells, care avea un adevărat talent de a trăi chivernisit.

Lydia Wells obişnuia întotdeauna să îşi ia o poză extravagantă, astfel încât să poată simula surpriza, râzând, când venea cineva. În salonaşul Hotelului Drumeţul, Gascoigne o găsi lungită pe sofa, bălăngănindu-şi papucul în vârful piciorului, cu braţul desfăcut larg şi cu capul rezemat de o pernă; în cealaltă mână ţinea strâns un roman într-o ediţie de buzunar, ca şi cum cartea ar fi fost un accesoriu de mare desfătare. Obrajii înroşiţi cu fard şi expresia lascivă fuseseră detalii fabricate cu câteva momente înainte de sosirea lui Gascoigne, deşi acesta nu avea de unde să ştie. Lui îi creau

impresia, cum era şi intenţia femeii, că naraţiunea în care fusese absorbită era extrem de licenţioasă.

Când Gascoigne ciocăni uşor în tocul uşii (un gest de politeţe, din moment ce uşa era deschisă), Lydia Wells se dezmetici, făcu ochii mari şi scoase un râset cristalin. Închise cartea cu o pocnitură sugestivă, dar o azvârli pe taburet astfel încât coperta şi titlul să fie foarte la vedere.

Gascoigne făcu o plecăciune, iar când se îndreptă, lăsă să-i zăbovească privirile asupra ei, savurând imaginea, căci Lydia Wells era o femeie de o mare frumuseţe, pe care îţi făcea plăcere să o contempli. Avea, poate, vreo patruzeci de ani, deşi putea la fel de bine să aibă doar treizeci de ani şi să pară mai matură, sau cincizeci de ani şi să arate tânără pentru vârsta ei; cifra exactă nu voia să o dezvăluie. Intrase în acea perioadă ambiguă a vârstei mijlocii, care întotdeauna pare să atragă atenţia asupra propriei ambiguităţi, căci atunci când Lydia era copilăroasă, aerul ei copilăros era cu atât mai vizibil din cauza vârstei reale, iar când era înţeleaptă, aerul ei înţelept era cu atât mai impresionant la o persoană atât de tânără. La faţă, semăna cu o vulpe: cu ochii uşor oblici şi nasul cârn, te ducea cu gândul la o creatură vioaie şi scormonitoare. Avea buze cărnoase, iar dinţii, când şi-i arăta, aveau o formă delicată, alcătuind o dantură perfectă. Cu părul arămiu şi lucios, bărbaţii o numeau „roşcată”, iar femeile „şatenă”, o nuanţă ce părea că se întunecă în mişcare, ca o flacără. În acel moment, Lydia îşi strânsese părul la spate într-un coc făcut din codiţe împletite, o pieptănătură complicată care îi acoperea atât ceafa, cât şi creştetul. Era îmbrăcată cu o toaletă în dungi dintr-o mătase cenuşie într-o tentă sumbră, cu toate astea, nu se putea spune că purta doliu, la fel cum nici despre expresia Lydiei nu s-ar fi putut spune că era de femeie matură, dar nici propriu-zis de fată. Rochia avea o croială cu guler înalt, încheiat în nasturi, un malacof înfoiat şi mâneci bufante, forme umflate menite să scoată în evidenţă pieptul voluminos al Lydiei şi să îi micşoreze talia, totodată. În capătul de jos al acestor mâneci enorme, mâinile ei – unite acum pentru a sugera cât era de încântată să-l vadă pe Gascoigne în cadrul uşii – păreau foarte mici şi foarte fragile, ca nişte mânuţe de păpuşă.

— Domnul Gascoigne, rosti ea savurându-i parcă numele.

Dar sunteţi singur!

— Vă transmit regrete, spuse Gascoigne.

— Îmi transmiteţi regrete şi provocaţi alte profunde regrete, spuse Lydia măsurându-l din cap până-n picioare. Daţi-mi voie să ghicesc: o migrenă?

Gascoigne scutură din cap şi relată, cât de succint putea el, incidentul cu revolverul Annei, cu care aceasta trăsese un glonţ orb. Îi povesti adevărul. Lydia exclama speriată şi îl presa cu întrebări, iar el răspundea pe îndelete, însă într-o stare de adâncă epuizare, judecând după tremurul din voce. În cele din urmă, i se făcu milă de el, aşa că îi oferi un scaun şi un pahar de băutură, ambele acceptate de el cu promptitudine şi uşurare.

— N-am decât gin, din păcate, spuse ea.

— Gin cu apă, minunat.

Gascoigne se aşeză pe fotoliul de lângă sofa.

— Are un miros oribil, spuse Lydia cu amabilitate. Va trebui să te strâmbi şi să suporţi. Ce proastă am fost, când mă gândesc acum, că n-am adus cu mine o ladă de ceva de la Dunedin. Până acum n-am găsit un dram de băutură acceptabilă în oraşul acesta.

— Anna are în cameră o sticlă de coniac spaniol.

— Spaniol? se miră Lydia părând interesată.

— Jerez de la Frontera, spuse Gascoigne. Andaluzia.

— Sunt sigură că aş adora coniacul spaniol, zise Lydia Wells. Mă întreb de unde o fi având sticla.

— Îmi pare rău că n-a putut să fie aici ca să-ţi spună personal, zise Gascoigne cumva automat, însă, când Lydia îşi vârî piciorul la loc în papuc, ridicându-şi fustele ca să îşi arate gambele ce se profilau dolofane sub ciorapii lungi, Gascoigne reflectă că, în fond, nu-i părea prea rău.

— Da, ne-am fi simţit nespus de bine împreună, zise Lydia. Dar putem amâna foarte uşor expediţia, cu menţiunea că abia aştept să ies în oraş. Doar dacă n-ai vrea să mergi dumneata la cumpărături, în locul Annei. Poate că ai o pasiune pentru pălăriile de damă!

— Aş putea simula o pasiune, zise Gascoigne, iar Lydia râse din nou.

— Nicio pasiune nu poate fi simulată, spuse ea cu voce joasă.

Se ridică de pe sofa şi se duse la bufet, unde o sticlă simplă şi trei pahare erau puse pe o tavă de lemn.

— Nu sunt surprinsă, să ştii, adăugă ea întorcând în sus două dintre pahare şi lăsându-l pe al treilea cu gura în jos.

— Te referi la pistol? Nu eşti surprinsă că a încercat din nou să îşi pună capăt zilelor?

— O, Doamne, nu, nu asta am vrut să spun, zise Lydia oprindu-se cu sticla în mână. Nu sunt surprinsă să te văd aici singur.

Gascoigne se înroşi.

— Am procedat cum mi-ai cerut, spuse el. Nu i-am spus numele dumitale; i-am zis că era o surpriză. Că urma să meargă cu o doamnă să se uite la pălării, aşa i-am spus. A încântat-o ideea. Şi ar fi venit, dacă nu se întâmpla povestea aceea cu revolverul. A tulburat-o profund, iar după aceea n-a mai fost într-o stare propice pentru plimbare.

Simţea că turuia fără rost. Ce femeie minunată, această văduvă Wells! Cu câtă eleganţă i se arcuia la spate acea turnură înfoiată!

— Dumneata ai fost atât de drăguţ să-mi faci pe plac în nesăbuinţa mea, spuse Lydia Wells, alinându-l. Ascultă-mă pe mine, când o femeie se apropie de vârsta mea, simte nevoia să facă pe zâna bună măcar din când în când. Îi place să mişte din nuieluşa ei magică şi să facă vrăji spre binele fetelor tinere. Nu, nu, am ştiut că nu mi-ai stricat surpriza. Pur şi simplu, am avut o presimţire că Anna nu va veni. Eu am premoniţii, Aubert.

Îi aduse lui Gascoigne paharul, şi odată cu el un iz amărui şi învăluitor de lămâi proaspăt tăiate – căci în acea dimineaţă îşi înălbise pielea şi unghiile cu suc de lămâie.

— Am jurat să nu-ţi trădez încrederea şi m-am ţinut de cuvânt, repetă Gascoigne, care dintr-un motiv necunoscut, simţea nevoia să fie permanent lăudat.

— Bineînţeles, îl aprobă Lydia. Bineînţeles! Ştiu că nu eşti omul care să facă aşa ceva!

— Dar sunt sigur că dacă ar fi ştiut că era vorba despre *dumneata*...

— Şi-ar fi revenit într-o clipită!

— Da, şi-ar fi revenit.

(Această convingere, reluată cam anemic, se baza pe faptul

că, în mod repetat, Lydia îl asigurase că ea şi Anna fuseseră cândva cele mai bune prietene. În temeiul acestor asigurări, Gascoigne se învoise să regizeze „surpriza” Lydiei, prin care cele două femei urmau să se reîntâlnească şi să-şi reia imediat vechea relaţie apropiată – o ofertă atipică pentru Gascoigne. Nu-i stătea în fire să le rezolve altora nişte lucruri pe care ar fi putut foarte bine să şi le rezolve singuri, iar manipularea socială de orice fel îi crea o senzaţie de disconfort moral: prefera să fie manipulat decât să tragă el sforile. Însă, aşa cum s-a văzut destul de limpede deja, Gascoigne era oarecum îndrăgostit de Lydia Wells – o nesăbuinţă suficient de puternică încât să-l împingă nu numai să acţioneze contrar înclinaţiilor lui, ci şi, de asemenea, să şi le modifice.)

— Biata Anna Wetherell, spuse Lydia Wells. Fata asta este prototipul ghinionului în viaţă.

— Shepard, comandantul penitenciarului, e de părere că Anna şi-a pierdut minţile.

— *Comandantul Shepard!* exclamă Lydia Wells râzând veselă. Mda, în *acel* domeniu el e un adevărat expert. Poate că are dreptate.

Gascoigne nu avea niciun fel de opinie despre George Shepard, pe care nu-l cunoştea prea bine, şi nici despre zănatica de nevastă-sa, pe care nu o cunoştea deloc. Gândurile lui se întoarseră la Anna. Regreta deja tonul aspru cu care îi vorbise mai devreme în odaia ei din Hotelul Gridiron. Gascoigne nu putea niciodată să păstreze supărarea prea mult timp: imediat ce trecea momentul conflictului, îl cuprindeau remuşcările.

— Biata Anna, o compătimi şi el cu voce tare. Ai dreptate, este o figură nefericită. Nu poate aduna banii de chirie, iar proprietarul vrea s-o dea afară. Dar nici nu vrea să încalce doliul pe care şi l-a impus şi să facă trotuarul din nou. Nu concepe să întineze memoria pruncului pe care l-a pierdut, iar în felul acesta, înţelegi, situaţia ei este disperată. Da, este o figură nefericită.

Gascoigne vorbea cu admiraţie şi compasiune.

— O, dar neapărat trebuie să vină să stea cu mine, *neapărat*! sări Lydia cu insistenţă, de parcă îi sugerase de ceva vreme această idee lui Gascoigne, când în realitate ea abia lansase propunerea. Poate să doarmă în pat cu mine, ca o soră –

poate chiar are o soră undeva departe; poate că îi duce dorul. O, Aubert, *neapărat* spune-i să vină la mine. Roag-o tu asta din partea mea.

— Dar crezi că ar vrea?

— Biata Anna mă *adoră,* spuse Lydia cu fermitate. Suntem cele mai apropiate prietene. Suntem ca două porumbiţe sau, oricum, aşa am fost în Dunedin anul trecut. Dar timpul şi distanţa nu contează în faţa unei afinităţi sincere: ne vom regăsi una pe cealaltă. *Trebuie* să aranjăm acest lucru. *Neapărat.* Trebuie să o faci să vină.

— Eşti de o generozitate admirabilă, dar, poate, şi excesivă, spuse Gascoigne zâmbindu-i îngăduitor. Ştii ce meserie are Anna. Ar trage după ea acea meserie, fie numai şi din cauza reputaţiei ei întinate. În afară de asta, nu are niciun ban.

— O, prostii: bani se pot face întotdeauna pe un teren aurifer, zise Lydia Wells. Anna poate să lucreze pentru mine. Duc dorul unei cameriste. O „doamnă de companie”, cum se spune în lumea bună. În trei săptămâni, minerii vor uita că a fost târfă vreodată! Nu mă vei convinge să renunţ la idee, Aubert, nu vei reuşi! Sunt foarte încăpăţânată când îmi pun în minte ceva, iar acum mi-am pus în minte acest lucru.

— Bun, zise istovit Gascoigne, privind în jos spre pahar. Vrei să mă duc înapoi, vizavi, să o întreb?

Lydia torcea parcă, satisfăcută.

— Nu trebuie să faci nimic decât dacă doreşti cu adevărat. Mă voi duce eu. Mă voi duce la ea diseară.

— Dar aşa n-o să mai fie nicio surpriză, spuse Gascoigne. Şi îţi doreai atât de mult să fie o surpriză pentru ea.

Lydia îşi apăsă mâna pe mâneca lui.

— Nu, zise ea pe un ton categoric. Sărăcuţa de ea a avut parte de prea multe surprize. E timpul să se mai relaxeze; e timpul să-i poarte cineva de grijă. O voi lua sub aripa mea. O voi răsfăţa!

— Chiar eşti capabilă de o asemenea bunătate în tot ce faci? spuse Gascoigne zâmbind. Am o viziune cu tine: doamna cu feştila, trecând de la un pat la altul, arătându-şi blândeţea...

— Mă bucur că ai rostit acest cuvânt, zise Lydia.

— Blândeţe?

— Nu, viziune. Oh, Aubert, dacă ai şti câte *noutăţi* am! Abia

aştept să ţi le spun.

— Noutăţi despre moştenire? întrebă Gascoigne. Aşa de repede!

Gascoigne nu înţelegea exact situaţia relaţiilor dintre Lydia Wells şi răposatul ei soţ, Crosbie. I se părea ciudat cum cei doi trăiseră la atâtea sute de kilometri depărtare unul de celălalt – Lydia în Dunedin, iar Crosbie în adâncurile Văii Arahura, un loc unde Lydia Wells nu fusese niciodată până acum, la aproape două săptămâni după decesul soţului ei. Doar nişte superficiale raţiuni de bună-cuviinţă îl împiedicaseră pe Gascoigne să o întrebe pe Lydia de-a dreptul despre căsnicia ei, căci era curios, iar Lydia nu părea să sufere prea mult din cauza morţii lui. Îşi lua un aer confuz şi stupid ori de câte ori numele lui Crosbie era menţionat.

Dar Lydia clătina din cap.

— Nu, nu, nu, spuse ea. N-are nimic de-a face cu asta. Întreabă-mă, mai bine, ce-am făcut de când nu ne-am văzut ultima oară – ce-am făcut, mai exact, chiar în dimineaţa aceasta. Ardeam de nerăbdare să mă întrebi. Nu-mi vine să cred că n-ai făcut-o până acum.

— Dar povesteşte-mi, te rog.

Lydia stătea dreaptă şi îşi deschise larg ochii cenuşii care-i sclipeau.

— Am cumpărat un hotel, zise ea.

— Un hotel! se minună Gascoigne. Care hotel?

— Acesta.

— Acesta...?

— Ţi se pare că sunt imprevizibilă, nu-i aşa? exclamă ea bătând o dată din palme.

— Mi se pare că eşti întreprinzătoare, şi curajoasă, şi foarte frumoasă, spuse Gascoigne. Şi alte o mie de calităţi. Povesteşte-mi de ce ai cumpărat un hotel întreg.

— Intenţionez să transform destinaţia localului, spuse Lydia. Ştii că sunt o femeie de lume: am avut o afacere în Dunedin timp de aproape zece ani, iar înainte de asta la Sydney, la fel. Sunt o persoană întreprinzătoare, Aubert! Nu m-ai văzut încă în elementul meu. Vei constata că sunt foarte întreprinzătoare, ai să vezi.

Gascoigne privi în jurul lui:

— Şi ce transformări vrei să faci aici?

— Ajungem, în sfârşit, la „viziunea” mea, zise Lydia aplecându-se în faţă. Ai văzut anunţul despre şedinţa de spiritism, publicat în ziarul de azi, rămânând să fie specificate data şi locul?

— O, zău aşa – nu pot să cred!

Lydia îşi arcui sprâncenele.

— O, zău aşa – nu poţi să crezi *ce?*

— Păi, mese care se mişcă... spirite, asta vrei tu? zâmbi Gascoigne. Şedinţele de spiritism pot fi nişte prostioare amuzante, dar nu o afacere serioasă, în niciun caz! Nu-i frumos să vrei să scoţi profit dintr-o şarlatanie de salon! Oamenii se supără rău când dau un ban cinstit şi constată că au fost traşi pe sfoară. Şi, în afară de asta, Biserica condamnă aşa ceva, adăugă el.

— Vorbeşti ca şi cum arta nu ar fi o artă! Ca şi cum întreaga afacere n-ar fi decât o escrocherie, spuse Lydia Wells, pe care n-o interesa nicidecum atitudinea Bisericii. Tărâmul paranormalului nu este o *şarlatanie*, Aubert. Eterul nu este o *înşelătorie.*

— Nu, zău aşa, totuşi, spuse Gascoigne din nou. Din câte spui tu, ar fi vorba de distracţie, nu de profeţii. Hai să nu ne-apucăm să discutăm despre *tărâmuri.*

— Constat că eşti un cinic! exclamă ea, chipurile dezamăgită. N-aş fi crezut niciodată aşa ceva despre *tine* – un deziluzionat, poate; sceptic, poate; totuşi un om sensibil, în felul tău.

— Dacă sunt un cinic, sunt un cinic în cunoştinţă de cauză, spuse Gascoigne cu un aer superior. Am participat la câteva şedinţe de spiritism, doamnă Wells; dacă afirm că nu sunt decât nişte superstiţii prosteşti, o fac fiindcă ştiu despre ce vorbesc.

Lydia ezită, apoi mâna ei durdulie zvâcni în faţă, oprindu-se pe mâneca lui.

— Dar sunt nepoliticos cu dumneata, din moment ce e un subiect care pare să te fascineze, spuse Gascoigne adoptând o atitudine mai rezervată.

— Nu-i vorba despre asta, spuse ea mângâind câteva clipe ţesătura manşetei lui, apoi retrăgându-şi iute mâna în poală. Nu trebuie să mă numeşti „doamna Wells” sau, oricum, în curând

nu va mai fi cazul.

Gascoigne înclină din cap.

— Doreşti ca lumea să ţi se adreseze acum cu numele de domnişoară? întrebă el reflectând în sinea lui că o asemenea idee i se părea foarte nepotrivită.

— Nu, nu, spuse Lydia muşcându-şi uşor buza şi, trăgându-se mai aproape, şopti: Urmează să mă mărit.

— Te măriţi?!

— Da – de îndată ce va fi posibil; dar e secret încă.

— Secret... faţă de mine?

— Faţă de oricine.

— Nu îmi spui mie numele iubitului tău?

— Nu, nu-ţi spun dumitale şi nici nimănui. Este povestea mea de dragoste clandestină, zise Lydia chicotind. Uită-te la mine, parcă aş fi o fetişcană de treisprezece ani care se pregăteşte să fugă cu iubitul în lume! Nu îndrăznesc nici măcar să port inelul de la el, deşi e o bijuterie foarte frumoasă: un rubin de Dunstan, montat în aur de Dunstan.

— Presupun că se cuvine să te felicit, zise Gascoigne pe un ton destul de cordial, însă cu o nouă reticenţă, căci speranţele lui fuseseră cumva spulberate de această veste.

Avea senzaţia că un întreg orizont de posibilităţi se închisese pentru el, ca şi cum luminiţa de la capătul tunelului se stinsese, ca şi cum o uşă i se trântise în nas. Practic, de când o văzuse prima oară pe Lydia Wells, Gascoigne fabulase în mintea lui că aceasta i-ar putea deveni *iubită* într-o bună zi. Şi-o imaginase în căsuţa lui, o văzuse ca aievea scuturându-şi zulufii roşcaţi lângă patul lui, şi-o închipuise aprinzând plita lui dimineaţa, îmbrăcată într-un capot de finet; plăsmuise în gând zilele ameţitoare ale începutului dragostei lor, construirea casei în care aveau să locuiască împreună, apoi ei doi, mereu nedespărţiţi toată viaţa. Gascoigne visa la toate astea fără vreun sentiment de ruşine sau jenă, ba chiar fără să sesizeze măcar că mintea lui o luase razna. I se păruse, pur şi simplu, ceva firesc: ea era văduvă, el era văduv. Erau amândoi nişte străini veniţi într-un oraş necunoscut, unde ajunseseră să se cunoască şi să se apropie unul de celălalt. Nu părea chiar atât de improbabil ca până la urmă să se şi îndrăgostească unul de celălalt.

Dar acum, când ştia că Lydia Wells era logodită, Gascoigne era nevoit să renunţe la fantezia lui, or, a renunţa la fantezia lui însemna să şi-o asume şi să admită cât de stupidă era. La început, i-a fost milă de el însuşi, dar în scurt timp, pe măsură ce şi-a analizat amărăciunea, a constatat că îl amuza absurditatea acestui sentiment.

— Sunt în culmea fericirii, spuse văduva.

Gascoigne zâmbea.

— Şi cum o să te numesc atunci, dacă nu vei mai fi doamna Wells?

— Oh, Aubert, spuse văduva. Noi doi suntem cei mai buni prieteni. De ce mă mai întrebi? E simplu, poţi să mă strigi Lydia, bineînţeles.

(Vom interveni lapidar cu observaţia că Aubert Gascoigne şi Lydia Wells nu erau nicidecum cei mai buni prieteni: în realitate, nu se cunoşteau decât de trei zile. Gascoigne o întâlnise prima oară pe văduvă joi după-amiaza, când aceasta venise la Judecătorie ca să se intereseze în legătură cu averea soţului ei răposat, o avere care fusese deja găsită şi depusă la bancă de către alte persoane. Gascoigne a înregistrat cererea doamnei Wells de revocare a actului prin care coliba fusese vândută, iar pe parcursul acestui demers, cei doi au început să converseze. Văduva a revenit la tribunal vineri dimineaţă, iar Gascoigne, îmboldit de vizibilul interes cu care aceasta părea să îl trateze, a rugat-o să îi permită să o invite la dejun. Doamna Wells a acceptat propunerea şi, din cochetărie, s-a arătat surprinsă, iar Gascoigne, ţinându-i umbreluţa de soare, a însoţit-o vizavi, la restaurantul Maxwell, unde a comandat două farfurii cu supă de orz, cea mai albă pâine din meniu şi o carafa de vin sec, apoi a instalat-o pe doamna Wells la loc de cinste, lângă fereastră.

Foarte rapid, s-a dovedit că Lydia Wells şi Aubert Gascoigne aveau foarte multe de discutat şi, totodată, foarte multe lucruri în comun. Doamna Wells era foarte curioasă să afle tot ce se întâmplase de când se prăpădise soţul ei, un subiect care, fireşte, l-a condus pe Gascoigne la Anna Wetherell şi la straniul incident care făcuse ca aceasta să fie descoperită zăcând aproape moartă pe drumul spre Kaniere. Informaţia a uimit-o pe Lydia Wells, cu atât mai mult cu cât, îi explică ea, Anna Wetherell era o cunoştinţă mai veche de-a ei. Fata locuise

câteva săptămâni la pensiunea ei din Dunedin, înainte de a pleca, în anul următor, să-şi câştige existenţa pe terenurile aurifere din Hokitika, iar în acea perioadă petrecută împreună ajunseseră să fie foarte apropiate. Acesta a fost momentul din conversaţia lor când Lydia şi-a născocit „surpriza”. Imediat după ce au terminat dejunul, l-a trimis pe Gascoigne la Gridiron, unde acesta a informat-o pe Anna Wetherell că în după-amiaza următoare, la ora două, urma să aibă plăcerea de a fi invitată la cumpărături de către o persoană ce prefera să rămână secretă.)

— Dacă ai un logodnic – şi o nouă afacere, spunea Gascoigne acum, pot spera, aşadar, că şederea dumitale în Hokitika nu va fi de scurtă durată?

— Omul are întotdeauna dreptul să spere, declară Lydia Wells, care avea o recuzită întreagă de asemenea replici retorice, din care îi plăcea să citeze, punctându-le apoi cu câte o pauză teatrală.

— Am dreptate dacă presupun că investiţia de aici a fost făcută cu ajutorul logodnicului dumitale? Îmi imaginez că e un om foarte bogat!

Dar văduva râdea.

— Aubert, spuse ea, degeaba încerci să mă tragi de limbă!

— Credeam că asta şi voiai.

— Da, dar voiam doar să *încerci,* nu şi să reuşeşti să-mi smulgi secretul!

— Mi se pare un capriciu tipic feminin, spuse Gascoigne pe un ton sec.

— Poate, ripostă văduva cu un râs scurt. Dar noi, femeile, suntem pline de discernământ – iar *mie* mi se pare că nu ai avea motive să mă contrazici.

Ceea ce a urmat a fost un schimb de complimente destul de siropos, un joc în care atât văduvul, cât şi văduva au constatat că îşi găsiseră un partener pe măsură. Preferând să nu transcriem aici această conversaţie dulceagă, vom sări peste ea, descriind în schimb cu mai multe amănunte ceea ce altminteri, în mod eronat, ar putea trece drept o profundă slăbiciune de caracter din partea francezului.

Gascoigne era fascinat de Lydia Wells şi admira enorm spectaculozitatea frazelor şi a manierelor ei, dar nu îi acordase toată încrederea lui. Nu trădase secretul Annei Wetherell, iar în

ceea ce îi povestise Lydiei despre Anna nu pomenise nimic despre aurul care fusese descoperit în rochia oranj a acesteia cu o săptămână în urmă, aur care acum se afla ascuns într-un sac de făină, vârât sub patul lui. De asemenea, Gascoigne descrisese întâmplările din 14 ianuarie ca şi cum ar fi crezut că Anna încercase, într-adevăr, să îşi curme viaţa, intuind că, în aşteptarea unei explicaţii mai bune, era mai prudent să nu atragă atenţia asupra nenumăratelor mistere ale acelei seri. Ştia foarte bine că Anna nu avea habar despre ce se întâmplase în acele ceasuri de după miezul nopţii – sau, formulând altfel ideea, despre cine uneltise totul – şi nu voia să o pună cumva în pericol. Prin urmare, Gascoigne respectă povestea „oficială”, potrivit căreia Anna era o posibilă sinucigaşă, fiind găsită zăcând în nesimţire pe marginea drumului. Adoptase aceeaşi perspectivă când discutase incidentul cu alte persoane, ceea ce însemna că nu trebuia să facă mari eforturi pentru a păstra acest punct de vedere şi în momentul de faţă.

Faptul că Aubert Gascoigne *era* în continuare fascinat de Lydia Wells şi nu se întâmplase ca nenumăratele ei capricii să-i trezească brusc suspiciunea constituie un aspect pe care nu îl putem apăra prea uşor. Ţinem să subliniem că atracţia se formase dinainte ca el să fi aflat motivul prezenţei ei la Judecătorie; se formase, de fapt, dinainte ca văduva să-şi fi rostit numele. Dar acum Gascoigne ştia că Lydia avusese o relaţie foarte misterioasă cu soţul ei răposat; acum ştia că averea misterioasă care fusese descoperită în coliba defunctului era actualmente în litigiu. Ştia că nu trebuia să se încreadă în ea – şi mai ştia că atunci când era cu ea o adoraţie pură şi suavă îi umplea cămările sufletului. Raţiunea nu poate ţine piept dorinţei: o dorinţă pură şi puternică devine ea însăşi un fel de raţiune. Lydia emana o splendoare rară, de modă veche, iar Gascoigne ştia asta, ca şi cum faptul acesta ar fi fost demonstrat în mod logic. Ştia că trăsăturile ei de felină rafinată fuseseră preluate intacte dintr-un ev mai vechi şi mai bun. Ştia că forma încheieturii mâinii ei şi a gleznei erau fără asemuire şi că vocea ei...

Dar am adus deja suficiente argumente; e cazul să revenim la scena prezentă.

Gascoigne pusese paharul jos.

— Eu cred că e bine că urmează să te măriţi, spunea el. Eşti mult prea fermecătoare ca să rămâi văduvă în continuare.

— Dar poate, zise Lydia Wells, poate că sunt prea fermecătoare ca să devin din nou soţie?

— Nicidecum, ripostă Gascoigne. Eşti exact atât de fermecătoare cât se cuvine să fie o soţie: dacă nu ar exista femei ca tine, bărbaţii nici nu s-ar mai însura. Tu faci ca ideea de căsnicie să pară foarte acceptabilă.

— Aubert, spuse ea. Ce cuvinte măgulitoare!

— Aş vrea să fiu şi mai măgulitor, invitându-te să-mi vorbeşti despre domeniul în care eşti atât de competentă, dar pe care, atât de inadvertent, l-am desconsiderat adineauri, spuse francezul. Haide, Lydia, povesteşte-mi despre spirite şi despre puterile văzduhului, iar eu mă voi strădui din răsputeri să fiu naiv şi optimist, şi nicidecum sceptic.

Cât de frumoasă era cu lumina molatică a după-amiezii căzând peste umărul ei ca un văl! Cât de splendid se cuibărea umbra în gropiţa de sub buza ei!

— În primul rând, spuse Lydia ţinând capul sus, greşeşti dacă crezi că oamenii de rând nu vor vrea să dea bani ca să li se ghicească viitorul. Bărbaţii devin foarte superstiţioşi când mizele sunt mari, iar un teren aurifer reprezintă un loc cu riscuri mari, dar şi cu recompense mari. Minerii vor plăti bine pentru un pont – de fapt, cuvântul „noroc” este pe buzele lor aproape toată ziua! Sunt capabili să încerce orice, dacă ştiu că în felul acesta ar putea căpăta vreun indiciu privind zăcămintele de pe teren. În fond, ce este un speculant, dacă nu un ţigan purtând haine diferite?

Gascoigne râse.

— Mă îndoiesc că sunt mulţi speculanţi care să aprecieze această comparaţie, spuse el. Însă, da, domnişoară Lydia, sunt de acord cu ce spui: bărbaţii sunt dispuşi să plătească bine întotdeauna pentru sfaturi. Dar vor avea ei încredere în eficacitatea sfaturilor dumitale? Mă refer la eficacitatea lor *practică.* Teamă mi-e să nu fie o presiune extraordinară pentru dumneata, fiindcă va trebui să te ţii tare sub povara dovezilor! De unde ştii că nu vei induce pe nimeni în eroare?

— Ce întrebare îngrozitor de deprimantă! spuse Lydia Wells. Te îndoieşti de priceperea mea în domeniu, am impresia.

Deşi aşa era, Gascoigne preferă să mintă în numele politeţii.

— Nu mă îndoiesc nicidecum, spuse el. Doar că, fiind eu însumi un necunoscător în aceste chestiuni, mă intrigă siguranţa dumitale.

— Am fost proprietara unui tripou timp de zece ani, spuse văduva. Ruleta mea s-a oprit pe potul cel mare doar o singură dată, în tot acest interval de timp, şi asta s-a întâmplat fiindcă atunci s-a înţepenit în pivot din cauza unei murdării. Făcusem ca ruleta să fie reglată în aşa fel încât săgeata să cadă mereu pe premiul plasat cel mai aproape de jackpot. Ca o a doua precauţie, reperele plasate de o parte şi de cealaltă a numărului erau unse cu grăsime. Săgeata întotdeauna aluneca peste ele, în ultimul moment, dar atât de imperceptibil şi atât de palpitant, încât jucătorii nu se puteau abţine să sară în picioare şi să-şi arunce pe masă şilingii pentru încă un tur de ruletă.

— Vai, domnişoară Lydia, dar asta e ceva diabolic de incorect!

— Nicidecum, spuse Lydia.

— Ba da, este! Asta se numeşte a trişa!

— Răspunde-mi, te rog, la asta: poţi să spui că un prăvăliaş trişează dacă pune cele mai frumoase mere în partea din spate a căruţei astfel încât primele să se vândă fructele mai pătate? întrebă Lydia Wells.

— Situaţiile nu se pot compara, spuse Gascoigne.

— Aiurea, se pot compara foarte bine, zise văduva. Prăvăliaşul are grijă de venitul lui, căci, dacă ar pune cele mai frumoase mere în faţă, fructele pătate n-ar ajunge la vânzare decât după ce s-au stricat, nemairămânând atunci decât să fie aruncate. Îşi asigură un venit constant, încurajându-şi muşteriii să accepte un fruct cu mici imperfecţiuni, foarte mici imperfecţiuni. Şi eu trebuie să am grijă de venitul meu, dacă vreau să nu-mi pierd afacerea, aşa că şi eu procedez exact la fel. Când un jucător pleacă acasă doar cu un mic câştig – să zicem, cinci lire – şi cu sentimentul că a trecut la milimetru pe lângă o avere colosală, este ca şi cum s-ar fi dus acasă cu un măr un pic pătat. Rămâne cu un câştig modest, cu o amintire plăcută despre o seară foarte frumoasă şi cu impresia că norocul a trecut razant pe lângă el. Altfel spus, este fericit – mai

mult sau mai puţin. Fericită, atunci, sunt şi eu.

Gascoigne râse din nou.

— Dar jocurile de noroc sunt un viciu, spuse el. Un măr pătat nu este un viciu. Iartă-mă, nu vreau să fiu plictisitor, însă se pare că exemplul dumitale – la fel ca ruleta despre care mi-ai povestit – este astfel calibrat încât să-ţi favorizeze punctul de vedere.

— Bineînţeles că jocurile de noroc sunt un *viciu,* spuse înciudată văduva. Bineînţeles că jocurile de noroc sunt un păcat cumplit şi o năpastă, distrugând oamenii şi aşa mai departe. Dar ce-mi pasă mie de asta? Încearcă să-i spui unui prăvăliaş că nu te interesează merele lui! Şi ce dacă, îţi va riposta el, există o sumedenie de alţi oameni cărora să le placă merele!

Gascoigne o salută milităreşte.

— M-ai convins de abilitatea dumitale de a convinge, spuse el. Eşti o forţă, să ştii, domnişoară Lydia! Îl compătimesc pe amărâtul ăla care a câştigat potul cel mare şi a trebuit să vină la dumneata după aceea, ca să-şi ceară câştigul.

— O, da... Dar nu i-am dat banii niciodată, spuse Lydia Wells.

Lui Gascoigne nu-i venea să creadă:

— Nu ţi-ai achitat obligaţiile băneşti, nu ai predat câştigul obţinut la ruleta tripoului dumitale?

Lydia zvârli mândră din cap.

— Cine-a zis că nu mi-am achitat datoriile? zise ea. Doar că i-am oferit tipului două variante. I-am zis că putea lua cele o sută de lire sub formă de aur pur sau că putea să mă aibă pe mine. Nu ca *târfă,* preciza ea, văzând expresia de pe chipul lui Gascoigne. Ca soţie, prostuţule. Despre Crosbie era vorba. El a făcut alegerea. Şi ştii deja ce-a ales!

Gascoigne rămăsese cu gura căscată.

— Crosbie Wells, îngăimă el.

— Da, spuse văduva. Ne-am căsătorit chiar în acea seară. Ce-i, Aubert? În niciun caz nu aveam de unde să scot o sută de lire sterline. Nici nu mi-a trecut prin gând că roata s-ar putea opri vreodată pe jackpot; avusesem grijă să reglez ruleta pentru ca niciodată să nu se întâmple aşa ceva! N-aş fi fost solvabilă. Aş fi dat faliment cu totul Nu pot să cred că eşti *şocat*!

— Mărturisesc că sunt, un pic, zise Gascoigne, deşi şocul lui

provenea dintr-o mare uimire. Păi, nu înţeleg, îl cunoşteai deja pe tip?

— Bineînţeles că nu, spuse Lydia Wells. Ce idei moderne poţi avea.

Gascoigne se înroşi.

— Nu la asta m-am referit, spuse el, după care se grăbi să continue: Desigur, dacă în felul acesta evitai bancruta afacerii, cum spuneai...

— Eram teribil de nepotriviţi, bineînţeles, iar după o lună, nici nu mai suportam să ne vedem în ochi. Era de aşteptat. Da, a fost lucrul cel mai bun la care ne-am fi putut aştepta amândoi, ţinând seama de circumstanţe.

Gascoigne se întreba de ce soţii Wells nu au aranjat un divorţ, însă nu-i venea să pună această întrebare, de teamă să nu-i rănească onoarea, aşa că se mulţumi doar să mişte înţelegător din cap.

— Observă, te rog, că sunt foarte modernă în *aceasta* privinţă, adăugă Lydia. Trebuie să fii de acord cu atitudinea mea circumspectă, care m-a determinat să insist pentru o separare în fapt, şi nu un divorţ! Ai fost căsătorit şi *dumneata,* domnule Gascoigne.

Observă cochetăria cu care-i folosise numele de familie şi îi zâmbi.

— Da, zise el. Dar hai să nu mai vorbim despre trecut; hai să vorbim despre prezent, şi despre viitor, şi despre tot ce ne aşteaptă de-acum încolo. Povesteşte-mi despre transformările pe care vrei să le faci în acest hotel.

Lydia era încântată să fie lăsată să se desfăşoare. Sări în picioare şi, împreunându-şi mâinile teatral, ca o cântăreaţă pe scenă, păşi în faţă pe lângă taburet. Răsucindu-se pe călcâie, aruncă o privire largă prin salonaş, cuprinzând din ochi fereastra cu geamlâcuri, pereţii cu tencuială subţire, drapelul Angliei, cam zdrenţuit, salvat neîndoielnic de pe vreo epavă şi prins în cuişoare, vertical, pe peretele din faţa ferestrei.

— Voi schimba denumirea localului, desigur, spuse ea. Nu se va mai numi Drumeţul, ci va fi Norocul Drumeţului.

— Sună melodios.

Remarca o măguli. Îndepărtându-se câţiva paşi de sofa, îşi desfăcu larg braţele.

— Voi avea draperii – nu pot suporta camerele fără draperii – şi recamiere în stil modern. În camera de zi va exista un fel de cabină cu uşi batante, ca un confesional – *foarte* asemănător cu un confesional. Salonaşul din faţă va fi un fel de sală de aşteptare. Şedinţele de spiritism le voi ţine aici, desigur. O, am tot felul de idei. Voi prezice viitorul, voi întocmi hărţi natale pentru horoscopul individual şi voi ghici în cărţi de tarot. Sus la etaj... Dar ce-i asta? Eşti încă sceptic, Aubert!

— Nu mai sunt sceptic! Mi-am schimbat părerea, spuse Gascoigne întinzându-se să o prindă de mână – un gest motivat parţial de încercarea de a-şi ascunde un zâmbet.

(*Era* sceptic, un sceptic sadea, şi nu putea să nu pufnească în râs când o auzea cum graseia rostind *tarrrot*.) Strângând-o de mână, adăugă:

— Mi-aş dori foarte mult să fiu răsplătit pentru că mi-am schimbat părerea.

— În această chestiune, eu sunt expertul, iar dumneata eşti profanul, spuse Lydia Wells. E bine să ţii minte asta, indiferent cât de nefavorabilă ar fi opinia dumitale despre alte tărâmuri.

Braţul ei atârna moale între ei, precum al unei doamne care aşteaptă să îi fie sărutate inelele de pe degete, iar Gascoigne îşi înfrână impulsul de a-i ridica mâna ca să i-o sărute cu adoraţie.

— Ai dreptate, spuse el strângând-o de mână din nou. Ai perfectă dreptate.

Îi dădu drumul, iar Lydia se duse spre poliţa căminului.

— Te voi răsplăti cu o informaţie, spuse ea, dar cu condiţia să mă iei foarte în serios, la fel de în serios cum ai face cu un bărbat.

— Bineînţeles, murmură Gascoigne luându-şi un aer solemn şi rezemându-se de spătar.

— Uite, ascultă, spuse Lydia Wells. Luna viitoare va fi o lună fără astrul selenar pe cer.

— Doamne Sfinte! spuse Gascoigne.

— Vreau să spun că luna nu va creşte complet, adică nu vom avea lună plină. Februarie este o lună scurtă. Va fi lună plină exact înainte de întâi, şi altă lună plină exact după douăzeci şi opt, prin urmare, nu vom avea lună plină în februarie.

Gascoigne zâmbea la ea.

— Şi nu cade la fel în fiecare an?

— Nicidecum, spuse Lydia. Fenomenul este foarte rar, preciză ea plimbându-şi degetul pe modelul unei stucaturi.

— *Rar* implică o valoare, nu-i aşa? Sau o primejdie...?

— Fenomenul are loc doar o dată la fiecare douăzeci de ani, continuă Lydia aranjând mai drept ceasul de pe poliţa căminului.

— Şi ce prevesteşte acest lucru, domnişoară Lydia – o lună fără lună plină?

Lydia se întoarse spre el, punându-şi mâinile în şold.

— Dacă-mi dai un şiling, îţi spun, zise ea.

Gascoigne râse.

— Nu încă, spuse el. Nu am încă dovada competenţei dumitale. Va trebui să te testez înainte de a-ţi da vreun ban sau orice alt lucru care aparţine *acestui* tărâm. În seara asta se lasă norii, însă voi verifica în ziarele de luni şi voi analiza mareea.

Văduva se uita la el cu un aer impenetrabil.

— Eu nu greşesc, spuse ea. Am un almanah şi ştiu foarte bine să-l interpretez. Luna este în creştere acum, deasupra norilor. Va fi lună plină luni noaptea, iar marţi va începe să descrească. Luna viitoare va fi o lună fără lună plină pe cer.

CONJUNCŢII

În care impresiile proaste recâştigă teren; invitaţiile se înmulţesc; şi trecutul se rostogoleşte înainte ca să atingă ora prezentă.

Reverendul Cowell Devlin rămăsese în restaurantul Hotelului Palace până la orele înaintate ale după-amiezii, când a început să-şi simtă capul greu şi îmbâcsit, iar cititul nu mai avea niciun rost. Considerând că avea nevoie de aer curat, a băut cafeaua până la fund, şi-a adunat broşurile, a achitat nota de plată, şi-a ridicat gulerul ca să-l ferească de ploaie şi a pornit pe jos în lungul ţărmului mării, îndreptându-se spre nord. Soarele după-amiezii strălucea deasupra norilor, conferind peisajului un luciu argintiu, care voala coloritul mării şi scotea în evidenţă puncte de lumină albă pe nisip. Chiar şi stropii de ploaie scânteiau parcă în aer; vântul, suflând rece dinspre mare, aducea cu el un miros plăcut de rugină. Toate astea au avut efectul de a risipi torpoarea ce îl înmuiase pe Devlin, care în foarte scurt timp s-a făcut roşu în obraji şi zâmbitor şi a păşit iute, ţinându-şi cu palma pe cap pălăria cu boruri largi. A decis să profite cât mai mult de această plimbare şi, în loc să se întoarcă direct în Hokitika, a ales să facă un ocol pe la faleza înaltă de la Seaview – amplasamentul viitorului Penitenciar din Hokitika şi, totodată, viitoarea locuinţă a lui Devlin.

Ajungând în vârful dealului, a privit înapoi gâfâind uşor, şi s-a mirat să vadă că era urmărit. Un tânăr îmbrăcat doar cu o cămaşă de dril şi pantaloni, care i se lipiseră leoarcă de corp, urca pe potecă spre faleză cu paşi grăbiţi. Omul mergea cu capul în jos, fiind de aceea mai greu de identificat; abia când a ajuns la vreo douăzeci de metri de Devlin, acesta l-a recunoscut. Da, şi-a zis el, el e omul din Valea Arahura; tânărul maori, prieten cu răposatul Crosbie Wells.

Cowell Devlin nu avea o pregătire de misionar şi nu venise în Noua Zeelandă în scopul unei asemenea activităţi. Fusese o adevărată surpriză pentru el când descoperise că Noul Testament fusese tradus în graiul maori cu vreo douăzeci de ani

înainte de sosirea lui; a rămas chiar şi mai uimit când a aflat că traducerea putea fi cumpărată de la librăria de pe strada George, în Dunedin, la un preţ foarte convenabil. Întorcând paginile documentului tradus, Devlin se întrebase în ce măsură mesajul divin fusese poate simplificat şi cu ce neajunsuri. Cuvintele nefamiliare, în alfabetul lor trunchiat i se păreau infantile, alcătuite din repetări de silabe şi bâlbâieli nedesluşite, ca un gângurit de copil. Însă în clipa următoare, Devlin se dojeni singur; căci ce era Biblia *lui,* dacă nu tot o traducere de un alt fel? Nu se cuvenea să fie aşa de impulsiv sau aşa de trufaş. Ca o penitenţă pentru această neîncredere confuză, şi-a scos carnetul şi a notat cu grijă câteva versete cheie din textul maori. *He aroha te Atua. E Aroha ana tatou ki a ia, no te ea ko ia kua matua aroha ki a tatou. Ko Ahau te huarahi, te pono, te ora. Hone 14:6,* a scris el, apoi, minunându-se, a observat: *din epistolele lui Paora.* Traducătorul schimbase până şi numele proprii.

Băştinaşul îşi ridică privirea; văzându-l pe Devlin stând pe culme deasupra lui, se opri şi, de la o distanţă de câţiva metri, se uitară unul la celălalt fără să spună nimic.

O rafală de vânt culcă la pământ ierburile din jurul picioarelor lui Devlin şi îi netezi spre ceafă părul de pe tâmple.

— Bună ziua, strigă el.

— Bună ziua, răspunse celălalt, mijind uşor ochii.

— Văd că nu ne-a speriat pe niciunul vremea asta urâtă!

— Da.

— Păcat că priveliştea nu mai e aşa de frumoasă, adăugă Devlin desfăcând larg braţul, ca să cuprindă panorama înceţoşată din faţa lor. Ai zice că am putea fi oriunde pe pământ când norii coboară aşa de jos, nu crezi? Probabil, când cerul se va însenina din nou, o să ni se pară că am ajuns în cu totul alt loc!

Faleza, numită pe drept cuvânt „Seaview”, deschidea o perspectivă stranie asupra mării, care, văzută de la această înălţime, părea un întins searbăd, o bandă lată de culoare uniformă, cu un cer de o nuanţă un pic mai deschisă. Linia ţărmului nu se vedea de pe faleză din cauza stâncii abrupte de dedesubt – marginea falezei se termina brusc printr-un grohotiş prăvălit peste malul de lut –, iar pustietatea acestei privelişti,

divizată în trei elemente (pământ, apă, aer), fără vreun copac care să întrerupă linia orizontului şi fără vreun contur care să îndulcească forma terenului, îţi şoca simţurile într-o asemenea măsură, încât, în scurt timp, simţeai nevoia să te întorci cu spatele la mare, preferând să vezi munţii din est, care azi erau ascunşi în spatele unei cortine mişcătoare de nori albi. În josul falezei, după pâlcul de acoperişuri din Hokitika, se aşternea lunca largă şi cafenie a râului Hokitika şi curbura cenuşie a bancului de nisip; dincolo de râu, linia coastei continua spre sud, estompată de pâclă şi distanţă, până când dispărea înghiţită complet de ceaţa din depărtări.

— Este un cadru plăcut, spuse tânărul maori.

— Cu siguranţă, deşi trebuie să spun că nu mi s-a întâmplat încă să întâlnesc vreun colţ de natură care să nu-mi placă în ţara asta, spuse Devlin coborând câţiva paşi şi întinzând mâna jovial. Numele meu este Cowell Devlin. Din păcate, nu-mi amintesc numele tău.

— Te Rau Tauwhare.

— Te Rau Tauwhare, repetă solemn Devlin. Îmi pare bine.

Tauwhare nu mai auzise această formulă de salut, aşa că păstră tăcerea, încercând să înţeleagă rostul enunţului; în acest răstimp, Devlin continuă:

— Ai fost foarte bun prieten cu Crosbie Wells, asta îmi amintesc.

— Singurul lui prieten, îl corectă Tauwhare.

— Ah, dar chiar şi cu un singur prieten bun, orice om se poate considera norocos.

Tauwhare nu răspunse imediat. După câteva clipe, zise:

— Eu l-am învăţat *korero* maori.

Devlin mişcă aprobator din cap.

— I-ai făcut cunoscut graiul tău. I-ai făcut cunoscute poveştile poporului tău. Ce prietenie frumoasă se clădeşte pe aceste pietre de temelie.

— Da.

— L-ai numit pe Crosbie Wells fratele tău, continuă Devlin. Îmi amintesc asta: ai rostit acest cuvânt în noaptea aceea la Tabăra Poliţiei, noaptea dinainte ca trupul lui să fie îngropat.

— E o figură de stil.

— Da, aşa este, însă sentimentul din spatele ei este foarte

frumos. Rostind acel cuvânt, ai afirmat, simplu, că l-ai îndrăgit pe acel om şi l-ai iubit, aşa cum ai iubi pe unul de-al tău! „Frate” este un alt cuvânt pentru dragoste, cred eu. Dragostea pe care alegem să o oferim, cu bucurie, semenilor noştri.

Tauwhare reflectă la asta, apoi spuse:

— Pe unii fraţi nu-i poţi alege.

— Ah, spuse Devlin. Nu, într-adevăr. Nu ne putem alege rudele de sânge, nu-i aşa? Nu ne putem alege familia. Da, ai subliniat bine deosebirea. Foarte bine.

— Şi într-o familie, continuă Tauwhare încurajat de această laudă, doi fraţi pot fi oameni foarte diferiţi.

Devlin râse.

— Corect din nou, spuse el. Fraţii pot fi foarte neasemănători. Ştii, eu am avut doar surori. Patru surori, şi toate mai mari decât mine. Am fost răsfăţatul lor.

Devlin tăcu, vrând să-i ofere lui Tauwhare prilejul de a vorbi de bunăvoie despre familia lui, însă băştinaşul repetă doar remarca lui despre fraţi, pentru a doua oară, părând foarte încântat de perspicacitatea lui.

— Mă gândeam, Te Rau, dacă aş putea să te întreb ceva despre Crosbie Wells, spuse Devlin dintr-odată.

Asta fiindcă Devlin nu uitase povestea pe care o auzise, fără să vrea, în acea dimineaţă, în restaurantul Hotelului Palace. Politicianul Alistair Lauderback avea convingerea, dintr-un motiv misterios, că răposatul Crosbie Wells şi şantajistul Francis Carver ar fi fost fraţi, în ciuda faptului că nu păreau să poarte acelaşi nume; totuşi, Lauderback refuzase să spună *de ce* credea acest lucru. Poate că Tauwhare, ca bun prieten al lui Wells, ştia ceva despre asta.

Tauwhare se încruntase.

— Să nu mă întrebi despre comoară, spuse el. Eu nu ştiu nimic despre comoară. M-au chestionat deja – judecătorul, poliţia, temnicerul de la puşcărie. Nu vreau să dau răspunsurile din nou.

— O, nu, pe mine nu mă interesează comoara, spuse Devlin. Voiam să te întreb despre un om pe nume Carver. Francis Carver.

Tauwhare se crispă.

— De ce?

— Am auzit că era o veche cunoştinţă de-a domnului Wells. Din câte se pare, există o treabă neterminată între ei doi. Ceva legat de o crimă.

Tauwhare nu spunea nimic, deşi mijise ochii bănuitor.

— Ştii ceva despre asta? spuse Devlin.

Când, în dimineaţa de 14 ianuarie, Te Rau Tauwhare îi spusese lui Francis Carver, pe un preţ de doi şilingi, unde locuia Crosbie Wells, nu considerase că punea în pericol viaţa prietenului său. Propunerea în sine nu era ceva neobişnuit, la fel nici maniera pecuniară în care fusese concretizată. Oamenii ofereau adesea recompense pentru veşti despre camarazi de-ai lor care se pierduseră pe terenurile aurifere: nu numai fraţi, ci şi părinţi, unchi, fii, datornici, parteneri şi ortaci. Desigur, exista în ziar pagina persoanelor dispărute, însă nu toţi minerii ştiau să citească şi, oricum, prea puţini dintre ei aveau răgazul sau înclinaţia de a ţine pasul cu ştirile zilnice. De aceea, era mai ieftin şi, adesea, mai eficient să oferi o recompensă pentru o informaţie obţinută verbal. Tauwhare şi-a încasat fericit cei doi şilingi; când, mai târziu în aceeaşi seară, l-a văzut pe Carver venind spre coliba lui Wells, ciocănind la uşă şi apoi intrând, nu i-a trecut prin minte că putea fi ceva dubios. A decis să doarmă în acea noapte pe deal, lângă capcanele lui, astfel încât Carver şi Wells să poată rămâne împreună, între patru ochi. Presupunea că Francis Carver era un vechi asociat de-al lui Wells din perioada când acesta stătuse în Dunedin, iar mai departe de această presupunere nu s-a dus cu gândul.

A doua zi dimineaţă totuşi, Wells a fost găsit mort; în ziua înmormântării, sub patul lui a fost descoperit un flacon de laudanum; la câteva zile după aceea, a ieşit la iveală că, în noaptea de 14 ianuarie, profitând de întuneric, corabia lui Carver, *Godspeed*, a părăsit portul pe furiş, deşi plecarea era programată pentru o altă dată. Tauwhare era îngrozit. Toate dovezile păreau să indice că Francis Carver jucase un rol în moartea pustnicului, or, dacă acest lucru era adevărat, însemna că Te Rau Tauwhare îi pusese la dispoziţie mijloacele de a face asta, spunându-i explicit unde putea fi găsit Wells! Şi mai oribil chiar: fusese plătit pentru această trădare.

Capacitatea de a-şi stăpâni emoţiile, care făcea parte integrantă din concepţia lui despre sine, îi interzicea lui

Tauwhare să acţioneze cu nesăbuinţă. Ideea că îşi trădase prietenul pentru bani i se părea profund ruşinoasă, iar această ruşine se manifesta ca o indignare plină de dezgust, îndreptată simultan atât spre interior, cât şi spre exterior. Şi-a petrecut zilele de după înmormântarea lui Wells într-o stare de sumbră indispoziţie, scrâşnind din dinţi, trăgându-se de moţul de pe frunte şi blestemându-l pe Francis Carver la fiecare pas.

Întrebarea lui Devlin a provocat o revenire a acestei sumbre indispoziţii. Scăpărând din ochi şi ridicând bărbia, Tauwhare spuse furios:

— Dacă există o treabă neterminată între ei, acum e terminată.

— Bineînţeles, zise Devlin ridicând palmele, pentru a domoli nervii tânărului. Dar, mai e ceva: am auzit un zvon undeva, cum că ar fi fost fraţi, Crosbie Wells şi Carver. S-ar putea să fie doar o figură de stil, cum spuneai tu, dar am vrut să fiu sigur.

Tauwhare era consternat de această informaţie; ca să-şi ascundă consternarea, se încruntă sumbru la capelan.

— Tu ştii ceva despre asta?

— Nu, spuse Tauwhare scuipând parcă vorba.

— Wells nu ţi-a pomenit niciodată despre un tip pe nume Carver?

— Nu.

Sesizând că Tauwhare devenise mai arţăgos, Devlin decise să adopte o altă tactică.

— Cum se descurca Crosbie Wells cu graiul maori?

— Nu la fel de bine ca mine cu engleza, spuse Tauwhare.

— În privinţa asta n-am niciun dubiu! Vorbeşti englezeşte extrem de bine.

Tauwhare îşi ridică bărbia.

— Am călătorit cu prospectori. Am fost călăuză în munţi pentru mulţi oameni.

Devlin zâmbea.

— Ştii, spuse el. Simt în tine prezenţa unui suflet pereche, Te Rau. Cred că noi doi nu suntem prea diferiţi – ne place să împărtăşim altora poveştile noastre, graiul nostru, ne place să ne găsim fraţi printre semenii noştri. Da, eu cred că noi doi nu suntem deloc prea diferiţi.

Spunând aceste cuvinte, Devlin vorbise mai degrabă

instinctiv decât raţional. Anii de vocaţie clericală îl învăţaseră că era prudent întotdeauna să începi printr-un punct de conexiune sau să construieşti un asemenea punct, dacă nu exista deja o conexiune. Această practică nu era neapărat lipsită de probitate, însă era adevărat că, dacă i s-ar fi cerut, Devlin nu ar fi fost în stare să descrie cât de cât amănunţit această părelnică similaritate, fără să alunece direct în generalităţi.

— Eu nu cred în Dumnezeu, spuse Tauwhare încruntându-se.

— Şi totuşi există atât de multă credinţă în tine, replică Devlin. Eu cred că tu ai rugăciunea în sânge şi că asta te-a adus astăzi aici. Ca să te reculegi la mormântul scumpului tău prieten, ca să te rogi pentru el, de fapt.

Tauwhare clătină din cap.

— Eu nu mă rog pentru Crosbie. Eu îmi amintesc de el.

— Asta e foarte bine, spuse Devlin. E minunat. Aducerea aminte este un bun punct de pornire, declară el şi, cu buricele degetelor lipite unele de altele, îşi înclină în jos mâinile astfel împreunate, adoptând postura lui clericală. Adesea rugăciunile încep ca amintiri. Când ne amintim de cei pe care i-am iubit şi cărora le ducem dorul, în mod firesc sperăm să fie feriţi de primejdii şi fericiţi, oriunde s-ar afla. Acea speranţă se preschimbă în dorinţă, şi ori de câte ori o dorinţă este exprimată, fie şi în tăcere, fie şi fără cuvinte, devine suplicaţie. Poate nu ştim cui ne adresăm; poate că ne rugăm înainte de a şti, de fapt, cine ne ascultă sau înainte chiar de a crede că există cineva care ne ascultă, însă eu consider că este un început minunat dacă ne facem obiceiul de a ne aminti de oamenii pe care i-am iubit. Când ne amintim cu drag de alţi oameni, le dorim sănătate, fericire şi tot ce poate fi mai bun pentru ei. Acestea sunt rugăciunile unui creştin. Creştinul priveşte în afara lui, Te Rau; mai întâi îi iubeşte pe ceilalţi, apoi se iubeşte pe sine. Din acest motiv, creştinul are mulţi fraţi. Asemănători şi neasemănători. Căci nici unii dintre noi nu suntem prea diferiţi unii de alţii – nu crezi? –, atunci când suntem percepuţi dintr-un punct de vedere colectiv.

(Noi percepem într-adevăr, din unghiul privilegiat al acestui punct de vedere colectiv, că Te Rau Tauwhare şi Cowell Devlin sunt efectiv foarte similari sub nenumărate aspecte; cel mai

pertinent dintre acestea totuşi este menit să rămână neobservat. Nici unul, nici celălalt nu este suficient de curios încât să tulbure impasibilitatea trufaşă a celuilalt, şi nici să-l determine să îşi iasă din carapace: sunt meniţi să rămână de-a pururi proximali, unul ca manifestare a propriei exprimări de sine, celălalt ca dovadă a ei.)

— O rugăciune nu trebuie să fie neapărat o suplicaţie, desigur, adăugă Devlin. Unele rugăciuni sunt o expresie de bucurie; altele sunt o expresie de gratitudine. Însă există speranţă în orice sentiment frumos, Te Rau, chiar şi atunci când îţi aminteşti o persoană din trecut. Omul pătruns de rugăciune, omul bun la suflet, este întotdeauna plin de speranţă; este întotdeauna optimist. Speranţa vine din puterea rugăciunii.

Tauwhare, care ascultase sceptic această predică, mişcă doar din cap.

— Ai vorbit cu înţelepciune, adăugă el compătimindu-şi interlocutorul.

În general, concepţia lui Tauwhare despre rugăciune era limitată la invocaţiile ritualice de factură oratorică. Obedienţa impusă faţă de *whaikorero*[20] producea în el, aşa cum se întâmpla cu toate ritualurile verbale şi ceremoniale, un sentiment de centralitate şi calm, la care nu ar fi putut – şi nici nu ar fi dorit – să ajungă prin forţe proprii. Senzaţia era complet diferită de dragostea pe care o simţea pentru familia lui – o emoţie percepută ca o tresărire scumpă în adâncul inimii –, şi diferită, de asemenea, de mândria faţă de el însuşi, pe care o percepea ca pe o ardoare stăpânită, o înălţătoare certitudine că niciun om nu ar putea vreodată să se compare cu el şi că niciun om nu ar îndrăzni vreodată să încerce acest lucru. Această senzaţie aparte avea rădăcini mai adânci decât bunătatea naturală pe care o simţea atunci când privea cum mama lui desfăcea midii şi aduna carnea alunecoasă dinăuntru într-un coş de in cu gura largă, pus pe ţărm, şi ştia, în timp ce se uita la ea, că dragostea lui era frumoasă şi întru totul pură; această senzaţie aparte, aşadar, era mai profundă decât epuizarea virtuoasă pe care o resimţea după o zi de trudă, când stivuise proviziile în *rua kumara*[21], sau adunase lemne, ori împletise

---

[20] Discurs solemn, folosind figuri de stil (lb. maori).

[21] „Magazia de cartofi dulci” (lb. maori).

harakeke[22] până când i se înroşiseră şi îi amorţiseră buricele degetelor. Te Rau Tauwhare era un om pentru care actul de iubire era adevărata *religie, iar* altarul acestei religii nu putea fi înlocuit cu niciun fel de idoli.

— Vrei să mergem la mormânt împreună? spuse Devlin.

Placa funerară de lemn care marca mormântul lui Crosbie Wells fusese deja afectată de clima de pe coastă. Două săptămâni trecuseră de când pustnicul fusese condus la groapă, dar placa de lemn se umflase deja şi pe faţa exterioară apăruseră pete de mucegai negru, care se întindeau ca pecinginea. Textul scrijelit de dogar se mai estompase, iar dârele subţiratice de vopsea trecuseră de la alb la un galben murdar, lăsând impresia, în ciuda anului morţii înscris pe lemn, că omul decedase de foarte mult timp. Mormântul nu fusese năpădit încă de licheni sau ierburi şi, cu toată ploaia din ultima vreme, părea sterp, nu ca un morman de pământ reavăn, ci ca un pământ bătătorit, pe care nimeni nu-l va mai răscoli vreodată.

Epitafurile preferate aici erau în special fericirile din Matei sau versetele citate adesea din Psalmi. Îndemnurile de a dormi în pace nu aveau darul de a linişti totuşi, aşa cum s-ar fi întâmplat în parohii cu uliţe pietruite şi garduri vii, la vreo cincisprezece mii de kilometri depărtare. Locul de odihnă veşnică pentru Crosbie Wells se afla printre cei pierduţi sau înecaţi în mare, căci pe lotul viitorului cimitir de la Seaview nu erau deocamdată decât o mână de plăci funerare, iar cele mai multe dintre de reprezentau memoriale ridicate în onoarea unor vase care naufragiaseră sau se pierduseră pe mare: *Glasgow, City of Dunedin, New Zealand,* ca şi cum oraşe întregi, naţiuni întregi porniseră cândva spre Coastă, dar eşuaseră pe uscat, sau *se* scufundaseră, ori dispăruseră cu totul. În dreapta pustnicului se afla un memorial închinat brigantinei *Oak*[23]*,* prima navă care se scufundase la gura râului Hokitika, un fapt gravat cu sumbră premoniţie pe lespedea verzuie; în stânga lui Wells era o placă funerară de lemn, doar un pic mai mare decât o plachetă, pe care nu apărea niciun nume, ci doar un stih, fără

[22] **„Fire de in” (lb.maori).**

[23] „Stejar” (lb. engleză).

autor: „VREMILE MELE SUNT ÎN MÂINILE TALE”. Nu prea departe de cimitir, se afla locul viitoarei puşcării a lui George Shepard, a cărei fundaţie fusese deja calculată şi măsurată, dimensiunile fiind marcate cu alb de plumb direct pe sol.

Era prima oară când Tauwhare se încumetase să vină la Seaview de la înmormântarea lui Wells, o ceremonie care avusese loc în faţa câtorva persoane adunate acolo de formă şi în ciuda ploii torenţiale. Din aceste considerente, la care se adăuga viteza cu care fuseseră rostite binecuvântările convenţionale, înmormântarea lui Wells întruchipase tot ce putea fi mai supărător şi mai anost. Inutil să mai spunem că Te Rau Tauwhare nu fusese poftit să contribuie la slujba religioasă; de fapt, George Shepard îi poruncise, mişcând ameninţător din degetul lui butucănos, să tacă din gură pe tot parcursul ritualului, în afară de momentul când capelanul rostea „Amin” – un cor la care Tauwhare nu şi-a alăturat totuşi glasul, fiindcă binecuvântarea lui Devlin a fost înghiţită de răpăitul ploii. I s-a dat voie totuşi să ajute la coborârea coşciugului lui Wells în noroiul din groapă şi la aruncarea pământului ud deasupra, vreo treizeci, patruzeci, cincizeci de lopeţi cu totul. Şi-ar fi dorit să facă acest lucru de unul singur, căci grupul adunat acolo a umplut groapa la repezeală, iar lui Tauwhare i s-a părut că totul s-a terminat mult prea rapid. Bărbaţii, ridicându-şi gulerele până la urechi, şi-au încheiat nasturii la haină, şi-au luat uneltele mânjite de pământ şi au pornit unul după altul înapoi la vale pe poteca noroioasă, spre căldura şi lumina din oraşul Hokitika, unde şi-au aruncat paltoanele, s-au şters pe faţă şi şi-au pus pantofi de casă, în locul cizmelor îmbibate de apă.

Tauwhare se apropia tăcut de mormântul prietenului său, urmat de Devlin, care-şi ţinea mâinile împreunate, cu o expresie senină pe faţă. Tauwhare se opri la aproximativ doi metri de placa funerară de lemn şi privi spre mormânt de parcă s-ar fi uitat din uşă la patul unui muribund şi i-ar fi fost teamă să păşească în odaie.

Tauwhare nu-l văzuse niciodată pe Crosbie Wells altundeva decât în Valea Arahura. În niciun caz nu-l văzuse vreodată aici, pe această faleză uitată de lume şi devastată de cer. Păi nu-i spusese lui omul de nenumărate ori că el îşi dorea să-şi sfârşească zilele pe coclaurile din Valea Arahura? Era absurd ca

locul de veci pentru el să fie aici, printre oameni care nu erau fraţii lui, pe un sol pe care nu-l muncise şi nu-l îndrăgea, în timp ce scumpa lui colibă stătea goală şi părăsită la douăzeci de kilometri distanţă! În solul *acela* ar fi trebuit el să-şi găsească odihna veşnică. Pământul *acela se* cuvenea să fi preschimbat moartea lui în viaţă fertilă. În Valea Arahura, se gândea Tauwhare, ar fi trebuit să fie îngropat Crosbie Wells până la urmă. La marginea luminişului, poate... sau lângă micuţa lui grădină... ori pe latura dinspre nord a colibei, într-un petic de soare.

Te Rau Tauwhare veni mai aproape – în odaia fantomatică, la picioarele patului fantomatic. Un val de vinovăţie îl copleşi subit. Oare să se confeseze până la urmă capelanului, mărturisind că el, Tauwhare, provocase moartea lui Crosbie? Da, se va spovedi; iar Devlin se va ruga pentru el ca pentru sufletul unui creştin. Tauwhare se ghemui pe vine, puse binişor palma pe pământul ud care acoperea inima lui Crosbie şi o ţinu acolo.

— Seara-i sălaş de plângere, iar dimineaţa, de bucurie, spuse Devlin.

— *Whatu ngarongaro he tangata, toitu he whenua*.[24]

— Dumnezeu să îl aibă în paza Lui; Dumnezeu să ne aibă în paza Lui şi să primească rugăciunea noastră pentru el.

Palma lui Tauwhare se afundase în sol, lăsându-şi amprenta acolo; văzând asta, ridică mâna un pic şi, cu vârful degetelor, netezi urma.

*

La sediul ziarului *West Coast Times* de pe strada Weld, sabatul lui Benjamin Löwenthal tocmai se încheia. Charlie Frost îl găsi aşezat la masa din bucătărie, terminându-şi cina.

Löwenthal nu se bucura să-l vadă pe Frost la fel de mult cum se bucurase de vizita lui Thomas Balfour mai devreme, în acea după-amiază, fiindcă intuia, în mod corect, că Frost venise la el ca să discute despre averea lui Crosbie Wells – un subiect de care el se săturase de mult timp deja. Îl primi totuşi politicos pe Frost în bucătărie şi îl invită să ia loc.

Frost, la rândul lui, nu îşi ceru scuze că îl deranja pe

---

[24] „Omul dispare, dar pământul este veşnic” (proverb maori).

Löwenthal în timpul rugăciunilor lui ritualice, fiindcă nu era un om umblat prin lume şi nu ştia că era vorba despre rugăciuni ritualice. Se aşeză la masa pătată de cerneală, părându-i-se foarte ciudat că Löwenthal îşi pregătise o cină atât de sofisticată, doar pentru el singur. Lumânarea, în opinia lui, era o excentricitate, probabil; şi oricum nu se uită la ea decât o dată.

— Este vorba despre avere, spuse el.

Löwenthal oftă.

— Veşti proaste, înseamnă, spuse el. Eram aproape sigur.

Frost îi prezentă un scurt rezumat al informaţiilor ieşite la iveală în Chinatown în acea după-amiază, descriind cu destule amănunte neînţelegerile mai vechi dintre Mannering şi Ah Quee.

— Şi unde sunt veştile proaste? spuse Löwenthal când Frost termină de povestit.

— Din păcate, a fost pomenit şi numele dumitale, zise Frost vorbind cu menajamente.

— În ce context?

— S-a sugerat – continuă el cu şi mai multe menajamente – că poate individul acela, Lauderback, s-a folosit de dumneata ca de un pion în seara aceea de paisprezece. Venind direct la dumneata, mă refer, în seara morţii pustnicului, şi povestindu-ţi totul. Poate – e doar o posibilitate – a venit la dumneata cu un scop bine calculat.

— E absurd, spuse Löwenthal. De unde să ştie Lauderback că eu aveam să mă duc direct la Edgar Clinch? În niciun caz, eu nu am menţionat numele lui Edgar în prezenţa lui... şi nici el nu mi-a spus nimic ieşit din comun.

Frost îşi depărtă braţele.

— În fine, noi facem o listă de suspecţi, atâta tot, iar domnul Lauderback figurează pe acea listă.

— Şi cine mai e pe lista voastră?

— Un tip pe nume Francis Carver.

— A, zise Löwenthal. Şi mai cine?

— Văduva lui Wells, bineînţeles.

— Bineînţeles. Şi mai cine?

— Domnişoara Wetherell, zise Frost. Şi domnul Staines.

Pe faţa lui Löwenthal nu se putea citi nimic.

— O largă taxonomie, spuse el. Continuă.

Frost îl lămuri că un mic grup de oameni stabiliseră să se

întâlnească la Hotelul Coroana după lăsarea întunericului, pentru a pune laolaltă toate informaţiile pe care le deţinea fiecare şi pentru a discuta problema pe îndelete. Din grup urmau să facă parte toţi cei care fuseseră prezenţi în coliba lui Quee Long în acea după-amiază, Edgar Clinch, cumpărătorul domeniului lui Wells, şi Joseph Pritchard, al cărui laudanum fusese descoperit în casa pustnicului după moartea acestuia. Harald Nilssen garantase pentru probitatea lui Pritchard; el, Frost, garantase pentru Clinch.

— Dumneata ai garantat pentru Clinch? zise Löwenthal.

Frost confirmă acest lucru şi adăugă că ar fi încântat să garanteze şi pentru Löwenthal, dacă Löwenthal dorea să participe la întrunire.

Editorul împinse scaunul pe podea, în spate, depărtându-se de masă.

— Voi participa, spuse el ridicându-se în picioare ca să aducă o cutie de chibrituri de pe policioara de lângă uşă. Însă cred că se cuvine să mai fie prezentă şi o altă persoană.

Frost părea alarmat când întrebă:

— Cine anume?

Löwenthal alese un chibrit şi hârşâi cu el de tocul uşii.

— Thomas Balfour, spuse el înclinând chibritul şi urmărind cum flăcăruia înainta pe băţ. Am convingerea că informaţiile lui pot fi de mare valoare pentru proiectul discuţiei noastre – *dacă* este dispus să ni le împărtăşească, desigur.

Apoi, cu grijă, apropie chibritul de lampa de deasupra mesei.

— Thomas Balfour, repetă Frost.

— Thomas Balfour, agentul maritim, spuse Löwenthal.

Roti butonul ca să lărgească orificiul: se auzi un sâsâit şi globul se umplu de o flacără portocalie.

— A venit la tine azi-dimineaţă, nu-i aşa? continuă el. Parcă mi-a zis că a discutat cu tine la bancă.

Frost se încrunta.

— Da, aşa e, spuse el. Însă mi-a pus nişte întrebări teribil de ciudate şi, ca să fiu sincer, n-am prea înţeles ce urmărea, de fapt.

— Bun, asta e, spuse Löwenthal scuturând chibritul ca să-l stingă. Toată chestiunea asta mai are şi o altă dimensiune, iar

Tom ştie despre ce e vorba. Mi-a povestit în această după-amiază că Alistair Lauderback ascunde un secret, ceva important. Desigur, se prea poate ca Tom să nu vrea să trădeze încrederea lui Lauderback (cu mine a păstrat tăcerea), însă dacă o să pun această problemă în contextul adunării de diseară... în fine, el e stăpân pe deciziile lui. N-are decât să hotărască singur. Poate, după ce fiecare îşi va fi expus informaţiile, nu e exclus să accepte şi el să vorbească.

— Să vorbească, repetă Frost. Perfect. Dar putem avea încredere în el să audă ce se va discuta acolo?

Löwenthal tăcu o clipă, strângând între degete chibritul ars.

— Te rog să mă corectezi dacă mă înşel cumva, spuse el cu răceală în glas. Eu am înţeles din invitaţia ta că va fi o întrunire de oameni cinstiţi, nu de uneltitori sau conspiratori sau cine ştie ce ticăloşi.

— Ai înţeles corect, spuse Frost. Dar chiar şi aşa...

— Şi cu toate astea întrebi dacă se poate avea încredere în Tom să audă discuţiile de-acolo, continuă Löwenthal. Deţineţi cumva informaţii care să vă incrimineze în vreun fel? Ştiţi cumva lucruri pe care să nu vreţi să le împărtăşiţi cu glas tare şi fără oprelişti unei adunări formate din oameni cinstiţi, pe care îi uneşte o cauză comună?

— Bineînţeles că nu, spuse Frost, înroşindu-se. Dar tot trebuie să fim precauţi...

— Precauţi? repetă Löwenthal aruncând chibritul în stiva de lemne şi frecându-şi degetele unul de celălalt, ca să se cureţe. Încep să am îndoieli în privinţa scopurilor voastre, domnule Frost. Încep să mă întreb dacă, până la urmă, nu este un fel de conspiraţie la mijloc.

Se uitară lung unul la celălalt, dar voinţa lui Frost nu era egală cu voinţa lui Löwenthal, aşa că tânărul îşi băgă capul în pământ, roşu în obraji, încuviinţând scurt.

— E bine să-l inviţi pe domnul Balfour, cu siguranţă, spuse el. Categoric e bine.

Löwenthal plescăi cu limba în cerul-gurii. Ştia să adopte o atitudine profesorală atunci când principiile etice îi erau lezate: mustrările lui erau întotdeauna severe şi întotdeauna eficiente. Se uita acum la tânărul din faţa lui cu un aer de profundă mâhnire, făcându-l pe Frost să se înroşească şi mai puternic, ca

un şcolar care fusese prins maltratând o carte.

Vrând să-şi ispăşească greşeala, Frost se repezi să spună pe un ton frenetic:

— Şi totuşi *există* unele lucruri legate de vânzarea casei lui Wells care nu sunt încă de notorietate publică – adică pe care domnul Clinch nu ar vrea să le facă publice.

Löwenthal abia îşi mai stăpânea furia.

— Vreau să lămurim foarte clar nişte lucruri, spuse el. Eu mă bizui pe discreţia dumitale, la fel cum dumneata te bizui pe discreţia mea şi la fel cum amândoi ne bizuim pe discreţia domnului Clinch. Dar discreţia este cu totul altceva decât secretomania, domnule Frost. Eu nu consider că vreunul dintre noi ascunde informaţii, din punct de vedere legal. Dumneata ce spui?

Pe un ton ce se voia dezinvolt, Frost începu:

— Păi, presupun că nu ne rămâne decât să sperăm că domnul Clinch este de aceeaşi părere cu dumneata, îngăimă el până la urmă, trăgând nădejde, cumva prosteşte, că, dându-i dreptate lui Löwenthal, ar putea să-i intre în graţii.

Însă Löwenthal scutură din cap.

— Domnule Frost, spuse el. Eşti indiscret. Eu nu recomand asta.

Benjamin Löwenthal era originar din Hanovra, un oraş care, de când plecase el din Europa, căzuse sub stăpânire prusacă. (Cu mustaţa lui de morsă şi fruntea pleşuvă, Löwenthal semăna destul de bine cu Otto von Bismarck, însă corelaţia nu era de ordin imitativ: imitaţia nu era o formă de estetică personală pe care Löwenthal să se fi gândit vreodată să o adopte.) Era fiul cel mare al unui negustor de textile, un om a cărui ambiţie în viaţă se canalizase întru totul asupra ideii de a-şi şcoli fiii. Această aspiraţie, spre nemărginita satisfacţie a bătrânului, s-a împlinit. Totuşi, la scurt timp după ce băieţii şi-au terminat studiile, ambii părinţi s-au îmbolnăvit de gripă. Au murit, cum avea să fie informat Löwenthal mai târziu, chiar în ziua în care statul Hanovra a recunoscut oficial emanciparea evreilor.

Acest eveniment a fost momentul decisiv pentru tânărul Löwenthal. Deşi nu era superstiţios şi, astfel, nu punea preţ pe faptul că aceste două evenimente s-au petrecut simultan, în mintea lui ele erau totuşi legate: avea un profund sentiment de

detaşare faţă de ambele circumstanţe, în virtutea faptului că se petrecuseră exact în aceeaşi zi. În acea perioadă, tocmai i se oferise un post de ucenic de ziarist la *Die Henne* în Ilmenau, o ocazie de care ambii părinţi l-ar fi încurajat să profite, însă din cauză că statul Thuringia nu recunoscuse încă oficial emanciparea cetăţenilor evrei, Löwenthal a considerat că ar fi fost o lipsă de respect faţă de memoria părinţilor lui dacă ar fi acceptat postul. Era sfâşiat sufleteşte. Löwenthal nutrea o frică de catastrofe exagerată şi avea tendinţa ca, în contemplarea propriei persoane, să se analizeze, despicând firul în patru; motivele lui pentru aceste acţiuni erau întotdeauna nenumărate şi raţionalizate la maximum. Vom trece peste motivele propriu-zise şi vom remarca doar că Löwenthal nu a ales nici să se mute la Ilmenau şi nici să rămână în Hanovra. Imediat după decesul părinţilor lui, a părăsit definitiv Europa, decis să nu se mai întoarcă niciodată acolo. Fratele său, Heinrich, a preluat afacerea din Hanovra a tatălui lor, iar Benjamin Löwenthal, cu diploma de studii în mână, s-a îmbarcat pe un vas, traversând Atlanticul spre America, unde, timp de luni, ani şi decenii după aceea, şi-a repetat în gând exact această poveste, în exact aceste cuvinte, în exact acest fel.

Repetiţia este o fortificaţie fără egal. De-a lungul timpului, concepţia lui Löwenthal despre povestea trecutului său s-a fixat şi (în virtutea fixităţii ei) era de neatacat. A pierdut capacitatea de a vorbi despre viaţa lui altfel decât în termenii prescrişi de el, potrivit cărora el era un om moral; el era un om confruntat cu un paradox; el era un om care făcuse ce trebuia, care făcea ce trebuia, care va face ce trebuie. Toate alegerile lui, în mintea lui, fuseseră alegeri morale. A încetat să mai fie capabil să facă distincţia între preferinţa personală şi imperativul moral şi a încetat să mai accepte că o asemenea distincţie era posibilă. Ca o consecinţă a tuturor acestor aspecte, ajunsese acum să îl muştruluiască pe Charlie Frost cu atâta aplomb.

Frost îşi coborâse privirea.

— Ştiu să fiu discret, spuse el încetişor. Nu trebuie să vă neliniştiţi în privinţa mea.

— Mă voi duce să vorbesc personal cu Tom, declară Löwenthal traversând din doi paşi încăperea şi deschizând uşa, ca funcţionarul bancar să plece. Îţi mulţumesc pentru invitaţie.

Ne vedem diseară la Coroana.

*

Întorcându-se din Kaniere, Dick Mannering se dusese imediat la Hotelul Gridiron, unde îl găsise pe Edgar Clinch singur, în biroul lui personal, aşezat la masa de lucru. Bogătaşul luă loc, fără să fie poftit, vorbi o vreme despre întâmplările din cursul după-amiezii şi, foarte pe scurt, descrise întrunirea pe care îşi propuseseră să o aibă în acea seară. Participanţii stabiliseră, din raţiuni de prudenţă, să se întâlnească pe teren neutru, iar fumoarul Hotelului Coroana, considerat drept încăperea cea mai neatrăgătoare din cel mai nepopular local al oraşului Hokitika, li se păruse tuturor membrilor viitoarei reuniuni alegerea cea mai înţeleaptă. Mannering vorbea cu exuberanţă, fiindcă îi plăcea foarte mult ideea unei întruniri de taină; dintotdeauna visase să fie membru al unei bresle de lungă tradiţie, cu istorii misterioase, ierarhii feudale şi coduri stricte. La un moment dat totuşi sesiză că hotelierul nu părea să asculte prea atent. Clinch îşi plasase ambele mâini cu palmele în jos pe biroul din faţa lui, ca şi cum ar fi vrut să se opună unui vânt năvalnic, iar pe parcursul lungii peroraţii a lui Mannering nu se clintise din această poziţie, deşi continuase să arunce priviri îngrijorate prin odaie. Faţa lui, de obicei rumenă, era foarte palidă, iar mustaţa îi zvâcnea nervos.

— Arăţi de parcă te macină ceva, pe onoarea mea, spuse Mannering în cele din urmă, pe un ton cam morocănos, fiindcă era sigur că, indiferent care ar fi fost ideea care îl frământa pe Clinch, în niciun caz nu avea cum să fie la fel de palpitantă ca după-amiaza lui în Chinatown sau ca perspectiva unei întruniri secrete pentru a discuta stupefianta dispariţie a unui om foarte bogat.

— Văduva a fost aici, spuse Edgar Clinch cu glas cavernos. Avea treabă cu Anna, aşa mi-a zis. A urcat la etaj, şi după nicio jumătate de ceas a coborât din nou cu Anna după ea.

— Lydia Wells?

— Lydia Wells, repetă ca un ecou Clinch.

În gura lui, numele femeii suna ca un blestem.

— Când?

— Adineauri, spuse Clinch. Au plecat împreună exact înainte să ajungi tu aici.

Clinch amuţi din nou.

— Nu mă face să mă rog de tine, mârâi Mannering nervos.

— Se cunosc! izbucni Clinch. Cele două se cunosc – Lydia şi Anna! Sunt cele mai bune prietene!

Această dezvăluire nu era o noutate pentru Mannering, care era un client frecvent la Casa marilor delicii din Dunedin şi le văzuse pe cele două femei împreună în acel local; de fapt, la Casa marilor delicii o angajase Mannering prima oară pe Anna Wetherell în slujba lui.

— Bun, şi care-i problema? zise el ridicând din umeri.

— Prieteşug la cataramă, spuse Clinch pe un ton sumbru. Sunt în cârdăşie amândouă, Dick. Ca hoţii la drumul mare! exclamă Clinch.

Cu adevărat, îşi zicea Mannering, Clinch putea fi teribil de agasant atunci când era supărat; devenea absolut neinteligibil. Cu voce tare, spuse:

— Te referi la recursul făcut de văduvă în instanţă?

— Ştii *tu* perfect despre ce vorbesc, spuse Clinch. *Ştii tu.*

— Ce? zise Mannering. E vorba despre comoară? Ce?

— Nu comoara lui Wells. *Cealaltă* comoară.

— Care cealaltă comoară?

— Ştii perfect care!

— Ba, deloc: n-am nici cea mai mică idee.

— *Mă refer la rochiile Annei!*

Era prima oară când Clinch pomenea despre aurul pe care îl descoperise în rochia Annei iarna anterioară – când o cărase în braţe la etaj şi o băgase în cadă, apoi îi ridicase de pe jos rochia şi simţise cât atârnau de greu cusăturile şi rupsese aţa de la tiv, extrăgând apoi, între degete, câteva firicele de metal galben. Presiunea acestui adevăr înăbuşit atâta vreme îl făcea să pară aproape nebun acum; căci Edgar Clinch era convins că magnatul era amestecat într-o afacere necurată, deşi nu reuşise să-şi dea seama exact cam ce putea presupune un asemenea matrapazlâc.

Dar Mannering părea doar derutat.

— Ce? spuse el. Ce-i toată chestia asta?

— Nu face pe prostul, se burzului Clinch.

— Scuză-mă, dar nu fac deloc pe prostul, zise Mannering. Ce tot îndrugi acolo, Edgar? Ce legătură au toaletele unei târfe cu toată treaba asta?

Studiindu-l acum, Edgar Clinch simţi un tremur de îndoială. Nedumerirea lui Mannering părea autentică. Nu se comporta ca un om dat în vileag. Oare asta însemna că nu ştia nimic despre aurul ascuns în rochiile Annei? Era cumva posibil ca Anna să fi uneltit cu un alt bărbat pe la spatele lui *Mannering*? Acum, Clinch se simţea şi el la fel de nedumerit. Decise să schimbe subiectul.

— Mă refeream la rochia de doliu, spuse el încurcat. Rochia cu gulerul acela tâmpit, pe care se tot încăpăţânează să o poarte de două săptămâni încoace.

— Face şi ea pe pioasa, zise Mannering fluturând din mână cu un aer nepăsător. Îşi dă aere, dar o să-i treacă repede.

— N-aş prea zice, spuse Clinch. Săptămâna trecută i-am spus că trebuie să-şi plătească datoriile înainte de a renunţa să mai facă trotuarul – şi ne-am certat, eu m-am cam enervat, probabil, şi am ameninţat-o că o dau afară din hotel.

— Şi ce legătură are chestia asta cu Lydia Wells? întrebă agasat Mannering. Bun, am înţeles, ţi-ai ieşit din pepeni. Dar ce-are asta de-a face cu ce se întâmplă?

— Lydia Wells tocmai a achitat datoriile Annei, zise Clinch şi, în sfârşit, ridică mâinile de pe birou: sub ele, uşor umezit de palme, se afla un bilet de bancă întocmit explicit pentru suma de şase lire sterline. Anna s-a mutat la Drumeţul. Definitiv. Are o nouă profesie, zice ea. Nu va mai fi târfă.

Mannering se uita la biletul de bancă fără să spună nimic.

— Dar asta e datoria ei faţă *de tine,* zise el în cele din urmă. E doar pentru chirie. *Mie* îmi datorează o sută de lire sterline – şi asta pe puţin! Are datorii mari, e înglodată în datorii faţă de *mine,* fir-ar să fie! Nu faţă de tine şi în niciun caz, faţă de această Lydia Wells! Dar cum adică – nu va mai fi târfă?

— Exact aşa, spuse Edgar Clinch. A terminat cu prostituţia. Aşa zice ea.

Mannering se făcuse stacojiu la faţă.

— Nu se poate să te laşi de muncă, hodoronc-tronc. Indiferent ce meserie ai avea, târfă sau măcelar sau un nenorocit de brutar, nu contează! Nu ai voie să te laşi de muncă

când eşti plin de datorii, asta să fie clar!

— Asta e...

— Cică e-n doliu, mi-a zis mie! pufni Mannering nervos. Pentru un timp, aşa a zis! Auzi la ea, ce tupeu – tu îi dai fetei un deget şi ea îţi ia toată mâna! Eu nu-i permit aşa ceva, sub nicio formă! Cum adică, se crede de capul ei când mie mi-e datoare cu o sută de lire? Nu, nu se poate!

Clinch se uită cu răceală la bogătaş.

— Mi-a zis să-ţi spun că Aubert Gascoigne are banii pentru tine. Mi-a zis să-ţi spun că banii sunt ascunşi sub patul lui.

— Cine mama mă-sii mai e şi *Obur Gaskwon* ăsta?

— E funcţionar la Judecătorie, zise Clinch. El a înregistrat cererea de recurs a văduvei privind averea lui Crosbie Wells.

— Aha! explodă Mannering. Vasăzică tot la *asta* ajungem până la urmă! Fir-aş al naibii!

— Mai este un lucru, continuă Clinch. Domnul Gascoigne a fost în odaia Annei în această după-amiază, când s-a tras cu revolverul. Două împuşcături. L-am întrebat despre asta după aceea, dar m-a contrat, pomenind de datorie. Am fost sus să mă uit. În perna Annei este o gaură. Drept în mijloc. Iese umplutura pe-acolo.

— Două găuri?

— Doar una.

— Şi văduva a fost de faţă, spuse Mannering.

— Nu, răspunse Clinch. Ea a venit mai târziu. Dar când domnul Gascoigne a plecat, mi-a *spus* într-adevăr că se ducea să stea de vorbă cu o doamnă; ca apoi, după două ceasuri, *doamna* să apară aici.

— Ce-i cu cealaltă comoară? zise brusc Mannering. Ai zis că mai există o *comoară.*

— Credeam... îngăimă Clinch coborându-şi privirea. Nu. Nu contează. Am făcut o confuzie. Uită ce-am zis.

Mannering se încrunta contrariat.

— De ce să se simtă obligată Lydia Wells să achite datoria Annei? Ce are ea de câştigat din asta?

— Nu ştiu, răspunse Clinch. Însă păreau foarte bune prietene în această după-amiază.

— Hm, bune prietene – şi ce-ar avea ea, mă rog, de câştigat din asta?

— Nu ştiu, spuse Clinch din nou.

— Se ţineau îmbrăţişate? Erau bine dispuse? Cum?

— Da, zise Clinch. Mergeau braţ la braţ, iar când văduva vorbea, Anna se trăgea mai aproape de ea.

Clinch tăcu, reluând scena în minte.

— Şi tu ai lăsat-o să plece! se răsti subit Mannering. Ai lăsat-o să plece fără să mă întrebi pe mine, fără să mă chemi încoace? Edgar, asta e fata mea de lux! Ştii şi *tu* asta, nu-i nevoie să-ţi mai spun! Celelalte nu-i vin Annei nici la degetul mic!

— N-aveam cum s-o opresc, spuse Clinch cu o mutră acră. Ce să fi făcut – s-o încui în cameră? Şi, oricum, tu erai în Kaniere.

Mannering sări de pe scaun.

— Vasăzică Anna care umbla cu chinezii nu mai umblă cu niciun bărbat! răbufni el trântindu-şi cu pălăria peste picior. Şi ei i se pare totul foarte simplu – nu? Auzi la ea, se lasă de meserie! De parcă şi noi, dacă ni s-ar năzări, am putea să ne trezim într-o bună dimineaţă şi să decidem...!

Dar pe Edgar Clinch nu-l interesa să urmărească această argumentaţie retorică. Trist, reflecta la faptul că a doua zi era duminică şi, de fapt, prima duminică după atâtea luni când nu mai putea să aştepte cu nerăbdare să pregătească baia Annei. Cu glas tare, spuse:

— Poate n-ar strica să te duci să vorbeşti cu domnul Gascoigne despre bani.

— Ştii ce mă scoate pe mine din minţi, Edgar? se răţoi Mannering. Să primesc informaţii la mâna a doua, asta mă scoate pe mine din minţi. Să-mi vină rândul să aflu ceva după ce alţi bărbaţi au aflat deja, asta mă scoate pe mine din minţi. Să aud toate astea de la tine – chestia asta mă scoate din minţi. Ce vrea Anna să mă pună să fac? Să mă duc să bat la uşa unui om pe care abia dacă-l cunosc? Şi ce să-i spun: „Scuzaţi-mă, domnule, cred că există o grămadă de bani sub patul dumitale, iar banii aceia Anna mi-i datorează mie!” E o lipsă de respect. O lipsă de respect, aşa se cheamă chestia asta. Nu, din punctul meu de vedere, fata asta este încă în slujba mea. Şi, să fie clar, târfă e în continuare, iar datoria ei faţă de mine rămâne tot neplătită.

Clinch mişcă înţelegător din cap. Se simţea vlăguit şi îşi dorea enorm să fie singur. Luă biletul de bancă, îl împături şi îl puse în portofel, în dreptul inimii.

— La ce oră ziceai că e întrunirea de diseară?

— La apusul soarelui, spuse Mannering. Doar că bine ar fi să ajungi înainte sau după, ca să nu ne bulucim toţi înăuntru în acelaşi timp. Vei constata că o sumedenie de oameni consideră că există un vinovat în toată povestea asta.

— N-aş putea spune că mă dau în vânt după Coroana, mormăi Clinch mai mult pentru sine. Au cam făcut economie la geamuri, după părerea mea. Ferestrele de la faţadă ar fi trebuit să fie mai late – şi nu strica să fi montat un acoperiş deasupra verandei.

— Lasă, o să fie linişte, asta e tot ce contează.

— Da.

Mannering îşi puse pălăria pe cap.

— Dacă m-ai fi întrebat săptămâna trecută cine e vinovat pentru toată nebunia asta, aş fi zis că evreul. Dacă m-ai fi întrebat acelaşi lucru ieri, aş fi zis că văduva. În după-amiaza asta, ţi-aş fi spus că de vină e chinezul. Şi acum? Păi să dea naiba, Edgar, dacă n-aş paria toţi banii pe târfa aia. Ţine minte ce-ţi spun eu: Anna Wetherell ştie exact de ce tot bănetul ăla a fost găsit în casa lui Crosbie Wells şi tot ea ştie exact ce s-a întâmplat cu Emery Staines – Dumnezeu să-l odihnească în pace, deşi ştiu că vorbesc prematur. Tentativă de suicid, o abureală. Rochie de doliu, o abureală. Tipa e în cârdăşie cu Lydia Wells – şi amândouă clocesc ceva împreună.

*

Sook Yongsheng şi Quee Long păşeau hotărâţi pe drumul care ducea din Kaniere în Hokitika, amândoi îmbrăcaţi identic: pălării cu borul lat, pelerine de postav şi galoşi de pâslă. Se lăsa noaptea, aducând cu ea o scădere rapidă a temperaturii şi preschimbând băltoacele cafenii de pe marginea drumului în oglinzi albăstrui şi lucioase. Era puţin trafic, doar câte o căruţă sau vreun călăreţ singuratic îndreptându-se spre căldura şi luminile oraşului din faţă, până la care mai aveau de mers încă vreo trei kilometri, deşi se auzea deja vuietul mării, un zgomot

surd şi monoton, peste care se suprapunea uneori ţipătul vreunui pescăruş, ca un strigăt plutind subţiratic şi imponderabil deasupra foşnetului ploii.

Cei doi bărbaţi purtau o discuţie în cantoneză.

— Nu există aur în mina Aurora, spunea Ah Quee.

— De unde eşti tu aşa de sigur?

— Lotul este steril. E ca şi cum pământul ar fi fost deja săpat şi scormonit.

— Chiar şi un lot deja săpat poate oferi surprize, replică Ah Sook. Ştiu mulţi oameni care îşi câştigă existenţa din deşeuri de minerit.

— Ştii mulţi *chinezi* care îşi câştigă existenţa din deşeuri de minerit, îl corectă Ah Quee. Şi pe urmă afli că sunt bătuţi, ba chiar ucişi de alţi bărbaţi, care n-au avut privirea suficient de ageră.

— Banii sunt o povară, spuse Ah Sook, care cita adesea acest proverb.

— O povară pe care o resimt cel mai acut cei săraci, spuse Ah Quee, uitându-se pieziş spre tovarăşul lui de drum. Şi afacerile tale au mers cam încet în ultima vreme.

— Aşa e, spuse Ah Sook pe un ton plat.

— Târfa nu mai are chef să fumeze.

— Da. Nu-mi pot explica de ce.

— Poate şi-a găsit un alt furnizor.

— Poate.

— Dar tu nu crezi asta.

— Nu ştiu ce să mai cred.

— Îl bănuieşti pe spiţer.

— Da; printre alţii, şi pe el.

Ah Quee cugetă câteva clipe, după care spuse:

— Nu cred că averea pe care eu am descoperit-o i-a aparţinut vreodată Annei.

— Nu, îi dădu dreptate Ah Sook. Probabil că aşa e. În fond, Anna nici măcar nu a remarcat furtul.

Ah Quee îi aruncă o privire:

— Tu consideri că acţiunea mea a fost un furt?

— Nu vreau să îţi lezez onoarea, începu Ah Sook, dar pe urmă ezită.

— Insinuarea ta te trădează de la sine, Sook Yongsheng.

Ah Sook îşi băgă capul în pământ.

— Iartă-mă. Sunt ignorant, iar ignoranţa mea străluceşte mai puternic decât aş vrea eu.

— Chiar şi oamenii ignoranţi au opiniile lor, spuse Ah Quee. Spune-mi: tu mă consideri un hoţ?

— Dorinţa de a păstra secretul despre o faptă este ceea ce defineşte un furt, spuse într-un final băieşul, cumva cu stângăcie.

— Spunând asta, lezezi onoarea mai multor oameni, nu doar pe a mea!

— Dacă vorbesc neadevărat, îmi voi înghiţi cuvintele.

— Vorbeşti neadevărat, se răţoi Ah Quee. Când un om găseşte un bulgăre de aur pe terenurile aurifere, nu proclamă asta sus şi tare. Dimpotrivă, ascunde bulgărele de aur şi nu le spune nimic ortacilor lui. Aici, pe terenurile aurifere, toţi oamenii devin secretoşi. Doar un prost povesteşte în gura mea ce-a descoperit el. Nici tu nu te-ai comporta altfel, Sook Yongsheng, dacă ai da peste o comoară de aur.

— Dar aurul despre care vorbeşti tu nu a fost descoperit pe un teren aurifer, spuse Ah Sook. Tu ai găsit comoara în buzunarul unei femei; ai luat-o de la ea, nu din sol.

— Femeia nu avea habar ce purta asupra ei! Era ca un miner care poposeşte cu cortul lângă un râu bogat în aur, dar nu vede nimic, nu bănuieşte nimic.

— Dar aurul din râu nu aparţine nimănui; aşa cum nu aparţine nici râului.

— Chiar tu ai spus că nu se putea ca aurul să-i fi aparţinut Annei!

— Da, nu Annei; dar cum rămâne cu drepturile croitorului asupra acelui aur? Cum rămâne cu scopul croitorului atunci când a ascuns o asemenea avere în faldurile rochiei unei femei?

— Eu n-am avut treabă cu niciun croitor, spuse Ah Quee înfierbântându-se. Tu când găseşti o monedă de argint te întrebi cine a bătut acea monedă? Nu, te întrebi doar cine a avut acea monedă ultima oară! Nu se cheamă că sunt hoţ dacă iau un lucru care a fost pierdut.

— Pierdut?

— *Pierdut,* spuse Ah Quee. Acea comoară nu fusese revendicată de nimeni. Fusese furată înaintea mea, aşa cum a

fost furată şi după aceea.

— Iartă-mă, spuse Ah Sook. Recunosc că am greşit.

— O târfă nu este o concubină, continuă Ah Quee, care începea să se agite; în mod limpede, dorea de ceva vreme să se justifice pe această temă. O târfă nu poate fi o persoană respectabilă. O târfă nu poate să se îmbogăţească. Prestigiul şi profitul aparţin întru totul proxenetului, dar niciodată târfei. Da, singurul care profită cu adevărat de pe urma meseriei ei este bărbatul care stă în spatele ei, cu punga de bani într-o mână şi cu pistolul în cealaltă mână. Eu n-am furat de la Anna! Ce-aş fi putut să fur? Anna nu deţine nimic. Aurul acela nu a fost niciodată al ei.

Auziră tropote de cal venind din spate şi întoarseră capul: doi călăreţi, amândoi aşezaţi foarte jos în şa, goneau la galop spre Hokitika; amândoi caii erau în spume, iar amândoi călăreţii mânuiau de zor cravaşa, mânându-i să alerge şi mai repede. Chinezii se traseră la o parte ca să-i lase să treacă.

— Iartă-mă, spuse Ah Sook din nou când tropotele se îndepărtară. M-am înşelat. Tu nu eşti un hoţ, Quee Long.

Îşi reluară drumul.

— Domnul Staines este adevăratul hoţ, spuse aurarul. El a furat cu bună ştiinţă şi pe urmă a fugit fără scrupule. Am fost un prost să mă încred în el.

— Staines este în cârdăşie cu Francis Carver, spuse Ah Sook. Dovadă stau scriptele minei Aurora. Întovărăşirea aceasta este un motiv suficient pentru a te îndoi de caracterul lui.

Ah Quee întoarse capul spre companionul lui.

— Eu nu-l cunosc pe acest Francis Carver despre care vorbeşti tu, spuse el. Până astăzi, nici n-am auzit de el.

— E un neguţător, spuse Ah Sook pe un ton plat. Eu l-am cunoscut în Guangzhou când eram mic. A făcut mult rău familiei mele, iar eu am jurat să-i iau zilele.

— Asta ştiu deja, zise Ah Quee. Dar aş vrea să aflu mai multe.

— E o poveste tristă.

— Atunci voi asculta cu compasiune. O trădare împotriva oricărui compatriot de-al meu este o trădare împotriva mea.

Ah Sook se încruntă auzind aceste cuvinte.

— Este de datoria mea să răzbun această trădare, spuse el.

— Am vrut doar să spun că trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt, Sook Yongsheng.

— De ce spui „trebuie”?

— Viaţa chinezilor nu are valoare în această ţară.

— Nicio viaţă nu are valoare pe un teren aurifer.

— Te înşeli, zise Ah Quee. Astăzi ai văzut cum un om m-a lovit, m-a tras de păr, m-a insultat şi m-a ameninţat cu moartea – toate astea fără ca el să suporte consecinţele faptelor lui. Şi nu va exista nicio consecinţă pentru faptele lui. Orice individ din Hokitika *lui* îi va lua partea, nu mie, şi de ce? Fiindcă eu sunt chinez, iar el nu este chinez. Tu şi eu *trebuie* să ne ajutăm unul pe celălalt. Trebuie să facem asta. Legea este unită împotriva noastră; noi trebuie să găsim mijloacele de a ne uni împotriva legii.

Era un sentiment pe care Ah Sook nu-l mai auzise invocat niciodată; tăcu o vreme, digerându-l. Ah Quee îşi scoase pălăria de pe cap, bătu în ea de câteva ori cu palma, apoi şi-o puse la loc pe creştet. Undeva, în tufişurile din apropiere, o pasăre-clopoţel ciripi viguros din tot pliscul; chemarea trecu pe rând de la o pasăre la alta, iar pentru câteva clipe copacii din jur răsunară de cântul lor.

O predilecţie, şi nu o necesitate îl făcuse pe Sook Yongsheng să aleagă să locuiască şi să muncească de unul singur. Nu era un om morocănos din fire şi, de fapt, nu îi venea greu să lege prietenii şi nici să se ataşeze profund de acei prieteni, odată ce legătura lor de prietenie se consolida; pur şi simplu, prefera să nu dea socoteală nimănui. Îi displăceau toate poverile responsabilităţii, în special atunci când acele responsabilităţi erau subînţelese sau impuse – iar prietenia, în experienţa lui, aproape întotdeauna degenera în chestiuni de datorie, vinovăţie şi pretenţii. Oamenii pe care îi socotea drept apropiaţi de-ai lui erau cei care nu cereau nimic, dar dădeau mult; în consecinţă, existau multe figuri caritabile în trecutul lui Ah Sook, dar foarte puţine persoane asupra cărora el să-şi fi revărsat toată dragostea. Avea sensibilitatea tipică unui pionier social, neataşat de nimeni, plin de convingeri şi, în percepţia lui cel puţin, se considera, aproape fără excepţie, neînţeles de nimeni. Sentimentul de a fi în permanenţă subevaluat de către restul lumii avea să se dezvolte de-a lungul timpului, devenind

un fel de demagogie privată; era sigur de aria cuprinzătoare a viziunii lui şi rareori socotea necesar să se justifice în faţa altora. În general, concepţiile lui erau proiecţii ale unei lumi mai bune şi mai simple, în care lui îi plăcea, la modul fantastic, să sălăşluiască, căci el prefera fervoarea imaculată a propriei solitudini, în locul tuturor celorlalte obligaţii sociale, şi avea tendinţa, când era în compania altora, să păstreze un aer distant. Această înclinaţie naturală îi era perfect cunoscută, fiindcă din fire era un om predispus la reflecţie, obişnuind adesea să se analizeze de o manieră extrem de riguroasă şi contemplativă. Dar el îşi analiza propria gândire aşa cum un profet îşi analizează propriile viziuni stranii – altfel spus, cu reverenţă şi mereu convins că era hărăzit să fie vestitorul unei cosmice raţiuni de a fi, al unui plan universal.

— Relaţia mea cu Francis Carver, spuse el în cele din urmă, este o istorie cu multe începuturi; dar eu sper că va avea doar un singur sfârşit.

— Povesteşte-mi, spuse Ah Quee.

*

Harald Nilssen închise uşa biroului său de pe chei, se aşeză la masa de lucru şi, fără să-şi scoată mai întâi pălăria sau paltonul, încropi la repezeală o misivă pentru Joseph Pritchard. Tonul acestui bilet era frenetic, ba chiar dezlânat, însă Nilssen nu se sinchisi să revadă textul. Aşadar, fără să recitească scrisoarea, uscă literele cu sugativa, împături hârtia şi aplică peste ceara roşie sigiliul circular cu emblema Nilssen & Co. Pe urmă, îl strigă pe Albert şi îl instrui să ducă rapid mesajul la spiţeria lui Pritchard de pe strada Collingwood.

După ce Albert plecă, Nilssen îşi atârnă pălăria în cui, se dezbrăcă de paltonul îmbibat de ploaie, îşi puse în loc un halat uscat şi îşi luă pipa, dar chiar şi după ce aprinse tutunul, luă loc şi îşi urcă picioarele pe masă, cu gleznele încrucişate, tot nu reuşi să se liniştească. Avea frisoane. Pielea îi era umedă, iar ritmul bătăilor inimii nu se domolea. Îşi fixă pipa în colţul gurii, cum îi plăcea lui să facă, şi îşi îndreptă atenţia spre subiectul frământării lui: promisiunea pe care i-o făcuse, mai devreme în acea zi, lui George Shepard, comandantul închisorii din Hokitika.

Nilssen se întreba dacă să îşi încalce legământul de tăcere, împărtăşind detaliile propunerii lui Shepard membrilor adunării din acea seară. Cu siguranţă, chestiunea era relevantă pentru viitoarea lor discuţie, în principal prin faptul că se referea la un procent din averea lui Crosbie Wells, dar, presupunea Nilssen, şi din cauză că antipatia lui Shepard faţă de politicianul Lauderback nu avea legătură doar cu diversele aspecte legate de munca silnică, puşcării şi drumuri. Dacă socoteai că politicianul Alistair Lauderback fusese primul care descoperise cadavrul lui Crosbie Wells, ei bine, se gândea Nilssen, devenea limpede că, de fapt, comandantul penitenciarului era implicat în conspiraţia contra lui Crosbie Wells, la fel ca toţi ceilalţi! Dar cât de mult ştia Shepard şi pe cine slujea dincolo de propriul lui interes? Ştiuse de comoara ascunsă în coliba lui Crosbie Wells? De fapt, *Lauderback* ştiuse şi el de existenţa comorii? Reflectând profund la toate astea, Nilssen îşi încrucişă gleznele din nou şi îşi puse la loc pipa în gură, ţinând bolul pipei între cârligul degetului arătător şi buricul degetului mare. Indiferent din ce parte ai fi privit problema, se gândea el, era fără putinţă de tăgadă că George Shepard ştia mult mai multe decât lăsa să se creadă.

Harald Nilssen era obişnuit să atragă atenţia celor din jur, o performanţă pe care o reuşea folosindu-şi inteligenţa, talentul oratoric şi un fel comic de a se da drept ceea ce nu era. Începea să se plictisească foarte repede atunci când era nevoit, dintr-un motiv oarecare, să se plaseze la periferia unei încăperi aglomerate. Vanitatea lui avea nevoie de o stimulare constantă, dar şi de dovada că acea continuă plămădire a personalităţii lui reprezenta un proiect pe care doar el îl controla. Se simţea vexat, acum, la gândul că fusese luat drept un prost, nu fiindcă ar fi considerat că nu merita un asemenea tratament (Nilssen ştia prea bine că era un tip impresionabil şi, adesea, făcea glume pe acest subiect), ci fiindcă nu reuşea să înţeleagă motivaţia lui Shepard de a-l trata astfel.

Pufăia din pipă, plăsmuind în minte viitoarea puşcărie, azilul, eşafodajul spânzurătorii, construit sus, deasupra coastei abrupte. Toate acestea ar fi urmat să fie clădite din comisionul lui şi cu asentimentul lui. „Să-l ia naiba pe George Shepard”, îşi zise el subit. Nu avea niciun fel de obligaţie reală de a păstra

secretul lui Shepard – păi, de fapt, nici măcar nu ştia exact care *era* acel secret! Va comunica solicitarea lui Shepard membrilor adunării din acea seară şi, pe deasupra, le va împărtăşi şi suspiciunile lui vizavi de această persoană. Nu era încă obligat prin contract să păstreze tăcerea. Nu-şi pusese deocamdată semnătura pe niciun document. Ce importanţă avea toată chestia asta oricum? Clădirea unui penitenciar nu era o proprietate privată. Penitenciarul aparţinea întregului oraş Hokitika. Un penitenciar este construit de către guvern în folosul tuturor supuşilor legii.

În acel moment, Nilssen auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se la loc. Sări în picioare. Era Albert, care se întorsese de la spiţeria lui Joseph Pritchard. Avea jacheta foarte udă, iar când păşi în biroul lui Nilssen, aduse cu el mirosul reavăn de ploaie.

— A ars scrisoarea cum i-am cerut? întrebă Nilssen îngrijorat. Ai stat să vezi cum arde scrisoarea? Ce-ai acolo?

— Răspunsul lui Pritchard, spuse Albert ridicând o foaie de hârtie îndoită.

— Dar am spus că nu trebuia să dea niciun răspuns! Am spus asta clar!

— Da, zise Albert, i-am spus şi eu acelaşi lucru, dar el a ţinut să scrie oricum un mesaj.

Nilssen se uită la documentul din mâna lui Albert.

— Dar măcar a ars scrisoarea mea?

— Da, spuse Albert, apoi ezită.

— Ce? Ce?

— Păi, când i-am zis că trebuie să ardă scrisoarea, a început să râdă, spuse Albert.

— De ce i-a venit să râdă? întrebă Nilssen îngustând privirea suspicios.

— Nu ştiu, spuse Albert. Dar m-am gândit să vă spun că a râs. Poate nici nu are importanţă.

Muşchiul de sub ochiul lui Nilssen începu să zvâcnească.

— A râs când a citit scrisoarea? Când a citit cuvintele?

— Nu, spuse Albert. A râs doar înainte. Când i-am spus că trebuie să ardă scrisoarea.

— I s-a părut amuzant, da?

— Da, fiindcă i-aţi spus să ardă scrisoarea, zise Albert

încuviinţând din cap.

Pipăia cu degetele marginile scrisorii din mână. Îşi dorea enorm să-l întrebe pe patron care era rostul acestei tevaturi, însă nu ştia cum s-o facă fără să fie muştruluit. Cu glas tare, spuse:

— Nu vreţi să citiţi răspunsul?

Nilssen întinse mâna.

— Dă-mi scrisoarea, zise el. Sper că n-ai citit-o, da?

— Nu, spuse Albert jignit. E sigilată.

— A, da, aşa e, zise Nilssen şi, luând biletul, îl întoarse pe cealaltă parte şi rupse pecetea cu degetele. Tu ce mai aştepţi? adăugă el înainte de a despături hârtia. Poţi să pleci.

— Acasă? întrebă Albert cu mare regret în glas.

— Da, acasă, nătărăule, spuse Nilssen. Şi poţi să laşi cheia pe birou înainte să pleci.

Dar flăcăul tot nu se dădea dus.

— Venind înapoi încoace, spuse el, când treceam prin dreptul sălii „Prinţul de Wales”, am văzut că e o premieră diseară: un spectacol străin. Domnul Mannering împarte bilete pe gratis – fiindcă e premieră – şi v-am luat unul şi dumneavoastră.

Spusese toate astea pe nerăsuflate, iar acum, boţit la faţă, îşi întoarse privirea în altă parte.

Nilssen nu despăturise încă scrisoarea lui Pritchard.

— Poftim? zise el.

— *Senzaţii din Orient*, spuse flăcăul. E un bilet la balcon, în faţă, la mijloc. Cel mai bun. Am cerut special să mi-l dea aşa.

— Foloseşte-l tu, zise Nilssen. Du-te tu la spectacol. Eu n-am ce să fac cu un bilet la teatru. Haide, pleacă acum.

Băiatul târşâia cu pantoful pe duşumea.

— Mi-am luat unul şi mie, spuse el. Mă gândeam – având în vedere că e sâmbătă şi că s-au anulat cursele…

Nilssen scutură din cap.

— Nu pot să merg diseară la teatru, spuse el.

— O, zise Albert. De ce?

— Nu mă simt bine.

— Măcar la primul act, spuse băiatul. Se zvoneşte că vor da şampanie. Şampania face bine când te simţi rău.

— Ia-l pe Henry Fuller cu tine.

— Lângă intrarea actorilor, am văzut o doamnă cu o umbreluţă de soare.

— Ia-l pe Henry.

— Era japoneză, spuse Albert pe un ton plângăcios. Şi nu părea fardată. Arăta a japoneză adevărată. Henry Fuller e plecat departe, pe plajă. De ce nu vreţi să veniţi?

— Sunt foarte bolnav.

— Nu păreţi bolnav. Văd că fumaţi.

— Sunt sigur că vei găsi pe cineva să meargă cu tine, spuse Nilssen, deja mai iritat. Du-te la Steaua şi flutură cu biletul pe-acolo. Ce zici de idee?

Albert se holbă la duşumea câteva clipe, strâmbând din gură. Într-un târziu, oftă şi spuse:

— Păi, atunci ne vedem luni, domnule Nilssen.

— Da, ne vedem luni, Albert.

— La revedere.

— La revedere. Să-mi povesteşti cum a fost spectacolul, da?

— Poate reuşim să mai mergem altă dată, zise Albert. Doar că biletul e pentru diseară. Dar poate reuşim să mai mergem altă dată.

— Da, spuse Nilssen. Săptămâna viitoare, eventual. După ce mă însănătoşesc.

Aşteptă ca subalternul decepţionat să iasă abătut din cameră, închizând uşa binişor în urma lui, după care desfăcu scrisoarea de la Pritchard, apropiindu-se totodată de fereastră, ca să aibă lumină mai bună.

H. – Pot confirma. Dar ascultă: ceva ciudat s-a întâmplat în după-amiaza aceasta la Anna în odaie. Au fost şi pistoale la mijloc. Îţi explic detaliat când ne vedem. La incident a fost de faţă A. G., funcţionar judecătoresc. Poate ar trebui să discuţi cu el, dacă tot faci pe detectivul. Indiferent în ce o fi băgată Anna, sunt sigur că A. G. ştie despre ce e vorba. Tu ai încredere în el? Eu n-aş putea spune că am: în fine, nu s-a jucat încă ultima carte, cum zice-o vorbă bătrânească. Distruge această scrisoare! – J. S. P.

*

Thomas Balfour se întorsese, târziu în acea după-amiază, la Hotelul Palace, cu intenţia de a-l întâlni pe Cowell Devlin – capelanul care auzise fără să vrea conversaţia cu Lauderback din acea dimineaţă. Voia să-şi ceară scuze pentru bădărănia lui de mai devreme, dar totodată (şi mult mai imperios) să îl întrebe pe capelan despre relaţia lui cu prospectorul dispărut, Emery Staines. Era sigur că prezenţa lui Devlin la sediul ziarului *West Coast Times* avea cumva legătură cu afacerea Crosbie Wells.

Dar Devlin nu era la Hotelul Palace; personalul de la bucătărie l-a informat pe Balfour că bărbatul plecase de câteva ceasuri de la restaurant. Nu era în cortul lui montat pe malul mării, nici la închisoarea din Tabăra Poliţiei, nici în vreuna dintre biserici; nu era în niciuna dintre prăvălii sau în vreo sală de biliard şi nu era nici pe chei. Balfour hoinări prin Hokitika mai multe ore, abătut, şi tocmai se pregătea să renunţe şi să se ducă acasă când, în sfârşit, îl zări pe Devlin. Capelanul mergea pe strada Revell, cu pălăria şi mantoul ude fleaşcă; alături de el, păşea un bărbat care era mult mai înalt şi mai voinic decât Devlin. Balfour traversă strada. Când ridică braţul ca să-i facă semn lui Devlin, îl recunoscu pe tovarăşul de drum al acestuia: era tânărul maori cu care, de asemenea, vorbise mai devreme în acea zi şi cu care, la fel, fusese de o grosolănie impardonabilă.

— Hei, salutare. Ia te uită, reverendul Devlin! Cine-ar fi crezut! Exact omul pe care îl căutam! Salut, Ted, mă bucur să te revăd şi pe tine.

Tauwhare nu răspunse la salut; Devlin însă zâmbi.

— Constat că ai aflat numele meu de familie, zise el. Din păcate, eu încă nu am aflat cum te cheamă pe dumneata.

Balfour întinse mâna, prezentându-se:

— Tom Balfour, zise el zâmbind radios. Da, am trecut pe la Ben Löwenthal, la *Times,* şi am schimbat câteva cuvinte despre dumneata. De fapt, de câteva ceasuri tot încerc să dau de dumneata. Vreau să te întreb ceva.

— Înseamnă că întâlnirea noastră este cu adevărat providenţială, spuse Devlin.

— Întrebarea mea se referă la Emery Staines, spuse Balfour întrerupându-l. Am auzit că ai cerut informaţii despre el. Ben

mi-a povestit că ai fost la el şi te-ai interesat cine a dat anunţul acela în ziar pentru găsirea lui Emery Staines. Vreau să ştiu de ce ai întrebat de el – la Staines mă refer – şi ce legătură ai dumneata cu acest om.

Cowell Devlin stătea la îndoială. Adevărul, desigur, era că Emery Staines reprezenta unul dintre cele trei nume înscrise pe actul de donaţie pe care el îl luase din cenuşarul sobei lui Crosbie Wells a doua zi după moartea pustnicului. Nu arătase însă nimănui acel act şi hotărâse nici să n-o facă până nu afla mai multe detalii despre persoanele respective. Oare să-l mintă acum pe Balfour? Nu-i plăcea să rostească neadevăruri, dar poate nu strica să spună doar o parte din adevăr. Îşi muşcă buza nehotărât.

Balfour sesizase ezitarea capelanului, dar o luase drept o admonestare. Ridică mâinile, exclamând:

— Iertare! Ce-o fi fost în capul meu să m-apuc să pun întrebări aici, în stradă, pe o asemenea vreme, când suntem uzi ciuciulete cu toţii! Auziţi? Ce-ar fi să mergem noi la masă împreună? Mâncăm ceva cald şi bun. N-are niciun sens să vorbim în ploaie când sunt o sumedenie de hoteluri în jur, unde putem sta confortabil.

Devlin aruncă o privire spre Tauwhare care, deşi nu-l simpatiza pe Balfour, se luminase la faţă când auzise de mâncare.

Balfour tuşi, după care se bătu cu pumnul în piept, făcând o grimasă:

— N-am fost în apele mele azi-dimineaţă – eram indispus; nu ştiu ce-am avut. Îmi pare rău şi ţin neapărat să îmi repar greşeala faţă de voi amândoi. Fac eu cinste cu nişte bucate gustoase, bem ceva împreună, ca între prieteni, da? Haideţi, daţi-mi voie să îmi cer iertare şi acceptaţi invitaţia mea.

În scurt timp, toţi trei şedeau la o masă din colţul restaurantului Maxwell. Balfour, care era întotdeauna foarte încântat să poată juca rolul amfitrionului mărinimos, a comandat trei boluri de supă clară, o pâine, un sângerete gros, caşcaval, sardine în ulei, sote de morcovi, un castron de stridii înăbuşite cu smântână şi o damigeană de bere neagră. A avut inspiraţia să amâne orice conversaţie despre Crosbie Wells şi Emery Staines până ce oaspeţii lui au mâncat şi au băut pe săturate şi

a adus vorba, în schimb, despre pescuitul de balene, un subiect despre care cei trei bărbaţi aveau o concepţie nespus de romantică şi, totodată, multe de comentat. Când Benjamin Löwenthal i-a găsit acolo după trei sferturi de ceas, toţi trei erau foarte veseli împreună.

— Ben! strigă Balfour când îl văzu pe Löwenthal venind spre ei. Dar cum rămâne cu sabatul tău?

Pentru a doua oară în acea zi, Balfour se cam îmbătase.

— Se încheie la lumina stelelor, răspunse sec Löwenthal, adresându-i-se apoi lui Tauwhare: Cred că noi doi nu ne cunoaştem. Eu sunt Benjamin Löwenthal; public *West Coast Times.*

— Te Rau Tauwhare, replică tânărul maori strângându-i mâna cu putere.

— I se mai spune şi Ted, zise Balfour. Foarte bun prieten cu Crosbie Wells.

— Zău?! zise Löwenthal uitându-se la Tauwhare.

— Cel mai apropiat prieten al lui, adăugă şi Devlin.

— Mai mult decât un frate pentru el, spuse Balfour.

— Mda, în cazul ăsta înseamnă că problema cu care am venit eu aici vă priveşte pe toţi trei.

Benjamin Löwenthal nu era îndreptăţit să extindă invitaţia la întrunirea de la Hotelul Coroana pentru a-i include deopotrivă pe Devlin şi Tauwhare. Însă, aşa cum am remarcat deja, Löwenthal putea să fie foarte nesuferit atunci când codul lui etic era lezat, iar Charles Frost exact asta făcuse în acea după-amiază, insinuând că adunarea de la Coroana trebuia să se limiteze doar la câţiva aleşi. Löwenthal simţea nevoia să rectifice ceea ce el considera că fusese o eroare morală din partea lui Frost, aşa că acum i-a invitat pe Tauwhare şi Devlin în semn de obscur reproş.

— Genial, spuse Balfour. Trage-ţi un scaun.

Löwenthal luă loc, îşi lipi palmele una de cealaltă şi, cu voce joasă, le explică scopul întrunirii din acea seară; Balfour aprobă imediat, Tauwhare încuviinţă cu un aer grav, iar Cowell Devlin acceptă propunerea după o lungă şi judicioasă pauză. Capelanul se gândea la actul de donaţie pe care îl luase din soba pustnicului şi care se afla momentan în Biblia lui, între Vechiul şi Noul Testament. Decise în gând să ia Biblia cu el la reuniunea

din acea seară şi, eventual, să arate actul, dacă ocazia i se părea prielnică şi momentul era potrivit.

*

Din hornul casei lui Gascoigne ieşea fum, iar când Mannering a ciocănit la uşă, Gascoigne a deschis imediat, uitându-se să vadă cine era afară. Ţinea în mână o ţigară proaspăt aprinsă, iar în loc de îmbrăcămintea de oraş, purta acum o vestă de lână peste cămaşă.

— Da, zise el.

— Deţin informaţia, din surse sigure, că la dumneata există nişte bani, spuse Dick Mannering. Banii aceia sunt ai mei şi am venit să-i iau.

Aubert Gascoigne se uită la el, apoi îşi puse ţigara între buze, trase din ea şi suflă un şuvoi de fum peste umărul lui Mannering, în ploaie.

— Şi care sunt sursele sigure ale acestei informaţii? întrebă el pe un ton moale.

— Domnişoara Anna Wetherell, prin intermediul domnului Edgar Clinch, răspunse Mannering.

Gascoigne se rezemă de tocul uşii.

— Şi domnişoara Wetherell, prin intermediul domnului Edgar Clinch, cum se aştepta dânsa să acţionezi dumneata la aflarea acestei informaţii?

— Nu face pe deşteptul cu mine, zise Mannering. Te-avertizez, şi n-o fac de două ori: Nu-mi plac oamenii care fac pe deştepţii. Fata zice că banii sunt ascunşi sub patul dumitale.

Gascoigne ridică din umeri.

— Mda, păi, dacă am în păstrare nişte bani de-ai Annei, fac acest lucru fiindcă aşa i-am promis, spuse el. Şi nu văd de ce mi-aş încălca această promisiune, predând acei bani altui bărbat, doar fiindcă pretinde că banii îi aparţin lui. În niciun caz Anna nu mi-a spus că ar urma să primesc o vizită.

— Banii aceia îmi aparţin.

— Cum aşa?

— Reprezintă o datorie, zise Mannering. Anna mi-este datoare cu acei bani.

— O datorie este o chestiune privată, spuse Gascoigne.

— O datorie poate fi făcută publică foarte uşor. Ce-ai zice, te întreb, dacă eu aş lansa zvonul că deţii în casă peste o sută de lire sterline sub formă de aur pur? Păi, să-ţi spun eu cum ar fi. Până la miezul nopţii, uşa casei dumitale ar fi spartă cu violenţă, până în zori hoţul ar fi la pe puţin optzeci de kilometri distanţă, iar până mâine la ora asta dumneata ai fi mort şi ţeapăn. Nimic mai simplu, ţinând seama că, practic, dumneata n-ai pe nimeni şi locuieşti aici de unul singur!

Gascoigne se întunecase la faţă.

— Eu sunt custodele acelui aur şi nu îl predau nimănui fără consimţământul domnişoarei Wetherell.

Mannering zâmbea.

— Voi lua această afirmaţie drept o recunoaştere a vinovăţiei.

— Iar eu voi lua *această* afirmaţie drept o dovadă a logicii dumitale defectuoase, zise Gascoigne. Noapte bună. Dacă Anna vrea aceşti bani, n-are decât să vină să-i ia.

Vru să închidă uşa, însă Mannering păşi în faţă şi întinse braţul, oprindu-l.

— Ciudat, nu crezi? spuse el.

— Ce e ciudat? se burzului Gascoigne.

— Ciudat cum o târfă ordinară a putut aduna atâta aur încât să acopere suma totală a obligaţiilor ei băneşti, ca apoi să ascundă aurul acela sub patul unui bărbat care a sosit de curând în Hokitika şi de-abia dacă a auzit de ea.

— Este extraordinar de ciudat.

— Poate nu strică să mă prezint.

— Ştiu cine eşti, spuse Gascoigne. Şi ştiu cu ce te ocupi.

Mannering se descheie la mantou, arătându-şi pistoalele.

— Astea ştii ce sunt? Şi ştii ce se face cu ele?

— Da, zise Gascoigne cu răceală în glas. Sunt nişte pistoale cu percuţie şi fiecare poate trage şase gloanţe la rând în şase secunde.

— Şapte gloanţe, de fapt, spuse Mannering. Al doilea model produs de Smith & Wessons. Şapte gloanţe fiecare. Dar, corect, în şase secunde.

Gascoigne trase încă un fum din ţigară.

Mannering puse mâinile pe tocurile revolverelor, zâmbind.

— Domnule Gascoigne, îţi cer să mă pofteşti în casă.

Francezul nu răspunse, însă după câteva clipe strivi mucul de ţigară de tocul uşii, îl aruncă, păşi la o parte şi, cu un gest de o politeţe exagerată, îl invită pe Mannering să intre. Mannering se uită spre colţurile odăii, zăbovind intenţionat cu privirea asupra patului lui Gascoigne. Când Gascoigne închise uşa, Mannering se întoarse brusc spre gazda lui, spunând:

— Cine se bucură de lealitatea dumitale?

— Nu sunt sigur dacă am înţeles întrebarea, spuse Gascoigne. Vrei să fac o listă cu prietenii mei?

Mannering se uită furios la el.

— Iată întrebarea mea, zise el. Anna se bucură de lealitatea dumitale?

— Da, răspunse Gascoigne. Până la un punct, bineînţeles.

Se aşeză pe fotoliul lui cu tapiţerie în dungi şi spătar înalt cu aripioare laterale, dar nu schiţă niciun gest de a-i oferi un loc şi musafirului său.

Mannering îşi împreună mâinile la spate.

— Prin urmare, dacă ai şti că Anna ar fi implicată în ceva, nu mi-ai spune.

— Păi, depinde de situaţie, desigur, răspunse Gascoigne. Dumneata la ce te referi când spui „ceva”?

— Eşti dispus să minţi pentru ea?

— Am fost de acord să ascund nişte bani pentru ea, spuse Gascoigne. I-am ascuns sub pat. Dar dumneata ştii deja toate astea. Aşa că răspunsul la întrebarea dinainte este, probabil, *nu.*

— Dar de ce se bucură de lealitatea dumitale – până la un punct?

Gascoigne trona ca un rege pe jilţul său, cu un aer dezinvolt, ţinând mâinile, moi din încheieturi, pe braţele fotoliului. Îi povesti că avusese grijă de Anna când fusese eliberată din închisoare în urmă cu două săptămâni, iar de atunci îi cultivase prietenia. Îi era milă de ea, fiindcă avea convingerea că cineva se folosea de ea în scopuri urâte, însă nu putea afirma că avea relaţii apropiate cu ea, şi oricum nu plătise niciodată ca să se bucure de compania ei intimă. Rochia neagră, adăugă el, aparţinuse soţiei lui, care murise. Făcuse un gest de caritate, dăruindu-i-o târfei, având în vedere că rochia ei de prostituată se ponosise rău, cât Anna stătuse la puşcărie. Nu se aşteptase ca femeia să intre într-o perioadă de doliu când

primise rochia; şi adevărul era că fusese dezamăgit de această întorsătură a lucrurilor, deoarece, în opinia lui, Anna era un specimen foarte reuşit al sexului ei şi lui i-ar fi convenit foarte mult să se dedea plăcerilor lumeşti în compania ei.

— Povestea dumitale nu dă socoteală pentru aurul de sub pat, spuse Mannering.

Gascoigne ridică din umeri. Se simţea prea obosit şi prea furios ca să mai mintă.

— În dimineaţa după ce Crosbie Wells a fost găsit mort, Anna s-a trezit din leşin în puşcărie, constatând că avea ascuns asupra ei un maldăr de aur. Metalul galben fusese cusut în corsetul ei, de jur împrejur. Nu avea nici cea mai mică idee cum de ajunsese să aibă o asemenea avere asupra ei şi, fireşte, era foarte speriată. M-a rugat să o ajut. Am considerat că lucrul cel mai bun era să ascundem comoara, mai ales că nu ştiam cine băgase aurul în cusăturile rochiei ei sau în ce scop făcuse asta. Nu l-am dus să vedem cât valorează, însă eu aş estima că în total suma s-ar ridica la peste o sută de lire sterline – şi, după toate probabilităţile, chiar la mult mai mult. Acesta este întregul adevăr, domnule Mannering – cel puţin în ceea ce *mă* priveşte.

Mannering tăcea. Personal, nu înţelegea mai nimic din această explicaţie.

— Nu pot să nu afirm, adăugă Gascoigne, că mi-ai făcut un mare deserviciu considerându-mă vinovat înainte de a discuta cu mine despre nevinovăţia mea. Mă deranjează enorm că ai abuzat de timpul şi spaţiul meu privat într-un mod atât de belicos.

— Termină cu afirmaţii de felul ăsta, spuse Mannering. Belicos, eu! Ţi-am băgat eu revolverul sub nas? Te-am ameninţat că-ţi fac rău?

— Nu, n-ai făcut-o, cu toate astea aş fi mai fericit dacă ţi-ai scoate pistoalele de la brâu.

— Să le scot? pufni Mannering cu dispreţ. Şi să le pun în mijlocul mesei, nu? La distanţă egală de dumneata şi de mine, da? Apoi, dumneata să înşfaci un pistol, iar eu să reacţionez prea lent! Nu, nu mă las eu păcălit aşa: am mai văzut schema *asta,* poţi să fii sigur.

— Atunci îţi voi face o altă rugăminte, continuă Gascoigne. Te rog ca prezenţa dumitale în casa mea să fie cât mai scurtă cu

putinţă. Dacă mai ai întrebări, pune-le acum, însă oricum eu ţi-am spus deja tot ce ştiu despre acea cantitate de aur.

— Uite ce e, spuse Mannering cu fermitate.

(Era destul de nedumerit cum de pierduse atât de rapid poziţia de forţă pe care o avusese iniţial.)

— N-am vrut ca discuţia noastră să înceapă cu stângul.

— Ba, sunt absolut convins că exact asta ai vrut, spuse Gascoigne. Poate că acum regreţi, dar intenţia *aceea* a fost.

Mannering trase o înjurătură.

— Nu regret nimic! strigă el. Nu regret absolut nimic!

— Aşa se explică seninătatea dumitale.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva, zise Mannering.

Dar nu mai apucă să spună nimic, fiindcă exact în acel moment cineva bătu puternic în uşă.

Gascoigne se ridică în picioare imediat. Mannering, care părea dintr-odată alarmat, se trase îndărăt câţiva paşi şi scoase din toc un revolver. Ţinând arma lipită de coapsă, ca să nu poată fi văzută, mişcă din cap spre Gascoigne să ridice ivărul.

La intrare, afişând un aer mucalit, cu bastonul înfipt mai departe de corp şi pălăria împinsă spre ceafă, se afla Harald Nilssen. Făcând o plecăciune, tocmai se pregătea să îşi rostească numele în faţa lui Gascoigne când, peste umărul acestuia, îl zări pe Dick Mannering, care stătea într-o poziţie incomodă, cu un braţ ţinut ţeapăn în lungul corpului Nilssen pufni în râs.

— *Asta-i culmea!* spuse el. Se pare că ajung mereu după tine, Dick. Oriunde m-am dus astăzi, acolo erai şi tu, de fiecare dată cu doi paşi înaintea mea! Vă salut, domnule Gascoigne. Numele meu este Harald Nilssen. Sunt foarte încântat să vă cunosc. Sper că nu deranjez cumva.

Gascoigne se înclină politicos, deşi expresia lui rămase glacială.

— Nicidecum, spuse el. Poftiţi înăuntru, vă rog.

— *Venisem* să discut cu dumneata despre Anna Wetherell, spuse Nilssen pe un ton vesel, ştergându-se pe picioare. Dar văd că mi-a luat-o altul înainte.

Gascoigne închise uşa şi spuse:

— Ce anume despre Anna?

În acelaşi timp, Mannering zise:

— Potoleşte-te, domnule Nilssen.

Nilssen îi răspunse lui Gascoigne.

— Păi, e vorba despre ceva mai special, spuse el. Aşa că poate nu-i pentru urechile oricui. Ştii, totuşi, nu vreau să deranjez. Pot să vin mai târziu, când eşti mai liber.

— Nu, te rog, spuse Gascoigne. Domnul Mannering tocmai se pregătea să plece, mi-a spus chiar el adineauri.

Mannering considera că era o jignire să fie expediat în acest fel.

— Care-i problema? îi zise el lui Nilssen.

Nilssen făcu o scurtă plecăciune.

— Este o situaţie foarte delicată; îmi cer iertare.

— *Delicată,* pe naiba! pufni Mannering. Nu e nevoie să te fereşti de *mine,* ce Dumnezeu: suntem băgaţi amândoi în chestia asta! Ce, e vorba despre văduvă? Sau despre aur?

Nilssen nu mai înţelegea nimic.

— Averea lui Wells? zise el, după care se întoarse spre Gascoigne: Înseamnă că eşti şi dumneata băgat în *asta*?

Gascoigne părea foarte amuzat dintr-odată.

— Se pare că sunt interogat din toate părţile simultan, zise el. Porţi şi dumneata pistoale, domnule Nilssen? Ai face bine să recunoşti, dacă aşa e.

— Nu port niciun pistol, spuse Nilssen.

Uitându-se la Mannering, văzu revolverul din mâna lui:

— Ce te-a apucat? Ce faci cu pistolul?

Dar Mannering nu răspunse. Era prins la mijloc, între tot ceea dorea să ascundă faţă de Nilssen şi tot ceea ce dorea să ascundă faţă de Gascoigne. Stătea în cumpănă, dorindu-şi să nu fi pomenit deja de văduvă şi de aur.

— Domnul Mannering tocmai îmi arăta revolverul lui – al doilea model produs de Smith & Wesson, spuse Gascoigne pe un ton degajat. Capacitatea magaziei e de şapte cartuşe, se pare.

— O, zise Nilssen, dar continuă să rămână bănuitor. Şi pentru ce e?

Din nou, lui Mannering îi rămase explicaţia în gât. Nu voia ca Nilssen să afle de aurul ascuns sub patul lui Gascoigne, dar nu voia nici ca Aubert Gascoigne să afle de scandalul Crosbie Wells, de încurcătura cu Ah Quee, Ah Sook, de pacheţelul de

opiu şi de tot ceea ce urma să se discute la Hotelul Coroana chiar în acea seară.

— Este o situaţie delicată, răspunse Gascoigne în locul primului său musafir. Tot ce pot să-ţi spun, continuă el aplecându-se spre Nilssen, este că domnul Mannering, aici de faţă, deţine din surse sigure o informaţie despre domnişoara Anna Wetherell şi că acea informaţie vine prin intermediul domnului Edgar Clinch.

— Ajunge cât ai spus, interveni Mannering, care îşi recăpătase glasul în cele din urmă. Nilssen. Ce noutăţi ai tu despre Anna? Care-i problema ta?

Dar Nilssen înţelese greşit intenţia lui Mannering de a-l presa să vorbească despre acest subiect în prezenţa lui Gascoigne. Îşi aminti că, în scrisoare, Pritchard pomenise de nişte pistoale, de Anna şi, indirect, de Edgar Clinch, căci Pritchard îi spusese că un incident ciudat avusese loc în camera Annei, la Hotelul Gridiron, chiar în acea după-amiază. Păi, sigur că da! se dumiri Nilssen dintr-odată. „Situaţiile delicate” la care se referea fiecare erau, probabil, una şi aceeaşi.

— Staţi aşa, zise el ridicând mâna. Am impresia că, de fapt, vorbim despre acelaşi lucru. Dacă domnul Gascoigne este la curent cu secretul, atunci putem foarte bine să mai aşteptăm până ne adunăm cu toţii diseară, când vom avea prilejul să povestim tot ce ştim. Ce rost are să repetăm de două ori aceeaşi poveste? Atunci, rămâne să ne vedem la Coroana?

Mannering suflă lung pe nas.

— Ţin să subliniez, spuse numaidecât Gascoigne, că eu nu sunt la curent cu secretul şi că nici nu am fost invitat la vreo întrunire diseară la Coroana.

Se aşternu tăcerea. Gascoigne se uită la Nilssen, apoi la Mannering. Mannering se uită la Gascoigne, apoi la Nilssen. Nilssen se uita la Mannering. Pe chipul lui era o expresie plină de vinovăţie.

— Acum ai comis-o, spuse bogătaşul.

Trase o înjurătură, puse pistolul în toc şi îndreptă degetul spre Gascoigne:

— Perfect, zise el. Nu mai e nimic de făcut, deşi să fiu al naibii dacă prezenţa dumitale e bine-venită şi să fiu al naibii dacă n-o să stau cu ochii pe dumneata toată seara, ba chiar şi

după. Pune paltonul pe dumneata. Vii cu noi.

MERCUR ÎN SĂGETĂTOR

În care Walter Moody meditează la misterul despre care se discută; aflăm ce s-a întâmplat în timpul voiajului lui de la Dunedin; şi un mesager aduce o veste neaşteptată.

Se lăsase liniştea în fumoarul Hotelului Coroana, o linişte care, pe moment, părea să fi înghiţit în neclintirea ei răsuflarea fiecărui bărbat şi rotocoalele de fum ce se ridicau din pipe, ţigări, trabucuri şi alte ţigări de foi.

Era trecut de miezul nopţii. Întunericul rotunjise colţurile încăperii, iar conurile de lumină proiectate de lămpile cu gaz păreau robuste şi calde, deşi iniţial fuseseră palide şi reci. Fiind sâmbătă noaptea, crâmpeie de muzică pătrundeau înăuntru – un acordeon, strigăte din depărtare, chiote răzleţe, tropote de cai. Ploaia se oprise, deşi norii nu se risipiseră, iar luna aproape rotundă se prefira doar ca un petic luminos şi inform pe bolta joasă a cerului.

— Asta e tot, spuse Thomas Balfour. Asta e tot. Asta este ce s-a întâmplat până acum.

Moody clipi şi privi în jurul lui. Naraţiunea lui Balfour, fragmentată şi haotică cum era, explicase într-adevăr prezenţa fiecărui bărbat din încăpere. Acolo, lângă fereastră, era cioplitorul maori, Te Rau Tauwhare, care fusese prietenul credincios al lui Crosbie pe timpul vieţii, deşi fără să vrea îl trădase la sfârşit. Acolo, în colţul îndepărtat al sălii era Charlie Frost, funcţionarul bancar care regizase vânzarea casei şi a pământului lui Wells, iar în faţa lui se afla ziaristul Benjamin Löwenthal, care auzise de moartea lui Crosbie Wells la doar câteva ceasuri după ce se petrecuse. Edgar Clinch, cumpărătorul proprietăţii lui Wells, şedea pe sofa, lângă masa de biliard, netezindu-şi mustaţa între degetul arătător şi degetul mare. Acolo, lângă şemineu, era Dick Mannering, proxenet, proprietar de teatru şi asociat apropiat de-al lui Emery Staines; acolo, în spatele lui, era Ah Quee, duşmanul lui. Dincolo, cu un tac în mână, era negustorul comisionar Harald Nilssen, care descoperise în coliba lui Crosbie Wells nu numai o comoară

colosală, ci şi un flacon astupat, pe jumătate plin cu laudanum, care fusese cumpărat de la drogheria lui Joseph Pritchard. Acesta, bineînţeles, şedea cel mai aproape de Moody; de cealaltă parte a lui era Thomas Balfour, pion slugarnic al politicianului Lauderback, a cărui ladă de transport dispăruse de curând. Acolo, în fotoliul cu spătar înalt şi aripioare laterale, lângă Balfour, se afla Aubert Gascoigne, omul care plătise cauţiunea pentru Anna Wetherell şi descoperise o altă comoară, mai mică, depozitată în rochia portocalie cu care fata făcea trotuarul. În spatele lui era Ah Sook, traficant de opiu, proprietarul speluncii de la Kaniere şi fost asociat cu Francis Carver, care descoperise, chiar în acea după-amiază, că Crosbie Wells fusese cândva un om bogat. Şi acolo, în sfârşit, rezemat de masa de biliard, cu braţele încrucişate la piept, era capelanul Cowell Devlin, omul care îngropase trupul neînsufleţit al pustnicului în locul de odihnă veşnică, pe faleza de la Seaview.

În mod surprinzător, se gândea Moody contrariat, cei doisprezece bărbaţi adunaţi acolo aveau prea puţin în comun unii cu alţii îi unea doar asocierea lor cu întâmplările din 14 ianuarie – noaptea în care Anna Wetherell fusese la un pas de moarte, Crosbie Wells *murise,* Emery Staines dispăruse, Francis Carver plecase pe mare şi Alistair Lauderback sosise în oraş. Pe Moody îl frapa faptul că niciunul dintre *aceşti* oameni nu era prezent acolo. Temnicerul închisorii, George Shepard, lipsea şi el, la fel cum absenta şi abila văduvă Lydia Wells.

O altă idee îl frapă pe Moody: tot în seara de 14 ianuarie, el pusese piciorul pentru prima oară pe pământul Noii Zeelande. Debarcând de pe pachebotul cu care călătorise de la Liverpool la Dunedin, ridicase privirea spre cer şi simţise pentru întâia oară ciudăţenia locului unde ajunsese. Bolta cerească arăta inversată, cu o configuraţie necunoscută, cu Steaua Polară sub picioarele lui, complet înghiţită şi nevăzută. Iniţial, o căutase, prosteşte, încercând să măsoare latitudinea lui prezentă, în funcţie de înclinaţia braţului întins rigid, aşa cum făcuse, când era mic, pe cealaltă parte a pământului. A descoperit constelaţia Orion, întoarsă invers, vânătorul cu tolba de săgeţi dedesubt, dar cu sabia atârnând în sus, prinsă de centură; Câinele Mare, spânzurând ca un dulău mort, în cârligul unui măcelar. Imaginea aceasta avea ceva foarte trist, se gândea Moody. Era ca şi cum

străvechile configuraţii nu mai aveau nicio semnificaţie aici. Într-un târziu, a descoperit Crucea Sudului şi s-a căznit să-şi amintească regula pentru localizarea polului, fiindcă nu exista nicio stea echivalentă care să îl marcheze, aici, în bezna de la antipozi, unde totul era inversat şi increat. Cum se calculează? Folosind bara transversală? Sau catargul? Nu mai ţinea minte. Exista un fel de formulă: lungimea unei falange, o ecuaţie. Câţiva ţoli. Îl deranjase nespus ideea că nu exista nicio stea care să indice polul.

Moody privea lung spre vatra căminului, unde tăciunii se făcuseră de mult cenuşă. Thomas Balfour nu spusese povestea în ordine cronologică, iar relatarea lui devenise şi mai încâlcită din cauza nenumăratelor întreruperi, clarificări şi comentarii, toate curgând necontenit unele după altele, într-un carusel de cercuri nesfârşite. Cât de întortocheate erau planurile tabloului şi cât de dificil era să percepi imaginea în întregimea ei! Moody se concentra asupra informaţiilor auzite în acea seară. Încercă să aranjeze întâmplările povestite, în ordinea în care se desfăşuraseră de fapt.

Aproximativ cu nouă luni în urmă, socotind din ziua prezentă, fostul ocnaş Francis Carver reuşise să îl şantajeze pe Alistair Lauderback, obligându-l să-i vândă barcul *Godspeed.* La un moment dat după aceea şi printr-o încurcătură necunoscută, Francis Carver pierduse lada de transport de care se folosise pentru a-i forţa mâna politicianului. În interiorul acestei lăzi de transport, se afla un cufăr conţinând circa patru mii de lire sterline sub formă de aur pur, o comoară care fusese inserată meticulos, printre cusături, în cinci rochii. Croitoreasa era o femeie pe nume Lydia Wells, care, la vremea respectivă, trecea drept nevasta lui Francis Carver.

Patru mii de lire sterline reprezintă o grămadă de bani, iar Carver, fireşte, a dorit să-i recupereze, în momentul în care a descoperit că lada se pierduse. S-a îmbarcat pe corabie spre Hokitika, presupunând probabil că lada fusese livrată acolo din greşeală, şi a dat un anunţ în *West Coast Times,* oferind o recompensă substanţială celui care îi returna lada intactă. A dat anunţul sub numele de Crosbie Francis Wells, prezentând un certificat de naştere pentru confirmarea acestei identităţi, deşi el era cunoscut, atât înainte de asta, cât şi după aceea, sub

numele de Francis Carver. Nu se ştia încă de ce şantajarea lui Lauderback îl obligase (sau îl inspirase) pe Carver să adopte un nume fals. De asemenea, nu se ştia nici de ce certificatul de naştere al lui Crosbie Wells, dacă era într-adevăr autentic, se aflase în posesia lui Carver la acea vreme.

Adevăratul Crosbie Wells (ori poate, se gândea Moody, *vreun alt* Crosbie Wells) trăia singur, ca un pustnic, în Valea Arahura, la câţiva kilometri mai la nord de Hokitika. Wells, un personaj nicidecum ilustru, avea foarte puţine relaţii; înainte să moară fusese foarte puţin cunoscut în Hokitika, iar cele câteva cunoştinţe pe care le avea n-ar fi bănuit niciodată că era un om destul de bogat. Ah Sook, investigând împrejurările morţii lui, la nouă luni după acel anunţ în ziar, a fost cel care a descoperit că Wells dăduse lovitura pe terenurile aurifere din Dunstan în urmă cu câţiva ani, extrăgând aur în valoare de mii de lire. În mod evident, Wells dorise, din motive de el ştiute, să păstreze secretă această informaţie.

Francis Carver a dat anunţul în ziarul *Times* la începutul lui iunie (confirmarea exactă a acestei luni venind de la Benjamin Löwenthal). Pe perioada şederii în Hokitika, Carver i-a oferit lui Te Rau Tauwhare o recompensă pentru orice informaţie pe care acesta i-o furniza despre un om numit Crosbie Wells. Oricum, Tauwhare nu cunoştea niciun om cu numele şi semnalmentele indicate de Carver, iar lada de transport nu a fost găsită; astfel, Carver s-a întors în Dunedin cu mâinile goale.

Anna Wetherell sosise şi ea la Hokitika cu barcul *Godspeed,* îmbrăcată cu rochia de lucru purpurie, închiriată de la noul ei patron, Dick Mannering. Când a aflat, la câteva săptămâni de la sosire, că un cufăr conţinând rochii de damă fusese salvat de pe epava unui vas, Anna le-a cumpărat pe toate cinci.

Nu era ilogic a presupune că Anna nu ştia nimic despre comoara din acele rochii şi nici despre provenienţa lor. Nu vorbise niciodată cu nimeni despre aurul ascuns în rochii şi nici nu încercase vreodată, de vreo manieră vizibilă, să îl scoată din cusături. Moody reflecta la aceste lucruri. Era oare posibil să fie total ignorantă în această privinţă? Fiind o mare consumatoare de opiu, era posibil să nu fi remarcat greutatea neobişnuită a rochiilor pe care le purta, aşa cum ar fi sesizat, probabil, o femeie cu mintea limpede? Totodată, nu era de neglijat faptul

că Anna, aşa cum confirmase Gascoigne, era o cunoştinţă mai veche a Lydiei Wells şi că poate, văzând rochiile, le recunoscuse ca aparţinând acesteia. În fine, se gândea Moody, oricare ar fi fost situaţia, Anna purtase în haine toată acea avere – câte o parte din ea, în funcţie de rochie – tot timpul de atunci, cu excepţia unei perioade de o lună, în septembrie şi octombrie, când stadiul avansat de graviditate o obligase să se îmbrace cu un capot mai larg.

Când Edgar Clinch, proprietarul hotelului unde Anna locuia cu chirie, a descoperit comoara ascunsă în rochii, concluzia lui a fost că proxenetul Dick Mannering se folosea, probabil, de Anna pentru a scoate clandestin minereu brut din terenurile aurifere, cu scopul de a eluda taxele datorate la bancă. Ideea acestei complicităţi frauduloase l-a mâhnit enorm pe Clinch, dar, neavând motive să lanseze acuzaţii la adresa celor doi suspecţi, a preferat să nu facă nimic.

Clinch nu era singura persoană care descoperise din întâmplare comoara ascunsă în rochiile Annei, şi tot la fel, nu era singura persoană care înţelesese greşit substratul posibil al acestui lucru. Băieşul Quee Long dibuise şi el taina comorii ascunse în cusăturile rochiilor femeii – cam în aceeaşi perioadă, de fapt – şi, automat, trăsese aceeaşi concluzie ca Edgar Clinch. Ah Quee ştia din proprie experienţă că Mannering era capabil de orice fraudă, ţinând seama de faptul că bogătaşul îl păcălise şi pe el odată. Ah Quee a decis să îl înveţe minte pe Mannering, plătindu-i cu aceeaşi monedă. A început să sustragă aurul din rochiile Annei, topind pepitele sub formă de plăcuţe şi ştanţându-le cu numele minei de aur Aurora astfel încât să fie sigur că banca avea să le înregistreze ca provenind de la lotul de exploatare unde el era obligat să muncească, lot care la vremea respectivă fusese cumpărat de un tânăr prospector pe nume Emery Staines.

Acţiunea de preluare a aurului din rochiile Annei a durat câteva luni. De fiecare dată când venea în vizită la coliba lui Ah Quee, în Chinatown din Kaniere, Anna era complet toropită de opiu; astfel, în timp ce Anna dormea, Ah Quee putea să scoată aurul din cusături, folosindu-se de ac şi aţă, fără ca ea să aibă habar. Anna nu purta rochia ei oranj de prostituată când se ducea în Chinatown. Din acest motiv, rochia oranj rămăsese

înţesată cu aur încă mult timp după ce Ah Quee extrăsese comoara din celelalte patru toalete.

Nimeni nu ştia cum, sau de ce, aurul topit de Ah Quee fusese furat din seiful staţiei de colectare din colonie. După toate probabilităţile, având în vedere informaţiile existente în acel moment, hoţul era Staines, prospectorul dispărut, care, lucru deloc de neglijat, nu avea niciun motiv pentru o asemenea faptă. Tânărul dispunea de o avere colosală şi, cel puţin potrivit opiniei generale, era colosal de norocos. De ce să vrea să fure, atunci, din aurul produs de băieşul care era obligat prin contract să lucreze la mina lui? Şi de ce să fi ales să depoziteze aurul furat în casa altui om, la o distanţă atât de mare de propriile lui loturi de exploatare? În fine, indiferent care fuseseră motivele tânărului, se gândea Moody, un lucru era cert: Staines nu înregistrase niciodată la bancă profitul realizat de Ah Quee pe numele minei Aurora, aşa cum era obligat prin lege. Lucrul acesta stârnea uimire când te gândeai că, dacă aurul prelucrat ar fi fost înregistrat la bancă, Aurora ar fi devenit peste noapte dintr-o mină sterilă o adevărată sursă de bogăţii.

De asemenea, în mod foarte ciudat, Emery Staines avea legătură şi cu actul de donaţie pe care Cowell Devlin îl descoperise în soba lui Crosbie Wells, un document care, deşi nu purta semnătura lui, avea înscris totuşi numele lui. Din acest act, rezulta că Emery Staines şi Crosbie Wells fuseseră cumva parteneri de afaceri şi că, din motive neştiute, comoara ascunsă în casă era un cadou pe care Emery Staines voia să i-l facă Annei Wetherell. Dar lucrul acesta părea şi mai uluitor, întrucât, indiferent din ce unghi ai fi privit problema, Staines nu putea dărui o cantitate de aur care nu-i aparţinea!

Anna purtase în pântec copilul lui Carver dinainte de a sosi la Hokitika, iar în primăvară începuse să se vadă că era însărcinată. Totuşi, sarcina nu avea să fie dusă până la termen: la mijlocul lunii octombrie, Carver a revenit la Hokitika, s-a certat cu Anna şi a bătut-o crunt. Copilul nenăscut nu avea să supravieţuiască acestei confruntări. Ulterior, Anna sugerase, atunci când îi povestise scena lui Edgar Clinch, că Francis Carver omorâse pruncul cu sânge rece.

Moody întrerupse cronologia evenimentelor pentru a reflecta mai bine la acest nefericit incident. Deşi moartea

pruncului fusese menţionată în trecere de câteva ori în acea seară, nu s-ar fi zis că membrilor adunării le era foarte clar cum se ajunsese la această altercaţie fatală. Din motive de firească discreţie, Moody nu insistase asupra unor informaţii suplimentare, însă acum se întreba care era locul relaţiei dintre Anna şi Carver în schema generală a întregii poveşti. Se mai întreba dacă moartea copilaşului fusese într-adevăr intenţionată, şi, dacă da, ce îl putuse motiva pe Francis Carver să săvârşească o asemenea faptă odioasă. Niciunul dintre cei doisprezece bărbaţi prezenţi în sală nu ar fi putut răspunde, cu obiectivitate, la această întrebare, desigur; nu puteau decât să descrie ceea ce li se spusese că era adevărat.

(Cât de impenetrabilă era mintea celor care absentau, bărbaţi şi femei deopotrivă! Şi cât de înşelătoare, motivele lor! Căci se putea ca Francis Carver să-şi fi ucis copilul într-un gest de repudiere deliberată, din ură, din dorinţa de a împiedica brutal venirea lui pe lume sau, pur şi simplu, în mod accidental. Fără a-i pune direct această întrebare, era imposibil de ştiut exact ce se întâmplase. Chiar şi Anna Wetherell, care susţinuse că Francis Carver era ucigaşul, ar fi putut să aibă nenumărate motive de a minţi.)

Reflectând, aşadar, la toate astea, Moody reluă firul cronologiei.

Te Rau Tauwhare, întâlnindu-se întâmplător cu Carver în dimineaţa zilei de 14 ianuarie, îşi amintise de propunerea pe care acesta i-o făcuse în anul precedent. Pentru doi şilingi, Tauwhare se oferise să-i spună lui Carver unde locuia Crosbie Wells. Cei doi au bătut palma, Tauwhare i-a dat informaţiile, iar Carver a pornit spre Valea Arahura chiar în aceeaşi zi – ultima noapte din viaţa lui Wells. Poate că Francis Carver fusese de faţă când pustnicul murise sau poate că plecase deja înainte ca acesta să moară, însă în ambele cazuri, adusese cu ei un flacon de laudanum, urme ale acestui drog fiind descoperite ulterior în stomacul lui Crosbie Wells, cu prilejul autopsiei. După această întrevedere, Carver s-a întors la Hokitika, a adunat echipajul pe *Godspeed* şi a ridicat ancora, părăsind portul înainte de revărsatul zorilor. De la Hokitika, Carver a călătorit nu la Canton (cum presupusese Balfour), ci la Dunedin, fapt pe care Moody îl putea confirma, din moment ce el însuşi, după douăsprezece

zile de la acea dată, se îmbarcase la Port Chalmers exact pe aceeaşi corabie.

Alistair Lauderback, sosind la coliba lui Wells, după ce Carver plecase de-acolo, l-a găsit pe pustnic mort la masa din bucătărie, cu capul rezemat pe braţe. Şi-a continuat călătoria spre Hokitika, unde a fost intervievat de către editorul Benjamin Löwenthal, care intenţiona să publice un supliment politic în numărul de luni al ziarului *Times.* Löwenthal, aflând de la Lauderback că Crosbie Wells murise, a dedus că în scurt timp proprietăţile acestuia aveau să fie scoase la vânzare. În dimineaţa următoare, l-a informat pe hotelierul Edgar Clinch asupra acestei plauzibile eventualităţi, ştiind că Clinch dorea să investească în terenuri. Imediat, Clinch s-a dus cu depozitul cerut la bancă, unde Charlie Frost i-a facilitat cumpărarea proprietăţii decedatului.

Clinch l-a însărcinat apoi pe Harald Nilssen să golească locuinţa defunctului şi să valorifice bunurile acestuia. Nilssen a dat curs solicitării şi, spre stupefacţia lui, a descoperit o adevărată comoară ascunsă în singura odaie a casei, în locuri unde nici nu te-ai fi aşteptat. Metalul preţios, după ce a fost verificat şi sortat la bancă, a fost evaluat la un pic peste suma de patru mii de lire sterline. După ce lui Nilssen i s-a achitat procentul cuvenit de zece la sută, au mai rămas aproximativ trei mii şase sute de lire; din această sumă, se plătiseră diversele taxe de înmormântare, costuri şi cheltuieli suplimentare, care includeau şi un cadou de treizeci de lire pentru lucrătorul bancar Charlie Frost. Banii rămaşi – reprezentând în continuare o avere în sine – erau reţinuţi în prezent într-un depozit la Banca Centrală. Era puţin probabil însă ca Edgar Clinch să vadă vreun sfanţ din această sumă; Lydia Wells, sosind misterios de la Dunedin la câteva zile după înmormântarea pustnicului, a făcut recurs în instanţă pentru revocarea achiziţionării averii de către Clinch, pe motiv că proprietăţile şi bunurile defunctului îi aparţineau ei de drept.

Bineînţeles, aurul găsit în casa lui Crosbie nu reprezenta suma totală a comorii aflate în joc. Ah Quee nu descususe decât patru dintre cele cinci rochii ale Annei. Ultima porţiune a comorii, cusută în pliurile rochiei oranj cu care Anna făcea trotuarul, fusese descoperită chiar de Anna Wetherell, dar cu

numai două săptămâni în urmă, când şi-a revenit din leşin în puşcărie după o supradoză de drog. Anna presupusese atunci, cum era şi logic, că aurul îi fusese inserat în rochie foarte de curând, având în vedere că nu-şi mai amintea nicidecum ce se întâmplase cu ea în cele douăsprezece ore dinainte de a fi arestată, iar starea ei de confuzie şi buimăceală era gravă. L-a implorat pe Gascoigne să o ajute şi, împreună, au extras metalul preţios din rochia oranj, ascunzându-l într-un sac de făină sub patul lui Gascoigne.

Când Anna s-a întors apoi la Hotelul Gridiron, îmbrăcată cu rochia neagră care aparţinuse soţiei răposate a lui Gascoigne, vechile bănuieli ale lui Edgar Clinch s-au reaprins. Era convins – pe bună dreptate, de data asta – că noua toaletă a Annei avea legătură cu aurul ascuns şi a remarcat cu amărăciune că rochia oranj, cu care Anna se prostitua, dispăruse complet. L-a deranjat enorm când Anna a insistat că nu avea posibilitatea să îşi achite datoriile băneşti faţă de el, deşi el ştia perfect că era plină de aur; căzând pradă furiei şi ranchiunei, i-a vorbit cu răutate şi i-a pus în vedere să evacueze camera.

Dar ameninţările lui Clinch nu au avut consecinţele la care se aştepta el. Anna Wetherell îşi achitase de-atunci toate datoriile faţă de el, dar nu cu aurul din rochii şi nici cu banii câştigaţi legal din prostituţie. Datoria fusese plătită integral chiar în acea după-amiază graţie unui împrumut în valoare de şase lire sterline, pus la dispoziţie de Lydia Wells, văduva lui Crosbie; banii datoraţi de Anna lui Mannering, pe care bogătaşul îi estima la peste o sută de lire sterline, ar fi urmat să fie acoperiţi din aurul pe care ea şi Gascoigne îl extrăseseră din rochia oranj. Din acel moment, Anna părăsise definitiv Hotelul Gridiron. Fusese invitată să locuiască pe viitor împreună cu Lydia Wells la Norocul Drumeţului, unde nu va mai practica meseria de prostituată.

Ştia oare Lydia Wells că lada de transport pierdută de Carver ajunsese în Hokitika şi că rochiile fuseseră cumpărate de Anna şi că aurul din coliba lui Crosbie Wells era acelaşi aur cu care Carver îl şantajase pe politicianul Lauderback cu vreo zece luni în urmă? Răspunsul la această întrebare depindea întru totul de Anna. Cât de mult ştia Anna despre implicarea ei în această afacere ce semăna cu un cerc vicios? Şi cât de mult, de

fapt, era ea dispusă să îi dezvăluie Lydiei Wells? Era foarte posibil ca Anna să *nu* ştie că rochiile fuseseră cândva ale Lydiei. În acest caz, nici doamna Wells nu avea cum să afle că rochiile ajunseseră la Anna, din moment ce aceasta purta în continuare rochia neagră, care îi aparţinuse cândva soţiei răposate a lui Gascoigne, intenţionând să rămână în doliu o perioadă de timp. Bineînţeles, se gândea Moody, dacă s-ar fi întâmplat ca Anna să deschidă dulapul din odaia ei, ar fi fost suficient ca văduva să recunoască rochiile, dar, având în vedere că în prezent acestea erau căptuşite cu greutăţi amăgitoare din plumb, inserate acolo de aurarul Quee, n-ar fi fost exclus ca doamna Wells să nu-şi dea seama, văzând sau chiar pipăind rochiile, că averea originală fusese înlocuită cu un surogat fără valoare. Clinch se păcălise deja la fel. Moody se întreba dacă nu cumva tocmai în virtutea acestei false certitudini văduva se grăbise să achite datoria Annei în acea după-amiază.

Totuşi, dacă Anna *ştia* că cele cinci rochii aparţinuseră cândva Lydiei Wells, atunci cu siguranţă ştiuse şi de aurul ascuns în ele în tot acest timp, ceea ce însemna că ştiuse şi de şantajarea lui Lauderback, dar şi de vânzarea silită a vasului *Godspeed* cu zece luni în urmă. Din această perspectivă, se gândea Moody, circumstanţele în care pruncul Annei fusese ucis deveneau subit *foarte* pertinente pentru misterele actuale, căci relaţia Annei cu Francis Carver, la fel ca relaţia ei cu Lydia Wells, era o chestiune despre care niciunul dintre bărbaţii prezenţi în sală nu ştia absolut nimic.

Cu un aer absent, Moody îşi plimba degetul pe buza paharului. Nu se putea să nu existe o explicaţie mai bună pentru toate astea, în afară de simplul hazard corelativ al împrejurărilor. Cum spusese Balfour acum câteva ceasuri? „Un şir de coincidenţe nu poate fi o coincidenţă”? Şi ce era o coincidenţă, îşi zise Moody, dacă nu o clipă încremenită într-o secvenţă care nu şi-a găsit încă explicaţia?

— Asta e ce ştim noi, oricum, adăugă Balfour scuzându-se cumva. Nu înseamnă prea mult, ca informaţie, domnule Moody, însă demonstrează ce ne-a adus aici astă-seară; cauza, cum spuneam, a adunării noastre.

— E un pic mai mult decât s-ar fi aşteptat, poate, spuse Dick Mannering.

— Întotdeauna e aşa când este vorba despre adevăr, replică Balfour.

Moody se uita de la unul la altul. Niciunul nu putea fi considerat „vinovat”, la fel cum niciunul nu putea fi considerat „nevinovat”. Ce legătură aveau ei – erau asociaţi? Complici? Prinşi, fără să vrea, în această poveste? Moody se încrunta nedumerit. Simţea că nu găsea cuvântul potrivit pentru a descrie relaţia dintre ei. Pritchard folosise cuvântul „conspiraţie”, dar termenul nu părea adecvat, întrucât implicarea fiecăruia era absolut întâmplătoare, iar legătura fiecăruia cu evenimentele respective era complet diferită. Nu, adevăraţii agenţi şi adevăraţii conspiratori erau, indiscutabil, bărbaţii şi femeile care *nu* erau de faţă, fiecare cu un secret pe care, el sau ea, încerca să-l ascundă!

Moody începu să-i analizeze pe cei absenţi din sală.

Francis Carver, aşa cum se afirmase de nenumărate ori în acea seară, era cu certitudine „în spatele” unor lucruri. Potrivit relatării lui Lauderback cel puţin, Carver era un şarlatan sadea, care practica adesea şantajul; mai mult chiar, îl vizitase pe Crosbie Wells în ziua morţii acestuia, ba poate chiar îl văzuse murind. Această proastă reputaţie nu trebuia ignorată, dar nici nu se cuvenea să i se acorde o importanţă excesivă, reflectă Moody: Carver nu putea fi „în spatele” tuturor maşinaţiilor simultan, şi în niciun caz nu ar fi putut urzi o intrigă atât de bine pusă la punct încât să incrimineze concomitent doisprezece bărbaţi.

Apoi, mai era şi Lydia Wells, pretinsa soţie *atât* a lui Wells, *cât* şi a lui Carver, fosta amantă a lui Alistair Lauderback, iar acum (cum îi mărturisise recent lui Gascoigne) logodnica clandestină a unui bărbat nenumit. La fel ca Francis Carver, doamna Wells se dovedise capabilă de cel mai necruţător şantaj şi de cele mai elaborate minciuni. De asemenea, acţionase odată în parteneriat cu Carver. Temeinicia pretenţiilor ei asupra averii lui Crosbie Wells urma să fie stabilită de instanţă la momentul cuvenit, deşi, chiar dacă solicitarea ei *era* întemeiată, reflectă Moody, metoda revendicării era, în cazul cel mai bun, nepoliticoasă, iar în cazul cel mai rău, de-a dreptul nemiloasă. În opinia lui Moody, Lydia Wells nu merita încredere nici cât Francis Carver măcar, deşi bineînţeles această suspiciune era

nerezonabilă, din moment ce el nu o întâlnise şi nici nu o văzuse vreodată; o cunoştea doar din auzite, prin relatări care de care mai fragmentate şi mai eterogene.

Moody trecu acum la celălalt cuplu, Anna Wetherell şi Emery Staines, care fuseseră împreună în noaptea de 14 ianuarie, cu câteva ceasuri înainte ca Anna să îşi piardă cunoştinţa, iar Emery să dispară. Ce se întâmplase, de fapt, în acea noapte şi ce rol jucaseră ei, cu bună ştiinţă sau nu, în afacerea Crosbie Wells? Judecând după aparenţe, s-ar fi zis că Emery Staines avea tot norocul din lume, iar Anna, niciun pic de noroc. Cu toate astea, Anna fusese la un pas de moarte, dar scăpase cu viaţă, pe când Staines, se presupunea, nu scăpase. Pe Moody îl frapa ideea că fiecare bărbat în parte, dintre cei prezenţi acolo, era în felul lui teribil de invidios pe Staines şi teribil de gelos din cauza Annei. Staines, ca prospector, nu împărţea norocul cu niciunul, iar pe Anna, ca târfă a coloniei şi proprietate comună, o împărţeau cu toţii.

Mai rămâneau politicianul şi temnicerul. Moody îi analiză la un loc. Alistair Lauderback, asemenea oponentului său George Shepard, era un delegator, un om care se afla la adăpost de consecinţele depline ale acţiunilor lui, prin faptul că toanele îi erau cel mai adesea puse în practică de către alţi indivizi. Mai existau şi alte paralelisme. Lauderback urma să candideze curând pentru locul de deputat al regiunii Westland; Shepard urma să înceapă curând construcţia penitenciarului şi a azilului de pe faleză, la Seaview. Lauderback avusese legături în trecut cu Lydia Wells, fosta lui amantă de la tripou, la fel cum Shepard avusese legături în trecut cu Francis Carver, fostul lui deţinut de la închisoarea din Sydney.

În mintea lui, Moody aranjase aceste figuri exterioare în trei perechi: văduva şi traficantul: politicianul şi temnicerul; prospectorul şi târfa. Această sistematizare îl mulţumea, fiindcă Moody avea o minte ordonată, iar tiparele de orice fel îi dădeau un sentiment de siguranţă. Avu chiar fantezia să se întrebe ce rol juca el în această stranie încâlceală de asocieri, care rămânea încă să fie descifrată. Se întreba dacă nu avea şi el, poate, un personaj opus. Crosbie Wells, eventual? Să fie oare un om decedat omologul lui? Moody îşi aminti, dintr-odată, vedenia de pe barcul *Godspeed*, şi involuntar îl trecu un fior.

— Spune-ne şi nouă la ce te gândeşti, interveni Harald Nilssen, iar Moody îşi dădu seama că bărbaţii din sală aşteptau de ceva vreme ca el să vorbească.

Se uitau toţi la el cu aceeaşi expresie de aşteptare şi speranţă, emoţiile fiecăruia fiind mai mult sau mai puţin vizibile, în funcţie de temperamentul individual. „Prin urmare, eu urmează să fiu cel care dezleagă misterul” se gândi Moody. „Detectivul, acesta este rolul pe care eu trebuie să-l joc!”

— Să nu-l presăm, adăugă Harald Nilssen, adresându-se întregii adunări, deşi el fusese cel care îl îndemnase pe Moody să rupă tăcerea. Să-l lăsăm să vorbească atunci când consideră el că e momentul.

Dar Moody constata că nu era în stare să vorbească. Se uita de la un chip la altul, neştiind ce să spună.

După câteva clipe, Pritchard se aplecă spre el şi puse un deget lung pe braţul fotoliului lui Moody.

— Domnule Moody, spuneai că ai descoperit ceva în cala vasului *Godspeed* – un lucru care te-a făcut să te îndoieşti de caracterul onest al acelui transport. Despre ce era vorba?

— Lada de transport, poate? spuse Balfour.

— Opiu? spuse Mannering. Ceva legat de opiu?

— Să nu-l presăm, spuse Nilssen din nou. Lăsaţi-l să răspundă cum consideră el.

Walter Moody intrase în fumoar, în acea seară, fără nici cea mai mică intenţie de a divulga ce se întâmplase în timpul voiajului său de la Dunedin. De-abia reuşise să înţeleagă el ceea ce văzuse, darămite să le mai explice desluşit şi altora. Totuşi, în contextul poveştii care tocmai îi fusese relatată, îşi dădea seama că recenta experienţă prin care trecuse oferea, în felul ei, o explicaţie.

— Domnilor, spuse el în cele din urmă. Am fost onorat de încrederea pe care mi-aţi acordat-o în această seară şi ţin să vă mulţumesc pentru povestea pe care mi-aţi depănat-o. Am şi cu să vă ofer în schimb o poveste. Există câteva aspecte prin care cred că povestirea mea vă poate interesa, deşi teamă mi-este că, din păcate, nu voi face decât să înlocuiesc actualele voastre nedumeriri cu altele noi.

— Da, da, spuse Balfour. Aveţi cuvântul, domnule Moody. Te poftim să iei cuvântul.

Ascultător, Moody se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele spre şemineu; imediat însă se simţi de-a dreptul penibil, regretând că nu rămăsese aşezat pe fotoliu. Îşi încleştă mâinile una de cealaltă, la spate, şi se legănă de câteva ori pe călcâie înainte de a vorbi.

— Ţin să vă spun de la bun început, zise el în cele din urmă, că, probabil, vă pot da noutăţi despre Emery Staines.

— Bune sau proaste? zise Mannering. Trăieşte? L-ai văzut?

Aubert Gascoigne părea din ce în ce mai acru, de fiecare dată când Mannering deschidea gura. Nu-l iertase pe bogătaş pentru bădărănia lui din acea după-amiază şi era puţin probabil să-l ierte prea curând. Gascoigne nu suporta să fie umilit şi ţinea supărarea mult timp. La această întrerupere, sâsâi sonor printre dinţi, cu un aer dezaprobator.

— Nu ştiu sigur, replică Moody. Trebuie să vă previn, domnule Mannering, aşa cum trebuie să vă previn pe voi toţi, că povestea mea cuprinde anumite detalii care (cum să mă exprim eu mai bine?) nu mă conduc imediat la o concluzie raţională. Sper să mă iertaţi dacă nu v-am dezvăluit întreaga poveste a călătoriei mele încă de mai devreme, la începutul serii; mărturisesc, nu ştiam nici eu ce să înţeleg din tot ce s-a întâmplat.

În cameră se aşternuse o tăcere adâncă.

— Vă amintiţi, probabil, spuse Moody, că voiajul meu pe corabie de la Dunedin până pe Coasta de Vest s-a desfăşurat pe o mare foarte agitată; vă mai amintiţi, sper, de asemenea, că biletul pe care l-am cumpărat foarte în pripă nu îmi asigura un loc în cuşetă, ci doar un mic spaţiu pe coridor, la clasa a treia. În cotlonul acesta, unde era o beznă neagră şi puţea urât, era imposibil ca un om să poată sălăşlui. Când s-a dezlănţuit furtuna, domnilor, eu eram pe punte, unde stătusem aproape pe toată durata călătoriei. La început, am crezut doar că vremea se înrăutăţise brusc, cu vânt şi ploaie, dar numai atât. Însă, treptat, pe măsură ce vijelia se înteţea, am început să fiu din ce în ce mai panicat. Fusesem avertizat că marea în largul Coastei de Vest poate fi foarte zbuciumată şi că, la orice voiaj spre minele de aur, Moartea şi Coşmarul joacă barbut cu vieţile călătorilor. Şi eram foarte speriat. Aveam geamantanul cu mine. M-am gândit să-l duc înapoi în cală astfel încât, dacă se întâmpla să fiu

măturat de valuri peste bord, măcar documentele mele să se păstreze şi să pot avea parte de o slujbă de înmormântare, în care să fiu pomenit pe numele meu adevărat. Vă aduceţi aminte, probabil, că faţă de marinarii de pe chei mă prezentasem cu un nume fals: le arătasem actele de identitate care aparţineau altui om. Ideea de a fi pomenit sub un nume fals la propria-mi înmormântare...

— Oribil, spuse Clinch.

— Mă înţelegeţi, spuse Moody înclinând capul. În fine, m-am căznit să ajung pe punte, ţinând strâns geamantanul la piept, şi am deschis capacul tambuchiului din faţă, foarte anevoios, din cauză că vântul sufla în rafale şi nava se clătina în toate direcţiile. Am reuşit într-un târziu să deschid trapa şi am aruncat geamantanul în gaura de dedesubt... dar ţinta mea a fost nereuşită. Clapa încuietorii s-a înţepenit în marginea punţii de dedesubt; geamantanul s-a deschis şi tot conţinutul a sărit afară. Lucrurile mele erau acum împrăştiate prin cală, aşa că am fost nevoit să cobor scara, tremurând, după ele. Mi-a luat destul timp până să ajung jos. În cală era foarte întunecos; totuşi, la fiecare legănare a vasului, ba într-o parte, ba în cealaltă, o rază de lumină pătrundea prin deschizătura punţii, măturând cala de jur împrejur, ca proiectorul unui far. Era acolo o duhoare cumplită. Lăzile gemeau prinse în curele şi lanţuri, făcând un zgomot infernal. Erau şi câteva cuşti cu gâşte şi multe capre. Bietele vietăţi cârâiau şi behăiau disperate, cum nu se putea mai groaznic. M-am apucat să-mi adun lucrurile cât mai eficient cu putinţă, nevrând să rămân acolo mai mult decât era necesar. În toată acea cacofonie totuşi am început să percep şi un alt sunet. Un fel de ciocănit venea din lada de transport aflată chiar lângă mine – un ciocănit furios şi suficient de puternic încât să se facă auzit peste toată hărmălaia din jur.

Balfour devenise foarte atent.

— După cum se auzea, continuă Moody, ai fi zis că un om era încuiat înăuntru şi se zbătea disperat, lovind cu mâinile şi cu picioarele. Am strigat „alo” şi, împleticindu-mă, m-am apropiat – corabia se clătina îngrozitor –, iar dinăuntru am auzit un glas repetând iarăşi şi iarăşi: „Magdalena, Magdalena, Magdalena”. Mi-am dat seama atunci că, în ladă, era un bărbat, şi nu un guzgan sau vreo altă dihanie. M-am apucat să smulg cuiele care

ţineau capacul închis, lucrând cât puteam eu de repede, iar până la urmă am reuşit să desfac capacul. Cred că asta se întâmpla pe la ora două după-amiaza, adăugă Moody cu o oarecare emfază. În orice caz, mai aveam patru sau cinci ceasuri până să ajungem la Hokitika.

— Magdalena, spuse Mannering. Asta e Anna.

Gascoigne părea furios.

Moody se uită la Mannering.

— Iertaţi-mă, spuse el. Dar nu prea înţeleg. Este Magdalena cel de-al doilea prenume al domnişoarei Wetherell?

— Este numele cu care se strigă o târfă, explică Mannering.

Moody scutură din cap, în semn că el tot nu înţelegea.

— Da, aşa cum oricărui câine îi spui Cuţu şi oricărei vaci îi spui Joiana.

— Ah, da, înţeleg, zise Moody gândind în sinea lui că tipul ar fi putut să dea două exemple mai atrăgătoare, având în vedere că proxenetismul era domeniul lui de activitate.

— Eventual, spuse tacticos Benjamin Löwenthal, eventual putem spune – cu îndoielile de rigoare, desigur – că bărbatul din acea ladă de transport era Emery Staines.

— Îi căzuse cu tronc Anna, asta e sigur, confirmă Mannering.

— Vasăzică, Staines dispare exact în ziua în care Carver ridică ancora! exclamă Balfour trăgându-se mai în faţă. Şi exact în aceeaşi zi se pierde şi lada mea! Bineînţeles: asta e explicaţia! Staines se bagă în ladă – Carver şterpeleşte lada – Carver îşi ia tălpăşiţa pe mare!

— Dar cu ce scop? spuse Pritchard.

— N-ai văzut cumva ce scria pe specificaţia de transport? Pe conosament?

— Nu, n-am văzut, răspunse sec Moody.

Nu terminase de povestit şi nu-i plăcea să fie întrerupt când vorbea. Însă, aşa cum se întâmplase de nenumărate ori deja pe parcursul serii, liniştea ce se aşternuse în sală se preschimbase şi acum într-un zumzet haotic, fiecare ţinând să-şi exprime presupunerile sau surprinderea.

— Emery Staines – pe corabia lui Carver! zicea Mannering. Întrebarea care se pune este dacă s-a ascuns de bunăvoie acolo – asta ar fi o posibilitate; dacă a fost adus la bord din întâmplare

– asta ar fi altă posibilitate; sau dacă nu cumva Carver a pus mâna pe el şi a decis să-l încuie într-o ladă de transport în deplină cunoştinţă de cauză – asta ar fi o a treia posibilitate.

Nilssen scutură din cap.

— Ce-a zis omul totuşi – că, de fapt, capacul era bătut în cuie! Nu poţi face *asta* dinăuntrul lăzii!

— Oricum, lada aia era ca un coşciug. Cum să respiri, dacă e perfect închisă?

— Păi, o ladă e făcută din stinghii de lemn, cu spaţii între ele, cât de cât...

— Degeaba, tot te sufoci, e limpede!

— Tom: lada ta de transport. Era loc suficient înăuntru cât să încapă un bărbat în toată firea?

— Chiar aşa, cât de mare e o ladă de transport, de fapt?

— Nu uitaţi că Staines şi Carver sunt parteneri de afaceri.

— Cam de mărimea unei căruţe. Precis le-aţi văzut stivuite pe chei. Un bărbat poate sta lungit înăuntru foarte comod.

— Parteneri de afaceri la o mină sterilă!

— Ciudat totuşi cum de era încă în ladă pe drumul de *întoarcere* de la Dunedin. Nu-i aşa că-i ciudat? Aproape că-ţi vine să crezi că Francis Carver habar n-avea că tipul era acolo.

— Ar trebui să-l lăsăm pe domnul Moody să termine de povestit.

— *Halal* asemenea comportare cu partenerul tău de afaceri – să-l laşi să moară încuiat într-o ladă!

Singurii bărbaţi care nu se alăturaseră acestui vacarm de supoziţii erau cei doi chinezi, Quee Long şi Sook Yongsheng, care şedeau foarte drepţi, cu ochii pironiţi solemn asupra lui Moody – aşa cum făcuseră pe toată durata serii. Moody întâlni privirea lui Ah Sook şi, deşi expresia acestuia rămase aceeaşi, lui Moody i se păru că desluşeşte în ochii lui un fel de simpatie, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită că înţelegea foarte bine nemulţumirea şi iritarea lui.

Lipsa unui grai comun îl împiedicase pe Ah Sook să depene în faţa adunării din acea seară întreaga poveste despre relaţia lui cu Francis Carver, şi, drept urmare, vorbitorii de engleză prezenţi acolo nu aflaseră mai nimic despre asocierea anterioară dintre cei doi, în afară de faptul că Francis Carver săvârşise un omor, iar Ah Sook luase decizia să se răzbune pe

el. Moody se gândea acum la situaţia lui Ah Sook, privind lung în ochii negri ai chinezului. Se întreba ce se întâmplase, de fapt, între cei doi bărbaţi în trecut. Ah Sook le mărturisise doar că el îl cunoştea pe Carver de când era mic; altceva nu divulgase. Moody estima că Ah Sook avea cam patruzeci şi cinci de ani, ceea ce însemna că se născuse la începutul anilor 1820; rezulta, atunci, că îl întâlnise pe Carver în timpul războaielor din China.

— Domnule Moody, spuse Cowell Devlin. Dă-ne voie să te întrebăm direct. *Dumneata* crezi că omul din acea ladă de transport ar fi putut să fie Emery Staines?

Toată lumea amuţi imediat.

— Eu nu l-am întâlnit niciodată pe domnul Staines, aşa că nu aş avea cum să-l recunosc dacă l-aş vedea, spuse Moody pe un ton crispat. Însă, da, asta e presupunerea mea.

Pritchard făcea nişte calcule în cap.

— Dacă Staines ar fi stat în lada aceea de când Carver a plecat pe mare la Dunedin, asta ar însemna treisprezece zile fără apă sau aer.

— Număr ghinionist, mormăi careva, iar Moody constată surprins că *treisprezece* era şi numărul bărbaţilor reuniţi în prezent în fumoar, şi că *el* era cel de-al treisprezecelea acolo.

— Dar e posibil aşa ceva – treisprezece zile? întrebă Gascoigne.

— Fără apă? Cumva, la limită, răspunse Pritchard lovindu-şi uşor bărbia. Dar fără aer, bineînţeles, e imposibil.

— Dar poate că n-a fost în ladă de la plecarea din Hokitika, sublinie Balfour. Poate a fost pus în ladă la Dunedin – deşi, dacă de bunăvoie sau cu forţa...

— Eu n-am terminat încă tot ce aveam de povestit, spuse Moody.

— Da, zise Mannering. Are dreptate! N-a terminat. Ia ţineţi-vă gura.

Supoziţiile conteniră. Moody se legănă pe călcâie din nou şi, după câteva clipe, reluă firul poveştii.

— Odată ce m-am convins că înăuntru era într-adevăr un om, spuse el, l-am ajutat să iasă afară – cu anevoinţă, fiindcă era foarte slăbit şi abia dacă mai putea să respire. Părea să se fi vlăguit complet, tot zbătându-se înăuntru. I-am lărgit legătura de la gât – purta cravată – şi exact în acel moment a început să

sângereze la piept.

— L-ai tăiat cumva cu ceva? spuse Nilssen.

Dar de data asta Moody nu mai răspunse; ţinând ochii închişi, continuă ca în transă.

— Sângele ţâşnea bolborosind, ca dintr-o pompă; omul se ţinea cu mâna de piept, încercând să oprească şuvoiul, şi în tot acest timp rostea icnind numele acela: „Magdalena, Magdalena...” Mă uitam îngrozit la el, domnilor. Nu eram în stare să vorbesc. Volumul...

— S-a zgâriat cumva de ladă? insistă Nilssen.

— Sângele ţâşnea efectiv din corpul lui, spuse Moody deschizând ochii. Nu era în niciun caz o zgârietură, domnule. *Eu* nu aveam cum să-l fi zgâriat decât poate cu unghia, deşi îmi tai unghiile foarte scurt, după cum puteţi observa. Şi repet, sângele a început să ţâşnească abia *după* ce omul a ieşit din ladă şi s-a aşezat în capul oaselor. M-am gândit că poate era din cauza vreunui ac de cravată – dar nu, nu purta ac la cravată. Cravata fusese legată ca o fundă.

— Înseamnă că era deja rănit, spuse Pritchard încruntându-se. Înainte ca dumneata să deschizi lada. Poate că se tăiase până ca dumneata să ajungi în cală.

— Poate, spuse Moody fără convingere. Din păcate însă, mie toată această întâmplare nu mi se pare prea...

— Cum?

— Ei bine, spuse Moody adunându-şi gândurile. Daţi-mi voie să vă spun de-a dreptul: rana aceea nu mi s-a părut... naturală.

— Nu era „naturală”? repetă Mannering.

Moody părea jenat. Convingerea lui era că raţiunea avea proprietăţi analitice; de aceea, credea în puterea logicii cu aceeaşi calmă siguranţă cu care credea în capacitatea lui de a percepe logica lucrurilor. Adevărul, pentru el, putea fi adus la perfecţiune, fiindcă un adevăr perfect era întotdeauna întru totul splendid şi limpede. Am menţionat deja că Moody nu avea vreo religie şi, de aceea, nu percepea niciun fel de adevăr în mistere, în lucrurile inexplicabile şi neexplicate, în acele neguri care înceţoşează percepţia ştiinţifică a omului, la fel cum ceaţa întuneca acum cerul din Hokitika.

— Ştiu că sună foarte straniu, zise el, însă eu nu sunt absolut sigur că omul din lada de transport era viu. La lumina

vagă din cală, în umbrele de-acolo...

Dar lăsă fraza neterminată, reluând apoi cu un glas mai răguşit:

— Vreau să vă spun că nu sunt sigur dacă aş putea numi „om” ceea ce a ieşit din ladă.

— Dar *ce,* atunci? zise Balfour. Ce era, dacă nu „om”?

— O arătare, replică Moody. O vedenie, probabil. Un strigoi. Ştiu, pare o prostie ce spun eu acum. Poate Lydia Wells ar putea descrie asta mai bine decât mine.

Urmă un scurt moment de linişte.

— Ce s-a întâmplat în continuare, domnule Moody? întrebă Frost.

Moody se întoarse spre bancher, răspunzând:

— Am reacţionat ca un laş. M-am întors, am înşfăcat geamantanul şi am urcat în grabă scara, sus, pe punte. L-am lăsat acolo – sângerând în continuare.

— Presupun că n-ai văzut totuşi specificaţia de transport de pe ladă, zise Balfour din nou, dar Moody nu-i răspunse.

— Asta a fost ultima întâlnire pe care ai avut-o cu omul acela? întrebă Löwenthal.

— Da, spuse Moody cu o apăsare pe suflet. Nu m-am mai încumetat să cobor în cală, iar când am ajuns la Hokitika, pasagerii au fost transportaţi la ţărm cu un şlep. Dacă omul acela era într-adevăr *real,* dacă el *era* Emery Staines, atunci înseamnă că se află la bordul corăbiei *Godspeed* şi în momentul de faţă, la fel ca Francis Carver, desigur. Sunt amândoi pe corabie, imediat lângă gura râului, aşteptând mareea prielnică. Dar poate că a fost doar imaginaţia mea. Omul din cală, sângele, toate astea. N-am suferit niciodată de halucinaţii, dar... în fine; vedeţi că nu mai ştiu nici eu ce să cred. Totuşi, la vremea respectivă, eram sigur ca văzusem un strigoi.

— Poate chiar ai văzut, spuse Devlin.

— Poate chiar am văzut, repetă Moody înclinând capul. Sunt dispus să accept adevărul acestei explicaţii, dacă se vor găsi suficiente dovezi convingătoare. Însă, iertaţi-mă, vă rog, dacă în opinia mea această explicaţie rămâne de domeniul fantasticului.

— Stafie sau nu, se pare totuşi că ne apropiem în sfârşit de o rezolvare a enigmei, spuse Löwenthal, care părea foarte obosit. Mâine dimineaţă, când domnul Moody se va duce pe chei

ca să îşi ia cufărul...

Dar Löwenthal fu întrerupt. Uşa fumoarului se deschise brusc, trântindu-se de perete atât de violent, încât toţi membrii adunării tresăriră speriaţi. Ca unul, se întoarseră cu toţii spre uşă, unde îl văzură pe feciorul lui Mannering, gâfâind şi ţinându-se cu mâna de mijloc din cauza unui junghi.

— Luminile, icni el.

— Ce e? spuse Mannering săltându-se în picioare. Care lumini? Ce s-a întâmplat?

— Luminile de pe bancul de nisip, gâfâi băiatul, în continuare chircit de durere.

— Dar zi odată ce e!

— Nu pot...

Şi începu să tuşească.

— Ce naiba te-a apucat să alergi aşa? zbieră Mannering. Ţi-am dat ordin să stai de pază afară! Asta însemna să stai *pe loc*, fir-ar să fie, nu să te plimbi când ai tu chef! Nu pentru asta te plătesc!

— *Godspeed*, îngăimă băiatul până la urmă.

Dintr-odată, toată sala încremeni.

— *Godspeed?!* se răsti Mannering cu ochii bulbucaţi. Ce-i cu *Godspeed*? Vorbeşte, tâmpitule!

— Luminile de navigaţie de pe bancul de nisip, spuse feciorul S-au stins... din cauza vântului... iar mareea...

— Ce s-a *întâmplat*?

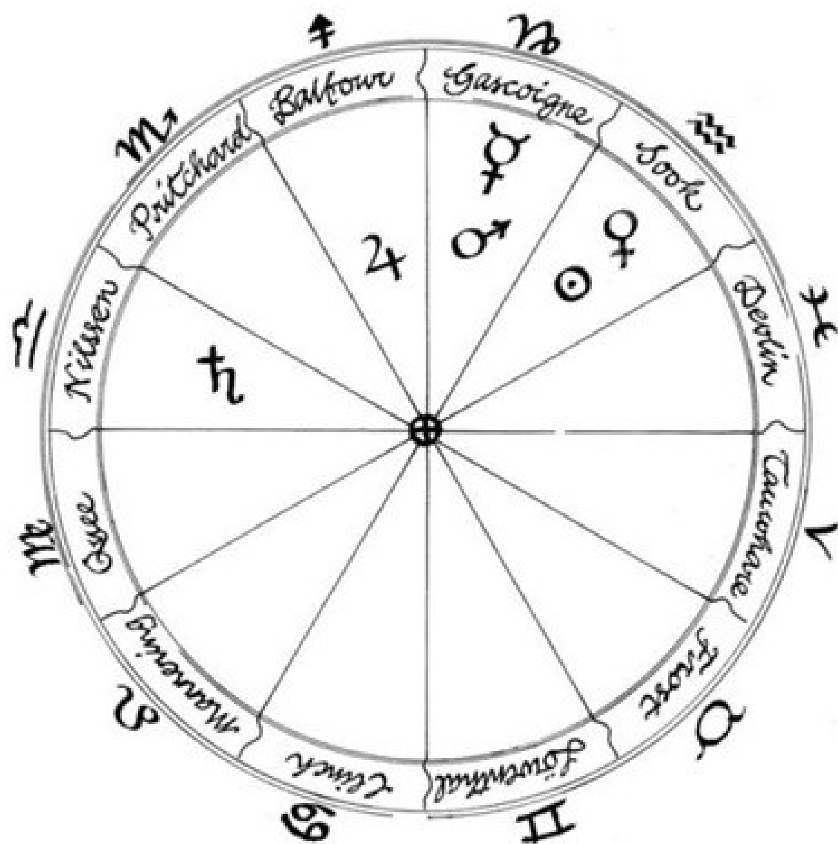
— *Godspeed* a eşuat, spuse băiatul. S-a afundat în nisip – s-a răsturnat acum nici zece minute. Arborele mare s-a frânt, şi pe urmă barcul s-a răsturnat din nou, şi pe urmă valurile au intrat prin trape şi au tras nava la fund. S-a scufundat, domnule. S-a scufundat. *Godspeed* a naufragiat.

PARTEA A DOUA

AUGURE

18 FEBRUARIE 1866

42° 43’ 0” SUD 170° 58’ 0” EST

ECLIPTICĂ

În care loialităţile noastre s-au schimbat, după cum arată limpede faptele noastre.

Trei săptămâni au trecut de când Walter Moody a păşit prima oară pe nisipul din Hokitika, de când a avut loc întrunirea secretă de la Coroana şi de când barcul *Godspeed* a ajuns să se alăture celorlalte epave de pe bancul de nisip. Cei doisprezece bărbaţi se salută cu subînţeles când se văd acum, aidoma unui pietrar când se întâlneşte cu un membru al breslei lui, la lumina zilei, şi schimbă cu el o privire elocventă şi gravă. Dick Mannering a mişcat scurt din cap, salutându-l pe Cowell Devlin, pe drumul spre Kaniere; Harald Nilssen şi-a săltat de doua ori pălăria de pe creştet, văzându-l pe Thomas Balfour; Charlie Frost şi-a dat bineţe cu Joseph Pritchard când stăteau la coadă pentru micul dejun într-un birt de trei parale. Un secret are întotdeauna efectul de a consolida prieteniile abia înjghebate, la fel cum poate face şi impresia împărtăşită de mai mulţi că o persoană din exterior este de blamat. Pe bărbaţii de la Coroana nu îi uneau neapărat convingerile lor comune, putem noi observa, cât mai degrabă temerile lor împărtăşite, care sunt, în general, direcţionate spre exterior. Analizându-i în felurite moduri, pe Alistair Lauderback, George Shepard, Lydia Wells, Francis Carver, Anna Wetherell şi Emery Staines, bărbaţii de la Coroana au ajuns la constatări din ce în ce mai sugestive, în ciuda faptului că nimic nu a fost demonstrat, nimeni nu a fost judecat şi nici vreo nouă informaţie nu a ieşit la lumină. Părerile lor au devenit mai fanteziste, ipotezele lor mai rupte de realitate, sfaturile lor mai neadecvate. Suspiciunea neconfirmată tinde, cu timpul, să devină rebarbativă, aberantă şi supusă vicisitudinilor umorii, căpătând toate trăsăturile obişnuitei superstiţii, iar bărbaţii de la Hotelul Coroana, a căror pânză de loialităţi este ţesută, de fapt, din firul strălucitor al timpului şi al mişcării, sunt lipsiţi, asemenea tuturor oamenilor, de orice imunitate la influenţe.

Căci planetele şi-au schimbat locul în raport cu fundalul

rotitor al stelelor. Soarele a înaintat cu o doisprezecime pe roata înclinată a căii lui ecliptice, iar cu acea mutare vine o nouă ordine a lumii, o nouă perspectivă asupra întregului. Cu Soarele în Capricorn, eram rezervaţi, exigenţi şi trufaşi în detaşarea noastră. Când priveam la Om, urmăream să îl îndreptăm: deplângeam eşecurile lui şi măsurăm talentele lui. Nu ne puteam imagina cum ar fi putut el să fie, dacă ar fi fost ispitit să îşi trădeze firea – sau, chiar mai bine, dacă s-ar fi trădat singur fără vreo ispitire. Dar nu există adevăr în afară de adevărul în corelaţie, iar corelaţia cerească este compusă din roţi în mişcare, axe înclinate, cadrane rotative; este o orchestraţie ca un mecanism de ceasornic, schimbându-se la fiecare minut, niciodată repetându-se, niciodată oprindu-se. Nu ne mai adăpostim într-o rememorare privilegiată a trecutului. Acum, privim în afară, prin fantasma propriilor noastre convingeri: vedem lumea aşa cum dorim să o aducem la perfecţiune şi ne imaginăm că am sălăşlui acolo.

BERBEC ÎN CASA A TREIA

În care Te Rau Tauwhare porneşte să-şi caute de lucru, iar sugestiile lui Löwenthal sunt respinse.

Când Te Rau Tauwhare ajunse la sediul ziarului de pe strada Weld, uşa era deschisă şi proptită de perete cu un cuier, iar dinăuntru se auzea un fluierat. Fără să mai bată la uşă, intră direct, traversând sala de primire spre atelierul din spate, unde editorul publicaţiei, Benjamin Löwenthal, şedea la bancul de lucru, pregătind formele de tipar pentru ediţia de luni a ziarului *West Coast Times.*

În mâna stângă, Löwenthal ţinea un vingalac de metal, cam de dimensiunea unei rigle cum au şcolarii; cu mâna dreaptă, selecta şi aşeza cu dexteritate mici blocuri de litere, cu semnul grafic înspre exterior, pe marginea dreptunghiulară a vingalacului, o operaţiune ce presupunea abilitatea de a citi nu numai de la dreapta la stânga, ci şi de-a-ndoaselea, deoarece textul cules apărea deopotrivă în oglindă şi inversat. După ce compunea rândul, îl transfera în formă, o tavă de metal plată, un pic mai mare decât o pagină finită de ziar; sub fiecare rând, introducea fâşii subţiri de plumb, pentru a crea un spaţiu între rânduri, şi câteodată, o riglă proeminentă din alamă pentru a produce o subliniere vizibilă. După ce transfera în formă şi ultimul rând de text, insera pene de lemn de jur împrejurul marginii tăvii, pe care le bătea cu un ciocănel, ca să fixeze bine zaţul cules; apoi, nivela suprafaţa zaţului cu o bucată de lemn, pentru ca blocurile de litere să fie toate la aceeaşi înălţime. În cele din urmă, înmuia rola manuală într-o tavă cu cerneală, acoperea întregul zaţ cu un strat subţire de tuş lucios – lucrând iute, deoarece cerneala se usca foarte repede – şi aşternea o foaie de ziar deasupra. Löwenthal tipărea întotdeauna manual primul şpalt, ca să poată corecta eventualele greşeli înainte de a da textul la tipar, deşi el făcea foarte puţine greşeli din neatenţie sau grabă, fiind, de felul lui, un adevărat perfecţionist.

Îl salută pe Tauwhare foarte cordial.

— Am impresia că nu te-am mai văzut din seara în care

Godspeed a naufragiat, domnule Tauwhare, zise el. E-adevărat?

— Da, spuse Tauwhare cu indiferenţă. Am fost plecat în nord.

Aruncă o privire spre bancul de lucru al ziaristului: casete cu litere, sticle cu cerneală şi leşie, perii, pensete, ciocănele de lemn, diverse bucăţi de plumb şi alamă, un castron cu mere pătate, un cuţit de masă.

— Tocmai ai venit înapoi, da?

— Azi-dimineaţă.

— Păi, atunci, sunt sigur că pot să ghicesc de ce te-ai întors.

— Cum poţi să ghiceşti? se încruntă Tauwhare.

— Ei, simplu. Ai venit pentru şedinţa de spiritism a văduvei. Aşa-i c-am nimerit?

Tauwhare nu spuse nimic pe moment, rămânând la fel de încruntat. Apoi, pe un ton suspicios, întrebă:

— Ce este o şedinţă de spiritism?

Löwenthal chicoti. Puse jos vingalacul, traversă încăperea şi luă ziarul de sâmbătă de pe marginea lavaboului, unde fusese lăsat împăturit.

— Uite, zise el şi, desfăcând la pagina a doua, arătă cu degetul murdar de cerneală un anunţ publicat acolo, după care îi dădu lui Tauwhare tot ziarul. Trebuie să vii şi dumneata. Nu la şedinţa de spiritism propriu-zisă – ai nevoie de un bilet special pentru asta –, ci la sindrofia de dinainte.

Anunţul se întindea pe două coloane de ziar. Textul fusese tipărit cu litere aldine, corp optsprezece, pe care Löwenthal le folosea de obicei doar la denumiri de rubrici şi la titluri de importanţă istorică, şi avea un chenar negru gros. Norocul Drumeţului, aflat în proprietatea şi administraţia doamnei Lydia Wells, sosită de curând din oraşul Dunedin, văduvă a lui Crosbie, urma să se deschidă pentru public pentru prima oară, în acea seară. În dorinţa de a sărbători evenimentul, doamna Wells, un mediu celebru, va avea bunăvoinţa de a găzdui o şedinţă de spiritism inaugurală în Hokitika. Această şedinţă de spiritism se adresa unei elite restrânse, cu bilete distribuite conform principiului „primul venit, primul servit”; evenimentul avea să fie precedat de o recepţie cu „băuturi şi conversaţii”, deschisă publicului avizat, care era încurajat, la modul colectiv, să participe fără prejudecăţi şi rezerve.

Acest ultim îndemn era, probabil, mai uşor de enunţat decât de aplicat, căci, aşa cum explica ziarul, scopul şedinţei de spiritism era de a localiza, prin instrumentul extraordinar de sensibil care era însăşi doamna Wells, anumite vibraţii ale spiritului, a căror investigaţie avea să deschidă un canal între tărâmul real şi celălalt tărâm, stabilind astfel un fel de comunicare cu morţii. Din vasta categorie a morţilor, selecţia făcută de doamna Wells fusese excesiv de specifică şi precisă: plănuia să cheme umbra domnului Emery Staines, care nu se întorsese încă la Hokitika şi al cărui cadavru, după cinci săptămâni de absenţă, nu fusese găsit deocamdată.

Văduva nu dezvăluise ce întrebări plănuia să-i pună umbrei domnului Staines, însă presupunerea unanimă era că, în orice caz, cu siguranţa doamna Wells va vrea să ştie modul în care survenise moartea lui. Orice mediu vrednic de numele său ştie că un spirit care a fost ucis este cu mult mai locvace decât un spirit care a părăsit în pace această lume – iar Lydia Wells, cum lesne se putea deduce, era un mediu demn de toată lauda.

— Ce este o şedinţă de spiritism? întrebă din nou Tauwhare.

— Este o mostră de prostie crasă, spuse Löwenthal pe un ton vesel. Lydia Wells a dat de veste în toată Hokitika deja că ea urmează să comunice cu spiritul lui Emery Staines, şi mai mult de jumătate din Hokitika a crezut-o pe cuvânt. Şedinţa de spiritism este doar un spectacol. Femeia va cădea în transă – ca şi cum ar avea o criză sau un atac de apoplexie –, apoi va bolborosi câteva cuvinte cu o voce de bărbat sau va face ca perdelele să se mişte cumva ciudat, ori va da un bănuţ vreunui flăcău ca să se caţăre pe casă şi să strige tare în jos prin horn. Este o reprezentaţie teatrală de proasta calitate. Bineînţeles, fiecare participant va pleca acasă convins că a luat legătura cu o fantomă. Dar unde ziceai că ai fost plecat?

— Mawhera, spuse Tauwhare. Greymouth.

Tauwhare continua să se uite încruntat spre ziar.

— N-ai auzit nimic despre domnul Staines în sus, spre munţi, presupun.

— Nu.

— Nici aici nu s-a mai aflat nimic. Am început să ne cam pierdem speranţa, regret s-o spun. Dar poate vom căpăta vreun indiciu diseară. Adevăratul motiv de suspiciune, înţelegi, este

certitudinea doamnei Wells că domnul Staines a murit. Dacă ştie lucrul acesta, te întrebi ce altceva mai ştie, de fapt, şi *de unde* ştie, mai ales? O, da, lumea a trăncănit vrute şi nevrute în ultimele două săptămâni, domnule Tauwhare. N-aş rata recepţia asta pentru nimic în lume. Ce rău îmi pare că n-am putut pune mâna şi pe un bilet.

Căci văduva alesese să limiteze la şapte persoane participarea la şedinţa ei de spiritism – şapte fiind un număr cu conotaţii magice, învăluit într-o aură sumbru de misterioasă, iar Löwenthal, sosind la Norocul Drumeţului cu vreo cincisprezece minute înainte de nouă dimineaţa, a descoperit, spre imensul lui regret, că toate aceste şapte locuri se completaseră deja. (Dintre cei care luaseră parte la întrunirea de la Coroana, doar Charlie Frost şi Harald Nilssen reuşiseră să facă rost de un bilet.) Löwenthal, asemenea altor zeci şi zeci de bărbaţi dezamăgiţi, trebuia să se mulţumească să participe la recepţia preliminară, cu „băuturi şi conversaţii”, urmând apoi să plece înainte ca şedinţa de spiritism să aibă loc în mod oficial. A încercat să cumpere un bilet la preţ dublu de la unul dintre cei şapte norocoşi, dar în zadar. Frost şi Nilssen îl refuzaseră amândoi de la bun început, deşi Nilssen i-a promis că îi va descrie evenimentul cu lux de amănunte după aceea, iar Frost a propus ca Löwenthal să-l ajute, eventual, ca să pună la punct o strategie de recunoaştere pe terenul văduvei, în prealabil.

— Intrarea costă trei şilingi, îi comunică Löwenthal, gândindu-se că, poate, Tauwhare nu ştia să citească şi voia să ascundă acest lucru.

— Trei şilingi? repetă Tauwhare ridicându-şi privirea, fiindcă suma i se părea extraordinar de mare pentru o distracţie de-o seară. Pentru ce?

Löwenthal ridică din umeri.

— Femeia ştie că îşi permite să ceară oricât de mult vrea şi exact asta face. Cu banii ăştia îţi plăteşti probabil coniacul, dacă poţi bea suficient de repede: e pe principiul că bei cât încape, în intervalul de timp stabilit pentru recepţie, după aceea, s-a terminat, nu mai capeţi nimic. Dar ai dreptate – e o hoţie. Bineînţeles, cred că toţi bărbaţii speră să profite de ocazie ca să schimbe o vorbă cu Anna. Ea e adevărata atracţie, adevărata senzaţie a serii! Ştii, de trei săptămâni, aproape că n-a ieşit din

hotelul Drumeţul. Dumnezeu ştie ce s-o mai fi întâmplat înăuntru.

— Eu vreau să public un anunţ în ziarul dumitale, spuse Tauwhare.

Azvârli ziarul pe birou cam brutal, din moment ce paginile nimeriră peste forma de tipar pregătită de Löwenthal.

— Sigur că da, spuse Löwenthal deranjat. Ai un text pregătit? întrebă el luându-şi creionul.

— „Ghid maori foarte experimentat, fluent în engleză, cunoscător bun al regiunii, oferă servicii pentru prospectori, mineri, exploratori şi alţii. Reuşită şi siguranţă garantate!”

— Prospectori, mineri, exploratori, repetă Löwenthal scriind. Reuşită şi siguranţă. Da, foarte bine. Şi pe urmă pun numele dumitale, da?

— Da.

— Am nevoie şi de o adresă. Intenţionezi să rămâi în oraş?

Tauwhare stătea în cumpănă. Plănuise să se întoarcă în Valea Arahura în acea seară şi să rămână peste noapte în casa părăsită a lui Crosbie Wells; totuşi, nu-i convenea să îi dezvăluie acest lucru lui Löwenthal, având în vedere relaţia apropiată pe care Löwenthal o avea cu Edgar Clinch, omul căruia locuinţa îi aparţinea acum în mod legal.

Edgar Clinch făcuse adesea obiectul meditaţiilor lui Tauwhare de când se întâlniseră la Hotelul Coroana în urmă cu trei săptămâni, căci, în ciuda tuturor tranzacţiilor dintre triburile maori şi coloniştii pakeha[25] pe parcursul ultimului deceniu, Te Rau Tauwhare considera în continuare că Valea Arahura era a lui şi se înfuria foarte rău ori de câte ori vreo bucată de pământ de pe Te Tai Poutini[26] era cumpărată, mai ales când scopul urmărit era profitul. Din câte ştia Tauwhare, Clinch nu stătuse niciun minut în Arahura înainte de vânzare; iar după ce cumpărase domeniul, nici măcar nu se sinchisise să facă înconjurul terenului care acum îi aparţinea de drept. Care fusese scopul achiziţiei? Intenţiona oare Clinch să se stabilească acolo? Voia să lucreze pământul? Să producă cherestea tăind copacii? Să îndiguiască râul? Să sape vreun puţ, poate, şi eventual o mină pentru aur? Cert era că nu mişcase un deget pentru casa

---

[25] Populaţie albă de origine europeană din Noua Zeelandă.
[26] **Coasta de Vest, în Noua Zeelandă.**

lui Crosbie, în afară de a o goli de tot ceea ce se putea vinde, şi asta însă tot printr-un mijlocitor. Era un câştig nefolositor, care nu necesita îndemânare, nici dragoste şi nici ore de sârguinţă răbdătoare: un asemenea câştig nu putea decât să fie irosit, căci din pustiu se născuse şi în pustiu avea să se întoarcă. Tauwhare nu putea respecta un om care trata pământul ca şi cum ar fi fost doar un alt gen de monedă. Pământul nu putea fi monetizat! Pământul nu putea fi decât un spaţiu unde locuieşti şi pe care îl iubeşti.

Sub acest aspect, Te Rau Tauwhare nu era un ipocrit. Călătorise pretutindeni pe Coasta de Vest, cu piciorul, cu căruţa, cu calul şi cu barca. Vedea ca aievea întregul ţărm, aidoma unei hărţi bogat ilustrate: în nordul îndepărtat, Mohikinui şi Karamea, unde covorul de muşchi era gros şi umed, unde frunzele erau lucioase, unde tufişurile erau hăţişuri cu miros reavăn, unde ramurile scuturate din palmieri acopereau solul, uriaşe şi grele ca nişte cozi de balenă; ceva mai la sud, luciul de bronz al râului Taramakau, turnurile crenelate de la Punakaiki, luncile mlăştinoase la nord de Hokitika, mereu învăluite în negura fumegoasă a ploilor părelnice; apoi, lacurile cu maluri înalte; apoi, vâlcelele tăcute, pline de vegetaţie; apoi, flancurile răsucite ale gheţarilor, cu unduiri albastre şi cenuşii; apoi, creasta Alpilor înalţi; apoi, în sfârşit, Okahu şi Mahitahi, în sudul îndepărtat – plaje late, cu pietriş gros, înţesate de osaturile arborilor falnici, unde valurile nu contenesc să lovească, iar vântul nu conteneşte să vuiască. După Okahu, linia coastei devine abruptă şi de netrecut. Dincolo de ea, Tauwhare ştia prea bine, se aşterneau meandrele cu ape adânci ale fiordurilor sudice, unde soarele apunea devreme în spatele piscurilor prăpăstioase, încât apa căpăta aspectul negricios al argintului pătat, iar umbrele bălteau ca ţiţeiul. Tauwhare nu văzuse niciodată Piopiotahi[27], dar auzise povestindu-se despre acel loc, pe care îl iubea, fiindcă era pământ din Te Tai Poutini.

Aceasta era fâşia Coastei şi acolo, în inima ei, râul Arahura, *taonga, wahi tapu, he matahiapo i te iwi!*[28] Dacă Arahura era ecuatorul lui Tauwhare, împărţind ţinutul Te Tai Poutini în două jumătăţi, atunci casa lui Crosbie, situată în vale, cumva la jumătatea distanţei dintre munţi şi mare, era meridianul lui. Şi

[27] **Strâmtoarea Milford.**
[28] **„Tezaur, loc sacru, iubit de oamenii tribului” (lb. maori).**

totuşi nu-l putea revendica; satul lui – *hapu* – nu-l putea revendica; tribul lui – *iwi* – nu-l putea revendica. Înainte ca trupul lui Crosbie Wells să fie îngropat în pământ, acele sute de pogoane de teren unduit din Valea Arahura fuseseră cumpărate de un pakeha avid de câştig, care jurase, pe onoarea lui, că el intrase în posesia pământului pe căi cinstite. Nu se produsese nicio şarlatanie, spusese el, iar el, cu siguranţă, nu încălcase nicio lege.

— Vreun hotel? spuse Löwenthal. Sau un han ieftin? Numele localului e suficient.

— Nu am nicio adresă, spuse Tauwhare.

— Bun, atunci, zise Löwenthal venindu-i în ajutor. Voi scrie „Informaţii la redacţia ziarului pe strada Weld”. Ce zici? Poţi veni la mine spre sfârşitul săptămânii, ca să mă întrebi cine s-a interesat de anunţ.

— Perfect, spuse Tauwhare.

Löwenthal aştepta cuvinte de mulţumire, dar degeaba.

— Foarte bine, spuse el după o pauză, cu răceală în glas. Costă şase penny pentru o săptămână, publicat în fiecare număr al ziarului. Zece penny pentru două săptămâni şi un şiling şi şase penny pentru o lună. Plata în avans, bineînţeles.

— O săptămână, zise Tauwhare scuturând cu grijă în palmă conţinutul portmoneului.

Micul morman de bănuţi demonstra limpede de ce îşi căuta de lucru. Singurul lui venit de când se întruniseră în seara aceea la Coroana fusese un şiling de argint, câştigat la o întrecere „braţ de fier” cu două săptămâni în urmă. După ce îi plătea lui Löwenthal costul anunţului, de-abia dacă mai avea câţiva gologani ca să mănânce a doua zi.

Löwenthal se uită la el cum îşi număra banii, apoi, pe un ton mai blând, îi zise:

— Domnule Tauwhare, dacă eşti strâmtorat cu banii, poţi să te duci acum pe Gibson Quay, unde se caută mână de lucru. Poate n-ai auzit, dar clopotul a sunat acum o oră. *Godspeed* a ajuns în sfârşit pe uscat şi e nevoie de muncitori care să descarce cala.

Pe parcursul ultimelor trei săptămâni, velierul fusese tractat aproape de mal de două remorchere mari; de acolo, corpul corăbiei a fost săltat pe nişte rulouri şi adus la acelaşi nivel cu

ţărmul; în final, în acea dimineaţă, la reflux, corabia a fost trasă complet din apă, folosindu-se doi cai de tracţiune şi un vinci. Barcul zăcea acum pe nisip uscat, semănând, enorm şi zdrobit cum era, nu neapărat cu o dihanie marină eşuată la mal, cât mai degrabă cu o namilă a văzduhului căzută din cer. Löwenthal trecuse prin dreptul limbii de pământ în acea dimineaţă; în imaginaţia lui, corabia se prăbuşise parcă de la o mare înălţime şi pierise acolo unde căzuse. Toate cele trei catarge se frânseseră de la bază, iar fără vele şi greemente părea aproape pleşuvă. Se uitase la corabie câteva momente, înainte de a pleca mai departe. După ce încărcătura avea să fie extrasă şi toate accesoriile îndepărtate, nava urma să fie dezmembrată şi vândută, la bucată, pentru valorificarea bunurilor recuperate şi pentru reparaţii ale altor vase.

— Acum, dacă tot am pomenit de asta, continuă el, să ştii că ne-ar prinde foarte bine să avem un om de-al nostru la faţa locului când se scoate încărcătura de pe epavă. Mă gândesc la lada de transport pierdută de Tom, dar şi la ce-o fi văzut domnul Moody, ştii, acolo, în cală. Dumneata poţi să fii ochii şi urechile noastre, domnule Tauwhare. Ai scuza perfectă, dacă eşti strâmtorat cu banii şi vrei să munceşti cinstit. Nimeni nu te va întreba ce şi cum.

Dar Tauwhare scutură din cap. Îşi jurase în sinea lui ca niciodată, pe viitor, să nu mai aibă de-a face cu Francis Carver, sub nicio formă.

— Nu lucrez ca zilier, spuse el punând şase penny pe masă.

— Du-te totuşi pe plajă, până la *Godspeed,* insistă Löwenthal. Nimeni n-o să te întrebe nimic. Ai o scuză perfectă.

Dar lui Tauwhare nu-i plăcea să primească sfaturi de la alţii, oricât de bine intenţionaţi ar fi fost aceştia.

— Voi aştepta să mă angajez ghid, spuse el.

— S-ar putea să aştepţi mult şi bine.

— Poate, spuse el ridicând din umeri.

Löwenthal începea să se enerveze.

— Eşti absurd, spuse el. Ai acum ocazia să ne faci tuturor un bine, şi mai ales dumitale personal. Nu vei putea participa la sindrofia văduvei fără bilet şi nu vei putea să-ţi cumperi un bilet dacă îţi fluieră vântul prin buzunare. Du-te pe Gibson Quay, munceşte acolo o zi şi, în felul ăsta, ne faci tuturor o favoare.

— Nu vreau să particip la sindrofie.

Lui Löwenthal nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dar de ce naiba nu vrei?

— Ai zis că-i o prostie. O scenă de teatru.

Tăcerea se aşternu între ei pentru câteva momente. Apoi, Löwenthal spuse:

— Ştiai ca au adus un avocat? Un domn John Fellowes de la Poliţia din Greymouth. A fost însărcinat să se ocupe de rezolvarea cazului Crosbie Wells.

Tauwhare ridică din umeri.

— S-a apucat deja să investigheze faptele, continuă Löwenthal, pentru a afla dacă se justifică demararea unei anchete judiciare. Urmează să întocmească un raport pentru un judecător de la Curtea Supremă. Curtea Supremă înseamnă omoruri, domnul Tauwhare. Judecarea unui omor.

— Eu n-am avut niciun amestec în omor, spuse Tauwhare.

— Poate că nu, însă noi doi ştim foarte bine că eşti şi dumneata implicat în afacerea asta, la fel ca noi toţi. Haide, zău aşa. Domnul Moody a văzut ceva în cala barcului *Godspeed,* iar acum dumneata ai nesperata şansă de a afla ce-a văzut.

Dar lui Tauwhare puţin îi păsa dacă domnul Moody văzuse ceva sau nu.

— Voi aştepta o slujbă cinstită, spuse el din nou.

— Ai putea să te arăţi un pic mai leal.

Remarca aceasta îl înfurie pe Tauwhare.

— Eu nu mi-am încălcat jurământul, spuse el.

Löwenthal se întinse peste bancul de lucru, puse palma pe mormanul de monede şi le trase spre el, direct în buzunarul şorţului.

— Nu mă refeream la grupul întrunit la Coroana, spuse el. Mă refeream la vechiul tău prieten Wells. Este vorba despre văduva lui, în fond. Văduva lui, moştenirea lui, memoria lui. N-ai decât să faci cum pofteşti, bineînţeles. Dar dacă eu aş fi în locul dumitale, n-aş lipsi în niciun caz de la petrecerea de diseară.

— De ce? se zborşi cu dispreţ Tauwhare.

— De ce? repetă Löwenthal luându-şi vingalacul. De ce să te arăţi leal faţă de memoria bunului tău prieten Wells? Doar fiindcă m-aş fi aşteptat să îţi dai seama că îi eşti dator, după moarte măcar, cu o reparaţie morală, având în vedere cum l-ai

vândut, lăsându-l la cheremul lui Francis Carver.

JUPITER ÎN SĂGETĂTOR

În care Thomas Balfour comite o indiscreţie; vechi subiecte sunt readuse pe tapet; şi Alistair Lauderback compune o scrisoare de reclamaţie.

Alistair Lauderback plecase din Hokitika încă de miercuri dimineaţă, în primul rând din cauză că epava velierului *Godspeed* era perfect vizibilă din apartamentul lui, situat la etajul Hotelului Palace, iar această privelişte îi provoca o nesfârşită amărăciune sufletească. Când i s-a oferit posibilitatea de a ţine o alocuţiune la Primăria din Greymouth şi de a tăia o panglică la inaugurarea unui puţ de mină în Kumara, a acceptat cu entuziasm ambele invitaţii, fără să mai stea pe gânduri. În momentul în care ne întâlnim cu el – momentul în care Tauwhare şi-a luat la revedere de la Löwenthal –, Lauderback traversa cu paşi mari terenul mlăştinos din Kumara, ţinând pe umăr o carabină Sharps şi în mână o tolbă plină cu cartuşe. Lângă el, era prietenul lui, Thomas Balfour, echipat la fel şi la fel de îmbujorat la faţă după atâta mişcare în aer liber. Cei doi fuseseră la vânătoare toată dimineaţa, iar acum se întorceau la caii lor, care erau priponiţi la marginea văii, vizibili de la distanţă ca o mică pată albă şi o mică pată neagră pe linia orizontului.

— Straşnică zi, exclamă Lauderback mai mult pentru sine. Pe onoarea mea, straşnică zi până la urmă! Treci cu vederea şi ploaia, zău aşa, când soarele iese dintre nori ca acum!

Balfour râse.

— Treci cu vederea, poate, zise el. Dar de uitat, nu uiţi. Eu, unul, în niciun caz.

— E o ţară splendidă, spuse Lauderback. Uită-te ce colorit are natura! Astea sunt culorile naturii din Noua Zeelandă, împrospătate de ploaia din Noua Zeelandă.

— Iar noi suntem nişte patrioţi din Noua Zeelandă, spuse Balfour. Peisajul ne aparţine, domnule Lauderback. E al nostru, l-am dobândit.

— Da, într-adevăr, spuse Lauderback. Devenim patrioţi, cu o asemenea natură!

— Nici nu-i nevoie de drapel, spuse Balfour.

— Ce norocoşi suntem! spuse Lauderback. Gândeşte-te că atât de puţini oameni au avut privilegiul să vadă acest peisaj. Gândeşte-te că atât de puţini oameni au avut privilegiul să calce pe aceste tărâmuri.

— Hm, mai mulţi decât ne-am închipui noi totuşi, n-am niciun dubiu, din moment ce păsările sălbatice au învăţat să se împrăştie când ne văd, spuse Balfour.

— Le dai prea mult credit, Tom, spuse Lauderback. Păsările sunt foarte proaste, să ştii.

— Voi ţine minte asta data viitoare, când vei veni acasă cu o pereche de raţe şi o poveste vânătorească despre cum te-ai căznit tu să le prinzi.

— Foarte bine, aşa să faci, dar eu tot o să-ţi depăn povestea mea vânătorească.

Pentru Thomas Balfour, acest schimb de replici spirituale era foarte bine-venit. Pe parcursul ultimelor trei săptămâni, Lauderback fusese într-o dispoziţie excesiv de proastă, iar Balfour se cam săturase de toanele lui, care îl făceau să fie ba morocănos, ba răutăcios sau urâcios de-a dreptul. Lauderback începea să se comporte ca un copil răzgâiat ori de câte ori îşi vedea speranţele spulberate, iar epava barcului *Godspeed* provocase în el o transformare dezagreabilă. Devenise foarte avid de prezenţa mulţimilor, fiindcă simţea nevoia să fie mereu înconjurat de lume şi servit; nu suporta să mai stea singur deloc şi obiecta vehement, dacă i se cerea să accepte acest lucru. Atitudinea lui în societate rămăsese neschimbată – era exuberant şi convingător când se adresa de la tribună –, însă în particular devenise de-a dreptul irascibil. Îi sărea ţandăra din cel mai mărunt fleac şi se enerva teribil pe cei doi aghiotanţi devotaţi ai lui, care considerau că aceste vicisitudini ale stării sale sufleteşti erau consecinţa specificului extrem de obositor al vieţii politice şi nu protestau niciodată pentru felul cum erau trataţi. În acea duminică, scăpaseră de compania lui Lauderback din cauza numărului insuficient de arme de vânătoare, dar şi fiindcă lui Lauderback nu-i plăcea să împartă nimic cu nimeni; drept urmare, cât stăpânul lor avea să lipsească, ei urmau să îşi petreacă timpul în capela din Kumara, meditând la păcatele lor, aşa cum le poruncise Lauderback să facă.

Fiind un om foarte superstiţios, Alistair Lauderback considera că norocul i se schimbase subit în seara sosirii lui în Hokitika, când a descoperit cadavrul pustnicului Crosbie Wells. Reflectând la toate nenorocirile care i se întâmplaseră din acea zi – la epava barcului *Godspeed,* în mod special – începea să aibă ciudă pe întregul ţinut Westland, ca şi cum toată acea regiune uitată de lume fusese părtaşă la complotul menit să-i zădărnicească lui reuşitele şi să-i spulbere speranţele. În mintea lui, naufragiul fatal al barcului *Godspeed* reprezenta dovada că locul unde ajunsese el acum era blestemat. (Această opinie nu era chiar atât de neraţională pe cât s-ar fi putut crede, ştiut fiind că mişcările imprevizibile ale bancului de nisip din Hokitika se datorau, în mare parte, aluviunilor şi pietrişului care erau cărate la vale de râul Hokitika, de la terenurile miniere din amonte, ajungând acum să obtureze gura râului, în mod nevăzut, cu formaţiuni solide mereu schimbătoare, în funcţie de maree: în esenţă, *Godspeed* îşi găsise sfârşitul naufragiind pe deşeurile miniere aduse de ape de la mii de loturi de exploatare, iar sub acest aspect, se putea spune că fiecare individ din Hokitika era cumva vinovat de distrugerea vasului.)

La câteva zile după avarierea corăbiei *Godspeed,* Thomas Balfour îi mărturisise lui Lauderback că, în realitate, lada de transport conţinând documente şi lucruri personale de-ale lui Lauderback dispăruse de pe Gibson Quay din cauza unei erori de expediere, pentru care se părea că nimeni nu putea fi tras la răspundere. Lauderback s-a arătat abătut când a aflat această veste, care însă nu l-a interesat prea mult. Acum, când *Godspeed* era o epavă complet distrusă, Lauderback nu mai avea niciun motiv să-l şantajeze pe Francis Carver pentru a-şi recăpăta corabia lui preaiubită: contractul de vânzare al barcului, depozitat în cufăr printre lucrurile lui, nu-i mai era de niciun folos în această situaţie.

Lauderback se apucase recent să joace barbut seara, căci jocurile de noroc erau o slăbiciune căreia îi cădea pradă periodic, ori de câte ori se simţea umilit sau năpăstuit de soartă. Pretindea, fireşte, ca Jock şi August Smith să se dedea aceluiaşi viciu, fiindcă nu suporta să stea la masă singur. Aceştia se conformau docili, deşi mizele lor erau întotdeauna foarte prudente, şi, oricum, se retrăgeau devreme. Lauderback îşi

plasa mizele cu acea îndârjire crâncenă tipică omului pentru care a câştiga însemna fenomenal de mult şi se arăta zgârcit cu fisele, la fel cum era şi cu whisky-ul, pe care îl sorbea foarte lent, pentru a lungi seara până în zori.

— Urma parcă să pleci înapoi în după-amiaza asta? îl întrebă acum pe Balfour, cu o turnură de frază ce denota regret.

— Da, urma să plec, spuse Balfour. Adică – o să plec. Vreau să ajung în Hokitika până la ora ceaiului de după-amiază.

— Mai amână cu o zi, îl imploră Lauderback. Vino şi tu diseară la Guernsey să jucăm un barbut. N-are niciun sens să baţi drumul înapoi de unul singur. Eu trebuie să stau să tai o panglică dimineaţă, dar o să fiu înapoi în Hokitika mâine pe la amiază. La amiază, asta ţi-o spun sigur.

Dar Balfour scutură din cap.

— Nu pot. Am un transport care soseşte mâine dimineaţă la prima oră. Luni, negreşit.

— Dar nu cred că e nevoie de prezenţa ta pentru *un transport* de marfă!

— Oh, dar am nevoie de timp ca să-mi ajustez finanţele, spuse Balfour cu un rânjet. Sunt mai sărac cu douăsprezece lire sterline decât eram miercuri, or, asta înseamnă douăsprezece lire în buzunarul *tău,* să ştii. Câte o liră sterlină pentru fiecare faţă a zarurilor.

(Balfour ascundea adevăratul motiv pentru care era aşa de grăbit, şi anume dorinţa de a participa la sindrofia cu „băuturi şi conversaţii” organizată de văduvă, în salonul din faţă al localului Norocul Drumeţului, în acea seară. Nu mai vorbise despre doamna Wells cu Lauderback din ziua în care politicianul i se destăinuise în restaurantul Hotelului Palace, considerând că era mai prudent să-l lase pe Lauderback să deschidă subiectul, când şi cum dorea el. Lauderback însă evitase şi el să pomenească de ea, deşi Balfour simţea că tăcerea politicianului era forţată şi chiar disperată, ca şi cum în orice clipă ar fi putut să izbucnească şi să strige numele ei.)

— Asta mi-aduce aminte de şcoală, spuse Lauderback. Câte o lovitură de bici pentru fiecare punct de pe zaruri, dacă ne prindeau. Sunt douăzeci şi unu de puncte pe un singur zar. E un amănunt stupid pe care nu l-am uitat niciodată.

— Să nu crezi că eu o să stau aici până ajung dator cu

douăzeci şi una de lire, dacă ăsta era apropoul.

— Ba da, trebuie să stai, insistă Lauderback. Încă o noapte, trebuie, te rog.

— Uită-te la feriga asta superbă, spuse Balfour.

Şi, într-adevăr, era superbă: încolăcită perfect, ca spirala din capătul unei viori. Balfour atinse feriga cu ţeava puştii.

Recenta transformare temperamentală suferită de Lauderback avusese un efect foarte nociv asupra prieteniei lui cu Thomas Balfour. Balfour era convins că Lauderback nu-i spusese întregul adevăr despre fostele lui afaceri cu Francis Carver şi Crosbie Wells, iar din cauza acestei excluderi nu mai avea chef să-i facă pe plac. Când Lauderback vocifera nemulţumit de una sau de alta – Westland şi bancurile de nisip, platourile cu mâncare rece servite la masă, gulerele de unică folosinţă, imitaţia de orice fel, muştarul nemţesc, premierul guvernului, oasele din peşte, ostentaţia unora, cizmele prost lucrate, ploaia exasperantă –, Balfour nu mai reacţiona cu aceeaşi energie şi admiraţie cum ar fi făcut probabil cu doar o lună în urmă. Lauderback, practic vorbind, pierduse avantajul, ceea ce ambii bărbaţi ştiau prea bine. Politicianului nu-i convenea să recunoască însă că prietenia lor se răcise; se încăpăţâna să îi vorbească lui Balfour exact la fel ca până atunci, adică pe un ton care era uneori arogant, întotdeauna pompos şi arareori umil; iar Balfour, care putea fi şi el foarte arogant, dacă-şi punea în minte, se încăpăţâna să nu-l poată suferi.

În scurt timp, îşi luară caii, se aşezară în şa şi porniră spre Kumara, la trap uşor. După o bucată de drum, Lauderback reluă subiectul de dinainte.

— Vorbisem să ne oprim împreună la Seaview, la întoarcere, ca să aruncăm o privire la fundaţia pentru viitoarea închisoare.

— Da, spuse Balfour. O să-mi povesteşti tu totul.

— Presupun că va trebui să mă duc de unul singur.

— Hm, singur – cu Jock şi Augustus! Singur într-un grup de trei!

Lauderback se foi în şa, cu un aer foarte agasat. În cele din urmă, spuse:

— Cum ziceai că-l cheamă pe temnicer – Sheffield, parcă?

Balfour îi aruncă o privire tăioasă.

— Shepard. George Shepard.

— Shepard, da. Mă întreb dacă nu vizează postul de judecător. S-a descurcat foarte bine cu banii de la buget, ca să pună totul în mişcare aşa de repede. Foarte abil, într-adevăr.

— Da, probabil. Dar ia uită-te la *asta!* exclamă Balfour arătând cu capătul cravaşei spre o altă frunză de ferigă, mai oranj decât prima şi mai păroasă. Ce formă frumoasă are, adăugă el. Parcă ar fi în mişcare... Încremenită în mişcare. Ha, ce idee!

Dar Lauderback nu se lăsă distras de forma frumoasă a ferigilor.

— Are acces la fondurile de la guvern, precis, spuse el referindu-se tot la George Shepard. Şi înţeleg că e un vechi prieten de-al judecătorului actual.

— Atunci, poate că păstrează fondurile în familie, cum s-ar spune.

— Mie-mi miroase a ambiţie, nu crezi? Chestia cu clădirea penitenciarului, mă refer. Faptul că e aşa de dedicat proiectului, întregii probleme. S-a descurcat extrem de bine.

Ambiţios din fire, Lauderback devenea foarte suspicios când sesiza dovezi de ambiţie la alţii. Balfour însă pufni doar pe nări.

— Ce? zise Lauderback.

— Nimic, spuse Balfour.

(Dar nu era deloc *nimic*! Nu concepea ca un individ să primească laude – fie ele oricât de distante – pentru ceea ce nu era meritul lui.)

— Ce e? spuse Lauderback din nou. De ce-ai forăit aşa pe nări?

— Păi, fa şi tu socoteala, spuse Balfour. Scânduri pentru spânzurătoare. Fier pentru gard. Pietre pentru temelie. Douăzeci de muncitori cu simbrie zilnică.

— Şi ce-i cu asta?

— Cu bani de la buget, pe naiba! răbufni Balfour. Banii ăia vin, precis, din altă parte – din altă sursă! Fă şi tu calculul în minte!

Lauderback îşi întoarse privirea spre el.

— O investiţie privată? Asta vrei să spui?

Balfour ridică din umeri. Ştia prea bine că George Shepard

finanţase construirea penitenciarului cu banii din comisionul obţinut de Harald Nilssen la vânzarea proprietăţii lui Crosbie Wells, însă jurase să păstreze secretul la întrunirea lor de la Hotelul Coroana, iar lui nu-i plăcea să-şi încalce promisiunile.

— Investiţie privată, ziceai? insistă Lauderback.

— Uite ce e, spuse Balfour. Nu vreau să-mi încalc un jurământ. Nu vreau să calc pe nimeni pe bătătură. Dacă ai de gând să faci un popas la Seaview, nu strică să-ţi bagi un pic nasul pe-acolo. Asta-i tot ce spun. Bagă un pic nasul pe-acolo şi s-ar putea să te mai dumireşti niţel.

— De-asta vrei tu să pleci acasă mai devreme? îl descusu Lauderback. Ca să nu te întâlneşti cu Shepard? S-a întâmplat ceva între voi doi?

— Nu! spuse Balfour. Nu, deloc. Mi-a dat şi mie cineva o informaţie, atâta tot.

— O informaţie? Cine, adică?

— Nu pot să spun.

— Haide, Tom, zău aşa! Nu face pe grozavul cu mine. La ce te-ai referit, de fapt?

Balfour reflectă câteva clipe, mijind ochii peste adâncitura văii spre versanţii sălbatici din est. Calul lui era un pic mai scurt în picioare decât iapa neagră a lui Lauderback, şi, din cauză că şi el era mai scurt în picioare decât Lauderback, umerii lui se vedeau cu cel puţin treizeci de centimetri mai jos decât umerii celuilalt, chiar şi când şi-i trăgea spre spate, cum făcea acum.

— E logic ce-ţi spun eu, pricepi? zise el. Douăzeci de muncitori pe şantier, lucrând simultan? Toate materialele de construcţie achitate cu banul jos? Păi, nu aşa sunt plătite fondurile de la Consiliu. Ştii şi tu asta foarte bine! Mai mult ca sigur, Shepard are la dispoziţie bani peşin.

— Şi-atunci, eu ce să cred – că e „logic” raţionamentul tău sau că ţi-a dat cineva informaţia?

— E logic raţionamentul meu.

— Prin urmare, nu ţi-a dat nimeni nicio informaţie.

— Ba da, mi-a dat, explodă Balfour înfierbântat. Dar puteam la fel de bine să deduc şi singur. Asta vreau să spun: puteam la fel de bine să-mi dau seama singur.

— Şi-atunci ce rost a mai avut toată treaba?

— Care treabă?

— Să-ţi dea cineva informaţia.

Balfour se încrunta furios.

— Nu ştiu ce tot îndrugi tu acolo, zise el. E complet lipsit de sens ce spui tu.

Dar ce spunea Lauderback nu era deloc lipsit de sens, iar Balfour ştia asta.

— Complet lipsit de sens, Tom, ripostă Lauderback, este ca *ţie* să ţi se dea o informaţie secretă despre un penitenciar! Ce treabă are Balfour Shipping cu fondurile publice şi cu modul în care sunt ele cheltuite? Ce treabă ai *tu* cu o investiţie privată – doar dacă nu e vreo altă tărăşenie la mijloc!

Balfour scutură din cap.

— M-ai înţeles greşit, zise el.

— Ceva legat de vreo ticăloşie, poate, spuse Lauderback. O investiţie privată – la schimb cu ce?

— Nu, nu, zise Balfour. Nu-i asta.

— Atunci, *ce?*

Cum Balfour nu răspunse imediat, Lauderback adăugă:

— Uite ce e: dacă e vorba despre folosirea unei investiţii private, asta-i o chestiune de campanie electorală, şi eu trebuie să ştiu. Orice sumă de bani strecurată la repezeală peste capul Comisarului, exact înainte de nişte alegeri, merită toată atenţia, or, e limpede că individul ăsta, Shepard, urmăreşte ceva. Mie mi se pare că ar avea un scop politic, iar eu vreau să ştiu despre ce ar putea să fie vorba. Dacă totul e doar o chestiune de deducţie logică, de ce nu-mi spui şi mie ce-ai aflat, iar dacă mă întreabă careva, pot să mă prefac că am ajuns singur la acea concluzie.

Lui Balfour, argumentul i se părea suficient de judicios. Afecţiunea lui faţă de Lauderback nu se risipise complet pe parcursul ultimei luni şi, oricum, Balfour îşi dorea să rămână în graţiile politicianului, în ciuda oricăror noi opinii la care acesta ar fi putut să ajungă, la rândul lui. Nu putea fi nimic rău dacă el îi povestea acum de unde proveneau banii folosiţi de Shepard, din moment ce Lauderback putea pretinde foarte bine că dedusese singur acest lucru.

Balfour era plăcut impresionat, totodată, de expresia dintr-odată alertă întipărită pe chipul lui Lauderback şi de nerăbdarea acestuia de a afla informaţia. Îl deranja când Lauderback avea un aer melancolic, iar această schimbare

subită a dispoziţiei politicianului îi amintea lui Balfour de Lauderback aşa cum fusese acesta cândva, Lauderback din perioada petrecută la Dunedin, când vorbea ca un general şi păşea ca un rege; Lauderback, cel care a făcut avere şi apoi a dublat-o; Lauderback, care frecventa aceleaşi cercuri cu premierul; Lauderback, cel care nu s-ar fi încumetat niciodată să se roage de un om să mai rămână o noapte în Kumara, pentru ca el să nu trebuiască să-şi înece amarul de unul singur la un tripou. Balfour îl simpatiza pe acest Lauderback de altădată, la care ţinea încă foarte mult, şi se simţea măgulit că acesta îl implora acum să-i dea acea informaţie.

Şi aşa, după o lungă pauză, Balfour i-a povestit vechii lui cunoştinţe ce aflase el despre noua puşcărie, şi anume că lucrările de construcţie fuseseră finanţate cu o sumă de bani dedusă din comoara descoperită în coliba lui Crosbie Wells. Nu a spus de ce sau cum se ajunsese la acest aranjament şi nici cine îi dăduse lui această informaţie secretă. A spus însă că investiţia se produsese ca urmare a stăruinţei lui George Shepard la două săptămâni de la moartea lui Crosbie Wells şi că temnicerul ţinea cu tot dinadinsul ca înţelegerea să fie trecută sub tăcere.

Dar nu degeaba făcuse Lauderback studii de drept: ştia să fie un anchetator perspicace, mai ales atunci când avea convingerea că nu i se spusese decât o parte din adevăr. A întrebat care era valoarea sumei prelevate din banii lui Crosbie Wells, iar Balfour i-a răspuns că investiţia se ridica la un pic peste patru sute de lire sterline. Ager, Lauderback a întrebat imediat de ce investiţia echivala cu zece la sută din valoarea totală a comorii descoperite în colibă, iar când Balfour a preferat să tacă, a ghicit prompt, cu o agerime a minţii şi mai alarmantă chiar, că zece la sută era rata standard de comision şi că, probabil, această investiţie reprezenta remuneraţia încasată de negustorul comisionar.

Balfour era îngrozit că Lauderback putuse să deducă acest lucru cu o asemenea repeziciune, simţindu-se de aceea obligat să îi ia apărarea lui Harald Nilssen, spunând că nu era nicidecum vina lui.

Lauderback râse.

— Dar a consimţit! Şi-a pus la dispoziţie comisionul!

— Shepard l-a strâns cu uşa. Nu el e vinovat. A fost aproape

un şantaj, dacă ne gândim cum s-a pus problema, efectiv. Nu trebuie să faci mare caz din asta! Zău, nu trebuie, de dragul domnului Nilssen măcar, nu trebuie.

— O investiţie privată în al unsprezecelea ceas! exclamă Lauderback. (Nu-l prea interesa persoana lui Harald Nilssen, pe care nu-l întâlnise decât o singură dată la Hotelul Steaua din Hokitika în urmă cu vreo lună. Nilssen i se păruse un ins foarte provincial, cam prea deprins cu o audienţă leală de trei sau patru gură-cască şi cam prea palavragiu când începea să bea; Lauderback îl categorisise imediat drept un personaj anost, care era plin de fumuri, dar incapabil să realizeze ceva vreodată.) Ridicându-se acum cu tălpile proptite în scăriţele şeii, declară:

— Aici e vorba despre politică, Tom, o, da, e vorba despre politică, să fie clar! Tu înţelegi ce încearcă Shepard să facă? Încearcă să demareze construirea puşcăriei înainte de alegerea reprezentantului pentru Westland în adunarea legislativă şi se foloseşte de o investiţie privată ca să pună în funcţiune acest mecanism. Oho-ho! Voi avea ceva de spus despre *asta* în *Times* – o să vezi tu, stai liniştit!

Dar Balfour prefera să nu vadă şi, oricum, liniştit nu putea sta. Protestă, aşadar, iar după o scurtă negociere, Lauderback acceptă să nu includă în articol numele lui Nilssen.

— Deşi lui Shepard nu-i voi face aceeaşi favoare, adăugă el râzând din nou.

— Înţeleg că nu ţi-ar conveni să-l vezi în postul de judecător, spuse Balfour, întrebându-se dacă nu cumva Lauderback viza el însuşi acea funcţie importantă.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de postul de judecător! ripostă Lauderback. Principiul e ceea ce contează, iar eu asta voi apăra!

— Unde-i principiul? spuse Balfour oarecum nedumerit: ştia că lui Lauderback îi *păsa* de postul de judecător. Începuse discuţia făcând referire exact la asta, ba chiar pe un ton foarte ursuz.

— Individul e un hoţ! strigă Lauderback. Banii aceia îi aparţin lui Crosbie Wells – mort *sau* viu. George Shepard nu are niciun drept să cheltuiască banii altui om aşa cum are el chef şi nici nu mai contează pentru ce!

Balfour tăcea. Până în acest moment, Lauderback nu

amintise nici măcar o dată de comoara care fusese descoperită în coliba lui Wells şi nici nu manifestase vreun interes în privinţa destinaţiei pe care aceasta ar fi urmat să o aibă. Nu pomenise nimic nici despre dezbaterea judiciară care apăruse în jurul pretenţiei formulate de văduvă asupra averii soţului ei răposat. Balfour presupusese că această tăcere se datora faptului că era vorba aici şi despre Lydia Wells, căci Lauderback era încă prea jenat de necuviinţele lui din trecut pentru a se încumeta să menţioneze numele ei. Dar era aproape ca şi cum Lauderback sărise în apărarea lui Crosbie Wells. Era ca şi cum problema averii lui Crosbie Wells ar fi fost o chestiune extrem de delicată pentru Lauderback. Ghicise cumva Lauderback că aurul descoperit în coliba lui Crosbie era exact acelaşi aur prin care el însuşi fusese şantajat cu un an înainte? Balfour era foarte curios să afle răspunsul. Decise, aşadar, să-l provoace pe Lauderback.

— Dar ce importanţă mai are, de fapt? spuse el cu lejeritate. Păi, e foarte probabil ca averea aceea să fi fost deja furată de la altcineva; era imposibil să-i fi aparţinut lui Crosbie Wells. De unde să aibă un individ ca *el* patru mii de lire sterline? Nu-i un secret pentru nimeni că era un terchea-berchea, iar de la a fi un terchea-berchea până la a deveni un hoţ nu-i decât un mic pas.

— Nu există nicio dovadă în acest sens, începu Lauderback, dar Balfour îl întrerupse.

— Şi, cum spuneam, ce importanţă mai are dacă, după ce tipul moare, vine altcineva şi fură din nou banii? Asta-i întrebarea mea. Este foarte posibil să fi fost bani murdari de la bun început.

— Ce *importanţă* mai are?! explodă Lauderback. Este principiul care contează – cum ţi-am zis: principiul e suveran! Nu soluţionezi o infracţiune săvârşind o alta. A fura de la un hoţ tot infracţiune se cheamă, indiferent cum ai vrea tu să prezinţi lucrurile! Nu fi absurd!

Vasăzică Lauderback îi lua apărarea lui Crosbie Wells, şi cu mult patos chiar, din câte se părea. Asta era interesant.

— Dar o să ai şi tu azilul pentru săraci pe care ţi-l doreai, spuse Balfour continuând pe acelaşi ton lejer, ca şi cum ar fi discutat despre nişte lucruri absolut neînsemnate. Înseamnă că banii nu se risipesc aiurea. Vor fi folosiţi pentru ridicarea unui

aşezământ de binefacere.

— Nu-mi pasă dacă George Shepard îşi burduşeşte buzunarele cu banii ăştia sau dacă înalţă un altar cu ei, se răţoi Lauderback. Asta-i o scuză, asta înseamnă – înseamnă să te foloseşti de scop ca să justifici mijloacele. Eu nu sunt adeptul unei logici de o asemenea factură.

— Şi nu *orice* aşezământ de binefacere, continuă Balfour, de parcă Lauderback nici n-ar fi vorbit. Vei avea azilul acela, îţi dai tu seama? Hei, mai ţii minte conversaţia noastră de la Palace? „Unde să se ducă o femeie?” Cine să-i dea „ocazia fericită de a începe un alt fel de viaţă?” – toate astea, îţi aminteşti? Ei bine, în curând vom putea oferi această *ocazie fericită* celor care au atâta nevoie de ea! George Shepard a făcut posibil acest lucru!

Lauderback era furios. Îşi amintea foarte bine ce spusese în urmă cu trei săptămâni despre meritele unui azil de săraci, însă nu-i plăcea când cineva îi cita cuvintele, decât dacă o făcea cu scopul de a-l lăuda.

— Este o lipsă de respect faţă de morţi, zise el tăios. Şi altceva nu mai am de comentat.

Dar Balfour nu se lăsa descurajat atât de uşor.

— Apropo, exclamă el, de parcă exact atunci i-ar fi venit ideea. Ştii, aurul cu care te-a şantajat Francis Carver, ca să cumpere *Godspeed* – aurul care fusese cusut în căptuşeala…

— Ce-i cu el?

— Păi – n-ai mai văzut niciodată aurul acela, nu-i aşa? Nici n-ai mai auzit de el vreodată. Ca, pe urmă, exact aceeaşi sumă – mai mult sau mai puţin, în fine – să apară în coliba lui Crosbie Wells după niciun an. Aproximativ patru mii de lire sterline. Poate că-i vorba despre aceiaşi bani.

— Foarte posibil, spuse Lauderback.

— E de mirare cum ar fi ajuns acolo, zise Balfour.

— Într-adevăr, e de mirare, spuse Lauderback.

La Leul de Aur, drumurile lor se despărţiră, fiind limpede că Lauderback renunţase la dorinţa ca Balfour să mai rămână o zi în Kumara, din moment ce i-a spus prietenului său la revedere foarte scurt şi fără regret.

Balfour porni spre Hokitika într-o stare de mare disconfort moral. Promisese să păstreze confidenţialitatea informaţiilor

aflate de la Nilssen, aşa cum se angajase faţă de fiecare dintre bărbaţii întruniţi la Coroana, iar el încălcase acea promisiune. Şi pentru ce? Ce câştigase nerespectându-şi jurământul şi cuvântul dat? Scârbit de el însuşi, Balfour dădu pinteni iepei, îmboldind-o la galop; continuă în acest ritm până ajunse la râul Arahura, unde se văzu nevoit să descalece, să meargă cu animalul de căpăstru până pe plajă, apoi să o conducă atent prin vad spre locul unde un torent cu apă proaspătă se revărsa în evantai peste nisip.

Lauderback nu mai zăbovise să îl petreacă din ochi pe prietenul lui. Începuse deja să compună în minte scrisoarea; concentrat, ţuguiase buzele şi încreţise fruntea. Duse calul la grajduri, îndesă o monedă de şase penny în palma rândaşului, apoi se retrase imediat în odaia lui de la etaj. Odată rămas singur, încuie uşa, trase pupitrul în rombul de lumină de sub fereastră, îşi aduse un scaun, se aşeză şi scoase o foaie de hârtie; după câteva clipe de contemplaţie finală, cu tocul sprijinit pe buze, îşi ridică manşetele cu o smucitură, se aplecă în faţă şi începu să scrie:

O INVESTIŢIE POSTUMĂ?
Către editorul ziarului West Coast Times.

18 februarie 1966

Domnule,

Este recomandabil ca domnul GEORGE SHEPARD să publice în aceste pagini o listă cu numele persoanelor desemnate pentru construirea penitenciarului Hokitika de pe faleza de la Seaview; de asemenea, se cere să transmită o specificaţie a lucrărilor contractate şi începute deja; să dezvăluie suma de bani votată pentru toate aceste lucrări, sumele deja avansate până la această dată, precum şi sumele suplimentare necesare (dacă este cazul) pentru terminarea lucrărilor sau pentru efectuarea unor amenajări.

Publicarea acestor date poate servi pentru a ameliora ceea ce subsemnatul consideră a fi fost un grav abuz de încredere comis de domnul Shepard, şi anume faptul că lucrările preliminare de construcţie a penitenciarului Hokitika au fost

finanţate printr-o donaţie privată, făcută fără să existe consimţământul Consiliului regional, al Comitetului pentru aşezăminte publice din Westland, al Consiliului municipal sau, mai grav, al investitorului însuşi – căci investiţia a fost făcută cam la două săptămâni după moartea investitorului! Mă refer aici la domnul CROSBIE WELLS, a cărui avere a fost subiectul multor speculaţii în paginile acestei gazete. Mi s-a adus la cunoştinţă că fondurile pentru această finanţare (folosind un termen de specialitate) au fost extrase din locuinţa domnului Wells, postum, fiind ulterior alocate, fără informarea opiniei publice, pentru ridicarea viitoarei închisori. Dacă această informaţie este falsă, aştept să fiu corectat; până atunci însă, solicit o clarificare imediată din partea domnului Shepard.

Susţin că transparenţa privind acţiunile domnului Shepard în această afacere este recomandabilă, nu în ultimul rând din cauza naturii instituţiei pe care doreşte să o edifice şi a naturii sumei discutate, dar şi din motivul că transparenţa financiară în administrarea fondurilor publice este de o importanţă capitală, ţinând seama că această regiune nedezvoltată a provinciei noastre este atât de bogată în aur şi, de aceea, din păcate atât de vulnerabilă în faţa oricăror tentative de corupţie.

Nutresc acelaşi deosebit respect faţă de intenţiile domnului Shepard în demararea acestui proiect, întrucât sunt sigur că acţionează în interesul colonistului de rând şi respectând cum se cuvine legislaţia colonială. Insist doar să reafirm convingerea mea că orice asumare particulară a unor lucrări publice trebuie să fie transparentă, spre binele tuturor, şi vă asigur, Domnule, cum asigur şi întreaga provincie Westland că rămân

Al dumneavoastră, ALISTAIR LAUDERBACK, CONSILIER REGIONAL, MEMBRU AL PARLAMENTULUI.

Se rezemă de spătar şi citi documentul de la cap la coadă, cu voce tare şi intonaţie, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un important discurs public; apoi, satisfăcut, împături hârtia, o băgă într-un plic şi scrise pe plic, ca destinatar, numele editorului ziarului *West Coast Times*, cu menţiunea „a se citi la primire” şi „urgent”. După ce sigilă scrisoarea, băgă mâna în vestă şi verifică ora: era aproape două. Dacă Augustus Smith pleca acum, călare, direct la Hokitika, putea ajunge la Löwenthal

înainte ca ediţia de luni dimineaţă a ziarului *Times* să intre la tipar. Mai bine mai repede decât prea târziu, se gândi Lauderback, pornind în căutarea aghiotantului său.

MERCUR ÎN CAPRICORN

În care Gascoigne repetă teoriile lui, iar Moody vorbeşte despre moarte.

Walter Moody termina de mâncat prânzul la restaurantul Maxwell când a primit mesajul că încărcătura de pe *Godspeed* fusese adusă în sfârşit la mal, iar cufărul său fusese livrat în odaia lui de la Hotelul Coroana.

— Ei bine! exclamă el dând un gologan băiatului şi aşteptând ca acesta să-şi ia tălpăşiţa. În felul ăsta, se termină definitiv cu aşa-zisa mea nălucă, nu crezi? Dacă Emery Staines *era* într-adevăr la bordul vasului, cu siguranţă că i s-ar fi găsit cadavrul printre lucrurile din cală.

— Mă îndoiesc că ar fi putut să fie aşa de simplu, spuse Gascoigne.

— Vrei să spui că e posibil ca descoperirea cadavrului să nu fi fost raportată?

— Vreau să spun că e posibil să nu se fi găsit niciun cadavru, spuse Gascoigne. Un om – fie el şi rănit – ar putea să ajungă căznindu-se până la o trapă, în plus, epava nu s-a scufundat complet. Mi se pare mult mai plauzibil să fi fost luat de valuri.

Pe parcursul ultimelor trei săptămâni, Moody ajunsese să aibă o relaţie foarte cordială cu Aubert Gascoigne, după ce constatase că atitudinea acestuia devenea din ce în ce mai plăcută de la o întrevedere la alta – căci Gascoigne avea marea abilitate de a se adapta la orice gen de situaţie socială şi reuşea cu foarte mult succes să intre în graţiile cuiva, cu condiţia să-şi pună în minte aşa ceva. Gascoigne îşi propusese să se împrietenească cu Moody, vădind în acest sens o ambiţie atât de puternică, încât, dacă acest fapt ar fi ajuns la cunoştinţa lui Moody, n-ar fi fost exclus să-l alarmeze cumva până la urmă; aşa însă, Moody îl considera drept un personaj foarte sofisticat şi îi făcea plăcere să aibă un intelectual de talia lui, cu care să poată conversa confortabil. Luau prânzul împreună aproape în fiecare zi şi fumau seara ţigări de foi la Star & Garter, unde

jucau whist pe perechi.

— Văd că persişti în teoria ta iniţială, remarcă Moody. Bunuri aruncate peste bord, nu bunuri ajunse în apă după naufragiu.

— Ori asta, ori rămăşiţele lui pământeşti au fost distruse, opină Gascoigne. Poate a strigat după ajutor, în schimb a fost ucis, legat fedeleş de vreun obiect greu şi apoi aruncat în mare. Carver s-a deplasat cu barca până la epavă de mai multe ori, după cum ştii, şi au existat nenumărate situaţii în care un om putea să se înece.

— E posibil şi asta, spuse Moody împăturind de mai multe ori mesajul primit şi netezind cu unghia degetului mare fiecare nouă îndoitură a hârtiei. Dar rămâne problema că noi nu putem şti cu certitudine ce s-a întâmplat, de fapt, iar dacă tu ai dreptate când spui că Staines *s-a înecat,* accidental sau nu, nici asta nu vom afla niciodată. Vai de capul ei de crimă când nu există cadavru şi nici ucigaş!

— Da, o crimă jalnică, admise şi Gascoigne.

— Iar noi suntem nişte detectivi jalnici, spuse Moody gândindu-se să încheie discuţia cu această concluzie, însă Gascoigne se pregătea să ia sosiera, neavând nici cea mai mică intenţie de a pune capăt conversaţiei.

— Îmi imaginez cât de penibil ne vom simţi, spuse el turnând sosul peste ce mai avea în farfurie, când Staines va fi găsit pe fundul vreunei ravine, cu gâtul rupt, dar fără niciun semn de vătămare intenţionată.

Moody împinse cuţitul un pic mai aproape de furculiţă.

— Din păcate, toţi *am prefera* ca domnul Staines să fi fost omorât – ne includ şi pe noi doi aici, deşi nu l-am văzut în viaţa noastră pe omul acesta. Nu ne-am mulţumi cu un gât rupt.

Sacoul lui Moody era pus pe speteaza scaunului. Moody ştia că ar fi fost nepoliticos să îl ia şi să înceapă să se îmbrace când prietenul lui nu terminase încă prânzul, numai că acum, după ce aflase că bagajul lui fusese în sfârşit recuperat, ardea de nerăbdare să plece la hotel. Nu era doar faptul că nu ştia dacă lucrurile lui scăpaseră cu bine din naufragiu, ci mai era şi ideea că nu-şi schimbase haina şi pantalonii de trei săptămâni deja.

Gascoigne chicoti.

— Da, bietul domn Staines, recunoscu el. Şi cum îl mai ia în

zeflemea doamna Wells! Dacă umbra mea ar fi chemată la o şedinţă ieftină de spiritism, păi, crede-mă, aş fi oripilat. N-aş şti cum să interpretez invitaţia.

— Dacă umbra mea ar fi convocată, eu unul aş răsufla uşurat; aş accepta numaidecât. În opinia mea, pe lumea cealaltă e foarte sumbru.

— Dar de ce crezi asta?

— Ne petrecem toată viaţa gândindu-ne la moarte. Fără această preocupare care să ne mai distreze un pic, cred că ne-am plictisi toţi îngrozitor. N-am avea nimic de evitat, nimic de preîntâmpinat şi nimic care să ne mire. Timpul nu ar avea nicio importanţă.

— Şi totuşi, ce amuzant ar fi să-i spionăm pe cei vii, spuse Gascoigne.

— Dimpotrivă, mie mi s-ar părea o perspectivă foarte solitară, zise Moody. Să priveşti în jos spre lume, neputând să o atingi, neputând să o transformi, ştiind tot ce-a fost cândva şi tot ce este.

Gascoigne punea sare în mâncare.

— Am auzit că în tradiţia băştinaşilor din Noua Zeelandă, sufletul, când moare, devine o stea.

— Asta-i cea mai bună recomandare pe care am auzit-o până acum, să mă fac băştinaş.

— Şi te-ai tatua pe faţă, ai purta fustanelă făcută din ierburi?

— Poate că da.

— Mi-ar plăcea s-o văd şi pe-asta, spuse Gascoigne luând din nou furculiţa. Mi-ar plăcea să văd asta şi mai mult chiar decât mi-aş dori să te văd cu o pălărie fleşcăită pe cap şi cu cizme până la genunchi, scormonind după aur! Nici măcar *asta* nu mi te pot închipui făcând.

Moody îşi cumpărase o boccea de drum, un şaitroc şi un costum de miner confecţionat din moleschin şi postav, dar exceptând câteva incursiuni fără chef în Kaniere, nici nu se gândise, de fapt, cu seriozitate să facă pe căutătorul de aur. Nu se simţea încă pregătit să înceapă o nouă viaţă, ca prospector şi miner, şi luase hotărârea să mai amâne până când cazul legat de Emery Staines şi Crosbie Wells avea să fie rezolvat în cele din urmă – o hotărâre pe care o adoptase sub pretextul necesităţii,

deşi în realitate nu avea nimic de făcut decât să aştepte să apară noi informaţii şi, la fel ca Aubert Gascoigne, să continue să emită ipoteze, pe baza informaţiilor de care dispunea deja.

De două ori îşi prelungise şederea la Hotelul Coroana, iar în după-amiaza de 18 februarie se pregătea să facă asta pentru a treia oară. Edgar Clinch îl invitase să se mute la Gridiron, sugerându-i că ar putea să preia camera rămasă liberă după plecarea Annei Wetherell. Priveliştea superbă peste acoperişurile din Hokitika spre Alpii înveşmântaţi în zăpadă înspre est nu ar putea fi gustată de un băieş de rând, pe când Moody, ca un gentleman ce era, s-ar fi putut delecta cu aceste armonii ale naturii, pe care ceilalţi oameni nici nu le-ar remarca, probabil. Moody însă refuzase respectuos: se ataşase destul de mult de Coroana, chiar dacă localul era cam sordid, şi în orice caz nu-i convenea ideea să se apropie prea mult de Edgar Clinch, întrucât era încă foarte posibil ca situaţia averii acumulate de Crosbie Wells să ajungă obiectul unui proces în instanţă, caz în care Clinch împreună cu Nilssen, Frost şi alţi nenumăraţi indivizi ar fi chemaţi, cu siguranţă, la un interogatoriu. Cei treisprezece bărbaţi de la Coroana juraseră, fiecare pe cuvântul lui de onoare, să păstreze confidenţialitatea reuniunii din acea seară, însă lui Moody nu-i plăcea să se bizuie pe onoarea altor oameni, având prea puţină încredere în onestitatea invocată de alţii, în afară de el însuşi; se aştepta ca, la un moment dat, cel puţin unul dintre ceilalţi doisprezece să îşi încalce legământul, aşa că el decisese, în mod preventiv, să nu aibă relaţii prea strânse cu ei.

Moody făcuse cunoştinţă cu Alistair Lauderback şi descoperise, în virtutea specializării lor în drept, că aveau o serie de relaţii comune: avocaţi şi judecători din Londra, pe care Lauderback, de la caz la caz, i-a ridicat în slăvi, i-a ponegrit şi i-a desconsiderat, într-un recital de opinii încrezătoare, care excludeau orice întrerupere sau replică. Moody l-a ascultat politicos, însă impresia pe care şi-a format-o a fost nefavorabilă şi plecase de la prima lor întâlnire fără nicio intenţie de a mai repeta experienţa. Şi-a dat seama că Lauderback era genul de om care nu se obosea să intre în graţiile vreunei persoane ale cărei conexiuni nu i-ar fi adus *lui* niciun beneficiu.

În realitate, Moody nu se aşteptase la aşa ceva şi fusese

foarte surprins când descoperise că înclinaţiile lui naturale se potriveau mult mai bine cu preocupările temnicerului închisorii, George Shepard, decât cu ambiţiile politicianului Lauderback. Moody îl întâlnise pe Shepard doar în trecere, la o adunare publică de pe strada Revell, însă îl admirase pe temnicer, văzând că era un om care ştia să se stăpânească şi care era de o politeţe infailibilă, chiar dacă aparent rece şi rigidă. Opinia celor reuniţi la Hotelul Coroana fusese destul de critică la adresa lui Shepard, dar plină de simpatie la adresa lui Lauderback, ceea ce nu făcea decât să demonstreze, se gândea Moody, că nu trebuia să te bizui niciodată pe aprecierea cuiva despre caracterul unei alte persoane. Asta fiindcă temperamentul uman era un amestec volatil de percepţii şi circumstanţe. Moody îşi dădea seama acum că nu ar fi putut să deducă adevărata faţă a lui Shepard din ceea ce povestea Nilssen despre el, la fel cum nu ar fi putut să deducă nici adevărata faţă a lui Nilssen din portretul făcut de acesta lui Shepard.

— Ştii, spuse el acum, bătând cu degetul în hârtia împăturită. Până în după-amiaza asta, am crezut cumva că Staines e încă în viaţă. Poate am fost naiv, dar eu chiar am crezut că se afla la bordul acelei epave şi chiar am crezut că va fi găsit.

— Da, spuse Gascoigne.

— Dar acum se pare că nu poate fi decât mort, filozofa Moody bătând ritmic din degete. Şi dispărut pentru totdeauna, negreşit. Ah, fir-ar să fie, de ce nu pot şti eu adevărul? Aş da oricât pentru un loc la şedinţa de spiritism ţinută de văduvă diseară!

— Nu doar de văduvă, spuse Gascoigne. Nu uita că va avea o asistentă.

Moody scutură din cap.

— Îmi vine greu să cred că domnişoara Wetherell ar avea o contribuţie la toată afacerea asta.

— Numele ei a fost menţionat în ziar, sublinie Gascoigne. Şi nu doar numele: rolul ei a fost indicat explicit. Ea urmează să o asiste pe văduvă.

— Mda, ucenicia ei a fost extraordinar de scurtă, remarcă Moody pe un ton caustic. Ceea ce te poate face să ai îndoieli în privinţa calităţii acestei pregătiri sau în privinţa calităţii

subiectului.

Observaţia îl făcu pe Gascoigne să scoată un rânjet amuzat.

— Nu este praxisul unei târfe misterul original? spuse el. Poate că ea s-a iniţiat toată viaţa.

Pe Moody îl stânjeneau întotdeauna conversaţiile de acest gen.

— Praxisul ei anterior *este* misterios, în adevăratul sens al cuvântului, recunoscu el îndreptându-şi umerii. Însă talentele feminine sunt naturale; nu se pot compara cu invocarea morţilor:

— O, sunt sigur că trucurile ambelor profesii sunt mai mult sau mai puţin aceleaşi, opină Gascoigne. O târfă stăpâneşte la perfecţie arta persuasiunii, la fel cum o sibilă trebuie să fie persuasivă, dacă vrea să fie crezută. Şi nu trebuie să uiţi că frumuseţea şi convingerea sunt întotdeauna persuasive, indiferent de contextul în care apar. De fapt, destinul Annei nu s-a schimbat prea mult. Poate fi strigată în continuare „Magdalena”.

— Maria Magdalena nu era nicidecum o clarvăzătoare, spuse Moody pe un ton înţepat.

— Nu, admise Gascoigne, cu acelaşi rânjet pe faţă. Dar ea a fost prima persoană care a descoperit că mormântul era gol. Ea a fost cea care s-a jurat că bolovanul fusese împins la o parte. Nu este lipsit de importanţă faptul că vestea înălţării la cer a venit întâi sub forma jurământului unei femei şi că, iniţial, nu s-a dat crezare acelui jurământ.

— Ei bine, diseară Anna Wetherell va jura şi ea pe mormântul altui bărbat, spuse Moody. Şi noi nu vom fi acolo ca să nu-i dăm crezare.

Alinie şi mai aproape cuţitul şi furculiţa, sperând ca ospătarul să vină şi să îi ia farfuria de pe masă.

— Bine că vom putea participa măcar la petrecerea dinainte, spuse Gascoigne, dar veselia îi pierise din glas.

Şi el resimţea o mare dezamăgire la gândul că văduva îl exclusese de la iminenta ei comunicare cu morţii. Considera că, în calitate de cel dintâi prieten pe care Lydia Wells şi-l făcuse în Hokitika, i s-a fi cuvenit de drept să aibă un loc rezervat la acea reuniune restrânsă, şi de aceea pe el această excludere îl mâhnea mult mai amarnic decât pe Moody. Numai că, din

după-amiaza de 27 ianuarie, Lydia Wells nu-i mai făcuse nicio vizită şi nici nu-l mai poftise vreodată măcar la un ceai.

Moody nu făcuse cunoştinţă deocamdată cu niciuna dintre femei. Le zărise atârnând nişte draperii la ferestrele de la faţada fostului hotel, nişte siluete întunecate, ca nişte păpuşi de hârtie în spatele geamului. Văzându-le atunci, îl cuprinsese un fel de alean ciudat, atipic pentru el, fiindcă nu-i stătea în fire să invidieze relaţiile pe care femeile le întreţin cu alte femei şi nici să se gândească la ele cu prea mult interes, de fapt. Dar, când a trecut prin dreptul faţadei umbrite a localului numit acum Norocul Drumeţului şi a văzut trupurile lor mişcându-se în spatele geamurilor neclare, şi-a dorit enorm să fi putut să audă ce îşi spuneau. Ar fi vrut să ştie ce o făcuse pe Anna să se înroşească şi să-şi muşte buza, apoi să-şi pună podul palmei pe obraz, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă ardea; ar fi vrut să ştie ce o făcuse pe Lydia să zâmbească şi să-şi scuture mâinile de praf, îndepărtându-se, lăsând-o pe Anna cu draperiile în braţe şi cu corsajul rochiei plin de ace cu gămălie.

— Cred că ai dreptate să te îndoieşti de rolul Annei în toată chestia asta sau, oricum, să te mire prezenţa ei acolo, continuă Gascoigne. Am avut impresia, când am vorbit cu ea despre Staines prima oară, că avea o părere foarte bună despre el; ba chiar m-am gândit că ţinea la el, poate. Ca acum, după toate aparenţele, să încerce să profite de pe urma morţii lui!

— Nu putem fi siguri până unde a mers complicitatea domnişoarei Wetherell, spuse Moody. Fiindcă se pune întrebarea dacă, într-adevăr, a ştiut de comoara ascunsă în rochii şi, implicit, de şantajarea domnului Lauderback.

— Nimeni nu a pomenit nimic despre rochia oranj, spuse Gascoigne. Dacă Anna i-ar fi spus doamnei Wells că rochia e depozitată sub patul meu, ar fi fost de aşteptat ca aceasta să se preocupe mai activ de recuperarea ei.

— E posibil ca domnişoara Wetherell să creadă că aurul i-a fost predat domnului Mannering, aşa cum a lăsat ea instrucţiuni să se procedeze.

— Mda, probabil, spuse Gascoigne. Dar, în acest caz, nu ar fi fost logic ca doamna Wells să îi facă o vizită lui Mannering, ca să recupereze aurul? Nu se poate spune că nu ar exista relaţii afectuoase între ei doi: ea şi Mannering sunt vechi prieteni, de

pe vremea când se îndeletniceau cu jocurile de noroc. Nu, mie mi se pare mult mai plauzibil ca doamna Wells să nu ştie nimic despre rochia oranj *şi* nici despre celelalte rochii.

— Hm, zise Moody.

— Mannering nu vrea să se atingă de aurul acela, temându-se de ceea ce se va întâmpla cu toată afacerea asta până la urmă, iar eu, unul, în niciun caz nu mă gândesc să-l predau la bancă. Aşa că acolo rămâne. Sub patul meu.

— L-ai evaluat?

— Da, dar neoficial: domnul Frost a trecut pe la mine şi a estimat că valorează cam o sută douăzeci de lire sterline.

— E de dorit ca domnişoara Wetherell, spre binele ei, să nu-i fi destăinuit nimic doamnei Wells, spuse Moody. Mi-e groază să mă gândesc cum ar putea reacţiona doamna Wells la o asemenea dezvăluire în spatele uşilor închise. Sunt sigur că ar blama-o pe Anna pentru pierderea comorii.

Brusc, Gascoigne lăsă furculiţa din mână.

— Mi-a venit o idee, spuse el. Banii din rochii *au devenit* banii din colibă. Prin urmare, dacă recursul văduvei are câştig de cauză, iar ea primeşte averea ca moştenire, înseamnă că va lua înapoi toată suma, minus banii din rochia oranj, desigur. Altfel spus, va ajunge exact acolo de unde-a plecat.

— Ştiu, din experienţă, că oamenii se mulţumesc arareori să ajungă acolo de unde au plecat, spuse Moody. Dacă impresia mea despre Lydia Wells este corectă, cred că doamna aceasta va fi plină de ranchiună la gândul că Anna a fost în posesia acelor rochii, indiferent care ar fi fost intenţiile Annei şi indiferent de deznodământ.

— Cunoaştem însă aproape cu certitudine că Anna nici nu ştia măcar de existenţa aurului din rochiile pe care le purta – oricum, asta până foarte de curând, probabil.

— Domnule Gascoigne, spuse Moody ridicând mâna. În ciuda tinereţii mele, am dobândit o oarecare înţelepciune în privinţa sexului frumos, aşa că îţi pot spune, categoric, că femeilor nu le place când alte femei le poartă hainele fără să le fi cerut voie.

Gascoigne râse. Înveselit de această butadă, se apucă să termine de mâncat ce mai avea în farfurie, plin de energie şi bună dispoziţie.

În ciuda adevărului conţinut de remarca lui Moody, trebuie să recunoaştem că înţelepciunea lui, cum o numise el, nu putea fi considerată decât empirică, în sensul că fusese căpătată prin observarea atentă a mamei lui răposate, a mamei lui vitrege şi a celor două mătuşi din partea mamei; şi, ca să spunem lucrurilor pe nume, Moody nu avusese niciodată o iubită şi nici nu se prea pricepea la femei, în afară de modul în care se cuvenea să li se adreseze şi de felul cum trebuia să aibă grijă de ele, ca nepot şi ca fiu. De asemenea, în predispoziţiile fireşti ale tinereţii, se întâmplase ca orizontul experienţelor lumeşti ale lui Moody să nu fie cu mult mai larg decât gaura cheii, prin care, metaforic vorbind, întrezărise doar vag viaţa adultă de dincolo. În realitate, întâlnise nenumărate ocazii de a lărgi această deschidere, ba chiar posibilitatea de a descuia uşa cu totul şi de a-i trece pragul, păşind în acea intimă şi solitară încăpere, însă el refuzase aceste ocazii, manifestând acelaşi disconfort şi aceeaşi rigidă decenţă cu care trata acum tachinările retorice lansate de Gascoigne.

Când avea douăzeci şi unu de ani, într-o seară târziu, după ce chefuise prin Londra, ajunsese, prin metodele şi căile uzuale, la o curte luminată de un felinar, nu departe de Smithfield Market. Această curte, potrivit amicilor lui Moody de la facultate, era frecventată de cele mai şic târfe, uşor de identificat după faimoasele lor bluzoane roşii cu nasturi de alamă, care erau ultimul răcnet în modă la Paris în acea vreme, şi, din această cauză, un motiv de alarmă pentru englezoaicele din lumea bună. Deşi croiala cazonă a acestor bluzoane le conferea femeilor o alură deliberat obraznică, ele afişau un aer sfios, întorcându-se cu spatele ca să se poată uita la bărbaţi peste rotunjimea umerilor lor, făcând pe mironosiţele şi fandosindu-se cu privirile în pământ. Privindu-le, pe Moody l-a cuprins subit tristeţea. Nu se putea gândi decât la tatăl lui, căci de câte ori, copil şi adolescent fiind, nu se întâmplase ca Moody să dea peste acesta în vreun cotlon întunecos al casei, ţinând pe genunchi o femeie necunoscută? Toate aceste străine gâfâiau fals, sau guiţau ca nişte porci, sau se piţigăiau cu o voce prefăcută, lăsând mereu în urma lor acelaşi iz greu de mosc: mirosul recuzitei de teatru. Colegii de facultate ai lui Moody îşi număraau banii şi trăgeau la sorţi care să fie primul; tăcut, Moody

s-a retras din acea curte, a oprit o birjă şi s-a dus să se culce. Ulterior, a considerat drept un motiv de mândrie faptul că el nu făcuse ca tatăl lui; că el nu avea să cadă pradă viciilor acestuia; că el urma să devină un om mai bun. Şi totuşi, cât de uşor ar fi putut să fie – să pună şi el la bătaie o liră de aur, să participe la tragerea la sorţi şi să aleagă pe una dintre damele cu bluzon roşu, mergând cu ea în alcovul pietruit de pe latura întunecată a bisericii! Amicii lui de facultate credeau despre el că avea să dea curs unei vocaţii clericale. Au rămas surprinşi, peste câţiva ani, când Moody s-a înscris în Inner Temple şi a început să studieze pentru a intra în barou.

Prin urmare, Moody disimula perfect acest gen de ignoranţă, făcând pe interlocutorul experimentat în diversele lui conversaţii cu Gascoigne, şi Clinch, şi Mannering, şi Pritchard, şi toţi ceilalţi, atunci când aceştia vorbeau despre Anna Wetherell şi admiraţia lor pentru ea ca târfă. Dar, judecând după felul în care Moody murmura în timpul discuţiilor, şi exact la ţanc, „fireşte” şi „bineînţeles” şi „chiar aşa”, adoptând totodată o postură rigidă ori de câte ori numele Annei era menţionat, toţi aceşti bărbaţi deduseră doar că pe Moody îl deranjau adevărurile mai fruste despre natura umană şi că prefera, asemenea majorităţii gentlemenilor din înalta societate, să nu vorbească despre preocupările lui mai lumeşti. Observăm că unul dintre marile atribute ale discreţiei este acela că poate masca necunoaşterea celor mai comune şi mai vulgare lucruri, iar despre Walter Moody se poate spune că era de o discreţie excesivă. Adevărul era că niciodată nu rostise măcar două cuvinte legate în prezenţa unei femei de profesia sau experienţa Annei Wetherell şi că, de fapt, nici nu ar fi ştiut cum să i se adreseze – sau pe ce temă –, dacă ocazia s-ar fi ivit vreodată.

— Şi, bineînţeles, spunea el acum, ar trebui să ne bucure faptul că domnişoara Wetherell nu şi-a luat cu ea cufărul la Norocul Drumeţului.

— Nu?! se miră Gascoigne.

— Nu. Rochiile încărcate cu balast de plumb au rămas la Gridiron, împreună cu pipa ei, lampa pentru opiu şi alte diverse fleacuri; nu a cerut niciodată să-i fie trimise.

— Şi domnul Clinch nu a ridicat această problemă?

— Nu, spuse Moody. Este un lucru îmbucurător, cred eu:

indiferent ce rol ar fi jucat domnişoara Wetherell în dispariţia domnului Staines şi indiferent ce rol va juca în ridicola şedinţă de spiritism de diseară, putem măcar să fim siguri că nu i-a destăinuit absolut nimic doamnei Wells. Mie asta mi se pare o concluzie încurajatoare.

Se uită în jur, căutând din priviri chelnerul, căci Gascoigne terminase de mâncat, iar el voia să achite nota de plată cât mai repede cu putinţă, ca să se poată duce la Coroana să îşi despacheteze, în sfârşit, lucrurile din cufăr.

— Eşti nerăbdător să pleci, observă Gascoigne tamponându-se pe buze cu şervetul de masă.

— Iartă-mă dacă sunt nepoliticos, spuse Moody. Nu vreau să scap de compania ta, însă *sunt* nerăbdător, într-adevăr, să-mi regăsesc lucrurile. Nu mi-am mai schimbat sacoul de trei săptămâni şi, în plus, nici n-am habar în ce stare mai e cufărul meu după furtuna din ziua sosirii. E posibil ca toate hainele şi documentele mele să se fi distrus.

— Şi-atunci, ce mai aştepţi? Hai să plecăm imediat, spuse Gascoigne, pentru care această explicaţie nu era doar întru totul rezonabilă, ci şi un motiv de uşurare pentru el.

Gascoigne trăia cu spaima că prezenţa lui era obositoare pentru ceilalţi şi îşi făcea mari griji ori de câte ori un om pe care el îl respecta manifesta un soi de plictiseală în compania lui. Insistă să achite el nota de plată, uşuindu-l pe Moody cum ar fi făcut o bonă indulgentă; odată reglate aceste socoteli, cei doi prieteni păşiră în iureşul zgomotos de pe strada Revell, unde un grup de băieşi se îmbulzeau veseli înainte. Din spatele lor se auzi un strigăt de la un topometru călare, care-şi opri calul, şi peste acest sunet, clopotul solitar de la Capela metodistă bătând ora, o dată, de două ori. Ridicând glasurile ca să acopere această hărmălaie – scârţâitul roţilor unei şarete, plesnetul pânzelor în vânt, râsete, bocănituri, vocea piţigăiată a unei femei strigând un bărbat –, cei doi amici îşi spuseră la revedere, strângându-şi mâna cu multă căldură înainte de a-şi vedea fiecare de drumul lui.

MICUL MALEFIC

În care anumite fapte cheie sunt supuse unor controverse; Francis Carver este nepoliticos; şi Löwenthal este provocat să spună pe şleau ce gândeşte.

Dacă la redacţia publicaţiei *West Coast Times* se primea vreo scrisoare conţinând acuzaţii incendiare, metoda lui Löwenthal era să contacteze toate părţile vizate înainte ca ziarul să intre la tipar. Socotea că se cuvenea să avertizeze corect pe oricine urma să fie calomniat în paginile gazetei, întrucât instanţa opiniei publice din Hokitika era extrem de severă în judecăţile ei, iar reputaţia oricui putea fi distrusă peste noapte; prin urmare, oricărui om astfel ameninţat el îi lansa invitaţia de a compune un drept la replică.

Scrisoarea stufoasă şi cam întortocheată trimisă de Alistair Lauderback pe tema abuzului în serviciu comis de George Shepard nu a făcut excepţie de la această regulă, aşa că, după ce a citit-o până la capăt, Löwenthal a luat loc imediat ca să facă o copie a documentului. Urma să dea copia la tipar; originalul urma să îl ducă la Tabăra Poliţiei, ca să i-l arate personal temnicerului întrucât, mai mult ca sigur, Shepard avea să dorească să se apere în mai multe privinţe, mai ales că era încă suficient de devreme pentru a include comentariul lui ca drept la replică la scrisoarea lui Lauderback, în ediţia de luni a ziarului *Times.*

Löwenthal avea un aer încruntat, în timp ce îşi pregătea instrumentele de scris. Ştia că informaţia despre investiţia privată a lui Shepard nu ar fi putut să fie divulgată decât de către unul dintre cei doisprezece bărbaţi de la Coroana, ceea ce însemna că cineva, din păcate, îşi încălcate legământul de a păstra secretul. Din câte ştia Löwenthal, singurul om care îl cunoştea personal pe Alistair Lauderback era prietenul acestuia, Thomas Balfour. Cu inima grea, ziaristul scoase o foaie de hârtie curată, deşurubă capacul de la călimară şi înmuie vârful peniţei în cerneală. „Tom, Tom”, se gândi el dojenitor, „Tom”. Scutură din cap şi oftă.

Löwenthal copia ultimul paragraf din scrisoarea lui Lauderback când auzi clopoţelul de la uşă. Imediat se ridică în picioare, puse tocul pe sugativă şi traversă camera de primire afişând un surâs de bun venit, care îi îngheţă însă pe buze când văzu cine stătea la intrarea în redacţie.

Musafirul purta un mantou lung cenuşiu, cu revere din catifea şi manşete răsucite din catifea; mantoul era confecţionat dintr-o stofă deasă şi lucioasă, ce imita pielea de focă şi se unduia în ape la fiecare mişcare. Cravata lată era înfăşurată sus pe grumaz, iar reverele vestei cu guler-şal erau răsfrânte lateral, umflându-i umerii şi îngroşându-i gâtul. Trăsăturile feţei erau butucănoase, cioplite parcă dintr-un corp mineral, o materie elementară şi dură, care nu putea fi cizelată şi care cântărea foarte mult. Gura era lată şi nasul turtit; fruntea ieşea în afară, rectangulară. Pe obrazul stâng avea o cicatrice subţire, argintie la culoare, care desena o linie curbă din colţul exterior al ochiului până jos, la falcă.

Ezitarea lui Löwenthal a fost doar de moment. În clipa următoare, ieşi în întâmpinarea vizitatorului, ştergându-şi mâinile pe şorţ şi zâmbind cu gura până la urechi; apoi, îşi întinse palmele, acum curate, spre oaspetele său şi spuse:

— Domnule Wells! Ce mult mă bucur să vă revăd. Bine aţi venit înapoi în Hokitika!

Francis Carver îşi îngustă privirea, dar nu muşcă din momeală.

— Vreau să dau un anunţ în ziar, spuse el.

Nu se apropie să dea mâna cu ziaristul, ci rămase lângă uşă, păstrând o distanţă cam de doi metri şi jumătate între ei.

— Sigur că da, sigur că da, spuse Löwenthal. Şi, daţi-mi voie să vă spun că sunt deopotrivă onorat şi recunoscător că aţi apelat pentru a doua oară la serviciile mele. Mi-ar fi părut extrem de rău să pierd un client ca dumneavoastră dintr-o eroare de-a mea.

Din nou, Carver nu spuse nimic. Nu-şi scosese pălăria de pe cap şi nici nu schiţă vreun gest în acest sens.

Dar pe ziarist nu-l intimida insolenţa lui Carver. Surâzând foarte radios, spuse:

— Dar haide să nu discutăm despre trecut, domnule Wells; haide să discutăm despre prezent! Spuneţi-mi, vă rog, cu ce vă

pot fi de folos.

O undă de iritare întunecă faţa lui Carver până la urmă.

— Carver, rectifică el. Numele meu nu este Wells.

Satisfăcut, Löwenthal îşi împreună mâinile. Primele două degete de la mâna dreaptă erau pătate foarte intens de cerneală, ceea ce crea un efect vărgat foarte ciudat când îşi împreuna degetele, ca şi cum cele două mâini ale lui ar fi aparţinut unor creaturi diferite, una neagră, cealaltă deschisă la culoare.

— Poate mă înşală pe mine memoria, spuse el, deşi vă ţin minte foarte bine. Aţi fost aici acum aproape un an, nu-i aşa? Aveaţi un certificat de naştere. Aţi dat un anunţ în ziar despre o ladă de transport care se pierduse, pentru care ofereaţi un fel de recompensă. A existat o oarecare confuzie în privinţa numelui dumneavoastră, mi-amintesc perfect. Eu am făcut o greşeală la tipărire – omiţând cel de-al doilea nume al dumneavoastră – şi de aceea aţi revenit în dimineaţa următoare, ca să-mi arătaţi eroarea apărută. Dacă mi-aduc bine aminte, certificatul dumneavoastră de naştere era pe numele de Crosbie Francis Wells. Dar, vă rog, cumva vă confund cu altcineva?

Din nou, Carver nu răspunse.

— Întotdeauna mi s-a spus că am o memorie remarcabil de bună, adăugă Löwenthal după un moment.

Îşi asuma un risc vorbind cu impertinenţă, dar poate că, până la urmă, Carver avea să cadă în plasă. Löwenthal păstra aceeaşi expresie impasibilă, dar amabilă. Aştepta ca vizitatorul lui să spună ceva.

Löwenthal ştia că Francis Carver trăsese la Hotelul Palace, de unde se ocupa de neplăcuta manevră de aducere la mal a epavei barcului *Godspeed.* Cu siguranţă, o asemenea operaţiune ar fi fost întreprinsă pe furiş şi cu multe precauţii, dacă Francis Carver s-ar fi căznit să ascundă un om ucis aflat la bordul vasului eşuat. Însă, conform tuturor informaţiilor – inclusiv a celor venite de la agentul maritim Thomas Balfour –, Carver fusese foarte deschis în acţiunile întreprinse. Predase un inventar al încărcăturii barcului la Căpitănia portului; se întâlnise cu delegaţi de la fiecare firmă de transport din Hokitika pentru a regla toate conturile cu ei; şi de câteva ori se deplasase

personal până la epavă, însoţit de marangozi, vânzători de vechituri recuperate de pe epave şi alte persoane interesate.

— Numele meu nu este Wells, spuse Carver în cele din urmă. Data trecută a fost pentru altcineva. Acum nu mai contează.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse Löwenthal onctuos. Vasăzică domnul Crosbie Wells pierduse o ladă de transport, iar dumneavoastră l-aţi ajutat să o găsească.

După o pauză, căpitanul răspunse:

— Da.

— Bun, atunci sper din tot sufletul ca intervenţia dumneavoastră să fi fost reuşită! Să înţeleg că lada i-a fost înapoiată în cele din urmă?

Carver smuci din cap agasat.

— Nu mai contează, spuse el. V-am mai spus.

— Dar ar fi o mare impoliteţe din partea mea, dacă nu v-aş oferi condoleanţele mele, domnule Carver.

Carver îl studia atent.

— Am fost foarte mâhnit când am aflat de moartea domnului Wells, continuă Löwenthal. N-am avut niciodată plăcerea să-l întâlnesc, însă din câte am auzit era un om foarte cumsecade. Oh, sper că nu sunt eu cel care vă dă această veste – că prietenul dumneavoastră a decedat.

— Nu, spuse din nou Carver.

— Mă bucur să aud asta. Dar cum l-aţi cunoscut?

Unda de iritare reapăru pe chipul bărbatului.

— Eram vechi prieteni.

— De la Dunedin, poate? Sau mai de demult?

Carver nu părea tentat să răspundă la asta, aşa că Löwenthal continuă:

— În fine, cred că măcar aveţi mulţumirea că bietul om a murit în pace.

Carver făcu o grimasă. După o clipă, răbufni:

— Ce înseamnă „în pace”?

— Să mori în somn, la tine acasă? Cred că este ceea ce fiecare dintre noi şi-ar dori când îi vine sfârşitul, spuse Löwenthal simţind că, oarecum, câştigase teren. Deşi e mare păcat că soţia lui nu a fost prezentă când bietul om s-a prăpădit, adăugă el.

Carver ridică din umeri. Indiferent ce patimă dăduse naştere ultimei lui izbucniri, acum se calmase brusc.

— E treaba fiecărui om cum se comportă în căsnicie.

— Sunt perfect de acord cu dumneavoastră, zise Löwenthal şi zâmbi. O cunoaşteţi cumva pe doamna Wells?

Carver scoase un sunet care era greu de interpretat.

— Am avut plăcerea să o întâlnesc, dar doar pentru scurt timp, continuă Löwenthal, care nu se lăsa descurajat. Intenţionasem să mă duc la Norocul Drumeţului în seara asta, sceptic cum sunt, desigur, dar cu mintea deschisă. Mă pot aştepta să vă văd acolo?

— Nu, spuse Carver. Nu puteţi.

— Poate că sunteţi chiar mai sceptic decât mine când vine vorba despre şedinţe de spiritism!

— Nu am nicio opinie despre şedinţele de spiritism, spuse Carver. Mi-e totuna şi dacă mă duc acolo, şi dacă nu.

— În orice caz, presupun că doamna Wells este *foarte* veselă că v-aţi întors la Hokitika, spuse Löwenthal, ale cărui gambituri conversaţionale începeau să se cam epuizeze. Da, sunt sigur că este *foarte* încântată să ştie că aţi revenit în oraş!

Carver era acum de-a dreptul iritat.

— De ce? spuse el.

— De ce? repetă Löwenthal cu subînţeles. Din cauza întregii tevaturi pentru averea lui, bineînţeles! Din cauză că motivul pentru care procedurile legale au intrat în impas este tocmai certificatul de naştere al lui Wells! Actul nu e de găsit pe nicăieri!

Vocea lui Löwenthal răsunase un pic mai tare decât ar fi vrut, şi el se temu în treacăt să nu fi supralicitat, cum s-ar zice, cărţile pe care le avea în mână. Ceea ce spusese era perfect adevărat, ba mai mult chiar, erau informaţii cunoscute de toată lumea: recursul făcut de doamna Wells pentru a revoca vânzarea proprietăţii lui Wells nu fusese pus pe rol deocamdată în instanţă, deoarece în urma defunctului nu rămăseseră niciun fel de documente care să servească drept dovadă a adevăratei lui identităţi. Lydia Wells ajunsese în Hokitika la câteva zile după ce soţul ei răposat fusese înmormântat, şi, prin urmare, nu putuse să identifice cadavrul; în afară de a dezgropa trupul mortului (şi-a cerut iertare judecătorul, în faţa văduvei, pentru o

asemenea impietate), nu exista, se părea, nicio altă modalitate de a demonstra că pustnicul care decedase în Valea Arahura şi domnul Crosbie Wells care se semnase pe certificatul de căsătorie adus de doamna Wells erau unul şi acelaşi bărbat. Ţinând seama de valoarea imensă a moştenirii în litigiu, judecătorul a considerat oportun să amâne judecarea recursului până la noi probe mai concludente, o sentinţă pentru care doamna Wells i-a mulţumit foarte frumos. L-a asigurat că răbdarea ei de femeie era puternică şi că ea era dispusă să aştepte oricât era necesar pentru ca acea impresionantă datorie (cum numea ea moştenirea) să îi fie plătită în bună regulă.

Dar Carver nu se lăsă provocat; îl măsură din priviri pe editor din cap până-n picioare, cu un aer de o nepăsare arogantă, şi declară:

— Vreau să dau un anunţ în *Times.*

— Da, desigur, spuse Löwenthal, căruia inima îi bătea foarte repede. Ce anume doriţi să vindeţi? întrebă trăgând spre el o foaie de hârtie.

Carver i-a explicat că urma ca vasul *Godspeed* să fie dezmembrat în scurt timp şi că, înainte de această operaţiune, el dorea să vândă părţile componente ale corpului navei la licitaţia de vineri, prin bunăvoinţa firmei Glasson & Rowley Salvage. Dădu aceste instrucţiuni foarte sec. Nicio parte componentă nu putea fi vândută înainte de licitaţie. Nu se acorda niciun fel de privilegiu şi nu se accepta niciun fel de corespondenţă. Toate solicitările urmau să fie adresate direct, prin poştă, domnului Francis Carver la Hotelul Palace.

— Remarcaţi, vă rog, că am notat totul cu atenţie, spuse Löwenthal. Nu voi mai face greşeala de a omite vreo parte din numele dumneavoastră, credeţi-mă! Apropo, nu cumva dumneavoastră şi Crosbie eraţi rude?

Carver făcu din nou o grimasă.

— Nu.

— E adevărat că „Francis” este un prenume uzual, spuse Löwenthal dând din cap.

Nota acum pe hârtie numele hotelului lui Carver, aşa că nu ridică privirea decât după câteva secunde, când constată că mutra lui Carver devenise şi mai acră.

— Cum te cheamă pe *dumneata*? se interesă Carver,

accentuând faptul că până atunci nici nu se sinchisise să-i folosească numele.

Când Löwenthal îi răspunse, Carver mişcă lent din cap, de parcă ar fi vrut să reţină bine acel nume. După care spuse:

— Fă bine şi taci dracului din gură!

Löwenthal rămase şocat. Încasă banii pentru reclamă şi completă chitanţa lui Carver în tăcere, scriind cuvintele foarte lent şi grijuliu, dar fără să-i tremure mâna. Era prima oară când cineva îl insulta în propriul lui birou, iar şocul fusese atât de intens, încât pe moment i-a fost imposibil să reacţioneze. Simţea cum îl cuprindea un sentiment de euforie, ca o presiune care îi umplea pieptul, ca un răcnet glorios. Löwenthal era genul de om care căpăta apucături războinice atunci când era jignit. Simţea un avânt eroic, aproape triumfal, o mare bucurie, ca şi cum o chemare la arme pe care o aştepta de mult ar fi răsunat undeva lângă el, însă doar el simţise acea vibraţie specială, bubuindu-i în torace, bubuindu-i în sânge.

Carver îşi luase chitanţa. Se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să plece, fără să-i mulţumească lui Löwenthal sau să-şi ia la revedere de la el, o impoliteţe care declanşă o explozie de indignare în pieptul lui Löwenthal. Şi, nemaiputând să se stăpânească, izbucni:

— Va trebui să dai socoteală pentru multe, dacă ai avut tupeul să apari aici!

Carver se opri, cu mâna pe clanţă.

— După tot ce i-ai făcut Annei, continuă Löwenthal. Eu am fost cel care a găsit-o, să ştii. Toată plină de sânge. Cum poţi să tratezi o femeie în halul ăsta? Nu mă interesează cine e ea. Nu aşa se tratează o femeie, cu atât mai puţin când e gravidă şi atât de aproape să nască!

Carver nu răspunse.

— Puţin a lipsit să nu fie o crimă dublă. Ştiai asta? zise Löwenthal simţind cum îl cuprindea o furie turbată. Ştii în ce hal arăta? Ai văzut-o când vânătăile au început să se întindă în jos? Ştii că a trebuit să meargă în baston două săptămâni? Şi asta fiindcă abia putea să mai *calce*! Ştiai asta?

În cele din urmă, Carver spuse:

— Avea mâinile mânjite.

Löwenthal aproape că râse.

— Poftim? Ea te-a lăsat pe tine într-o baltă de sânge, şi eu nu ştiu? Ea te-a bătut până ţi-ai pierdut cunoştinţa? Cum e expresia aceea – ochi pentru ochi?

— N-am spus asta.

— Ea ţi-a omorât ţie copilul? Ea ţi-a omorât ţie copilul – ca tu să vii pe urmă să-i omori ei copilul? spuse Löwenthal aproape urlând. Rosteşte cuvintele, omule, vorbeşte!

Dar Carver era imperturbabil.

— Am vrut să spun că nu e o floricică nevinovată.

— *Floricică* nevinovată! Acum, culmea ar fi să-mi spui că şi-a făcut-o cu mâna ei, că şi-a meritat pedeapsa!

— Da, zise Francis Carver. A primit ce a meritat.

— Nu prea ai prieteni în Hokitika, domnule Carver, spuse Löwenthal împungând aerul cu un deget înnegrit de cerneală în direcţia lui Carver. O fi Anna Wetherell o târfă ordinară, însă să ştii că e îndrăgită în acest oraş de prea mulţi bărbaţi încât tu, înarmat sau nu, să poţi spera că ai reuşi să le ţii piept, nu uita asta. Dacă fata asta păţeşte vreun rău – dă-mi voie să te avertizez – dacă i se întâmplă ceva rău…

— Nu din partea mea, spuse Carver. Nu mai am nicio răfuială cu ea. Mi-am rezolvat problema.

— *Problema?!* zise Löwenthal scuipând pe jos. Te referi la prunc? Propriul tău copil, mort, înainte să se nască. Asta era *problema* dumitale?

Dar dintr-odată Carver se uită la el cu un aer foarte amuzat.

— Propriul meu copil? repetă el.

— Îţi spun eu, chiar dacă n-ai întrebat, zbieră Löwenthal. Pruncul a murit. M-ai auzit? Propriul tău copil a murit înainte să se nască. Şi de mâna ta, tu l-ai omorât!

Carver râse gutural, de parcă ar fi vrut să îşi cureţe o mizerie din gâtlej.

— Târfa aia nu purta în pântec copilul *meu,* spuse el. Cine ţi-a spus asta?

— Anna, zise Löwenthal, simţind un fel de tremur pentru prima oară. Negi asta?

Carver râse din nou.

— N-aş atinge-o pe fata aia nici cu o prăjină, spuse el şi, până ca Löwenthal să poată răspunde, ieşi pe uşă.

SOARELE ÎN VĂRSĂTOR

În care Sook Yongsheng face încă o vizită neaşteptată; Lydia Wells are o idee nespus de profetică; şi Anna rămâne singură.

Anna Wetherell nu mai fusese la spelunca de opiu din Kaniere din după-amiaza zilei de 14 ianuarie. Jumătatea de uncie de răşină de opiu proaspătă, pe care Sook Yongsheng i-o dăruise în acea după-amiază, nu putea să-i fi ajuns mai mult de două săptămâni, ţinând seama de ritmul de consum obişnuit al Annei. Acum însă, deşi trecuse peste o lună, Anna nu se întorsese nici măcar o dată la Kaniere să fumeze o pipă împreună cu vechiul ei companion, sau eventual să îşi reînnoiască stocul de opiu, o absenţă pentru care Ah Sook nu putea găsi nicio explicaţie raţională.

Minerului independent îi lipseau foarte mult vizitele târfei. În fiecare după-amiază aştepta, în zadar, să o vadă apărând, cu boneta atârnându-i pe spate, la marginea luminişului din capătul cartierului chinezesc din Kaniere. Presupunea că Anna încetase complet să se mai drogheze cu opiu sau, dacă nu, probabil că se hotărâse să se aprovizioneze direct de la spiţer. Cea de-a doua posibilitate ar fi trebuit să-l îndurereze mai mult pe Ah Sook, fiindcă bănuiala lui era că Joseph Pritchard îi furnizase Annei supradoza de opiu din noaptea de 14 ianuarie; iar Ah Sook continua să creadă, în ciuda nenumăratelor dezminţiri, că Pritchard încercase, dintr-un motiv oarecare, să provoace moartea Annei. În realitate însă, prima posibilitate i se părea lui Ah Sook cel mai greu de suportat. Pur şi simplu, nu-i venea să creadă – nu *voia* să creadă – că Anna reuşise să se dezbare, odată pentru totdeauna, de viciul de a se droga.

Ah Sook ţinea foarte mult la Anna şi credea că şi ea ţinea la el. Ştia totuşi că intimitatea pe care o savurau împreună nu era neapărat o comuniune sufletească, ci mai degrabă o izolare împărtăşită – căci nu există vreo relaţie mai personală decât aceea dintre narcoman şi narcoticul lui, iar acea izolare amândoi o resimţeau foarte acut. Ah Sook detesta faptul că ajunsese

sclavul opiului, dar cu cât detesta mai mult acest lucru, cu atât dorinţa de a se droga devenea mai crâncenă, amărându-i sufletul şi mintea. Anna, de asemenea, detestase viciul care pusese stăpânire pe ea. Îl detestase cu atât mai mult atunci când, purtând pruncul în pântec, practicase mai rar meseria ei în Hokitika şi ajunsese să aibă la dispoziţie zile şi săptămâni întregi, în care putea pluti în fumul crepuscular al opiului, o plajă de timp nesfârşită, pierzându-se în neguri estompate, până când copilaşul a murit, iar dependenţa Annei a căpătat o disperare pe care nici măcar Ah Sook nu a încercat să o înţeleagă. El nu ştia cum de se prăpădise pruncul, şi nici nu întrebase.

Nu îşi vorbeau niciodată în spelunca din Kaniere – doar aprindeau lampa, se lungeau pe spate şi aşteptau ca răşina să se înmoaie şi să bolborosească în lulea. Uneori, Anna umplea întâi pipa lui Ah Sook şi o ţinea ca el să tragă fumul în corp, respirând adânc şi căzând în toropeală – ca apoi, când el se dezmeticea, să o găsească pe Anna întinsă lângă el, molatică şi lipicioasă pe piele, cu părul jilav peste obraji. Era important ca, în timp ce aprindeai pipa, să nu se vorbească deloc, iar Ah Sook era mulţumit că ei doi adoptaseră această practică fără să fi fost nevoie de explicaţii sau rugăminţi. La fel cum actul conjugal nu poate fi tălmăcit cu voce tare din raţiuni deopotrivă sacre şi profane, şi ritualul pipei era pentru ei doi, ca pereche, un ritual sfânt, care era inefabil şi ruşinos, dar totodată extatic şi divin: sacralitatea lui rezida în însăşi impietatea lui, iar impietatea lui se regăsea în forma lui sacră. Căci ce bucurie solemnă era să aştepţi în tăcere ca răşina să se topească; să jinduieşti la ea cu neruşinare, cu fascinaţie, în timp ce mirosul dulceag îţi gâdila nările; să treci acul prin gudronul vâscos; să stingi flacăra şi să te lungeşti pe spate, inhalând fumul în corp, şi să simţi cum, miraculos, îţi ajunge năvalnic în extremităţile mădularelor, în degetele de la mâini şi de la picioare, în creştetul capului! Şi cu câtă tandreţe se uita la ea când se trezeau.

În după-amiaza şedinţei de spiritism a văduvei (era într-o duminică – o programare provocatoare din partea doamnei Wells, aleasă de aceasta cu bună ştiinţă), Ah Sook şedea în peticul de soare care intra prin uşă în coliba lui, răzuind pe dinăuntru cupa pipei de opiu, fredonând printre dinţi şi gândindu-se la Anna. Cam de un ceas, cu asta se îndeletnicise

el, iar pipa era curată deja de multă vreme. Cuţitul lui terminase de râcâit din pipă praful roşcat rămas de la opiul ars; tija lungă a pipei era curată. Dar mişcările acestea redundante erau la unison cu redundanţa gândurilor lui repetitive şi aveau un efect liniştitor asupra lui.

— *Ah Sook faat sang me si aa?*[29]

Tong Wei, un tânăr de treizeci de ani cu obrazul neted, se uita la el din cealaltă parte a luminişului. Ah Sook nu-i răspunse. Făcuse legământul de a nu vorbi cu nimeni despre întrunirea de la Hotelul Coroana sau despre evenimentele care o precedaseră.

Dar flăcăul insistă:

— *Keoi hai mai bei yan daa gip aa*?[30]

Dar Ah Sook tot nu spuse nimic, aşa că Tong Wei se lăsă păgubaş, bombănind nemulţumit, şi plecă la vale înspre râu.

Ah Sook rămase nemişcat multă vreme după plecarea tânărului, apoi, brusc, îşi îndreptă umerii, trase o înjurătură şi închise briceagul. Era infernal să îşi petreacă zilele aşteptând-o, gândindu-se la ea, frământându-se. Nu mai suporta. Mai bine pleca la Hokitika chiar în acea după-amiază, ca să ceară o întrevedere cu ea. Da, trebuia să se pună în mişcare imediat. Înfăşură grijuliu pipa şi ustensilele, se ridică în picioare şi se duse înăuntru, ca să-şi ia haina.

Ah Sook nu înţelesese decât o parte din ceea ce se discutase în fumoarul Hotelului Coroana în urmă cu trei săptămâni. Nu-l putuse lămuri mai bine nici compatriotul lui, Ah Quee, ale cărui cunoştinţe de limbă engleză erau şi mai limitate decât ale lui, şi nici ceilalţi membri ai adunării de la Coroana, care îşi pierdeau repede răbdarea la orice rugăminte pentru clarificări formulată de cei doi chinezi. Naraţiunea lui Balfour, rostită prea rapid şi împănată cu figuri de stil, nu fusese deloc accesibilă unor urechi de străini, aşa că atât Ah Sook, cât şi Ah Quee plecaseră de la *Coroana* fără să fi înţeles mare lucru din ceea ce se discutase acolo.

Punctele cruciale pe care ei nu le aflaseră erau acestea. Ah Sook nu ştia că Anna Wetherell se mutase de la Hotelul Gridiron şi că locuia acum împreună cu Lydia Wells. De asemenea, nu ştia că Francis Carver era căpitanul barcului *Godspeed,* care

---

[29] **„Ce-ai păţit, Ah Sook?” (în cantoneză).**

[30] **„Te-a jefuit cineva?” (în cantoneză).**

eşuase pe bancul de nisip din Hokitika. Când întrunirea de la Coroana a luat sfârşit imediat după miezul nopţii, Ah Sook nu s-a dus împreună cu ceilalţi bărbaţi până la fâşia de nisip din Hokitika pentru a vedea epava: nu-l interesau nenorocirile care se abăteau asupra navelor, şi, în plus, nu-i plăcea să umble pe stradă în Hokitika după lăsarea întunericului. Prin urmare, se întorsese în Kaniere, unde rămăsese tot timpul de atunci. De aceea, Ah Sook credea în continuare că Francis Carver plecase aproape de o lună în Canton şi că nu avea să revină în Hokitika decât mult mai târziu. Thomas Balfour, care uitase complet că îi dăduse iniţial această informaţie greşită lui Ah Sook, nu se gândise să îi comunice că, în realitate, lucrurile stăteau altfel.

Când clopotele din oraş băteau ora trei şi jumătate, Ah Sook urca treptele verandei la Hotelul Gridiron. La recepţie, a solicitat o întrevedere cu Anna Wetherell, rostindu-i numele cu gravitate, dar şi cu satisfacţie, ca şi cum întâlnirea ar fi fost programată cu multe luni înainte. A scos pe masă un şiling, ca să arate că era dispus să plătească pentru privilegiul de a conversa cu târfa, apoi a făcut o plecăciune foarte adâncă, în semn de respect. Şi-l amintea pe Edgar Clinch de la întrunirea secretă, când i se păruse că era un om cumsecade şi rezonabil.

Clinch însă scutură din cap. Gesticulă, în mod repetat, înspre clădirea proaspăt tencuită de vizavi, numită Norocul Drumeţului, rostind o avalanşă de cuvinte; observând că Ah Sook nu înţelesese mai nimic, Clinch îl trase afară, ţinându-l de braţ, arătă spre hotelul de pe cealaltă parte a străzii şi explică, mai lent de data asta, că Anna locuia acum acolo. La un moment dat, Ah Sook zări o umbră mişcându-se la fereastra din faţă a fostului hotel şi recunoscu astfel silueta Annei; satisfăcut, se înclină a doua oară în faţa lui Clinch, îşi luă înapoi şilingul din palma acestuia şi îl băgă în buzunar. Apoi traversă drumul, urcă treptele verandei de la Norocul Drumeţului şi ciocăni tare în uşă.

Pesemne că Anna era în hol, din moment ce a deschis uşa în câteva secunde. Aşa cum îşi luase obiceiul de la o vreme, Anna avea un aer tipic de subretă, foarte plictisită şi nemulţumită, cu mâna proptită pe tocul de lemn de la intrare, ca şi cum s-ar fi pregătit să închidă uşa imediat. (Pe parcursul ultimelor trei săptămâni, o căutaseră nenumăraţi musafiri, majoritatea mineri plini de alean, cărora le lipsea prezenţa ei,

seara, la Pepita de Aur. O implorau să accepte invitaţia la un pahar de şampanie, sau de coniac, sau de bere, ca să stea la o şuetă împreună într-unul dintre localurile frumos luminate de pe strada Revell – dar rugăminţile lor erau zadarnice. Anna scutura din cap şi închidea uşa.) Când văzu însă cine venise, deschise uşa mai larg şi scoase un strigăt de uimire.

Uimit era şi Ah Sook, care câteva clipe înlemni holbându-se la ea. După atâtea săptămâni în care îşi plăsmuise în minte imaginea ei, o vedea acum aievea! Dar era oare chiar atât de schimbată? Sau memoria lui era atât de defectuoasă, încât Anna i se părea acum, stând în uşa deschisă, o femeie complet diferită de cea cu care el petrecuse atâtea după-amieze de desfătare, cu lumina rece a iernii căzând pieziş prin pătratul ferestrei şi cu fumul învolburându-se în rotocoale în jurul lor? Şi rochia ei era nouă: o rochie neagră, cu croială foarte severă. Dar nu doar rochia era diferită, se gândea Ah Sook. întreaga ei persoană era complet diferită.

Era absolut trează. Obrajii ei aveau un luciu nou, ochii erau mai luminoşi, mai mari şi mai alerţi. Dispăruseră mişcările acelea alunecoase, la fel şi expresia uşor visătoare aşternută ca un văl străveziu peste chipul ei. Dispăruse şi surâsul vag, tremurul din colţul gurii, aerul confuz, plin de veneraţie, ca şi cum, în taină, ea avea privilegiul unei mici minuni, pe care nimeni altcineva nu o putea vedea. În clipa următoare, stupefacţia lui Ah Sook se preschimbă în amărăciune. Prin urmare, era adevărat. Anna se dezbărase de viciul care o ţinuse captivă ca un dragon. Reuşise să se vindece, pe când el, care de peste zece ani încerca să facă la fel, rămânea în continuare robul acelei monstruoase dihănii.

Anna mişcă din mână ca şi cum ar fi vrut să se prindă de tocul uşii. Şoptind, spuse:

— Dar nu se poate să intri aici, nu se poate să intri, Ah Sook.

Ah Sook aşteptă un moment înainte să îi facă o plecăciune, căci era un om care avea încredere în prima lui impresie, iar acum voia ca această impresie să i se întipărească în minte. Anna era mult mai slabă decât şi-o amintea el: i se vedeau oasele de la încheietura mâinii şi avea obrajii supţi.

— Bună ziua, spuse el.

— De ce-ai venit? şopti Anna. Da – bună ziua. Ştii că nu mai consum opiu. Ştiai, da?

Ah Sook se uita curios la ea.

— Sunt trei săptămâni, adăugă ea ca şi cum ar fi vrut să-l convingă. N-am mai fumat o pipă de trei săptămâni.

— Cum? spuse Ah Sook.

Anna clătină din cap.

— N-ai înţeles: nu mai sunt cum eram înainte.

— De ce nu mai vii la Kaniere? întrebă Ah Sook.

Nu ştia cum să-i spună că îi era dor de ea; că în fiecare după-amiază, înainte de venirea ei, aranja frumos pernele de pe canapea şi îşi făcea ordine în odaie, şi se asigura că era îmbrăcat curat şi că era pieptănat, cu părul împletit într-o coadă la ceafa; că atunci când o privea cum doarme, îl cuprindea o bucurie nemărginită; că, uneori, întinsese mâna spre ea, la câţiva centimetri de sânul ei, ca şi cum ar fi putut să-i simtă pielea catifelată în spaţiul acela fumegos dintre trupurile lor; că, uneori, după ce ea îşi fuma pipa, el, înainte de a-şi fuma pipa, prefera să se uite la ea şi să îşi fixeze imaginea ei în minte, ca să şi-o poată aminti oricând.

— Nu mai pot veni la tine, spuse Anna. Tu nu trebuie să vii aici. Eu nu pot să vin.

Ah Sook o studia cu tristeţe.

— Gata cu fumatul?

— Gata, spuse Anna. Gata cu fumatul şi gata cu Kaniere.

— De ce?

— Nu pot să-ţi explic – nu aici. M-am lăsat, Ah Sook. Nu mai fac asta deloc.

— Gata cu banii? spuse Ah Sook încercând să înţeleagă.

Ştia că Anna se chinuise cu o datorie enormă. Îi datora enorm de mulţi bani lui Dick Mannering, iar datoria creştea de la o zi la zi. Poate nu-şi mai permitea să cumpere drogul. Sau poate nu-şi mai permitea să piardă timpul pentru a veni să fumeze.

— Nu e vorba de bani, spuse Anna.

Exact atunci, o voce de femeie o strigă pe Anna din interiorul casei şi întrebă, pe un ton superior şi agasat, cine era vizitatorul de la uşă şi cu ce treabă venise.

Anna întoarse bărbia într-o parte, continuând însă să se uite

la faţa lui Ah Sook.

— E un chinezoi pe care-l cunosc mai de demult, strigă ea. Nu e nimic.

— Bun, dar ce vrea?

— Nimic, strigă Anna din nou. Încearcă doar să-mi vândă ceva.

Se aşternu tăcerea.

— Îţi aduc eu – aici? întrebă Ah Sook.

Apropiindu-şi palmele făcute căuş, le întinse aşa spre ea, indicând că era dispus să-i livreze personal răşina de opiu.

— Nu, murmură Anna. Nu, nu-i nevoie să faci asta. Nu are sens. Eu, vezi tu, chestia e că nu mai simt nevoia.

Ah Sook înţelese altceva.

— Ultima bucată, spuse el referindu-se la uncia pe care i-o dăruise în după-amiaza când Anna fusese la un pas de moarte. Ultima bucată – ghinion?

— Nu, bâigui Anna, dar până să apuce să explice mai departe, pe coridor se auziră nişte paşi grăbiţi, iar în clipa următoare o a doua femeie apăru lângă ea.

— Bună ziua, spuse aceasta. Ce ai de vânzare? Mulţumesc, Anna, mă ocup eu în continuare...

Imediat Anna se retrase din uşă.

Şi Ah Sook făcu un pas îndărăt – dar şocat, nu smerit, fiindcă acum era prima oară când o revedea pe Lydia Greenway după aproape treisprezece ani. Ultima oară când dăduse ochii cu ea fusese – când? – la tribunalul din Sydney, ea în sală, el în boxa acuzaţilor; ea roşie la faţă, făcându-şi vânt cu un evantai din mătase brodată şi lemn de santal, al cărui miros plutise până la el, amintindu-i, într-un iureş de emoţii, de depozitul de mărfuri al familiei lui, pe malul mării, la Guangzhou, şi de cutiile din lemn de santal în care negustorii îşi împachetau baloţii de mătase înainte de războaie. Atunci era îmbrăcată cu o rochie verde pal – ţinea minte perfect acest lucru – şi purta o bonetă acoperită în dantele: avusese o figură perfect gravă pe toată durata procesului. Când şi-a depus mărturia, a vorbit concis şi la obiect. Ah Sook nu înţelesese niciun cuvânt decât atunci când arătase direct spre el, în mod evident pentru a-l identifica în faţa completului de judecată. Când Ah Sook a fost achitat de învinuirea de omor, pe faţa ei nu s-a citit nicio emoţie; fără să

scoată niciun cuvânt, s-a ridicat în picioare şi a părăsit sala tribunalului fără să se mai uite în urmă. Mai mult de doisprezece ani trecuseră de atunci! Mai mult de doisprezece ani – şi totuşi iat-o aici, monstruos de prezentă, monstruos de neschimbată! Cu părul ei arămiu, la fel de strălucitor ca întotdeauna; cu pielea proaspătă, aproape fără niciun rid. Pe cât de durdulie şi planturoasă era ea, pe atât de sfrijită părea Anna.

În următorul moment, şi pe chipul ei se întipări stupoarea – ceea ce la ea era ceva neobişnuit, întrucât expresiile afişate de Lydia erau întotdeauna compuse foarte artistic, neplăcându-i să arate că se miră de ceva – şi ochii i se căscară mari.

— Îl cunosc pe omul acesta, spuse ea pe un ton uimit, ducându-şi mâna la gât. Îl cunosc.

Anna se uita de la Ah Sook la doamna Wells şi înapoi.

— De unde? spuse ea. Nu de la Kaniere!

Lui Ah Sook îi apăruse o peliculă de transpiraţie pe buza de sus. Nu spuse nimic însă, doar se înclină; poate aveau să creadă că el nu înţelesese ce spuseseră. Se întoarse din nou spre Anna, simţind că, dacă mai continua să se uite în ochii Lydiei Greenway, aceasta şi-ar aminti imediat unde se mai întâlniseră înainte. Vederea periferică îi spunea că Lydia Greenway îl urmărea cu atenţie.

Anna se încruntase şi ea.

— Poate îl confuzi cu altcineva, îi zise ea doamnei Wells. E greu, adesea, să-i deosebeşti pe chinezi între ei.

— Da, poate, spuse doamna Wells, dar se holba mai departe la Ah Sook.

Acesta nu-şi dădea seama dacă îl recunoscuse sau nu. Nu-i venea nicio idee ce ar fi putut să-i mai spună Annei.

— Ce doreşti, Ah Sook? întrebă Anna.

Nu vorbea cu asprime, ci cu îngrijorare, rugându-l parcă din priviri, aproape temătoare.

— Cum ai spus că îl cheamă? zise prompt cealaltă femeie.

— Ah Sook, spuse Anna. *Mister* Sook, presupun. E traficantul de la Kaniere.

— Ah! zise ca cu o privire tăioasă. Opiu!

Prin urmare, îl identificase. Îşi amintise cine era.

Numaidecât, Ah Sook schimbă macazul. Se întoarse spre Anna, anunţând:

— Te cumpăr. Preţ de top.

Văduva râse.

— Oh, spuse Anna înroşindu-se toată. Nu. Nu se poate. Bănuiesc că nu ţi-a spus nimeni. Am terminat cu prostituţia acum. Nu mai sunt târfă. Nu mă vând. Nu sunt de vânzare.

— Ce eşti acum? întrebă Ah Sook.

— Domnişoara Wetherell este asistenta mea, spuse doamna Wells, dar Ah Sook nu cunoştea cuvântul. Locuieşte aici acum.

— Locuiesc aici acum, repetă Anna ca un ecou. Nu mai consum opiu. Înţelegi? Gata cu fumatul. M-am lăsat, da.

Ah Sook era nedumerit.

— Bine, la revedere, spuse Anna. Mulţumesc pentru vizită.

Brusc, mâna doamnei Wells ţâşni în faţă, înşfăcându-l de antebraţ pe Ah Sook şi strângându-l tare cu degetele ei lăptoase.

— Trebuie neapărat să vii la şedinţa de spiritism din seara asta, spuse ea.

— Nu are bilet, interveni Anna.

— O prezenţă orientală, spuse doamna Wells fără s-o bage în seamă. Este exact ce lipsea! Cum ziceai că îl cheamă?

— Ah Sook, spuse Anna.

— O, *da,* zise doamna Wells. Gândeşte-te un pic: o prezenţă orientală la şedinţa de spiritism din această seară!

— Dar spiritismul este o practică orientală? spuse Anna sceptică.

Ah Sook nu cunoştea cuvântul, dar ştia ce înseamnă „oriental”, deducând astfel că el era subiectul discuţiei lor şi, probabil, cauza subitei expresii de lăcomie din ochii Lydiei. I se părea uluitor cum femeia aceasta nu se schimbase aproape deloc pe parcursul ultimilor zece ani, pe când Anna, în decurs de o lună, se transformase atât de mult. Privind în jos la mâna ei, încleştată strâns pe antebraţul lui, rămase surprins văzând un inel de aur, ca o verighetă pe degetul ei.

— Doamna Carver, spuse el şi arătă spre inel.

Femeia schiţă un zâmbet mai larg de data asta.

— Aş zice că are stofă de profet, îi spuse ea Annei.

— Cum adică „doamna Carver”? îi întrebă Anna pe Ah Sook încruntându-se.

— Nevasta lui Carver, zise Ah Sook fără s-o lămurească.

— Crede că eşti nevasta lui Carver, spuse Anna.

— Presupune, doar, spuse doamna Wells, adresându-i-se apoi lui Ah Sook: Nu doamna Carver. Soţul meu a murit. Sunt văduvă acum.

— Nu doamna Carver?

— Doamna Wells.

Ah Sook făcu ochii mari.

— Doamna *Wells,* repetă el.

— E foarte bine că ştie aşa de puţin englezeşte, îi spuse Annei văduva, cu dezinvoltură. În felul acesta, nimic nu îi va distrage atenţia. Îşi va putea păstra morga. Spune şi tu dacă nu-i arătos! Prezenţa lui va fi un mare avantaj pentru noi.

— Îl cunoaşte pe Carver, zise Anna.

— Sunt convinsă de asta, zise doamna Wells cu nonşalanţă. Căpitanul Carver are nenumăraţi cunoscuţi printre orientali. Presupun că au făcut afaceri împreună, aici, în Hokitika. Vino în salonaş, Ah Sook, spuse ea strângându-l şi mai tare de braţ. Haide, vino. Doar pentru câteva momente. Nu fi copil; nu-ţi fac *niciun rău*! Intră, haide.

— Francis Carver – în Quangdong? spuse Ah Sook.

— În Canton; da, e foarte plauzibil, zise doamna Wells luând întrebarea lui Ah Sook drept o afirmaţie. Căpitanul Carver a stat în Canton. A stat acolo mulţi ani. Haide, vino în salonaş.

Îl mână pe Ah Sook în salonaş, arătând spre colţul îndepărtat al camerei.

— Vei sta pe o pernă – acolo, spuse ea. Vei studia figurile celor din jurul tău, aducând un aer critic şi glacial în misticismul şedinţei noastre de spiritism. Te vom numi Oracolul Răsăritean – sau Statuia Vie din Orient – ori Spiritul Dinastic – sau aşa ceva. Tu ce preferi, Anna? Statuia, sau Oracolul?

Anna nu avea nicio preferinţă. Îi era limpede că Lydia Wells şi Ah Sook se recunoscuseră şi că trecutul lor comun avea de-a face cumva cu Francis Carver; şi că văduva nu voia să vorbească despre asta cu voce tare. Ştiind că nu avea niciun rost să insiste, întrebă:

— Care va fi scopul prezenţei lui?

— Doar să ne studieze pe noi!

— Da, dar cu ce finalitate?

Văduva flutură din mână cu nepăsare.

— N-ai văzut spectacolul de la Prinţul de Wales? Tot ce are iz oriental se vinde ca pâinea caldă.

— El nu e o figură necunoscută în Hokitika, să ştii, spuse Anna. Lumea va şti cine e.

— E la fel ca în cazul tău! sublinie doamna Wells. Lucru care nu contează nici cât negru sub unghie.

— Nu ştiu, spuse Anna. Nu sunt sigură.

— Anna *Wetherell*! spuse doamna Wells, chipurile agasată. Mai ţii minte, joia trecută, când eu am propus să atârnăm crochiul cu Magicianul în capul scărilor, iar tu ai obiectat, susţinând că imaginea ar fi în umbră din cauza palierului de la pod, iar eu am atârnat-o oricum acolo, şi lumina cădea perfect, exact cum te asigurasem eu?

— Da, spuse Anna.

— Bine, atunci – *vezi,* spuse doamna Wells şi râse.

Ah Sook nu înţelesese niciun cuvânt din dialogul lor. Se întoarse spre Anna şi se încruntă puţin, ca să-i dea de înţeles că trebuia să-i explice.

— O şedinţă de spiritism, spuse Anna, dar degeaba.

Ah Sook scutură din cap. Nu cunoştea acele cuvinte.

— Hai să facem o probă, spuse doamna Wells. Vino, vino în colţ, aici. Anna, adu-i o pernă pe care să şadă. Sau poate un taburet ar părea mai ascetic? Nu, o pernă mai bine: în felul ăsta poate să-şi plieze picioarele, cum fac orientalii. Da, vino aici – mai încolo – mai încolo. Acolo.

Îl împinse pe Ah Sook în jos, forţându-l să se aşeze pe pernă, şi făcu câţiva paşi în spate, ca să aprecieze ce impresie lăsa din cealaltă parte a camerei. Apoi mişcă aprobator din cap, cu un aer încântat.

— Da, zise ea. Vezi, Anna? Nu ţi se pare perfect? Cât de solemn e! Mă întreb dacă nu i-am putea cere să fumeze o pipă – rotocoalele de fum din jurul capului lui ar arăta minunat, efectiv. Numai că mie mi se face rău de la fum în încăperi închise.

— Nu şi-a dat consimţământul încă, spuse Anna.

Doamna Wells părea vag iritată; nu obiectă însă la această observaţie, ci se apropie de Ah Sook, surâse privind în jos spre el, cu mâinile în şolduri.

— Îl cunoşti pe Emery Staines? rosti ea clar şi răspicat. Emery Staines? Îl cunoşti?

Ah Sook încuviinţă din cap. Îl cunoştea pe Emery Staines.

— Bun, spuse femeia. Noi o să-l aducem aici. Diseară. Şi o să vorbim cu el. Emery Staines – aici.

Şi arătă spre duşumea cu mâna ei mirosind a lămâie.

O undă de dumirire lumină chipul lui Ah Sook. Excelent: pesemne că prospectorul fusese găsit – viu şi nevătămat! Asta era o veste bună.

— Foarte bine, spuse el.

— Diseară, zise doamna Wells. Aici, la Norocul Drumeţului. În această cameră. Petrecerea va începe la şapte; şedinţa de spiritism, la zece.

— Diseară, spuse Ah Sook holbându-se la ea.

— Exact. Vei fi aici. Vei veni. Vei sta jos, aşa cum stai acum. Da? Oh, Anna – oare a înţeles? Nu-mi dau seama; chipul lui e ca o statuie imobilă. Vezi de unde mi-a venit ideea cu Statuia Vie!

Pe îndelete, Anna îi explică lui Ah Sook că Lydia îl poftea, în acea seară, la o întâlnire cu Emery Staines. Folosi sintagma „şedinţă de spiritism” de câteva ori; Ah Sook, care nu avusese niciun motiv de a învăţa vreodată acele cuvinte, deduse din context că era vorba despre o adunare sau o întrunire regizată dinainte, la care fusese invitat să participe şi Emery Staines. Mişcă din cap, în semn că pricepuse. Anna explică apoi că Ah Sook era poftit să revină în acea seară şi să-şi ocupe locul pe perna din colţ, exact în poziţia în care şedea acum. Fuseseră invitaţi şi alţi bărbaţi. Aceştia urmau să se aşeze în cerc, iar Emery Staines avea să stea în picioare, în centrul camerei.

— A înţeles asta? spuse doamna Wells. A înţeles?

— Da, zise Ah Sook şi apoi, ca să-i demonstreze, adăugă: O şedinţă de spiritism cu Emery Staines diseară.

— *Excelent*, exclamă doamna Wells zâmbindu-i de parcă ar fi fost un copil precoce, care învăţase pe de rost un sonet, altfel spus, cu o admiraţie care era un pic bănuitoare şi cumva forţată.

— O târfă în doliu şi un mistic răsăritean, continuă ea. E absolut perfect; mă trec fiori de plăcere doar gândindu-mă! Bineînţeles, spiritismul nu este *o tradiţie* orientală – asta ca răspuns la întrebarea de mai devreme a Annei –, dar nu am spus eu în fiecare zi, de două săptămâni încoace, că în acest domeniu ambianţa este garanţia reuşitei? Prezenţa lui Ah Sook ne va prinde *foarte* bine.

Anna privi în altă parte şi spuse încet:

— Desigur, va trebui recompensat.

Văduva se întoarse brusc spre Anna, cu o expresie foarte dură pe faţă, dar Anna nu se uita la ea, aşa că nu avu cum să sesizeze reacţia acesteia; în clipa următoare, expresia dispăru de pe chipul văduvei. Cu un aer indiferent, doamna Wells spuse:

— Sigur că da! Dar ar trebui să-l întrebi cât consideră că i s-ar cuveni pentru o muncă atât de uşoară. Întreabă-l, Anna; ţinând seama că tu eşti prietena lui *nepreţuită.*

Ceea ce Anna şi făcu, explicându-i lui Ah Sook că văduva dorea să îi achite un onorariu pentru contribuţia lui la şedinţa de spiritism din acea seară. Lui Ah Sook, care nu înţelesese deocamdată că Emery Staines avea să fi prezent doar cu spiritul, propunerea i se păru neobişnuită. Se considera îndreptăţit să fie foarte suspicios în privinţa unei asemenea oferte şi nu pregetă să dea glas acestei suspiciuni. Urmă o târguiala oarecum absurdă, iar într-un târziu Ah Sook, mai mult ca să-i facă Annei plăcere decât spre folosul lui, acceptă să primească un onorariu de un şiling.

Dar Ah Sook nu era prost. Ştia foarte bine că el nu pricepuse, de fapt, ce urma să se întâmple în acea seară. I se părea foarte straniu că Anna ţinuse să sublinieze în mod special că Emery Staines avea să stea în centrul camerei, cu toţi ceilalţi aşezaţi în cerc în jurul lui, dar mai straniu chiar i se părea faptul că văduva era dispusă să îl plătească pe el ca să nu facă nimic. Conchise că urma să joace un rol într-un scenariu dramatic de un anumit gen (ceea ce intuise aproape corect, desigur), dar că, indiferent de umilirea pe care ar putea să o îndure din această cauză, efortul lui nu era zadarnic, din moment ce i se oferea ocazia de a vorbi cu domnul Staines. Acceptă invitaţia văduvei şi promisiunea ei de plată, cu certitudinea că incertitudinile lui aveau să se rezolve de la sine, cu timpul.

Astfel, tratativele lor luară sfârşit. Ah Sook se uită la Anna. Se priviră ochi în ochi un moment, Ah Sook cu o expresie fermă, iar Anna – se părea – cu o detaşare rece, pe care minerul solitar nu o recunoştea nicidecum. Dar era oare detaşare ceea ce avea el impresia că vedea în ochii ei sau, pur şi simplu, el nu era învăţat cu această claritate a privirii ei acum când vălul gros al opiului nu îi mai adumbrea trăsăturile? Anna era atât de

schimbată. Dacă nu ar fi cunoscut-o aşa de bine, ar fi putut spune, eventual, că avea o expresie trufaşă, ca şi cum s-ar fi considerat cu mult deasupra companiei unor chinezi, acum când nu mai era târfă.

Ah Sook decise să interpreteze expresia ei rece drept un semnal pentru el că trebuia să plece, aşa că se ridică de pe pernă. Calculase că avea suficient timp să meargă pe jos până în Kaniere şi să vină înapoi înainte de apusul soarelui, şi asta fiindcă dorea să-l informeze pe compatriotul lui, Quee Long, că Emery Staines urma să fie prezent, chiar în acea seară, la Norocul Drumeţului pe strada Revell. Ştia că Ah Quee îşi dorise de mult o întrevedere cu Staines, vrând să discute cu tânărul prospector despre problema aurului de la mina Aurora; aşadar, avea să fie foarte încântat să afle că Staines era în viaţă.

Ah Sook făcu o plecăciune spre văduvă, apoi spre Anna. Aceasta îi răspunse la plecăciune cu o reverenţă superficială, ce nu denota nici nostalgie, nici vreun regret, după care se întoarse imediat cu spatele, ca să aranjeze dantela de pe braţul canapelei.

— Vei veni înapoi diseară, la şedinţa de spiritism. Diseară, accentua Lydia Wells. Spune: ora şase.

— Ora şase, repetă Ah Sook ca un ecou şi arătă spre perna de pe care tocmai se ridicase, ca să-i demonstreze că înţelesese. Aruncă o ultimă privire spre Anna, apoi Lydia Wells îl prinse de braţ şi îl conduse spre vestibul. Întinse mâna pe lângă el şi deschise uşa, lăsând lumina intensă a zilei să inunde brusc spaţiul de la intrarea în casă.

— La revedere, spuse Ah Sook păşind peste prag.

Dar văduva nu închise uşa în urma lui, cum se aşteptase el; în schimb, îşi luă şalul, şi-l înfăşură peste umeri şi ieşi afară după Ah Sook, pe verandă. Annei îi spuse:

— Plec la plimbare; mă întorc cam într-o oră.

Anna, care rămăsese în salonaş, ridică privirea uimită. Apoi, expresia ei deveni opacă. Mişcă din cap, cu un aer împietrit, traversă salonaşul şi veni la uşă, ca să încuie.

— O după-amiază plăcută, doamnă Wells, spuse ea cu mâna pe tocul uşii. O zi bună, Ah Sook.

Cei doi coborâră treptele până în stradă, unde drumurile lor se despărţiră: Ah Sook porni spre sud, către râu, iar Lydia Wells

o luă spre nord. După câţiva paşi, doamna Wells aruncă o privire peste umăr, ca şi cum ar fi vrut să observe cum arăta clădirea văzută din stradă, iar Anna se grăbi să închidă uşa.

Rămase cu mâna pe mânerul sferic al uşii, însă fără să încuie; după câteva clipe, întredeschise din nou uşa, încetişor şi cu băgare de seamă, apropiindu-se cu ochiul de crăpătura prin care putea vedea afară. Lydia mergea acum cu paşi iuţi; nu făcuse cale întoarsă, cum se aşteptase Anna, ca să îl urmărească pe Ah Sook, pentru a discuta cu el între patru ochi. Anna întredeschise uşa un pic mai mult. Oare Lydia nu se va întoarce din drum totuşi? Altminteri de ce să fi plecat atât de brusc din casă, dacă nu pentru a vorbi în particular cu omul pe care – se văzuse atât de limpede – îl recunoscuse? Dar Ah Sook coti acum pe Gibson Quay şi dispăru, iar Lydia Wells, aproape exact în acelaşi moment, păşi peste şanţul de la marginea drumului şi urcă treptele la – Anna miji ochii, ca să distingă mai bine – la ce local? O clădire cu două etaje, lângă prăvălia cu articole de fierărie a lui Tiegreen. Poate unul dintre restaurante? În mod evident, era cineva pe verandă acolo, din moment ce Lydia a zăbovit un moment, schimbând câteva vorbe, înainte de a deschide uşa localului şi de a dispărea înăuntru, iar când uşa s-a rotit înapoi, Anna a zărit o unduire de vopsea bleu-pal şi a recunoscut clădirea. Prin urmare, Lydia Wells se dusese să facă o *vizită.* Cui însă? Anna scutură din cap, întrebându-se mirată. Mda, îşi zise ea, indiferent *cine* era acea persoană, cu siguranţă nu putea fi vorba despre un miner de rând. Precis era un bărbat cu oarecare dare de mână, din moment ce trăsese la Hotelul Palace.

SATURN ÎN BALANŢĂ

În care Harald Nilssen se leapădă de un contract; cartea sfântă este deschisă; Cowell Devlin e consternat; şi George Shepard concepe un plan.

Harald Nilssen tocmai terminase de pregătit şi de opărit ceaiul pentru gustarea lui de la ora patru, şi deja se instala comod cu o farfurie de biscuiţi îndulciţi şi o carte, când primi cu poşta locală un mesaj. Era de la George Shepard, care notase „urgent" pe plic, fără să specifice însă care era motivul pentru care îl convoca la el acum. Negreşit, era vorba despre vreun amănunt întru totul nesemnificativ, îşi zise Nilssen enervat: vreo pietricică în fundaţia noii puşcării, vreo picătură de cafea pe planurile de construcţie. Oftând, potrivi o învelitoare matlasată peste ceainicul fierbinte, se dezbrăcă de jerseu şi îşi puse sacoul, după care îşi luă bastonul. Era un gest al naibii de urât să deranjezi un om duminica după-amiaza. Păi el, care muncise şase zile din şapte, merita să aibă o zi de odihnă, fără ca George Shepard să-l toace la cap cu chitanţe, state de plată sau cotaţii ale materialelor la mâna a doua. Faptul că recursese la poşta locală era încă o insultă, fiindcă Shepard nu avusese nici măcar bunul-simţ să se deplaseze pe jos, la o aruncătură de băţ, cum s-ar spune, de la Tabăra Poliţiei până pe Gibson Quay; în schimb, ţinuse morţiş ca Nilssen să vină la *el,* ca un vasal la suzeranul lui! Nilssen era foarte ţâfnos când încuie uşa de la birou şi porni cu paşi mari pe strada Revell, cu pălăria pusă pieziş pe cap şi cu pulpanele hainei umflate de vânt.

La Tabăra Poliţiei îi deschise uşa doamna George. Cu un aer jalnic, îl conduse pe Nilssen în sufragerie şi apoi dispăru în fugă, înainte ca Nilssen să apuce să-i mulţumească politicos. Femeia trase uşa atât de ferm după ea, încât peretele de stambă se zgudui, iar Nilssen avu senzaţia că era pe mare.

Temnicerul şedea în capul mesei, înfulecând o gustare rece compusă din piftie, diferite budinci de o consistenţă omogenă şi nişte pâine neagră densă, care lăsa firimituri mari. Foarte ţeapăn pe scaun, stivuia bucăţi în dinţii furculiţei, fără să se

sinchisească de prezenţa lui Nilssen, pe care nu-l pofti nici măcar să ia loc.

— Vasăzică aşa, spuse temnicerul după ce uşa se închisese, iar el înghiţise îmbucătura din gură. Ai povestit cuiva despre înţelegerea noastră: ţi-ai încălcat cuvântul dat. Cui i-ai spus?

— Poftim? spuse Nilssen.

Shepard avea o expresie rece.

— Nu mă minţi pe mine, domnule Nilssen. Alistair Lauderback urmează să publice o scrisoare în ziarul de mâine dimineaţă, în care eu sunt calomniat. Scrie acolo că un procent din comoara descoperită pe domeniul lui Crosbie Wells a fost investit în construirea penitenciarului din Hokitika. Nu cunosc de unde i-a parvenit această informaţie şi doresc să aflu. Imediat.

Nilssen stătea în cumpănă, perplex. Cum era posibil ca *Alistair Lauderback* să ştie de comisionul lui? Precis unul dintre bărbaţii întruniţi la Coroana îşi încălcase cuvântul! Balfour, poate? Balfour şi Lauderback erau prieteni apropiaţi şi, de fapt, Nilssen nu-l văzuse niciodată pe Lauderback în compania altcuiva din grup. Dar ce motiv putea să aibă Balfour ca să-l trădeze? Nilssen nu-i vrusese niciodată răul. Să fi fost totuşi Löwenthal, oare? Poate, din moment ce scrisoarea urma să fie publicată în ziarul lui. Dar lui Nilssen nu-i venea să creadă că Löwenthal ar fi putut să-şi încalce cuvântul, aşa cum nu credea acest lucru nici despre Balfour. Se uita cum Shepard îşi pregătea o îmbucătură de piftie, castravete murat şi tocăniţă şi, în mod inexplicabil (din moment ce lui Nilssen nu-i era foame deloc), simţi cum începea să-i lase gura apă.

— Cui i-ai spus? repetă Shepard. Te rog, notează că din acest moment răbdarea mea a ajuns la capăt: nu te voi mai întreba din nou.

Vârî între buze furculiţa încărcată cu mâncare, transferă în gură îmbucătura pregătită şi mestecă.

Nilssen nu ştia cum să răspundă. Adevărul, bineînţeles, era că el spusese *acel* lucru de faţă cu doisprezece oameni – Walter Moody, plus ceilalţi unsprezece, care fuseseră convocaţi în fumoarul de la Coroana. Dar cum să recunoască acum că el divulgase secretul lui Shepard unui număr de *doisprezece bărbaţi*! Oare era mai bine să pretindă că nu spusese nimic nimănui? Însă era evident că el divulgase cuiva acel lucru, din

moment ce Lauderback ştia! Mintea lui lucra frenetic.

— Nu-mi dau seama cum s-ar fi putut întâmpla, spuse el disperat. Nu-mi dau seama.

Shepard stivuia meticulos încă o îmbucătură pe furculiţă.

— Te-ai dus personal la Lauderback? spuse el cu ochii aţintiţi spre mâncare. Sau te-ai dus la un alt individ, care la rândul lui s-a dus la Lauderback ca să-i spună?

— N-am vorbit, cred, nici cinci cuvinte cu Lauderback în toată viaţa mea, spuse Harald Nilssen cu multă indignare.

— Cine, atunci? zise Shepard ridicând privirea şi rămânând cu tacâmurile în aer.

Nilssen nu spuse nimic. Începuse să asude.

— Văd că ţii la codul moral practicat printre mineri, spuse Shepard pe un ton dezaprobator. Bine măcar că eşti leal faţă de cineva, domnule Nilssen.

Se concentra din nou asupra mâncării şi nu mai scoase niciun cuvânt o bună bucată de timp, avu senzaţia Nilssen. Shepard era îmbrăcat în costumul lui negru de duminică; îşi răsfrânsese pulpanele hainei peste marginile scaunului, ca să nu le mototolească sub el în timp ce mânca. Pantalonii cu talie înaltă şi vesta fără guler îi dădeau o alură funerară severă, iar cravata lată – cumva demodată, remarcă Nilssen cu o undă de condescendenţă; cravata lui era subţire şi înnodată lejer, cum era în vogă în acele vremuri – părea să accentueze aerul mustrător al temnicerului. Până şi bucatele reci din care mânca erau o dovadă de abstinenţă prin simplitatea lor. Nilssen, în schimb, se înfruptase la prânz dintr-o jumătate de pui fiert, servit cu un piure de napi cu unt şi cu mult sos alb; pe lângă asta, băuse şi o jumătate de carafă de vin alb foarte bun.

De altundeva din casă, o pendulă bătu sfertul de ceas. Doamna George se mişca dincolo de pereţii subţiri, trecând discret din cameră în cameră. Shepard era concentrat asupra mâncării. Nilssen aşteptă până când temnicerul termină de curăţat farfuria până la ultima firimitură, sperând că, odată ce masa va fi încheiată, bărbatul va începe să vorbească. Când deveni evident că speranţa lui era deşartă, Nilssen spuse oarecum timid:

— Păi – şi ce-ai de gând să faci?

— Prima mea acţiune, ripostă Shepard tamponându-şi

buzele cu un şervet de masă, va fi să te eliberez de toate îndatoririle legate de construirea penitenciarului Nu admit să mai fiu servit de un om care nu se ţine de cuvânt.

— Investiţia îmi va fi returnată? întrebă Nilssen.

— Nicidecum, spuse Shepard azvârlind şervetul peste farfurie. De fapt, consider că întrebarea este absolut neraţională, din moment ce lucrările sunt deja în curs de executare.

Nilssen strâmbă din buze. În cele din urmă spuse:

— Am înţeles.

— Văd că nu renunţi la codul moral practicat de mineri.

— Nu.

— Incredibil, îmi pare rău.

Shepard împinse farfuria la o parte, adoptând o atitudine energică.

— Scrisoarea domnului Lauderback va fi publicată mâine în *Times.* Am aici o copie a textului.

Nilssen văzu o scrisoare desfăcută pe masă, lângă farfuria temnicerului. Făcu un pas în faţă, întinzând mâna:

— Îmi permiţi...?

Dar Shepard îl ignoră.

— Scrisoarea, continuă el ridicând uşor vocea, nu te desemnează explicit. Trebuie să ştii că eu îi voi scrie editorului în seara aceasta pentru a corecta această omisiune. Răspunsul meu va fi publicat sub scrisoarea domnului Lauderback, ca drept la replică.

— Îmi permiţi să o citesc? încercă Nilssen din nou.

— Poţi s-o citeşti mâine în ziar, aşa cum vor face toţi oamenii din Westland, anunţă Shepard pe un ton deja ameninţător.

— Perfect, spuse Nilssen retrăgându-şi mâna. Am priceput ce spui.

Shepard făcu o pauză înainte de a adăuga:

— Doar dacă, bineînţeles, nu ai *tu* ceva să-mi spui.

— Da, spuse Nilssen, cu o descurajare odioasă în glas.

— Da?

— Da – ar fi ceva.

Bietul Harald Nilssen! Îşi închipuia că ar putea recâştiga încrederea temnicerului prin intermediul altei trădări, ca şi cum,

săvârşind încă o perfidie, ar fi putut anula efectul primeia! Cedase, cuprins de panică, fiindcă îl înnebunea ideea că alţi oameni ar fi putut să aibă o părere proastă despre el. Nu suporta să ştie că era detestat, căci pentru el nu exista nicio diferenţă reală între a fi detestat şi a fi detestabil; orice injurie i s-ar fi întâmplat să păţească era o injurie a eului său profund. Şi, de aceea, din raţiuni de autoprotecţie, Nilssen prefera să se îmbrace după ultima modă, şi vorbea cu afectare, şi se plasa drept personajul central al oricărei povestiri: îşi făurea personalitatea ca un scut în jurul persoanei lui, fiindcă ştia foarte bine cât de puţin putea el rezista, ca persoană.

— Continuă, rogu-te, spuse Shepard.

— Este...

(Nilssen căuta disperat o idee.)

— ...este despre doamna Wells.

— I-auzi, spuse Shepard. Cum aşa?

— A fost amanta lui Lauderback.

Shepard îşi arcui sprâncenele.

— Alistair Lauderback îi punea coarne lui Crosbie Wells?

Nilssen se gândi mai bine.

— Da, aşa presupun. În fine, asta depinde de data la care Crosbie şi Lydia s-au căsătorit, desigur.

— Mai departe, spuse Shepard.

— Chestia e... chestia e... că a fost şantajat – la Lauderback mă refer iar Crosbie Wells a încasat preţul cerut şi a plecat cu banii acasă. Asta e comoara, pricepi, comoara din coliba lui.

— Dar cum s-a întâmplat acest şantaj? Şi tu cum ai aflat de el?

Nilssen stătea la îndoială. Nu se încumeta să se încreadă în temnicer, care îşi luase subit un aer foarte lacom şi încrâncenat.

— Tu cum ai aflat de chestia asta? insistă Shepard.

— Mi-a spus cineva.

— Cine?

— Domnul Staines, zise Nilssen, oprindu-se asupra unui om pe care, cel puţin pe termen scurt, nu-l putea deranja prea mult o asemenea calomniere.

— El a fost cel care l-a şantajat – Staines?

— Nu ştiu, spuse Nilssen, pe moment derutat. Adică, da, probabil.

— Eşti de partea lui sau împotriva lui?

— Nu... nu ştiu.

Shepard părea agasat.

— Ce informaţii compromiţătoare ai despre ei? întreabă temnicerul. Nu se poate să nu ai tu ceva, din moment ce nu mai ştii de partea cui eşti.

— S-a găsit un act de donaţie, spuse Nilssen nefericit. În soba lui Crosbie Wells – hârtia era parţial arsă, ca şi cum cineva încercase să distrugă documentul. L-a găsit capelanul când s-a dus la colibă ca să preia cadavrul, a doua zi după deces. Nu ţi-a povestit despre asta; a păstrat secretul. Nu i-a spus nici doctorului Gillies.

Shepard nu lăsa să se vadă nicio tresărire de emoţie.

— Ce fel de act de donaţie?

Nilssen descrise pe scurt datele din document. Privea fix spre un punct situat cam la un metru în stânga faţă de capul temnicerului, şi mijea straniu ochii – fiindcă disperarea îi creştea acum în piept, ca un clocot, gata să-i zdrobească sternul şi să se reverse afară. Vrusese să îl reasigure pe temnicer de lealitatea lui, trădând acest secret; acum, vedea că nu făcuse decât să confirme toată perfidia şi nemernicia lui. Şi totuşi, în ciuda acestei cumplite amărăciuni, se simţea teribil de uşurat pentru că putuse să vorbească explicit despre conspiraţia de la Coroana. Era ca şi cum o mare greutate i se luase de pe umeri, deşi, în acelaşi timp, în locul ei se instalase o teribilă senzaţie de imponderabilitate. Aruncă iute o privire spre temnicer, uitându-se imediat în altă parte.

— Despre Devlin vorbeşti? întrebă Shepard. Lui Devlin i-ai povestit despre investiţie – iar el i-a spus lui Lauderback?

— Da, zise Nilssen. Exact.

(Cât de afurisit putea fi el ca om, ca să acuze un *prelat*? Dar, desigur, era doar o jumătate de minciună; şi mai bine să acuze un singur om, decât pe toţi doisprezece.)

— Adică, adăugă el, doar presupun că i-a spus lui Lauderback. Nu ştiu. N-am vorbit niciodată cu Lauderback despre absolut nimic – ţi-am spus deja.

— Vasăzică Devlin e omul lui Lauderback, zise Shepard.

— Asta nu ştiu, zise Nilssen. Nu ştiu nimic despre asta.

Shepard mişcă din cap.

— Bine, domnule Nilssen, zise el ridicându-se de la masă. Cu asta, discuţia noastră s-a încheiat.

Ideea de a fi concediat astfel îl panică şi mai mult pe Nilssen.

— Partea legată de donaţie, îngăimă el. Dacă intenţionezi să discuţi cu reverendul...

— Îmi imaginez că aşa voi face, da.

— Păi, poţi să nu pomeneşti atunci numele meu? zise Nilssen cu o expresie de pură deznădejde întipărită pe faţă. Ştii, pot să-ţi spun unde ţine actul, înţelegi, iar în felul acesta îl poţi găsi dumneata direct, ceea ce înseamnă că eu n-am ciripit, cum s-ar spune. Vrei, te rog?

Shepard îl studie fără milă.

— Unde ţine actul?

— Nu-ţi spun, dacă nu-mi dai cuvântul de onoare, zise Nilssen.

Shepard ridică din umeri.

— Bine.

— Îmi dai cuvântul de onoare că nu îi spui?

— Da, pe cuvântul meu, nu voi pomeni numele dumitale în discuţia cu capelanul închisorii, se răsti Shepard. Unde ţine actul?

— În Biblia lui, zise Nilssen foarte amărât. În Biblie, între Vechiul şi Noul Testament.

*

De când lucrările de construcţie începuseră cu zel pe şantierul noii închisori, Cowell Devlin şi George Shepard nu se întâlniseră prea des, cu excepţia serilor, fiindcă atunci Shepard se întorcea de la Seaview ca să îşi scrie corespondenţa şi să noteze cheltuielile. Devlin, căruia atmosfera din incinta temporală a Taberei Poliţiei i se părea mult ameliorată în absenţa lui Shepard, nu căutase să aibă o relaţie mai strânsă cu acesta. Dacă i s-ar fi cerut insistent să îşi spună părerea despre caracterul temnicerului, în mod foarte probabil, după o lungă tăcere, ar fi recunoscut că îl compătimea pe Shepard pentru rigiditatea lui şi că deplângea evidenta nemulţumire pe care Shepard părea să o manifeste faţă de toată lumea din jurul lui;

după o altă pauză, ar mai fi adăugat, eventual, că el îi dorea lui Shepard tot binele posibil, însă nu ţinea ca relaţiile dintre ei să capete amploare dincolo de actuala lor dimensiune care era strict profesională, şi nicidecum cordială.

Acea zi era duminică însă, şi pe şantier nu se lucra. Shepard îşi petrecuse dimineaţa în capelă, iar după-amiaza în biroul lui din Tabăra Poliţiei, de unde Harald Nilssen pleca acum în mare grabă; Devlin, care se întorsese de curând din colonia de la Kaniere, se afla în închisoarea provizorie, vorbindu-le deţinuţilor despre rugăciunea de formă. Îşi adusese cu el Biblia lui jerpelită, cum făcea întotdeauna când pleca din cort, deşi, prin natura ei, predica din acea zi nu făcea necesară folosirea cărţii sfinte în acea după-amiază. Când Shepard păşi în închisoare, Biblia stătea închisă pe scaunul de lângă Devlin.

Shepard aşteptă să se aştearnă tăcerea, ceea ce se întâmplă în câteva momente, ca o consecinţă a impunătoarei lui prezenţe în încăpere. Devlin întoarse faţa spre el, cu o privire întrebătoare, iar Shepard spuse:

— Bună ziua, domnule reverend. Vrei să-mi dai, te rog, Biblia dumitale?

— Biblia mea? se încruntă Devlin.

— Dacă nu te deranjează.

Capelanul puse mâna peste carte, cu palma în jos.

— Poate ar fi mai simplu să îmi spui ce te interesează să cauţi, zise el. Mă mândresc cu faptul că am învăţat bine scripturile.

— N-am nici cea mai mică îndoială; dar e plăcerea mea să răsfoiesc Biblia, replică Shepard.

— Dar, desigur, ai şi dumneata o Biblie!

— Cum să nu, recunoscu Shepard. Însă e ora când soţia mea îşi spune rugăciunile, şi nu aş vrea să o deranjez.

Pe moment, Devlin se gândi dacă să extragă din carte documentul şterpelit, însă mai mult ca sigur că hârtia parţial arsă i-ar fi atras atenţia temnicerului, şi în orice caz, erau atâţia deţinuţi acolo, în jurul lui; unde ar fi putut să ascundă actul?

— Totuşi, ce anume cauţi, de fapt? întrebă el. Vreun verset, sau vreo referire...?

— Pentru un slujitor al Domnului, eşti prea avar cu Biblia dumitale, se răţoi Shepard. Pentru numele lui Dumnezeu,

omule! Vreau doar să frunzăresc paginile! Poţi să-mi negi acest privilegiu?

Şi Devlin a fost nevoit să cedeze. Shepard, mulţumindu-i, luă Biblia şi se duse cu ea în locuinţa lui personală, închizând bine uşa.

În mod ironic, predica lui Devlin despre rugăciunea de formă se aplica perfect pentru următoarea jumătate de ceas, căci, cu o circularitate ritualică, atenţia capelanului divaga spre biroul lui Shepard, unde acesta şedea probabil la masa lui de lucru, întorcând paginile subţiri ale cărţii, cu mâinile lui mari şi albe. Devlin nu bănuia că Shepard ar fi ştiut cumva de actul pe care el îl ascunsese între cele două testamente, fiindcă nu era suspicios din fire şi nu găsea nicio satisfacţie, cum se întâmpla în cazul altor oameni, imaginându-şi că ar fi fost trădat. Spera, pe măsură ce minutele treceau parcă târându-se, ca Shepard să-şi limiteze lectura la părţile mai vechi ale textului; spera, de aceea, ca Biblia să-i fie înapoiată, fără ca documentul ars pe margini să fie descoperit sau atins. Devlin ştia prea bine că Shepard era intolerant în credinţa lui religioasă, adoptând spiritul Leviticului; nu era ilogic să nădăjduiască, aşadar, că Shepard s-ar fi putut mulţumi să răsfoiască doar Pentateuhul, sau Cărţile Regilor şi Cronicile. Era puţin probabil să-i placă Profeţii minori, dar, pe de altă parte, Evangheliile erau de rigoare, în special duminica. Prin urmare, nu era nicidecum exclus ca temnicerul să deschidă cartea exact acolo, indiferent de convingerile lui religioase, iar în acel caz era aproape sigur că ar da şi peste foaia ascunsă între pagini.

Într-un târziu, discuţia din acea după-amiază ajunse la final, iar Devlin, nu fără un sentiment de groază, îşi luă la revedere de la deţinuţii aflaţi în grija lui spirituală. Sergentul de serviciu îl salută din cap, înăbuşindu-şi un căscat; Devlin ieşi afară; liniştea se aşternu peste închisoare. Traversă curtea, urcă treptele de la pridvorul casei temnicerului şi bătu la uşă.

Dinăuntru, glasul gros al lui Shepard îl pofti să intre; Devlin străbătu holul cu pereţi de stambă până la biroul temnicerului. Uşa era deschisă: Devlin văzu imediat că Biblia lui era deschisă pe masă, cu hârtia arsă pe margini pusă deasupra, la vedere.

În această zi de 11 octombrie 1865, o sumă de două mii

de lire urmează să îi fie dată DOMNIŞOAREI ANNA WETHERELL, domiciliată anterior în New South Wales, de către DL EMERY STAINES, domiciliat anterior în New South Wales, aşa cum atestă DL CROSBIE WELLS, în calitate de martor şi arbitru.

Shepard îşi împreună palmele, aşteptând ca musafirul lui să vorbească.

— Eu am găsit asta, spuse Devlin. Dar nu-i de folos nimănui.

— Nu-i de folos nimănui? se miră Shepard, amabil. Ce naiba te face să spui asta?

— Actul nu este valabil, zise Devlin. Donatorul nu a semnat. Prin urmare, nu este acceptat de lege.

Cowell Devlin, asemenea tuturor oamenilor care nu concepeau că ar putea greşi, detesta să recunoască faţă de alţii că greşise cumva. Îşi lua un aer superior şi arogant ori de câte ori era acuzat că făcuse ceva rău.

— Nu, într-adevăr, spuse Shepard. Nu este acceptat de lege.

— Nu este *obligatoriu,* la asta mă refer, spuse Devlin încruntându-se uşor. Nu este obligatoriu, din punct de vedere juridic.

Shepard nici nu clipi.

— Ceea ce este regretabil, nu crezi?

— De ce ar fi?

— Păi, dacă Emery Staines *l-ar fi semnat*, jumătate din comoara descoperită în coliba lui Crosbie Wells i-ar reveni Annei Wetherell! Asta ar însemna o întorsătură de situaţie, nu crezi?

— Dar comoara din coliba pustnicului nu i-a aparţinut niciodată lui Emery Staines.

— Nu? zise Shepard. Iartă-mă, dar am impresia că eşti foarte sigur de acest lucru, şi nu-mi explic de ce.

Cowell Devlin ştia foarte bine că aurul din coliba lui Crosbie Wells provenise din patru rochii, fiind cusut în ele de Lydia Wells, după care rochiile fuseseră cumpărate de Anna Wetherell; ştia, de asemenea, că aurul fusese sustras din rochii şi apoi topit de către aurarul Ah Quee, ca apoi să fie furat de către Staines, fiind ascuns ulterior în coliba lui Wells. Dar nu putea să-i spună nimic din toate astea lui Shepard.

— Nu există niciun motiv de a crede că averea aceea i-ar fi aparţinut domnului Staines.

— În afara faptului că domnul Staines a dispărut chiar în ziua morţii domnului Wells şi că domnul Wells nu era, în concepţia populară a termenului, un om înstărit. Acest document, domnule reverend, continuă Shepard împungând cu degetul arătător spre actul din faţa lui, pare pertinent pentru cazul despre care discutăm. Acest document indică, după toate aparenţele, că averea provenea de la Staines şi că Staines intenţiona să doneze jumătate din ea – *exact* jumătate – unei târfe ordinare. Aş îndrăzni să presupun că Crosbie Wells, în calitate de martor al lui, se oferise să păstreze acea avere, aşa explicându-se de ce aurul a fost găsit în casă după moartea lui.

Ipoteza aceasta părea logică. Poate că Shepard avea dreptate în privinţa ultimului punct menţionat, se gândea Devlin, deşi, negreşit, se înşela în privinţa primului aspect. Cu voce tare, spuse:

— Ai dreptate spunând că pare pertinent; totuşi, cum am menţionat deja, actul de donaţie nu este valabil. Domnul Staines nu l-a semnat.

— Presupun că ai găsit acest înscris în coliba lui Crosbie Wells în ziua în care ai fost acolo ca să iei rămăşiţele lui pământeşti.

— Aşa este, spuse Devlin.

— Dacă ai avut grijă să îl păstrezi cu atâta meticulozitate, spuse Shepard, nu se poate să nu-ţi fi trecut prin minte cât de valoros ar putea fi acest document, continuă Shepard. Pentru anumite persoane. Pentru Anna Wetherell, bunăoară. Prin autoritatea acestui înscris, ea ar putea deveni cea mai bogată femeie de pe meleagurile de dincoace de Alpii Sudici!

— Nu ar putea, spuse Devlin. Actul nu este semnat.

— Dacă ar urma să fie semnat, zise Shepard.

— Emery Staines a murit, spuse Devlin.

— Da?! zise Shepard. Doamne! Încă o certitudine pe care noi doi nu o împărtăşim.

Dar Cowell Devlin nu se lăsa uşor intimidat.

— Promisiunea unor mari bogăţii este un lucru periculos, spuse el împreunându-şi mâinile preoţeşte, peste pântec. Este o ispită cum alta nu există, căci este ispita marilor influenţe şi a

marilor oportunităţi, care sunt lucruri pe care cu toţii le dorim. Dacă ar fi ca domnişoara Wetherell să afle de existenţa acestui document, speranţele ei ar creşte fără temei. Ar începe să viseze la mari influenţe şi la mari oportunităţi; nu ar mai fi mulţumită de viaţa ei dinainte. De o asemenea posibilitate m-am temut eu. De aceea, am decis să păstrez informaţia pentru mine, cel puţin până când Emery Staines ar reapărea ori s-ar descoperi că a murit. Dacă se va descoperi că *a murit*, voi distruge documentul. Dar dacă trăieşte, mă voi duce la el, îi voi arăta hârtia şi îl voi întreba dacă doreşte să o mai semneze. Decizia i-ar aparţine.

— Dar dacă Staines nu va mai fi găsit niciodată? întrebă temnicerul. Cum va fi atunci?

— Am luat această decizie în spiritul compasiunii faţă de semenii noştri, domnule Shepard, spuse Devlin cu fermitate. Mi-a fost foarte teamă de ceea ce i s-ar putea întâmpla bietei domnişoare Wetherell, dacă actul de donaţie ar deveni de notorietate publică sau dacă ar încăpea pe mâini greşite. Dacă domnul Staines nu va mai fi găsit niciodată, atunci nu vor exista nici speranţe spulberate, nici sânge vărsat şi nici credinţe pierdute. Consider că gestul nu este lipsit de cruţare şi milă. Nu-i aşa?

Ochii spălăciţi ai lui Shepard se umeziseră, ceea ce la el era semnul că reflecta profund.

— Aşa cum atestă Crosbie Wells, în calitate de martor şi arbitru, murmură el.

— În orice caz, adăugă Devlin. Este puţin probabil ca un bărbat să doneze atât de mulţi bani unei prostituate. Mai degrabă ar fi vreun soi de glumă sau vreo farsă.

Shepard părea brusc amuzat.

— Te îndoieşti de talentele femeii?

— M-ai înţeles greşit, spuse calm Devlin. Am vrut doar să spun că e foarte improbabil ca un bărbat să-i dea unei târfe două mii de lire sterline. Ca donaţie, mă refer, şi mai ales toată suma odată.

Cu o pocnitură neaşteptată, Biblia se închise în mâinile lui Shepard, păstrând captiv între paginile ei documentul furat. Temnicerul îi înapoie capelanului cartea, în timp ce cu cealaltă mână îşi lua deja tocul cu peniţă, ca şi cum toată afacerea

aceea nu mai prezenta niciun interes pentru el.

— Mulţumesc că mi-ai împrumutat Biblia dumitale, spuse el mişcând din cap, în semn că Devlin era liber să plece.

Se aplecă peste catastiful lui şi începu să adune coloanele de cifre pe care le scrisese acolo.

Devlin mai zăbovi câteva clipe, indecis, cu Biblia în mână. Documentul ars pe margini ieşea afară dintre pagini, divizând profilul cărţii în două părţi inegale.

— Dar dumneata ce părere ai? spuse el în cele din urmă. Cum interpretezi asta?

— Cum interpretez *ce* anume? spuse Shepard fără să se oprească din scris.

— Documentul!

— Presupun că ai dreptate: este probabil vreo glumă sau vreo farsă, zise Shepard punând un deget pe catastif ca să marcheze unde rămăsese, apoi îşi întinse mâna să înmoaie peniţa în călimară.

— Oh, zise Devlin. Da.

— Actul de donaţie nu este valabil, cum spuneai şi dumneata, zise temnicerul pe un ton colocvial, bătând cu peniţa în marginea călimării.

— Da.

— Martorul este indiscutabil mort, iar donatorul – aproape sigur este mort şi el.

— Da.

— Dar, dacă vrei un răspuns avizat, direct de la sursă, poate n-ar strica să te duci diseară la Norocul Drumeţului, cu toţi ceilalţi păgâni care se-adună acolo.

— Ca să vorbesc cu domnul Staines?

— Ca să vorbeşti cu Anna, spuse temnicerul pe un ton dezaprobator. Şi-acum, dacă nu te superi, domnule reverend, am foarte mult de lucru.

După ce Devlin ieşi închizând uşa în urma lui, Shepard puse tocul pe masă, se duse la etajera cu cărţi, de unde luă un dosar, din care extrase o foaie de hârtie: singurul exemplar al contractului pe care îl făcuse, în urmă cu trei săptămâni, cu Harald Nilssen, prin care negustorul comisionar se angajase să nu discute cu nimeni despre investiţia lui de patru sute de lire. Shepard scăpară un chibrit frecându-l de peretele bibliotecii şi îl

apropie de foaia de hârtie, pe care o ţinea lejer de un colţ şi o răsuci până când flacăra cuprinse întregul document, înnegrind semnăturile. Când nu mai putu să ţină hârtia între degete, o azvârli pe podea, aşteptă să se prefacă în cenuşă, risipind la final scrumul cu vârful cizmei Aşezându-se din nou la birou, scoase o foaie de hârtie curată de sub catastif, îşi luă tocul şi înmuie peniţa în cerneală. Apoi, cu migală şi ordonat, se apucă să scrie:

UN DAR DE CONŞTIINŢĂ

Către editorul ziarului West Coast Times

18 februarie 1866

Domnule,

Vă scriu ca răspuns la scrisoarea domnului ALISTAIR LAUDERBACK, consilier regional, parlamentar, care aruncă injurii calomnioase asupra subsemnatului şi, prin aceasta, asupra tuturor asociaţilor săi, incluzând Comitetul pentru aşezăminte publice din Westland, Consiliul municipal, Biroul Comisarului regal, Comitetul oraşului Hokitika etc. Este de datoria mea să corectez erorile domnului Lauderback, care lezează buna-cuviinţă, decenţa şi realitatea faptelor.

Este adevărat că lucrările de construcţie ale viitorului penitenciar din Hokitika au fost susţinute, în mare parte, printr-o donaţie făcută de un cetăţean din Westland. Domnul Harald Nilssen de la firma Nilssen & Co. a donat Consiliului o sumă de aproximativ patru sute de lire sterline pentru a fi folosită, conform instrucţiunilor sale explicite, pentru binele public. Această sumă reprezintă comisionul primit de el ca onorariu pentru servicii oneste. Este vorba, aşa cum atestă domnul Lauderback, despre o parte din averea descoperită pe domeniul domnului Crosbie Wells, de care domnul Nilssen, negustor comisionar, era legal îndrituit să beneficieze, ca plată pentru serviciile prestate corespunzător. Domnul Lauderback va fi amabil să îşi aducă aminte că, în termeni juridici, o „donaţie” este diferită de o „investiţie” prin faptul că o donaţie nu creează o relaţie de tipul debitor-creditor; în limbaj comun, o donaţie nu

trebuie să fie plătită înapoi. Înţelegând, astfel, că donaţia domnului Nilssen a fost un act filantropic, plin de virtute şi altruism, domnul Lauderback va putea recunoaşte că nu s-a încălcat nicio lege şi nu s-a nesocotit niciun regulament oficial. Am convingerea că cea mai profundă şi cea mai trainică dovadă de străduinţă spre propăşirea civilizaţiei este crearea de aşezăminte publice, iar eu am satisfacţia că Penitenciarul din Hokitika întruneşte din plin aceste deziderate. În eventualitatea că domnul Lauderback va considera că această explicaţie nu ar fi suficient de transparentă pentru gusturile sale, eu îl invit cordial să dezvăluie publicului votant ceea ce până acum domnia sa a ţinut să ascundă: faptul că s-a bucurat anterior de o relaţie intimă cu doamna Lydia Wells, văduva lui Crosbie. În aşteptarea unei dezvăluiri complete din partea domnului Lauderback pe această temă, rămân,

Al dumneavoastră,
GEORGE M. SHEPARD

Când termină, Shepard tamponă pagina cu o hârtie sugativă, luă altă foaie curată şi transcrise scrisoarea în întregime, creând o copie atât de fidelă, încât cu greu ar fi putut sesiza cineva vreo diferenţă între cele două texte. Plie apoi ambele foi, le sigilă şi, cu scrisul lui laborios, trecu şi cele două adrese. Odată ceara uscată, sună din clopoţel ca să vină doamna George, pe care o rugă să îl cheme pe poştaş pentru a doua oară în acea zi. Această instrucţiune se văzu îndeplinită cu promptitudine.

Poştaşul era un flăcău pistruiat, cu o claie de cârlionţi bălai.

— Asta e pentru Löwenthal, la *Times,* spuse Shepard. Pe asta, deci, o duci prima. Şi astălaltă merge la Harald Nilssen, lângă Oborul de pe Gibson Quay. S-a-nţeles?

— Să le transmit şi vreun mesaj? întrebă tânărul băgând scrisorile în buzunar.

— Doar domnului Nilssen, zise Shepard. Să-i spui domnului Nilssen că este aşteptat la lucru mâine dimineaţă. Ţii minte asta? Spune-i că nu există nemulţumiri, resentimente şi nici întrebări în plus.

MARTE ÎN CAPRICORN

În care Gascoigne găseşte puncte comune cu Francis Carver; Sook Yongsheng acţionează sub impulsul unei false impresii; şi Quee Long îi dă răzbunătorului câteva sfaturi.

Aubert Gascoigne avea pasiunea corăbiilor, fără să se priceapă însă la navigaţie. În ultimele trei săptămâni se dusese de câteva ori până la bancul de nisip din portul Hokitika, ca să mediteze la coca sfărâmată a barcului *Godspeed* şi ca să vadă cum treptat-treptat nava era trasă tot mai aproape de ţărm. Acum, când epava fusese remorcată în sfârşit pe nisip, avea posibilitatea să o studieze mult mai bine şi să estimeze, cu ochiul lui de nespecialist, amploarea avariilor pe care le suferise. Venise aici după ce se despărţise de Moody, neavând altceva de făcut în acea duminică după-amiază, întrucât citise deja ziarele, sete nu-i era, iar vremea era prea însorită şi plăcută pentru a rămâne în casă.

Şezuse pe nisip câteva ceasuri, cu spatele la far, urmărind operaţiunile de salvare a corăbiei şi răsucind distrat între degete o piatră cu inserţii verzi; alături, construise un mic castel, cu metereze din pietricele plate stivuite unele peste altele şi înfipte în stratul de nisip de pe plajă. Când, la un moment dat după ora cinci, vântul şi-a schimbat subit direcţia şi a început să sufle din spate, ridicându-i gulerul peste ceafă, lui Gascoigne i-a îngheţat spinarea şi a decis să se retragă. S-a ridicat în picioare, şi-a scuturat nisipul de pe haine şi, tocmai când se întreba dacă să dărâme castelul sau să îl lase intact, a sesizat prezenţa unui bărbat pe plajă, la o distanţă de cam cincizeci de metri de el. Omul stătea cu picioarele depărtate şi cu braţele încrucişate la piept, afişând un aer cumva dezaprobator; în general, alura lui transmitea o implacabilitate complet lipsită de umor, la fel ca vestimentaţia lui, care era sumbră. Când bărbatul şi-a întors un pic capul, Gascoigne a zărit, preţ de o fracţiune de secundă, luciul sticlos al unei cicatrici.

Gascoigne şi Francis Carver nu făcuseră cunoştinţă oficial, deşi, indiscutabil, reputaţia lui Carver îi era bine cunoscută lui

Gascoigne, nuanţată în principal prin relatarea pe care Anna Wetherell i-o făcuse în urmă cu o lună despre uciderea pruncului ei nenăscut. O asemenea relatare era în sine mai mult decât suficientă pentru a-l evita complet pe fostul căpitan, însă resentimentele, în cazul lui Gascoigne, aveau nevoie întotdeauna de o confirmare personală, şi nu neapărat de o afişare publică: îi făcea mare plăcere să se împrietenească totuşi cu un om pe care avea toate motivele să îl dispreţuiască, şi asta fiindcă savura foarte mult senzaţia că părerea lui despre alţii era ca un izvor personal, ca o fântână, pe care putea s-o umple de noroi, sau din care putea bea, când şi cum avea el chef.

Porni spre Carver, deja ridicându-şi pălăria de pe cap.

— Scuzaţi-mă, domnule, dumneavoastră sunteţi căpitanul acestei ambarcaţiuni?

Francis Carver se uită bine la el, apoi, după câteva clipe, clătină din cap.

— Da, eu sunt.

Cicatricea albă de pe obrazul lui era uşor încreţită la un capăt, ca atunci când croitoreasa lasă acul în ţesătură la sfârşitul zilei de lucru; acest ac fantomatic se afla exact lângă colţul gurii, trăgându-l parcă în sus, ca şi cum ar fi încercat – zadarnic – să îndulcească într-un zâmbet severitatea expresiei bărbatului.

— Dacă-mi permiteţi să mă prezint: sunt Aubert Gascoigne, spuse el, pregătindu-se să-l salute. Sunt funcţionar la Judecătoria de pace.

— Funcţionar? repetă Carver uitându-se din nou la el. Ce fel de funcţionar?

Şi, reticent, Carver îşi întinse mâna spre Gascoigne. Reticenţa lui se vedea în felul în care îi strânse mâna: molatic şi scurt.

— La un nivel foarte jos, spuse Gascoigne fără condescendenţă. Cauze minore, în mare parte, nimic de amploare, dar uneori ne mai vin pe birou şi creanţe de asigurări. Vasul *acela,* bunăoară, spuse el şi arătă spre epava unui vapor culcat pe o latură exact dincolo de gura râului, la vreo cincizeci de metri de locul unde erau ei. Am reuşit să scoatem bani chiar şi pentru vasul acela, deşi cu mare greutate. Căpitanul a fost

foarte mulţumit; fusese bun de plată pentru suma de cinci sute de lire sterline.

— Asigurări, spuse Carver.

— Printre altele, da. Personal, cunosc destul de bine domeniul, adăugă Gascoigne scoţându-şi tabachera. Tatăl soţiei mele răposate era asigurător maritim.

— La ce firmă? întrebă Carver.

— Lloyd's, la Londra, preciză Gascoigne deschizând capacul cutiuţei de argint. Am urmărit operaţiunile de salvare a navei *Godspeed* pe parcursul ultimelor săptămâni. Mă bucur să văd că a fost remorcată cu bine pe uscat. Ce lucrare extraordinară! Un efort monumental, pentru care merită toate laudele echipajul... şi dumneavoastră, domnule, care aţi coordonat totul!

Carver îl studie câteva clipe, apoi îşi întoarse privirea din nou spre puntea vasului *Godspeed.* Cu ochii pironiţi asupra ambarcaţiunii lui naufragiate, zise:

— Dumneata ce vrei?

— În niciun caz nu am vrut să te jignesc, spuse Gascoigne ţinând ţigara lejer între degete şi oprindu-se un moment, cu palmele întoarse în sus. Departe de mine gândul de a mă băga în sufletul dumitale. Am spus doar că am urmărit cu plăcere recuperarea vasului, atâta tot. Este un rar privilegiu să poţi vedea o asemenea ambarcaţiune pe uscat. Doar aşa o poţi aprecia la justa ei valoare.

Carver se uita neabătut la corabie.

— Vrei să-mi vinzi ceva? Asta am vrut să spun.

Gascoigne îşi aprindea ţigara, aşa că nu-i răspunse imediat.

— Nicidecum, spuse el în cele din urmă, suflând peste umăr un norişor de fum albicios. Nu lucrez cu nicio firmă de asigurări. Este doar o preocupare personală, aş putea spune. O curiozitate.

Carver nu spunea nimic.

— Îmi place să stau pe plajă duminica, atunci când vremea e frumoasă, adăugă Gascoigne. Dar te rog să-mi spui dacă această preocupare a mea te deranjează în vreun fel.

— N-am vrut să fiu nepoliticos, zise Carver smucind din cap.

Gascoigne flutură din mână, dându-i de înţeles că nu avea de ce să se scuze.

— Te doare sufletul să vezi cum o bijuterie de corabie ca

asta zace naufragiată.

— E frumoasă, da.

— Minunată. Fregată, da?

— Barc.

Gascoigne murmură admirativ.

— Fabricaţie britanică?

— Ce vezi dumneata acolo e înveliş de cupru, spuse Carver încuviinţând din cap.

— Da, splendidă ambarcaţiune. Sper că era asigurată, spuse Gascoigne.

— Nu ai voie să arunci ancora într-un port dacă n-ai asigurare, spuse Carver. E valabil pentru orice vas. Nu te lasă să debarci, altfel. Credeam că ştii asta, dacă zici că te pricepi la asigurări.

Vorbea cu o voce plată şi plină de dispreţ, ca şi cum nu-i păsa de felul în care cuvintele lui ar fi putut să fie interpretate, sau memorate, sau folosite ulterior.

— Sigur că da, sigur că da, adăugă Gascoigne cu dezinvoltură. Îmi pare bine că nu a trebuit să-ţi goleşti buzunarele, asta am vrut să spun. Da, mă bucur pentru dumneata.

Carver pufni nervos.

— Voi fi mai sărac cu o mie de lire când se isprăveşte toată chestia asta, zise el. Tot ce vezi dumneata aici costă bani – bani din buzunarul meu.

Gascoigne făcu o pauză înainte de a întreba:

— Cum rămâne cu P & I?

— Nu cunosc.

— Protecţie şi indemnizaţie, explică Gascoigne. Împotriva riscurilor extraordinare.

— Nu cunosc, repetă Carver.

— Nu faci parte dintr-un club al armatorilor?

— Nu.

Gascoigne înclină din cap cu un aer grav.

— Ah. Prin urmare, dumneata suporţi costurile pentru toate astea... spuse el şi, mişcând larg din mână, arătă spre coca vasului naufragiat, spre vinciuri, cai, remorchere, rulouri şi troliu.

— Da, spuse Carver la fel de imperturbabil. Pentru tot ce se

vede aici. Şi sunt obligat să plătesc fiecare om cu o guinee în plus, chiar dacă stă degeaba şi îşi leagă şireturile – sau şi le dezleagă –, chiar dacă stă la taclale până nu mai are suflu, nu contează, eu tot am de plătit o mie de lire sterline.

— Îmi pare rău, spuse Gascoigne. Nu vrei o ţigară?

Carver aruncă o privire spre tabachera de argint.

— Nu, spuse el după câteva clipe. Mulţam. Nu-mi plac.

Gascoigne trase lung din ţigară, căzând pe gânduri.

— Am impresia că ţii totuşi să-mi vinzi ceva, spuse Carver din nou.

— O ţigară? zise Gascoigne râzând. Asta ţi-am oferit-o absolut pe gratis.

— Norocul meu, înseamnă că n-am pierdut nimic dacă te-am refuzat, spuse Carver, iar Gascoigne râse din nou.

— Spune-mi, zise acesta. Acum cât timp ai cumpărat această corabie?

— Ai o mulţime de întrebări în cap, spuse Carver. De ce mă tot descoşi aşa?

— În fine, probabil că nici nu contează, spuse Gascoigne. Ar conta doar dacă n-a trecut un an de când ai cumpărat-o. N-are importanţă.

Dar îi trezise interesul lui Carver, care se uită acum spre el şi spuse:

— Sunt zece luni de când am corabia. Din mai.

— Ah! zise Gascoigne. Bun. Foarte interesant. Aspectul acesta ar putea să fie în favoarea dumitale.

— Cum?

Dar Gascoigne nu-i răspunse imediat; în schimb, miji ochii gânditor, prefăcându-se că reflecta la această problemă.

— Omul care ţi-a vândut barcul ţi-a transferat şi asigurarea aferentă? Altfel spus: ai preluat şi o poliţă existentă, sau ai făcut o nouă poliţă de asigurare pe numele dumitale?

— N-am preluat absolut nimic, spuse Carver.

— Vânzătorul era un armator, în sensul de proprietar de nave? De exemplu, mai avea şi alte vase, în afară de *Godspeed*?

— Mai avea câteva, spuse Carver. Clipere. Vase de transport.

— Cu abur?

— Cu pânze, spuse Carver. De ce?

— Şi de unde spuneai că veneai când barcul a naufragiat pe nisip?

— De la Dunedin. N-ai de gând să-mi spui şi mie unde vrei să ajungi cu toate întrebările astea?

— Doar de la Dunedin, spuse Gascoigne mişcând din cap. Da. Bun, acum, dacă îmi vei ierta impertinenţa încă o dată, dar pentru ultima oră, aş vrea să te întreb despre împrejurările în care s-a produs naufragiul. Bănuiesc că nu a fost o greşeală de pilotaj sau altceva de acest fel, care să fi cauzat scufundarea barcului.

Carver scutură din cap.

— Era maree joasă, însă noi ne aflam destul de departe de ţărm, spuse el. Am aruncat vreo douăzeci de metri de lanţ şi a prins, aşa că am mai aruncat două ancore şi încă vreo şase metri de lanţ. Am anunţat că vom menţine corabia în această poziţie rezonabilă şi că vom aştepta până dimineaţă. Pe urmă, dintr-odată ne-am trezit cu nava răsturnată pe partea laterală, pe bancul de nisip. Ploua şi luna era în nori. Vântul puternic a stins farurile. Nimeni n-ar fi putut face nimic. În niciun caz vreo manevră greşită. Nu cu mine la comanda vasului.

Fusese un discurs foarte lung, considerând că, de felul lui, Carver nu era nicidecum un om volubil; când termină de vorbit, îşi încrucişă braţele la piept, iar chipul îi deveni opac. Apoi se încruntă la Gascoigne.

— Auzi? spuse el. Ce interes ai dumneata în toată afacerea asta? Ai face bine să-mi spui pe şleau; nu-mi plac oamenii alunecoşi.

Gascoigne îşi aminti că omul acesta îşi omorâse propriul copil Ideea i se părea straniu de palpitantă. Cu dezinvoltură, spuse:

— M-am gândit la ceva ce te-ar putea ajuta.

Carver părea şi mai posac.

— Cine-a zis că aş avea nevoie de ajutor?

— Ai dreptate, spuse Gascoigne. Sunt impertinent.

— Zi totuşi, spuse Carver.

— Bun, uite cum stă treaba. Cum am menţionat deja, fostul meu socru lucra în domeniul asigurărilor navale. Specialitatea lui era P & I – protecţie şi indemnizaţie, adică despăgubiri.

— Ţi-am spus că n-am aşa ceva.

— Da, răspunse Gascoigne. Dar există toate şansele ca omul care ţi-a vândut acest velier – care e numele lui?

— Lauderback, spuse Carver.

— Lauderback? zise Gascoigne, chipurile uimit. Politicianul?

— Da.

— Vasăzică Alistair Lauderback! Dar e în Hokitika acum, candidează pentru Parlament din partea regiunii Westland!

— Continuă ce voiai să spui. P & I.

— Da, zise Gascoigne scuturând din cap. Bun. Este foarte posibil ca domnul Lauderback, în calitate de proprietar de nave, să aparţină unui club de armatori. Şi, de asemenea, este foarte posibil ca domnul Lauderback să achite o taxă anuală într-un fond de asigurări mutuale, numit P & I, ca o asigurare suplimentară, diferită de ceea ce noi doi cunoaştem drept asigurări convenţionale de răspundere civilă.

— Pentru a proteja încărcătura?

— Nu, zise Gascoigne. P & I funcţionează, mai degrabă, ca un fond mutual, în care toţi armatorii achită o taxă anuală şi din care pot extrage sume de bani în cazul în care ar deveni buni de plată pentru daune pe care asigurătorii obişnuiţi refuză să le acopere. Daune de genul celor pe care trebuie să le suporţi dumneata acum. Îndepărtarea epavei, bunăoară. Este posibil ca barcul *Godspeed* să fie în continuare beneficiarul acestui gen de protecţie, chiar dacă s-a schimbat proprietarul vasului.

— În ce fel? spuse el fără să trădeze curiozitate.

— Păi, dacă asigurarea de tip P & I a fost contractată acum câţiva ani, iar acesta este primul accident major pe care nava l-a suferit, atunci domnul Lauderback ar putea avea credit pentru *Godspeed.* Vezi tu, P & I nu funcţionează ca o asigurare obişnuită; nu există acţionari, şi nici vreo companie de asigurări, de fapt: nimeni nu caută să scoată un profit de pe urma altcuiva. Dimpotrivă, este o asociaţie de persoane, în genul unei cooperative, care cuprinde la un loc toţi proprietarii de vase. Fiecare proprietar îşi plăteşte dările anual, până când se adună un fond mutual, care poate acoperi toate ambarcaţiunile asigurate. După aceea, navele rămân asigurate, cel puţin până se întâmplă ceva rău, iar cineva trebuie să ia o sumă de bani din fond pentru a-şi acoperi daunele. Conceptul de „a avea credit” se aplică perfect.

— Ca un cont privat, spuse Carver. Pentru *Godspeed.*

— Exact.

Carver reflecta la asta.

— Şi eu cum aş putea afla care e situaţia?

Gascoigne ridică din umeri.

— Te-ai putea interesa în dreapta şi în stânga. Teoretic, o asemenea asociaţie este înregistrată oficial, împreună cu lista proprietarilor de nave care fac parte din ea. Asta, presupunând că Lauderback aparţine unui asemenea club, desigur, însă m-aş încumeta să spun că e foarte posibil să fie aşa.

De fapt, era mai mult decât posibil: era cert. Alistair Lauderback beneficia într-adevăr de protecţie şi despăgubiri pentru toate vasele lui, iar fiecare vas avea acces la un fond în valoare de aproape o mie de lire sterline; Carver se bucura de dreptul legal de a se folosi de aceste fonduri pentru a plăti îndepărtarea epavei de pe bancul de nisip din Hokitika, dar cu condiţia de a depune cererea până la mijlocul lunii mai, când avea să se împlinească un an de la vânzarea barcului şi obligaţia legală a lui Lauderback faţă de *Godspeed* urma să înceteze. Gascoigne ştia toate astea cu certitudine, deoarece făcuse personal investigaţii, întâi la Balfour Shipping, apoi în arhiva de ştiri a ziarului *Times*, şi pe urmă la Căpitănia portului, iar ulterior la Banca Centrală. Ştia, aşadar, că Lauderback făcea parte dintr-un mic club de armatori, numit Garrity Group, după numele celui mai însemnat membru, John Hincher Garrity, care era (după cum descoperise Gascoigne) un vajnic apărător al Epocii corăbiilor cu pânze, deşi amurgul lor era iminent, şi care, de asemenea, după cum ieşise la iveală, era viitorul candidat pentru Parlament al electoratului din Heathcote, în partea de est a insulei, şi prin urmare un foarte bun prieten de-al lui Lauderback.

Se cuvine să clarificăm că Aubert Gascoigne făcuse aceste investigaţii în cadrul unei alte anchete, care nu avea nici cea mai mică legătură cu asigurările maritime, şi nici cu John Hincher Garrity. După noaptea de 27 ianuarie, stătuse ore în şir în Căpitănia portului, cercetând în detaliu vechi jurnale de bord şi pagini întregi cu avize de expediţie a mărfurilor; împreună cu Löwenthal, examinase toate vechile buletine politice din diferite publicaţii – *Leader, Otago Witness, Daily Southern Cross,*

Lyttelton Times; şi pigulise toate arhivele Tribunalului care puteau avea legături cu numirea în funcţie a lui George Shepard, cu Tabăra temporară a Poliţiei şi cu viitorul penitenciar. Şi toate astea deoarece căuta ceva foarte special: o singură dovadă măcar, care să arate o legătură între Shepard şi Lauderback, sau între Lauderback şi Crosbie Wells, sau între Crosbie Wells şi Shepard – ori, poate, chiar între toţi trei. Gascoigne era foarte sigur că cel puţin una dintre aceste posibile conexiuni avea însemnătate pentru misterul cu care se confruntau. Până acum totuşi, din cercetările lui nu ieşise nimic util.

Descoperirea că barcul *Godspeed* era asigurat împotriva unor daune extraordinare nu făcea nicio excepţie de la acest „nimic util”, căci istoricul de asigurări al navelor lui Lauderback nu avea nicio importanţă pentru cazul Crosbie Wells, şi nici nu era în vreun fel legat de George Shepard, ori de penitenciarul aflat în construcţie. Dar Gascoigne *avea* într-adevăr o oarecare experienţă în domeniul asigurărilor maritime, aşa cum îi spusese lui Francis Carver, şi nu minţise declarând că subiectul acesta îi stârnea cumva curiozitatea, asigurările navale fiind specialitatea fostului său socru şi, de aceea, un subiect de conversaţie adesea abordat între ei în anii trecuţi. Reţinuse cu interes afilierea lui Lauderback la Garrity Group şi memorase această informaţie pentru a o examina ulterior mai amănunţit.

Aubert Gascoigne ştia că Francis Carver era o brută şi, de aceea, nu ţinea nicidecum să-i câştige prietenia; considera totuşi că a-l avea pe Carver de partea lui putea fi cumva de folos, aşa că intrase în vorbă cu el, în acea după-amiază, cu acest scop în minte.

Carver se gândea în continuare la protecţie şi indemnizaţii.

— Probabil că aş avea nevoie de consimţământul lui Lauderback, spuse el. Pentru a solicita plata despăgubirii. Presupun că aş avea nevoie de el ca să semneze ceva.

— Tot ce se poate, replică Aubert Gascoigne. Dar nu este de neglijat nici faptul că au trecut doar zece luni de când s-a schimbat proprietarul velierului. S-ar putea ca aici să fie un artificiu legal.

(Şi, într-adevăr, aşa era.)

— În plus, s-ar putea să conteze şi faptul că ai preluat de la

Lauderback, odată cu vasul, şi o poliţă de asigurări standard; fireşte, dacă preiei întregul, preiei şi părţile lui, nu-i aşa?

(într-adevăr, aşa era.)

— Navigai în apele Noii Zeelande şi, dacă nu a existat nicio eroare de pilotaj din partea dumitale, este foarte posibil să fii îndreptăţit să revendici acele fonduri de asigurare speciale, încheie Gascoigne fluturând teatral din mână.

Gascoigne învăţase bine lecţia. Carver încuviinţă din cap, vizibil impresionat.

— Oricum, continuă Gascoigne, simţind că sămânţa curiozităţii căzuse pe un teren fertil. Merită să verifici. S-ar putea să salvezi o grămadă de bani.

Răsuci ţigara între degete, examinând scrumul aprins, ca să îi dea lui Carver ocazia de a-l studia nestingherit.

— Şi ce-ai dumneata de câştigat din asta? întreabă Carver în cele din urmă.

— Absolut nimic, zise Gascoigne. Cum ţi-am povestit, eu lucrez la Judecătorie.

— Dar ai un prieten la Protecţie & Indemnizaţie, poate.

— Nu, spuse Gascoigne. Nu am. Nu aşa stau lucrurile, ţi-am explicat.

Cu un bobârnac, proiectă mucul de ţigară pe bolovanii de sub far.

— Adică eşti doar un om care îi spune altui om despre nişte artificii legale.

— Cam aşa ceva, zise Gascoigne.

— Şi pe urmă îşi vede de drum.

Gascoigne îşi săltă pălăria de pe cap.

— Preiau sugestia dumitale, spuse el. La revedere, domnule căpitan...?

— Carver, spuse fostul căpitan dând mâna cu Gascoigne, dar cu fermitate de data asta. Frank Carver este numele meu.

— Iar eu sunt Aubert Gascoigne, îi reaminti Gascoigne cu un zâmbet amabil. Mă găseşti la Judecătorie dacă ai nevoie de mine. Şi mult noroc cu *Godspeed.*

— În regulă, zise Carver.

— Este cu adevărat o splendoare de corabie.

Îndepărtându-se, Gascoigne se minuna de el însuşi. Păşea fără să privească înapoi, ştiind că Francis Carver îl petrecea din

ochi în lungul bancului de nisip, apoi pe chei, şi pe urmă tot drumul până în celălalt capăt al străzii Revell, unde la intersecţie, cotind pe altă stradă, funcţionarul dispăru din câmpul vizual al căpitanului.

*

Sook Yongsheng, care pornise spre Kaniere cu intenţia de a sta de vorbă cu compatriotul lui, Quee Long, era în acel moment cufundat în gânduri, mergând cu mâinile strânse la spate şi cu ochii pironiţi orbeşte în pământ. Nu înregistra aproape nimic din ceea ce se întâmpla în jurul lui, nici căruţele pline care treceau hurducăindu-se pe lângă el, nici puţinii oameni călare care se îndreptau spre defileu – toţi bărbaţi fără pălărie pe cap şi doar în cămaşă, profitând de razele pale ale unui soare văratic care, deşi scump la vedere, părea să lumineze cu o strălucire caldă şi providenţială. Pe drumul spre Kaniere domnea o atmosferă veselă; printre copaci se strecurau uneori crâmpeie de imnuri religioase, cântate în cor şi fără acompaniament în vreuna dintre capelele improvizate în taberele dinspre dealuri. Dar Ah Sook mergea absent înainte. Neprevăzuta lui întâlnire din acea dimineaţă cu Lydia Greenway – acum Lydia Wells – îl răscolise profund şi, involuntar, ca o reacţie de apărare împotriva acestei tulburări sufleteşti, îşi redepăna în gând tot trecutul, reluând de fapt exact aceeaşi poveste pe care i-o relatase lui Ah Quee cu trei săptămâni în urmă.

Francis Carver avea numai douăzeci şi unu de ani când intrase în legătură cu familia Sook, iar Ah Sook, pe atunci un băietan de doisprezece ani, îl privise cu mare admiraţie, cum şi era de aşteptat. Carver, un tânăr distant şi tăcut, se născuse la Hong Kong şi crescuse pe mare, fiind fiul unui negustor britanic. Vorbea fluent cantoneza, deşi nu iubea deloc China şi intenţiona să părăsească acele ţinuturi de îndată ce putea să îşi cumpere o corabie – o ambiţie la care făcea aluzie frecvent. Lucra pentru filiala din Guangzhou a firmei de comerţ Dent & Co., în cadrul căreia tatăl lui ocupa o funcţie importantă, şi avea sarcina să supravegheze transferul mărfurilor chinezeşti de la şi către depozitele de export amplasate în lungul râului Pearl. Proprietarul unuia dintre aceste depozite era Sook Chun-Yuen,

tatăl lui Sook Yongsheng.

Sook Yongsheng nu cunoştea mare lucru despre afacerile tatălui său. Ştia că depozitul de mărfuri servea drept punct de legătură pentru cumpărători, majoritatea fiind companii de comerţ britanice. Ştia că Dent & Co. era de departe cea mai renumită şi cea mai bine plasată dintre aceste companii, ceea ce îl îndreptăţea pe tatăl lui să fie foarte mândru de acest parteneriat. Ştia că toţi clienţii tatălui său plăteau marfa cu minereu de argint, acesta fiind încă un motiv de mândrie pentru Sook Chun-Yuen; mai ştia, de asemenea, că tatăl lui ura opiul şi că avea o mare stimă pentru comisarul imperial Lin Tse-Hsu. Ah Sook nu putea evalua semnificaţia acestor amănunte; însă era un fiu leal şi accepta, fără să comenteze, opiniile tatălui său, convins fiind că erau deopotrivă morale şi înţelepte.

În februarie 1839, depozitul lui Sook a fost ţinta unei investigaţii din partea autorităţilor imperiale, ceea ce, îndeobşte, constituia o procedură de rutină, dar periculoasă, deoarece conform decretului emis de comisarul Lin, orice negustor chinez care trafica opiu era pasibil de pedeapsa cu moartea. Sook Chun-Yuen a primit, cu multă cordialitate, forţele imperiale în depozitul său, unde acestea au descoperit, ascunse printre ambalajele de ceai, aproximativ treizeci sau patruzeci de lăzi cu răşină de opiu, fiecare în greutate de circa douăzeci şi trei de kilograme. Degeaba a protestat Sook Chun-Yuen susţinându-şi nevinovăţia. A fost executat pe loc, fără să mai fie judecat.

Ah Sook nu ştia ce să mai creadă. Încrederea lui firească în onestitatea tatălui său îl îndemna să presupună că acesta fusese victima unei înscenări. Pe de altă parte, aceeaşi firească încredere în perspicacitatea tatălui său îl făcea să se îndoiască totuşi că acesta ar fi putut să se lase astfel păcălit. Era în cumpănă, dar n-a mai avut vreme să reflecteze mai mult la acest subiect, deoarece după o săptămână de la execuţie, în Guangzhou a izbucnit războiul. Temându-se pentru viaţa lui şi a mamei lui, care aproape că îşi pierduse minţile de atâta amărăciune sufletească, Ah Sook a apelat la singurul om în care ştia că putea avea încredere: tânărul delegat al companiei Dent & Co., Francis Carver.

S-a dovedit că domnul Carver era mai mult decât fericit să

preia afacerea familiei Sook ca un holding, acceptând să se ocupe personal de toate problemele dificile legate de organizarea şi conducerea firmei – cel puţin, spunea el, până când Ah Sook va fi trecut peste greaua pierdere suferită, iar războaiele civile se vor fi domolit sau se vor fi rezolvat de la sine. Într-un gest de mărinimie faţă de băiat, Carver l-a întrebat dacă nu i-ar plăcea să continue să lucreze în domeniul exportului de mărfuri, în onoarea memoriei tatălui său defunct, oricât de pătată era acum amintirea acestuia. Dacă Ah Sook dorea, Carver putea să-i găsească un loc de muncă la ambalarea mărfurilor, o slujbă decentă şi onorabilă, chiar dacă părea umilă, ceea ce l-ar fi ajutat să se descurce pe durata războiului. Această propunere l-a umplut de recunoştinţă pe Ah Sook. La câteva ceasuri de la acea conversaţie, a devenit angajatul lui Francis Carver.

De atunci, timp de cincisprezece ani, Ah Sook a căptuşit cu paie cutiile cu bibelouri şi veselă de porţelan, a înfăşurat în hârtie baloţii de mătase imprimată, a stivuit cutiuţe de ceai în ambalaje mai mari, a încărcat şi a descărcat pachete, a fixat în cuie capacele lăzilor de transport, a lipit etichete pe cutii şi a întocmit specificaţii de produse pentru toate acele obiecte lucrate migălos şi complet inutile, care erau cunoscute sub denumirea de „chinezării”. În toată această perioadă, s-a văzut mai rar cu Carver, care era mereu plecat pe mare, însă când se întâlneau, relaţia lor era întotdeauna cordială: de obicei, se aşezau împreună pe chei, cu o sticlă de băutură, privind peste estuar cum apa se făcea din cafenie, albastră, apoi argintie, iar în final neagră, moment în care Carver se ridica, îl bătea prieteneşte pe umăr pe Ah Sook, azvârlea sticla goală în râu şi pleca.

În vara anului 1854, Carver s-a întors la Guangzhou, după o absenţă de câteva luni, şi l-a informat pe Ah Sook – de-acum un bărbat de aproape treizeci de ani – că înţelegerea lor urma să ia sfârşit. Ambiţia lui de-o viaţă, ca într-o bună zi să preia comanda unui vas comercial, se împlinise în cele din urmă: Dent & Co. urma să instituie o cursă comercială până la Sydney şi terenurile aurifere din Victoria, iar tatăl lui închiriase, pentru fiul său, o frumuseţe de cliper, *Palmerston.* Era o promovare minunată, pe care Carver nu putea să o ignore. Venise, aşadar, să-şi ia

rămas-bun de la familia Sook şi de la toată acea etapă din viaţa lui.

Perspectiva acestei despărţiri l-a întristat profund pe Ah Sook. La acea dată, mama lui murise deja, iar războaiele opiului lăsaseră în urmă o nouă rebeliune în Guangzhou: o încleştare sângeroasă şi violentă, care risca să ducă la război civil şi, poate, chiar la sfârşitul imperiului. Schimbarea plutea în aer. Plecarea lui Carver însemna vânzarea depozitului şi întreruperea relaţiei cu firma Dent & Co., ceea ce l-ar fi rupt complet pe Ah Sook de viaţa lui dinainte. Instinctiv, l-a implorat să-l ia şi pe el. Ar fi putut astfel să-şi încerce norocul pe terenurile aurifere din Victoria, unde se îndreptaseră deja nenumăraţi compatrioţi de-ai lui; ba poate chiar ar avea şansa să-şi făurească o nouă viaţă acolo, aşa cum făcuseră atâţia alţii. În China, el nu mai avea nimic de făcut.

Carver a acceptat rugămintea lui, dar fără entuziasm. Desigur, Ah Sook putea să vină cu el, dar asta însemna să-şi plătească biletul de călătorie şi să nu se amestece, pe vas, în treburile celorlalţi. *Palmerston* urma să facă un popas de două săptămâni la Sydney, ca să încarce şi să descarce marfă în Port Jackson, înainte de a-şi continua deplasarea la Melbourne, în sud; în timpul acestor două săptămâni, Ah Sook trebuia să stea deoparte şi să nu-l deranjeze în vreun fel pe Carver – de atunci înainte numit reverenţios „Căpitanul Carver". După ce *Palmerston* va fi ajuns în Port Phillip, ei doi urmau să se despartă ca doi străini, amiabil, nedatorându-şi nimic şi neaşteptând nimic unul de la celălalt; din acel moment, nu trebuia să se mai vadă niciodată. Ah Sook a fost de acord. Nerăbdător şi cuprins subit de emoţiile plecării, şi-a vândut puţinele lucruri pe care le avea, a schimbat în lire sterline modestele lui economii şi a cumpărat un bilet standard pentru cea mai bună cuşetă pe care Carver i-a permis să o ocupe (la clasa a treia). A fost, aşa cum avea să descopere curând, singurul pasager de pe acea navă.

Voiajul pe mare până la Sydney s-a desfăşurat fără incidente; privind înapoi, Ah Sook şi-l amintea doar ca o înceţoşare statică şi greţoasă a minţii, luminându-se lent, ca instalarea unui migrene. Când vasul a început să se apropie încet de gura joasă a portului, Ah Sook, slăbit şi subnutrit după

atâtea săptămâni pe mare, a ieşit anevoios din cuşeta lui, aventurându-se pentru prima oară pe punte. Lumina i s-a părut foarte ciudată; avea senzaţia că lumina zilei în China era mai străvezie, mai albă, mai curată. Lumina australiană era foarte galbenă, cu o strălucire cumva mai îngroşată, ca şi cum soarele ar fi fost mereu pe punctul de a apune, chiar şi dimineaţa sau la amiază.

Când au ancorat în Darling Harbour, căpitanul navei s-a pregătit imediat să păşească pe uscat: a coborât de pe *Palmerston*, pe pasarelă, a pornit hotărât pe chei şi s-a oprit direct la un bordel mai lăturalnic, fără măcar să privească înapoi. Membrii echipajului i-au călcat rapid pe urme; practic, în doi timpi şi trei mişcări, Ah Sook s-a trezit complet singur. A părăsit corabia, încercând să memoreze bine dana de acostare, şi a decis să se îndepărteze de ţărm, sperând, în naivitatea lui, să îşi facă o idee despre ţara în care urma să trăiască.

Ah Sook ştia foarte prost englezeşte, din simplul motiv că el şi Carver conversaseră întotdeauna în graiul cantonez, iar cu alţi englezi el nu vorbise niciodată. A căutat, în zadar, vreo figură de chinez pe docuri; aventurându-se spre interiorul localităţii, a umblat pe străzi ore în şir, sperând să zărească vreo firmă pictată – măcar o singură ideogramă –, pe care să o înţeleagă. Nu a găsit nimic. Apoi, s-a îndreptat spre biroul vamal, unde a scos una dintre bancnotele pe care le avea împăturite sub banda pălăriei şi a arătat-o funcţionarului: poate că banii reuşeau să se facă înţeleşi mai bine decât el. Vameşul şi-a arcuit sprâncenele, dar până să rostească vreun cuvânt, cineva a smuls pălăria din mâna lui Ah Sook. Răsucindu-se pe loc, Ah Sook a văzut un băiat desculţ, care a rupt-o la fugă mâncând pământul. Indignat, a ţipat şi a pornit în urmărirea hoţului, dar băiatul era iute de picior şi cunoştea bine labirintul încâlcit al docurilor; în câteva minute, se făcuse nevăzut.

Ah Sook l-a tot căutat pe băiat până pe înserate. Când s-a lăsat păgubaş, într-un târziu, şi s-a dus înapoi la biroul vamal, funcţionarii au scuturat din cap neştiutori, ridicând din umeri. Au arătat spre oraş, turuind un şir de cuvinte. Ah Sook nu înţelegea ce îi arătau, şi nici ce spuneau. Simţea cum i se punea un nod în gât şi îi venea să plângă. Sub banda pălăriei fuseseră toţi banii lui, în afară de bancnota pe care o avusese în cealaltă mână:

acum, rămăsese sărac lipit pământului. Disperat, şi-a scos cizma din picior, a pus această ultimă bancnotă în adâncitura uzurii de sub călcâi, s-a încălţat la loc şi a pornit înapoi spre *Palmerston.* Bine măcar, se gândea el, că exista un om în Sydney care ştia graiul cantonez.

Ah Sook s-a apropiat de bordel cu precauţie. Dinăuntru se auzeau acordurile unui pian, dar sunetul avea o tonalitate nefamiliară pentru el, o intensitate profundă şi plăcută. A rămas la intrare, întrebându-se dacă să bată la uşă, când aceasta s-a deschis brusc şi în prag s-a ivit silueta unui bărbat.

Ah Sook a făcut o plecăciune. A încercat să explice, cât de politicos putea el, că dorea să vorbească cu un om pe nume Carver, căpitanul vasului *Palmerston.* Tipul din uşă a răspuns printr-un şir de sunete neinteligibile. Ah Sook a perseverat, repetând numele lui Carver foarte lent şi cu băgare de seamă. A primit acelaşi răspuns. Apoi, a încercat să indice, cu palma desfăcută, că voia să treacă pe lângă persoana din faţa lui şi să intre în casă astfel încât să poată vorbi cu Carver. Asta a fost o greşeală, fiindcă tipul, cu mâna lui enormă, l-a înşfăcat pe Ah Sook de gulerul cămăşii, l-a săltat în aer şi l-a azvârlit cu totul în stradă. Ah Sook a căzut şi s-a lovit rău la încheietura mâinii şi la şold. Tipul şi-a suflecat mânecile de la cămaşă şi a coborât treptele. A tras încă o dată din trabuc înainte de a-l arunca într-o parte, dintr-o zvârlitură a mâinii, drept pe chei. Apoi, rânjind, a ridicat pumnii. Ah Sook s-a speriat. A ridicat şi el mâinile, ca să arate că el nu voia să se bată, implorând astfel să fie cruţat. Tipul a strigat ceva peste umăr – poate o instrucţiune – şi în câteva momente un al doilea tip, mult mai uscat la faţă, cu nasul mai coroiat, a apărut în uşa bordelului. Acesta s-a repezit la Ah Sook, l-a prins de subsuori, l-a săltat în picioare şi i-a imobilizat mâinile la spate, într-o poziţie care îl lăsa pe bietul ostatic cu faţa şi trunchiul lipsite de apărare. Cei doi au schimbat câteva cuvinte. Ah Sook se zbătea, fără să reuşească însă să-şi elibereze mâinile. Primul tip, ridicând antebraţele în dreptul feţei, şi-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul, s-a apropiat şi s-a retras de câteva ori, păşind foarte uşor, apoi a ţâşnit în faţă şi a început să-i care pumni lui Ah Sook în figură şi în stomac. Bărbatul din spatele lui a cârâit ceva. Celălalt a mârâit drept răspuns şi s-a dat înapoi, dar numai

pentru a se repezi din nou în acelaşi stil, lansându-se într-o nouă avalanşă de lovituri. În scurt timp, simţind că afară se întâmpla ceva, petrecăreţii din bordel au început să se reverse în stradă, cheflii şi gălăgioşi.

Francis Carver a apărut în uşa bordelului. Îşi scosese haina: era doar în cămaşă, acum boţită, cu o cravată albastră, înnodată la gât larg şi neglijent. Şi-a pus mâinile în şolduri, urmărind bătaia cu un aer agasat. Ah Sook i-a prins privirea.

— *Mh goi bong ngoh*[31], a strigat el cu gura plină de sânge. *Mh goi bong ngoh!*

Francis Carver părea să se uite direct prin el. Nu dădea niciun semn că ar fi înţeles cumva ce spunea Ah Sook. Unul dintre ceilalţi petrecăreţi a zis ceva, iar Carver i-a răspuns în engleză, uitându-se în altă parte.

— *Pang yao! Ho pang yao!*[32]

Dar Carver refuza să se mai uite la el. O femeie cu părul arămiu a apărut lângă el în cadrul uşii, strecurându-se mlădioasă pe sub braţul lui; el a prins-o de mijloc şi a tras-o lângă el. A murmurat ceva, cu buzele lipite de părul ei. Ea a râs şi au plecat amândoi înapoi în casă.

În scurt timp, cel de-al doilea tip n-a mai putut să-l ţină în sus pe Ah Sook, care atârna ca un balast; i-a dat drumul pe jos, plângându-se, evident, că din cauza lui era stropit de sânge pe sacou şi pe manşete. Primul tip a început să dea cu picioarele în Ah Sook, acolo unde acesta căzuse grămadă, dar în mod limpede bumbăceala nu mai era la fel de distractivă ca până atunci, din moment ce imediat mulţimea a început să se împrăştie plictisită. Primul tip i-a mai tras un picior în coaste lui Ah Sook, cu bombeul cizmei, după care a plecat şi el înăuntru. Când a intrat în bordel, înăuntru s-a dezlănţuit un val de râsete şi o nouă melodie s-a făcut auzită la pian.

Folosindu-şi coatele şi genunchii, Ah Sook, snopit în bătaie, a reuşit să se târască pe uliţa lăturalnică, unde nu-l mai putea vedea nimeni. Zăcea acolo, în umbra neagră a clădirii, simţind cum îl durea pieptul la fiecare respiraţie. Privea cum catargele corăbiilor se legănau înainte şi înapoi. Soarele a asfinţit. După un timp, a auzit paşii lampagiului pe chei, iar lângă el, fâsâitul şi bufnitura felinarului cu gaz, când s-a aprins, întunericul s-a făcut

[31] **„Ajutor” (în cantoneză).**
[32] **„Prietene! Bunul meu prieten!” (în cantoneză).**

cenuşiu. Se temea să nu se fi ales cu toate coastele rupte. Avea părul umed şi lipicios, ca un burete, deasupra frunţii. Ochiul stâng era cu pleoapa închisă. Nu ştia dacă avea suficientă putere să se ţină pe picioare.

La un moment dat, uşa din spate a bordelului s-a deschis, lăsând să se reverse peste pietrele de-afară un con de lumină galbenă. Paşi tropăiau iute pe ulicioară. Ah Sook a auzit un clinchet metalic, când cineva a pus jos pe caldarâm un castron de tinichea, apoi a simţit pe frunte atingerea rece a unei mâini. A deschis ochiul drept. O tânără cu faţa subţiratică şi ascuţită, cu dinţi laţi ca de capră, se lăsase în genunchi în faţa lui. Murmurând fraze pe care el nu le înţelegea, femeia a înmuiat o cârpă în apa caldă din castron şi s-a apucat să-l şteargă de sânge pe faţă. Glasul ei îl învăluia ca susurul unei ape curgătoare. Purta un şorţ apretat, cum au ospătăriţele: probabil că lucra în local, se gândea el. Presupunerea i s-a confirmat când, după câteva clipe, cineva a strigat-o dinăuntru şi, bombănind, femeia a pus cârpa jos şi s-a repezit în casă.

Au trecut câteva ore. Pianistul s-a oprit din cântat şi zgomotele dinăuntru au început să se stingă. Ah Sook a aţipit un pic, iar când s-a trezit a constatat că pretutindeni era linişte. Ospătăriţa venise înapoi. De data asta, a adus o cutie de ceai sub un braţ, câteva ustensile înfăşurate într-o pânză şi o lampă cu spirt. S-a aşezat în genunchi lângă el, a pus cu grijă lampa pe pietrele de pe jos şi a răsucit butonul, astfel încât lumina din glob s-a făcut albicioasă. Ah Sook şi-a întors capul cât de încet a putut el şi a văzut, cu o oarecare uimire, că pe cutia de ceai adusă de femeie era scris numele lui de familie, în limba chineză. A tresărit involuntar, gest pe care femeia l-a interpretat într-o manieră stranie: a zâmbit şi a dat din cap înţelegătoare, punând degetul peste buze, ca să indice că era vorba de un secret. A deschis cutia, a scormonit înăuntru printre frunzele de ceai, de unde a extras un pacheţel pătrat, înfăşurat în hârtie. Şi i-a zâmbit. Ah Sook era nedumerit. În ciuda durerii, a întors capul spre dreapta, ca să vadă ustensilele pe care femeia le scosese din bocceluţa de cârpă; şi aşa a putut vedea o pipă scurtă şi neelegantă, aşezată lângă un ac, un cuţit şi un vas de tablă. Şi-a întors privirea spre ea, întrebător, însă ea avea treabă, ajustând fitilul lămpii, asamblând pipa şi pregătind

răşina. Când în cele din urmă opiul a început să clocotească, iar un firicel de fum alb, ca un cârcel, ieşea din cupa pipei printr-o deschizătură subţire, femeia a pus muştiucul pipei între buzele lui Ah Sook. Era prea extenuat ca să refuze. A tras în gură aburul, ţinându-l acolo.

Un fel de auroră neaşteptată i-a răsărit în piept, o lumină lichidă. Un calm desăvârşit i-a năpădit trupul. Durerea de cap şi din piept s-a scurs din el simplu şi subit ca apa când se strecoară printr-o bucată de mătase. Opiu, se gândea el amorţit. Opiu. Era extraordinar. Drogul era extraordinar. Era un miracol, un leac. Ea i-a dat pipa din nou, iar el a tras din tijă cu lăcomie, cum soarbe un cerşetor dintr-o lingură. Nu ţinea minte să-şi fi pierdut cunoştinţa, dar când a deschis ochii din nou, afară era ziuă şi ospătăriţa plecase. Zăcea proptit între două lăzi în dosul clădirii, cu o pătură întinsă peste el şi o alta împăturită sub obraz. Cineva – ospătăriţa, poate? – îl târâse pesemne până acolo. Sau venise singur, de bunăvoie? Ah Sook nu reuşea să-şi amintească. Îl durea îngrozitor capul, iar în torace durerea se reinstalase. Din clădire, auzea pleoscăit de apă şi zgomot de tacâmuri.

Apoi şi-a amintit pacheţelul de opiu îngropat în mijlocul cutiei de ceai. Firma Dent & Co. plătise marfa în *opiu,* deoarece Anglia nu mai avea argint, iar China nu avea nevoie de aur. Cum putuse el să fie atât de prost? Francis Carver introdusese prin contrabandă drogul *în* China, folosind depozitul familiei Sook ca punct de legătură. Francis Carver îl trădase pe tatăl lui Ah Sook. Francis Carver îi întorsese acum spatele, pretinzând că nu înţelegea strigătul lui de ajutor. Ah Sook zăcea într-o rână pe jos, complet nemişcat. O convingere ucigaşă îi umfla pieptul.

Pe parcursul săptămânii următoare, femeia cu dinţi laţi ca de capră l-a hrănit, i-a dat apă şi l-a sedat. Venea de câteva ori pe zi să vadă ce făcea Ah Sook, întotdeauna sub pretextul de a da de mâncare la porci, de a goli troaca sau de a întinde rufele pe frânghie; după lăsarea nopţii, venea afară cu pipa şi îi dădea să fumeze până îl mai lăsau durerile şi reuşea să adoarmă. Îi făcea toate aceste servicii în linişte, iar Ah Sook o urmărea şi el la fel de tăcut. Se întreba ce era cu ea. Într-o seară, când a ieşit afară, avea ochiul învineţit. Ah Sook a ridicat mâna, vrând s-o mângâie, dar ea s-a încruntat şi s-a ferit.

După câteva zile, Ah Sook a putut să stea în picioare, deşi avea dureri în continuare, iar într-o săptămână a început să păşească încet prin curte. Ştia că *Palmerston* era programat să rămână doar două săptămâni la Sydney; în curând, urma să plece spre terenurile aurifere din Victoria, în sud. Lui Ah Sook nu-i mai păsa dacă mergea sau nu mai departe până la Melbourne. Tot ce-şi dorea era să aibă o răfuială cu Carver înainte ca vasul să pornească pe mare.

De când *Palmerston* acostase în port, Carver nu dormise nicio noapte la bordul vasului: îşi petrecea nopţile la bordelul de lângă docuri, în compania femeii cu părul arămiu. Ah Sook îl vedea venind pe chei în fiecare seară; Carver păşea hotărât, legănând din braţe, cu pulpanele hainei fluturând în vânt. Nu părăsea bordelul decât a doua zi în primele ore ale după-amiezii, şi foarte adesea femeia cu părul arămiu îl conducea până la ieşirea dinspre uliţă, unde se despărţeau cu tandreţe. De două ori, Ah Sook îi zărise plimbându-se împreună prin port, după asfinţit. Păreau foarte intimi. Fiecare se trăgea mai aproape când celălalt vorbea, iar femeia îl ţinea de braţ pe Carver întotdeauna, lipindu-se de el.

A opta seară după ce Ah Sook fusese bătut era o duminică, aşa că distracţia la bordel s-a terminat cu mult înainte de miezul nopţii, respectându-se interdicţia de a umbla noaptea pe străzi. Ah Sook s-a furişat pe lângă clădire, spre faţadă, de unde a putut zări silueta lui Carver profilată la geamul din mijloc de la etaj, unde stătea cu braţul proptit în tocul de sus al ferestrei şi privea jos în întuneric. La un moment dat, femeia cu părul roşu s-a apropiat, l-a prins de mânecă şi l-a tras înapoi în odaie, unde s-au făcut nevăzuţi amândoi. Rămânând ascuns în umbră, Ah Sook s-a strecurat înapoi până la fereastra glisantă de la bucătărie şi a deschis-o, dedesubt fiind o masă de lucru. A intrat pe geam înăuntru. În bucătărie nu era nimeni. S-a uitat în jur, căutând un obiect care să-i servească drept armă şi a ales, până la urmă, un satâr cu mâner de os de pe raftul de deasupra mesei. Nu mânuise niciodată vreo armă, de niciun fel, împotriva altui om, însă satârul îi dădea încredere, simţindu-l greu în mână. Porni prin beznă să caute scara interioară.

Sus, pe palier, erau trei uşi, toate închise. A tras cu urechea la prima uşă (linişte desăvârşită), apoi la a doua (târşâit de

picioare) şi, pe urmă, la a treia, din spatele căreia a auzit un murmur gros de glas bărbătesc, un scârţâit de scaun, apoi o femeie răspunzând cu voce joasă. Ah Sook a încercat să calculeze distanţa de la marginea casei până la fereastra de sus, unde îl văzuse mai înainte pe Carver. Oare uşa aceasta, a treia la rând, dădea în acea odaie din mijloc – se potrivea socoteala? Da, fiindcă el era acum la trei metri de capătul palierului şi, dacă încerca să-şi imagineze cum arăta faţada bordelului, îşi dădea seama că fereastra era amplasată la cel puţin trei metri şi jumătate de marginea casei. Doar dacă, eventual, cea de-a doua uşă nu dădea spre o cameră mai mare, ceea ce ar fi însemnat ca aceasta, a treia la rând, să fie de la o odaie mai mică. Ah Sook îşi lipi urechea de uşă. Bărbatul dinăuntru a ridicat glasul şi a rostit câteva cuvinte în engleză – tăios şi aspru, ca şi cum era foarte nemulţumit. Precis, Carver era acolo, s-a gândit Ah Sook. Nu se putea să fie decât Carver. Cuprins de o furie subită, a deschis uşa, trântind-o de perete – dar nu era Carver. Era bărbatul care îl snopise în bătaie în urmă cu o săptămână şi ceva. O ţinea peste genunchi pe femeia cu dinţi laţi, cu o mână în jurul grumazului ei şi cu cealaltă apăsată peste pieptul ei. Ah Sook s-a tras înapoi, uimit, iar bărbatul, mugind nervos, a azvârlit-o din poală pe femeie şi a sărit în picioare.

A rostit un şir de silabe, din care Ah Sook nu a înţeles nimic, şi şi-a luat revolverul de pe noptiera de lângă pat. În aceeaşi clipă, femeia cu dinţi laţi ca de capră a băgat mâna în sân şi a scos un mic pistol cu cremene. Tipul a ridicat revolverul şi a tras percutorul – Ah Sook a tresărit speriat dar mecanismul s-a înţepenit din cauza unui cartuş uzat care rămăsese în închizătorul armei. Până când bărbatul a reuşit să scoată cartuşul gol, femeia s-a şi năpustit la el, punându-i la tâmplă gura ţevii pistolului ei. Surprins, omul a încercat să o împingă la o parte, timp în care s-a auzit un pocnet, iar el s-a prăbuşit la pământ. Revolverul i-a scăpat din mână şi a căzut cu o bufnitură pe podea. Ah Sook încremenise locului. Femeia cu dinţi ca de capră a ţâşnit în faţă, a luat revolverul de lângă mort şi i-a potrivit acestuia în mână micul ei pistol. Apoi, a împins revolverul greu în mâna lui Ah Sook, îndoindu-i degetele peste armă, şi i-a făcut semn să plece, dar cât mai repede. Stupefiat,

Ah Sook s-a răsucit pe călcâie, cu revolverul într-o mână şi cu satârul în cealaltă mâna. Femeia l-a prins de umeri, l-a smucit înapoi şi l-a dirijat în schimb spre scara de serviciu din cealaltă parte a holului, pe unde Ah Sook a coborât în fugă, în timp ce dinspre scara principală se auzeau paşi şi vociferări.

Ajuns afară, Ah Sook a azvârlit ambele arme în apă, uitându-se cum se scufundau rapid, făcându-se nevăzute. Din casă veneau ţipete şi strigăte înfundate. S-a întors şi a luat-o la goană încotro vedea cu ochii. Când a ajuns în capătul cheiului, a auzit paşi alergând în urma lui. Pe urmă, ceva l-a lovit în spinare, iar el a căzut din picioare, cu faţa în jos. A gemut de durere – coastele nu i se vindecaseră complet – şi a simţit cum cineva îi lega brutal mâinile la spate. Nu a opus rezistenţă când a fost săltat în picioare, ca apoi să fie împins să meargă până la parul pentru priponit caii, unde cel care îl prinsese l-a legat cu alte cătuşe de inelul de fier, lăsându-l imobilizat acolo până când furgonul poliţiei a venit să-l ducă la închisoare.

Spre disperarea anchetatorilor, Ah Sook nu pricepea nicio iotă din întrebările care i-au fost puse în engleză. Nu i s-a acordat favoarea de a avea un translator, iar când el rostea numele „Carver”, poliţiştii nu făceau decât să scuture din cap. A fost băgat la arest, într-o celulă înghesuită, împreună cu alţi cinci bărbaţi. La termenul stabilit, cazul lui a fost audiat, considerându-se că deţinutul trebuia trimis în judecată, procesul urmând să aibă loc peste şase săptămâni. Până atunci, se gândea Ah Sook, vasul *Palmerston* va fi plecat de mult, iar pe Carver, mai mult ca sigur, nu-l va mai putea prinde niciodată. Pentru Ah Sook, cele şase săptămâni au trecut într-o stare de profundă nelinişte şi deznădejde; în dimineaţa procesului, s-a trezit cu sumbra senzaţie că urmau să-l ducă la execuţie. Cum să spere el că s-ar fi putut apăra în instanţă? Era convins că avea să fie condamnat şi spânzurat în numai câteva zile.

Cauza s-a judecat în limba engleză, iar Ah Sook, din boxa acuzaţilor, nu a înţeles efectiv nimic. A fost surprins când, după câteva ceasuri de discursuri şi depuneri de jurământ, Francis Carver a fost adus în sală, cu cătuşe la mâini, ca să fie supus unui interogatoriu. Ah Sook se întreba de ce acest martor era singurul care apăruse în postura de arestat. S-a ridicat în picioare, când Carver s-a apropiat de bară, şi l-a strigat în

cantoneză. Privirile lor s-au întâlnit şi, în liniştea subită care se aşternuse în jur, Ah Sook, vorbind calm şi clar, s-a jurat că va răzbuna moartea tatălui său. Carver, spre ocara lui, a fost primul care a întors capul.

Abia mult mai târziu, Ah Sook a aflat adevărul despre ceea ce se spusese la proces. Numele bărbatului pe care era acuzat că l-a ucis era Jeremy Shepard, aşa cum a descoperit el ulterior, iar femeia cu dinţi ca de capră care îl îngrijise pe Ah Sook şi îl ajutase să se însănătoşească era soţia lui, Margaret. Femeia cu părul arămiu era Lydia Greenway, proprietăreasa bordelului din Darling Harbour, care era cunoscut sub denumirea de La calul bălan. La momentul procesului, Ah Sook nu cunoştea niciunul dintre aceste nume; abia a doua zi dimineaţa, după ce a fost achitat, a găsit un exemplar al ziarului *Sydney Herald* şi a putut plăti pe un negustor din Canton ca să-i traducă darea de seamă despre proces, publicată la rubrica judiciară, unde, ţinând seama de senzaţionalul faptelor din instanţă, relatarea se întindea pe trei coloane de ziar, ocupând aproape o pagină întreagă.

Potrivit ziarului *Sydney Herald,* procurorul şi-a întemeiat cazul pe trei capete de acuzare: în primul rând, faptul că Ah Sook avea toate motivele să-i poarte ranchiună lui Jeremy Shepard, ţinând seama că acesta îl burduşise în bătaie cu o săptămână înainte; în al doilea rând, faptul că Ah Sook fusese prins în timp ce fugea de la localul La calul bălan, imediat după ce se auzise focul de armă, ceea ce, fireşte, făcea din el principalul suspect; şi, în al treilea rând, faptul că, de regulă, nu se putea avea încredere în chinezi, care erau mânaţi de o răutate instinctivă împotriva tuturor albilor.

În faţa acestor învinuiri, apărarea a avut un ton afectat şi apatic. Avocatul a invocat argumentul că era puţin probabil ca Ah Sook, fiind atât de scund şi de neputincios în comparaţie cu statura şi corpolenţa lui Shepard, să se fi putut apropia într-atât de mult încât să-i pună celuilalt pistolul la tâmplă; din acest motiv, posibilitatea suicidului nu trebuia să fie exclusă. Când procurorul a intervenit, pentru a afirma că actul sinucigaş era, potrivit mărturiei prietenilor defunctului, absolut în contradicţie cu firea lui Jeremy Shepard, apărarea a enunţat opinia că niciun om de pe pământ nu este întru totul incapabil să se sinucidă, o

speculaţie care a fost întâmpinată cu o admonestare severă din partea judecătorului. Cerând iertare judecătorului, avocatul şi-a încheiat pledoaria sugerând, ca o concluzie generală, că nu era imposibil de crezut că Sook Yongsheng fugise de la Calul bălan doar fiindcă se speriase teribil, din moment ce tocmai se auzise un foc de armă. Când avocatul a luat loc, procurorul nu a făcut niciun efort de a-şi disimula rânjetul sarcastic, iar judecătorul a oftat din rărunchi.

În cele din urmă, procurorul a chemat-o ca martor pe Margaret Shepard, văduva lui Jeremy Shepard, iar din acest moment procesul a luat o turnură surprinzătoare. În faţa judecătorului, Margaret Shepard a refuzat categoric să confirme ceea ce procurorul se pregătise să o întrebe. A susţinut cu tărie că Sook Yongsheng nu îl ucisese pe soţul ei. Ştia că acest lucru era adevărat, din simplul motiv că ea fusese de faţă când soţul ei se sinucisese.

Această uimitoare mărturie a dat naştere unei asemenea rumori în sală, încât judecătorul a fost nevoit să ceară să se facă linişte. Ah Sook, căruia aceste evenimente i-au fost traduse pe limba lui abia ulterior, nici nu visa pe atunci că femeia aceea îşi risca libertatea pentru a-i salva lui viaţa. Când interogatoriul lui Margaret Shepard a putut fi reluat, procurorul a întrebat-o de ce până în acel moment ascunsese acea informaţie esenţială, iar Margaret Shepard a răspuns că ea trăise tot timpul cu frica în suflet din cauza soţului ei, care o bătea zilnic, lucru pe care l-ar fi putut confirma nenumăraţi martori. Era complet demoralizată, aşa că abia dacă reuşise să-şi ia inima în dinţi pentru a vorbi în instanţă despre acel incident. După această mărturie sfâşietoare, procesul s-a terminat. Judecătorul nu a mai avut de ales decât să-l achite pe Ah Sook de învinuirea de omor şi să-l pună în libertate. Jeremy Shepard, a decretat onorata instanţă, se sinucisese, şi Dumnezeu să-l odihnească în pace, deşi *această* posibilitate era, teologic vorbind, foarte neverosimilă.

Primul lucru pe care Ah Sook l-a făcut după ce a ieşit din închisoare a fost să caute informaţii despre Francis Carver. A aflat, spre surprinderea lui, că în realitate cliperul *Palmerston* fusese reţinut în Sydney Harbour de câteva săptămâni deja, în urma unei percheziţii de rutină. Se constatase, cu acel prilej, că Francis Carver se făcea vinovat de încălcarea legii – pentru

contrabandă, nerespectarea prevederilor vamale şi evaziune fiscală, prin eludarea taxelor. Potrivit raportului prezentat de poliţia maritimă, existau şaisprezece tinere din Guangzhou în cala vasului, toate suferind grav de subnutriţie şi extrem de înspăimântate. Cliperul *Palmerston* fusese sechestrat, femeile fuseseră expediate înapoi în China, Carver fusese retrimis la închisoare, iar colaborarea dintre Carver şi Dent & Co. încetase în mod oficial. Francis Carver fusese condamnat la zece ani de muncă silnică în penitenciarul de pe insula Cockatoo.

Pentru Ah Sook, nu mai era nimic de făcut decât să aştepte ca Francis Carver să îşi ispăşească pedeapsa. Ah Sook a plecat cu un vas la Victoria, unde a început să lucreze ca miner; a învăţat un pic englezeşte, a deprins câteva meserii şi a visat mereu, cu o luciditate tot mai intensă, să răzbune moartea tatălui său, omorându-l pe Carver. În iulie 1864, a trimis o scrisoare în insula Cockatoo, prin care ruga să i se spună dacă Francis Carver fusese pus în libertate. Răspunsul a venit peste trei luni: Carver plecase la Dunedin, în Noua Zeelandă, la bordul vaporului *Sparta.* Ah Sook şi-a cumpărat un bilet cu această destinaţie, dar când a ajuns în Dunedin, nu i-a mai putut da de urmă lui Carver. A căutat şi a tot căutat, dar nu a aflat nimic. Într-un târziu, învins, Ah Sook a ajuns la concluzia că nu mai era nimic de făcut. Şi-a cumpărat o licenţă de minerit şi un bilet (fără întoarcere) până pe Coasta de Vest, unde peste opt luni, a dat întâmplător peste el: era pe stradă, cu o nouă cicatrice pe faţă, mai voinic decât altădată, numărând nişte monede în palma lui le Rau Tauwhare.

*

Ah Sook l-a găsit pe Ah Quee şezând cu picioarele încrucişate sub el, pe un dâmb de pietriş, la circa un metru de indicatorul de hotar din colţul de sud-est al exploatării miniere Aurora. Aurarul ţinea cu amândouă palmele un şaitroc, pe care îl scutura ritmic, mişcând priceput din încheieturile mâinilor, ca un om care practică de multă vreme aceeaşi meserie. În colţul gurii avea o ţigară aprinsă, din care însă nu părea să fumeze: scrumul se fărâmiţa fin căzând de la sine pe tunica lui, cu fiecare nouă mişcare a mâinilor. În faţa lui, avea un jgheab cu

apă, iar alături un creuzet de fontă, cu un cioc turtit la capăt.

Mişcările lui urmau un tipic circular. Întâi scutura pietrele mai mari şi bulgării de pământ din şaitroc, păstrând un tempo susţinut astfel încât nisipul mai fin să se rostogolească, treptat, la fundul vasului; apoi se apleca în faţă, cufunda capătul vasului în apa tulbure şi, cu o mişcare iute, înclina vasul înapoi spre el, clătinând lichidul cu grijă, în sensul acelor de ceasornic, pentru a crea un vârtej în şaitroc. Aurul era mai greu decât pietricelele şi se ducea la fund: după ce îndepărta pietrişul ud de la suprafaţă, metalul pur rămânea pe loc, ca nişte punctişoare de lumină, ude şi strălucitoare, pe fundul întunecat al vasului. Ah Quee culegea cu degetele aceste firicele lucitoare şi le transfera, cu grijă, în creuzet; pe urmă, umplea din nou şaitrocul cu pământ şi pietre, repetând procedura, fără niciun fel de variaţie, până când soarele apunea coborând sub vârful copacilor, spre vest.

Aurora era situată la o distanţă destul de mare, atât faţă de râu, cât şi faţă de mare, un inconvenient prin care se explica, în parte, de ce mina era atât de puţin apreciată. Ah Quee se vedea nevoit să îşi care singur apa de la râu până la lotul de exploatare în fiecare dimineaţă, fiindcă fără apă, munca lui era practic nerealizabilă; dar, când apa se tulbura din cauza murdăriei şi a aluviunilor, era foarte dificil să mai discearnă aurul, aşa că era obligat să meargă din nou până la râu, ca să-şi umple găleţile. Desigur, un canal de scurgere dinspre râul Hokitika, sau un puţ săpat la adâncime pentru a da de apă, ar fi fost nişte soluţii de ameliorare a randamentului, însă proprietarul minei de aur explicase de la bun început că el nu voia să investească niciun ban în Aurora. Nu avea niciun rost. Cei doi acri de pământ care alcătuiau terenul de exploatare de aici nu valorau aproape nimic: o suprafaţă de pământ steril, plin de pietre şi fără copaci. Mormanul de deşeuri miniere din spatele lui Ah Quee, mărturie a lungilor ore de sârguinţă solitară, era lung şi turtit: o movilă funerară, sub care nu fusese îngropat niciun trup.

Ah Quee ridică privirea când Ah Sook ajunse aproape de ei.

— *Neih hou*.[33]

— *Neih hou, neih hou.*

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, îndelung, fără

---

[33] „Bună **ziua**” **(în cantoneză).**

ostilitate, dar şi fără amabilitate. După câteva clipe, Ah Quee îşi smulse ţigara din gură şi o azvârli mai încolo, peste pietre.

— Randamentul e mic astăzi, spuse el în cantoneză.

— Mii de regrete din partea mea, răspunse Ah Sook, vorbind tot în limba lor maternă.

— Randamentul este mic în fiecare zi.

— Păcat de munca ta, ai merita mai mult.

— Da? spuse Ah Quee, care era într-o dispoziţie irascibilă.

— Sigur, zise Ah Sook. Sârguinţă se cuvine să fie răsplătită.

— În ce proporţie? În ce monedă? Astea sunt vorbe goale.

Ah Sook îşi lipi palmele una de cealaltă, spunând:

— Am adus veşti bune.

— Veşti bune şi linguşeli, remarcă Ah Quee.

Minerul independent nu luă în seamă această remarcă tăioasă.

— Emery Staines a venit înapoi, spuse el.

— O! exclamă Ah Quee înlemnind. L-ai văzut?

— Nu încă, răspunse Ah Sook. Mi s-a spus că va fi în Hokitika diseară, la un hotel de pe strada Revell, unde s-a pregătit o petrecere de bun venit în onoarea lui. Am fost invitat şi, ca un gest de bună-credinţă, ţin să îţi fac aceeaşi invitaţie şi ţie.

— Cine e gazda?

— Anna Wetherell şi văduva mortului Crosbie Wells.

— Două femei, remarcă Ah Quee sceptic.

— Da, zise Ah Sook.

Ezită iniţial, apoi îi povesti ce descoperise el în acea dimineaţă: faptul că, în realitate, văduva lui Crosbie era exact aceeaşi femeie care deţinuse localul La calul bălan din Darling Harbour, altfel spus, persoana care depusese mărturie împotriva lui Ah Sook la proces şi cea care fusese cândva amanta duşmanului lui, Francis Carver. Anterior Lydia Greenway, numele ei era acum Lydia Wells.

Ah Quee avu nevoie de câteva clipe ca să digere aceste informaţii.

— Asta e o capcană, spuse el în cele din urmă.

— Ba nu, zise Ah Sook. Am venit aici din proprie iniţiativă, nu fiindcă aşa mi s-a spus să fac.

— Aceasta este o capcană care ţi se întinde *ţie,* spuse Ah

Quee. Sunt sigur de asta. De ce altminteri să te invite în mod expres la petrecerea de diseară? Tu nu ai nicio legătură cu domnul Staines. Ce rost are prezenţa ta la o petrecere de bun venit organizată în cinstea lui?

— Urmează să joc un rol într-o scenetă. Voi sta jos pe o pernă, pretinzând că sunt o statuie, o afirmaţie care i se părea o prostie până şi lui Ah Sook, care se grăbi să adauge: E ca un fel de teatru. O să primesc un onorariu pentru participarea mea.

— O să-ţi dea bani?

— Da, ca actor.

Ah Quee îl studie atent câteva momente.

— Dar dacă femeia asta, Greenway, este încă în cârdăşie cu Francis Carver? Au fost amanţi cândva. Poate că i-a trimis deja vorbă că vei fi şi tu prezent la petrecerea de diseară.

— Carver este plecat pe mare.

— Chiar şi aşa, femeia îi va da de ştire cât de curând posibil.

— Când se va întâmpla asta, eu voi fi pregătit.

— Cum vei fi pregătit?

— Voi fi pregătit, spuse cu încăpăţânare Ah Sook. Nu contează deocamdată cum. Carver este plecat pe mare.

— Femeia îi este devotată şi nu uită că ai jurat să te răzbuni pe el. Nu are cum să-ţi vrea binele.

— Voi fi cu ochii în patru.

Ah Quee oftă. Se ridică în picioare scuturându-se de praf, apoi se opri trăgând adânc aer pe nas. Apropiindu-se de Ah Sook, îl apucă de umeri cu amândouă mâinile.

— Duhneşti a opiu, spuse el. Te clatini pe picioare, Sook Yongsheng. Se simte cum puţi şi de la distanţă!

Era adevărat că Ah Sook trecuse întâi pe la spelunca lui de opiu din Kaniere, ca să îşi fumeze pipa de după-amiază, ale cărei efecte erau foarte vizibile acum; dar nu-i plăcea să fie certat. Se smulse din strânsoarea degetelor lui Ah Quee, spunând pe un ton amar:

— Am o slăbiciune.

— O slăbiciune! strigă Ah Quee trăgând un scuipat pe jos. Nu e o slăbiciune: e o ipocrizie. Ar trebui să-ţi fie ruşine!

— Nu-mi vorbi mie de parcă aş fi un copil.

— Un toxicoman este ca un bărbat infantil.

— Bun, atunci sunt un bărbat infantil, zise Ah Sook. Nu ştiu de ce te deranjează asta pe tine.

— Mă deranjează foarte mult, dacă urmează să te însoţesc diseară.

— Nu am nevoie de protecţia ta.

— Dacă asta crezi tu, află că te înşeli, zise Ah Quee.

— Mă înşel... sunt ipocrit! Halal cuvinte, spuse Ah Sook prefăcându-se că era uluit. Două insulte, când eu am fost atât de politicos cu tine!

— Meriţi să fii insultat, spuse Ah Quee. Ai căzut pradă drogului care l-a ucis pe tatăl tău şi mai ai tupeul să te numeşti apărătorul lui! Susţii că a fost trădat, cu toate astea *tu* îl trădezi de fiecare dată când fumezi opiu!

— Francis Carver l-a ucis pe tatăl meu, spuse Ah Sook păşind în spate.

— Opiul l-a ucis pe tatăl tău, zise Ah Quee. *Uită-te* la tine – căci Ah Sook se împiedicase de o rădăcină, fiind cât pe-aci să cadă. Marele răzbunător, Sook Yongsheng, care abia se mai poate ţine pe picioare!

Furios, Ah Sook întinse o mână, ca să-şi recapete echilibrul, se îndreptă de spate şi se întoarse nervos spre Ah Quee. Avea pupilele negre şi dilatate.

— Cunoşti povestea mea, spuse el. Prima oară, drogul mi-a fost administrat ca medicament. Nu eu am vrut să-l iau. Iar acum nu pot scăpa de sub puterea lui.

— Ai avut tot timpul să te dezbari de acest viciu, spuse Ah Quee. Spuneai că ai stat săptămâni întregi la închisoare înainte de proces, nu?

— Dar intervalul acela nu a fost suficient ca să scap de nevoia de a mă droga.

— *Nevoia de a te droga!* repetă Ah Quee plin de dispreţ. Ce cuvinte patetice! Nici nu mă mir că nu au ce căuta în povestea pe care mi-ai relatat-o. Nici nu mă mir că preferi cuvinte mari, precum *onoare,* şi *îndatorire,* şi *trădare,* şi *răzbunare.*

— Povestea mea...

— Povestea ta, aşa cum o spui tu, insistă mult prea mult asupra nedreptăţilor care ţi s-au făcut ţie, şi prea puţin asupra ruşinii aruncate asupra familiei tale. Spune-mi, Sook Yongsheng, vrei să te răzbuni pe omul care l-a ucis pe tatăl tău, sau pe omul

care a refuzat să îţi sară în ajutor în faţa localului La calul bălan?

Ah Sook era şocat.

— Te îndoieşti de motivele mele, spuse el.

— Motivele tale nu sunt ale tale, spuse Ah Quee. Nu pot fi ale tale! Uită-te la tine, în ce hal eşti! Abia te mai ţii pe picioare!

Se aşternu tăcerea între cei doi. Din valea alăturată, se auzi o împuşcătură îndepărtată, apoi un strigăt stins.

În cele din urmă, Ah Sook mişcă din cap spunând:

— La revedere.

— De ce mă iei pe mine cu „la revedere”?

— Ţi-ai exprimat limpede opiniile, spuse Ah Sook. Mă dezaprobi; ţi-e scârbă de mine. Voi merge la sindrofia văduvei diseară, orice-ar fi.

Deşi lui Ah Quee îi sărea ţandăra foarte uşor, nu suporta să pice prost într-o dispută. Scutură din cap răsuflând tare pe nas şi spuse:

— Voi merge cu tine. Vreau foarte mult să vorbesc cu domnul Staines.

— Ştiu, spuse Ah Sook. Am venit aici mânat de cele mai bune intenţii, Quee Long.

Când Ah Quee vorbi din nou, vocea lui era calmă.

— Fiecare om se cunoaşte pe sine cel mai bine. Am greşit când am pus la îndoială motivele tale.

Ah Sook îşi coborî pleoapele pentru scurt timp.

— Până ajungem noi în Hokitika, spuse el deschizând ochii din nou, voi fi perfect treaz.

Ah Quee încuviinţă din cap.

— Aşa şi trebuie să fii, spuse el.

PĂMÂNT CARDINAL

În care Walter Moody face o descoperire uimitoare; câteva nedumeriri sunt elucidate; şi se conturează o simetrie.

Walter Moody, despărţindu-se de Gascoigne, se întorsese numaidecât la Hotelul Coroana, unde fusese adus cufărul lui. Deschise uşa cu o smucitură, traversă holul din câţiva paşi şi, urcând câte două trepte deodată, se repezi pe palierul de sus; când ajunse la uşa din capul scărilor, bâjbâi cu cheia în broască, înjurând cu voce tare. În mod absurd, era dintr-odată foarte nerăbdător să îşi vadă lucrurile personale, simţind că reîntâlnirea cu acele obiecte dragi din viaţa lui de mai înainte ar putea cumva repara o legătură care, de când se întâmplase naufragiul barcului *Godspeed*, i se păruse extrem de ireală.

În ultima vreme, Moody se gândise din ce în ce mai des la întâlnirea pe care o avusese cu tatăl lui, în Dunedin. Regreta acum graba cu care părăsise acea scenă nefericită. Era adevărat că tatăl lui îl trădase. Era adevărat că fratele lui îl trădase. Dar chiar şi aşa, ar fi putut să se arate mai conciliant; ar fi putut să mai rămână acolo, să aştepte să audă şi ce avea Frederick de spus în toată acea întâmplare. Nu se văzuse cu fratele lui cât stătuse în Dunedin, fiindcă fugise de la locul întâlnirii cu tatăl lui înainte ca Frederick să fie chemat să vină şi el, aşa că nu ştia dacă Frederick se simţea bine, dacă era însurat, dacă era fericit; nu ştia cum se descurcase acesta în Otago, sau dacă intenţiona să rămână definitiv în Noua Zeelandă; nu ştia dacă fratele şi tatăl lui lucraseră ca mineri în echipă, sau dacă se asociaseră cu alţi ortaci, ori dacă muncise fiecare pe cont propriu. Ori de câte ori începea să se gândească la aceste incertitudini, Moody se întrista. Ar fi trebuit să încerce să stea de vorbă cu fratele lui. Dar oare Frederick ar fi dorit aşa ceva? Nici măcar asta, Moody nu avea de unde să ştie. De când sosise la Hokitika, de trei ori se aşezase să-i scrie, dar, după cuvintele de salut şi dată, rămăsese încremenit, cu tocul în aer.

În cele din urmă, cheia se răsuci în broască. Moody împinse uşa cu umărul, păşi în cameră şi înlemni. Exista într-adevăr un

cufăr în mijlocul odăii, dar era un cufăr pe care nu-l mai văzuse niciodată. Cufărul lui era vopsit în roşu şi avea formă de paralelipiped dreptunghic. Acesta era negru, cu benzi de fier şi o încuietoare lungă şi pătrată, prin care fusese trecută o bară orizontală ca să-l ţină închis; capacul era bombat, ca o jumătate de butoi din doage de lemn ce fusese culcat pe-o parte. Existau câteva etichete de călătorie lipite pe capacul rotunjit: pe una scria „Southampton”, pe alta „Lyttelton”, iar pe alta uzuala instrucţiune: „Bagaj de cală”. Moody îşi dădu seama imediat că proprietarul cufărului călătorise întotdeauna la clasa întâi.

În loc să sune clopoţelul ca să îi spună cameristei că fusese vorba de o confuzie, Moody închise uşa, o încuie şi se apropie de cufărul necunoscut. Lăsându-se în genunchi, desfăcu încuietoarea, săltă capacul masiv şi văzu, lipită pe interior, o bucată de hârtie pe care scria:

PROPRIETATEA DOMNULUI ALISTAIR LAUDERBACK, CONSILIER REGIONAL, MEMBRU AL PARLAMENTULUI

Moody răsuflă prelung şi se lasă pe călcâie. *Asta* da încurcătură! Prin urmare, cufărul lui Lauderback fusese la bordul barcului *Godspeed,* aşa cum bănuise Balfour; lada de transport fusese luată, pesemne, din greşeală, de pe cheiul din Hokitika. Cufărul lui Moody, asemenea cufărului lui Lauderback, nu avea înscris la vedere numele proprietarului său, şi nici nu avea vreun semn special de identificare, decât înăuntru, unde numele şi adresa lui fuseseră ştanţate pe o bucată de piele, cusută de căptuşeala capacului. Din câte se părea, cuferele fuseseră schimbate între ele: cufărul lui Moody fusese dus în apartamentul lui Lauderback de la Hotelul Palace, iar cufărul lui Lauderback fusese transportat la Coroana.

Moody reflectă câteva clipe. Lauderback nu se afla în Hokitika în momentul de faţă: conform ziarului *West Coast Times*, era plecat în campanie electorală în partea de nord a ţinutului, urmând să revină abia a doua zi, după-amiaza. Hotărându-se brusc, Moody se dezbrăcă de haină, se aşeză în genunchi şi începu să umble printre lucrurile lui Lauderback.

Walter Moody nu îşi făcea mustrări de conştiinţă când încălca dreptul cuiva la intimitate, şi nici nu vedea vreun motiv

de a mărturisi asemenea indiscreţii. Mintea lui era foarte flegmatică, rece în judecăţile ei, rapidă şi excesiv de raţională. Moody avea un defect, întâlnit adesea la oamenii extrem de inteligenţi, care se manifesta prin tendinţa de a considera că harul intelectului său era un fel de privilegiu nobil, prin a cărui sublimă autoritate el era ferit, în toate împrejurările, de ceea ce se numea îndeobşte un comportament urât. Considera că obligaţiile lui morale erau de o cu totul altă clasă decât cele ale oamenilor inferiori lui, aşa că arareori i se întâmpla să aibă vreun sentiment de ruşine sau remuşcare pentru faptele sale, în afară de sensul larg al acestor concepte.

Analiză rapid şi metodic conţinutul cufărului lui Lauderback, luând în mână fiecare lucru şi punându-l la loc, exact acolo unde îl găsise. Cufărul conţinea, în mare parte, obiecte de papetărie – seturi pentru scrisori, sigilii, registre, cărţi de drept şi tot ceea ce putea fi necesar pentru a dota biroul de lucru al unui membru al Parlamentului. Hainele şi lucrurile personale ale lui Lauderback fuseseră împachetate, probabil, în altă parte, căci singurul articol de îmbrăcăminte din acel cufăr de cedru era un şal de lână, care fusese înfăşurat destul de urât în jurul unui prespapier de bronz, în formă de porc. Cufărul adusese în cameră mirosul de mare – un iz de apă de mare, nu atât sărat, cât acru –, dar lucrurile dinăuntru nu erau deloc jilave; din fericire pentru Lauderback, cufărul nu fusese cufundat complet în apă când se produsese naufragiul.

La fundul lăzii se afla o servietă de piele. Moody o deschise şi scoase dinăuntru un teanc de hârtii: contracte, chitanţe şi acte de vânzare. După câteva minute de căutare, găsi şi contractul de vânzare pentru barcul *Godspeed,* pe care îl extrase dintre celelalte documente, umblând atent cu el, ca nu cumva sigiliul de legalizare să se sfărâme sau să se rupă.

Contractul fusese semnat, aşa cum Lauderback îi povestise lui Balfour cu trei săptămâni în urmă, de către un domn Francis Wells. Data vânzării confirma, de asemenea, spusele politicianului: dreptul de proprietate asupra corăbiei se modificase în mai 1865, cu nouă luni anterior momentului actual.

Moody se aplecă mai aproape ca să cerceteze iscălitura cumpărătorului. „Francis Wells” îşi trecuse pe act numele fals,

cu un scris plin de înflorituri. Semnatarul făcuse o uriaşă buclă ornamentată pe partea stângă a majusculei „F”, atât de mare, încât se putea confunda cu o literă separată. Moody miji privirea, uitându-se pieziş. Mda, îşi zise el, de fapt, această înfloritură putea fi luată foarte uşor drept un „C” caligrafiat spre dreapta şi lipit de litera următoare. Apoi privi şi mai de-aproape. Exista chiar şi un punct de cerneală între „C” şi „F” – un punct ce ar fi putut fi luat drept un mic strop, dacă te uitai în fugă la hârtie –, ceea ce părea să sugereze că, în mod intenţionat, Carver se semnase ambiguu, astfel încât iscălitura să se poată citi ori doar „Francis Wells”, *ori* „C. Francis Wells”. Scrisul era cam tremurat, cum se întâmplă adesea când te căzneşti să scrii foarte încet, vrând să conferi grafiei un aspect special.

Moody se încrunta. În luna iunie a anului precedent, Francis Carver fusese în posesia certificatului de naştere al lui Crosbie Wells, un document care dovedea (după cum atestase Benjamin Löwenthal) că al doilea prenume al lui Crosbie Wells era Francis. Păi, se gândi Moody, era foarte clar, de fapt: Francis Carver furase certificatul de naştere ai lui Crosbie Wells cu intenţia de a se da drept acesta. Ambiguităţile acestui act de vânzare nu puteau fi decât deliberate. Dacă s-ar fi întâmplat ca, la un moment dat, Carver să fie adus în faţa instanţei sub învinuirea de asumare a unei false identităţi, putea să nege că el ar fi semnat vreodată acel document.

Să fi fost oare „Francis” – numele pe care îl purtau amândoi – doar o coincidenţă prielnică? Sau poate certificatul de naştere al lui Wells fusese falsificat după consumarea faptului? Un al doilea prenume ar fi fost foarte uşor de adăugat pe orice document, se gândea Moody, mai ales folosind o nuanţă de cerneală un pic mai deschisă, ori estompând cumva cuvântul, pentru a masca faptul că fusese scris ulterior. Dar de ce să fi *vrut* Carver să îşi falsifice propria identitate mai ales pe un act de vânzare? De ce ar fi fost în avantajul lui să folosească numele altei persoane?

Moody trecu în revistă ceea ce ştia despre această chestiune. Francis Carver se folosise de identitatea lui Crosbie Wells când vorbise cu Benjamin Löwenthal în redacţia ziarului *West Coast Times,* în luna iunie, însă *nu folosise* identitatea lui Crosbie Wells când îl înfruntase pe Alistair Lauderback cu o lună

înainte. Faţă de Lauderback, se prezentase drept Francis Wells, ca apoi să îşi semneze numele cu o ambiguitate intenţionată. Ţinând seama de misterioasa convingere politicianului că, în realitate, Crosbie Wells şi Carver erau fraţi, Moody nu putea decât să presupună că, în afacerile lui cu Lauderback, Carver pozase drept fratele lui Crosbie Wells. Cât despre motivul pentru care ar fi putut face acest lucru, Moody nu avea nici cea mai mică idee.

Studie cu atenţie contractul de vânzare, încercând să memoreze toate detaliile, apoi îl puse la loc în servietă, pe care o vârî sub lucruri, şi îşi continuă investigaţia metodică.

În cele din urmă, conchise satisfăcut că geamantanul de lemn din faţa lui nu mai conţinea niciun indiciu ce i-ar fi putut fi de folos şi, cu un gest cumva nonşalant, îşi trecu degetele peste marginea capacului, dintr-un capăt în celălalt. Brusc, scoase un sunet de uimire. Un pachet foarte subţire, de formă dreptunghiulară, fusese strecurat sub căptuşeala de pânză, astfel încât era bine ascuns între capacul de cedru şi ţesătura interioară. Aplecându-se mai aproape, descoperi, pipăind cu degetele, o fantă în căptuşeală, aproximativ de mărimea palmei lui desfăcute şi foarte fin tivită, ca nu cumva să se deşire pe margine. Căptuşeala de pânză avea un model în carouri mari, iar fanta din ţesătură era artistic ascunsă în lungul dungilor verticale ale tartanului, al cărui model se alinia perfect cu marginea cufărului. Moody îşi strecură degetele în despărţitura dintre căptuşeală şi lemn, de unde extrase un obiect dreptunghiular. Era un teanc de scrisori legate cu o sfoară.

Erau în total aproximativ cincisprezece scrisori, fiecare adresată lui Lauderback, cu un scris simplu şi nepretenţios. Moody se opri câteva clipe ca să memoreze forma nodului şi lungimea capetelor libere ale fundei. Pe urmă, desfăcu sfoara şi o aruncă la o parte, apoi netezi grijuliu, pe genunchi, scrisorile pliate. Observă, după ştampila poştei, că erau aranjate în ordine cronologică inversă, cu cea mai recentă scrisoare pusă deasupra; răsfoind teancul, alese ultima scrisoare de la spate, care era prima pe care Lauderback o primise, şi se apucă să citească. În următorul moment, inima îi sări în piept.

Dunedin. Martie 1852

Domnule eşti fratele meu deşi dumneata nu mă cunoşti. Tatăl dumitale a zămislit un bastard eu sunt acel bastard. Mi s-a spus CROSBIE WELLS luând numele de familie al preotului parohiei mele necunoscându-l pe tatăl meu dar ştiindu-mă fiu de târfă. Mi-am petrecut copilăria în bordelul GIUVAERUL din Newington. Am dus o viaţă modestă aşa cum pot eu fiind un om sărac. Nu am suferit. Totuşi mi-am dorit mereu să îl văd pe tatăl meu măcar ca să ştiu cum arată şi ce voce are. Până la urmă rugăciunile mele au primit răspuns cu o scrisoare chiar de la el. Ştiuse mereu de mine mi-a scris el. Simţea că i se apropia sfârşitul şi mi-a mărturisit că nu mă va identifica în testamentul lui de teamă să nu îşi întineze numele însă mi-a trimis în plic 20 £ cu binecuvântările lui. Nu s-a semnat cu numele dar l-am întrebat pe servitorul care îmi adusese biletul de la el şi am urmărit trăsura deşi era închiriată până am ajuns la GLEN HOUSE casa tatălui tău şi a ta. Mi-am cumpărat o haină m-am bărbierit am luat o birjă până la casa tatălui tău dar domnule nu am fost în stare să sun la uşă. M-am întors acasă deznădăjduit şi speriat şi pe urmă am făcut o gafă văzând la ştirile de transport că ALASTAIR LAUDERBACK avocat pleca în colonii cu următorul vas. Am crezut că era tatăl meu nu ştiam că avea un fiu nu m-am gândit că acel fiu putea să poarte acelaşi nume ca el. Nava aceea a plecat dar şi eu m-am îmbarcat pe următoarea. Am coborât la Dunedin şi am început să fac investigaţii cât îmi permiteam. Am fost la discursul tău public, cel ţinut pe ploaie pe chei unde căpitanul portului ţi-a făcut cadou un ceas de buzunar şi tu te-ai arătat foarte încântat. Când te-am văzut am ştiut imediat că mă înşelasem şi că tu nu erai tatăl meu ci fratele meu. Eram prea supărat ca să fi venit la tine atunci iar acum eşti în Lyttelton, un loc unde eu nu îmi permit să plec cu vaporul. Domnule îţi scriu cu o solicitare o rugăminte. Am cheltuit cele 20 £ de la tatăl meu pe această călătorie şi alte necesităţi şi nu mai am bani să mă întorc acasă. Mi-am vândut haina dar n-am luat pe ea mai mult de jumătate din preţul pe care l-am plătit deoarece telalul n-a crezut că era o haină de calitate. Mi-au mai rămas doar câţiva penny. Dumneata domnule eşti un demnitar un om care se ocupă de politică filozofie şi drept. Nu am nevoie să mă întâlnesc cu dumneata

dar apelez la caritatea dumitale crezându-te un bun creştin şi fiindcă voi rămâne mereu

Al dumitale frate
CROSBIE WELLS

Urma, sub nume, o adresă unde putea primi corespondenţă, la o cutie poştală din Dunedin.

Moody puse scrisoarea jos, cuprins de palpitaţii. Carevasăzică, *Lauderback* şi Crosbie Wells erau fraţi. Ce întorsătură neaşteptată luaseră lucrurile! Dar Lauderback nu pomenise de această legătură în faţa judecătorului când declarase că ajunsese cu o jumătate de oră prea târziu la Crosbie Wells, găsindu-l mort în casă; şi nici nu îi mărturisise acest lucru prietenului său, agentul maritim Thomas Balfour. Ce motiv avea să ascundă că avea un frate născut ilegitim? Ruşinea, poate? Sau altceva?

Moody luă teancul de scrisori şi se mută la fereastră, unde era mai multă lumină. Despături următoarea scrisoare, înclinând foaia de hârtie spre geam.

Dunedin. Septembrie 1852

Domnule şase luni au trecut de când ţi-am scris prima oară şi mă tem judecând după tăcerea dumitale să nu te fi jignit. Nu-mi amintesc exact cum am formulat cuvintele însă ţin minte că în ultima mea scrisoare m-am prezentat drept fratele tău şi poate că asta te-a supărat. Îmi imaginez că te doare gândul că tatăl tău nu a fost un om perfect. Îmi imaginez că ţi-ai fi dorit să fie altfel. Dacă e adevărat ce-am spus mai sus te rog să mă ierţi. Domnule în aceste ultime luni veniturile mele au scăzut şi mai mult. Te asigur că fiind fiu de târfă nu sunt învăţat cu o viaţă de cerşetor însă să mă rog a doua oară de un om este o ruşine într-adevăr. Totuşi îţi scriu cuprins de disperare. Eşti un om înstărit nu-ţi cer decât costul unui bilet la clasa a treia atâta tot şi pe urmă nu va trebui să mai ştii de mine. Aici în Dunedin chivernisesc fiecare bănuţ cum pot. Am încercat să lucrez în construcţii dar nu sunt făcut pentru meseria asta. Am fost foarte bolnav suferind de degerături febră şi alte beteşuguri din cauza

frigului. N-am mai putut munci atât de zelos cum aş fi vrut. Dorinţa mea de a-l întâlni pe tatăl nostru Alistair Lauderback Senior nu a pierit şi sunt conştient că zilele trec căci cum ţi-am mai spus mi-a mărturisit în scris că era foarte aproape de moarte. Mi-ar plăcea să vorbesc cu el măcar o dată înainte de acest trist eveniment doar cât să ne vedem unul cu celălalt şi să vorbim ca bărbaţii. Te rog domnule te implor în genunchi să îmi dai bani ca să mă duc acasă. Nu vei mai auzi niciodată de mine îţi jur. Nu sunt nimic mai mult decât

Prietenul dumitale recunoscător
CROSBIE WELLS

Moody nu făcu nicio pauză înainte de a trece la următoarea scrisoare; cu mâna liberă, bâjbâi după un scaun şi se aşeză, continuând să citească.

Dunedin. Ianuarie 1853

Domnule cum să interpretez această tăcere iată întrebarea din mintea mea. Cred că ai primit corespondenţa mea dar dintr-un motiv de principiu refuzi să răspunzi sau să întinzi o fărâmă din mila ta copilului bastard al părintelui tău. Aceste scrisori nu au fost dictate cuiva. Eu însumi le-am scris şi de asemenea ştiu să citesc şi deşi mă laud singur tot îţi voi spune că preotul meu parohial părintele Wells a menţionat nu o dată că eram un băiat nemaipomenit de deştept. Declar toate astea pentru a arăta limpede că eu nu sunt un derbedeu deşi condiţia mea socială e umilă. Poate vrei o dovadă a faptului că sunt copil nelegitim. Poate crezi că vreau să te şantajez. Pe cuvântul meu de onoare că nu e aşa. De când ţi-am scris ultima oară, nevoile şi dorinţele mele nu s-au schimbat. Nu vreau să stau în această ţară domnule nu am dorit niciodată o asemenea existenţă. Cu suma de 20£ m-aş putea întoarce în Anglia şi după aceea să nu mai rostesc niciodată numele dumitale.

Al dumitale cu sinceritate
CROSBIE WELLS

Dunedin. Mai 1853

Domnule ştiu din ziarele locale că ai preluat postul de guvernator al falnicei provincii Canterbury. Ai preluat postul şi ai donat onorariul dumitale pentru scopuri caritabile un gest nobil domnule dar pe care eu l-am observat cu tristeţe. Mă întrebam dacă te-ai gândit la mine când ai donat cele 100 de lire sterline. Nu am mijloacele necesare de a merge la Lyttelton unde eşti dumneata şi cu atât mai puţin înapoi acasă. Nu m-am simţit niciodată mai singur ca în acest ţinut uitat de lume precis vei înţelege asta fiind şi dumneata britanic. Aici în casă îţi intră umezeala în oase şi dârdâi de frig şi în mai toate dimineţile mă scol cu o crustă de gheaţă peste picioare. Nu sunt făcut pentru condiţiile grele de la capătul lumii şi îmi plâng soarta zilnic. Domnule în anul acesta care a trecut am economisit doar 2£ 10 s. 4 d. şi am cheltuit acum 4 d. pe aceste pagini şi timbre. Te implor să mă ajuţi

Un om la ananghie
CROSBIE WELLS

Dunedin. Octombrie 1853

Domnule scriu în mare deznădejde. Sunt sigur acum că dumneata nu îmi vei răspunde niciodată la scrisori şi până şi eu un fiu de târfă sunt prea mândru ca să mă milogesc din nou. Sunt un păcătos ca tatăl nostru aşchia nu sare departe de trunchi cum spune o zicală. Dar în copilărie am învăţat că milostivenia este o virtute primară ce trebuie practicată mai ales când nu este nevoie de ea. Dumneata domnule nu te comporţi ca un creştin. Am credinţa că dacă ar fi ca situaţia noastră să se inverseze eu nu aş menţine această crudă tăcere cu care mă tratezi dumneata pe mine. Fii liniştit nu voi implora din nou mila dumitale însă vreau să ştii de deznădejdea mea. Am urmărit cariera dumitale în paginile publicaţiei Otago Witness şi ştiu că eşti un om cu posibilităţi financiare şi principii multiple. Eu nu am niciunul dintre aceste privilegii dar cu toată condiţia mea abjectă sunt mândru să mă numesc creştin şi dacă dumneata ai fi strâmtorat domnule eu mi-aş goli buzunarele ca

să te ajut ca un frate. Nu mă aştept să îmi răspunzi şi poate că voi muri curând şi nu vei mai auzi niciodată de mine. Chiar şi în eventualitatea acelui eveniment sunt mândru să rămân

Al dumitale foarte sincer
CROSBIE WELLS

Dunedin. Ianuarie 1854

Domnule trebuie să îmi cer scuze pentru scrisoarea pe care ţi-am trimis-o data trecută fiindcă a fost scrisă cu amărăciune şi cu scopul de a te insulta. Mama mea m-a învăţat să nu pun mâna niciodată pe toc şi hârtie când sunt supărat şi acum înţeleg cât de înţelepte erau cuvintele ei. Pe mama mea dumneata nu ai cunoscut-o niciodată bineînţeles dar a fost o frumuseţe la vremea ei. SUE BUTCHER era numele ei Dumnezeu s-o odihnească în pace deşi a folosit şi alte nume mai potrivite pentru profesia ei şi îi plăcea să născocească mereu alte nume pentru ea. Era favorita tatălui nostru o preferinţă care se datora spunea ea culorii frumoase a ochilor ei. Eu nu semăn cu ea decât pe bucăţi. Mereu îmi spunea că am trăsăturile tatălui meu deşi tatăl meu nu a mai venit niciodată la bordel după ce eu m-am născut şi după cum ştii eu nu l-am întâlnit niciodată. Mi s-a spus că prostituţia este un rău social compus din destrăbălarea bărbaţilor pe de o parte şi depravarea femeilor pe de altă parte şi chiar dacă ştiu că aceasta este opinia unor oameni mai înţelepţi decât mine totuşi nu se potriveşte nicidecum cu ceea ce îmi amintesc eu despre mama mea. Avea voce frumoasă şi îi plăcea să cânte tot felul de imnuri dimineaţa, o ocupaţie pe care am îndrăgit-o şi eu. Cred că era bună şi muncitoare şi chiar dacă îi plăcea să cocheteze cocheta foarte frumos. Ce straniu că noi avem mame diferite dar acelaşi tată. Asta înseamnă presupun că semănăm doar pe jumătate. Dar iartă-mi aceste meditaţii deşarte şi acceptă te rog scuzele mele şi asigurările mele că voi rămâne

Al dumitale
CROSBIE WELLS

Dunedin. Iunie 1854

Domnule poate este corect că nu-mi răspunzi. Procedezi exact aşa cum trebuie să se comporte un om din înalta societate ca dumneata şi ai un renume de care trebuie să ţii seama. Cred că m-am învăţat cu tăcerea dumitale oricât de straniu ar putea suna. Am acum un salariu modest şi o locuinţă decentă şi încep „să mă aşez" cum se spune pe-aici. Dunedin mi se pare foarte schimbat în lunile de vară. Soarele străluceşte pe dealuri şi pe apă şi suport foarte bine aerul proaspăt. Cât de ciudat mi se pare că mă aflu pe cealaltă parte a lumii. Şi atât de departe de Anglia. Vei rămâne surprins să afli că nu voi mai pleca acasă până la urmă. Am hotărât ca Noua Zeelandă să fie pământul în care voi fi îngropat. Poate te vei întreba ce a determinat această schimbare de atitudine şi aşa că îţi voi spune. Vezi dumneata în Noua Zeelandă fiecare om a lăsat în urmă viaţa lui trecută şi fiecare om este egal în felul lui. Bineînţeles oierii din Otago sunt boieri aici exact cum erau boieri şi în ţinuturile Scoţiei însă pentru oameni ca mine există o şansă să se ridice. Lucrul ăsta mi se pare foarte îmbucurător. Nu este ceva neobişnuit ca oamenii să se salute unii cu alţii pe stradă indiferent de poziţia lor socială. Pentru dumneata poate lucrul acesta nu e ciudat însă pentru mine este ceva grozav. Viaţa la capătul lumii ne face fraţi pe toţi şi cu această remarcă voi rămâne

Al dumitale foarte sincer
CROSBIE WELLS

Dunedin. August 1854

Domnule sper că îmi vei ierta aceste scrisori eu nu am alte persoane cu care să corespondez şi gândurile la dumneata îmi ocupă zilele. Am tot filozofat şi eu gândindu-mă la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă m-ai fi cunoscut mai curând sau dacă eu te-aş fi cunoscut pe dumneata. Nu ştiu ce vârstă ai aşa că nu-mi dau seama dacă eşti mai mare sau dacă eu sunt mai mare la ani. În mintea mea lucrul acesta contează şi fiindcă eu sunt bastardul îmi imaginez că sunt mai tânăr dar desigur poate să

nu fie aşa. Mai erau şi alţi copii în bordel câteva fete care crescând au devenit prostituate şi un băiat care a murit de vărsat când eu eram foarte mic dar eu am fost cel mai mare mereu şi mi-ar fi plăcut să am un frate pe care să-l admir. M-am gândit cu multă tristeţe la faptul că eu nu ştiu dacă mai ai surori şi fraţi sau dacă există şi alţi bastarzi ori dacă tatăl tău ţi-a vorbit vreodată despre mine. Dacă aş fi la Londra nu aş scăpa niciun prilej de a mă duce pe jos la Glen House ca să mă uit prin grilaj şi să îl zăresc poate pe tatăl meu pe care ţii minte că eu nu l-am văzut niciodată. Am încă scrisoarea lui în care spune că el ştia de mine şi m-a urmărit şi mă întreb ce credea despre mine şi ce-ar putea crede despre viaţa pe care o duc eu aici. Dar poate că nici nu mai trăieşte. Nu doreşti să fii fratele meu mi-ai dat de înţeles acest lucru dar poate eşti ca preotul meu cu corespondenţa noastră ca o confesiune. Mă bucură această idee fiindcă spun cu mândrie că eu am primit confirmarea în biserică aşa cum se cuvine. Dar presupun că dumneata eşti de confesiune anglican.

Al dumitale,
CROSBIE WELLS

Dunedin. Noiembrie 1854

Dumneata ai senzaţia că m-ai recunoaşte sau că m-ai identifica dintr-o mulţime? Mi-am dat seama recent că eu ştiu cum arăţi deşi dumneata nu ştii cum arăt eu. Nu suntem chiar atât de neasemănători la fizic deşi eu sunt mai slab cred şi am părul mai închis la culoare decât al tău şi lumea ar spune probabil că figura dumitale e mai blândă deoarece expresia mea este mai tot timpul posomorâtă. Mă întreb dacă ţi se întâmplă să mergi pe stradă şi să te gândeşti la mine şi să cauţi fragmente ale trăsăturilor mele pe chipul celorlalţi oameni sau în trupurile lor când trec pe lângă dumneata. Asta e ceea ce făceam în fiecare zi când eram tânăr şi visam mereu la tatăl meu şi încercam să-l plăsmuiesc din toate figurile oamenilor pe care îi cunoşteam. Cât de mângâietor poate fi pentru suflet gândul la tot ceea ce ne uneşte pe noi ca fraţi locuind aici la capătul pământului. Eşti subiectul gândurilor mele repetate

astăzi.

Cu sinceritate,
CROSBIE WELLS

Următoarea scrisoare care venea la rând era mult mai precisă, iar cerneala mult mai strălucitoare. Moody se uită la dată şi observă că trecuse aproape un deceniu de la ultima corespondenţă a lui Crosbie Wells.

Dunedin. Iunie 1862

Domnule îmi voi relua corespondenţa ca să te informez cu mare mândrie că îţi scriu acum din postura de om însurat. Perioada de „logodnă” a fost foarte scurtă, deşi cred că scenariul a urmărit temele convenţionale. În ultimele luni, am lucrat ca miner în viroagele de la Lawrence şi deşi „am prins cheag” încă nu m-am îmbogăţit cu adevărat. Doamna Wells, aşa cum trebuie să o numesc acum, este o femeie minunată, cu care voi fi foarte mândru să păşesc la braţ. Presupun că acum e şi sora ta. Aş vrea să ştiu dacă ai deja o soră sau dacă doamna Wells ar fi prima. Nu vei mai primi veşti de la mine o bucată de timp după asta, fiindcă trebuie să mă întorc la Dunstan ca să câştig bani să-mi întreţin soţia. Mă întreb ce părere ai dumneata despre această goană după aur. Recent am auzit un politician care spunea că aurul este un flagel moral. Este adevărat că printre băieţi pe terenurile aurifere am văzut multă degradare, dar era degradare şi înainte de goana după aur. Pesemne ideea că unu de-alde mine ajung să fie bogaţi îi sperie cel mai mult pe politicieni.

Cu cordialitate,
CROSBIE WELLS

Kawarau. Noiembrie 1862

Domnule am citit în ziare că te-ai însurat de curând lucru pentru care îţi ofer din inimă felicitările mele. Nu am văzut o imagine a soţiei dumitale CAROLINE născută GOUGH însă se

spune că este foarte frumoasă. Sunt fericit când mă gândesc că amândoi ne vom petrece Crăciunul ca bărbaţi căsătoriţi acum. Voi pleca din Lawrence ca să petrec sărbătorile cu soţia mea care locuieşte în Dunedin şi nu vine pe teren fiindcă nu suportă noroiul. Nu m-am obişnuit niciodată cu Crăciunul pe timp de vară şi consider că tradiţia în general se potriveşte cel mai bine cu lunile mai reci. Poate că hulesc vorbind astfel despre Crăciun însă socotesc că multe lucruri îşi pierd înţelesul aici în Noua Zeelandă, părând mai degrabă nişte pale relicve din vremuri apuse. Mă gândesc la dumneata când vei primi scrisoarea asta aşezat lângă foc poate sau trăgându-te mai aproape de lumina lămpii ca să desluşeşti cuvintele. Dă-mi voie să inventez aceste detalii îmi face mare plăcere întotdeauna să mă gândesc la dumneata şi te asigur că rămân, de la distanţă,

Al dumitale foarte sincer,
CROSBIE WELLS

Dunstan. Aprilie 1863

Domnule am trecut săptămâna aceasta printr-o stare de melancolie întrebându-mă dacă Alistair Lauderback tatăl nostru a decedat deja cum presupun eu. Londra mi se pare doar un vis acum. Îmi amintesc fumul şi ceaţa dar memoria nu prea mă mai ajută în rest. Ca un experiment săptămâna trecută m-am aşezat jos şi am încercat să desenez harta burgului Southwark în ţărână. Aproape că nu mai ţineam minte forma Tamisei şi nu mi-am adus aminte niciun nume de stradă. E la fel şi pentru dumneata mă întreb? Am citit în Otago Witness cu oarecare uimire că acum te mândreşti a fi un „cantabrian” din Canterbury. Eu mă simt englez până în măduva oaselor.

Al dumitale,
CROSBIE WELLS

Kawarau. Noiembrie 1863

Domnule aş vrea să cred că ai primit cu plăcere rândurile mele dar mă mulţumesc şi cu posibilitatea mai reală că nu le

citeşti deloc. Oricum ar fi, scrisul este o mângâiere pentru mine şi dă contur zilelor mele. Am citit cu interes că ai demisionat din postul de guvernator al provinciei. Printre băieţi aici pe la mine se zvoneşte că acum goana după aur se va muta în Canterbury după ce Otago a cam secat şi mă întrebam dacă o asemenea descoperire nu te-ar face să regreţi decizia de a renunţa la această funcţie de seamă. Recompensa oferită pentru un teren aurifer rentabil a stârnit entuziasmul multora la minele de aici din Kawarau. Relieful este abrupt şi cerul foarte orbitor aici. M-am ars la soare atât de des încât forma gulerului mi-a rămas imprimată pe ceafă şi chiar dacă e anevoios acum nu mă gândesc cu plăcere la lunile de iarnă care pe aceste meleaguri vor fi crunte efectiv. Dacă se descoperă aur în Canterbury vei candida din nou la funcţia de guvernator? Nu e o întrebare la care aştept neapărat un răspuns ci mai degrabă o modalitate de a-mi exprima curiozitatea privind viaţa dumitale. Şi în acest spirit mă semnez

Cu sinceritate,
CROSBIE WELLS

Kawarau. Martie 1864

Domnule îţi scriu cu o veste nespus de importantă şi efectiv uimitoare. Am fost în Dunstan unde am avut extraordinarul noroc de a da peste un lot de exploatare strălucind tot de galbenul aurului! Sunt acum un om bogat deşi nu am cheltuit niciun sfanţ din avere fiindcă prea am văzut mulţi tipi risipindu-şi aurul pe pălării şi haine ca apoi să ajungă să le dea pe toate la amanet când i-a lovit ghinionul din nou. Nu îţi voi spune suma de teamă că mesajul acesta ar putea fi interceptat dar voi spune că socotind chiar în comparaţie cu salariul tău îndestulător este o sumă enormă şi îmi închipui că acum eu sunt fratele mai bogat dintre noi doi cel puţin în materie de bani peşin. Ce amuzant e! Cu averea asta aş putea să mă întorc la Londra şi să deschid o afacere, însă voi continua să caut aur aici convins fiind că norocul meu nu a apus încă. Nu am declarat încă la bancă minereul de aur preferând să îl expediez de pe terenurile aurifere cu o escortă privată care mi s-a spus că este

cea mai sigură modalitate de transport. Indiferent de schimbarea destinului meu eu rămân, ca întotdeauna,

Al dumitale,
CROSBIE WELLS

West Canterbury. Iunie 1865

Domnule vei remarca după ştampila poştei că nu mai locuiesc în provincia Otago şi că „mi-am luat tălpăşiţa" cum vine vorba. E puţin probabil ca dumneata să fi avut un motiv de a te aventura la vest de munţi aşa că îţi voi spune eu că West Canterbury este un tărâm diferit de păşunile din Sud. Răsăritul soarelui peste linia ţărmului este o minunăţie purpurie iar piscurile ninse păstrează culoarea cerului. Tufărişul e umed şi cu hăţiş des şi apa e foarte albă. Este un ţinut pustiu dar nu şi tăcut căci păsărelele ciripesc permanent şi atât de frumos chiar dacă nu tac niciodată. Aşa cum ai ghicit probabil deja am lăsat în urmă viaţa mea dinainte. M-am despărţit de soţie. Se cuvine să-ţi spun că am omis multe detalii în corespondenţa cu tine temându-mă că dacă ai fi ştiut amarnicul adevăr despre căsnicia mea ţi-ai fi făcut o părere mai proastă despre mine. Nu te voi sâcâi cu amănunte despre evadarea mea pe aceste meleaguri căci povestea mea e dezolantă şi mă întristează să mi-o amintesc. Vorba proverbului cine s-a fript cu supă suflă şi-n iaurt sau altfel spus m-am învăţat minte chiar dacă n-am păţit-o de atâtea ori ca alţi bărbaţi. Ajunge cu acest subiect aşa că mai bine voi vorbi despre prezent şi viitor. Nu am de gând să mai caut aur deşi West Canterbury musteşte de minereu galben şi oamenii se îmbogăţesc de la o zi la alta. Nu voi mai fi miner ca să risc să mi se fure averea încă o dată. În schimb îmi voi încerca norocul în negoţul cu cherestea. Am cunoscut un om minunat în persoana unui maori Terou Tow-Faray. Numele acesta în limba lui maternă înseamnă „Casa celor o sută de ani". Cât de anoste sunt numele noastre britanice în comparaţie cu acestea! Parcă ar fi un vers dintr-un poem. Tow-Faray este un indigen nobil de prima clasă şi am devenit buni prieteni. Mărturisesc că mi se ridică moralul acum că sunt din nou în compania oamenilor.

Al dumitale,
CROSBIE WELLS

West Canterbury. August 1865

Domnule am citit în ziare că provincia Westland va avea un loc în Parlament şi că dumneata candidezi pentru acel loc. Sunt mândru să spun că acum am drept de vot căci casa mea din Valea Arahura nu este luată cu chirie ci este proprietatea mea şi după cum ştii cine deţine teren are dreptul să voteze. Îmi voi da votul în favoarea dumitale şi voi închina paharul pentru reuşita dumitale în alegeri. Până atunci îmi ocup zilele doborând arbori „totara” cu mii de lovituri din umila mea secure. Dumneata eşti un om cu multe proprietăţi ai Glen House în Londra şi de asemenea presupun locuinţa dumitale electorală în frumosul ţinut Akaroa. Dar eu nu am avut niciun capăt de aţă care să fie al meu până acum. Am fost cu doamna Wells de formă dacă nu şi în fapt vreme de aproape trei ani dar în tot acest răstimp am fost mereu pe terenurile aurifere şi fără o adresă fixă de domiciliu în timp ce ea a rămas în oraş. Deşi actuala singurătate îmi convine foarte mult totuşi cu viaţa sedentară nu sunt învăţat. Poate ne vom întâlni sau ne vom vedea cât vei fi în Hokitika în campanie electorală. Nu trebuie să-ţi fie teamă că ţi-aş aduce vreun prejudiciu sau că voi trăda secretul greşelii tatălui nostru. Nu am povestit nimănui ci doar soţiei de care m-am despărţit iar temperamentul ei este de aşa natură încât atunci când nu poate avea niciun profit dintr-o informaţie preferă să o dea deoparte şi n-o mai interesează deloc. Să nu-ţi fie frică de mine. E suficient să trimiţi un X pe o foaie de hârtie la această adresă şi în felul acesta voi şti că nu doreşti să ne întâlnim iar eu voi sta la o parte nu-ţi voi mai scrie şi nu mă voi mai gândi la dumneata. Voi face bucuros asta şi orice altceva îmi vei cere fiindcă eu sunt

Al dumitale foarte sincer,
CROSBIE WELLS

West Canterbury. Octombrie 1865

Domnule nu am primit o scrisoare cu un X de la dumneata lucru pentru care îţi mulţumesc. Azi mă bucură tăcerea dumitale, deşi de atâtea ori în trecut m-a mâhnit atât de profund. Rămân, ca întotdeauna,

Al dumitale,
CROSBIE WELLS

West Canterbury. Decembrie 1865

Am aflat din West Coast Times că intenţionezi să vii spre Hokitika prin munţi ceea ce înseamnă că vei trece prin Valea Arahura doar dacă nu alegi dinadins o rută ocolitoare. Sunt un votant şi în această calitate aş fi onorat să primesc un politician în casa mea oricât de umilă ar fi ea. O voi descrie astfel încât să poţi veni uşor sau să îţi îndrepţi paşii departe de ea după cum vei găsi de cuviinţă. Casa are acoperiş de tablă şi este amplasată la treizeci de metri depărtare de malurile râului Arahura pe partea dinspre sud a apei. Există un luminiş de vreo treizeci de metri de o parte şi de cealaltă a colibei iar gaterul se află la vreo douăzeci de metri mai spre sud-est. Casa este micuţă cu o fereastră şi are un horn făcut din lut ars. Tencuiala este obişnuită. Poate chiar dacă nu te vei opri te voi vedea trecând călare pe-aci. Nu aştept vizita şi nici nu sper că vei veni dar îţi doresc o călătorie plăcută spre vest şi o campanie victorioasă şi te asigur că rămân,

Cu cea mai profundă admiraţie,
CROSBIE WELLS

Aceasta era scrisoarea finală. Era datată în urmă cu două luni şi ceva faţă de ziua prezentă şi cu mai puţin de o lună înainte de moartea lui Wells.

Moody aruncă scrisoarea din mână şi rămase câteva clipe nemişcat. Nu obişnuia să fumeze când era singur şi arareori avea tutun la el; acum, totuşi, simţea nevoia să-şi ocupe mâinile cu o mişcare repetată şi obsesivă cum era fumatul, aşa că se întrebă fugitiv dacă nu era preferabil să sune ca să i se aducă o ţigară sau un trabuc. Dar nu suporta ideea de a vorbi cu cineva, nici măcar pentru a rosti o comandă, şi de aceea se mulţumi în

schimb să reaşeze scrisorile în ordinea lor iniţială, aşa cum le găsise în teancul din cufăr, cu cea mai recentă scrisoare pusă deasupra.

Era limpede din repetatele aluzii ale lui Crosbie Wells referitoare la tăcerea lui Lauderback că politicianul nu răspunsese nici măcar o dată la aceste scrisori trimise de fratele lui vitreg, copil nelegitim al tatălui său cu o târfă. Alistair Lauderback ţinea secret acest lucru de peste *treisprezece ani*! Moody clătină din cap. Treisprezece ani! Când scrisorile lui Crosbie erau atât de afectuoase şi atât de sincere; când bastardul dorea atât de mult să îşi cunoască fratele şi să-l vadă, măcar o dată. Ce mare rău i-ar fi făcut lui Lauderback – onorabilului Lauderback – să scrie câteva rânduri drept răspuns? Să-i trimită un cec, pentru ca bietul om să-şi poată cumpăra biletul de întoarcere acasă? Era extraordinar de crud, să nu-i răspundă niciodată! Şi totuşi (recunoscu Moody) Lauderback păstrase scrisorile lui Wells – le păstrase, şi le citise, şi le recitise, căci cele vechi erau foarte uzate, şi fuseseră împăturite şi reîmpăturite de nenumărate ori. Şi *se dusese* până la coliba lui Crosbie Wells în Valea Arahura, sosind acolo, din păcate, cu doar o jumătate de ceas prea târziu.

Dar pe urmă Moody îşi mai aminti ceva. Lauderback o avusese drept amantă pe Lydia Wells! *Soţia fratelui său* fusese amanta lui!

— Inadmisibil, spuse Moody cu voce tare.

Sări în picioare şi începu să patruleze prin cameră. Era un gest extraordinar de crud! Era inuman! Făcu nişte calcule în minte. Crosbie Wells fusese pe terenurile aurifere de la Dunstan şi de la Kawarau, iar în tot acest timp fratele, pe care el dorea atât de mult să-l întâlnească, era în Dunedin, punându-i coarne! Era posibil oare ca Lauderback să nu fi ştiut chiar nimic despre această conexiune? Puţin probabil, din moment ce Lydia Wells luase numele soţului ei!

Moody se opri. Nu, îşi zise el. Lauderback îi spusese explicit lui Balfour că el *nu* ştiuse că Lydia Wells era măritată pe toată durata relaţiei lor amoroase. Cât timp fuseseră împreună, ea îşi folosise numele de fată, Greenway. Abia când Francis Carver s-a întors de la închisoare – prezentându-se drept Francis *Wells* –, a aflat şi Lauderback că Lydia era măritată şi că numele ei era, de

fapt, Lydia Wells, ceea ce însemna că el, Lauderback, îi pusese coarne soţului ei. Moody răsfoi teancul de scrisori până o găsi pe cea datată august, în anul precedent. Da, Crosbie Wells specificase clar că îi *spusese* soţiei despre legătura lui de rudenie cu politicianul. Prin urmare, Lydia Wells ştiuse de existenţa fratelui nelegitim al lui Lauderback chiar de la începutul relaţiei lor amoroase, şi mai ştiuse, în plus, că pentru Lauderback subiectul acesta era, probabil, extrem de delicat şi personal, din moment ce nu răspunsese nici măcar o dată la scrisorile lui Crosbie. Poate, se gândi Moody, căutase să se încurce cu Lauderback tocmai pentru a putea exploata acea legătură de rudenie secretă.

Păi, femeia aceasta era o profitoare! Se folosise de *ambii* fraţi şi îi *ruinase* pe amândoi! Căci un alt lucru era acum clar: averea prin care Lauderback fusese şantajat nu *provenise* nicidecum din lotul de minerit revendicat de Carver. Întreaga sumă de bani fusese furată de la Crosbie Wells; *el* fusese cel care descoperise un filon de aur pe terenurile aurifere de la Dunstan, aşa cum reieşea limpede din corespondenţa lui! Asta însemna că Lydia Wells îl trădase pe Wells, divulgând secretul acestuia lui Francis Carver, cu ajutorul căruia urzise apoi un plan pentru a fura averea lui Wells şi pentru a-l şantaja pe Lauderback, scopul celor doi fiind să se îmbogăţească şi, pe deasupra, să devină şi mândrii proprietari ai barcului *Godspeed.* În mod evident, lui Lauderback îi era ruşine în privinţa fratelui nelegitim, ceea ce doamna Wells, ca amantă a lui, sesizase probabil de la bun început; apoi, uneltise cu şiretenie cum să folosească mai bine acest sentiment de ruşine drept o pârghie de şantaj.

Brusc, lui Moody îi zvâcni inima în piept. Asta era „miraza” – informaţia secretă prin care Francis Carver îl lucrase pe Lauderback şi se asigurase că acesta nu va crâcni la vânzarea barcului *Godspeed.* Căci Carver se prezentase drept Francis Wells, dându-i motive lui Lauderback să creadă că el şi Crosbie erau fraţi: fii de târfă amândoi, crescuţi în acelaşi bordel, născuţi poate din aceeaşi *mamă*! Lui Crosbie Wells i se dăduse acel nume de familie de la preotul parohiei în care se afla lupanarul, or, nu era nicidecum neverosimil ca, de fapt, Crosbie Wells să mai fi avut şi alţi fraţi, de aceeaşi mamă cu el, dacă mama lui

era prostituată. În ce hal exploataseră slăbiciunile lui Lauderback şi îi forţaseră mâna!

Crosbie Lauderback, se gândi dintr-odată Moody, simţind un val de compasiune pentru acel om. Şi-l imagina pe Wells mort în coliba lui din Valea Arahura, cu o mână încleştată pe o sticlă goală, cu obrazul pe masă, cu ochii închişi. Cu câtă cruzime se învârtea pentru unii roata destinului! Cât de împietrită avusese Lauderback inima încât toate aceste rugăminţi fierbinţi să nu-l înduplece nicidecum să rupă tăcerea! Şi cât de lamentabil că sărmanul Crosbie Wells asistase de la distanţă la ascensiunea fratelui său pe parcursul acelui deceniu, urmărind cum acesta urcase în ierarhia politică, de la Consiliul regional până la Parlament – şi asta în timp ce el, bastardul, se chinuia de unul singur, în umezeală şi frig.

Şi totuşi, Moody nu-l putea condamna total pe Lauderback. Politicianul îl *vizitase* pe fratele lui, până la urmă, deşi cu ce intenţie, Moody nu ştia. Poate că intenţiona să repare răul făcut prin acei treisprezece ani de tăcere îndârjită. Poate că avusese de gând să-i ceară iertare fratelui său vitreg, să îl vadă la faţă, să îi rostească numele, să dea mâna cu el.

Moody avea lacrimi în ochi. Înjură, fără prea mult năduf, se şterse cu dosul palmei pe faţă, simţind o amară afinitate cu acel pustnic răposat, un om pe care nu-l văzuse niciodată şi pe care nu-l va cunoaşte niciodată. Căci exista o cumplită similitudine între situaţia lui Crosbie Wells şi situaţia lui. Crosbie Wells fusese abandonat de tatăl lui, la fel ca Moody. Crosbie Wells fusese trădat de fratele lui, la fel ca Moody. Crosbie Wells se strămutase pe faţa sudică a pământului în căutarea fratelui său, la fel ca Moody – şi acolo fusese respins cu dispreţ şi adus la sapă de lemn, ajungând să-şi sfârşească zilele în singurătate.

Moody îndreptă maşinal marginile scrisorilor. Trebuia să fi chemat slujnica de-acum o oră şi să-i fi cerut să ia cufărul din odaie; putea da naştere la suspiciuni, dacă mai pregeta mult. Se întreba cum era mai bine să facă. Nu avea suficient timp ca să copieze întreaga corespondenţă. Era mai bine oare să pună scrisorile la loc în ascunzătoarea de sub capac? Sau mai bine să le fure? Şi să le predea autorităţilor competente, aici, în Hokitika? Cu siguranţă, puteau constitui documente pertinente pentru cazul în speţă, iar, în eventualitatea în care dosarul

ajungea la Curtea Supremă, valoarea lor era incontestabilă.

Traversă odaia şi se aşeză pe marginea patului, cugetând la toate astea. Putea să-i trimită lui Löwenthal scrisorile, cu instrucţiuni de a fi publicate, la rând şi în întregime, în *West Coast Times.* Putea să i le trimită lui George Shepard, directorul închisorii, cerându-i sfatul. Putea să i le arate prietenului său Gascoigne, în care avea încredere. Putea să-i convoace pe cei doisprezece bărbaţi la Coroana şi să le solicite opinia. Putea să le expedieze Comisarului regal care răspundea de terenurile aurifere sau, mai bine chiar, judecătorului. Dar în ce scop? Ce ar fi ieşit din asta? Cine ar profita de pe urma informaţiilor? Greu de decis, oftă Moody, cu palmele lipite una de cealaltă.

Într-un târziu, Moody adună scrisorile într-un teanc, legă sfoara exact aşa cum fusese nodul iniţial şi puse pachetul la loc, în căptuşeala cufărului. Potrivi la loc bara de lemn în încuietoare, şterse capacul cufărului, după care se trase înapoi ca să fie sigur că totul arăta exact aşa cum fusese la început. Apoi îşi puse pălăria pe cap, îşi îmbrăcă mantoul, ca şi cum tocmai se întorsese acasă de la restaurantul Maxwell, şi sună din clopoţel. Aproape imediat slujnica urcă tropăind scara, iar el, pe un ton de profundă exasperare, îi spuse că îi aduseseră în odaie un cufăr care nu era al lui. Îşi luase libertatea de a deschide cufărul şi de a citi numele înscris pe interiorul capacului: geamantanul îi aparţinea domnului Alistair Lauderback, un personaj pe care el nu îl întâlnise niciodată, care cu siguranţă nu locuia la Hotelul Coroana şi al cărui nume nu semăna câtuşi de puţin cu al său. Probabil, cufărul *lui* fusese trimis din greşeală la hotelul domnului Lauderback – care o fi fost *acela.* Intenţiona să îşi petreacă după-amiaza la sala de biliard de pe strada Stafford şi solicita ca acea greşeală să fie corectată în orele cât el avea să lipsească, deoarece era extrem de important pentru el să îşi recupereze lucrurile personale cât mai repede cu putinţă: urma să participe la sindrofia cu „băuturi şi conversaţii” oferită de văduvă la Norocul Drumeţului în acea seară şi dorea să arate prezentabil acolo. Mai adăugă, înainte de a părăsi hotelul, că era extrem de nemulţumit de ceea ce i se întâmplase.

O LUNĂ DE ZILE FĂRĂ DE LUNĂ

În care, în sfârşit, Norocul Drumeţului se deschide pentru public.

Firma atârnată la intrarea în Norocul Drumeţului fusese repictată, astfel încât silueta fudulă a bărbatului cu bocceaua spânzurată de un băţ sprijinit pe umăr mergea acum sub un cer înstelat. Dar Mannering nu şi-a dat seama că stelele formau o constelaţie deasupra omului zugrăvit acolo. A ridicat privirea spre firmă doar fugitiv, în timp ce urca treptele verandei, observând însă alte schimbări: ciocănaşul de la uşă fusese lustruit, ferestrele erau spălate, ştergătorul pentru picioare fusese înlocuit, iar în plăcuţa de lângă intrare apăruse o altă carte de vizită:

DOAMNA LYDIA WELLS, MEDIU,
DEZVĂLUIE SECRETELE SPIRITELOR
ŞI PREZICE VIITORUL

Când a ciocănit la uşă, a auzit glasuri de femei şi apoi paşi repezi pe scară. A aşteptat, sperând să vină să-i deschidă Anna.

S-a auzit un zornăit când lanţul a fost scos. Mannering şi-a pipăit nodul cravatei şi s-a îndreptat de spate, uitându-se la imaginea lui oglindită vag în geam.

Uşa se deschise.

— Dick Mannering!

Mannering era dezamăgit, dar nu lăsă să se vadă.

— Doamnă Wells! exclamă el. Vă spun bună seara.

— Sper să fie o seară bună, deşi e încă zi, zâmbi ea. Nu m-aş fi aşteptat ca tocmai dumneata să nu ştii că este cumplit de demodat să ajungi prea devreme la o petrecere. Cum ar numi mama mea acest gest? Un barbarism.

— Am ajuns prea devreme? spuse Mannering, chipurile mirat, scoţându-şi ceasul de buzunar.

Ştia foarte bine că venise prea devreme: vrusese dinadins să sosească înaintea celorlalţi, ca să aibă posibilitatea să stea

de vorbă cu Anna între patru ochi.

— Oh, da – ia te uită, adăugă el mijindu-şi ochii la cadran, după care ridică din umeri şi vârî ceasul înapoi în buzunarul de la vestă. Pesemne că am uitat să-l întorc azi-dimineaţă. În fine, sunt aici acum, şi dumneata la fel. Gătită pentru ocazie. Foarte frumos. Foarte frumos, într-adevăr.

Lydia Wells era în ţinută de doliu, deşi toaleta ei fusese „îmbunătăţită” – cum s-ar fi putut exprima ea – prin nenumărate mici detalii, iar aceste îmbunătăţiri camuflau cumva tonul sumbru general. Corsajul negru fusese brodat cu tulpiniţe mlădioase şi roze, cusute cu o aţă lucioasă, astfel încât modelul clipea şi strălucea parcă pe pieptul ei; purta o altă roză neagră prinsă pe o bandă de catifea neagră, pe care o fixase, ca o brăţară, în jurul antebraţului ei alb şi durduliu, iar o a treia roză neagră o avea în păr, cuibărită în adâncitura din spatele urechii.

Dar Lydia Wells continua să zâmbească.

— Ce să mă fac eu acum? spuse ea. M-ai pus într-o situaţie îngrozitoare, domnule Mannering. Nu pot să te invit în casă. A face acest lucru ar însemna să te încurajez, de fapt, să ajungi prea devreme şi în alte ocazii; iar în scurt timp ai ajunge să deranjezi în acest fel o sumedenie de persoane din lumea bună, în acest oraş. Dar nici să te dau afară în stradă nu pot, fiindcă atunci ar însemna că amândoi am fi nişte barbari. Dumneata pentru lipsa dumitale de respect, iar eu pentru lipsa mea de ospitalitate.

— Se pare că mai există o a treia posibilitate, spuse Mannering. Lasă-mă pe mine să stau pe prispă toată seara, în timp ce dumneata rumegi la această problemă, iar până ajungi tu la o concluzie, o să ajung şi eu la timp.

— Iată încă un barbarism, zise doamna Wells. Irascibilitatea dumitale.

— N-ai văzut dumneata niciodată cum se manifestă irascibilitatea mea, doamnă Wells.

— Nu?!

— Niciodată. Cu dumneata, sunt un om politicos.

— Cu cine poţi fi nepoliticos, încep să mă întreb.

— Nu se pune problema „cu cine”, spuse Mannering. Se pune problema „cât” de nepoliticos pot fi.

Urmă o scurtă pauză.

— Cât de important cred că te-ai simţit, spuse doamna Wells.

— Când?

— Adineauri, zise doamna Wells. Prin ceea ce-ai spus. Cred că te-ai simţit foarte important.

— Ai stilul dumitale special, doamnă Wells. Uitasem asta.

— Crezi?

— Da – un stil anume, întări Mannering băgând mâna în buzunar. Poftim, tariful. Hoţie la drumul mare, apropo. Nu poţi să ceri trei şilingi în Hokitika pentru o distracţie de-o seară, nici dacă ai aduce-o pe Elena din Troia. Băieţii n-o să înghită. Deşi n-ar trebui să-ţi dau eu sfaturi. Cât despre această seară, dumneata şi eu suntem în concurenţă directă. Să nu-ţi închipui că nu ştiu: va fi ori Prinţul de Wales, ori Norocul Drumeţului, când flăcăii îşi vor scutura buzunarele sâmbăta seara. Eu sunt omul care e atent la concurenţă, iar în seara asta sunt aici ca să fiu atent la dumneata.

— Unei femei îi place să i se dea atenţie, spuse doamna Wells şi luă monedele, apoi deschise uşa mai larg. Oricum, adăugă ea când Mannering păşi în hol. Eşti un mare mincinos. Dacă ai fi uitat să-ţi întorci ceasul, nu ai fi ajuns devreme, ci ai fi întârziat.

Închise uşa în urma lui şi prinse lanţul la loc.

— Eşti îmbrăcată în negru, remarcă Mannering.

— Normal, ripostă ea. Am rămas văduvă de curând şi, prin urmare, sunt în doliu.

— Într-adevăr, spuse Mannering. Culoarea neagră este invizibilă pentru spirite. Pun pariu că nu ştiai asta, zi, nu-i aşa? Ăsta e motivul pentru care ne îmbrăcăm în negru la înmormântări: dacă am purta culori vii, am atrage atenţia morţilor. Purtând negru, nu au cum să ne vadă.

— Ce şarmantă banalitate, spuse doamna Wells.

— Ştii totuşi ce înseamnă asta? Înseamnă că domnul Staines nu va putea să te vadă. Purtând toaleta asta, mă refer. Vei fi perfect invizibilă pentru el.

Lydia râse.

— Oh, Doamne. Păi, nu se mai poate face nimic, presupun. E prea târziu, în faza asta. Va trebui să anulez toată serata.

— Dar Anna? întrebă Mannering. Ea ce culoare va pună în

seara asta?

— Negru, dacă vrei să ştii, spuse doamna Wells. Fiindcă şi ea e în doliu.

— Aţi zbârcit-o, spuse Mannering. Toată afacerea s-a dus de râpă. Şi asta din cauza rochiilor voastre. De parcă v-aţi fi pus singure beţe în roate, ha? Un fiasco – v-aţi încurcat în propria vestimentaţie!

Dar doamna Wells nu mai zâmbea.

— Eşti ireverenţios, spuse ea, permiţându-ţi să iei în derâdere simbolurile unei adânci îndurerări.

— Amândoi suntem ireverenţioşi, doamnă Wells.

Se priviră în ochi câteva clipe, fiecare scrutând expresia celuilalt.

— Eu am cel mai mare respect pentru şarlatani, spuse Mannering după aceea. Nu s-ar putea altfel, din moment ce mă număr şi eu printre ei! Dar prezicerea viitorului – asta-i o jalnică şarlatanie, doamnă Wells, îmi pare rău s-o spun pe şleau, dar aşa se cheamă că e.

Expresia ei continua să fie precaută; pe un ton lejer, spuse:

— Cum aşa?

— Nu e altceva decât o înşelătorie, spuse Mannering pe un ton energic. Spune-mi mie numele celui care urmează să parieze contra mea. Vinde-mi mie pontul ca să pot câştiga la următorul pariu. Spune-mi calul câştigător la cursele de săptămâna viitoare. Nu-mi spui, aşa-i? Nu-mi spui... fiindcă nu ştii!

— Văd că îţi place să te îndoieşti, domnule Mannering.

— Sunt un vulpoi bătrân la joaca asta, să ştii, doamnă Wells.

— Da, spuse văduva uitându-se mai departe la el. Adori să te îndoieşti.

— Spune-mi calul câştigător la cursele de săptămâna viitoare, şi n-o să mă mai îndoiesc.

— Nu pot.

— Ai văzut că am dreptate? zise Mannering desfăcând mâinile demonstrativ.

— Nu pot, fiindcă solicitându-mi un asemenea lucru, dumneata nu-mi ceri să-ţi prezic viitorul, ci să îţi dau o dovadă necontroversabilă a capacităţilor mele. De-asta nu pot să fac

ce-mi ceri. Eu sunt prezicătoare, nu logiciană.

— O prezicătoare nepricepută totuşi, dacă nu poţi ghici ce va fi duminica viitoare.

— Una dintre primele lecţii care se învaţă în această disciplină este că nimic în privinţa viitorului nu este necontroversabil, spuse doamna Wells. Motivul este foarte simplu: destinul unei persoane se schimbă în timp ce i-l prezici.

— Îţi aranjezi viitorul, cum s-ar spune, cu acest argument.

Lydia Wells săltă un pic bărbia.

— Dacă ai fi un jocheu care urmează să participe la o cursă de cai şi ai veni la mine să mă întrebi dacă vei avea noroc, situaţia ar fi cu totul alta, în cazul acesta. Dacă ţi-aş prezice că norocul nu-ţi va surâde, probabil că ai călări prost, fiindcă ai fi demoralizat; dacă ţi-aş da o previziune favorabilă, probabil că ai călări plin de încredere şi ai ieşi bine.

— Perfect – dar eu nu sunt un jocheu, spuse Mannering. Dar *sunt* un parior care vrea să mizeze cinci lire pe o iapă numită Irish – ăsta-i adevărul – şi te rog pe dumneata să-mi spui ce şanse am să câştig. Ce-mi prezici?

Lydia Wells surâdea.

— Mă îndoiesc că norocul dumitale s-ar putea schimba prea mult dacă ai pierde sau dacă ai câştiga cinci lire la curse, domnule Mannering; şi, în orice caz, tot se cheamă că, de fapt, cauţi dovezi. Hai, vino în salon.

Înăuntru, Norocul Drumeţului mai amintea prea puţin de localul sordid în care doamna Wells îl primise pe Aubert Gascoigne în urmă cu trei săptămâni. Văduva comandase draperii, mobilier nou şi suficiente suluri de tapet din hârtie, înfăţişând un model pregnant cu trandafiraşi şi spini; înrămase sub sticlă o serie de ilustraţii exotice, zugrăvise casa scării, spălase ferestrele şi tapetase ambele încăperi de la stradă. Făcuse rost de un pupitru înalt, pe care să-şi pună almanahul, şi adusese câteva lămpi de masă, cu abajur din dantelă în falduri, pe care le amplasase în diferite locuri prin fostele camere din faţă ale hotelului, pentru a crea o atmosferă mai mistică. Mannering se pregătea să remarce cu voce tare aceste transformări, dar cuvintele îi amuţiră pe buze.

— Ia te uită! – domnul Sook, spuse el uluit. Şi domnul Quee!

Cei doi chinezi se holbau şi ei la el. Şedeau cu picioarele

încrucişate sub corp, fiecare de o parte şi de cealaltă a căminului, machiaţi pe faţă cu un strat gros de fard unsuros.

— Îi cunoşti pe aceşti oameni? spuse doamna Wells.

Mannering îşi recapătă stăpânirea de sine.

— Doar din vedere, zise el. Am destul de multe afaceri cu chinezii, iar băieţii ăştia sunt nişte figuri cunoscute din Kaniere. Ce mai faceţi, flăcăilor?

— Bună seara, spuse Ah Sook. Ah Quee nu spuse nimic. Expresia lor era de nedesluşit sub machiajul de pe faţă, care le exagera trăsăturile, lungindu-le colţurile ochilor, accentuându-le rotunjimea obrajilor.

Mannering se întoarse spre doamna Wells.

— Adică cei doi joacă un rol în şedinţa de spiritism? I-ai angajat dumneata?

— Acela a trecut pe-aici după-amiază, explică doamna Wells arătând spre Ah Sook. Şi mi-a venit ideea că prezenţa lui ar putea da un anumit parfum şedinţei de spiritism din această seară. A acceptat să revină şi, dând curs acestei invitaţii, mi-a mai făcut un bine: l-a adus şi pe prietenul lui. Trebuie să-mi dai dreptate că efectul este incomparabil mai reuşit cu doi decât cu unul. Îmi place când există o axă de simetrie în cameră.

— Unde este Anna? întrebă Mannering.

— Oh, e sus, zise doamna Wells. De fapt, dumneata, domnule Mannering, mi-ai dat ideea. M-am inspirat din spectacolul *Senzaţii din Orient.* Cu un pic de iz oriental, faci sală plină întotdeauna! Am văzut de două ori spectacolul – o dată de la galerie şi o dată din stal.

Mannering se încruntase.

— Şi când o să coboare?

— Nu înainte de şedinţa de spiritism, spuse doamna Wells.

Mannering sări ca ars.

— Cum, nu vine la petrecere? O să lipsească de la petrecere?

Doamna Wells se întoarse cu spatele ca să aranjeze paharele pe bufet.

— Da, răspunse ea.

— De ce nu vine? insistă Mannering. Ştii că există pe puţin zece bărbaţi care ard de nerăbdare să schimbe o vorbă cu ea? Oamenii ăştia îşi prăpădesc leafă pe-o săptămână ca să intre

aici, şi asta doar pentru Anna. Eşti nebună s-o ţii sus, pricepi?

— Anna trebuie să se pregătească pentru şedinţa de spiritism. Nu vreau să-şi tulbure echilibrul.

— Baliverne, spuse Mannering.

— Poftim? zise doamna Wells răsucindu-se.

— Am spus că astea-s baliverne. O ţii deoparte fiindcă ai un motiv.

— Ce vrei să insinuezi?

— Anna Wetherell era cea mai reuşită dintre fetele mele, spuse Mannering. Am stat deoparte trei săptămâni, din respect pentru Dumnezeu ştie ce, dar acum vreau să vorbesc cu ea. Chestia asta cu tulburarea echilibrului e o prostie, şi ştim amândoi asta.

— Consider că trebuie să-ţi reamintesc că este vorba de un domeniu în care dumneata nu ai experienţă.

— Experienţă! pufni Mannering cu dispreţ. Până acum trei săptămâni, o durea în cot pe Anna de tulburarea echilibrului! Astea-s baliverne, doamnă Wells. Cheam-o jos imediat.

Doamna Wells se trase înapoi.

— Trebuie să-ţi reamintesc, *de asemenea,* domnule Mannering, că eşti musafir în casa mea.

— Asta nu-i casă, asta-i o afacere. Am plătit trei şilingi având certitudinea că Anna va fi aici.

— Nu ţi s-a dat o asemenea certitudine.

— Asta-i culmea! explodă Mannering, care începuse să se enerveze cumplit. Îţi mai dau un sfat, doamnă Wells, şi ţi-l dau pe gratis: în lumea spectacolului, dai publicului ceea ce a plătit să vadă, iar dacă nu faci asta, vei suferi consecinţele nemulţumirii tuturor. Scria în ziar că Anna va fi aici.

— Scria în ziar că va fi prezentă la şedinţa de spiritism, ca asistentă a mea.

— Cu ce-o ai la mână?

— Sunt sigură că nu înţeleg la ce ce referi.

— De ce a acceptat chestia asta – să stea sus, singură, pe întuneric?

Doamna Wetherell ignoră întrebarea.

— Domnişoara Wetherell, spuse ea, a învăţat să descifreze cărţile de tarot, o artă pentru care s-a dovedit că are un adevărat talent. După ce mă voi convinge că a ajuns să

stăpânească perfect aceste secrete, îşi va face reclamă în *West Coast Times,* oferindu-şi serviciile, iar în acel moment dumneata, la fel ca toţi cetăţenii din Hokitika, veţi fi bine-veniţi să stabiliţi o întâlnire cu ea.

— Şi voi plăti de-o să mă sparg pentru acel privilegiu, nu?

— Sigur că da, spuse doamna Wells. Mă mir cum de-ai putut să te aştepţi la altceva.

Ah Sook se uita la doamna Wells, Ah Quee se uita la Mannering.

— Este revoltător, spuse Mannering.

— Poate că nu mai doreşti să participi la petrecere, spuse doamna Wells. Dacă este aşa, trebuie doar să spui, iar cu îţi voi da banii înapoi, în întregime.

— Ce rost are s-o ţii la etaj?

Văduva râse.

— Haide, zău aşa, domnule Mannering! Suntem în aceeaşi branşă de activitate, după cum ai subliniat chiar dumneata deja; nu-i nevoie să-ţi explic de-a fir a păr ce şi cum.

— Ba nu, explică-mi de-a fir a păr, zise Mannering. Haide, explică-mi.

Dar doamna Wells nu-i mai dădu alte lămuriri; se uită la el câteva clipe, apoi spuse:

— De ce-ai venit la petrecere astă-seară?

— Ca să vorbesc cu Anna. Şi ca să-mi evaluez concurenţa. Pe dumneata.

— Prima dintre aceste ambiţii nu se va realiza, aşa cum am spus foarte clar deja, cât priveşte ce-a de-a doua ambiţie, pe aceasta ţi-ai realizat-o deja. Prin urmare, aşa stând lucrurile, nu văd ce motiv ai avea să mai rămâi aici.

— Ba o să mai stau, spuse Mannering.

— De ce?

— Ca să nu te scap din ochi, de-aia.

— Am înţeles, spuse doamna Wells uitându-se lung la el. Cred că există şi un alt motiv pentru care ai decis să vii la petrecerea din seara aceasta – un motiv pe care nu mi l-ai împărtăşit şi mie, deocamdată.

— O! Şi care ar putea fi acela, mă rog? întrebă Mannering.

— Din păcate, nu pot decât să ghicesc, zise doamna Wells.

— Păi hai, dă-i drumul, ghiceşte. Asta e jocul tău, nu?

Ghiceşte-mi viitorul.

Lydia Wells îşi lăsă capul într-o parte, studiindu-l pe Mannering. Apoi spuse brusc, pe un ton categoric:

— Nu, de data asta, cred că nu voi da glas prezicerilor mele.

Mannering rămase cu gura căscată, iar după o clipă doamna Wells îşi făcu auzit râsul ei cristalin şi, ridicând capul, îşi împreună mâinile strâns la piept. Rugându-l pe Mannering să o scuze, îi explică amabilă că angajase pentru acea seară două chelneriţe de la Star & Garter, care să-i servească pe oaspeţi la petrecere, iar fetele nu primiseră încă instrucţiunile cuvenite: aşteptau în bucătărie, foarte răbdătoare, iar ea voia să meargă imediat să stea de vorbă cu ele. Îl pofti pe Mannering să îşi toarne ceva de băut din carafele de pe bufet şi să se simtă ca acasă, după care, acestea fiind zise, ieşi vijelios din cameră, lăsându-l pe Mannering să se holbeze în urma ei, roşu la faţă.

După ce uşa se închise, se răsuci furios spre Ah Sook.

— Şi *tu* ce cauţi aici, de fapt?

— Să-l văd pe Emery Staines, spuse Ah Sook.

— Ai nişte întrebări pentru *el,* presupun.

— Da.

— Mort sau viu, zise Mannering. Ori una, ori alta, aşa-i, domnule Sook? E ori una, ori alta, în faza asta.

Porni tropăind spre bufet, unde îşi turnă o băutură tare.

*

Doamna Wells tocmise pentru acea seară o formaţie muzicală cu doi instrumentişti, o vioară şi un flaut, de la Frăţia Catolică de pe strada Collingwood. Muzicanţii au sosit cu puţin înainte de ora şapte, ţinându-şi instrumentele înfăşurate în catifea, iar doamna Wells i-a dirijat spre capătul culoarului, unde fuseseră instalate două scaune, cu faţa spre uşă. Singurele melodii pe care le ştiau ei erau foarte săltăreţe – gigă şi dansuri marinăreşti –, însă doamnei Wells îi venise ideea să-i pună să-şi interpreteze repertoriul în tempo de o pătrime de măsură sau atât de lent pe cât le permiteau arcuşul şi, respectiv, suflul fiecăruia, pentru a fi cât mai în concordanţă cu tema serii. Interpretate lent, melodiile de gigă deveneau sinistre, iar dansurile marinăreşti – cântece de jale; până şi Mannering, a

cărui proastă dispoziţie nu se îmbunătăţise cu două degete de coniac, şi nici cu serviciul jovial al chelneriţelor de la Star & Garter, a trebuit să admită că efectul era de-a dreptul şocant. Când primii musafiri au bătut la uşă, *Sixpenny Money* răsuna ca un bocet sfâşietor, ducându-te cu gândul nu la dans şi petrecere, ci la înmormântări, boli şi veşti foarte proaste.

Pe la ora opt, fostul hotel era plin până la refuz, iar aerul era îmbâcsit de fum.

— Ai văzut vreodată un magician la iarmaroc? Ai văzut vreodată cum se mişcă un scamator care face trucul cu bile şi pahare? Ei bine, totul rezidă în arta diversiunii, domnule Frost. Iluzioniştii au şmecheriile lor prin care te fac să te uiţi în altă parte, ba cu o glumă, ba făcând un zgomot sau vreun gest neaşteptat, iar cât tu ai întors capul, ei au şi inversat paharele între ele, sau le-au umplut, sau le-au golit, sau cine ştie ce altă variantă vrei tu. Nu-i nevoie să-ţi spun că nicio diversiune nu se compară cu o femeie, iar astă-seară, vei avea de-a face nu cu una, ci cu două femei.

Frost aruncă o privire spre Pritchard, cu un aer stânjenit, apoi se uită în altă parte: îi era un pic teamă de spiţer şi nu-i plăcea când vedea silueta înaltă a bărbatului dominându-l de sus şi stând atât de aproape încât, când acesta vorbea, Frost îi simţea căldura răsuflării.

— Şi ce propui ca să nu cad pradă acestor diversiuni?

— Să-ţi ţii amândoi ochii deschişi, spuse Pritchard. Nilssen o urmăreşte pe Anna. Tu o urmăreşti pe văduvă. Nu trebuie să le scăpaţi din ochi, e clar? Tu te uiţi ce face Lydia Wells. Orice s-ar întâmpla în rest, nu contează. Dacă ea te îmbie să închizi ochii sau să priveşti în altă parte – fiindcă aşa fac ele adesea, să ştii, tu nu o asculţi, da?

Frost se enervase un pic. Se întreba cu ce drept se apucase Joseph Pritchard să împartă sarcini de supraveghere la o şedinţă de spiritism, unde el nici măcar nu primise o invitaţie. Şi de ce i se repartizase lui văduva, în timp ce Nilssen o avea pe Anna? Nu dădu glas totuşi acestor nemulţumiri, fiindcă o ospătăriţă venea spre ei cu o carafă pe o tavă. Cei doi bărbaţi îşi umplură paharele, îi mulţumiră şi se uitară în urma ei, aşteptând să se piardă în mulţimea oaspeţilor din salon.

Imediat după aceea, Pritchard reluă pledoaria, cu aceeaşi

intensitate în glas.

— Staines trebuie să fie pe *undeva,* insistă el. Un om nu poate să se evapore aşa, fără nicio urmă. Ce ştim noi sigur? Hai să enumerăm, punct cu punct. Ştim că Anna a fost ultima persoană care l-a văzut în viaţă. Ştim că Anna a minţit în privinţa opiului, spunând că ea consumase tot pachetul, când eu am văzut cu ochii mei că minţea cu sfruntare. Şi mai ştim că acum face învârteli ca să-l aducă înapoi din morţi.

Frost sesiză dintr-odată că haina stătea foarte prost pe Pritchard, că la gât purta o cravată mototolită, iar cămaşa de pe el era roasă şi uzată. Mda, pesemne că i se tocise şi briciul de ras, se gândea Frost, din moment ce era bărbierit atât de neglijent, cu porţiuni de barbă rămasă nerasă. Aceste critici, înşirate în sinea lui, îi dădură brusc un fel de încredere, încât se auzi spunând:

— Nu prea ai încredere în Anna, domnule Pritchard, nu-i aşa?

Pritchard păru luat prin surprindere de această remarcă.

— Am toate motivele să nu mă încred în ea, spuse el glacial. După cum tocmai ţi-am explicat.

— Bine, dar personal, mă refer, continuă Frost. Ca femeie. Înţeleg că ai o impresie foarte proastă despre probitatea ei.

— Vorbeşti despre probitatea unei târfe? răbufni Pritchard, dar se abţinu să mai continue.

După câteva clipe, Frost adăugă:

— Mă întrebam ce părere ai despre ea. Atâta tot.

Pritchard se holba la Frost cu un aer absent.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Nu am încredere în Anna. Nu am niciun dram de încredere în ea. Nici măcar nu mi-e dragă. Deşi mi-aş fi dorit să-mi fie dragă. Nu ţi se pare ciudat? Mi-aş fi dorit să-mi fie dragă.

Frost se simţea jenat.

— Nu prea merită cei trei şilingi, nu-i aşa? zise el referindu-se la sindrofie. Trebuie să recunosc că mă aşteptam la mai mult.

Pritchard părea încurcat şi el.

— Ţine minte atât, spuse el. În timpul şedinţei de spiritism, stai cu ochii pe doamna Wells.

Se întoarseră cu faţa spre restul adunării, prefăcându-se că

studiază diverse figuri din mulţime, iar timp de câteva clipe pe chipul amândurora se văzu acelaşi aer distant şi uşor decepţionat al omului care compară – nefavorabil – scena din jurul lui, cu alte scene, deopotrivă reale şi imaginare, care s-au petrecut şi care se petrec, mereu însă altundeva.

*

— Domnule Balfour. Pot să vorbesc un moment cu dumneata între patru ochi?

Balfour ridică privirea: era Harald Nilssen, ferches ca de obicei, într-o haină elegantă de un albastru imperial. Văzu pe chipul lui Nilssen expresia îndârjită a omului hotărât să pună o întrebare dificilă şi simţi brusc o apăsare pe inimă.

— Bineînţeles – fireşte, fireşte, spuse el. Poţi să vorbeşti cu mine, sigur că poţi să vorbeşti cu mine! Fireşte!

Cât de proşti devin bărbaţii, se gândi el, când ştiu că urmează să sufere o umilinţă. Şi păşi mai departe după Nilssen, prin mulţime.

Când se îndepărtaseră suficient încât să nu mai poată fi auziţi, Nilssen *se* opri brusc.

— Voi trece direct la subiect, spuse el răsucindu-se pe călcâie.

— Da, zise Balfour. Treci direct la subiect. Aşa e cel mai bine întotdeauna. Cum îţi place sindrofia?

Din salon se auziră hohote de râs, urmate de ţipătul indignat al unei femei.

— Îmi place foarte mult, spuse Nilssen.

— Anna nu e pe nicăieri totuşi.

— Nu.

— Şi costă trei şilingi, spuse Balfour. Ce preţ! O să bem pe săturate de banii ăştia, nu?

Se uită în pahar.

— O să trec direct la subiect, spuse Nilssen din nou.

— Da, zise Balfour. Te rog.

— Cumva, începu Nilssen, domnul Lauderback a aflat de comisionul meu. Va publica o scrisoare în ziarul de mâine despre asta. Îl denigrează pe Shepard şi aşa mai departe. Eu n-am văzut-o încă.

— Oh, Doamne, spuse Balfour. Oh, Doamne, da, înţeleg. Înţeleg.

Balfour mişcă viguros din cap, dar nu uitându-se la Nilssen. Stăteau în picioare amândoi, cumva alături unul de celălalt. Nilssen vorbea adresându-se parcă unei ilustraţii înrămate de pe perete, iar Balfour, lambriului din faţa lui.

— George Shepard a scris un răspuns, continuă Nilssen vorbind tot cu tabloul de pe perete. Replica lui va apărea exact sub textul lui Lauderback în ziarul de mâine. Am văzut acest răspuns: Shepard mi-a trimis o copie în această după-amiază.

Îi relată pe scurt conţinutul răspunsului lui Shepard, făcând ca anxietatea lui Balfour să se preschimbe, instantaneu, într-o pură uimire.

— Păi, ce să zic, sunt stupefiat, spuse el uitându-se direct la Nilssen pentru prima oară. E ca rechinul la apă mică, tot te-atacă. Incredibil, domn' Shepard să scoată din el *aşa ceva*! Să afirme că totul a venit din iniţiativa *ta* – la investiţie mă refer – ca o donaţie! Sunt stupefiat! Te-a cam pus cu spatele la zid, nu crezi? Ce afurisită e pielea pe omul ăsta! Ce pui de năpârcă!

— I-ai spus dumneata domnului Lauderback despre comisionul meu? întrebă Nilssen.

— Nu! negă Balfour.

— Nici măcar nu i-ai pomenit, aşa, din întâmplare?

— Nu! spuse Balfour. Absolut deloc!

— Perfect, zise Nilssen, dar tot cu inima grea. Mulţumesc. Iartă-mă dacă te-am sâcâit. Probabil că a fost unul dintre ceilalţi.

— Unul dintre ceilalţi? tresări Balfour. Adică unul dintre tipii de la Coroana?

— Da, zise Nilssen. Cineva şi-a încălcat totuşi jurământul. *Eu,* unul, în niciun caz nu i-am spus domnului Lauderback şi sunt sigur că nimeni altcineva nu ştie despre investiţie, în afară de cei doisprezece oameni care au jurat.

Balfour părea panicat.

— Dar băiatul care lucrează la dumneata? spuse el.

Nilssen scutură din cap:

— Nu, el nu ştie.

— Cineva de la bancă, poate.

— Nu, a fost un acord privat, şi Shepard are singurul exemplar al documentului, oftă Nilssen. Bun, uite, îmi pare rău

că am sărit aşa lai dumneata – că te-am întrebat, înţelegi – şi că te-am suspectat. Dar ştiam că eşti omul lui Lauderback... şi, în fine, trebuia să fiu sigur.

— Normal, aşa e…! Bineînţeles!

Nilssen încuviinţă din cap cu un aer abătut. Se uită prin uşa deschisă de la sufragerie la mulţimea de dincolo... la Pritchard, care era cu un cap mai înalt decât toţi bărbaţii din cameră..., la Devlin, care stătea de vorbă cu Clinch..., la Löwenthal, care discuta cu Frost..., la Mannering care îşi umplea paharul dintr-o carafa de pe bufet şi râdea cu poftă la o glumă spusă de cineva.

— Stai un pic, spuse brusc Balfour. Ziceai că Shepard pomenea în scrisoare de Lauderback şi Lydia Wells.

— Da, spuse Nilssen cu un aer jenat. A făcut publică, practic, aventura lor amoroasă, spunând că Lauderback trebuia să aducă explicaţii în privinţa ei. Asta înseamnă...

— Dar de unde naiba ştie Shepard de relaţia lor? îl întrerupse Balfour. Nu pot crede că Lauderback ar fi…

— I-am spus eu, explodă Nilssen. Mi-am încălcat jurământul. Oh, domnule Balfour – mă avea la mână, ştia că ascund ceva, aşa că am cedat. Eram încolţit, nu mai ştiam ce să fac. Ai tot dreptul să fii furios pe mine. Ai tot dreptul, nu mă supăr.

— Nicidecum, spuse Balfour, căruia această mărturisire îi adusese o stranie uşurare sufletească.

— Acum, Lauderback va afla că dumneata i-ai trădat încrederea, continuă amărât Nilssen. Şi mâine dimineaţă toată suflarea omenească din Westland va şti că doamna Wells a fost amanta lui, şi din cauza asta va pierde, poate, locul din Parlament, şi toate astea sunt din cauza mea. Îmi pare groaznic de rău, efectiv, crede-mă.

— Ce altceva i-ai mai spus? întrebă Balfour. Despre Anna... şi despre şantaj… şi despre rochii cumva?

— Nu! exclamă Nilssen de-a dreptul şocat. Şi nici despre Carver, absolut nimic. Nu i-am spus decât că doamna Wells a fost amanta lui Lauderback. Atâta tot. Dar acum George Shepard s-a apucat să scrie la ziar – şi o să afle toată lumea.

— Păi, asta nu contează, spuse Balfour bătându-l amical pe umăr. Asta nu contează! George Shepard ar fi putut afla chestia asta de oriunde. Dacă Lauderback o să mă întrebe, o să-i spun că n-am schimbat două vorbe cu Shepard în viaţa mea, ceea ce

este perfect adevărat.

— Îmi pare teribil de rău, spuse Nilssen.

— Nu trebuie, spuse Balfour bătându-l prieteneşte pe spate. Nu trebuie.

— Eşti foarte amabil să spui asta, zise Nilssen.

— Mă bucur să fiu de ajutor, spuse Balfour.

— Dar tot nu ştiu cine m-a turnat lui Lauderback, de fapt, spuse Nilssen după o clipă. Va trebui să mai întreb, presupun.

Oftând, se întoarse din nou să cerceteze figurile celor veniţi la petrecere.

— Auzi, domnule Nilssen, m-am gândit la ceva, spuse Balfour. Apropo de... de... în fine, apropo de nimic, de fapt. Ştii, data viitoare când voi avea vreo comandă pe comision, data viitoare când îmi va mai apărea aşa ceva pe birou, mă gândesc să nu mai apelez la domnul Cochran. Ştii că eu lucrez cu el de multă vreme, dar, în fine, mă gândesc dacă nu e timpul să fac o schimbare. Socotesc că toţi vom avea nevoie, după chestia asta, de un om pe care să ne putem bizui. Un om de încredere. Cum ziceam, de-acum încolo, eu cu dumneata voi colabora în afaceri.

Fără să se uite la Nilssen, începu să scotocească după un trabuc în buzunarul de la haină.

— E foarte drăguţ din partea dumitale, spuse Nilssen privind lung spre Balfour, după care, mişcând lent din cap, se întoarse cu faţa spre uşă.

Balfour găsi un trabuc, îl desfăcu din ambalaj, smulse vârful cu gura şi puse ţigara între dinţi; apoi scăpără un chibrit, înclinându-l ca focul să prindă, şi apropie flacăra de capătul dreptunghiular al trabucului. Pufăi din el de trei ori, umflându-şi obrajii; apoi stinse chibritul, îşi trase trabucul din gură şi îl întoarse invers, ca să se asigure că tutunul ardea bine.

*

— Domnule Clinch.

— Da, zise Clinch. Ce e?

— Am o întrebare, zise Tauwhare.

— Păi, pune-o atunci.

— De ce-ai cumpărat casa lui Crosbie Wells?

Hotelierul mârâi.

— N-am chef, spuse el. Hai să nu vorbim despre asta. Nu în seara asta.

— De ce?

— Las-o baltă, se răţoi Clinch. Sunt indispus. N-am chef să discut despre Crosbie Wells, ce naiba.

O urmărea din priviri pe văduvă, care trecea de la un musafir la altul. Purta o crinolină atât de lată, încât, pe unde trecea, lăsa în urma ei un culoar liber prin mulţime.

— Ce figură crudă are, remarcă Tauwhare.

— Da, zise Clinch. Şi eu zic la fel.

— Nu-i prietenă cu maorii.

— Nu, presupun că nu. Nici cu chinezii, după cum putem vedea foarte bine. Nici cu vreunul dintre oamenii din această încăpere, n-am nicio îndoială, spuse Clinch golindu-şi paharul. Sunt indispus, domnule Tauwhare, repetă el. Şi, când sunt indispus, ştii ce îmi place să fac? Îmi place să beau.

— E bine, zise Tauwhare.

Clinch întinse mâna să ia carafa.

— Vrei să-ţi torn?

— Da.

Umplu din nou ambele pahare.

— Oricum, spuse el în timp ce punea carafa la loc pe bufet, recursul va avea câştig de cauză, vânzarea va fi revocată, eu îmi voi recupera depozitul de la bancă şi cu asta basta. Casa nu-mi va mai aparţine: îi va aparţine doamnei Wells.

— De ce-ai cumpărat-o? perseveră Tauwhare.

Clinch răsuflă lung.

— N-a fost ideea mea, zise el. A fost ideea lui Frost. Cumpără nişte pământ, a zis el: în felul ăsta, nimeni nu va avea motive să te ia la întrebări.

Tauwhare nu spuse nimic, aşteptând ca Edgar Clinch să continue, ceea ce se întâmplă imediat.

— Uite care a fost argumentul, spuse el. Nu e nevoie de o autorizaţie de minerit, dacă pământul e în proprietatea ta, aşa-i? Şi dacă se întâmplă să găseşti un filon de aur pe pământul tău, aurul acela e al tău, corect? Asta a fost ideea – ideea lui, mă refer: nu a fost a mea. Nu puteam să mă duc cu rochiile la bancă – fără o autorizaţie de minerit. M-ar fi întrebat de unde am aurul, şi aici m-aş fi blocat. Dar dacă aveam o bucată de

teren care să fie în proprietatea mea, atunci nimeni nu putea să mai întrebe nimic. N-am ştiut nicio clipă de Johnny Quee, înţelegi. Am crezut că aurul rămăsese în rochii, pur şi neatins. Şi, aşa, am strâns bani pentru un depozit la bancă. Charlie, el mi-a spus să aştept să apară fie vreo proprietate rămasă după un defunct, fie vreo parcelare de teren: ori una, ori alta, zicea el, ca să nu existe probleme. Prin urmare, când domeniul lui Wells a fost scos la vânzare, l-am cumpărat imediat, gândindu-mă că – în fine, nu ştiu. Era o prostie. Să mă stabilesc acolo, cu... nu ştiu. Bineînţeles, Anna vine acasă de la puşcărie, îmbrăcată cu o altă rochie, exact în ziua următoare... şi pe urmă, după ce se mută de la hotel, descopăr că toate celelalte rochii fuseseră golite. Ce pipăiam eu prin cusături erau mici greutăţi de plumb. Tot planul s-a dus de râpă. M-am ales cu o bucată de pământ care nu-mi trebuie, nu mai am niciun ban, iar Anna – în fine. Ştii cum a fost cu ea.

Tauwhare se încruntase.

— Valea Arahura este un loc foarte sacru, începu el.

— Da, bine, spuse Clinch fluturând din mână ca să-l facă să tacă. Legea-i lege. Dacă vrei să cumperi înapoi coliba, n-ai decât, foarte bine; dar nu cu mine trebuie să discuţi asta, ci cu *ea.*

Amândoi priviră prin mulţime spre doamna Wells.

— Problema cu femeile frumoase, spuse apoi Clinch, este că ele ştiu întotdeauna că sunt frumoase, şi ştiind, devin trufaşe. Aş vrea o femeie care să nu ştie că e frumoasă.

— O femeie proastă, spuse Tauwhare.

— Nu proastă, răspunse Clinch. Modestă. Fără pretenţii.

— Nu ştiu acele cuvinte.

Clinch flutură din mână a lehamite.

— Care nu vorbeşte mult. Nu se laudă singură. Ştie când să tacă şi ştie când să deschidă gura.

— Şireată? spuse Tauwhare.

— Nu şireată, zise Clinch scuturând din cap. Nu şireată, şi nici proastă. Doar – atentă şi cuminte. Şi neprihănită.

— Cine e această femeie? întrebă şmecher Tauwhare.

— Nu, nu e o femeie reală, se burzului Clinch. Nu contează.

— Salut, Edgar. Ai un moment liber?

Löwenthal venise din spatele lor.

— Sigur că da, spuse Clinch. Scuză-mă, domnule Tauwhare.

Löwenthal clipi surprins, văzându-l abia atunci pe Tauwhare.

— Ai fost probabil la epavă, zise el. Ai găsit ceva?

Lui Tauwhare nu-i plăcea să i se vorbească de sus de parcă ar fi fost un servitor; şi nici nu-l ierta pe Löwenthal care îl umilise mai devreme în acea zi.

— Nu, ripostă el ţâfnos. Nimic.

— Păcat, spuse Löwenthal întorcându-se deja cu spatele.

— Ia zi, Ben, ce voiai să-mi spui? zise Clinch când rămaseră singuri.

— E o întrebare nedelicată, din păcate, zise Löwenthal. Despre copilaşul Annei – pruncul care a murit înainte să se nască.

— Bine, zise Clinch cu circumspecţie.

— Ţii minte seara când am găsit-o... după scandalul cu Carver.

— Sigur că da.

— Aceea a fost seara când Anna a mărturisit că tatăl copilului era Carver.

— Da, mi-aduc aminte.

— Aş vrea să-mi spui dacă ştiai acest lucru deja sau dacă, la fel ca mine, ai auzit acea mărturisire pentru prima oară atunci seara, spuse Löwenthal. Te rog să-mi ierţi indelicateţea... şi impoliteţea de a pune o asemenea întrebare.

Clinch tăcu o bucată de timp.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Atunci a fost prima oară când Anna a vorbit despre asta. A tăcut mâlc până în acea seară.

— Dar ai avut vreun indiciu? insistă Löwenthal. Vreo idee? Te-ai gândit, poate, că tatăl ar fi putut să fie... Carver?

Clinch părea stânjenit.

— Era un tip din perioada cât Anna a stat la Dunedin, spuse el. Asta e tot ce ştiam. Nu era cineva din Hokitika: lunile nu se potriveau.

— Şi Carver o cunoştea pe Anna de când era la Dunedin.

— Anna a venit aici cu *Godspeed*, spuse Clinch tăios. În afară de asta, n-aş putea să-ţi spun. Dar la ce te-ajută chestia asta?

Löwenthal îi povesti ce se întâmplase la redacţia ziarului *West Coast Times* în acea după-amiază.

— E posibil ca Anna să nu fi spus adevărul, înţelegi? E posibil să ne fi minţit. Bineînţeles, n-am avut niciodată motive să ne îndoim de cuvântul ei – până acum.

— Dar cine altcineva să fi fost, dacă nu Carver? se burzului Clinch.

Löwenthal îşi ţuguie buzele.

— Nu ştiu, spuse el. O sumedenie de bărbaţi, presupun. Poate că nici măcar nu e vreun cunoscut.

— Ăsta e doar cuvântul lui Carver contra Annei! se înfierbântă Clinch. Sper că nu-i iei partea lui Carver, doar fiindcă a spus ce-a spus? Oricine poate nega orice, să ştii; nu costă nimic să negi un lucru.

— Nu iau partea nimănui, deocamdată, spuse Löwenthal. Însă cred, efectiv, că momentul când Anna a făcut această mărturisire poate fi semnificativ. E posibil.

Încruntându-se, Clinch îşi duse mâna la faţă. În acel moment, Löwenthal simţi mirosul de colonie şi realiză că Edgar Clinch dăduse probabil bani la frizerie ca să-l bărbierească şi să-l parfumeze, fiindcă de regulă în Hokitika bărbaţii plăteau un penny pentru un săpunit şi un brici la repezeală; presupunerea aceasta i se confirmă când Clinch îşi mişcă mâna, iar Löwenthal văzu iritaţia roşie de pe obrajii lui moi. Discret, Löwenthal îl măsură pe hotelier din cap până-n picioare. Clinch îşi periase haina şi îşi pusese un guler scrobit; cămaşa pe care o purta părea foarte albă, iar cizmele din picioare erau proaspăt văcsuite. „Oh”, se gândi Löwenthal cu milă, „s-a făcut frumos, pentru Anna.”

— De fapt, Anna a spus numele tatălui copilului abia după ce pruncul era mort, rosti Clinch în cele din urmă, foarte răguşit. Au şi târfele onoarea lor, asta e tot.

— Poate că ai dreptate, zise Löwenthal mai blajin. Hai să renunţăm la subiect.

*

— Domnul Walter Moody – doamna Lydia Wells, făcu prezentările Gascoigne. Domnul Moody a venit în Hokitika din

Scoţia, doamnă Wells, ca să facă avere în defileu; doamna Wells, după cum ştii, domnule Moody, este patroana acestui local şi o mare pasionată a tărâmurilor spirituale.

Lydia făcu o reverenţă foarte elegantă, iar Moody o plecăciune scurtă, dar respectuoasă. Apoi Moody îi oferi amfitrioanei sale cuvenitele complimente, mulţumindu-i frumos pentru petrecerea din acea seară şi lăudând-o pentru felul cum renovase fostul hotel. În ciuda eforturilor de a fi amabil, complimentele au sunat foarte plat: când se uita la ea, nu se putea gândi decât la Lauderback şi la Crosbie Wells.

Când Moody termină de vorbit, Lydia spuse:

— Domnule Moody, te interesează ocultismul?

O întrebare la care Moody nu putea răspunde sincer fără să fie ofensator.

Tăcu un moment totuşi înainte de a răspunde.

— Există multe lucruri care sunt un mister încă pentru mine, doamnă Wells, dar mă consider un om plin de curiozitate; dacă mă interesează acele adevăruri care sunt încă necunoscute, este doar pentru ca, odată cu timpul, să poată deveni cunoscute, sau, ca să mă exprim mai simplu, pentru ca odată cu timpul să pot ajunge să le cunosc.

— Ai o extraordinară fluenţă verbală, domnule Moody, replică văduva. Ce înseamnă pentru dumneata să *cunoşti* ceva? Am impresia că pui mult preţ pe *cunoaştere*, asta judecând după felul cum vorbeşti.

Moody zâmbi.

— Sigur, presupun că a cunoaşte un lucru înseamnă să îl vezi pe toate feţele.

— Să îl vezi pe toate feţele, repetă văduva.

— Dar mărturisesc că am fost luat pe nepregătite; nu am reflectat deloc la această definiţie şi nu îmi place să o aud repetată de altcineva, cel puţin nu până voi fi avut răgazul să mă gândesc cum aş putea să o susţin.

— Aşa e, zise văduva. Definiţia dumitale lasă mult de dorit. Există atât de multe excepţii de la regulă! Cum ar putea cineva, bunăoară, să vadă un *spirit* pe toate feţele? Ideea e neverosimilă.

Moody făcu încă o scurtă plecăciune.

— Ai perfectă dreptate să consideri drept o excepţie acel

caz, doamnă Wells. Dar, din păcate, eu nu cred că un spirit poate fi cunoscut de cineva – şi cu siguranţă nu cred că un spirit poate fi văzut. Nu vreau să contest câtuşi de puţin talentele dumitale, dar asta este situaţia: categoric, eu nu cred în spirite.

— Şi totuşi ai solicitat un bilet la şedinţa de spiritism de astă-seară, sublinie văduva.

— Curiozitatea mi-a fost stârnită.

— De către *acel* spirit în mod special, poate?

— Domnul Staines? zise Moody ridicând din umeri. Nu l-am cunoscut niciodată. Am sosit în Hokitika cam la două săptămâni după ce a dispărut. Dar, de atunci, am auzit numele lui de multe ori, bineînţeles.

— Domnul Gascoigne spune că ai venit în Hokitika pentru a face avere.

— Da, aşa sper să fie.

— Şi cum vei proceda pentru asta?

— Muncind din greu şi planificând bine, presupun.

— Desigur, există mulţi oameni bogaţi care muncesc puţin şi nu planifică nimic.

— Oamenii aceia au noroc, zise Moody.

— Şi dumneata nu vrei să ai noroc?

— Aş vrea să pot spune ca îmi merit condiţia, zise Moody cu precauţie. Norocul este în sine ceva nemeritat.

— Ce răspuns onorabil, remarcă Lydia Wells.

— Şi adevărat, nădăjduiesc, spuse Moody.

— Aha, spuse văduva. Ne-am întors la „adevăr”.

Gascoigne o studiase pe Lydia Wells.

— Urmăreşte cum îi lucrează mintea, i se adresă el lui Moody. Într-o clipă se va năpusti la atac şi îţi va desfiinţa argumentul. Fii pregătit.

— Nici nu ştiu cum să mă pregătesc pentru a face faţă atacului, spuse Moody.

Gascoigne avea dreptate. Văduva ridică bărbia şi zise:

— Eşti adeptul religiei, domnule Moody?

— Sunt adeptul filozofiei, ripostă el. Acele aspecte ale religiei care pot fi numite filozofice mă interesează enorm; cele care nu pot fi numite astfel nu mă interesează.

— Înţeleg, spuse Lydia Wells. Din păcate, în cazul meu, lucrurile stau exact invers: doar acele filozofii care pot fi

considerate religii prezintă interes pentru mine.

La asta, Gascoigne râse de-a dreptul.

— Foarte bine, spuse el rotind admirativ degetul arătător. Asta e foarte bine.

Pe Moody îl amuza, fără să vrea, perspicacitatea văduvei, dar era decis să nu o lase să câştige teren.

— Se pare că nu avem prea multe lucruri în comun, doamnă Wells, spuse el. Dar sper că acest aspect nu va fi un impediment pentru o posibilă prietenie între noi.

— Suntem în dezacord în ceea ce priveşte substanţialitatea spiritelor, lucrul acesta l-am stabilit deja, zise Lydia Wells. Dar dă-mi voie să-ţi pun şi altfel întrebarea. Ce părere ai despre suflet – sufletul viu? Crezi că poţi „cunoaşte” o persoană care trăieşte, dacă spui că nu poţi „cunoaşte” o persoană care e moartă?

Moody reflectă la asta zâmbind. După câteva clipe, văduva continuă:

— Consideri că l-ai putea „cunoaşte” cu adevărat vreodată pe prietenul dumitale domnul Gascoigne, de pildă? Pe *el* poţi să îl vezi pe toate feţele?

Gascoigne se simţea foarte deranjat să fie folosit drept exemplu retoric, ceea ce şi spuse cu voce tare; văduva îi închise gura însă şi repetă întrebarea adresată lui Moody.

Moody se uită la Gascoigne. Realitatea era că el analizase foarte minuţios caracterul lui Gascoigne în cele trei săptămâni de când făcuse cunoştinţă cu el. Simţea că înţelegea orizontul şi limitele inteligenţei acestui om, capacitatea lui afectivă, substratul nenumăratelor lui expresii şi obiceiuri. Simţea, în ansamblu, că putea descrie foarte corect caracterul acestui om. Însă ştia că Lydia Wells voia să-i întindă o capcană, aşa că în final alese să răspundă foarte afabil, de fapt, repetând că el sosise în Hokitika doar de trei săptămâni şi că nu putea spera să îşi formeze o opinie corectă despre personalitatea lui Gascoigne într-un interval de timp atât de scurt. Un asemenea deziderat ambiţios necesita mai mult decât trei săptămâni de observaţie şi analiză.

— Domnul Moody a fost pasagerul domnului Carver, interveni Gascoigne. A sosit pe *Godspeed* exact în seara când vasul a eşuat la ţărm.

Moody simţi cum îl traversează un val de nelinişte auzind această dezvăluire. Se folosise de un nume fals când îşi cumpărase biletul de călătorie pe *Godspeed* şi nu voia să se afle că el sosise în Hokitika la bordul acelui vas, ţinând seama de ceea ce văzuse în cală – sau îşi imaginase că văzuse – în ceasurile dinainte ca barcul să naufragieze. Se uită la văduvă, căutând pe chipul ei o undă de îndoială sau de dumirire, ceea ce ar fi putut demonstra că ştiuse de strigoiul însângerat din cala corăbiei.

Dar Lydia Wells zâmbea.

— Da? spuse ea măsurându-l pe Moody din cap până-n picioare. Atunci înseamnă că domnul Moody este un om foarte comun, de fapt.

— Cum aşa? zise înţepat Moody.

Văduva râse.

— Eşti un om norocos care dispreţuieşte ideea de noroc, spuse ea. Din păcate pentru dumneata, domnule Moody, am întâlnit nenumăraţi bărbaţi de acest fel.

Până ca Moody să se poată gândi cum să riposteze, doamna Wells luă un clopoţel de argint, sună tare din el şi anunţă, pe o voce voalată şi aproape şoptită, totuşi foarte pătrunzătoare, că toţi cei care nu aveau bilet erau rugaţi să plece imediat, întrucât urma să înceapă şedinţa de spiritism.

VENUS ÎN VĂRSĂTOR

În care Sook Yongsheng uită să-şi ia banii; Lydia Wells devine isterică; şi noi primim un răspuns de pe tărâmul morţilor.

Cât de diferită era această adunare în comparaţie cu reuniunea clandestină care avusese loc la Hotelul Coroana în urmă cu trei săptămâni! Coroana găzduise un grup de doisprezece oameni, care, după sosirea lui Moody, a devenit un grup de treisprezece; aici, la Norocul Drumeţului, în camera din faţă, era adunat un grup de unsprezece, încercând să invoce un al doisprezecelea.

Charlie Frost, conform instrucţiunilor lui Joseph Pritchard, stătea cu ochii pe Lydia Wells, în timp ce aceasta îi conducea pe cei şapte deţinători de bilet în salonaşul unde Ah Sook şi Ah Quee, cu obrajii lucind sub machiajul unsuros, şedeau cu picioarele încrucişate sub corp, de o parte şi de cealaltă a căminului. Draperiile fuseseră trase la ferestrele încăperii, iar toate lămpile cu gaz, în afară de una, fuseseră stinse, învăluind salonaşul într-o licărire trandafirie. Deasupra acestei ultime lămpi fusese plasată o farfurie de tablă cu ulei de trandafiri pe un stativ metalic, iar lichidul, încălzit la căldura flăcării, umplea camera cu un plăcut parfum de roze.

Doamna Wells îi pofti pe bărbaţi să se aşeze pe scaunele care, în intervalul de timp în care ceilalţi musafiri plecaseră de la Norocul Drumeţului şi se risipiseră în noapte, fuseseră aranjate în formă de cerc în mijlocul camerei. Era multă nervozitate şi stânjeneală printre cei şapte oaspeţi când se aşezară. Unul dintre invitaţi chicotea piţigăiat; alţii rânjeau prosteşte şi îşi dădeau coate. Doamna Wells nu acordă nicio atenţie acestei agitaţii. Era ocupată să aranjeze cinci lumânări, în formă de stea, pe o farfurie, aprinzându-le apoi, una câte una. După ce aprinse lumânările şi stinse hârtiuţa răsucită cu care făcuse acest lucru, Lydia Wells se aşeză şi ea în cele din urmă şi spuse cu un glas care era dintr-odată şoptit şi confidenţial, că Anna Wetherell, în aceste câteva ceasuri, îşi pregătise mintea

pentru iminenta comuniune cu morţii. Nu trebuia să i se vorbească atunci când avea să îşi facă intrarea în salonaş, căci orice tumult, fie el cât de mic, putea să îi tulbure starea de spirit, fapt ce putea la rândul lui să tulbure percepţiile văduvei. Consimţea prezenta adunare să o ignore?

Prezenta adunare consimţi.

Consimţea prezenta adunare să sprijine în continuare percepţiile văduvei, menţinând o stare de receptivitate mentală pe toată durata evenimentului? Era de acord fiecare persoană din încăpere să îşi păstreze cugetul calm şi deschis, mădularele relaxate, respiraţia adâncă şi ritmică, atenţia perfect concentrată, aşa cum face un călugăr în timpul rugăciunii?

Confirmară şi acest lucru.

— Nu vă pot spune ce se va întâmpla în această cameră astă-seară, continuă văduva, cu aceeaşi voce de intimă complicitate. Poate că mobila va începe să se mişte. Poate că vom simţi adieri – suflul lumii subpământene, cum l-ar numi unii – când spiritele din jurul nostru vor fi deranjate. Poate că răposaţii vor vorbi prin gura celor vii. Sau poate se vor revela prin prezentarea unui indiciu.

— La ce vă referiţi când spuneţi „indiciu”? întrebă unul dintre mineri.

Lydia Wells se uită calmă la vorbitor.

— Uneori, spuse ea încetişor, şi din motive necunoscute nouă, morţii nu pot să vorbească. Atunci când se întâmplă aşa, ei aleg să comunice în alte feluri. Am asistat la o şedinţă de spiritism în Sydney, unde s-a întâmplat acest lucru.

— Şi cum a fost?

Privirea doamnei Wells se voală parcă, devenind sticloasă.

— O femeie fusese ucisă în propria-i locuinţă, spuse ea, în împrejurări care erau un pic misterioase. La câteva luni după moartea femeii, un grup select de adepţi ai spiritismului s-a întrunit în casa ei, ca să o contacteze.

— Dar cum a fost omorâtă?

— Câinele familiei a turbat, spuse Lydia Wells. În mod cu totul neobişnuit, animalul a atacat-o şi i-a sfâşiat beregata.

— Ce hidos!

— Sinistru.

— Împrejurările morţii ei erau dubioase, continuă văduva,

nu în ultimul rând din cauză că acel câine a fost împuşcat înainte ca oamenii legii să-l poată supune unei analize de specialitate. Dar cazul a fost închis, iar soţul femeii, înnebunit de durere, a părăsit casa şi s-a îmbarcat pe o corabie, plecând în lume. Peste câteva luni, o servitoare care fusese angajată la ei a discutat această chestiune cu un mediu. Am aranjat să ţinem o şedinţă de spiritism chiar în odaia în care această femeie fusese ucisă.

Un domn din grupul nostru – nu un mediu, dar o persoană renumită în cercurile de spiritism – avea la el în acea seară un ceas de buzunar. Ceasul era vârât în buzunarul de la vestă, cu lanţul prins de pieptul hainei. Îl întorsese din buton, ne-a asigurat el după aceea, înainte de a sosi acolo, iar ceasul funcţiona, oricum, cu foarte mare precizie. Ei bine, în acea seară – în timpul şedinţei de spiritism – s-a auzit un zbârnâit ciudat din vesta omului. L-am auzit toţi, întrebându-ne ce putea fi. Bărbatul a scos ceasul şi, spre uimirea lui, a văzut că pe cadran arăta acum ora unu şi trei minute. Ne-a repetat insistent căci întorsese ceasul la ora şase, iar în acel moment nu era nici ora nouă. Era exclus ca limbile ceasului să se fi deplasat singure atât de repede, iar el ştia sigur că nu avea cum să fi mişcat butonul. A încercat să-l învârtă, dar a constatat că butonul se înţepenise. Se stricase. De fapt, ceasul acela nu a mai funcţionat niciodată după aceea.

— Dar ce însemna asta? întrebă cineva. Ora unu şi trei minute.

Văduva coborî vocea.

— Puteam doar presupune, zise ea, că spiritul moartei încerca să ne spună ceva. Ora morţii ei, poate? Sau voia să ne prevină în privinţa altui incident? Vreun deces ce avea să survină?

Charlie Frost sesiză că respira sacadat.

— Ce s-a întâmplat pe urmă? şopti Nilssen.

— Am decis să stăm în camera aceea până la ora unu şi trei minute noaptea, spuse Lydia Wells. Ne-am gândit că spiritul ne invita, poate, să rămânem până la acea oră, când, eventual, urma să se întâmple ceva. Am aşteptat până s-a făcut ora unu; în tăcere, am aşteptat să treacă un minut... două minute... trei... şi atunci, exact în acel moment, s-a produs o bufnitură teribilă:

un tablou a căzut din cuiul în care fusese agăţat pe perete. Am întors toţi capul şi am văzut, pe locul unde fusese tabloul, o gaură în perete. Înţelegeţi, tabloul fusese pus acolo sus pentru a masca o gaură. Femeile din grup ţipau, era un vacarm general; puteţi să vă imaginaţi ce agitaţie se crease. Cineva a găsit un cuţit şi a scos tencuiala din jurul găurii – şi, ce să vezi, sub tencuială, în zidărie, era un glonţ.

Frost şi Nilssen schimbară rapid o privire. Povestea văduvei le reamintise amândurora de proiectilul care dispăruse fără urmă în dormitorul Annei Wetherell, la etajul Hotelului Gridiron.

— Cazul a fost rezolvat vreodată? întrebă cineva.

— O, da, spuse văduva. Nu voi intra în detalii – sunt prea multe –, dar puteţi să le căutaţi în ziare, dacă sunteţi curioşi. De fapt, femeia nu a fost atacată de câine, ci a fost ucisă de către soţul ei, care a împuşcat câinele şi, ca să mascheze crima, a sfârtecat beregata femeii.

Un zgomot confuz de glasuri stupefiate se răspândi în cameră.

— Da, spuse Lydia Wells. O adevărată tragedie. Elizabeth o chema pe femeie, nu-mi mai amintesc numele de familie. În fine, din fericire, atunci când cazul a fost redeschis, existau două indicii, de care poliţia a putut să se folosească: primul, femeia fusese ucisă cu un glonţ tras dintr-un revolver Colt Army; şi al doilea, momentul exact al morţii ei era ora unu şi trei minute noaptea.

Văduva tăcu un moment, apoi râse.

— Dar n-aţi venit astă-seară aici ca să mă auziţi pe mine depănând poveşti! spuse ea ridicându-se de pe scaun.

Din politeţe, câţiva dintre bărbaţii adunaţi acolo schiţară gestul să se ridice şi ei, dar văduva întinse mână, oprindu-i.

— Cu regret, trebuie să spun că pe lumea asta există nenumăraţi sceptici şi că, pe lângă fiecare om bun la suflet există alţi zece oameni care nu sunt deloc buni. Există, poate, printre voi persoane care vor încerca să nege tot ce se va întâmpla astă-seară aici sau care vor căuta să mă discrediteze. Vă invit pe toţi să priviţi în jurul vostru acum şi să vă asiguraţi că în această încăpere nu există niciun fel de trucuri, farse ori şiretlicuri. Ştiu la fel de bine ca voi că există nenumăraţi impostori în arta prezicerii viitorului, însă vă asigur că *eu* nu mă

număr printre ei, sublinie ea şi, desfăcând larg braţele, continuă: Puteţi vedea că nu ascund nimic asupra mea. Nu vă sfiiţi – sunteţi liberi să vă uitaţi.

Hlizindu-se amuzaţi, bărbaţii se foiau prin cameră, privind în jurul lor, cercetând plafonul, scaunele, lampa cu gaz de pe masă, lumânările, covorul de pe podea. Charlie Frost stătea cu ochii pe Lydia Wells, care nu părea deloc încordată. Dimpotrivă, se rotea în loc, demonstrând că ea nu ascunsese nimic prin fuste; apoi, dezinvoltă, se aşeză pe scaun, zâmbind radios în jurul ei. Culese o aţă de pe mânecă, aşteptând cuminte ca bărbaţii să îşi reia locurile.

— Excelent, spuse ea, când atenţia tuturor se focaliză asupra ei din nou. Acum, fiind cu toţii mulţumiţi şi pregătiţi, voi face mică lumina şi vom aştepta venirea Annei.

Se aplecă în faţă şi roti butonul lămpii cu gaz, cufundându-i pe toţi în atmosfera sumbră a lumânărilor. După câteva secunde de linişte, din spatele lor, se auziră trei bătăi în uşa salonaşului, iar Lydia Wells, încă ocupată cu lampa, strigă:

— Intră!

Uşa se deschise şi cei şapte bărbaţi întoarseră capul. Frost, uitând pe moment de instrucţiunile lui Pritchard, se uită şi el.

Anna stătea în cadrul uşii, privind în gol, cu ochi de strigoi. Purta aceeaşi rochie de doliu, pe care o primise în dar de la Aubert Gascoigne, dar, dacă la început s-ar fi putut spune că rochia nu-i venea bine, acum femeia arăta de-a dreptul jalnic îmbrăcată cu ea: rochia stătea ca pe gard. Talia, deşi adunată cât se putea de strâns, juca pe ea, iar gulerul de dantelă masca acum un piept aproape concav. Foarte palidă, avea o expresie sumbră. Cu ochii aţintiţi înainte, intră în cameră păşind lent şi se afundă în fotoliul liber din faţa Lydiei Wells.

„E lihnită de foame!” îşi zise Frost când Anna luă loc. Se uită spre Nilssen, vrând să-i prindă privirea, dar Nilssen se holba încruntat la Anna, cu un aer de profundă stupefacţie. Prea târziu, Frost îşi aminti de misiunea lui şi se întoarse spre văduvă, care, în scurtul răstimp în care fiecare bărbat se întorsese cu capul spre uşă, *făcuse* ceva. Da, în mod sigur făcuse ceva, din moment ce acum îşi netezea rochia cu un aer sfidător şi satisfăcut. Brusc, pe faţa ei apăruse o expresie energică. Ce făcuse? Ce modificase? În lumina aceea difuză,

nu-şi putea da seama. Frost se admonestă aspru în sinea lui pentru neglijenţa de a o fi scăpat de sub supraveghere. Acesta era exact genul de subterfugiu pe care Pritchard îl anticipase. Se jură să nu se mai uite în altă parte pentru tot restul serii.

Colţurile încăperii dispăruseră acum complet în întuneric. Singura lumină venea de la flacăra pâlpâindă a lumânărilor din centrul grupului, iar în jurul lor, cele unsprezece figuri căpătaseră o înfăţişare pământie şi fantomatică. Fără să-şi ia ochii de la faţa văduvei, Frost observă că, de fapt, cercul de scaune nu era perfect circular, ci semăna mai degrabă cu o elipsă, aranjată cu axa cea mai lungă în direcţia uşii şi cu Lydia instalată în capătul cel mai îndepărtat. Plasând scaunele în această configuraţie, văduva se asigurase că fiecare bărbat avea să se întoarcă spre uşă – şi *cu spatele* la ea – când venea Anna. Mda, se gândi Frost, dar chinezii văzuseră, pesemne, ce scamatorie făcuse ea în scurtul interval când Anna apăruse în uşă. Îşi propuse să nu uite să-i întrebe după ce se termina şedinţa de spiritism.

Membrii grupului se prinseră acum de mâini, conform instrucţiunii văduvei; apoi, în lumina tremurândă a lumânărilor, Lydia Wells oftă adânc, zâmbi şi închise ochii.

Văduva era pregătită să fie vizitată de spirite, dar aşteptarea se prelungea. Grupul rămase absolut tăcut timp de aproape douăzeci de minute, fiecare bărbat stând încremenit, respirând ritmic şi pândind vreun semn. Charlie Frost se uita fix la doamna Wells. Într-un târziu, aceasta începu să scoată un zumzet gros şi gutural. Zumzetul se intensifică, căpătând inflexiuni; în scurt timp, se puteau distinge cuvinte, unele absurde, altele recognoscibile doar după forma şi silabele lor. Acestea, la rândul lor, începură să se lege, formând propoziţii, implorări, comenzi; în cele din urmă, doamna Wells, arcuindu-şi spinarea, formulă rugămintea ei pentru lumea celor morţi: să dea drumul umbrei lui Emery Staines.

Ulterior, Frost avea să descrie scena care a urmat drept fie o „criză de isterie”, un „atac de apoplexie” sau o „convulsie prelungită”. Ştia că niciuna dintre aceste expresii nu era întru totul adecvată, deoarece niciuna nu putea reda cu exactitate teatralismul elaborat al jocului Lydiei Wells şi nici sentimentul de jenă profundă pe care l-a avut Frost, ca spectator. Doamna

Wells a strigat numele lui Staines, iarăşi şi iarăşi, cu intonaţia pierită a unei iubite părăsite, şi când nu a venit niciun răspuns, a început să fie agitată. Disperarea a atins paroxismul. Silabele se repetau gângav, copilăros. Capul îi cădea cu bărbia în piept, i se răsturna spre spate, cădea din nou pe piept. Convulsiile au început să atingă un fel de punct culminant. Respira din ce în ce mai repede, ca apoi, subit, totul să se oprească. Pleoapele i s-au deschis brusc.

Charlie Frost simţi împunsătura rece a unui nou disconfort: Lydia Wells se holba direct la el, iar expresia de pe faţa ei era de nerecunoscut – rigidă, lividă, cruntă. Apoi, flăcările lumânărilor începură să pâlpâie frenetic şi, în licărirea lor intensă, Frost sesiză că Lydia Wells nu se uita la el, ci dincolo de el, peste umărul lui, acolo unde Ah Sook îşi păstra poza orientală, în colţul camerei. Frost nici nu clipea, nu voia să o scape din ochi pe văduvă. Atunci, Lydia Wells scoase un sunet straniu. Ochii i se rostogoliră în cap. Muşchii de la gât începură să-i zvâcnească. Mişca bizar din buze, de parcă ar fi mestecat în gol. Apoi, cu o voce care nu era a ei, spuse:

— *Ngor yeu nei wai mut haak ngor dei gaa zuk ge ming sing tung wai waai ngor ge sing yu fu zaak. Mou leon nei hai bin, dang ngor co yun gaam cut lai, ngor yat ding wui wan dote nei. Ngor yeu wan nei bou sou...*

Pe urmă, s-a cutremurat din tot corpul şi s-a răsturnat lateral, prăbuşindu-se pe podea. Exact în acelaşi moment (Frost avea să discute cu Nilssen acest incident inexplicabil săptămâni de-a rândul după aceea), lampa cu gaz de pe masă a sărit violent într-o parte, căzând pe farfuria cu lumânări care fusese plasată alături. Această neplăcere nu ar fi trebuit să aibă urmări nedorite, întrucât globul de sticlă al lămpii nu s-a spart, şi nici gazul nu a curs afară, însă, în realitate, o flacără colosală a izbucnit subit, luminând cercul bărbaţilor din jur: întreaga suprafaţă a mesei luase foc.

În următorul moment, toţi s-au retrezit la viaţă. Cineva striga că trebuia stins focul. Unul dintre mineri a tras-o pe văduvă la o parte, ferind-o de flăcări, iar alţi doi au eliberat canapeaua; focul a fost înăbuşit cu şaluri şi pături; lampa a fost stinsă complet; toţi vorbeau în acelaşi timp. Charlie Frost, răsucindu-se în loc în bezna care se lăsase, văzu că Anna

Wetherell nu se clintise, iar expresia de pe faţa ei nu se schimbase. Vâlvătaia nu părea să o fi speriat câtuşi de puţin.

Cineva aprinse lampa.

— Asta era? Asta trebuia să se întâmple?

— Dar ea ce-a zis?

— Fă un pic de loc, vrei?

— Uh – ce mutre avem toţi la lumina asta!

— E ceva primitiv parcă...

— Verifică să respire.

— Trebuie să recunosc, nu mă aşteptam...

— Dar oare o fi însemnat ceva? Mă refer la ce-a zis. Sau a fost...

— Cert e că ăla nu era Emery Staines, mai mult ca sigur...

— Vreun alt spirit? Glăsuind prin...

— Doamne, dar lampa – să o ia din loc singură, aşa!

— Hai să-i întrebăm pe orezari. Hei! A fost pe chinezeşte?

— Dar crezi că te-au înţeles?

— A fost pe chinezeşte ce-a vorbit ea adineauri?

Dar Ah Quee nu părea să fi înţeles întrebarea. Unul dintre mineri se aplecă şi îl bătu pe umăr.

— Ce-a fost aia, ei? zise bărbatul. Era în chineză? A vorbit pe chinezeşte? Sau pe altă limbă?

Ah Quee întoarse o privire obtuză, fără să spună nimic. Cel care a răspuns a fost Ah Sook.

— Lydia Wells vorbeşte cantoneză, spuse el.

— Da? zise Nilssen curios, răsucindu-se în loc. Şi ce-a zis?

Ah Sook îl studie lung.

— Într-o zi eu vin înapoi şi te omor. Tu ai ucis un om. El a murit – aşa că mori şi tu. Eu vin înapoi şi te omor într-o zi.

Nilssen căscă ochii mari; următoarea întrebare îi pieri pe buze. Se întoarse spre Anna, care se uita la Ah Sook cu un aer oarecum perplex. Charlie Frost se încruntase.

— Şi unde-i Staines în toată chestia asta? se răsti unul dintre mineri. Ah Sook scutură din cap.

— Nu Staines, spuse el încetişor.

Subit, se ridică de pe pernă şi se duse la fereastră, stând cu braţele încrucişate la piept.

— Nu Staines? zise minerul. Atunci, *cine*?

— Francis Carver, spuse Ah Sook.

O explozie de indignare scutură adunarea.

— Francis Carver? Ce să caute el la o şedinţă de spiritism când nici măcar nu e mort? Păi, mare scofală, şi eu pot să vorbesc cu Carver dacă vreau: mă duc şi-i bat la uşă, simplu, nu?

— Dar Carver e la Palace, spuse un altul. La cincizeci de metri de-aici.

— Nu asta contează.

— Adică, nu poţi nega că s-a petrecut *ceva* ciudat...

— Puteam şi eu să vorbesc cu Carver, repetă minerul cu încăpăţânare. N-am nevoie de un mediu pentru asta.

— Cum rămâne cu lampa totuşi? Cum îţi explici ce s-a întâmplat cu lampa?

— A sărit prin cameră!

— Lampa a făcut *levitaţie*!

Ah Sook se crispă.

— Francis Carver, spuse el adresându-i-se lui Harald Nilssen. La Hotelul Palace?

Nilssen se încruntă – nu se putea ca Ah Sook să nu fi ştiut asta deja!

— Da, Carver stă la Palace, spuse el. Pe strada Revell. Clădirea aceea cu margini albastre, ştii care. Lângă prăvălia cu articole de fierărie.

— De cât timp? spuse Ah Sook.

Nilssen părea şi mai derutat.

— Păi, e acolo de trei săptămâni, spuse el coborând glasul. Din seara – ştii, de când *Godspeed* a eşuat la ţărm.

Ceilalţi bărbaţi continuau să discute aprins.

— Nu se cheamă că e şedinţă de spiritism, dacă nu vorbeşti cu morţii.

— Nu – când vorbeşti cu Carver, până la urmă mori *tu*!

Râseră cu toţii, apoi amicul minerului zise:

— Cam dubios totul, nu crezi? Ce-a fost – o şarlatanie?

Minerul căpos părea înclinat să-i dea dreptate, dar pe urmă aruncă o privire spre Lydia Wells. Văduva, foarte palidă la faţă, nu-şi recăpătase cunoştinţa. Cu gura întredeschisă, lăsând să se vadă licărirea unui molar şi o limbă uscată, îşi mişca ochii anemic sub pleoapele grele. Dacă se prefăcea, îşi zise minerul, se prefăcea extraordinar de bine. Numai că el plătise pentru o

comunicare cu Emery Staines. Nu plătise ca să audă o bălmăjeală de silabe chinezeşti şi să vadă apoi o femeie căzând leşinată. Păi, de unde putea el fi sigur că femeia vorbise pe chinezeşte? Ar fi putut foarte bine să vorbească pe păsăreşte. Chinezoiul putea fi în cârdăşie cu ea, care-l plătise probabil ca să-i susţină minciuna.

Dar minerul acesta era laş din fire, aşa că nu rosti cu voce tare aceste reflecţii interioare.

— Nu ştiu ce să cred, zise el în cele din urmă, dar în continuare ursuz.

— Păi, o întrebăm pe ea când îşi revine.

— Frank Carver vorbeşte *chineza*? întrebă un altul, cu o voce plină de îndoială.

— Face naveta până în Canton şi înapoi, ai uitat?

— S-a născut la Hong Kong.

— Da, dar ca să *vorbeşti* limba ca ei...

— Îţi vine să-ţi schimbi părerea despre el.

În acel moment, minerul care fusese trimis la bucătărie după nişte apă se întoarse cu un pahar, din care azvârli peste faţa Lydiei. Icnind, aceasta îşi reveni. Bărbaţii se îngrămădiră mai aproape, întrebând în cor, pe un ton neliniştit, dacă-i trecuse şi dacă acum se simţea bine, dar se scurseră câteva clipe până când văduva putu răspunde. Lydia Wells se uită confuză de la unul la altul; după un moment, reuşi chiar să râdă anemic. Însă râsul acesta era lipsit de siguranţa ei uzuală, iar atunci când un bărbat de lângă ea îi oferi un pahar cu coniac de Andaluzia, se văzu limpede că îi tremura mâna când l-a luat.

Sorbi din pahar, iar în momentele următoare i se puseră tot felul de întrebări – ce văzuse? Ce-şi amintea? Pe cine adusese? Luase legătura totuşi cu Emery Staines?

Răspunsurile ei decepţionaseră asistenţa. Nu-şi mai amintea absolut nimic din momentul în care a căzut în transă, ceea ce era ciudat, spunea ea, fiindcă de obicei ţinea minte foarte bine „viziunile” ei. Bărbaţii o descusură în continuare, dar degeaba; pur şi simplu, nu-şi mai amintea nimic. Când i se dezvăluise faptul că vorbise într-o limbă străină, destul de fluent şi de mult, se arătă sincer contrariată.

— Dar eu nu ştiu niciun cuvânt, măcar, în chineză, protestă ea. Sunteţi siguri? Şi orezarii au confirmat asta? Chineză

adevărată? Chiar sunteţi siguri?

Lucrul acesta fu confirmat cu multă perplexitate şi emoţie.

— Şi ce-i cu toată mizeria *asta*? zise ea arătând slăbită spre masa pârlită de foc şi spre resturile rămase după vâlvătaie.

— S-a răsturnat lampa, spuse unul dintre mineri. A căzut, pur şi simplu, aşa, de capul ei.

— Nu doar a căzut: a făcut *levitaţie*!

Lydia se uită la lampa cu gaz câteva clipe, apoi păru să se dezmeticească.

— *Bun!* zise ea săltându-se un pic pe canapea. Vasăzică am adus stafia unui chinez!

— Eu n-am plătit pentru asemenea interferenţe, zise minerul căpos.

— Nu, spuse împăciuitoare Lydia Wells. Nu, bineînţeles că nu pentru asta ai plătit. Sigur, trebuie să vă dăm înapoi *toţi* banii pe bilete... Dar spuneţi-mi: ce cuvinte am rostit, de fapt?

— Ceva legat de un omor, zise Frost, care continua să o studieze cu mare atenţie. Ceva legat de o răzbunare.

— Extraordinar! spuse doamna Wells, care părea impresionată.

— Ah Sook zicea că era în legătură cu Francis Carver, spuse Frost.

Doamna Wells se făcu albă la faţă, tresărind violent.

— Care au fost cuvintele – exact cuvintele?

Minerii se uitară în jur, dar îl zăriră doar pe Ah Quee, care le întoarse o privire împietrită, fără să vorbească.

— El nu ştie englezeşte.

— Dar unde-i celălalt?

— Unde-a dispărut?

Ah Sook se extrăsese din grup în urmă cu câteva minute, ieşise din cameră şi se dusese în vestibul atât de încet, încât nimeni nu observase plecarea lui. La aflarea veştii că Francis Carver se întorsese în Hokitika – mai mult chiar, că era în Hokitika de *trei săptămâni* deja –, un val de emoţii îi năpădise sufletul, aşa că, dintr-odată, simţise nevoia să fie singur.

Se rezemă de balustrada verandei şi privi afară, în lungul străzii Revell, până spre chei. Şirul ordonat de felinare încadra strada în două fâşii de lumină, care se contopeau, într-o înceţoşare galbenă, la vreo două sute de metri mai la sud;

globurile de sticlă ale lămpilor străluceau atât de intens, încât ai fi zis că pe mijlocul drumului era ca în amiaza mare, în timp ce umbrele uliţelor lăturalnice păreau şi mai negre, prin contrast. Doi beţivani trecură împleticindu-se prin dreptul lui, ţinându-se strâns de mijloc. O târfă veni din cealaltă direcţie, cu fustele adunate sus, peste genunchi. Se uită curioasă la el, iar Ah Sook, după o clipă de vid mental, îşi aminti că avea faţa zugrăvită exagerat, colţurile ochilor alungite cu cărbune gros şi obrajii rotunjiţi cu fard alb. Femeia îl strigă, dar el clătină din cap, iar ea îşi văzu de drum. De undeva din apropiere, veni brusc un vuiet de râsete şi aplauze.

Ah Sook îşi strânse buzele între dinţi. Vasăzică, Francis Carver se întorsese la Hokitika din nou. Nu avea de unde să ştie, desigur, că fostul lui asociat locuia într-o colibă în Kaniere, la nici opt kilometri distanţă! Carver nu era omul care să accepte un risc, dacă putea elimina complet ameninţarea acelui risc. În acest caz, se gândea chinezul, poate că el, Ah Sook, avea avantajul de partea lui. Îşi încleştă din nou dinţii, apoi, după o clipă, scutură din cap: nu. Lydia Wells îl recunoscuse în acea dimineaţă. Nu se putea să nu-i fi comunicat imediat această informaţie lui Carver.

Înăuntru, conversaţia revenise la subiectul lămpii cu gaz, un truc pe care Ah Sook îl considera deja derizoriu. Lydia Wells strecurase un fir de aţă peste butonul lămpii, în clipa în care se aplecase să stingă lumina. Firul de aţă avea aceeaşi culoare ca rochia ei, iar celălalt capăt era fixat pe încheietura mâinii văduvei, înspre interior. Când ar fi smucit mai tare din mâna dreaptă, lampa ar fi căzut peste lumânări. Măsuţa pe care erau lumânările aprinse fusese unsă cu ulei de parafină, care avea calitatea de a fi deopotrivă inodor şi incolor, astfel încât, pentru cineva din afară, masa putea părea doar frumos lustruită; la primul contact direct cu o flacără însă suprafaţa mesei lua foc. Totul era o înscenare, o mascaradă. Doamna Wells nu intrase nicidecum în legătură cu tărâmul morţilor, iar cuvintele rostite de ea nu erau cuvintele vreunui mort. Ah Sook ştia asta, fiindcă acelea *erau* cuvintele lui.

Târfa rămăsese în mijlocul drumului, strigând acum spre bărbaţii de pe veranda de vizavi şi ridicându-şi volanele fustei un pic mai sus. Bărbaţii îi răspunseră în cor, iar unul dintre ei

sări să-i facă o reverenţă, în glumă. Ah Sook îi urmărea cu un aer indiferent. Se minuna de strania putere a isteriei femeieşti, se mira cum de Lydia Wells putuse să ţină minte exact cuvintele lui după atâţia ani de zile. Ştia că Lydia Wells nu vorbea graiul cantonez. Şi-atunci, cum de reuşise să ţină minte perfect ce spusese el atunci, amintindu-şi până şi intonaţia vocii lui? *Asta* chiar era nefiresc, se gândea Ah Sook. Fiindcă, în timpul „viziunii” ei, ai fi putut jura că era originară din Canton.

Pe stradă, bărbaţii îşi numărau şilingii din buzunare, în timp ce prostituata stătea lângă ei. Se auzi un şuierat de fluier din apropierea cheiului, apoi un strigăt de avertizare de la sergentul de serviciu, urmat de tropăit de paşi apropiindu-se în fugă. Sub privirile lui Ah Sook, bărbaţii se împrăştiară imediat. Apoi Ah Sook luă o hotărâre în gând.

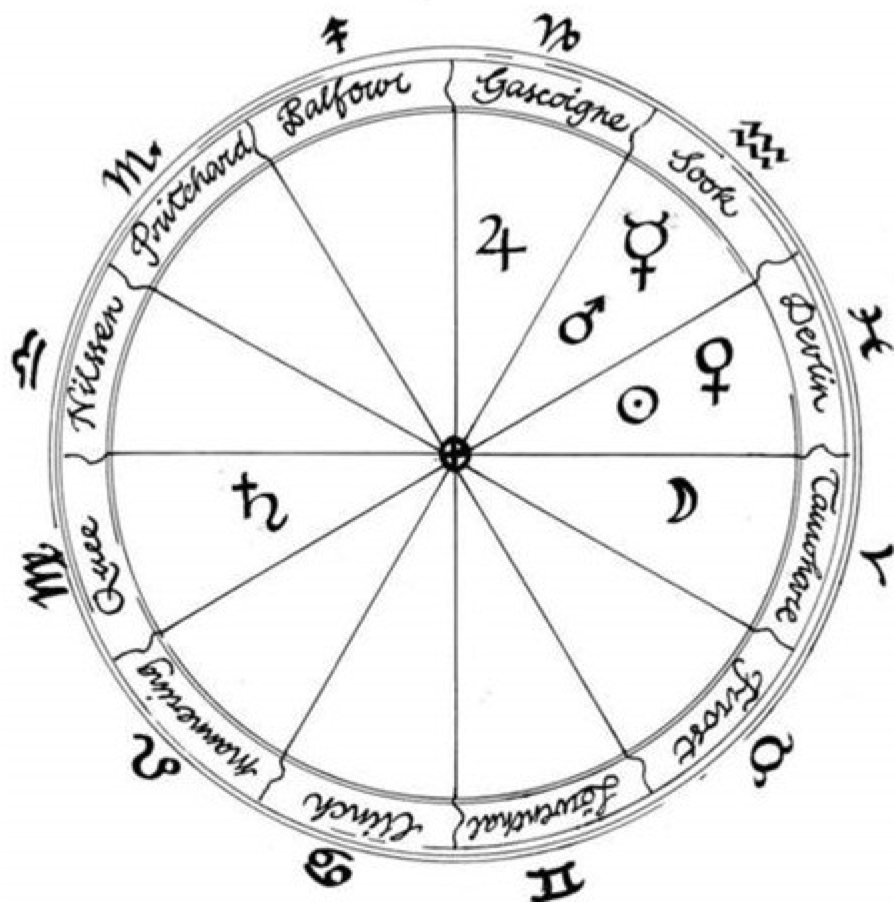
Se va întoarce în Kaniere chiar în acea seară, îşi va lua toate lucrurile din colibă şi va pleca pe dealuri, în sus. Acolo se va consacra întru totul sarcinii de a răscoli pământul. Va economisi fiecare firicel de aur pe care îl va găsi şi va trăi cât mai modest cu putinţă până va fi acumulat un total de cinci uncii de aur. Nu va mai fuma opiu până când nu va fi strâns cele cinci uncii; nu va mai bea, nu va mai juca la tripou; va mânca doar cele mai ieftine şi mai obişnuite alimente. Însă, în momentul când îşi va atinge ţinta, se va întoarce în Hokitika. Va schimba metalul la banca Grey & Buller. Se va duce apoi la prăvălia lui Tiegreen, unde-i va pune pe tejghea biletul de la bancă. Va cumpăra un set de cartuşe, o cutie cu praf de puşcă negru şi o armă de foc. Pe urmă, se va duce la Hotelul Palace, va urca scările, va deschide uşa lui Carver şi îi va lua viaţa. Şi după aceea? Ah Sook răsuflă lung din nou. După aceea, nimic. După aceea viaţa sa îşi va fi împlinit cercul destinului, iar el va putea să se odihnească în sfârşit.

PARTEA A TREIA

CASA ZĂDĂRNICIRII DE SINE

20 MARTIE 1866

42° 43’ 0” SUD 170° 58’ 0” EST

MERCUR ÎN VĂRSĂTOR

În care Moody transmite nişte informaţii vitale, iar Sook Yongsheng îi oferă un dar.

În 20 martie, Walter Moody se sculă cu noaptea în cap, sună să i se aducă apă caldă şi se spălă stând în picioare la fereastră, de unde putu urmări, peste acoperişuri, cum cerul albastru-închis, dinainte de revărsatul zorilor, pălea treptat făcându-se cenuşiu, apoi bleu, iar după aceea minunat de auriu ca un gălbenuş proaspăt – până atunci era şi el gata îmbrăcat; pe urmă, coborând scările, strigă din mers să i se aducă pâinea prăjită unsă cu unt şi ouăle fierte tari. În drum spre restaurant, zăbovi pe culoar, aplecându-se cu urechea lângă uşa unei camere încuiate, situate la baza scărilor. Ascultând atent câteva clipe, percepu un zgomot ritmic şi hârâit, după care, satisfăcut că personajul din cameră dormea încă buştean, îşi văzu mai departe de drum.

Restaurantul Hotelului Coroana era pustiu, în afară de prezenţa intermitentă a bucătarului, care îşi înăbuşi un căscat când îi aduse lui Moody ceainicul fierbinte şi un alt căscat când veni cu ediţia de dimineaţă a ziarului *West Coast Times,* cu paginile uşor jilave de la umezeala de peste noapte. Moody frunzări ziarul în timp ce mânca. Prima pagină era compusă în principal din anunţuri republicate. Băncile se întreceau oferind rate de dobândă competitive, fiecare promiţând cel mai bun preţ pentru aur. Hotelierii se lăudau care mai de care cu avantajele excepţionale ale localurilor lor. Băcanii şi angrosiştii înşirau un inventar complet al mărfurilor lor, iar ştirile de navigaţie raportau ce pasageri plecaseră de curând şi ce pasageri sosiseră de curând. A doua pagină a ziarului era ocupată de o recenzie lungă şi cam veninoasă a ultimei premiere de la Prinţul de Wales („de un gust atât de îndoielnic, încât – fiind sub orice critică – face inutilă orice critică”), plus câteva corespondenţe de la diverşi zvonişti despre terenurile aurifere din nord. Terminând de mâncat al doilea ou, Moody trecu la anunţurile sociale, unde ochii îi căzură pe două nume

cunoscute lui. O ceremonie modestă fusese plănuită. Nicio dată nu fusese stabilită încă. Nu avea să urmeze nicio lună de miere. Cărţile de vizită şi diversele felicitări puteau fi adresate pe numele viitorului mire, care era cazat la Hotelul Palace.

Moody se încruntă împăturind ziarul, se şterse la gură şi se ridică de la masă – însă nu logodna, nici faptul că fusese anunţată, era ceea ce îl frământa în timp ce urca scările ca să-şi ia pălăria şi haina, ci adresa indicată pentru primirea corespondenţei.

Căci Moody ştia foarte bine că Francis Carver nu mai locuia la Hotelul Palace. Camera lui de la Palace rămăsese la fel ca înainte, cu redingota atârnată în dulap, cufărul aşezat la picioarele patului şi aşternuturile în neorânduială. Continua să ia micul dejun în restaurantul Palace în fiecare dimineaţă şi să bea whisky în salonul de la Palace în fiecare seară. Plătea în continuare costul cazării, pe care proprietarul Hotelului Palace îl încasa, – din câte îşi putuse da seama Moody – fără să ştie că oaspetele lui cel mai faimos achita două lire săptămânal pentru o cameră pe care nu o ocupa. Lumea nu avea habar că Francis Carver dormea noaptea în altă parte şi, dacă nu ar fi fost hazardul conjuncturii, nici Moody nu ar fi aflat, poate, că, după seara în care avusese loc şedinţa de spiritism a văduvei, Carver dormise în fiecare noapte la Coroana, într-o odăiţă de lângă bucătărie, de unde putea vedea nestingherit în lungul drumului cu hârtoape care venea de la Kaniere.

La ora şapte şi jumătate, Moody păşea deja hotărât pe Gibson Quay, înspre est, purtând o pălărie moale cu boruri late, pantaloni galbeni de moleschin, cizme de piele până la genunchi şi o scurtă de stofă neagră peste o cămaşă de dril gri. În ultima vreme, îmbrăca această costumaţie şase zile din şapte, spre marele amuzament al lui Gascoigne, care îl întrebase nu o dată de ce renunţase la brâul roşu de pirat, care ar fi completat de minune acea ţinută vestimentară.

Moody îşi adjudecase un lot de exploatare minieră situat suficient de aproape de Hokitika încât să poată rămâne cazat în continuare la Hotelul Coroana. Acest aranjament îi diminua drastic câştigurile săptămânale, însă i se părea mai comod decât să doarmă într-un cort sub cerul liber, o experienţă la care se încumetase o singură dată, spre marele lui disconfort. Îi lua o

oră şi douăzeci de minute să ajungă pe jos la lotul lui de lângă Hokitika; până la ora nouă, în fiecare dimineaţă, aşadar, el era deja la şaitrocul lui de pe malul râului, umplând găleţi cu apă, fluierând şi scoţând nisip cu lopata.

În realitate, Moody nu era un prospector prea îndemânatic: mai degrabă visa la bulgări de aur decât cernea pietrişul în căutarea firicelelor de metal sclipitor. De prea multe ori, nisipul conţinând minereul preţios îi scăpa prin sita de la fundul şaitrocului, fiind luat de apă; alteori se întâmpla să golească şaitrocul de două ori la rând, fără să găsească niciun grăunte de aur. Ce scotea el acolo era o nimica toată, în sensul că suma totală a venitului său săptămânal era mai mult sau mai puţin egală cu suma totală a cheltuielilor lui săptămânale, însă era o situaţie în care nu putea să mai trăiască. Ştia că ar fi trebuit să dea curs sfaturilor uzuale şi să se asocieze cu un ortac sau chiar cu un grup mai mare. Şansa de a găsi aur se dubla în parteneriat cu altcineva, şi cu atât mai mult şansele se multiplicau în echipe de cinci sau şapte, sau nouă mineri. Dar era prea mândru pentru a accepta aşa ceva. Persevera, aşadar, de unul singur, imaginându-şi ceas de ceas, bulgărele de aur cu care ar fi putut să-şi făurească o altă viaţă. Noaptea, visele lui începură să sclipească amăgitor, iar când era treaz, ajunsese să vadă licăriri de lumină în cele mai neverosimile locuri, încât, de multe ori, trebuia să se mai uite o dată, să clipească des sau să strângă pleoapele câteva secunde.

Păşind peste râuleţul care forma hotarul de nord al lotului său, Moody rămase surprins văzând printre tufişuri conturul pal al unui cort şi, alături, rămăşiţele unui foc. Încremeni locului. Îndeobşte, minerii din Hokitika îşi petreceau sfârşitul de săptămână în oraş, întorcându-se pe teren abia luni dimineaţa, cel mai devreme. De ce minerul acesta făcea notă aparte? Şi ce căuta, de fapt, pe bucata de pământ a altcuiva?

— Hei, salutare, strigă Moody, vrând să-l trezească pe intrusul din cort. Salutare!

Imediat, din cort se auzi un mârâit, urmat de mişcări haotice.

— Scuze, îngăimă un glas. Multe scuze... multe scuze...

Un cap de chinez, buimac de somn, apăru în deschizătura cortului.

— Nu deranj, zise el. Multe scuze.

— Domnul Sook? zise Moody.

Ah Sook miji ochii la el.

— Eu sunt Walter Moody, spuse acesta punându-şi mâna peste inimă. Dumneata... ăăă... dumneata mă mai ţii minte?

— Da, da, zise Ah Sook frecându-se cu pumnul la ochi.

— Mă bucur, zise Moody. Acesta este lotul meu, ştii: de la acest râuleţ până la ţăruşii aceia galbeni de pe latura sudică.

— Multe scuze, repetă Ah Sook. N-am făcut niciun rău.

— Nu, sigur, spuse Moody. În orice caz, domnule Sook, îmi face plăcere să te văd. Absenţa dumitale din Kaniere a fost remarcată de foarte mulţi oameni. Inclusiv de mine. Şi sunt foarte încântat să te văd – foarte încântat, nu sunt deloc supărat. Ne-a fost teamă să nu ţi se fi întâmplat ceva.

— Nu deranj, spuse minerul independent. Cortul doar. Nu deranj.

Şi dispăru înăuntru.

— Văd că nu ai provocat niciun deranj, spuse Moody. Este în regulă, domnule Sook: nu mă supăr că ţi-ai pus cortul aici! Nu mă supăr deloc!

Ah Sook ieşi de-a buşilea din cort, punându-şi tunica în timp ce se ridica.

— O să plec, spuse el. Cinci minute.

Şi ridică cinci degete.

— E în regulă, spuse Moody. Poţi dormi aici dacă vrei; pe mine nu mă deranjează deloc.

— Noaptea trecută doar, spuse Ah Sook.

— Da, dar dacă vrei să dormi în cort aici şi la noapte, eu n-am nimic împotrivă, zise Moody.

Atitudinea lui alterna între o falsă veselie şi un aer de condescendenţă stângace, ca atunci când încerci să vorbeşti cu copilul altcuiva.

— Nu diseară, spuse Ah Sook apucându-se să-şi strângă cortul.

Trăgând pânza încă umedă de rouă de pe funia peste care fusese drapată, dezgoli pătratul de pământ turtit unde îşi petrecuse noaptea; pătura de lână, răsucită, care păstra încă amprenta corpului său; o oală plină cu nisip; punguţa din piele pentru bani; un şaitroc de tablă; o plasă din aţă împletită

conţinând ceai, făină şi câţiva cartofi scofâlciţi; o boccea de drum, cum aveau toţi pe-acolo. Moody, aruncând o privire asupra acestui modest inventar, se simţi înduioşat.

— Auzi, domnule Sook, spuse el. Unde ai fost, de fapt, în ultima perioadă? A trecut o lună întreagă de la şedinţa de spiritism, timp în care nimeni n-a mai ştiut nimic de dumneata.

— Minerit, spuse Ah Sook turtind la piept pânza de cort împăturită.

— Ai dispărut fără urmă imediat după şedinţa de spiritism, continuă Moody. Ne gândeam că, Doamne fereşte, ai luat-o şi dumneata pe urmele bietului domn Staines! Nimeni n-a înţeles ce te-a făcut să dispari aşa, dintr-odată!

Ah Sook, care nu terminase de împăturit pânza de cort, se opri brusc.

— Domnul Staines a venit înapoi?

— Nu, din păcate, spuse Moody. Este dat dispărut în continuare.

— Şi Francis Carver?

— Carver e tot în Hokitika.

Ah Sook mişcă din cap, ca unul care ştia deja răspunsul.

— La Hotelul Palace.

— Păi, de fapt, nu, spuse Moody, încântat că i se oferise ocazia să adopte un ton complice. Francis Carver a început să doarmă la Hotelul Coroana. Pe furiş. Nimeni nu ştie că el stă acolo, asta fiindcă păstrează aparenţele, pretinzând că ar fi cazat în continuare la Palace, adică plăteşte costul pentru casă şi masă proprietarului hotelului, ocupând chipurile camera ca înainte. Dar doarme în fiecare noapte la Coroana. Vine târziu, după ce se înserează, şi pleacă foarte devreme. Ştiu asta fiindcă eu locuiesc tot acolo, în camera de la etaj.

Ah Sook îl fixa cu o privire pătrunzătoare.

— Unde?

— Camera lui Carver? Sau a mea?

— Carver.

— Carver doarme într-o odaie de lângă bucătărie, la parter, spuse Moody. E cu faţa spre est. Foarte aproape de fumoar, unde ne-am întâlnit noi prima oară.

— O odaie modestă, spuse Ah Sook.

— Foarte modestă, îi dădu dreptate Moody. Dar are o

vedere excelentă în lungul drumului care vine de la Kaniere. Stă la pândă. Pândeşte să nu vii dumneata.

Walter Moody nu ştia, practic, nimic despre răfuiala lui Ah Sook cu Francis Carver, căci Ah Sook nu avusese prilejul, la Hotelul Coroana, să povestească amănunţit despre asta, iar de-atunci oricum nu mai fusese văzut, în afară de apariţia lui la Norocul Drumeţului în urmă cu o lună. Moody dorea enorm să afle toate amănuntele, dar deşi se străduise să se documenteze şi să obţină informaţii – devenise expert în a întoarce, discret, o conversaţie banală într-o discuţie pe o temă care îl interesa pe el –, ceea ce ştia în continuare se limita la lucrurile pe care le aflase în fumoarul de la Coroana, şi anume că era vorba despre opiu, crimă şi intenţia de răzbunare. Ah Quee era singurul om căruia Ah Sook îi relatase povestea pe de-a-ntregul, dar el, din păcate, cunoscând atât de puţin limba, nu putea relata nici unui vorbitor de engleză tot ceea ce aflase.

— În fiecare noapte, la Hotelul Coroana? spuse Ah Sook. Diseară?

— Da, va fi acolo diseară, zise Moody. Dar abia după ce se întunecă bine, aşa cum ţi-am spus deja.

— Nu Palace.

— Nu, nu la Palace, zise Moody. A schimbat hotelul.

— Da, spuse Ah Sook cu un aer grav. Înţeleg.

Se duse să desfacă nodul funiei de unde o legase pe creanga unui copac.

— Cine era el? întrebă Moody. Omul ucis.

— Tatăl meu, răspunse Ah Sook.

— *Tatăl* dumitale, repetă Moody. Şi cum a fost ucis? întrebă el după câteva clipe. Adică... iartă-mă, dar... cum s-a întâmplat?

— Acum multă vreme, spuse Ah Sook. Înainte de război.

— Războaiele opiului, spuse Moody îmbiindu-l să continue.

— Da, zise Ah Sook, dar nu continuă.

Se apucă să înfăşoare funia, folosindu-şi antebraţul drept mosor.

— Cum s-a întâmplat? insistă Moody.

— Profit, explică sec Ah Sook.

— Profit de ce fel?

În mod limpede, Ah Sook considera că întrebarea era foarte stupidă; sesizând reacţia interlocutorului său, Moody se grăbi să

întrebe altceva:
— Adică, vreau să spun, tatăl dumitale se ocupa de comerţul cu opiu, ca dumneata?
Ah Sook nu spuse nimic. Îşi extrase antebraţul din bucla de funie înfăşurată, o răsuci în formă de opt şi o legă bine de boccea. După aceea, se aşeză pe vine din nou, îl privi cu răceală pe Moody câteva clipe, apoi se aplecă în faţă şi trase un scuipat pe jos, cu un aer foarte îndârjit.
Moody se trase înapoi.
— Iartă-mă, murmură el. Nu trebuia să mă bag în sufletul dumitale.
Walter Moody nu spusese absolut nimănui că Crosbie Wells era fratele bastard al politicianului Lauderback. Luase decizia, în orele ce au urmat acestei descoperiri, că nu era treaba lui să transmită mai departe această informaţie, care pe el nu-l privea nicidecum. Motivele pentru această tăcere ţineau de convingerile lui profunde, deşi i-ar fi fost dificil să le articuleze explicit. Un om nu trebuie să dea socoteală pentru faptele familiei lui. Era greşit să dai publicităţii corespondenţa personală a unui om, fără consimţământul acestuia. Şi el nu voia să fie cel care divulga acele lucruri. Dar aceste motive, chiar şi luate împreună, nu cuprindeau întregul adevăr, şi anume faptul că Moody se comparase cu ambii bărbaţi de nenumărate ori în ultima lună, simţind o profundă afinitate cu fiecare dintre ei, deşi în moduri foarte diferite: cu bastardul, pentru disperarea lui; cu politicianul, pentru orgoliul lui. Această dublă comparaţie devenise ţinta obişnuită a meditaţiilor lui zilnice, în timp ce stătea în apa rece a râului, prefirând printre degete bulgări de ţărână şi grăunţe de minereu.
Ah Sook îşi îndesă restul lucrurilor în boccea, apoi se aşeză pe ea ca să-şi lege bocancii.
Moody nu se mai putea abţine.
— Ştii că vei fi spânzurat, explodă el. Dacă îl omori pe Carver, vei fi spânzurat. Te vor omorî, domnule Sook, dacă dumneata îl omori pe el, indiferent ce motiv ai avea.
— Da, spuse Ah Sook. Înţeleg.
— Nu va fi o judecată dreaptă, nu pentru dumneata.
— Nu, admise Ah Sook.
Perspectiva aceasta nu părea să-l sperie. Se aşeză în

genunchi lângă foc, luă o crenguţă şi începu să scormonească în pământul ud pe care îl pusese peste tăciuni în seara precedentă. Sub pământ, cărbunii erau calzi încă, negri ca sângele închegat printre smocuri de păr.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Moody uitându-se la el Vrei să-l împuşti?

— Da, zise Ah Sook.

— Când? spuse Moody.

— Diseară, răspunse Ah Sook. La Hotelul Coroana.

Părea să caute ceva sub cărbuni, săpând mai departe. La un moment dat, băţul nimeri în ceva dur. Folosind capătul crenguţei pe post de pârghie, extrase obiectul din groapă, azvârlindu-l pe iarbă: era o cutiuţă de tablă pentru ceai, înnegrită de funingine. Ca să nu se frigă, Ah Sook îşi înfăşură mâna în capătul mânecii şi luă cutia de jos.

— Ia să vedem cu ce arme te lauzi, spuse Moody.

Ah Sook ridică privirea.

— Haide, arată ce arme ai, zise Moody dintr-odată înfierbântat la faţă. Există pistoale şi pistoale, domnule Sook; trebuie să ştii cu ce să mănâncă praful de puşcă, vorba lui taică-meu.

Rar se întâmpla să îl citeze de faţă cu alţii pe tatăl lui, expresiile lui Adrian Moody fiind, în general, neadecvate pentru o conversaţie civilizată, şi, oricum, Walter Moody evita îndeobşte să pomenească de el.

— Cumpăr un pistol, spuse Ah Sook.

— Bun, spuse Moody. Unde e?

— Nu încă, zise Ah Sook.

— Nu l-ai cumpărat încă?

— Azi, spuse Ah Sook.

Deschise cutiuţa şi turnă în palmă o grămăjoară de firicele aurii. Moody îşi dădu seama că Ah Sook îngropase pesemne cutia în pământ, sub foc, de teamă să nu fie jefuit peste noapte.

— Ce fel de pistol vrei să cumperi?

— De la Tiegreen, spuse el şi, cu mâna liberă, îşi luă punguţa de bani.

— Ce fabricaţie, mă refeream. Ce gen?

— De la Tiegreen, repetă Ah Sook.

Desfăcu punguţa cu degetele de la o mână şi transferă

aurul în ea.

— Ăsta e numele patronului prăvăliei, zise Moody. Ce *fel* de pistol vrei să cumperi? Te pricepi la arme de foc?

— Ca să-l împuşc pe Francis Carver, spuse Ah Sook.

— Nu e bun ce poţi să iei de la Tiegreen, spuse Moody scuturând din cap. De-acolo iei o puşcă de vânătoare… sau o puşcă de alt fel… dar nu găseşti un pistol bun. Ţie îţi trebuie o armă militară. Nu poţi ucide un om cu orice fel de glonţ, pricepi, şi atâta ţi-ar mai lipsi, să faci treaba pe jumătate! Zău aşa, domnule Ah Sook, nu se poate! Un pistol nu e o bucată de fier… la fel cum un cal nu e doar un… mijloc de transport, spuse el, cu o comparaţie cam nereuşită.

Ah Sook nu răspunse. El alesese prăvălia cu articole de fierărie, unde patron era Tiegreen, din două motive: primul, fiindcă magazinul era situat lângă Hotelul Palace; şi al doilea, fiindcă prăvăliaşul îi simpatiza pe chinezi. Primul considerent nu mai conta, desigur, însă al doilea considerent era foarte important: Ah Sook plănuise să-l roage pe domnul Tiegreen să-i încarce el arma, în prăvălie, astfel încât fapta să poată fi săvârşită chiar în aceeaşi zi. El nu trăsese niciodată cu pistolul. Cunoştea, în principiu, cam cum funcţiona totul şi, în plus, presupunea că nu era o deprindere care să necesite prea mult antrenament.

— Du-te la magazinul de pe strada Coloniei, spuse Moody. Exact lângă Deutsches Gasthaus. Clădirea cu acoperişul care se vede în spatele falsei faţade. Nu au pictat însă firma, proprietari sunt Brunton, Solomon & Barnes, şi trebuie că ţin deschis deja. Când ajungi acolo, cere un Kerr Patent. Nu te lăsa păcălit să-ţi vândă orice: e un revolver militar britanic, foarte solid, şi o să-ţi faci treaba cu el. Un Kerr Patent dintr-ăsta costă fix cinci lire sterline. Dacă îţi cer pe el mai mult de cinci lire, se cheamă hoţie.

— Cinci lire? zise Ah Sook uitându-se la aurul din punguţa lui de piele, mirat că un pistol putea fi cumpărat la un preţ atât de convenabil, fiindcă el auzise că ar costa cel puţin de două ori mai mult. Kerr Patent, repetă el, ca să ţină minte. Strada Coloniei. Mulţumesc, domnule Moody.

— Ce ai de gând să faci, după ce fapta e săvârşită? întrebă Moody. Când Carver e mort? Te duci să te predai? Încerci să fugi

de poliţie?

Dintr-odată, îl cuprinsese o emoţie absurdă.

Dar Ah Sook scutură doar din cap. Strânse baierele pungii şi apoi o înfăşură strâns într-o cârpă. În cele din urmă, se ridică, îşi aruncă bocceaua pe umăr şi vârî cu grijă în buzunar obiectul împachetat.

— Lotul acesta, spuse el gesticulând. Bani puţini doar. Foarte puţin aur.

— Da, ştiu, spuse Moody fluturând din mână a lehamite.

— Nu comori aici, zise Ah Sook.

— Nu comoară „bilet-spre-casă”, spuse Moody dând din cap. Nu-i nevoie să-mi spui, domnule Sook: ştiam şi eu realitatea asta.

Ah Sook se uită lung la el.

— Du-te în nord, spuse el. Nisipuri negre. Foarte norocos în nord. Aici, nu pepite de aur. Prea aproape de oraş.

— Charleston, spuse Moody. Da. Poţi face avere la Charleston, am auzit şi eu.

Ah Sook încuviinţa din cap.

— Nisipurile negre, spuse el.

Păşi în faţă, iar Moody văzu că ţinea cutia de ceai, înnegrită de funingine, cu amândouă mâinile. I-o oferi lui, iar Moody, surprins, întinse mâinile şi o primi. Ah Sook nu dădu drumul imediat darului său: se înclină adânc peste el, iar Moody, imitându-l, se înclină de asemenea.

— Juk neih houwahn, spuse Ah Sook, dar nu dădu nicio traducere, şi nici Moody nu întrebă ce însemnau acele cuvinte. Îndreptându-şi spatele, cu cutiuţa de tablă în mână, îl petrecu din ochi pe minerul independent, care pornise spre oraş.

SOAREL E ÎN PEŞTI

În care Anna Wetherell rămâne surprinsă de două ori; Cowell Devlin intră la bănuieli; şi actul de donaţie dobândeşte o nouă semnificaţie.

Ceea ce a fost întrezărit în Vărsător – ceea ce cu mintea a fost plăsmuit, crezut, prorocit, prezis, bănuit şi anunţat – se manifestă în Peşti. Acele viziuni solitare care, doar cu o lună înainte, aparţineau numai visătorului, vor căpăta acum forma şi substanţa realului. Am fost de noi înşine făcuţi şi ne vom fi nouă înşine sfârşitul.

Şi după Peşti? Din pântec, naşterea însângerată. Noi nu ţinem urma: nu putem traversa de la final spre început. Berbecul nu va admite un punct de vedere colectiv, Taurul nu va renunţa la subiectiv. Gemenii au un cod exclusiv. Racul caută o sursă, Leul – un scop, iar Fecioara – un plan; dar acestea sunt proiecte întreprinse solitar. Doar în al doilea act al zodiacului vom începe şi noi să ne dezvăluim: în Balanţă, ca un concept; în Scorpion, ca o trăsătură; iar în Săgetător, ca o voce. În Capricorn, vom căpăta memorie, iar în Vărsător, viziune; doar în Peşti, ultimul şi cel mai vechi dintre semnele zodiacale, vom ajunge să dobândim un fel de personalitate, ceva întreg. Dar cei doi peşti ai acestei zodii, acea matcă în oglindă a sinelui şi a conştiinţei de sine, constituie un Uroborus al minţii – deopotrivă voinţa sorţii şi voinţa sortită –, iar casa zădărnicirii de sine este o puşcărie clădită de puşcăriaşi, fără aer, fără uşi şi zidită toată pe dinăuntru.

Aceste modificări au venit asupra noastră irevocabil, aşa cum acele de pe cadranul ornicului vin asupra orei.

*

Lydia Wells nu mai găzduise o şedinţă de spiritism a doua oară. Cunoştea perfect mottoul şarlatanului, conform căruia niciodată să nu repeţi acelaşi şiretlic în faţa aceloraşi spectatori, dar când a fost acuzată, din această cauză, că ar fi ea însăşi o

escroacă, ea doar a râs. Recunoscuse într-o scrisoare deschisă publicată în *West Coast Times* că tentativa ei de a comunica în acea seară cu umbra domnului Staines fusese nereuşită. Acest eşec, după cum spunea ea, era fără precedent în experienţa ei profesională, o anomalie care ei îi sugera că viaţa de apoi fusese mai degrabă incapabilă, şi nu neapărat refractară, să aducă la lumină spiritul invocat de ea. Din aceasta, scria ea, nu se putea conchide decât că domnul Staines nu era mort, de fapt. În încheiere, îşi exprima speranţa şi încrederea că tânărul dispărut avea să reapară aievea în cele din urmă.

Această declaraţie i-a contrariat nespus pe bărbaţii de la Coroana; efectul totuşi (tipic pentru toate strategiile văduvei) a fost acela de a creşte cotaţiile serviciilor oferite de ea, iar după publicarea scrisorii, deverul la Norocul Drumeţului a urcat spectaculos. Localul era deschis în fiecare seară, între orele şapte şi zece, oferind coniac la preţ redus şi conversaţii pe teme filozofice. Prezicerea viitorului se desfăşura după-amiezele, doar prin programare personală, iar Anna Wetherell, în concordanţă cu politica anterioară, nu putea fi văzută.

Anna nu părăsea Norocul Drumeţului decât pentru a face mişcarea zilnică în aer liber, la care era însoţită, invariabil, de către doamna Wells, care nu era insensibilă la miile de beneficii ale unei plimbări cotidiene şi care, adesea, spunea că nimic nu-i plăcea mai mult decât să meargă la promenadă. Împreună, braţ la braţ, cele două femei se plimbau în fiecare dimineaţă pe strada Revell, pornind spre nord şi venind înapoi pe cealaltă parte a străzii. Examinau atente fiecare vitrină de magazin pe lângă care treceau, cumpărau lapte şi zahăr, când lapte şi zahăr se găseau de cumpărat, şi salutau persoanele din Hokitika, afişând un aer dezinvolt şi impasibil.

În acea dimineaţă, îşi făcuseră plimbarea zilnică mai devreme decât de obicei, deoarece Lydia Wells avea o întâlnire la Tribunalul din Hokitika, la ora nouă. Fusese convocată să se prezinte în faţa judecătorului în legătură cu o chestiune juridică referitoare la averea soţului ei răposat, Crosbie Wells, iar din formularea citaţiei reieşise că veştile erau bune: la ora nouă fără zece minute, uşa din faţă a clădirii Norocul Drumeţului se deschise, iar Lydia Wells, cu părul ei arămiu strălucind splendid în contrast cu bleumarinul toaletei pe care o purta, păşi afară,

sub razele soarelui.

Cowell Devlin o văzu pe doamna Wells ieşind din hotel şi coborând treptele spre stradă, strângându-şi apoi şalul în jurul umerilor şi zâmbindu-le tuturor bărbaţilor care se opreau din treburile lor cotidiene ca să se holbeze la ea. Aşteptă până când doamna Wells se pierdu în mulţimea de pe stradă, apoi încă cinci minute, ca să fie sigur. Pe urmă traversă strada spre Norocul Drumeţului, urcă treptele de la verandă şi, după ce aruncă o privire spre faţada anostă a Tribunalului, bătu la uşă. Ţinea la piept Biblia lui jerpelită.

Uşa se deschise aproape imediat.

— Domnişoară Wetherell, spuse Devlin scoţându-şi pălăria cu mâna liberă. Permite-mi, te rog, să mă prezint. Numele meu este Cowell Devlin; sunt capelanul de la închisoarea Hokitika. Am în posesia mea un document, care mă aştept să fie de mare interes pentru dumneata, şi sper să putem avea o întrevedere privată pentru a discuta despre asta.

— Te ţin minte, spuse Anna. Erai acolo când mi-am revenit în simţiri la închisoare.

— Da, spuse Devlin.

— Te-ai rugat pentru mine.

— Şi m-am mai rugat pentru dumneata de nenumărate ori de atunci.

— Da? zise ea mirată.

— Cu fervoare, răspunse capelanul.

— Ce spuneai că doreşti?

Devlin repetă motivul pentru care venise.

— La ce te referi când spui „un document”?

— Aş prefera să nu ţi-l arăt aici. Pot să intru?

Anna ezita.

— Doamna Wells e plecată.

— Da, ştiu, spuse Devlin. De fapt, am văzut-o adineauri intrând la Tribunal şi m-am grăbit să vin aici, special pentru a putea discuta cu dumneata între patru ochi. Mărturisesc că aştept acest prilej de ceva timp. Pot să intru?

— Nu am voie să primesc musafiri când ea nu este aici.

— Nu am decât un singur lucru să discut cu dumneata, spuse calm Devlin. În plus, sunt un membru al clerului, iar ora aceasta e foarte respectabilă. Ar putea stăpâna dumitale să îţi

interzică atâta lucru?

Stăpâna Annei i-ar fi interzis cu siguranţă şi „atâta lucru”, ba chiar şi multe altele, politica văduvei fiind să nu accepte niciodată excepţii de la regulile pe care avea ea chef să le impună. Dar, în momentul acela, Anna a decis să fie imprudentă.

— Vino la bucătărie, spuse ea. O să pregătesc un ceai pentru amândoi.

— Eşti extrem de amabilă.

Devlin păşi în urma ei pe coridor spre bucătărie, în partea din spate a casei, unde aşteptă, în picioare, până Anna umplu ceainicul şi îl puse pe plită să fiarbă. Indiscutabil, Anna slăbise teribil. Avea obrajii supţi şi tenul străveziu; trupul ei împuţinat denota o subnutriţie acută. În plus, când se mişca, avea un tremur de epuizare, ca şi cum n-ar mai fi mâncat ca lumea de câteva săptămâni. Devlin se uită repede prin bucătărie. Pe suportul de lângă chiuvetă, farfuriile de la micul dejun fuseseră puse la uscat, şi Devlin numără câte două din fiecare, inclusiv două cupe de ceramică pentru ouă, imprimate cu un model cu tulpini de mur. Dacă Lydia Wells nu avusese vreun oaspete la micul dejun în acea dimineaţă – ceea ce era puţin probabil –, însemna că Anna mâncase şi ea micul dejun, măcar. Exista o jumătate de pâine pe un tocător de lemn, învelită într-un şervet de in, iar farfuria cu unt nu fusese dusă încă în cămară.

— Vrei un biscuit la ceai?

— Eşti extrem de amabilă, spuse Devlin din nou, apoi, jenat că repetase aceeaşi platitudine, se grăbi să adauge: Am fost nespus de mulţumit, domnişoară Wetherell, când am aflat că ţi-ai învins dependenţa de drogul chinezesc.

— Doamna Wells nu permite aşa ceva în casă, spuse Anna dându-şi la o parte de pe faţă o şuviţă rebelă de păr.

Apoi aduse cutia cu biscuiţi de pe raftul din cămară.

— Are dreptate să fie atât de strictă, spuse Devlin. Însă dumneata eşti cea care merită toate felicitările. Ai dat dovadă de o mare tărie de caracter dezbărându-te de acel viciu. Ştiu bărbaţi în toată firea care nu au fost capabili de o asemenea performanţă.

Ori de câte ori era emoţionat, Devlin începea să vorbească foarte protocolar şi pedant.

— M-am oprit pur şi simplu, zise Anna.

— Da, spuse Devlin încuviinţând din cap. Încetarea bruscă a unui viciu este singura soluţie, desigur. Dar probabil că te-ai luptat cu tot felul de tentaţii în zilele şi săptămânile care au urmat.

— Nu, zise Anna. Pur şi simplu, n-am mai simţit nevoia.

— Ce modestă eşti!

— Nu mint, zise Anna. Am continuat să mă droghez un timp, până am terminat pachetul. L-am consumat pe tot. Dar, efectiv, nu mi-a mai trebuit după aceea.

Devlin o studie cu o privire calculată.

— Şi ai constatat cumva că starea de sănătatea ţi s-a îmbunătăţit, după ce te-ai lăsat de drog?

— Aşa cred, spus Anna răsfirând în evantai biscuiţii pe farfurie. Mă simt destul de bine.

— Regret să te contrazic, domnişoară Wetherell, dar s-ar zice că nu te simţi prea bine.

— Te referi la faptul că sunt prea slabă.

— Eşti *foarte* slabă, draga mea.

— Mi-e frig, spuse Anna. Îmi este mereu frig de la o vreme.

— Cred că este din cauza faptului că eşti foarte slabă.

— Da, spuse ea. Şi eu cred la fel.

— Am observat, spuse Devlin după câteva momente, la persoanele foarte demoralizate, în special la cele care s-au gândit la suicid, că pierderea poftei de mâncare este un simptom uzual.

— Eu am poftă de mâncare, zise ea. *Mănânc.* Doar că, nu ştiu de ce, nu iau în greutate deloc.

— Mănânci în fiecare zi?

— Trei mese, spuse ea. Două dintre ele, cu mâncare caldă. Eu gătesc pentru amândouă.

— Doamna Wells trebuie că e foarte recunoscătoare, zise Devlin vorbind pe un ton ce denota limpede că nu o credea întru totul.

— Da, spuse ea vag.

Apoi se întoarse ca să ia ceştile şi farfurioarele de pe etajera de deasupra chiuvetei.

— Vei continua în aceleaşi condiţii şi după ce doamna Wells se va mărita? se interesă Devlin.

— Aşa presupun.

— Îmi imaginez că domnul Carver va locui aici.

— Da, cred că aşa intenţionează.

— Logodna lor a fost anunţată în *West Coast Times,* în această dimineaţă. A fost un anunţ foarte modest; ba chiar, am putea spune, discret. Însă o nuntă e întotdeauna un eveniment fericit.

— Îmi plac nunţile, spuse Anna.

— Da, zise Devlin. Nunţile sunt un eveniment fericit, indiferent de împrejurări.

Se sugerase, ca urmare a scandalului declanşat de scrisoarea adresată de George Shepard editorului ziarului *West Coast Times*, cu o lună în urmă, că doar recăsătorindu-se ar mai fi putut văduva să atenueze lovitura pe care reputaţia ei o suferise. Revendicarea moştenirii lui Crosbie Wells de către doamna Wells căzuse cumva în derizoriu odată cu dezvăluirea faptului că aceasta îşi înşelase soţul în anii dinaintea morţii lui, iar prestanţa ei scăzuse semnificativ după ce Alistair Lauderback făcuse o destăinuire completă şi foarte deschisă asupra faptelor sale. Într-un răspuns public adresat lui George Shepard, Lauderback a recunoscut că se ferise ca relaţia lui adulteră să ajungă de notorietate în faţa alegătorilor, cărora, cu acel prilej, le oferea scuzele lui sincere. A mărturisit în scris că niciodată nu-i fusese mai ruşine de el însuşi şi că accepta deplina responsabilitate pentru toate consecinţele, şi că până în ziua când va închide ochii pentru totdeauna va purta în suflet regretul că ajunsese la coliba domnului Wells cu o jumătate de oră prea târziu pentru a-i mai putea cere iertare. Mărturisirea a avut efectul dorit; de fapt, judecând după manifestările de simpatie şi admiraţie care au curs după aceea, unii au putut presupune chiar că reputaţia lui Lauderback avusese de câştigat.

Anna terminase de aranjat farfurioarele.

— Hai să mergem în salonaş, spuse ea. O să aud ceainicul când începe să fiarbă.

Lasă tava în bucătărie şi porni înapoi pe coridor, spre salonaş, unde totul fusese pregătit pentru întâlnirile pe care văduva le avea programate în acea după-amiază, cu cele două fotolii mari plasate foarte aproape unul de celălalt şi cu

draperiile trase în dreptul ferestrelor. Devlin aşteptă ca Anna să ia loc, apoi se aşeză şi el şi, deschizând Biblia, scoase dintre pagini actul de donaţie ars pe margini. I-l înmână Annei, fără niciun cuvânt.

În această zi de 11 octombrie 1865, o sumă de două mii de lire urmează să îi fie dată DOMNIŞOAREI ANNA WETHERELL, domiciliată anterior în New South Wales, de către DL EMERY STAINES, domiciliat anterior în New South Wales, aşa cum atestă DL CROSBIE WELLS, în calitate de martor şi arbitru.

Anna acceptă documentul cu o expresie oarecum opacă: era aproape analfabetă şi nu se aştepta să înţeleagă, la prima vedere, mare lucru din cuvintele acelea. Cunoştea literele şi putea citi o propoziţie, dacă buchisea cu migală şi avea lumină foarte bună; fiind o sarcină laborioasă totuşi, făcea multe greşeli la desluşirea cuvintelor. Însă, în clipa următoare, smulse hârtia şi, cu o exclamaţie de uimire, o apropie de ochi.

— Pot să citesc asta, spuse ea vorbind aproape în şoaptă.

Devlin nu bănuia că Anna nu ştia să citească, aşa că nu găsi nimic remarcabil în această afirmaţie.

— Am găsit acest act în soba lui Crosbie Wells a doua zi după moartea lui, spuse el. După cum poţi vedea, este o sumă de bani extraordinar de mare, cu atât mai mult cu cât suma este destinată ca donaţie, şi de aceea mărturisesc că nu prea ştiu cum să interpretez totul. Trebuie să te previn de la bun început că, din punct de vedere legal, documentul nu este valabil. Domnul Staines nu s-a semnat pe act, ceea ce, în consecinţă, invalidează şi semnătura domnului Wells. Martorul nu poate semna înaintea donatorului.

Anna nu spunea nimic. Continua să se uite la hârtie.

— Dumneata ai mai văzut până acum acest document?

— Nu, răspunse ea.

— Ştiai de existenţa lui?

— Nu!

Devlin se sperie: Anna aproape că ţipase când rostise acel răspuns.

— Ce e? întrebă el.

— Nimic, doar că... răspunse ea, dar se opri, ducându-şi mâna la gât. Pot să te întreb ceva?

— Desigur.

— Ai mai auzit vreodată – adică, din experienţa dumitale...

Dar tăcu brusc, muşcându-şi buza, ca apoi să înceapă din nou:

— Dumneata ştii de ce pot citi asta?

Devlin se uita iscoditor în ochii ei.

— Nu prea cred că înţeleg.

— Eu n-am învăţat niciodată să citesc, explică Anna. Nu cum se învaţă de obicei. Adică ştiu să silabisesc literele, recunosc diverse etichete şi semne; dar asta mai degrabă pentru că le-am memorat, nu fiindcă aş putea să le citesc, ci fiindcă le văd în fiecare zi. N-am putut niciodată să citesc un ziar. Mă refer, de la cap la coadă. Mi-ar lua ceasuri întregi. Dar ăsta, documentul ăsta ştiu să-l citesc. Fără niciun efort, vreau să spun. Cu iuţeala gândului.

— Citeşte-l cu voce tare.

Anna citi actul fluent.

Devlin se încruntă.

— Eşti absolut sigură că n-ai mai văzut niciodată înainte acest document?

— Absolut sigură, spuse Anna.

— Ştiai deja că domnul Staines intenţiona să îţi dea două mii de lire sterline?

— Nu, spuse ea.

— Dar cu domnul Wells ai vorbit vreodată despre asta?

— Nu, zise ea. Ţi-am zis: e prima oară când văd acest document.

— Poate ţi s-a spus la un moment dat, insistă Devlin. Dar ai uitat...

— Cum să uit când e vorba de un purcoi de bani! spuse Anna.

Devlin tăcu uitându-se atent la ea. Apoi zise:

— Au existat cazuri de copii crescuţi de bone din Europa continentală, care într-o bună zi s-au trezit vorbind fluent limba olandeză, sau franceză, sau germană, ori cine ştie ce alt grai...

— Eu n-am avut bonă.

— ...dar n-am auzit niciodată de vreun om care să fi

dobândit subit aptitudinea cititului, încheie el. Este extrem de ciudat.

Devlin se trase pe marginea fotoliului.

— Domnişoară Wetherell, numele dumitale este asociat cu multe delicte nesoluţionate, inclusiv un posibil omor, şi sunt convins că nu e nevoie să te fac conştientă de gravitatea unui proces la Curtea Supremă. Hai să discutăm franc şi absolut confidenţial, spuse el arătând spre actul din mâna Annei. Acest act de donaţie a fost întocmit cu trei luni înainte ca domnul Staines să dispară. Suma dăruită astfel reprezintă exact jumătate din moştenirea rămasă de pe urma lui Wells. Domnul Wells a murit exact în ziua când domnul Staines a dispărut fără urmă, iar a doua zi dimineaţa, după moartea lui, eu am găsit această hârtie în sobă. întâmplările sunt indubitabil corelate, iar un avocat va putea să refacă legăturile pe care eu, poate, nu le pot sesiza. Dacă eşti într-o situaţie dificilă, e posibil să te pot ajuta; dar nu te pot ajuta dacă nu ai încredere în mine. Te rog să fii sinceră cu mine şi să-mi povesteşti ce ştii.

Anna se încruntă.

— Această hârtie nu are nimic de-a face cu moştenirea de la Wells, spuse ea. Aici este vorba despre banii lui Emery, nu ai lui Crosbie.

— Ai dreptate; dar este puţin probabil ca aurul descoperit în casa domnului Wells să-i fi aparţinut vreodată domnului Wells, spuse Devlin. Vezi dumneata, minereul preţios nu a fost găsit în stare pură: fusese topit de către un aurar şi turnat în forme, ca un fel de lingouri. Acestea poartă o semnătură, iar graţie acestei semnături ştanţate pe bucăţile de aur topit, banca a putut identifica sursa aurului ca provenind de la o mină de aur de-a domnului Staines. Aurora.

— Cum?

— Aurora, repetă Devlin. Acesta este numele minei de aur.

— O, zise ea în mod vizibil nedumerită.

Făcându-i-se milă de ea, Devlin îi explică totul din nou, mai pe îndelete. De data asta, Anna înţelese.

— Prin urmare, comoara a fost tot timpul a lui Emery?

— Poate, zise Devlin cu precauţie.

— Şi el a vrut să-mi dea mie exact jumate din asta!

— Din acest document pare să reiasă, într-adevăr, că

domnul Staines intenţiona să îţi dea două mii de lire sterline şi că domnul Wells, în seara de unsprezece octombrie, cunoştea această intenţie şi, probabil, a certificat-o. Dar, după cum ţi-am spus deja, documentul nu este valabil: domnul Staines nu l-a semnat.

— Şi dacă totuşi l-a semnat.

— Până domnul Staines nu va reapărea, nu se poate face nimic, din păcate, spuse Devlin şi, uitându-se atent la ea câteva clipe, adăugă: Mi-a luat foarte mult timp să îţi aduc la cunoştinţă existenţa acestui act, domnişoară, şi pentru asta te rog să mă ierţi. Motivul este doar faptul că am tot aşteptat un prilej să discut cu dumneata între patru ochi; aşa cum ştii, a fost foarte dificil să găsesc un asemenea prilej în ultima vreme.

— Cine mai ştie despre asta? spuse ea brusc. În afară de dumneata şi de mine.

Devlin ezită.

— George Shepard, rosti el, hotărând să spună adevărul, dar nu întregul adevăr. Am discutat cu el despre această chestiune acum poate o lună.

— Şi ce-a zis?

— Şi-a imaginat că a fost probabil un fel de farsă.

— O farsă? repetă ea dezamăgită. Cum adică o „farsă”?

Aplecându-se în faţă, Devlin o prinse de mână strângându-i degetele cu compasiune.

— Nu fi decepţionată, draga mea. Fericiţi sunt cei săraci cu duhul, şi pe fiecare dintre noi ne aşteaptă o moştenire mult mai mare decât orice dar în aur.

Din bucătărie se auzi un ţiuit ascuţit, urmat de un sfârâit, când apa fierbinte ţâşni pe plita de fontă fierbinte.

— E ceainicul nostru, spuse Devlin zâmbindu-i.

— Domnule reverend, spuse Anna trăgându-şi mâna din strânsoarea degetelor lui. Te superi dacă te-aş ruga să torni dumneata ceaiul? Mă simt cam ciudat şi aş vrea să fiu un pic singură.

— Stai liniştită, mă duc eu, spuse Cowell Devlin cu curtoazie, ieşind din cameră.

Imediat după plecarea lui, Anna se ridică şi traversă încăperea din doi paşi rapizi, ţinând în mână actul de donaţie pârlit pe margini. Inima îi bătea foarte repede. Rămase

nemişcată o clipă, făcându-şi curaj, apoi, dintr-o singură mişcare, se duse la secreterul văduvei, întinse actul de donaţie pe birou, scoase dopul de la călimară, luă tocul doamnei Wells, înmuie peniţa în cerneală, se aplecă în faţă şi scrise:

Emery Staines

Anna nu văzuse niciodată semnătura lui Emery Staines, dar ştia, fără vreo urmă de îndoială, că reprodusese întocmai iscălitura lui. Literele numelui de familie al lui Staines descreşteau neglijent, iar literele prenumelui erau jucăuş ilizibile; semnătura, cu totul, era dezordonată ca aspect şi subliniată cu o plăcere nepăsătoare, ca şi cum ar fi vrut să spună că, fiind aplicată de atâtea ori pe alte documente, nicio variaţie sau deviere minoră nu putea să constituie vreun temei de a o contesta. O buclă dublă ornamentală preceda „E”-ul – o amprentă personală a semnatarului –, iar „S”-ul părea cumva turtit.

— Ce-ai făcut?

Devlin stătea în cadrul uşii cu tava de ceai în mâini şi cu o expresie de înfricoşătoare admonestare întipărită pe faţă. Puse zdrăngănind tava pe bufet şi se duse spre Anna, cu braţul întins. Mută, Anna îi întinse documentul, pe care Devin i-l smuci din mână. Câteva momente, indignarea lui a fost atât de mare, încât nici n-a putut vorbi; apoi, stăpânindu-se, spuse foarte încet:

— Ai săvârşit o fraudă.

— Poate, zise Anna.

— *Poftim?* zbieră Devlin, furios dintr-odată. Ce-ai spus? se răsti el.

Se aşteptase să o sperie, dar degeaba.

— Aceasta este semnătura lui, spuse ea. Actul este valabil.

— Aceasta nu este semnătura lui, zise Devlin.

— Ba da, este, insistă Anna.

— Este un fals, se burzului Devlin. Ai comis un fals.

— Poate că nu ştiu ce tot spui acolo, zise Anna.

— Nu-ţi sta bine să fii insolentă, spuse Devlin. Vrei să adaugi delictul de sperjur, pe lângă delictul de fraudă?

— Poate că nu ştiu nimic despre fraudă.

— Adevărul va ieşi la iveală. Există experţi, domnişoară Wetherell, care pot sesiza un fals la prima vedere.

— Nu şi pe acesta, spuse Anna.

— Te amăgeşti singură, zise Devlin. Să-ţi fie ruşine.

Dar Anna ştia că nu se amăgea şi că nu avea motive să-i fie ruşine; de fapt, se simţea ageră şi perspicace, cum nu mai fusese de multe luni. Acum, când semnătura lui Emery Staines figura pe actul de donaţie, documentul devenise valabil. În virtutea autenticităţii acestui act, două mii de lire sterline *trebuia* să fie predate, drept cadou, domnişoarei Anna Wetherell de către domnul Emery Staines; documentul fusese semnat şi certificat de către un martor, iar semnătura donatorului era autentică. Cine să-i pună ei cuvântul la îndoială când unul dintre semnatari dispăruse, iar celălalt era mort?

— Pot să mă uit din nou la act? spuse ea, iar Devlin, roşu la faţă de mânie, îi dădu documentul înapoi.

În clipa în care avu actul în mână, Anna ţâşni din loc, descheie repede corsajul rochiei de la Agathe Gascoigne şi îşi strecură hârtia printre nasturi, lipind-o de corp. Punându-şi mâinile peste corsaj, rămase nemişcată un moment, gâfâind, căutând să îi prindă privirea lui Devlin, care nu se mişcase deloc. Între ei, era un spaţiu de trei metri.

— Ce ruşinos! spuse el încet. Explică-te.

— Vreau să mai cer opinia cuiva, atâta tot.

— Dumneata tocmai ai falsificat acel document, domnişoară Wetherell.

— Lucrul acesta nu se poate dovedi.

— Prin jurământul meu, se poate.

— Şi ce mă poate opri pe mine să jur împotriva dumitale?

— Asta ar fi o înşelăciune, spuse Devlin. Şi ar fi o înşelăciune foarte gravă, dacă jurământul acesta l-ai depune în instanţă, ceea ce cu siguranţă ai fi forţată să faci. Nu fi naivă.

— Voi mai cere opinia cuiva, spuse ea din nou. Mă voi duce să întreb la Tribunal.

— Domnişoară Wetherell, spuse Devlin. Calmează-te. Gândeşte logic. Ar fi cuvântul unui cleric împotriva cuvântului unei târfe.

— Nu mai practic prostituţia.

— O fostă prostituată, spuse Devlin. Scuză-mă.

Făcu un pas spre ea, iar Anna bătu în retragere, ţinând mâna în continuare apăsată pe piept.

— Dacă te mai apropii cu un pas, o să ţip, spuse ea. Şi o să-mi sfâşii corsajul, ca să spun că tu ai făcut-o. O să mă audă lumea de pe stradă. O să dea buzna înăuntru.

Devlin nu mai fusese niciodată ameninţat în acest fel.

— Nu mă voi apropia mai mult, spuse el cu demnitate. De fapt, mă voi retrage, chiar imediat, adaugă bărbatul întorcându-se spre scaunul pe care stătuse iniţial şi aşezându-se. Nu vreau să mă cert cu dumneata, continuă el, vorbind liniştit acum. Vreau totuşi să-ţi pun câteva întrebări.

— Dă-i drumul, spuse Anna respirând greoi în continuare. întreabă-mă.

Devlin optă pentru o abordare directă.

— Ştiai că rochiile pe care le-ai cumpărat la mâna a doua din mărfurile recuperate de la naufragii aparţinuseră cândva Lydiei Wells?

Anna rămase cu gura căscată la el.

— Rogu-te, răspunde-mi la întrebare, spuse Devlin. Mă refer la cele cinci rochii pe care doamna Wells le-a folosit pentru a-l şantaja pe domnul Alistair Lauderback cu ajutorul lui Francis Carver.

— Poftim? zise ea.

— Rochiile, continuă Devlin, fiecare conţinând o mică avere sub formă de minereu de aur cusut în căptuşeală, în jurul corsajului şi al tivului. Una dintre aceste rochii era confecţionată din mătase oranj; celelalte patru erau din muselină de culoare crem, gri, bleu pal şi în dungi roz. Aceste patru rochii se află, în prezent, într-o cutie sub scări, la Hotelul Gridiron; rochia oranj este în posesia domnului Aubert Gascoigne la locuinţa lui personală.

Îi captase complet atenţia.

— De unde ştii asta? murmură ea.

— Mi-am propus să aflu cât mai multe despre dumneata, zise Devlin. Acum, răspunde-mi la întrebare.

Anna era palidă la faţă.

— Doar în rochia oranj era aur, spuse ea. În celelalte patru, era balast de plumb.

— Ştiai că rochiile fuseseră cândva ale Lydiei Wells?

— Nu, spuse Anna. Nu ştiam sigur.

— Dar bănuiai.

— Auzisem... ceva despre asta, spuse ea. Cu luni în urmă.

— Când ai descoperit prima oară ce conţineau rochiile?

— În noaptea după ce Emery a dispărut.

— După ce ai fost băgată la închisoare pentru tentativă de sinucidere.

— Da.

— Şi domnul Gascoigne ţi-a plătit cauţiunea, pe promisiune, şi împreună aţi descusut rochia oranj în casa lui de pe strada Revell, apoi aţi ascuns zdrenţele sub patul lui.

— Cum...? şopti ea îngrozită.

Devlin nu se opri.

— Probabil, după ce te-ai întors la Gridiron în acea seară, primul gest al dumitale a fost să deschizi dulapul şi să verifici celelalte patru rochii.

— Da, spuse Anna. Dar nu am desfăcut cusăturile, doar le-am pipăit cu degetele. N-am ştiut că înăuntru era balast de plumb; am crezut că era tot aur.

— În acest caz, spuse Devlin, ai crezut probabil că deveniseşi dintr-odată extraordinar de bogată.

— Da.

— Dar nu ai desfăcut tivurile acelor rochii ca să foloseşti aurul pentru a achita datoria faţă de Edgar Clinch.

— Mai târziu le-am desfăcut, spuse Anna. Săptămâna următoare. Atunci am găsit greutăţile de plumb.

— Dar nici măcar atunci continuă Devlin, nu i-ai spus domnului Gascoigne ce bănuiai. În schimb, ai pretins că erai neajutorată şi că nu ştiai nimic, susţinând că n-aveai niciun ban şi implorându-l să te ajute!

— De unde ştii toate astea? spuse Anna.

— Eu pun întrebările aici, mulţumesc, zise Devlin. Ce aveai de gând să faci cu aurul?

— Voiam să-l păstrez, spuse Anna. Ca o rezervă. Şi nu ştiam unde să ascund metalul. Mă gândeam să-l întreb pe Emery cum să fac. În nimeni altcineva nu aveam încredere. Dar Emery dispăruse deja.

— Şi cum a fost cu Lydia Wells? întrebă Devlin. Cum a fost cu Lydia Wells, care a venit la Gridiron chiar în acea după-amiază, care ţi-a plătit datoria faţă de domnul Clinch şi care a fost atât de ospitalieră cu dumneata de atunci încoace?

— Nu, îngăimă Anna, mai mult în şoaptă.
— Nu i-ai povestit niciodată despre rochiile acelea?
— Nu.
— Fiindcă bănuiai că ar fi fost cândva ale ei.
— Auzisem nişte zvonuri, spuse Anna. N-am ştiut niciodată cu certitudine, dar ştiam că era ceva... şi că ea dorea enorm să le recupereze.
Devlin îşi încrucişă braţele la piept. În mod evident, Anna era speriată de cât de mult aflase clericul despre situaţia ei şi de cum ajunsese el să ştie acele lucruri despre ea. Faptul acesta îl îndurera, însă îşi spuse că, ţinând seama de împrejurări, era preferabil să fie înfricoşată decât să capete îndrăzneală şi să se apuce să fluture în dreapta şi în stânga documentul cu iscălitura falsă.
— Unde e domnul Staines? întrebă el în continuare.
— Nu ştiu.
— Eu cred că ştii.
— Nu, zise ea.
— Îţi voi reaminti că ai săvârşit o gravă fraudă falsificând semnătura unui om decedat.
— Nu e mort.
Devlin încuviinţă din cap; se aşteptase la acest răspuns ferm.
— De unde ştii asta?
Anna nu răspunse, aşa că Devlin repetă mai tăios:
— De unde ştii asta, domnişoară Wetherell?
— Am primit mesaje, spuse Anna în cele din urmă.
— De la domnul Staines?
— Da.
— Ce fel de mesaje?
— Sunt personale.
— Şi cum ţi le comunică?
— Nu prin cuvinte.
— Atunci, cum?
— Pur şi simplu, îl simt.
— Îl simţi?
— În capul meu.
Devlin suflă lung pe nări.
— Presupun că pui la îndoială cuvintele mele acum, zise

Anna.

— Cu siguranţă, da, spuse Devlin. Cumva, afirmaţia asta e la unison cu gestul dumitale de fraudare, din păcate.

Punând brusc mâna peste hârtia ascunsă la pieptul ei, Anna izbucni cu năduf:

— Dumneata vorbeşti, care-ai dosit *asta* atâta timp?

Devlin se uită furios la ea. Deschise gura pregătindu-se să riposteze, dar în momentul acela auzi paşi urcând vioi treptele de la verandă, apoi zăngănitul clanţei, urmat de vuietul subit al străzii când uşa din faţă se deschise spre interior şi cineva intră în casă. Anna se uită cu ochi speriaţi la Devlin. Văduva se întorsese de la Tribunal şi o striga din hol pe Anna.

SATURN ÎN FECIOARĂ

În care George Shepard nu desemnează un adjunct; Quee Long este luat drept altcineva; şi Dick Mannering trage linie.

George Shepard îşi petrecuse dimineaţa de 20 martie supraveghind diverse livrări de materiale şi articole din fier la şantierul viitorului penitenciar de la Seaview, care, la două luni după demararea lucrărilor de construcţie, arăta din ce în ce mai impunător. Zidurile fuseseră ridicate, coşurile fuseseră zidite cu cărămizi şi în interiorul clădirii principale uşile fortificate fuseseră montate în tocurile lor de oţel. Rămăseseră încă multe detalii de pus la punct, desigur: lămpile nu fuseseră livrate deocamdată; în bucătăria penitenciarului lipsea soba de gătit; nu existau încă geamuri la ferestrele locuinţei temnicerului; groapa de sub spânzurătoare nu fusese încă săpată, însă una peste alta totul se mişcase minunat de repede mulţumită „donaţiei” de patru sute de lire sterline din partea lui Harald Nilssen şi a finanţărilor suplimentare, achitate în cele din urmă, de la Comitetul pentru aşezăminte publice din Westland, Comitetul oraşului Hokitika şi Consiliul municipal. Shepard prezisese că puşcăriaşii puteau fi mutaţi de la Tabăra Poliţiei înainte de sfârşitul lunii aprilie, iar câţiva dintre ei dormeau deja noaptea pe şantierul de la Seaview, păziţi de Shepard, care prefera, acum când închisoarea era aproape gata, să înnopteze şi el acolo şi să mănânce o cină rece.

Când clopotul din Capela metodistă bătu ora douăsprezece la amiază, Shepard se afla în viitorul azil, săpând o groapă pentru latrină. Când sunetul clopotului se auzi de jos din oraş, şeful de echipă le strigă puşcăriaşilor să ia o pauză. Shepard puse jos cazmaua, se şterse pe frunte cu mâneca de la cămaşă şi se căţără vioi afară din hazna, observând în acel moment un tânăr cu păr roşcat, care stătea dincolo de poarta de fier, zgâindu-se prin grilaj şi aşteptând să poată vorbi cu cineva.

— Domnule Everard, spuse Shepard venind spre el.

— Domnule Shepard.

— Ce vânt te-aduce la Seaview în această dimineaţă? Sper

că nu pura curiozitate, da?

— Am venit cu speranţa să pot avea o întrevedere cu dumneavoastră, domnule.

— Nădăjduiesc că n-a trebuit să aştepţi prea mult.

— Nu, deloc.

— Vrei să intri? Pot să chem pe cineva să descuie poarta.

Shepard continua să transpire din cauza efortului dinainte şi se tamponă pe frunte a doua oară cu mâneca.

— E-n regulă, spuse bărbatul. Am doar un mesaj.

— Dă-i drumul, spuse Shepard punându-şi mâinile în şolduri.

— Am venit din partea domnului Barnes. De la Brunton, Solomon & Barnes.

— Nu-l cunosc pe niciunul dintre aceşti oameni.

— Sunt comercianţi. Au un nou magazin, spuse Everard. Pe strada Coloniei. Doar că firma nu a fost pictată încă. Domnule, adăugă el grăbit.

— Continuă, spuse Shepard, tot cu mâinile în şold.

— Acum vreo două luni, aţi anunţat că aţi fi foarte recunoscător dacă am sta cu ochii pe un anumit chinez.

Shepard deveni foarte atent dintr-odată.

— Ţii minte corect.

— Am venit aici ca să vă raportez că un chinez a cumpărat un pistol azi-dimineaţă, spuse tânărul.

— De la prăvălia domnului Barnes, presupun.

— Da, domnule.

— Unde este chinezul acesta acum?

— Asta n-aş putea să vă spun, zise Everard. M-am văzut adineauri cu Barnes, care mi-a zis că a vândut un Kerr Patent unui chinez în dimineaţa aceasta, şi de aceea am venit direct la dumneavoastră. Nu ştiu dacă *acel* chinez e omul dumneavoastră sau nu, dar eu m-am gândit să vă anunţ oricum.

Shepard nu îi adresă nici mulţumiri, nici complimente, pentru asta.

— Acum cât timp a avut loc vânzarea?

— Acum două ceasuri, cel puţin. Poate mai mult. Barnes zicea că tipul venise bine instruit la magazin: n-a vrut în ruptul capului să plătească mai mult de cinci lire pe pistolul ăla. Cinci lire fix, repeta el, de parcă îl învăţase cineva cum să spună. Nu a

acceptat să fie taxat cu un preţ mai mare.

— Şi cum a plătit revolverul?

— Cu o hârtie de la bancă.

— Altceva?

— Da, zise Everard. A încărcat arma în prăvălie.

— Cine a încărcat-o?

— Barnes. La rugămintea chinezului.

Shepard mişcă mulţumit din cap.

— Foarte bine, spuse el. Bun, acum ascultă atent la mine. Te duci înapoi în Hokitika, domnule Everard, şi spui oricui îţi iese în cale că George Shepard e pe urmele unui chinez pe nume Sook. Dă de ştire tuturor că cine îl vede azi în oraş pe Johnny Sook, indiferent cum sau unde, trebuie să mă cheme pe mine imediat.

— Veţi oferi o recompensă pentru prinderea chinezului?

— Nu pomeni de recompensă, dar nici nu nega, dacă te-ntreabă careva.

Tânărul îşi umflă pieptul, plin de importanţă.

— Pot spune că sunt delegatul dumneavoastră?

Shepard nu răspunse numaidecât.

— Dacă îl găseşti pe Johnny Sook, zise el în cele din urmă, şi născoceşti o modalitate de a-l prinde fără prea multă tevatură, atunci promit să ignor metodele pe care le-ai folosit ca să pui mâna pe el. Asta e ce pot să-ţi spun.

— Vă înţeleg, domnule.

— Mai e un lucru pe care poţi să-l faci pentru mine, spuse Shepard. Cunoşti din vedere un tip pe nume Francis Carver?

— Omul cu cicatrice pe faţă.

— Exact, zise Shepard. Vreau să-i transmiţi un mesaj din partea mea. Îl găseşti la Hotelul Palace.

— Care-i mesajul, domnule?

— Povesteşte-i exact ce mi-ai spus şi mie, zise Shepard. Şi apoi spune-i să-şi pregătească pistoalele.

— Înseamnă că el e adjunctul dumneavoastră? se pleoşti Everard.

— Eu nu am niciun adjunct, zise Shepard. Hai, du-te acum. Vorbim mai târziu.

— Bine.

Shepard îşi ridică braţele şi puse mâinile pe barele de la

poartă, privind în urma tânărului. Apoi strigă:

— Domnule Everard!

Tânărul se opri şi se răsuci pe călcâie.

— Da, domnule.

— Vrei să fii poliţist?

— Aşa sper, domnule, spuse el luminându-se la faţă.

— Cel mai bun poliţist poate aplica legea şi fără insignă, spuse Shepard privindu-l glacial prin grilajul porţii. Ţine minte asta.

*

Trecuseră peste opt săptămâni de la dispariţia lui Emery Staines, un interval considerat de tribunal drept suficient pentru a justifica invalidarea dreptului de proprietate al bărbatului asupra tuturor terenurilor lui ce conţineau filoane de aur. Din dispoziţia tribunalului, toate minele şi loturile de exploatare deţinute de domnul Staines reveniseră Coroanei, repunerea în posesie intrând în vigoare în ziua de vineri a săptămânii precedente. Mina Aurora, fireşte, era unul dintre nenumăratele loturi cedate, şi ca o consecinţă a acestui fapt, Quee Long fusese eliberat, într-un târziu, de obligaţia nefructuoasă de a lucra pe acea bucată de pământ steril. La prima oră, luni dimineaţa, acesta a pornit, aşadar, spre Hokitika pentru a întreba unde urma să fie repartizat în continuare şi în slujba cui.

Lui Ah Quee nu-i prea plăcea să se ducă la birourile Companiei, deoarece acolo niciodată nu se purtau frumos cu el, şi era lăsat mereu să aştepte. Îndura totuşi cu seninătate batjocurile angajaţilor şi se prefăcea că nu observă cum funcţionarii mai mărunţi îl bombardau cu cocoloaşe făcute din hârtie şi scuipat sau cum se ţineau de nas ori de câte ori treceau pe lângă scaunul pe care şedea el. În cele din urmă, a fost poftit la biroul din faţă, ca să explice unui birocrat de acolo care era scopul vizitei lui. După o altă lungă aşteptare, i s-a repartizat un nou lot de minerit în Kaniere, i s-a dat o dovadă scrisă a acestui transfer şi a fost lăsat să plece, dar la acea oră, deja, roşcovanul domn Everard ajunsese în Hokitika, unde transmitea în dreapta şi-n stânga mesajul lui George Shepard.

Când ieşea din birourile Companiei de pe strada Wells,

ţinând strâns în mână înscrisul atestând obligaţia lui contractuală, Ah Quee auzi un strigăt. Ridicând privirea nedumerit, văzu spre spaima lui nişte indivizi năpustindu-se spre el din ambele părţi. Ţipă şi ridică un braţ. În clipa următoare, era trântit la pământ.

— Unde-i pistolul, Johnny Sook?

— Unde-i pistolul?

— Verifică la betelie.

Mâini smuceau de el, pipăind şi lovind. Când cineva îi trase cu piciorul în coaste, simţi că i se taie respiraţia.

— L-a dosit, mai mult ca sigur.

— Ce-ai acolo în mână? Patalama de culi?

Îi smulseră din mână zapisul şi, pentru că nu prezenta vreun interes, îl azvârliră cu dispreţ.

— Şi-acum, ce facem?

— Auzi, ce-ai de zis acum, Johnny Sook?

— Ah Quee, spuse Quee, izbutind să vorbească în cele din urmă.

— Aha, are limbă în gură până la urmă.

— Fă bine şi vorbeşte englezeşte, dacă tot te-ai decis să ciripeşti.

Încă un şut în coaste. Ah Quee gemu de durere, chircindu-se tot.

— Nu-i ăla care ne trebuie, zise unul dintre agresori.

— Ce mai contează? ripostă celălalt. Tot chinez se cheamă că e. Şi tot împuţit.

— Dar nu are pistol, sublinie primul tip.

O să ne ducă la Sook. Ăştia sunt toţi în cârdăşie.

Şi iarăşi lovituri cu picioarele, de data asta în fese; bombeul cizmei agresorului îl nimeri în noadă, provocându-i lui Ah Quee o durere cumplită pe toată şira spinării până la maxilar.

— Îl cunoşti pe Johnny Sook?

— Îl cunoşti pe Johnny Sook?

— L-ai văzut?

— Vrem să vorbim cu Johnny Sook.

Ah Quee gemea. Încercă să se salte pe mâini, dar căzu la loc.

— N-o să dea nimic pe gură, observă primul tip.

— Stai să vezi. Dă-te un pic mai încolo...

Al doilea ins se îndepărtă câţiva paşi săltând uşor, îşi luă elan, apoi se repezi alergând la Ah Quee, ca un jucător care vrea să înscrie. Ah Quee sesiză pericolul în ultimul moment şi se rostogoli repede spre atacant, ca să amortizeze lovitura. Durerea în coaste a fost sfâşietoare. Abia mai putea respira; gâfâia sacadat. Bărbaţii adunaţi în jurul lui râdeau. Vocile lor păreau să se învălmăşească într-un vâjâit confuz şi dureros.

Pe urmă, un glas răsună ca un tunet pe toată strada:

— Aţi greşit persoana, băieţi.

Agresorii se răsuciră brusc. În uşa deschisă a cafenelei de pe strada Weld, cu braţele încrucişate la piept, stătea magnatul Dick Mannering. Statura lui corpolentă umplea tot cadrul uşii; prezenţa lui era impunătoare, în ciuda faptului că era neînarmat, aşa că, văzându-l, cei doi inşi se traseră imediat de lângă Quee Long.

— Am primit instrucţiuni să prindem un chinez cu numele de Johnny Sook, spuse primul individ, vârându-şi mâinile în buzunare ca un puşti neascultător.

— Numele acelui om este Johnny Quee, spuse Mannering.

— Ah, noi n-am ştiut, nu-i aşa? zise al doilea bărbat, vârându-şi şi el mâinile în buzunar.

— Instrucţiuni de la temnicer, spuse primul.

— Orezarul numit Johnny Sook îşi face de cap prin oraş, spuse al doilea.

— Şi are un pistol.

— E înarmat şi periculos.

— Mda, aţi greşit persoana, spuse Mannering coborând treptele în stradă. Ştiţi asta fiindcă vă spun eu şi vă spun pentru ultima oară. Numele acestui om este Johnny Quee.

Mannering părea destul de ameninţător cum venea aşa spre ei, şi, văzându-l, cei doi începură să se codească.

— N-am vrut să facem probleme, mormăi primul. Am vrut doar să fim siguri.

— Omul-gălbejiţilor, mormăi celălalt, însă pe înfundate, aşa că Mannering nu-l auzi.

Acesta aşteptă ca cei doi să dispară, după care se uită în jos la Ah Quee. Chinezul se rostogoli pe o rână, verifică să nu aibă vreo coastă ruptă şi se ridică anevoios în picioare, recuperându-şi de pe stradă certificatul de muncă, pe care,

grijuliu, îl şterse de praf. Abia reuşea să mai respire.

— Mulţumesc, îngăimă el cu greu.

Mannering păru enervat de această dovadă de recunoştinţă. Încruntându-se, îl măsură pe Ah Quee de sus până jos şi spuse:

— De ce ziceau ăia că Johnny Sook umblă cu un pistol la el?

— Nu ştiu, zise Ah Quee.

— Unde e el acum?

— Nu ştiu.

— L-ai văzut? Te-ai întâlnit cu el pe-undeva?

Ah Quee nu-l mai văzuse pe Ah Sook din seara şedinţei de spiritism a văduvei, cu o lună în urmă; târziu, în acea seară, când se întorsese de la Norocul Drumeţului, îl găsise pe Ah Sook împachetându-şi puţinele lucruri. Apoi, Ah Sook, cu o expresie sumbră pe faţă, dispăruse în freamătul nopţii.

— Nu, spuse el.

Mannering oftă.

— Presupun că te-au trimis în altă parte, acum că Aurora a revenit în proprietatea băncii, zise el după câteva clipe. Ia dă-mi şi mie hârtia să vedem ce scrie acolo. Să vedem unde te-au repartizat.

Întinzând mâna, luă înscrisul. Documentul era scurt şi fusese completat fără a-l consulta pe Ah Quee: menţiona „vârsta aparentă”, în loc de vârsta lui reală; ca origine, indica vasul pe care venise, şi nu locul lui de naştere real, în Canton; plus o listă sumară a atribuţiilor lui ca muncitor. În partea de sus, era menţionată cifra cinci, indicând astfel că durata contractului său obligatoriu era de cinci ani, ştampila aplicată era a Companiei. Mannering coborî privirea spre partea de jos a documentului. În căsuţa marcată „locul de muncă actual”, cuvântul „Aurora” fusese şters de curând şi înlocuit cu cuvintele „Visând la Anglia”.

— Nu se lipeşte norocul niciun pic de tine, aşa-i? Lotul acela îmi aparţine mie! E al meu. E lotul meu, spuse Mannering bătându-se cu pumnul în piept. Munceşti din nou pentru mine, Johnny Quee. Ca pe vremuri! Ca atunci când erai mai iute de mână decât mine, cu afurisitul tău de creuzet, şi o storceai de aur pe Anna Magdalena.

— Tu, spuse Ah Quee, masându-şi coastele.

— Împreună din nou, spuse Mannering sumbru. Visând la Anglia, pe naiba. Mai degrabă „Coşmar englezesc”.

— Nenorocos, spuse Ah Quee.

— Nenorocos pentru tine sau nenorocos pentru mine?

Ah Quee nu răspunse, fiindcă nu înţelesese întrebarea; dintr-odată, Mannering începu să râdă scuturând din cap.

— E în natura contractului obligatoriu de muncă, din păcate, să nu ai niciodată noroc. Când semnezi un contract, *orice* contract, ai renunţat la noroc, pricepi? Un contract trebuie respectat, înţelegi: mai devreme sau mai târziu, trebuie să dai socoteală. Un om norocos, am spus-o de nenumărate ori, este un om care a fost norocos cândva, iar după aceea a învăţat şi el câte ceva despre investiţii. Norocul nu ţi se arată decât o singură dată, şi întotdeauna din pură întâmplare. Contractele se repetă însă. Investiţiile şi obligaţiile hârţogăria, afacerile. O să-ţi mai spun un lucru, pe care îmi place să-l repet: cine vrea să aibă şansa de a-i surâde norocul, niciodată nu-şi va pune iscălitura pe vreo bucată de hârtie pe care n-a scris-o el. Eu aşa am făcut, Johnny Quee. Nu mi-am pus niciodată semnătura pe vreun contract care n-a fost întocmit de mine.

— Foarte bine, zise Ah Quee.

Mannering se uită furios la el.

— Presupun că nu vei fi atât de nătărău încât să încerci să mă tragi pe sfoară din nou. De două ori până acum ai încercat să-mi tragi preşul de sub picioare: o dată cu Aurora, şi o dată cu Anna. Şi ţine minte, eu ştiu să număr.

— Foarte bine, spuse Ah Quee din nou.

Mannering îi dădu înapoi înscrisul.

— În fine, nu mă îndoiesc că te bucuri să scapi de Aurora. Iar cu Visând la Anglia, nu-ţi face griji. Acolo, merge treaba.

— Nu e lot steril? spuse Ah Quee cu viclenie.

— Nu, acolo nu, zise Mannering. Pe cuvântul meu de-onoare. O să te descurci bine pe lotul ăsta, Visând la Anglia! A fost scormonit bine terenul, s-au scos bulgări de aur, dar a rămas o sumedenie de aur mărunt prin deşeurile de la mină. Ideal pentru unul ca tine. Un om care ştie să caşte ochii bine. N-o să faci tu avere din ce scoţi de-acolo, Johnny Quee, dar care dintr-ai voştri s-a îmbogăţit vreodată?

Ah Quee clătină din cap.

— Du-te înapoi la Kaniere, spuse Mannering în cele din urmă şi intră înapoi în local.

VENUS ÎN PEŞTI

În care capelanul îşi pierde cumpătul, iar văduva pierde o luptă.

— Dar cine este acesta? spuse Lydia Wells. Un om al Bisericii?

Apăruse în cadrul uşii zâmbind ironic, trăgând pe rând de vârful fiecărui deget, ca să-şi scoată mănuşile; Anna şi Devlin se uitau la ea amuţiţi şi îngroziţi, de parcă ar fi fost prinşi săvârşind un oribil păcat trupesc, deşi Anna era la fereastră, cu palma apăsată în continuare pe piept, iar Devlin şedea pe sofa, de unde sări în picioare, înroşindu-se cumplit.

— Doamne Sfinte! spuse Lydia Wells scoţând o mână lăptoasă din mănuşă şi vârând-o apoi sub cotul celuilalt braţ, ca să desfacă butonii de la cealaltă mănuşă. Parcă aţi fi două oi rătăcite, amândoi!

— Bună dimineaţa, doamnă Wells, spuse Devlin recăpătându-şi glasul în cele din urmă. Numele meu este Cowell Devlin. Sunt capelanul viitorului penitenciar de la Seaview.

— Ce prezentare şarmantă spuse Lydia Wells. Ce cauţi în salonul meu?

— Purtam o... discuţie teologică, spuse Devlin. La o cană de ceai.

— Se pare că aţi uitat de ceai.

— Abia am opărit frunzele, spuse Anna.

— Aşa vasăzică, spuse Lydia Wells fără să privească spre tavă. Bun, în cazul ăsta, şansa a făcut să sosesc exact la timp! Anna, fugi şi mai adu o cană. O să vă ţin companie. Am o mare pasiune pentru dezbaterile teologice.

Aruncând o privire disperată spre Devlin, Anna încuviinţă din cap, băgă fruntea în pământ şi ieşi iute din cameră.

— Doamnă Wells, şopti repede Devlin, în timp ce paşii Annei se îndepărtau pe coridor. Îmi permiteţi să vă pun o întrebare foarte ciudată, cât timp suntem singuri?

Lydia Wells îi zâmbi.

— Eu îmi câştig existenţa răspunzând la întrebări ciudate,

zise ea. Iar dumneata, mai ales, ar trebui să ştii că noi nu suntem niciodată singuri.

— Da, da, spuse Devlin simţindu-se stânjenit. Dar, iată întrebarea. Domnişoara Wetherell ştie să citească?

Lydia Wells ridică din sprâncene.

— Asta *este* o întrebare foarte ciudată, replică femeia. Deşi nu din cauza răspunsului la ea. Mă întreb ce te-a determinat să întrebi.

Anna reveni cu o cană şi o farfurioară, punându-le pe tavă, lângă celelalte.

— Care este răspunsul? spuse încetişor Devlin.

— Fă tu oficiile de gazdă, Anna, zise Lydia Wells pe un ton cristalin. Domnule reverend, ia loc, te rog. Aşa, perfect. Ce frumos să avem un prelat la ceai! Creează o atmosferă absolut civilizată. O să vreau un biscuit, mulţumesc, şi zahăr, de asemenea.

Devlin se aşeză.

— Răspunsul, din câte ştiu eu, este nu, spuse văduva aşezându-se şi ea. Acum, am şi eu o întrebare ciudată. Se încadrează în altă categorie de păcat, atunci când un slujitor al lui Dumnezeu spune o minciună?

Devlin părea încurcat.

— Nu văd pertinenţa întrebării dumitale.

— Dar, domnule reverend, nu joci corect, spuse văduva. Eu am răspuns la întrebarea *dumitale* fără să te rog să-mi spui motivul; nu vrei să îmi faci şi dumneata acelaşi favor acum?

— Care era întrebarea lui? spuse Anna întorcând capul, dar nimeni nu o băgă în seamă.

— Se încadrează în altă categorie de păcat, când mincinosul este un slujitor al lui Dumnezeu? întrebă din nou văduva.

Devlin oftă.

— Ar putea fi o altă categorie de păcat, spuse el, doar dacă acel cleric se foloseşte de autoritatea funcţiei lui în scopuri rele. Altfel, nu ar trebui să fie nicio diferenţă. Suntem cu toţii egali în ochii lui Dumnezeu.

— Ah, zise văduva. Mulţumesc. Şi acum, spuneai adineauri că discutaţi despre teologie, domnule reverend. Aţi avea bunăvoinţa să mă includeţi şi pe mine în dezbatere?

Devlin se înroşi. Deschise gura, dar şovăi. Nu avea pregătit

niciun alibi.

Anna îi veni în ajutor.

— Când m-am trezit atunci, în închisoare, spuse ea, reverendul Devlin era acolo. Se ruga pentru mine, şi de-atunci s-a rugat mereu pentru mine.

— Atunci înseamnă că aţi vorbit despre rugăciune? spuse văduva adresându-i-se tot lui Devlin.

Capelanul îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Da, printre alte lucruri, spuse el. Am mai discutat, de asemenea, despre acte de mare milostivenie divină şi despre daruri neaşteptate.

— Fascinant, spuse Lydia Wells. Şi îţi stă în obicei, domnule reverend, să vii peste diverse tinere, când tutorii lor sunt ocupaţi cu alte treburi, ca să discuţi, fără cuvenita supraveghere, chestiuni legate de teologie?

Devlin se simţi ofensat de această acuzaţie.

— Dumneata nu eşti nicidecum *tutorele* domnişoarei Wetherell, spuse el. A locuit singură luni de zile până să vii dumneata la Hokitika; de ce să aibă brusc nevoie de un tutore?

— Ba are chiar foarte multă nevoie, consider eu, zise Lydia Wells, ţinând seama în ce hal a putut fi exploatată anterior în acest oraş.

— Mă miră adverbul pe care l-ai folosit, doamnă Wells! Vrei să spui că nu mai este exploatată acum?

Lydia Wells se crispă la faţă.

— Poate că dumneata nu consideri îmbucurător faptul că această tânără nu se mai prostituează în fiecare noapte, riscând să fie agresată în tot felul, şi că nu îşi mai biciuieşte organismul zilnic cu un drog odios. Poate că dumneata ţi-ai dori să îşi reia stilul de viaţă de dinainte.

— Nu mă lua pe mine cu *poate* în sus şi *poate* în jos, se burzului Devlin. Asta-i retorică de proastă calitate. Echivalează cu o insultă, iar eu nu accept să fiu insultat, nu accept!

— Mă uimeşte acuzaţia dumitale, spuse Lydia Wells. În ce fel te-am insultat?

— Fata asta nu are niciun fel de libertăţi, pentru numele lui Dumnezeu! A fost adusă aici împotriva voinţei ei, iar dumneata o ţii din scurt, nedându-i voie să facă nimic!

— Anna, spuse Lydia Wells adresându-i-se în continuare lui

Devlin. Ai venit la Norocul Drumeţului împotriva voinţei tale?

— Nu, doamnă, spuse Anna.

— De ce ai venit să locuieşti aici?

— Fiindcă mi-ai făcut o ofertă, iar eu am acceptat-o.

— Care a fost oferta mea?

— Te-ai oferit să achiţi datoria mea faţă de domnul Clinch, de vizavi, şi mi-ai spus că pot veni să locuiesc aici şi să-ţi ţin companie, cu condiţia să te ajut pe plan profesional.

— Şi eu mi-am respectat angajamentul?

— Da, spuse Anna pe un ton amărât.

— Mulţumesc, zise văduva, care nu-şi luase ochii de la chipul lui Devlin şi nici nu se atinsese de cana ei cu ceai. Cât despre faptul că aş ţine-o „din scurt”, cum te-ai exprimat dumneata, mi se pare uimitor cum de poţi avea obiecţii faţă de o viaţă virtuoasă şi austeră, regretând – cum spuneai – faptul că nu are niciun fel de „libertăţi”! Libertate să facă anume ce? Libertate să se înhăiteze exact cu acei bărbaţi care, cândva, au necinstit-o şi au profitat de ea? Libertatea să se drogheze până-şi pierde simţirile în spelunca unui chinez?

Devlin nu se putu abţine să nu riposteze vehement.

— Dar *de ce* i-ai făcut acea ofertă, doamnă Wells? *De ce* te-ai oferit să plăteşti datoriile băneşti ale domnişoarei Wetherell?

— Din grijă faţă de fată, fireşte.

— Aiurea, spuse Devlin.

— Ba nicidecum, spuse Lydia Wells. Mă preocupă enorm binele Annei.

— Uită-te la ea! Sărmana fată s-a împuţinat la trup, de n-a mai rămas din ea nici jumătate din cât era acum o lună; nu poţi nega *asta.* E înfometată. Dumneata o ţii înfometată.

— Anna, spuse din vârful buzelor Lydia Wells, de parcă ar fi scuipat numele fetei. Te ţin eu înfometată?

— Nu, zise Anna.

— În opinia ta, eşti lihnită de foame?

— Nu, zise Anna din nou.

— Scuteşte-mă de teatrul ăsta ieftin, spuse Devlin, care începuse să se înfurie. Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie de fata asta. Nu-ţi pasă deloc de ea, aşa cum nu-ţi pasă de nimeni, în general, şi din câte-am auzit eu, indiferenţa asta cinică e

tipică pentru dumneata.

— Încă o acuzaţie teribilă, spuse Lydia Wells. Şi de la cine, mă rog? Tocmai de la capelanul unei închisori! Presupun că ar trebui să-mi apăr reputaţia. Anna, spune-i bunului reverend ce-ai făcut tu cât timp ai fost la Dunedin.

A urmat o pauză. Devlin aruncă o privire spre Anna, pierindu-i cumva aplombul de până atunci.

— Spune-i ce-ai făcut, insistă Lydia Wells.

— Am fost şarpele pe care l-ai încălzit la sân, spuse Anna.

— Însemnând ce, mai precis? Spune-i *exact* ce-ai făcut.

— M-am culcat cu soţul tău.

— Da, zise Lydia Wells. L-ai sedus pe soţul meu – pe domnul Wells. Acum spune-i bunului reverend ce am făcut *eu,* ca răzbunare?

— M-ai expediat la Hokitika, zise Anna.

— În ce stare?

— Eram gravidă.

— Al cui era copilul, mă rog?

— Al soţului tău, şopti Anna. Copilul lui Crosbie.

Devlin era uluit.

— Prin urmare, te-am alungat, spuse văduva mişcând din cap. Susţin eu în continuare că reacţia mea a fost corectă?

— Nu, zise Anna. Ai recunoscut că ai greşit. Mi-ai cerut să te iert. Şi de mai multe ori chiar.

— Eşti absolut sigură? zise doamna Wells, chipurile uimită. Potrivit bunului nostru reverend, aici de faţă, mie nu-mi pasă nicidecum de binele semenilor mei şi, probabil, cu atât mai puţin de o persoană care mi-a înşelat încrederea în propria-mi casă, seducându-mi soţul! Eşti absolut sigură că sunt capabilă să cer iertare pentru o faptă greşită?

— Ajunge, spuse Devlin ridicând mâinile. Ajunge.

— E adevărat, spuse Anna. Este adevărat că mi-a cerut să o iert.

— *Ajunge*.

— Acum, după ce m-ai jignit în fel şi chip, punându-mi la îndoială onestitatea şi probitatea morală, spuse văduva luându-şi cana cu ceai în cele din urmă, n-ai vrea, te rog, să-mi spui şi mine, fără ipocrizie de data asta, ce cauţi de fapt în salonul meu?

— Am adus un mesaj personal pentru domnişoara Wetherell, zise Devlin.

— Ce mesaj? zise văduva întorcându-se spre Anna.

— Nu-i nevoie să-i spui, se grăbi Devlin să intervină. Nu-i nevoie, dacă nu vrei. Nu-i nevoie să-i spui nimic.

— Anna, rosti Lydia Wells pe un ton ameninţător. Care era mesajul?

— Reverendul mi-a arătat un document legal, în virtutea căruia jumătate din comoara găsită în coliba lui Crosbie îmi aparţine mie.

— Zău? zise Lydia Wells, dar, în ciuda tonului ei glacial, Devlin sesiză o licărire de panică în ochii ei. Şi cui îi aparţine cealaltă jumătate?

— Domnului Emery Staines, spuse Anna.

— Unde este acest document?

— L-am ascuns, răspunse Anna.

— Păi, ce-aştepţi, du-te şi adu-l aici, se răţoi Lydia.

— Să nu faci asta, spuse Devlin repede.

— Nu voi face aşa ceva, zise Anna fără să schiţeze gestul de a duce mâna la corsaj.

— Puteţi avea măcar curtoazia de a-mi spune întregul adevăr, zise Lydia. E valabil pentru amândoi.

— Din păcate, nu putem face acest lucru, zise Devlin înainte ca Anna să apuce să spună ceva. Această informaţie, vezi dumneata, are legătură cu o infracţiune care nu a fost pe deplin investigată. Se referă, printre altele, la şantajarea unui anumit domn Alistair Lauderback.

— Poftim? zise Lydia Wells.

— Ce? zise Anna.

— Din păcate, nu pot dezvălui mai mult, spuse Devlin remarcând, spre imensa lui satisfacţie, că văduva se făcuse lividă la faţă. Anna, dacă vrei să mergi direct la Tribunal, mă ofer să te însoţesc.

— Da, vrei? spuse Anna uitându-se lung la el.

— Da, zise Devlin.

— Ce naiba îţi închipui că o să faci la Tribunal? spuse Lydia Wells.

— Voi solicita o consiliere juridică, spuse Anna. Este dreptul meu cetăţenesc.

Doamna Wells o fixă pe Anna cu o privire impenetrabilă.

— Consider că ai ales o jalnică modalitate de a-mi răsplăti bunătatea, zise ea în cele din urmă, cu voce joasă.

Anna veni lângă Devlin şi îl luă de braţ.

— Doamnă Wells, nu bunătatea dumitale mă interesează pe mine să o răsplătesc, spuse Anna.

JUPITER ÎN CAPRICORN

În care Aubert Gascoigne se amuză foarte mult; Cowell Devlin se leapădă de responsabilitate; şi Anna Wetherell face o greşeală.

Tribunalul din Hokitika, în cadrul căruia fiinţa Judecătoria de pace, era scena unor şedinţe ample, dar nu foarte bine definite. Sala de judecată fusese delimitată prin funii, asemenea unui ţarc pentru tuns oile. Oficialităţile locale şedeau în spatele unui şir de mese, care îi protejau de vânzoleala mulţimii; când completul de judecată se întrunea în şedinţă, aceste mese formau un fel de baricadă între personajele curţii judecătoreşti şi public, căruia i se cerea să stea în picioare. Jilţul judecătorului, în prezent neocupat, era doar un scaun cu spătar şi braţe, pus pe un podium înălţat, însă fusese drapat cu blăni de oaie, ca să pară mai impozant. Lângă acesta se afla drapelul britanic, atârnat de un stativ cam scurt pentru dimensiunea impresionantă a steagului. Steagul ar fi atins cu faldurile praful de pe jos, dacă un suflet întreprinzător nu s-ar fi gândit să pună un butoi gol sub stativ – un amănunt care, mai degrabă diminua efectul drapelului decât să-l accentueze.

Fusese o dimineaţă plină de dosare la instanţa de judecată pentru cauze minore. Recursul făcut de doamna Wells pentru a revoca vânzarea proprietăţii lui Crosbie Wells fusese acceptat în cele din urmă, ceea ce însemna că averea lui Wells, anterior păstrată în custodie la Banca Centrală, fusese pusă la dispoziţia judecătoriei. Comisionul de patru sute de lire încasat de Harald Nilssen nu fusese însă revocat, din două motive: primul, pentru că suma respectivă reprezenta onorariul lui legal pentru un serviciu îndeplinit în mod adecvat; şi în al doilea rând, deoarece ulterior comisionul fusese donat, în întregime, pentru a contribui la construirea noului penitenciar de la Seaview. Era scandalos, a declarat judecătorul, să revoci o faptă de caritate, mai ales atunci când darul era atât de substanţial şi de altruist; l-a lăudat pe Nilssen, în lipsă, pentru mărinimia lui.

Existau o sumedenie de alte cheltuieli judiciare ce trebuiau

avute în vedere, dintre care majoritatea reflectau nenumăratele ore de lucru pe care aparatul judecătoresc le consumase în încercarea de a găsi certificatul de naştere al răposatului domn Wells. Şi aceste costuri aveau să fie deduse din moştenirea doamnei Wells, care, dând la o parte taxele şi onorariile plătite pentru dobândirea proprietăţii, la care urma să se adauge toate celelalte corecţii, totaliza acum aproximativ 3 500 £. Această sumă trebuia să îi fie plătită doamnei Wells de îndată ce avea să fie pusă la dispoziţie de către Banca Centrală, în orice formă bănească dorită de văduvă. Avea doamna Wells ceva de spus? Nu, nu avea nimic de spus, dar i-a zâmbit larg lui Aubert Gascoigne când a ieşit din Tribunal, moment în care el a observat că văduvei îi străluceau ochii.

— Hei, salutare, Gascoigne!

Gascoigne rămăsese privind în gol. Clipind, spuse:

— Da?

La uşă apăruse colegul lui, Burke, cu un plic gros în mână.

— Jimmy Shaw mi-a zis că te pricepi la asigurările maritime.

— Aşa e, spuse Gascoigne.

— Te deranjează să mai preiei un dosar? E o chestie care tocmai a apărut adineauri.

— Ce fel de „chestie”? întrebă Gascoigne privind încruntat spre plic.

— O scrisoare de la John Hincher Garrity, spuse celălalt ridicând plicul. Se referă la una dintre epavele de pe bancul de nisip. *Godspeed* e numele ambarcaţiunii.

— O să arunc o privire, spuse Gascoigne întinzând mâna după plic.

— Bravo, eşti băiat bun.

Plicul, pe care se vedea ştampila poştei din Wellington, fusese deschis deja. Gascoigne scoase hârtiile dinăuntru. Primul document era o scurtă scrisoare de la John Hincher Garrity, parlamentar pentru circumscripţia electorală Heathcote din Canterbury. Politicianul îl împuternicea pe un reprezentant al Tribunalului din Hokitika să acţioneze drept agent al său pentru obţinerea unor fonduri din contul privat al Clubului Garrity, deschis la Banca Noii Zeelande. Avea credinţa că documentele anexate vor lămuri îndeajuns problema şi îi mulţumea anticipat reprezentantului amintit pentru eforturile sale. Gascoigne puse

la o parte această scrisoare şi trecu la următorul document. Era vorba tot despre o scrisoare adresată Clubului Garrity, pe care John Hincher o anexa documentelor din plic.

Hokitika, 25 februarie 1866

Domnilor,

Vă scriu pentru a vă informa despre regretabilul naufragiu al barcului Godspeed, *al cărui căpitan am fost până foarte de curând. Vasul a eşuat pe periculosul banc de nisip din Hokitika. Proprietarul barcului, domnul Crosbie F. Wells, a decedat de curând, iar eu mă ocup de rezolvarea problemelor în numele său. Înţeleg că, prin cumpărarea vasului* Godspeed, *domnul Crosbie F. Wells a moştenit toate poliţele de asigurare existente de la fostul proprietar A. Lauderback, membru al Clubului Garrity, şi prin urmare, că vasul* Godspeed *este protejat şi garantat de numita autoritate. Caut acum să obţin toate fondurile desemnate de domnul Lauderback pentru acest scop, pentru a înlesni îndepărtarea epavei. Anexez prezentei lista completă cu toate cheltuielile, contractul de vânzare, chitanţe, anunţuri, inventare etc., şi rămân,*

Al dumneavoastră,
Francis W. R. Carver

Gascoigne se încruntă. Ce voia Carver cu asta? În niciun caz Crosbie Wells nu cumpărase *Godspeed;* Carver însuşi cumpărase ambarcaţiunea, folosindu-se de numele fals „Wells”. Gascoigne frunzări celelalte hârtii din plic, pe care, în mod evident, Carver i le trimisese domnului Garrity, ca dovadă a legalităţii revendicării lui. Trecu peste constatarea autorităţii portuare privind starea epavei, peste o situaţie contabilă a tuturor datoriilor înregistrate, plus nenumărate chitanţe şi înscrisuri de mână, până când găsi, la fundul teancului, un exemplar – probabil exemplarul lui Carver – al contractului de vânzare pentru barcul *Godspeed.* Gascoigne luă hârtia şi se uită atent la semnătură. Actul fusese semnat de un Francis Wells! Ce joc făcea Carver? Uitându-se încă o dată la semnătură,

Gascoigne observă că bucla largă de lângă majuscula F putea foarte bine să fie un C... da! Exista chiar un punct de cerneală plasat din întâmplare între „C” şi „F”. Cu cât se uita mai mult, cu atât ambiguitatea se limpezea pentru el: Carver se semnase cu acel nume fals, având în minte exact situaţia de acum. Gascoigne scutură din cap, apoi, după un moment, râse tare.

— Ce te-amuză aşa? spuse Burke ridicând privirea.

— O, n-are importanţă, un fleac, spuse Gascoigne.

— Dar ai râs, insistă Burke. Care-i gluma?

— Nu-i nicio glumă, spuse Gascoigne. Mi-am exprimat admiraţia, atâta tot.

— Admiraţia? Pentru ce?

— Pentru o treabă bine făcută, spuse Gascoigne.

Puse scrisorile la loc în plic şi se ridică în picioare, intenţionând să ducă de îndată la bancă scrisoarea de împuternicire trimisă de John Hincher Garrity, dar exact în acel moment uşa de la sală se deschise şi Alistair Lauderback păşi înăuntru, urmat, ca două umbre, de Jock şi Augustus Smith.

— Ah, zise Lauderback observând scrisoarea din mâna lui Gascoigne. Înseamnă că am picat la tanc. Da, am primit şi eu un mesaj de la Garrity în dimineaţa asta. S-a produs o confuzie şi am venit aici să lămuresc lucrurile.

— Domnul Lauderback, presupun, spuse Gascoigne pe un ton sec.

— Vreau să discut între patru ochi cu judecătorul, anunţă Lauderback. E urgent.

— Judecătorul este la dejun în momentul de faţă.

— Unde anume?

— Nu ştiu, din păcate, spuse Gascoigne. Sesiunea de după-amiază începe la ora două; sunteţi bine-venit să aşteptaţi până atunci. Scuzaţi-mă, domnilor.

— Stai aşa, spuse Lauderback când Gascoigne se înclină politicos, pornind spre ieşire. Unde-ţi închipui dumneata că pleci cu scrisoarea aceea?

— La bancă, zise Gascoigne, care nu suporta genul de bădărănie arogantă de care dăduse dovadă Lauderback. Am fost împuternicit de către domnul Garrity să înlesnesc o tranzacţie în numele său. Vă rog să mă scuzaţi.

Şi, din nou, se pregăti să iasă.

— Stai un moment, spuse Lauderback. Aşteaptă, ţi-am spus! Exact în legătură cu această afacere am venit aici să cer o audienţă; nu te duci la bancă până nu voi fi spus eu ce am de spus!

Gascoigne se holba la el cu un aer glacial. Dându-şi seama că, probabil păşise cu stângul în această problemă, Lauderback zise:

— Nu vrei să mă primeşti dumneata în audienţă? Care-i numele dumitale?

— Gascoigne.

— Gascoigne zici? Da, am bănuit eu că eşti francez.

Şi Gascoigne acceptă să-i strângă mâna politicianului.

— Voi discuta cu dumneata atunci, spuse Lauderback, dacă nu pot ajunge la judecător.

— Bănuiesc că aţi prefera să faceţi asta în particular, spuse Gascoigne, în continuare cu răceală.

— Da, bun. Voi aşteptaţi aici, zise Lauderback întorcându-se spre aghiotanţii lui. Revin în zece minute.

Gascoigne îl conduse în biroul judecătorului şi închise uşa. Se aşezară pe scaunele cu spătar înalt din faţa mesei de lucru a judecătorului de pace.

— Perfect, domnule Gascoigne, spuse Lauderback numaidecât, aplecându-se în faţă. Uite, pe scurt, cum stau lucrurile. Toată această afacere este o înscenare. Eu n-am vândut niciodată *Godspeed* unui individ pe nume Crosbie Wells. Am vândut nava unui individ care mi-a spus că se numea Francis Wells. Dar numele era un pseudonim. Nu ştiam asta la momentul respectiv. Acest individ. Francis Carver. El a fost. *El* şi-a luat numele fictiv – Francis Wells –, iar eu *lui* i-am vândut corabia, sub acel nume. După cum se vede, şi-a păstrat numele de botez. Doar numele de familie era schimbat. Adevărul este următorul: individul acesta a semnat actul de vânzare cu un nume fals, iar acest lucru contravine legii!

— Daţi-mi voie să verific dacă v-am înţeles corect, spuse Gascoigne prefăcându-se că era nedumerit. Francis Carver susţine că un individ pe nume Crosbie Wells a cumpărat *Godspeed,* iar dumneavoastră susţineţi că asta este o minciună.

— Este o minciună! spuse Lauderback. Este o scorneală ordinară! Eu am vândut corabia unui individ numit Francis Wells.

— Care nu există.

— Era un nume fals, spuse Lauderback. Numele lui adevărat este Carver. Dar mie mi-a spus că numele lui era Wells.

— *Francis* Wells, sublinie Gascoigne, iar al doilea prenume al lui Crosbie Wells era Francis, iar Crosbie Wells există – în fine, a existat. Prin urmare, poate v-aţi înşelat în privinţa identităţii cumpărătorului. Diferenţa dintre Francis Wells şi C. Francis Wells nu este prea mare, din câte observ eu.

— De unde acest „C”? întrebă Lauderback.

— Am examinat exemplarul contractului de vânzare care mi-a fost trimis, spuse Gascoigne. A fost semnat de un C. Francis Wells.

— Asta în niciun caz!

— Ba da, din păcate, spuse Gascoigne.

— Atunci, a fost măsluit, zise Lauderback. A fost măsluit după consumarea faptului.

Gascoigne deschise plicul din mâna şi extrase din el actul de vânzare.

— La prima vedere, am crezut că scria doar „Francis Wells”. Abia când m-am uitat mai de-aproape, am văzut cealaltă literă, legată caligrafic de „F”.

Lauderback se uită şi el, se încruntă şi privi mai de-aproape, iar atunci sângele îi năvăli în obraji.

— Caligrafic sau necaligrafic, spuse el stacojiu la faţă, cu un „C” sau fără un „C”, nu contează, contractul acela de vânzare a fost semnat de ticălosul ăla de Francis Carver. L-am văzut cu ochii mei când a semnat!

— Aţi avut martori la perfectarea tranzacţiei?

Lauderback nu spuse nimic.

— Dacă nu aţi avut martori la perfectarea tranzacţiei, atunci va fi cuvântul dumneavoastră contra cuvântului lui, domnule Lauderback.

— Va fi adevărul împotriva minciunii!

Gascoigne refuză să răspundă la acea afirmaţie. Puse la loc contractul în plic, netezindu-l grijuliu pe genunchi.

— Este o escrocherie, spuse Lauderback. Îl voi da în judecată. O să pun să fie biciuit.

— În baza cărei acuzaţii?

— Înşelăciune şi inducere în eroare, bineînţeles, spuse Lauderback. Asumarea unei identităţi false. Fraudă.

— Cred că probele existente vor contrazice învinuirile pe care le aduceţi.

— Oh, crezi asta, da?

— Instanţa judecătorească nu are niciun temei să pună la îndoială autenticitatea acestei semnături, spuse Gascoigne netezind din nou plicul. Şi asta, din cauză că nu s-a păstrat niciun fel de document de la domnul Crosbie Wells, oficial sau de altă natură, care să poată servi drept dovadă a scrisului său.

Lauderback deschise gura, vrând parcă să spună ceva, dar pe urmă o închise la loc, scuturând din cap.

— A fost o înscenare, spuse el. O înscenare de la început până la sfârşit!

— De ce credeţi că domnul Carver a simţit nevoia să îşi ia un nume fals în relaţia cu dumneavoastră?

Răspunsul politicianului a fost surprinzător:

— Am făcut nişte săpături în privinţa lui Carver, spuse el. Tatăl lui a fost o persoană importantă într-una dintre firmele de comerţ britanice – Dent & Co. Poate ai auzit şi dumneata de el. William Rochfort Carver. Nu? În fine, oricum. La un moment dat, la începutul anilor 1850, îi dă fiului său un cliper – *Palmerston* – şi fiul începe să facă negoţ cu mărfuri chinezeşti de la şi către Canton, sub egida firmei Dent & Co. Carver e încă un om tânăr. A fost privilegiat, efectiv, oferindu-i-se postul de căpitan de vas la prima tinereţe. Bun, uite ce-am descoperit eu. În primăvara anului 1854, cliperul *Palmerston* este supus unei percheziţii când se pregăteşte să plece din portul Sydney – o formalitate de rutină –, iar cu acest prilej se descoperă că Francis Carver a încălcat legea, din mai multe considerente: eludarea taxelor vamale, nedeclararea mărfii şi a persoanelor aflate la bord, plus o mulţime de alte delicte. Fiecare infracţiune era suficient de mică încât să poată fi trecută cu vederea de instanţa de judecată, numai că toate acuzaţiile au venit în acelaşi timp pe masa magistraţilor, ceea ce a însemnat că legea trebuia să fie aplicată fără discriminare. Este condamnat la zece ani de închisoare în Cockatoo, adică zece ani de muncă silnică, de fapt. O adevărată dezonoare. Tatăl este furios. Revocă donaţia corăbiei, îşi dezmoşteneşte fiul şi, ca să pună capac la toate, are

grijă să-i întineze numele în toate porturile şi şantierele navale din Pacificul de Sud. Când Francis Carver ajunge să iasă din închisoare, are o reputaţie demnă de fiorosul Căpitan Kidd, asta cel puţin în cercurile navigatorilor maritimi. Niciun armator nu se mai încumetă să-i încredinţeze vreo navă, şi niciun echipaj nu mai acceptă să se îmbarce sub comanda lui.

— Şi de aceea îşi ia un nume fals.

— Exact, spuse Lauderback rezemându-se de spătar.

— Sunt curios să ştiu de ce şi-a luat un nume fals doar faţă de *dumneavoastră,* spuse Gascoigne dezinvolt. Se pare că nu şi-a mai luat numele de Wells în nicio altă împrejurare, în afară de momentul când a cumpărat această corabie. *Mie,* bunăoară, mi s-a prezentat drept domnul Francis Carver.

Lauderback îl sfredeli cu privirea furios.

— Ai citit ziarele, spuse el. Nu mă pune să mă justific în faţa dumitale. Mi-am cerut scuze în public: nu o voi mai face din nou.

Gascoigne înclină capul.

— Ah, zise el. Carver şi-a luat numele fals de Francis Wells ca să poată exploata legătura dumitale mai veche cu doamna Wells.

— Aşa e, spuse Lauderback. Mi-a zis că e fratele lui Crosbie. Mi-a zis că regla o răfuială în numele lui Crosbie, pe motiv că eu îi necinstisem nevasta. A fost o tactică de intimidare, dar a funcţionat.

— Înţeleg, spuse Gascoigne, întrebându-se de ce Lauderback nu îi explicase acest lucru, la fel de logic, şi lui Thomas Balfour cu două luni în urmă.

— Uite ce e, spuse Lauderback. Discut cu dumneata cu cărţile pe faţă, domnule Gascoigne, şi îţi spun că legea este de partea mea. Ruptura dintre Carver şi tatăl lui este de notorietate publică. Individul a avut o mie de motive să invoce o identitate falsă. Păi, la nevoie, pot apela la mărturia tatălui său. Şi cum crezi că i-ar pica atunci lui Carver?

— Nu prea bine, îmi imaginez.

— Nu, strigă Lauderback. Nu prea bine deloc!

Pe Gascoigne îl agasase această atitudine.

— Păi, vă doresc mult noroc, domnule Lauderback, în procesul pe care vreţi să i-l intentaţi domnului Carver, spuse el.

— Scuteşte-mă de clişee, se răţoi Lauderback. Spune pe

şleau ce ai de zis.

— Cum doriţi, spuse Gascoigne ridicând din umeri. Nu este nevoie să vă explic, fiindcă ştiţi şi dumneavoastră prea bine că dovedirea unei motivaţii a faptelor nu constituie probă în justiţie. Un om nu poate fi condamnat doar pentru că se poate dovedi că a avut motive întemeiate de a săvârşi infracţiunea respectivă.

— Dumneata te îndoieşti de cuvântul meu? se zbârli Lauderback.

— Nu, deloc, spuse Gascoigne.

— Crezi oricum că acţiunea mea nu are şanse în instanţă. Crezi că nu am suficiente argumente.

— Da. Cred că ar fi foarte imprudent să supuneţi acest caz în faţa tribunalului, spuse Gascoigne. Îmi pare rău că vorbesc fără menajamente. Fiţi sigur de toată compasiunea mea pentru necazurile prin care treceţi.

Dar Gascoigne nu simţea niciun fel de compasiune pentru Alistair Lauderback. Îndeobşte, rezerva acest sentiment pentru persoanele mai puţin privilegiate decât el şi, chiar dacă recunoştea că situaţia actuală a lui Lauderback era jalnică, considera totodată că averea şi poziţia socială a politicianului puteau să-i ofere o amplă consolare pentru orice inconveniente ar putea întâmpina, ca om, în viitorul apropiat. De fapt, a îndura un pic de nedreptate putea să-i prindă bine lui Lauderback! Experienţa aceasta ar putea să facă din el un politician mai bun, se gândea Gascoigne, care, cel puţin în sentinţele pe care le formula în sinea lui, avea tendinţe absolutiste.

— Îl voi aştepta pe judecător, spuse Lauderback. El va înţelege punctul meu de vedere.

Gascoigne vârî plicul în haină, lângă ţigări.

— Din câte înţeleg, Carver încearcă acum să obţină fonduri din poliţa dumneavoastră de asigurare şi despăgubiri pentru a-şi acoperi cheltuielile pe care le-a suportat pentru dezmembrarea epavei.

— Este corect.

— Şi dumneavoastră doriţi să îi refuzaţi accesul la aceşti bani.

— Este corect, de asemenea.

— În ce temei?

Lauderback se făcu foarte roşu.

— În ce temei? se răsti el. Individul ăsta m-a lucrat urât, domnule Gascoigne! A pus la cale asta de la bun început! Eşti ridicol dacă îţi închipui că o să înghit mânăria asta! Asta îmi sugerezi dumneata? Să înghit mânăria asta?

— Domnule Lauderback, nu îmi permit să vă dau niciun sfat. Ceea ce remarc eu este că, după toate aparenţele, nicio lege nu a fost încălcată. În scrisoarea sa către domnul Garrity, domnul Carver a menţionat foarte clar că el acţionează în numele domnului Wells – fiindcă domnul Wells, aşa cum ştiţi, a murit. Din câte se pare, Carver face doar un lucru caritabil, rezolvând problemele ca reprezentant al proprietarului navei, fiindcă proprietarul navei nu este în măsură să facă personal acest lucru. Nu cred că aveţi vreo probă care să infirme acest lucru.

— Dar este *adevărat*! explodă Lauderback. Crosbie Wells nu a cumpărat niciodată acea corabie! Francis Carver a semnat afurisita aia de contract cu numele altui om! Este un caz de plastografiere, pur şi simplu!

— Din păcate, acest lucru va fi greu de dovedit, spuse Gascoigne.

— De ce? zise Lauderback.

— Deoarece, aşa cum v-am spus deja, nu există nicio dovadă a adevăratei semnături a lui Crosbie Wells, spuse Gascoigne. Nu s-a descoperit niciun fel de act în coliba lui, iar certificatul lui de naştere şi autorizaţia de minerit nu s-au găsit nicăieri.

Lauderback deschise gura să riposteze, dar din nou păru să se răzgândească.

— Oh, spuse subit Gascoigne. Tocmai mi-a venit o idee.

— Ce? spuse Lauderback.

— Certificatul lui de căsătorie, spuse Gascoigne. Actul acesta ar trebui să poarte semnătura lui, nu-i aşa?

— Ah, aşa e spuse Lauderback.

— Dar nu, spuse Gascoigne, schimbându-şi părerea. Nu cred că ar fi suficient: pentru a demonstra că semnătura unei persoane decedate a fost falsificată, e nevoie de mai multe exemple ale semnăturii sale.

— Câte, mai precis? spuse Lauderback.

Gascoigne ridică din umeri.

— Nu cunosc prea bine acest articol de lege, spuse el. Dar îmi închipui că ar fi nevoie de câteva mostre ale semnăturii sale autentice pentru a demonstra care sunt diferenţele faţă de semnătura falsă.

— Câteva mostre, repetă ca un ecou Lauderback.

— Ei bine, domnule Lauderback, spuse Gascoigne ridicându-se, sper să aveţi norocul de a găsi ceva; până atunci însă, legea mă obligă să duc la îndeplinire instrucţiunile domnului Garrity şi să predau aceste documente la bancă.

*

Când au plecat de la Norocul Drumeţului, capelanul nu a însoţit-o pe Anna Wetherell direct la Tribunal. A condus-o, în schimb, la Hotelul Garrick's Head, unde a comandat o porţie de plăcintă cu peşte – eterna specialitate culinară la dejun – şi un pahar cu limonadă. I-a spus Annei să ia loc, i-a pus în faţă farfuria plină şi i-a ordonat să mănânce, ceea ce ea a făcut ascultătoare şi în tăcere. Când a terminat tot ce avusese în farfurie, capelanul a împins spre ea, pe masă, paharul cu limonadă îndulcită şi a zis:

— Unde este domnul Staines?

Anna nu părea surprinsă de întrebare. Luă paharul în mână, sorbi din el, se strâmbă fiindcă era prea dulce, după care rămase nemişcată câteva clipe, uitându-se la capelan.

— În munţi, spuse ea în cele din urmă. Undeva prin munţi. Nu ştiu unde exact.

— La nord sau la sud de aici?

— Nu ştiu.

— Este reţinut acolo împotriva voinţei lui?

— Nu ştiu.

— Ba *ştii,* spuse Devlin.

— Nu, nu ştiu, repetă Anna. Nu l-am mai văzut din ianuarie şi habar nu am de ce a dispărut aşa, în mod misterios. Ştiu doar că este încă în viaţă şi că se află undeva, prin zona muntoasă.

— Fiindcă ai primit mesaje. În capul dumitale.

— Nu au fost propriu-zis nişte „mesaje” spuse ea. Termenul nu este potrivit. Ci, mai degrabă, un fel de... senzaţii. Ca atunci

când încerci să-ţi aminteşti un vis pe care l-ai avut, dar nu-ţi aminteşti decât forma lui, senzaţia, nu şi detaliile, nimic clar. Şi cu cât te căzneşti mai mult să îţi aminteşti, cu atât devine mai înceţoşat totul.

Devlin se încruntă.

— Prin urmare, ai o „senzaţie”.

— Da, spuse Anna.

— Ai senzaţia că domnul Staines este undeva prin munţi şi că trăieşte.

— Da, zise Anna. Nu-ţi pot da niciun amănunt. Ştiu că locul e cumva noroios. Sau plin de copaci frunzoşi. Undeva, în apropierea apei, însă nu pe o plajă. Apa se mişcă repede. Peste pietre... Vezi, de îndată ce încerc să exprim prin cuvinte această senzaţie, simt că se pierde şi nu mai ştiu nimic.

— Mie mi se pare totul foarte vag, draga mea.

— Nu este vag, spuse Anna. Sunt sigură că aşa e. Exact ca atunci când eşti sigur că ai avut un vis... *ştii* că ai visat... dar nu-ţi poţi aminti niciun detaliu.

— Şi de cât timp ai aceste „senzaţii”? Aceste vise?

— Doar de când m-am lăsat de prostituţie, spuse Anna. De când mi-am pierdut cunoştinţa atunci.

— Cu alte cuvinte, de când a dispărut Staines.

— Paisprezece ianuarie, spuse Anna. Aceea a fost data.

— Şi în vis ţi se arată mereu la fel – apa, noroiul? Se repetă aceleaşi senzaţii?

— Nu.

Nu a dezvoltat răspunsul şi, ca să o îmboldească să continue, Devlin zise:

— Bun, ce altceva?

— Oh, spuse ea jenată. Doar imagini, efectiv. Crâmpeie, impresii.

— Ce fel de impresii?

— Impresii despre mine, spuse ca întorcând privirea.

— Din păcate, nu prea te înţeleg.

Anna întoarse mâna cu palma în sus.

— Ce gândeşte el despre mine. Domnul Staines, adică. Ce visează, când mă plăsmuieşte în mintea lui.

— Te vezi pe dumneata, dar prin ochii lui.

— Da, spuse Anna. Exact.

— Să deduc din asta că domnul Staines are o părere foarte bună despre dumneata?

— Mă iubeşte, zise ea, iar după câteva clipe, repetă: Mă iubeşte.

Devlin o studie cu un ochi critic.

— Înţeleg, spuse el. Ţi-a făcut o declaraţie de dragoste?

— Nu, spuse Anna. Nu e nevoie. Ştiu că aşa e, pur şi simplu.

— Şi ai aceste senzaţii frecvent?

— Foarte des, zise ea. Se gândeşte la mine tot timpul.

Devlin încuviinţă din cap. Se lămurise, în cele din urmă, cum stăteau lucrurile, iar odată cu această clarificare un sentiment de tristeţe îi copleşi sufletul.

— Îl iubeşti pe domnul Staines, domnişoară Wetherell?

— Am vorbit despre asta amândoi, spuse ea. În noaptea când a dispărut. Discutam diverse banalităţi, iar eu am spus ceva prostesc despre iubirea neîmpărtăşită, şi el a devenit foarte serios şi m-a oprit să mai continui, spunându-mi că o iubire neîmpărtăşită nu este cu putinţă, fiindcă atunci nu se mai poate chema iubire. Mi-a zis că dragostea trebuie dăruită şi primită de comun acord astfel încât îndrăgostiţii, unindu-se, să formeze jumătăţile egale ale aceluiaşi întreg.

— Un sentiment înflăcărat, spuse Devlin.

— Da, recunoscu ea, părând încântată de remarca lui.

— Dar nu ţi-a făcut o declaraţie de dragoste totuşi.

— Nu a făcut niciun jurământ de iubire. Am mai spus asta.

— Şi nici dumneata.

— N-am mai avut ocazia, spuse ea. Asta se întâmpla în noaptea când el a dispărut.

Cowell Devlin oftă. Da, o înţelegea acum pe Anna Wetherell, dar asta nu însemna că putea fi fericit pentru ea. Devlin întâlnise multe femei cu perspective modeste şi posibilităţi limitate, pentru care singura cale de a evada din carcera mizerabilă a nefericitei lor condiţii erau aripile reveriei fantastice. Asemenea fantezii erau invariabil magice – îngeri păzitori, invitaţii în paradis –, iar povestea Annei, înduioşătoare cum era, demonstra aceeaşi specificitate a imposibilului. Da, cât de dureros de clar suna totul! Cel mai râvnit burlac din câţi cunoştea Anna nutrea pentru ea o dragoste atât de profundă şi de pură, încât toate diferenţele dintre ei doi deveneau

nerelevante? El nu era mort – era doar dispărut? El îi trimitea ei „mesaje” care demonstrau profunzimea dragostei lui, iar aceste mesaje doar *ea* le putea auzi? Era o fabulaţie, se gândea Devlin. Era o fabulaţie plăsmuită de mintea fetei. Cu siguranţă, băiatul acela era mort.

— Vrei ca domnul Staines să te iubească foarte mult, nu-i aşa, domnişoară Wetherell?

Anna păru ofensată de insinuarea lui.

— Dar el mă iubeşte.

— Nu asta a fost întrebarea mea.

Anna se uită la el, mijind ochii.

— Oricine vrea să fie iubit.

— Asta este foarte adevărat, spuse Devlin pe un ton trist. Toţi vrem să fim iubiţi şi avem nevoie să fim iubiţi. Fără dragoste, nu putem fi noi înşine.

— Gândeşti la fel ca domnul Staines.

— Da?

— Da, spuse Anna. Este exact lucrul pe care l-ar spune şi el.

— Domnul Staines al dumitale este un adevărat filozof, domnişoară Wetherell.

— Domnule reverend, spuse Anna zâmbind dintr-odată. Am impresia că tocmai te-ai complimentat singur.

Nu mai vorbiră câteva clipe. Anna sorbi din limonada ei dulce, iar Devlin, cu un aer gânditor, îşi plimbă privirile prin restaurant. La un moment dat, Anna îşi duse mâna la piept, unde, sub corsajul rochiei, lipit de piele, avea actul de donaţie măsluit.

Devlin se uită aspru la ea.

— Ai încă tot timpul să te răzgândeşti, spuse el.

— Vreau doar un punct de vedere legal.

— Ai punctul meu de vedere clerical.

— Da, spuse Anna. Fericiţi sunt cei săraci cu duhul.

Însă îi păru rău imediat de această necuviinţă, fiindcă sângele îi năvăli în obraji şi se făcu roşie la faţă. Jenată, întoarse capul. Brusc, Devlin nu voia să mai aibă de-a face cu ea. Împingându-şi scaunul în spate, puse mâinile pe genunchi şi zise:

— Te voi însoţi până la uşa Tribunalului, dar nu mai departe. Ce vei face cu documentul care este în posesia dumitale nu mă

mai priveşte pe mine. Trebuie să ştii însă că nu voi minţi ca să te protejez. În niciun caz, nu voi minţi în faţa unei instanţe de judecată. Dacă va întreba cineva, nu voi pregeta să spun adevărul, şi anume că *dumneata* ai plastografiat acea semnătură.

— Perfect, spuse Anna ridicându-se. Îţi mulţumesc foarte mult pentru plăcintă. Şi pentru limonadă. Şi îţi mulţumesc, de asemenea, pentru tot ce i-ai spus doamnei Wells.

Devlin se ridică şi el.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti pentru asta, spuse el. Mi-am ieşit din sărite acolo, din păcate. Nu am fost într-o formă prea bună.

— Ai fost minunat, spuse Anna şi, făcând un pas în faţă, puse mâinile pe umerii lui şi îl sărută frumos pe obraz.

*

Când Anna Wetherell a ajuns la Tribunalul din Hokitika, Aubert Gascoigne plecase deja la Banca Centrală, având în buzunarul interior al hainei plicul de la John Hincher Garrity; Alistair Lauderback, de asemenea, părăsise şi el clădirea de câtva timp. Anna a fost întâmpinată de un avocat consultant roşu la faţă, pe nume Fellowes, dar pe care Anna nu-l cunoştea. Acesta a condus-o într-o nişă din capătul sălii, unde au luat loc de o parte şi de cealaltă a unei mese simple de brad. Anna i-a înmânat documentul ars pe margini fără să spună nimic. Juristul a pus hârtia pe masă în faţa lui, netezind-o la capete pe muchia suprafeţei de lemn, apoi, făcându-şi mâinile căuş în jurul ochilor, s-a apucat s-o citească.

— De unde ai acest înscris? spuse Fellowes în cele din urmă, ridicând privirea.

— Mi-a fost dat, zise Anna. În mod anonim.

— Când?

— În această dimineaţă.

— Cum ţi-a fost dat?

— Cineva l-a strecurat pe sub uşă, minţi Anna. În timp ce doamna Wells era aici, la Tribunal.

— Aici, la Tribunal, primind vestea că recursul ei fusese acceptat de instanţă, zise Fellowes cu o emfază plină de

scepticism. Ia să vedem ce-avem noi aici, continuă el revenind la document. Crosbie Wells... Staines este tipul de care nimeni nu mai ştie nimic... şi domnişoara Wetherell eşti dumneata. Straniu. N-ai nicio idee cine ţi l-a adus totuşi?

— Nu.

— Sau de ce?

— Nu, spuse Anna. Presupun că cineva a vrut să-mi facă un bine.

— N-ai pe nimeni în minte? Vreo supoziţie?

— Nu, spuse Anna. Vreau doar să ştiu dacă actul este bun.

— Pare în regulă, spuse Fellowes uitându-se lung la document. Dar asta nu înseamnă că plata poate fi neapărat făcută, da? Având în vedere cum stau lucrurile – sunt opt săptămâni de când domnul Staines a dispărut...

— Nu înţeleg.

— Uite. Chiar *dacă acest* act este valabil, bunul nostru amic, domnul Staines, nu mai are de unde să doneze două mii de lire sterline. Toată averea lui a fost confiscată, ţinând seama că el a dispărut de atâta timp. Măsura a fost aplicată vinerea trecută. Ar fi norocos dacă va mai reuşi să încropească vreo câteva sute de lire din ceea ce i-a mai rămas.

— Dar actul este obligatoriu, spuse Anna. Chiar şi aşa.

Juristul scutură din cap.

— Ce încerc eu să-ţi spun, duduie, este că domnul Staines *nu poate* să îţi dea dumitale două mii de lire, decât dacă, prin cine ştie ce minune, e găsit în viaţă şi cu o grămadă de bani peşin asupra lui. Loturile lui de exploatare i-au fost sechestrate. Le-au cumpărat alţi oameni.

— Dar actul acesta este obligatoriu, spuse Anna din nou. Nu poate să nu fie.

Domnul Fellowes zâmbi.

— Din păcate, legea nu funcţionează aşa. Gândeşte-te la asta: eu aş putea să completez un cec pentru un milion de lire sterline pe numele dumitale, chiar acum, dar asta nu înseamnă că dumneata te-ai şi îmbogăţit cu un milion de lire, din moment ce mie îmi fluieră vântul prin buzunare şi nu am niciun garant în spate, nu crezi? Banii trebuie să provină întotdeauna din buzunarul cuiva, dar dacă buzunarele acelui om sunt goale... ei bine, asta e, nu se poate face nimic, oricât ar pretinde cineva că

are dreptate.

— Domnul Staines are două mii de lire, spuse Anna.

— Da, sigur, dacă ar avea, lucrurile s-ar schimbat complet.

— Nu, spuse Anna. Ştiu ce spun. Domnul Staines are două mii de lire.

— Cum aşa?

— Aurul din coliba lui Crosbie Wells îi aparţinea lui.

Fellowes rămase nemişcat, holbându-se la ea câteva secunde, după care, cu o voce absolut diferită, spuse:

— Se poate dovedi acest lucru?

Anna repetă ce îi povestise Devlin în acea dimineaţă: că aurul descoperit în casă fusese topit în plăcuţe de aur, care fuseseră ştanţate cu denumirea minei de origine.

— Care mină?

— Nu-mi aduc aminte numele, zise Anna ezitând.

— De unde deţii aceste informaţii?

— Aş prefera să nu spun, răspunse Anna.

Fellowes părea interesat.

— Am putea verifica adevărul acestor afirmaţii. În fond, comoara era o parte componentă a averii lui Wells, aşa că trebuie să existe o evidenţă undeva la bancă. Mă întreb de ce nu s-a pus această problemă până acum. Cineva de la bancă păstrează secret acest lucru, probabil.

— Dacă este adevărat, insistă Anna, înseamnă că averea este a mea, nu-i aşa? Două mii de lire sterline îmi aparţin mie. În baza legalităţii acestui act.

— Domnişoară Wetherell, spuse Fellowes. O sumă de bani atât de mare nu poate fi trecută, aşa de uşor, de la un beneficiar la altul. Nu e ca şi cum ai scrie un cec pe numele cuiva. Dar pot afirma că ai venit, azi, aici, într-un moment propice. Recursul doamnei Wells tocmai a fost acceptat, ceea ce înseamnă că partea de avere revendicată de ea urmează să îi fie remisă. Pot pune poprire pe banii ei până ne vom dumiri ce se poate face cu actul acesta al dumitale.

— Da, zise Anna. Vrei să faci asta?

— Dacă consimţi să mă iei pe mine drept avocat, voi face tot ce îmi stă în putinţă, zise Fellowes rezemându-se de spătar. Onorariul meu este de două lire sterline săptămânal, plus cheltuielile aferente. Plata în avans, bineînţeles.

Anna clătină din cap.

— Nu pot să plătesc în avans. N-am niciun ban.

— Eventual, ai putea obţine un împrumut de vreun fel, spuse Fellowes delicat, uitându-se în altă pane. Din păcate, eu sunt foarte strict în toate chestiunile financiare; nu fac nicio excepţie şi nu întreprind nimic pe bază de promisiuni. Nu este ceva personal, legat de dumneata, ci o regulă care se impune odată cu experienţa, atâta tot.

— Nu te pot plăti în avans, repetă Anna, dar dacă faci asta pentru mine, pot să îţi dau de trei ori mai mult ca onorariu când îmi vin banii.

— De trei ori mai mult? zâmbi Fellowes cu amabilitate. Procesele judiciare durează adesea foarte mult timp, domnişoară Wetherell, iar uneori fără vreun rezultat favorabil: nu există nicio garanţie că banii aceia îţi vor reveni până la urmă. Recursul doamnei Wells a durat două luni pentru a fi verificat, şi, după cum chiar dumneata ai demonstrat adineauri, lucrurile nu sunt încă lămurite!

— De trei ori suma, până la un plafon de o sută de lire sterline, spuse ferm Anna. Dar, dacă îmi obţii aceşti bani în termen de două săptămâni, îţi voi da două sute de lire, bani gheaţă.

Fellowes ridică din sprâncene.

— Doamne Sfinte, spuse el. Eşti foarte îndrăzneaţă.

— M-a învăţat viaţa, spuse Anna.

Dar aici Anna Wetherell făcu un pas greşit. Domnul Fellowes căscă ochii mari şi se trase înapoi. Păi, sigur, a fost *târfă,* îşi zise el, apoi îşi aminti totul. *Ea* era târfa care încercase să-şi pună capăt zilelor pe drumul spre Kaniere chiar în ziua dispariţiei lui Staines şi a morţii lui Wells! Fellowes era nou în Hokitika: nu o mai văzuse până acum pe Anna Wetherell şi nici nu o recunoscuse imediat după nume. Abia când aceasta a rostit acea remarcă obraznică, şi-a dat seama subit cine era.

Anna luase stânjeneala lui drept o simplă ezitare.

— Eşti de acord cu condiţiile mele, domnule Fellowes?

Fellowes o măsură de sus până jos.

— Mă voi interesa la Banca Centrală în legătură cu această presupusă topire a minereului de aur, zise el pe un ton rece. Dacă zvonul pe care l-ai auzit dumneata se confirmă, voi

întocmi un contract; dacă nu, atunci din păcate nu pot să te ajut.

— Eşti foarte amabil, spuse Anna.

— Nu contează, spuse aspru Fellowes. Unde aş putea să te găsesc peste, să zicem, trei ceasuri?

Anna stătea în cumpănă. Nu se putea întoarce la Norocul Drumeţului în acea după-amiază. Nu avea niciun ban la ea, dar poate găsea vreo veche cunoştinţă care să-i ofere ceva de băut la unul dintre localurile de pe strada Revell.

— Voi veni eu înapoi, spuse ea. Voi veni eu înapoi aici.

— Cum doreşti, spuse Fellowes. Hai să ne luăm o rezervă de timp şi să stabilim ora cinci.

— Ora cinci, spuse Anna.

Întinse mâna să recupereze documentul pârlit pe margini, dar Fellowes îşi desfăcea deja portofelul, ca să pună hârtia înăuntru.

— Deocamdată, *asta* rămâne la mine, spuse el.

LUNA ÎN CREŞTERE, ÎN BERBEC

În care Te Rau Tauwhare face o descoperire uimitoare.

Te Rau Tauwhare se simţea foarte mulţumit în timp ce sărea din piatră în piatră prin vadurile râului Arahura, coborând în josul văii, spre plajă. În ultima lună, însoţise un grup de topometri prin Valea Amăgirii, aşa că portmoneul lui era plin de bani; mai mult chiar, în acea dimineaţă găsise o bucată splendidă de *kahurangi pounamu*[34]*,* atât de masivă, încât tolba îi sălta pe spate la fiecare pas.

Departe, la Mawhera, era vremea recoltării cartofilor dulci: Tauwhare ştia asta, estimând după cum se vedea *Whanui*[35] pe cer, înspre nord; steaua se profila jos la orizont, răsărind târziu după miezul nopţii şi apunând înainte de revărsatul zorilor. Tribul lui numea această lună *Pou-tu-te-rangi*, adică „stâlpul care a ridicat cerul”, căci în timpul nopţii *Te Ikaroa*[36] forma un arc lăptos, care se întindea de la nord la sud peste bolta neagră a cerului. Apărea între *Whanui*, în nord, şi *Autahi*[37]*,* în sud, şi trecea prin uriaşul giuvaer roşu care era *Rehua*[38]*,* exact la zenit: timp de câteva momente, în fiecare noapte, cerul devenea o busolă perfectă, cu acul ca o fâşie din pulberi de stele. Când răsărea *Whanui*, recoltele erau scoase din pământ; după aceea, urma *Paenga-wha-wha*[39]*,* când cartofii erau puşi în grămezi la marginea câmpurilor, ca să fie sortaţi şi număraţi, apoi erau duşi în beciuri şi în magazii, unde erau depozitaţi pentru lunile de iarnă. După *Paenga-wha-wha,* anul lua sfârşit sau, cum se exprima *tohunga*[40]*,* „ajungea la moarte”.

Ocoli un meandru al râului, ieşind din albia cu apă mică, şi urcă pe malul înalt. Coliba lui Crosbie Wells părea tot mai părăsită, cu fiecare zi ce trecea. Ruginită complet, tabla de pe acoperiş se făcuse portocalie, ca o flacără vie, iar tencuiala, din albă, se înverzise de tot; grădiniţa pe care Wells o plantase era

---

[34] **„Jad preţios” (lb. maori).**
[35] ***Vega,* cea mai strălucitoare stea din constelaţia Lira.**
[36] ***Calea-Lactee.***
[37] ***Canopus,* cea mai luminoasă stea din constelaţia Carena.**
[38] ***Antares,* stea supragigantică din constelaţia Scorpionului.**
[39] **„Aprilie” (lb. maori).**
[40] **„Preotul” (lb. maori).**

năpădită de buruieni. Tauwhare venea pe potecă, observând cu tristeţe toate aceste semne de dărăpănare, când, dintr-odată, încremeni.

Era cineva în casă.

Tiptil, Tauwhare continuă să se apropie, trăgând cu ochiul prin uşa deschisă în întunecimea dinăuntru. Un om era ghemuit pe podea, mort sau dormind. Zăcea pe o rână, cu genunchii adunaţi la piept şi cu faţa spre peretele din spate al încăperii. Tauwhare veni şi mai aproape. Văzu că bărbatul era îmbrăcat cu un sacou şi pantaloni de stofă, nu cu nădragi de moleschin ca minerii; continuând să îl studieze, Tauwhare observă că ţesătura hainei, peste coaste, se mişca imperceptibil, ridicându-se şi coborând cu fiecare răsuflare. Dormea, prin urmare.

Tauwhare păşi peste prag, având grijă ca umbra lui să nu cadă peste trupul omului, fiindcă nu voia să-l trezească. Mişcându-se încetişor, trecu pe lângă peretele din spate, ca să se uite la chipul celui care dormea pe jos. Era un bărbat foarte tânăr. Avea părul împâslit şi înnegrit de ţărână şi grăsime, iar prin contrast, pielea feţei părea aproape albă. Chipul lui, cu trăsături altminteri frumoase, era răvăşit de lipsuri şi suferinţă. Pleoapele aveau pete vineţii, cu cearcăne adânci şi negricioase deasupra pomeţilor. Respira sacadat şi inegal. Tauwhare aruncă o privire peste trupul tânărului. Hainele îi erau ponosite, aproape nişte zdrenţe, şi, din câte se vedea, le purta de multe săptămâni, fiindcă erau îmbâcsite de noroi şi praf de toate felurile. Haina fusese cândva elegantă totuşi – asta era evident –, iar cravata, ţeapănă din cauza murdăriei uscate, avea şi ea o croială modernă.

— Domnul Staines? şopti Tauwhare.

Tânărul deschise ochii.

— Salut, spuse el. Salut.

— Domnul Staines?

— Da, eu sunt, zise tânărul vorbind cu un glas ascuţit şi foarte vesel. Scuză-mă, scuză-mă, spuse el ridicându-şi capul, Mă aflu pe teritoriul maori?

— Nu, zise Tauwhare. De cât timp eşti aici?

— Nu e teritoriu maori?

— Nu.

— Am nevoie să ajung pe teritoriul maori, spuse băiatul

ridicându-se anevoios în capul oaselor, dar ţinând braţul stâng peste piept, într-o poziţie ciudată.

— De ce? întrebă Tauwhare.

— Am îngropat ceva, spuse Staines. Lângă un copac. Dar toţi copacii sunt la fel pentru mine, aşa că nu reuşesc să mă mai descurc. Slavă Domnului că ai venit, îţi sunt nespus de recunoscător.

— Ai dispărut, spuse Tauwhare.

— Trei zile, poate, zise tânărul culcându-se la loc pe jos. Cred că trei zile au fost. Am pierdut şirul zilelor, nu mai ştiu ce şi când a fost, am încurcat totul. Când eşti de unul singur, uiţi rânduiala orelor. Auzi, vrei, te rog, să te uiţi la asta?

Trase în jos gulerul cămăşii şi Tauwhare văzu că „murdăria uscată” de pe cravată, cum crezuse el, era de fapt sânge vechi închegat. Tânărul avea o rană exact deasupra claviculei şi, chiar de la distanţa aceea de aproximativ un metru, Tauwhare putea vedea că era o plagă foarte gravă. Intrase în putrefacţie. Centrul plăgii era negru, de aici ramificându-se fire roşii de infecţie, ca nişte raze. Judecând după punctişoarele negricioase de arsură de pe pieptul lui, Tauwhare conchise că rana fusese cauzată de un glonţ. În mod evident, cineva trăsese cu o armă de foc în Emery Staines, de la o distanţă foarte mică, în urmă cu ceva timp.

— Ai nevoie de doctorii, spuse el.

— Exact, zise Staines. Ai dreptate. Poţi să-mi aduci tu? Ţi-aş fi cum nu se poate mai recunoscător. Dar, din păcate, nu ştiu cum te cheamă.

— Mă cheamă Te Rau Tauwhare.

— Eşti maori! spuse Staines clipind de câteva ori, ca şi cum abia atunci îl vedea pentru prima oară. Privirea i se tulbură, apoi se focaliză din nou. Aici este pământ maori?

Tauwhare arătă spre est.

— Acolo sus este pământ maori, spuse el.

— Acolo sus? repetă Staines uitându-se în direcţia arătată de Tauwhare. Şi-atunci, de ce ai venit aici în vale, dacă teritoriul tău e acolo?

— Aceasta este casa prietenului meu, spuse Tauwhare. Crosbie Wells.

— Crosbie, Crosbie, zise Staines închizând ochii. A fost tras

pe sfoară, nu-i aşa? Dumnezeule, în ce hal poate să bea omul ăsta. Toarnă în el ca-ntr-un butoi. Dar unde e? S-a dus să caute aur?

— A murit, spuse Tauwhare.

— Îmi pare groaznic de rău să aud această veste, mormăi Staines. Ce lovitură cumplită. Şi tu erai prietenul lui, cel mai bun prieten al lui! Şi Anna... Primeşte, te rog, condoleanţele mele... Dar am uitat deja numele tău.

— Te Rau, zise Tauwhare.

— Da, aşa e, spuse Staines. Aşa e.

Tăcu un moment, sleit de efort, apoi spuse:

— Ai vrea să mă duci tu acolo, prietene? Ai vrea, da?

— Unde?

— Pe pământ maori, zise Staines închizând ochii din nou. Înţelegi, am îngropat o grămadă de aur pe teritoriul maori, iar dacă tu mă ajuţi, îţi dau cu plăcere şi ţie din el. Îţi dau orice vrei tu. Orice vrei tu. Ţin minte exact locul: e acolo un copac. Aurul este sub copac.

Deschise ochii din nou, îndreptând spre Tauwhare o privire tulbure şi imploratoare.

Tauwhare încercă din nou.

— Unde ai fost, domnule Staines?

— Am fost să-mi caut comoara, zise Staines. Ştiu că e pe pământ maori... Dar nu există niciun marcaj care să indice unde începe pământul maori, nu-i aşa? Niciun gard, nimic. Se zice că pe Coasta de Vest n-ai cum să te pierzi, fiindcă de o parte ai mereu munţii şi de cealaltă parte – marea... Dar se pare că eu m-am încurcat cam rău, Te Rau. Te Rau, aşa te cheamă, parcă? Da. Da. M-am rătăcit.

Tauwhare veni lângă el, lăsându-se în genunchi. De-aproape, rana tânărului arăta şi mai rău. Sub coaja neagră şi groasă din mijloc, se vedea puroiul galben. Aplecându-se, atinse cu mâna obrazul lui Staines, verificând temperatura.

— Ai febră mare, spuse el. Rana este foarte urâtă.

— Nu ştiam ce-o să păţesc, spuse Staines holbându-se la el. Tocmai coborâsem de pe vas, şi ce naiv eram. Nimic nu se vede mai bine la un om decât naivitatea. Nu ştiam ce-o să păţesc. Dumnezeule, cât mă bucur să te văd! Îmi pare groaznic de rău pentru încurcătura asta. Îmi pare groaznic de rău pentru amicul

tău Crosbie. Efectiv, crede-mă. Ce fel de doctorie ziceai că ai?

— O să mă duc să-ţi aduc, zise Tauwhare. Aşteaptă-mă aici.

Tauwhare era destul de sceptic. Tânărul delira şi era prea bolnav ca să meargă pe picioarele lui până la Hokitika; trebuia să fie transportat pe o targa sau într-o căruţă, dar, de fapt, Tauwhare se lămurise deja că la spitalul din Hokitika oamenii se duceau să moară, nu să fie vindecaţi. Era o construcţie precară, cu o prelată în loc de acoperiş şi cu draniţe şubrede în loc de ziduri; vântul năprasnic dinspre Marea Tasmaniei sufla necruţător printre scândurelele rare, stârnind o adevărată cacofonie de tuse şi horcăieli la fiecare nouă rafală. Puţea acolo a murdărie şi a molime. Nu găseai apă proaspătă şi nici aşternuturi curate în singura încăpere pentru bolnavi. Pacienţii erau nevoiţi să doarmă înghesuiţi unii în alţii, ba chiar, uneori, câte doi în pat.

— Jumate-jumate, spunea băiatul. Mie mi se pare cinstit aşa. Jumătate pentru tine, jumătate pentru mine. Ce zici de asta? Să fim parteneri.

Tauwhare calcula distanţa în gând. Putea să meargă în pas alert până la Hokitika, să-l anunţe pe doctorul Gillies, să închirieze o căruţă sau vreo şaretă, eventual, ca apoi să ajungă înapoi, cel mai devreme, în trei ceasuri. Dar oare trei ceasuri ar fi suficient de rapid? Putea tânărul să supravieţuiască până atunci? Sora lui Tauwhare murise de fierbinţeală, iar în ultimele zile dinainte să se prăpădească fusese în starea în care era şi Staines acum: cu ochii sticloşi de febră, energică şi moleşită deopotrivă, vorbind fără sens şi delirând. Dacă pleca, exista riscul ca băiatul să moară între timp. Dar şi dacă rămânea, ce-ar fi putut să facă? Hotărându-se brusc, înclină capul, ca să rostească o *karakia* pentru însănătoşirea băiatului.

— *Tutakina i te iwi,* şoptea el*, tutakina i te toto. Tutakina i te iko. Tutakina i te uaua. Tutakina kia u. Tutakina kia mau. Tenei te rangi ka tutaki. Tenei te rangi ka ruruku. Tenei te papa ka wheuka. E rangi e, awhitia. E papa e, awhitia. Nau ka awhi, ka awhi.*

La sfârşit, ridică fruntea.

— Ce-a fost asta, o poezie? spuse Staines cu privirea fixă. Ce înseamnă în engleză?

— M-am rugat ca rana ta să se vindece, spuse Tauwhare.

Acum, mă duc să-ţi aduc doctoriile.

Îşi luă tolba, scoase dinăuntru o sticlă şi o aşeză în mâinile băiatului.

— E drogul aici? spuse tânărul înfiorându-se uşor. Nu m-am atins niciodată de aşa ceva, dar simt cum mă ispiteşte... ca un ghimpe în fiecare deget şi ca un cerc strâns în jurul inimii. Mereu... mereu, dându-ţi ghes, dându-ţi ghes. Îmi dai şi mie un fum, da, aşa cred, tu eşti băiat de treabă şi o să-mi dai şi mie.

Tauwhare se dezbrăcă de scurta lui de postav, ca să-l acopere cu ea peste picioare.

— Doar până când o să găsesc copacul acesta pe pământ maori, continuă băiatul. Pe urmă, poţi să-ţi iei câte uncii pofteşti. Eu vreau doar marfă bună. Te duci la spiţer? Am cont deschis la Pritchard. Pritchard e om cumsecade. Cere-i lui. N-am fumat niciodată o pipă cu opiu.

— Aici e apă, spuse Tauwhare arătând spre sticlă. Bea-o.

— Cât de nemaipomenit de bun eşti, spuse băiatul închizând ochii din nou.

— Tu stai aici, zise ferm Tauwhare şi se ridică în picioare. Eu mă duc la Hokitika să anunţ unde eşti. Vin înapoi foarte repede.

— Doar un pic de răşină bună, spuse Staines, în timp ce Tauwhare ieşea din colibă. Şi când vii tu înapoi, continuă el tot cu ochii închişi, o să mergem amândoi să vedem pe unde-o fi aurul ăla. Sau, mai bine, începem cu pipa – da. Facem totul cum trebuie. Pofta asta nepotolită e ca dragostea neîmpărtăşită! Dar oare este dragoste, dacă e neîmpărtăşită? Doamne, Dumnezeule. Leacuri, spuse el. Şi când te gândeşti că e un maori!

MARTE ÎN VĂRSĂTOR

În care Sook Yongsheng face o vizită unei foarte vechi cunoştinţe, iar Francis Carver dă nişte sfaturi.

Sook Yongsheng, după ce făcuse achiziţia de cinci lire de la Brunton, Solomon & Barnes în acea dimineaţă, căutase imediat un loc unde să se poată ascunde. Prăvăliaşul care încărcase pistolul fusese foarte suspicios în privinţa intenţiilor lui, deşi acceptase, fără să crâcnească, biletul de bancă pe care i-l dăduse Ah Sook. Îl condusese pe chinez până la uşa prăvăliei, de unde continuase să-l petreacă din ochi, iar Ah Sook de două ori privise peste umăr în spate şi îl văzuse stând tot acolo, cu mâinile încrucişate la piept şi cu o expresie ursuză pe chip. Unde se mai pomenise ca un chinez să cumpere un revolver cu bani gheaţă, cu banul jos cum s-ar spune, refuzând să plătească mai mult de cinci lire şi cerând ca revolverul să fie încărcat cu muniţie chiar în prăvălie? Asemenea suspiciuni nu sunt făcute pentru a fi trecute sub tăcere. Ah Sook ştia prea bine că, până ajungea el la intersecţia străzii Weld cu strada Tancred, morişca zvonurilor va fi început să se învârtească rapid de tot. Trebuia să-şi găsească o ascunzătoare până la apusul soarelui, când putea să se aventureze, profitând de întuneric, până la odăiţa dosnică de la parterul Hotelului Coroana.

Nu exista nicio persoană în Hokitika în care Ah Sook să aibă suficientă încredere încât să poată cere ajutor. În niciun caz, Anna, mai ales acum. Nici Mannering. Nici Pritchard. Nu se cunoştea direct cu niciunul dintre ceilalţi bărbaţi care participaseră la întrunirea de la Coroana, cu excepţia lui Ah Quee, care, desigur, era probabil în Kaniere, săpând după aur. Pe moment, se gândi dacă să-şi ia o cameră la unul dintre hotelurile mai rău famate din partea de est a oraşului, poate chiar achitând pe o săptămână în avans, ca să nu dea de bănuit în privinţa motivelor lui; dar nici acolo măcar nu putea avea garanţia anonimităţii: nu putea garanta că proprietarii nu vor cleveti pe seama unui client ca el. Mai bine să nu se bizuie pe discreţia altora, se gândi el. Decise, aşadar, să se ascundă cu

pistolul pe uliţa dosnică dintre strada Revell şi Tancred; era un drum cu hârtoape, între curţile din spate ale depozitelor şi ale hotelurilor de pe strada Revell, care erau cu faţa spre vest, şi curţile din spate ale caselor de pe strada Tancred, care erau cu faţa spre est. Acolo erau multe locuri unde se putea ascunde, în plus, uliţa era plasată relativ central şi astfel oferea puncte de intrare şi ieşire din toate părţile. Dar lucrul cel mai important era faptul că nu trecea aproape nimeni pe acolo, în afară de cei câţiva negustori şi poştaşi locali, care aveau treabă la hoteluri.

În curtea din dosul unui magazin de vinuri şi spirtoase, Ah Sook îşi găsi o ascunzătoare. O bucată de tablă ondulată fusese rezemată de latrină, formând un fel de şopron deschis la ambele capete. O tufă de in ridica un paravan natural în dreptul uliţei, iar latrina din lemn îl ferea de privirile curioşilor din spatele depozitului magazinului. Ah Sook intră de-a buşilea în spaţiul acela triunghiular şi se aşeză, cu picioarele încrucişate sub corp. Şedea tot în această poziţie şi peste trei ceasuri, când domnul Everard a venit alergând pe strada Revell, strigând, să-l audă toţi crainicii, că George Shepard obţinuse un mandat de arestare pe numele unui chinez.

Auzind cuvintele domnului Everard, Ah Sook se înfioră de emoţie. Acum, putea fi sigur că Francis Carver fusese prevenit. Dar Ah Sook avea un avantaj pe care Carver nu-l *putea* bănui: mulţumită informaţiei confidenţiale pe care i-o dăduse Walter Moody, el ştia exact *unde* să-l găsească pe Carver şi *când.* Cu mandat de arestare sau fără, important era că George Shepard nu îl prinsese încă! Ah Sook ascultă până când anunţul strigat în gura mare pe strada Revell începu să se audă din ce în ce mai slab, apoi, zâmbind în colţul gurii, închise ochii.

— Ce faci acolo?

Ah Sook tresări speriat. Stând în picioare lângă el, cu mâna pe uşa closetului de lemn, era un tânăr jegos, de vreo douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcat cu un surtuc de postav şi o cămaşă fără guler.

— Nu ai voie să stai aici, spuse tânărul încruntându-se. Este proprietate privată. Îi aparţine domnului Chesney. Nu poţi să te instalezi aşa, unde ai tu chef.

O altă voce, din depozit:

— Cu cine vorbeşti acolo, Ed?

— E un orezar, stă pe jos aici. Lângă closet.
— Un *ce*?
— Un chinez.
— Foloseşte latrina?
— Nu, strigă tânărul. Stă pe jos, alături.
— Păi, spune-i să se care.
— Hai, valea, întinde-o de-aici, zise tânărul împingându-l pe Ah Sook cu bombeul ghetei, dar nu brutal. Valea, întinde-o. Nu-i voie să stai aici.
Vocea din depozit strigă din nou:
— Ed, ce ziceai că face omul ăla acolo?
— Nimic, răspunse tânărul. Stă pe jos. Şi are un pistol.
— Un *ce*?
— Are un pistol, ziceam.
— Şi ce face cu el?
— Nimic. Nu e periculos, din câte îmi dau eu seama.
Urmă o pauză, apoi bărbatul din depozit Întrebă:
— A plecat?
— Valea, întinde-o, îi spuse Ed din nou lui Ah Sook, mişcând din mână. Cară-te.
Urnindu-se în cele din urmă, Ah Sook se strecură afară de sub tabla ondulată şi o luă din loc repede, simţind privirea nedumerită a tânărului pironindu-l din urmă. Trecu pe sub o frânghie cu rufe şi intră în grajdurile mirosind a ovăz amplasate în dosul Hotelului Imperial, ţinându-şi capul în jos şi pistolul lipit strâns de piept. Peste nechezăturile şi tropăiturile cailor, îi auzea pe cei doi tipi vorbind în continuare despre el. Ştia că, în scurt timp, urmărirea avea să înceapă; trebuia neapărat să se ascundă, cât mai grabnic, înainte să se dea alarma. Ah Sook se duse în fugă până în capătul boxelor pentru cai, de unde trase cu ochiul afară, peste poarta scundă. Privind în lungul şirului de curţi, văzu bucătăriile cu streşini din lemn ieşite în afară, intrările pentru servitori, latrinele, gropile de gunoi. Unde era mai sigur să se ascundă? Ochii i se opriră asupra micului ciorchine de clădiri care formau Tabăra Poliţiei, şi, printre ele, casa de lemn în care locuia George Shepard. Inima îi zvâcni în piept. „Păi, de ce nu?” se gândi el, dintr-odată îndrăzneţ. „Este ultimul loc din Hokitika în care s-ar gândi cineva să mă caute.”
Traversă potecuţa dintre grajduri, sări gardul de la Tabăra

Poliţei şi păşi hotărât spre casa lui George Shepard, unde bătu iute la uşa bucătăriei. În timp ce aştepta să-i deschidă cineva, se uită pe furiş în jur, însă pe uliţă era pustiu, iar în curţile alăturate nu se vedea nici ţipenie de om. În afară de eventualitatea că cineva îl urmărea din interiorul vreunui hotel – ceea ce era foarte posibil, mai ales că geamurile jivrate mascau perfect ce se petrecea înăuntru –, putea fi sigur că nu avea cum să-l vadă nimeni cum stătea acum în umbra streşinii casei lui George Shepard, cu pistolul în mână.

— Cine e? se auzi o voce de femeie de dincolo de uşă. Cine-i acolo?

— Pentru Margaret, spuse Sook Yongsheng, apropiindu-se cu gura de lemnul uşii.

— Cine?

— Pentru Margaret Shepard.

— Dar cine e? Cine o caută?

I se părea că şi ea stătea cu gura foarte aproape de lemn, pe cealaltă parte a uşii.

— Sook Yongsheng, zise el, apoi, în tăcerea grea care urmase adăugă: Te rog.

Uşa se deschise şi, într-adevăr, *ea* era.

— Margaret, rosti Ah Sook cu multă căldură. Şi făcu o plecăciune.

Abia când se ridică la loc, îşi permise să se uite la ea. La fel ca Lydia Wells, şi ea părea practic neschimbată de când o văzuse ultima oară, la Tribunalul din Sydney, unde se prezentase în faţa instanţei de judecată, rostind mărturia – acea mărturie falsă! – care îi salvase lui viaţa. Avea acum o şuviţă de păr argintiu pe creştet, iar firele de păr i se subţiaseră mult, formând un fel de nimb în jurul capului ei, acolo unde scăpaseră de sub rezil. În afară de acest mic semn de îmbătrânire, trăsăturile ei rămăseseră aproape la fel: aceiaşi ochi umezi şi speriaţi; aceiaşi dinţi laţi ca de capră; acelaşi nas turtit; aceleaşi buze estompate; acelaşi aer şocat şi veşnic temător. Cât de repede se redeşteaptă amintirile în faţa unui chip familiar! Pe neaşteptate, Ah Sook revăzu ca aievea imaginile din trecut: Margaret stând pe banca martorilor, cu mâinile înmănuşate aşezate frumos în poală, clipind senină spre procuror, tuşind de două ori într-o batistă fină, vârând-o apoi în manşeta de la

rochie, împreunând la loc mâinile în poală. Spunând o minciună ca să-i salveze lui viaţa.

Margaret se holba la el.

— Ce *Dumnezeu*... exclamă ea şi scoase un râset ca un sughiţ. Domnule Sook... ce... ce *Dumnezeu*? Există un mandat de arestare pe numele tău, nu ştiai? George a scos un mandat de arestare!

— Pot să intru? zise Ah Sook.

Ţinea pistolul lipit de şold, cu trupul întors pieziş, ca să mascheze arma. Margaret nu-l văzuse încă.

O rafală de vânt suflă prin uşa deschisă, făcând să tremure şi să se onduleze pereţii interiori ai casei. Vântul mişca vizibil bucata de stambă întinsă ca un paravan despărţitor între odăi.

— Repede, zise ea. Repede, hai.

Îl trase iute în casă şi închise uşa.

— De ce-ai venit? şopti ea.

— Eşti o femeie foarte bună, Margaret.

— Nu, spuse ea boţindu-se la faţă. Nu.

— Eşti foarte bună, repetă Ah Sook mişcând convingător din cap.

— Mă pui într-o situaţie îngrozitoare, şopti ea. De unde ştii că n-o să-i trimit vorbă lui George? *Aşa* s-ar cuveni să fac! Există un mandat de arestare, iar eu habar n-am avut, domnule Sook. Habar n-am avut nici măcar că eşti *aici* până azi-dimineaţă. De ce-ai venit?

Mişcându-se încet, Ah Sook scoase la vedere pistolul pe care îl ţinea ascuns la spate.

Margaret îşi duse mâna la gură.

— Tu o să mă ascunzi, spuse el.

— Nu pot, zise doamna Shepard ţinând şocată mâna la gură şi holbându-se la revolver. Nu-ţi dai seama ce-mi ceri, domnule Sook.

— Tu o să mă ascunzi până se întunecă, zise Ah Sook. Te rog.

Mişcă din buze de câteva ori, ca şi cum şi-ar fi muşcat din palmă, apoi, luându-şi brusc mâna de la gură, spuse:

— Unde o să te duci când se întunecă?

— Să-l omor pe Carver, zise Ah Sook.

— Carver...

Margaret gemu şi se îndepărtă cu paşi iuţi, mişcând din mână ca şi cum ar fi vrut să-i spună să ascundă revolverul.

Ah Sook nu se clinti.

— Te rog, Margaret.

— Nici în vis nu mi-aş fi închipuit că o să te mai văd vreodată, spuse ea. *Nici în vis...*

O întrerupse însă un ciocănit la uşă: era uşa din faţă, de data asta, din celălalt capăt al casei.

Margaret Shepard icni brusc; Ah Sook simţi că îi venea să vomite. Femeia se repezi la el, împingându-l în piept cu amândouă mâinile:

— Mergi, şopti ea disperată. În dormitor. Bagă-te sub pat. Ascunde-te. Mergi. Mergi. *Mergi.*

Îl împinse în dormitorul pe care îl împărţea cu temnicerul. Era o odaie foarte ordonată, cu două scrinuri, un pat cu cadru de fier şi un singur verset biblic brodat pe o pânză prinsă în rama de deasupra tăbliei patului. Ah Sook nu avu timp să se uite în jur. Lăsându-se în genunchi, se strecură sub pat, ţinând pistolul în mână. Uşa se închise; în cameră se făcu întuneric. Ah Sook auzi paşi pe coridor, apoi un zgomot de zăvor. Se întoarse pe o rână. Prin peretele de pânză de lângă el, un petic de lumină se mări şi un petic de întunecime păşi în acel centru luminos, adumbrindu-l. Ah Sook simţi subit răcoarea vântului.

— Bună ziua, doamnă Shepard. Îl caut pe soţul dumitale. Este acasă?

Ah Sook încremeni. Cunoştea acea voce.

Pesemne că Margaret Shepard scuturase din cap, din moment ce Francis Carver spuse:

— Ai vrea să-mi spui unde l-aş putea găsi?

— Pe şantierul de construcţie, domnule, rosti ea mai mult în şoaptă.

— Sus, la Seaview, da?

— Da, domnule.

Ah Sook apucă pistolul Kerr Patent cu amândouă mâinile. Nimic n-ar fi mai uşor decât să se strecoare de sub pat afară, să se ridice în picioare şi să apese ţeava revolverului în perete. Glonţul ar trece prin pereţii de stambă, sfâşiindu-i fără nicio dificultate. Dar cum să fie el sigur că nu o rănea din greşeală pe doamna Shepard? Se uită la peticul de întunecime, încercând să

vadă unde se termina umbra lui Carver şi unde începea umbra doamnei Shepard.

— S-a dat alarma, zicea Carver. Shepard a scos un mandat de arestare. Vechiul nostru prieten Sook e în oraş. Înarmat şi în libertate.

Nevasta temnicerului nu spuse nimic. În dormitor, Ah Sook începu să se extragă de sub pat.

— *Mie* vrea să-mi vină de hac, spuse Carver.

Niciun răspuns; poate că Margaret mişca doar din cap.

— În fine, soţul dumitale mi-a făcut un mare bine dând alarma în oraş, continuă Carver. Transmite-i mulţumirile mele.

— Bine.

Carver nu se încumeta să plece.

— Se zvoneşte că e în Hokitika de la sfârşitul anului trecut, spuse el. Prietenul nostru comun. Pesemne că dumneata l-ai văzut.

— Nu, şopti ea.

— Nu l-ai văzut niciodată? Sau nici n-ai ştiut că e aici?

— Nici n-am ştiut că e aici, spuse ea. Până... până azi-dimineaţă.

În dormitor, ţinând pistolul aţintit spre umbra de pe pânză, Ah Sook se săltă în genunchi, apoi în picioare. începu să se apropie de perete. Dacă ţinea pistolul pieziş, dacă trăgea oblic, şi nu drept în faţă...

— Mda, oricum, George ştia, spunea Carver. Ştia de o bucată de timp. Îl pândea să se-arate la faţă. Nu ţi-a spus?

— Nu, zise doamna George.

Altă pauză.

— Probabil că nici nu te mai miră, zise Carver.

Ah Sook ajunsese la tocul de lemn al uşii de la dormitor. Se afla la vreo doi metri, poate, de dreptunghiul de lumină care era uşa deschisă de la intrare. Stratul dublu de stambă era tot ceea ce îl mai despărţea de Francis Carver. Era Carver înarmat oare? Nu avea cum să-şi dea seama decât deschizând uşa şi înfruntându-l faţă în faţă, dar dacă proceda aşa, putea irosi nişte secunde preţioase, pierzând totodată avantajul de a-l lua prin surprindere. Şi totuşi, nu se încumeta să tragă de teamă să nu o rănească pe doamna Shepard. Se uita lung la umbrele de pe pânză, încercând să-şi dea seama unde exact stătea femeia.

Uşa se deschidea spre stânga sau spre dreapta?

Umbra de pe pânză se înnegri mai mult.

— Ai plătit toată viaţa pentru asta, zise Carver. Nu-i aşa?

Tăcere.

— Şi niciodată nu-i de-ajuns.

Tăcere.

— Nu are nevoie de pocăinţa dumitale, spuse Carver. Ascultă-mă ce-ţi spun, doamnă Shepard. Pocăinţa dumitale nu-i este de folos. El are nevoie să-şi ia revanşa. George Shepard vrea să se răzbune.

Doamna Shepard vorbi în cele din urmă.

— George detestă ideea de răzbunare, spuse ea. I se pare ceva animalic. Spune că răzbunarea este un gest de ură, nu de dreptate.

— E corect, spuse Carver. Însă orice om are ură pe ceva.

Peticul de întunecime din cadrul uşii se estompă şi dispăru, iar Ah Sook auzi paşii lui Carver îndepărtându-se. Uşa casei se închise şi se auzi un zornăit când doamna Shepard trase zăvorul şi puse lanţul. Paşi mai uşori se auzeau apropiindu-se de uşa dormitorului. Când intră în cameră, doamna Shepard se uită uluită la Ah Sook, apoi la pistolul din mâna lui.

— Prostule! spuse ea. În plină zi! Şi cu sergentul la cinci paşi de-aici!

Ah Sook nu spunea nimic. Din nou, doamna George părea că sughiţă. Ridicând vocea, care se auzea ba ca o şoaptă, ba ca un ţipăt piţigăiat, Margaret continuă:

— Eşti în toate minţile sau cum? Ce crezi că aş fi păţit eu – *eu –,* dacă îl împuşcai pe omul ăla la uşa mea? Cum ai putut – ce-ai crezut – cu sergentul la cinci paşi mai încolo – fără un – şi George...! Ce Dumnezeu!

Lui Ah Sook îi era ruşine.

— Regret, spuse el lăsând mâinile jos, cu un aer deznădăjduit.

— M-ar fi spânzurat, spuse Margaret Shepard. M-ar fi spânzurat. George ar fi avut grijă să fie aşa.

— N-am făcut rău, spuse Ah Sook.

Isteria femeii se domoli, preschimbându-se imediat în amărăciune.

— N-ai făcut rău, spuse ea.

— Regret foarte mult, Margaret.

Şi chiar regreta enorm. Poate că pierduse singura lui şansă. Poate că acum Margaret îl va arunca în stradă, sau îl va chema pe soţul ei, sau îl va striga pe sergent... Iar el va fi prins, şi Carver ar pleca nestingherit mai departe.

Apropiindu-se de el, îi luă revolverul din mână. Îl ţinu o clipă în mână, apoi, cu precauţie, îl puse pe noptieră, având grijă să-l plaseze cu ţeava spre perete. Pe urmă, rămase câteva clipe pe loc, fără să se uite la Ah Sook. Respiră de câteva ori, adânc. Ah Sook aştepta.

— Vei sta aici până se întunecă de-a binelea, zise ea în cele din urmă, foarte încet şi tot fără să se uite la el. Vei sta sub pat până când se face noapte şi nu mai e periculos să pleci.

— Margaret, zise Ah Sook.

— Ce? murmură ea trăgându-se la o parte şi aruncând rapid o privire spre lampă, apoi spre tăblia patului. Ce?

— Mulţumesc, zise Ah Sook.

Se uită lung la el, apoi îşi coborî iute privirea spre pieptul şi stomacul lui.

— Te recunoaşte lumea de la o poştă în tunica asta, mormăi ea. Se vede că eşti chinez get-beget. Aşteaptă aici.

Veni înapoi peste zece minute cu o jachetă şi nişte pantaloni pe braţ şi cu o pălărie cu calota moale în mână.

— Probează astea, zise ea. O să-ţi ajustez eu pantalonii pe mărimea ta, iar jacheta e din dotarea închisorii. Vei pleca de aici arătând ca un englez, domnule Sook, altminteri, nu mai pleci deloc.

NGA POTIKI A REHUA/COPIII LUI ANTARES

În care domnul Staines îşi ia doctoria, iar pe domnişoara Wetherell o ia cu leşin.

Te Rau Tauwhare a ajuns la spiţeria lui Pritchard la ora trei şi jumătate; când a bătut de ora patru, el şi Pritchard stăteau într-o şaretă închiriată, mânând la galop cei doi cai spre nord, cât se putea de iute. Pritchard, pe jumătate ridicat şi cu capul descoperit, biciuia nemilos caii, nerăbdător să ajungă la destinaţie. În buzunarul de la haină se vedea o umflătură proeminentă: un borcan cu laudanum, care pleoscăia vâscos; clătinându-se la fiecare hurducătură, lichidul ruginiu lăsa o pată uleioasă pe pereţii de sticlă ai borcanului, ba mai groasă, ba mai subţire, după cum se înclina şareta. Tauwhare se ţinea strâns de speteaza banchetei, cu amândouă mâinile, căznindu-se din răsputeri să nu vomite.

— Şi a zis că pe mine mă vrea, mormăi în barbă Pritchard, în culmea euforiei. Nu pe doctor – *pe mine*!

*

Charlie Frost, luat la întrebări de avocatul Fellowes, a spus adevărul. Da, comoara găsită pe domeniul lui Crosbie Wells era deja topită în plăcuţe de aur. Minereul fusese prelucrat în creuzet de către Quee Long, un aurar chinez, care până în acea dimineaţă fusese singurul miner angajat să lucreze la mina de aur a domnului Staines – Aurora. Domnul Fellowes notă asta în agenda lui şi îi mulţumi foarte politicos tânărului funcţionar bancar pentru ajutorul oferit. Apoi, scoase din portofel actul de donaţie ars pe margini pe care i-l dăduse Anna Wetherell şi i-l înmână peste birou, fără niciun cuvânt.

Uitându-se la document, Frost spuse uimit:

— A fost semnat.

— Cum adică? zise Fellowes.

— Emery Staines a semnat acest act, la un moment dat, în intervalul ultimelor două luni, afirmă ferm Frost. Doar dacă acea

semnătură nu e un fals, desigur. Numai că eu cunosc bine scrisul lui: aşa se iscăleşte el. Ultima oară când am văzut această hârtie, lângă numele lui era un loc gol. Nicio semnătură.

— Atunci, înseamnă că trăieşte? spuse avocatul.

*

Intrând pe strada Collingwood, Benjamin Löwenthal constată surprins că uşa spiţeriei lui Pritchard era încuiată, cu un anunţ în vitrină care spunea că localul era închis. Ocoli clădirea până la intrarea din spate, unde îl găsi pe asistentul lui Pritchard, un flăcău pe nume Giles, citind un ziar pe prispă.

— Unde e domnul Pritchard? întreabă el.

— E plecat, zise băiatul. Ce vă trebuia de-aici?

— Pastile de ficat.

— Aceeaşi reţetă?

— Da.

— Vă rezolv eu. Veniţi înăuntru, pe-aici.

Flăcăul lăsă ziarul din mână. Löwenthal îl urmă înăuntru, prin laboratorul lui Pritchard, până în prăvălia din faţă.

— Nu s-a prea mai întâmplat ca Jo să plece de la serviciu lunea după-amiaza, zise Löwenthal, în timp ce flăcăul îi prepara medicamentele.

— A plecat cu un băştinaş.

— Cu Tauwhare?

— Nu ştiu cum îl cheamă, spuse flăcăul. A venit aici cu sufletul la gură. Acum nici două ore. I-a transmis un mesaj domnului Pritchard, apoi domnul Pritchard m-a trimis valvârtej să le aduc o şaretă, cu care au plecat mâncând pământul spre Arahura, ca doi tâlhari în noapte.

— Interesant, spuse Löwenthal deja curios. Şi n-ai aflat de ce?

— Nu, zise flăcăul. Dar domnul Pritchard a luat cu el un borcan întreg cu laudanum, plus o mulţime de prafuri. Băştinaşul a zis: „Omul are nevoie de leacuri.” L-am auzit eu când a spus. Dar n-a zis cine. Iar domnul Pritchard tot mormăia ceva, însă eu n-am înţeles mare lucru.

— Ce spunea, adică?

— „Glonţul târfei” zise băiatul.

*

— Hei – Anna Wetherell!

Tonul lui Clinch nu denota neapărat uimire, cât mai degrabă şoc.

— Bună, Edgar.

— Dar ce cauţi aici? Bineînţeles, eşti foarte bine-venită! Dar ce te-a adus încoace? întrebă el ieşind din spatele biroului de la recepţie.

— Am nevoie de un loc unde să stau, zise ea. Până la ora cinci. Pot să te deranjez şi să abuzez de ospitalitatea ta pentru câteva ceasuri?

— Dar nu mă deranjezi deloc – cum să mă deranjezi? răspunse Clinch ieşindu-i în întâmpinare şi strângându-i mâinile între palmele lui. Da, cum să nu, bineînţeles! Vino, te rog, în biroul meu! Vrei un ceai? Cu biscuiţi? Ce mult mă bucur să te văd! Este o încântare pentru mine! Unde-i stăpâna ta? Şi unde te duci la ora cinci?

— Am fixată o întâlnire la Tribunal, spuse Anna Wetherell trăgându-şi discret mâinile şi îndepărtându-se de lângă el.

Lui Clinch îi pieri tot zâmbetul.

— Ai primit citaţie? spuse el îngrijorat. Ţi-au intentat un proces?

— Nu, nici vorbă. Am angajat un avocat, atâta tot. Din proprie iniţiativă.

— Un avocat!

— Da, zise Anna. Voi contesta moştenirea revendicată de văduvă.

Clinch era uluit.

— Extraordinar! spuse el zâmbind din nou, ca să-şi ascundă consternarea. Extraordinar! Anna, abia aştept să-mi povesteşti. Hai să bem un ceai împreună. Sunt nespus de fericit că ai venit.

— Mă bucur să aud asta, spuse Anna. Mi-era teamă să nu-mi porţi ranchiună.

— Cum să-ţi port eu ţie ranchiună? zise Clinch. N-aş putea niciodată – dar de ce?

În clipa următoare, se dumiri brusc:

— Vei contesta recursul făcut de văduvă privind acea

comoară.

Anna încuviinţă din cap.

— Există un document prin care eu sunt numită moştenitoare.

— Zău? zise Clinch tresărind în sinea lui. Semnat cum trebuie, în regulă?

— A fost găsit în sobă. În soba lui Crosbie Wells. Cineva a vrut să ardă actul.

— Dar e semnat?

— Sunt două mii de lire sterline, zise Anna. O, Edgar, tu ai fost întotdeauna ca un tată pentru mine, ţie pot să-ţi povestesc tot. A vrut să mi-i dea în dar mie! Două mii de lire, cadou pentru mine, toţi banii deodată. Mă iubeşte. N-a încetat nicio clipă să mă iubească!

— Cine? întrebă Edgar Clinch, pe un ton amar, dar răspunsul îl ştia deja.

*

În timp ce se ducea înapoi la redacţia ziarului, pe strada Weld, Löwenthal se auzi strigat din spate. Întorcându-se, îl văzu pe Dick Mannering venind spre el cu o gazetă împăturită sub braţ.

— Am o ştire de senzaţie pentru tine, Ben, spuse Mannering. Deşi, poate ai aflat-o deja. Vrei să auzi o ştire de senzaţie?

Löwenthal se încruntă, cu un aer absent.

— Spune.

— Se zvoneşte că George Shepard a obţinut un mandat de arestare pe numele domnului Sook. Se pare că domnul Sook a venit azi-dimineaţă în Hokitika şi a cumpărat un revolver militar cu banii jos! Ei, ce zici de asta?

— Are de gând să-l folosească?

— Păi, altminteri de ce să-ţi cumperi o armă, dacă nu ai de gând s-o foloseşti? răspunse vesel Mannering. Nu m-ar mira să asistăm la împuşcături în plină zi pe stradă! împuşcături – ca la americani!

— Am şi eu o ştire, spuse Löwenthal cotind împreună pe strada Revell şi îndreptându-se spre sud. Tot un zvon – şi la fel

de senzaţional ca al tău.

— Despre domnul Sook al nostru?

— Despre domnul Staines al nostru, spuse Löwenthal.

*

Quee Long tăia legume pentru supă în coliba lui din Chinatown când auzi un tropot de copite apropiindu-se şi apoi pe cineva strigând de-afară. Se duse la uşă şi, cu o mână, trase la o parte perdeaua din pânză de sac.

— Hei, tu, zise din prag tipul care tocmai descălecase. Ai primit o citaţie de la judecătorie. Am ordin să te duc la Tribunalul din Hokitika.

Quee Long ridică mâinile:

— Nu Ah Sook, spuse el. Ah Quee.

— Las’ că ştiu foarte bine cine eşti, spuse omul. Cu tine am treabă. Hai, fuga, mişcă-te. E o şaretă afară. Vino.

— Ah Quee, spuse chinezul din nou.

— Ştiu cine eşti. Este vorba despre o comoară pe care ai scos-o de la Aurora.

— Arahura? spuse Ah Quee înţelegând greşit.

— Exact, zise omul. Hai odată, mişcă-te. Ţi-a trimis citaţie un domn John Fellowes, în numele Judecătoriei de pace.

*

După ce a plecat de la Banca Centrală, domnul Fellowes i-a făcut o vizită lui Harald Nilssen la Nilssen & Co. L-a găsit pe negustorul comisionar în biroul lui, întocmind un bilanţ contabil pentru George Shepard. Era o muncă anostă, aşa că Nilssen s-a bucurat să poată face o pauză, adică s-a bucurat până când avocatul i-a dat contractul ars pe margini, semnat de Emery Staines şi Crosbie Wells. În momentul acela, Nilssen s-a făcut livid la faţă.

— Ai mai văzut vreodată acest document? întreabă Fellowes.

Dar Nilssen era un om care învăţa din greşelile lui.

— Înainte de a-ţi răspunde, spuse el cu precauţie, aş vrea să ştiu cine te-a trimis şi ce vrei de la mine.

Avocatul încuviinţă din cap.

— E corect, da, spuse el. Duduia Wetherell a primit acest document azi-dimineaţă dintr-o sursă anonimă. L-a strecurat cineva pe sub uşă când stăpâna ei era plecată. E o sumă frumuşică de bani şi, din câte se pare, îi este destinată ei. Însă toată chestia asta miroase a înscenare. Nu ştim cine a trimis documentul şi nici de ce.

Nilssen îl trădase deja o dată pe Cowell Devlin şi nu voia să facă acest lucru şi a doua oară.

— Mda, zise el impasibil. Vasăzică lucrezi pentru domnişoara Wetherell.

— Nu am relaţii cu târfele, replică tăios Fellowes. Fac doar nişte investigaţii, atâta tot. Vreau să mă dumiresc cam cum stau lucrurile.

— Desigur, murmură Nilssen. Iartă-mă.

— Dumneata eşti persoana care s-a ocupat de lichidarea bunurilor lui Crosbie Wells, continuă Fellowes. Tot ce vreau să ştiu este dacă această hârtie se afla printre lucrurile lui când te-ai dus să goleşti casa.

— Nu, nu era, spuse Nilssen, fără să mintă. Şi am golit casa aceea de sus până jos, crede-mă pe cuvânt.

— Perfect, spuse Fellowes. Mulţumesc.

Se sculă de pe scaun, iar Nilssen se ridică şi el. În acel moment clopotele de la Capela metodistă bătură ora: era cinci fără un sfert.

— Apropo, foarte frumoasă donaţia pe care ai făcut-o, spuse Fellowes în timp ce se pregătea să plece. Banii cu care ai sprijinit construirea noului penitenciar de la Seaview. Un gest foarte frumos!

— Mulţumesc, spuse Nilssen pe un ton acru.

— Foarte rar în ziua de azi şi în epoca noastră mai întâlneşti un om cu adevărat filantrop, spuse avocatul. Te felicit pentru asta, domnule.

*

— Domnule Staines?

Mişcând tremurător din pleoape, tânărul deschise ochii. Privirea, la început tulbure, se aţinti asupra lui Joseph Pritchard,

care şedea ghemuit, aplecat deasupra lui.

— Ah, Pritchard, zise el. Spiţerul.

Cu multă blândeţe, Pritchard trase într-o parte gulerul cămăşii lui Staines, dezgolind rana înnegrită de dedesubt. Tânărul nu protestă. Se uita cercetător la chipul lui Pritchard, în timp ce acesta îi examina rana.

— Ai reuşit să-mi aduci măcar o bucăţică? şopti el.

— O bucăţică de „ce”? întrebă Pritchard, cu chipul sumbru.

— O bucăţică de răşină, spuse băiatul. Ai zis că îmi păstrezi un pic.

— Am adus ceva ca să îţi uşureze durerea, spuse tăios Pritchard. Te-a apucat pofta de droguri, ia zi? Ai o rană foarte urâtă aici.

— Poftă, spuse băiatul. Eu am zis că e ca un ghimpe. Nici n-am auzit împuşcătura, ştii. Eram în sicriu atunci.

— De cât timp eşti aici? Când ai mâncat ultima oară?

— Trei zile, spuse băiatul. Să fie oare trei zile? Eşti foarte bun cu mine. Deosebit de bun. Cred că era miezul nopţii. Am avut chef de o plimbare.

— Delirează, spuse Pritchard.

— Da, zise Tauwhare. Va muri?

— Nu pare prea slab, zise Pritchard atingând cu dosul palmei obrazul şi fruntea lui Staines. Cineva l-a hrănit, cel puţin... Sau a găsit poate ceva de mâncare pe unde-o fi fost. Dumnezeule! Opt săptămâni. Rugăciunile singure nu l-ar fi putut ţine în viaţă atâta timp.

Privirea lui Staines alunecă peste umărul lui Pritchard, spre Tauwhare, care stătea în picioare în spatele lui.

— Maorii sunt cele mai bune călăuze, spuse el zâmbind. O să te descurci de minune.

— Fii atent, îi spuse Pritchard lui Staines, trăgându-i la loc gulerul peste rană. Trebuie să te suim în şaretă. O să te ducem înapoi în Hokitika, unde doctorul Gillies o să-ţi scoată glonţul din umăr. După ce te punem în şaretă, o să-ţi dau o doctorie, ca să te mai lase durerea. S-a-nţeles?

— Hokitika, bolborosi el cu bărbia în piept. Anna Magdalena.

— Anna e în Hokitika, te aşteaptă, spuse Pritchard. Haide acum. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Ajungem în oraş până să se întunece.

— A scris pentru ea o arie, spuse băiatul. În semn de preţuire. Eu n-am făcut niciun legământ.

Pritchard ridică braţul lui Staines, pe partea unde nu era rănit, şi-l petrecu peste umăr şi se ridică în picioare. Tauwhare îl prinse pe băiat de talie, după care, împreună, cei doi bărbaţi îl cărară afară din casă şi, săltându-l, îl puseră în şaretă. Băiatul bolborosea nedesluşit în continuare. Avea pielea lipicioasă de năduşeală şi foarte fierbinte. Îl aranjară pe bancheta cabrioletei, astfel încât Pritchard şi Tauwhare să poată sta de o parte şi de cealaltă a lui, ca nu cumva să cadă în faţă, iar Tauwhare îl acoperi pe picioare cu scurta lui de postav. În cele din urmă, Pritchard trase din buzunar borcanul cu laudanum şi îi scoase dopul.

— E foarte amar, din păcate, dar o să-ţi ia durerea imediat, spuse el punând o mână sub ceafa lui Staines şi ducându-i vasul la gură. Aşa, bine. Aşa. Alunecă uşor pe gât, nu? Încă o înghiţitură. Aşa, bine. Şi încă una. Acum, stai liniştit, domnule Staines, şi închide ochii. Vei adormi într-o clipită.

*

Alistair Lauderback, plecând de la Tribunalul din Hokitika, se dusese imediat la biroul agentului maritim Thomas Balfour. Trânti exemplarul lui din contractul de vânzare al barcului *Godspeed* pe masa lui Balfour şi, fără să aştepte să fie invitat, se aşeză strigând:

— Îmi poartă sâmbetele în continuare, Tom! Francis Carver îmi poartă sâmbetele în continuare! O să mă stoarcă de bani, fir-ar să fie, până în ziua când voi închide ochii pentru totdeauna!

Îi trebui foarte mult timp lui Balfour până să priceapă sensul acestei declamaţii teatrale şi până să înţeleagă pe deplin prevederile de protecţie şi indemnizaţie din poliţa de asigurare pentru *Godspeed,* pentru ca în final să-şi exprime părerea că, de data asta cel puţin, era preferabil, poate, ca Lauderback să se recunoască învins. Francis Carver, se părea, îl trăsese pe sfoară. Iscălitura ambiguă era o mostră de ingeniozitate pe care Lauderback nu prea avea cum s-o conteste. Cât despre chestiunea asigurării pentru *Godspeed,* Carver *era* îndrituit prin

lege să obţină acele fonduri, şi, oricum, domnul Garrity socotise deja nimerit să aprobe tranzacţia. Dar politicianul nu voia pentru nimic în lume să accepte asemenea sfaturi raţionale şi continua să ofteze, smulgându-şi părul din cap şi înjurându-l pe Francis Carver. Pe la ora cinci, Balfour îşi pierduse de mult răbdarea.

— Nu cu mine trebuie să vorbeşti, spuse el în cele din urmă. Nu mă pricep deloc la toate dedesubturile astea legale. Zău, nu aştepta mare lucru de la mine.

— Şi-arunci cu cine să vorbesc?

— Vorbeşte cu Comisarul regal.

— E plecat din oraş.

— Dar judecătorul de pace?

— În ajunul alegerilor, ce-ai înnebunit?!

— Cu Shepard, atunci. Arată-i asta lui George Shepard şi vezi el ce zice.

— Nu sunt în termeni buni cu domnul Shepard, răspunse Lauderback.

— Bine, de acord, spuse Balfour exasperat. Dar nici Shepard nu-i în termeni buni cu Carver, nu uita asta! Aşa că s-ar putea să vrea să te ajute.

— Dar ce-are Shepard să-i reproşeze lui Carver? întrebă Lauderback.

Balfour se încruntă la el.

— Carver a făcut puşcărie pe vremea lui Shepard, spuse el. Ca ocnaş. Shepard era sergent la penitenciarul de pe insula Cockatoo, la Port Jackson, iar Carver a fost închis acolo.

— O, zise Lauderback.

— Nu ştiai asta?

— Nu, spuse Lauderback. De ce să ştiu?

— Mă aşteptam să ştii, atâta tot, spuse Balfour.

— Nu-l cunosc pe George Shepard nici măcar din vedere, spuse Lauderback foarte ferm.

*

Aubert Gascoigne terminase ce avusese de făcut la Banca Centrală în acea după-amiază; când orologiul bătea ora cinci, el se întorsese deja la Tribunal, unde scria o cronică judiciară pentru *West Coast Times,* prezentând cauzele minore judecate

în acea zi. A rămas surprins când uşa sălii s-a deschis şi înăuntru a păşit Anna Wetherell.

Aceasta îl salută doar în trecere, ducându-se să dea mâna cu domnul Fellowes. După ce schimbară câteva cuvinte, din care Gascoigne nu auzi nimic, avocatul o pofti într-un birou alăturat şi închise uşa.

— Ce treabă are Anna cu Fellowes? îl întrebă Gascoigne pe colegul lui, Burke.

— N-am nici cea mai mică idee. A fost şi mai devreme aici, când tu erai la bancă. Voia să discute cu un avocat despre o chestiune personală.

— Şi mie de ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă nu era nimic extraordinar, ce naiba. Bună ziua, uite-l pe domnul Shepard.

George Shepard traversa sala spre ei.

— Domnule Gascoigne, domnule Burke, zise el. Bună ziua.

— Bună ziua.

— Am venit să iau un mandat de arestare pe numele unui chinez.

— Vi l-am pregătit, domnule.

Burke plecă să aducă mandatul. Shepard rămase să aştepte, abia înfrânându-şi nervozitatea, cu mâinile în şold, mişcând nerăbdător din degete. Gascoigne se holba la uşa biroului lui Fellowes. Dintr-odată, dinăuntru se auzi o bufnitură surdă, ca atunci când cineva se prăvăleşte pe scări în jos, iar în clipa următoare, Fellowes strigă:

— Daţi-ne o mână de ajutor – daţi-ne o mână de ajutor aici!

Gascoigne traversă sala şi deschise uşa. Anna Wetherell zăcea leşinată, cu ochii închişi, cu gura întredeschisă; Fellowes era în genunchi lângă ea, scuturând-o de braţ.

— Şi-a pierdut cunoştinţa, spuse Fellowes. A căzut aşa, pur şi simplu. Cu faţa în jos, direct peste masă! Eu nu i-am făcut nimic! zise el implorator, întorcându-se spre Gascoigne. Nu m-am atins de ea!

Temnicerul apăruse şi el în uşă.

— Ce se întâmplă aici?

Gascoigne îngenunche şi se aplecă spre Anna.

— Respiră, spuse el. Haide s-o ridicăm.

O săltă în capul oaselor, mirându-se cât se împuţinase la

trup şi cât de firavă se făcuse. Când capul Annei pendulă spre spate, Gascoigne i-l sprijini pe braţul îndoit.

— S-a lovit la cap?

— Nu, nici vorbă, zise Fellowes, pe faţa căruia se citea spaima. A căzut aşa, dintr-odată. Ai zice că-i beată. Dar nu părea beată când a venit adineauri. Jur că nu m-am atins de ea.

— Poate că a leşinat.

— Folosiţi-vă capul, amândoi, zise Shepard. Eu simt miros de laudanum de aici.

Şi Gascoigne simţea la fel; un miros greu şi amar. Strecurându-şi un deget în gura Annei, îi deschise cu forţa maxilarul.

— Nu se vede nicio pată, spuse el. Dacă ar fi luat laudanum, ar fi avut limba cafenie, nu-i aşa? Şi dinţii pătaţi.

— Duceţi-o la închisoare, spuse Shepard.

Gascoigne se încruntă.

— Eventual, la spital...

— La închisoare, repetă Shepard. M-am săturat de ifosele acestei târfe. Duceţi-o la Tabăra Poliţiei şi prindeţi-o cu un lanţ de balustradă. Şi s-o proptiţi să stea în capul oaselor, ca să poată respira.

Fellowes scutura din cap.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse el Era trează şi perfect lucidă, ca în clipa următoare brusc să pară buimacă, apoi...

Uşa sălii se deschise.

— Un domn Quee, pentru domnul Fellowes, anunţă portarul.

Burke venise şi el acolo.

— Scuzaţi-mă, domnule Shepard, spuse el. Acesta este mandatul de arestare pe numele domnului Sook.

— Domnul Quee? zise Gascoigne răsucindu-se în loc. Dar *el* ce caută la tribunal?

— Luaţi târfa de-aici, spuse temnicerul.

*

Sook Yongsheng, lungit pe duşumea, sub patul lui George Shepard, asculta cum clopotele de la capela metodistă băteau ora cinci şi jumătate, când la uşa casei se auzi un nou ciocănit. Îşi întoarse capul într-o parte, aşteptând să audă paşii lui

Margaret Shepard. Aceasta veni iute pe coridor, ridică ivărul şi trase zăvorul, apoi pătratul de lumină de pe peretele de stambă se mări din nou şi înăuntru pătrunse un val de aer rece de-afară. Lumina era mai albastră acum şi nu la fel de intensă, iar umbra din cadrul uşii se vedea ca o pată de un cenuşiu estompat.

— Doamna Shepard, presupun.

— Da.

— Mă întrebam dacă aş putea să vorbesc un pic cu soţul dumneavoastră. Este acasă?

— Nu, răspunse Margaret Shepard pentru a doua oară în acea zi. S-a dus cu treburi la Tribunal.

— Ce păcat. Aş putea să-l aştept?

— Mai bine ar fi să stabiliţi o întâlnire, zise ea.

— Înţeleg că e puţin probabil să revină.

— Adesea rămâne peste noapte la Seaview, spuse ea. Iar uneori joacă biliard în oraş.

— Înţeleg.

Sook Yongsheng nu cunoştea vocea lui Alistair Lauderback, însă putea să-şi dea seama după tonul şi volumul cu care acesta vorbea că era un personaj cu o oarecare autoritate.

— Iertaţi-mă că vă deranjez, continuă Lauderback. V-aş ruga să-mi faceţi favoarea de a-i spune soţului dumneavoastră că l-am căutat.

— Da, sigur.

— Ştiţi cine sunt, da?

— Sunteţi domnul Lauderback, şopti ea.

— Perfect. Spuneţi-i că aş vrea să discut cu ei despre o cunoştinţă comună de-a noastră. Francis Carver e numele acestei persoane.

— Îi voi spune.

„Omul acela va fi mort până mâine dimineaţă”, îşi zise Sook Yongsheng.

Uşa se închise din nou; în dormitor se făcu întuneric.

*

Cowell Devlin făcu loc pentru Anna într-un colţ din puşcăria de la Tabăra Poliţiei, gândindu-se, în acele momente, că femeia arăta mult mai jalnic decât în urmă cu două luni, când încercase

să-şi pună capăt zilelor. Nu avea febră, cum avusese atunci, şi nici nu bolborosea în somn, nu dădea haotic din braţe, dar, aşa cum dormea atât de senină acum, îmbrăcată cu rochia neagră de doliu, figura ei părea cu mult mai tristă. Era aşa de slabă. Devlin o legă cu cătuşe cât mai larg cu putinţă, regretând că era nevoit să facă asta. Îi ceru doamnei Shepard să aducă o pătură, ca să i-o pună sub cap, o instrucţiune adusă la îndeplinire în tăcere.

— Ce-nseamnă chestia asta? îl întrebă el pe Gascoigne în timp ce împăturea pledul pe genunchi. M-am văzut cu Anna chiar în această dimineaţă. Eu însumi am însoţit-o până la Tribunal! Ce-a făcut după aceea, s-a dus direct la Pritchard ca să-şi cumpere un flacon cu drog?

— La Pritchard e închis, răspunse Gascoigne. A fost închis toată după-amiaza.

Devlin îşi strecură mâna sub capul Annei, punându-i la ceafă pledul împăturit.

— Şi-atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de unde-a făcut rost de un flacon cu laudanum?

— Poate că îl avea dinainte.

— Nu, zise Devlin. Când a plecat de la Norocul Drumeţului azi-dimineaţă, nu avea poşetă, nici vreun portofel. Nu avea nici măcar bani la ea, din câte am observat eu. I-a dat cineva drogul, pesemne. Dar de ce?

Gascoigne şi-ar fi dorit enorm să afle de ce se dusese Cowell Devlin la Norocul Drumeţului în acea dimineaţă şi ce se întâmplase acolo; în timp ce se gândea cum să întrebe cât mai politicos acest lucru, de-afară se auziră hurducăielile unei şarete şi un tropot de copite, apoi vocea lui Pritchard:

— Hei! Sunt Jo Pritchard cu Emery Staines!

Uimirea întipărită subit pe chipul lui Devlin îl făcea să arate aproape comic. Până ca acesta să se ridice în picioare, Gascoigne se şi năpustise afară; capelanul ieşi grăbit după el şi îl văzu, în curte, pe Joseph Pritchard coborând dintr-o şaretă de pe locul vizitiului şi conducând apoi caii pentru a fi priponiţi de un stâlp al puşcăriei. Pe banchetă, în trăsurică, şedea Te Rau Tauwhare, cu amândouă braţele în jurul unui tânăr alb la faţă şi încercănat, cu ochii duşi în fundul capului. Devlin se holba la tânăr. *Acesta* era Emery Staines – chestia asta insignifiantă şi

vlăguită? Băiatul era mult mai tânăr decât îşi imaginase el. Păi, poate să fi avut vreo douăzeci şi unu de ani, dacă nu chiar mai puţin. Un copil, aproape.

— Tauwhare l-a găsit. Zăcea în coliba lui Crosbie, spuse tăios Pritchard. E foarte bolnav, după cum puteţi vedea. Daţi-ne o mână de ajutor să-l coborâm din şaretă.

— Să nu-l duceţi în închisoare! spuse Devlin.

— Bineînţeles că nu, zise Pritchard. Merge la spital. Doctorul Gillies trebuie să-l consulte imediat.

— Nu, spuse Gascoigne.

— Ce? întrebă Pritchard.

— Nu la spital. Acolo n-o să supravieţuiască niciun ceas, zise Gascoigne.

— Dar nici acasă nu-l putem duce, replică Pritchard.

— Du-l la un hotel. Ia-i o cameră la hotel. Oriunde e mai bine decât la spital.

— Hai să-l coborâm din şaretă, spuse Pritchard din nou. Şi, între timp, trimiteţi pe cineva să-l aducă pe doctorul Gillies. El va decide, până la urmă, ce trebuie făcut.

Bărbaţii îl ajutară pe Emery Staines să se dea jos din şaretă.

— Domnule Staines, zise Pritchard. Ştii unde te afli?

— Anna Magdalena, bolborosi el. Unde e Anna?

— Anna este chiar aici, spuse Cowell Devlin. E chiar aici, înăuntru.

Staines deschise ochii:

— Vreau s-o văd.

— Delirează, spuse Pritchard. Nu ştie ce vorbeşte.

— Vreau s-o văd pe Anna, spuse tânărul, dintr-odată lucid. Unde e? Vreau s-o văd.

— Mie mi se pare coerent, zise Gascoigne.

— Aduceţi-l înăuntru, spuse Devlin. Doar până vine doctorul. Haide, aşa vrea el. Aduceţi-l în închisoare.

MARELE MALEFIC

În care Sook Yongsheng aude din întâmplare începutul unei conversaţii.

Ah Sook stătea ghemuit în curtea din spate a Hotelului Coroana, cu spinarea lipită de scândurile zidului, cu genunchii îndoiţi, ţinând relaxat revolverul Kerr Patent cu amândouă mâinile. Nu mai semăna deloc cu individul care cumpărase pistolul în acea dimineaţă. Margaret Shepard îi tunsese părul, pe care înainte îl purta împletit într-o coadă la ceafă; apoi, cu cremă de ghete, îi înnegrise bărbia şi grumazul, îngroşându-i totodată şi sprâncenele; îl îmbrăcase cu un surtuc ponosit şi cu o cămaşă de dril, cum purtau deţinuţii, iar la gât îi înnodase un batic roşu. Cu borul pălăriei pleoştit pe ochi şi cu gulerul surtucului ridicat spre urechi, nu mai arăta deloc a chinez. Când străbătuse pe jos distanţa de aproximativ trei sute de metri de la Tabăra Poliţiei până la Coroana, nimeni nu se uitase ciudat la el; acum, ghemuit în curtea din dos, se confunda cu întunericul din jur.

În hotel, două persoane discutau – un bărbat şi o femeie. Le auzea vocile foarte clar prin crăpătura dintre tocul ferestrei şi oblon.

— Se pare că o să ţină figura, spunea bărbatul. Protecţie şi indemnizaţii.

— Dar parcă tot nu eşti liniştit, zise femeia.

— Da.

— De ce ai îndoieli? Aproape că ai pus mâna pe bani!

— Ştii că n-am încredere într-un om care nu are legătura cu nimeni. Fiindcă nu ştiu de unde să-l apuc. N-am reuşit să descopăr nimic despre Gascoigne ăsta. A sosit în Hokitika în preajma Crăciunului. Şi-a găsit o slujbă la Tribunal fără să facă valuri. Locuieşte de unul singur. Practic, nu are prieteni. *Tu* spuneai că e un dandy. *Eu spun*: de unde ştiu eu că nu e omul lui Lauderback?

— Are legătură cu o persoană: prietenul cu care a venit la inaugurarea de la Norocul Drumeţului. Un tip aristocratic.

— Ce-i de capul prietenului?

— Numele lui este Walter Moody.

— Doar n-o fi fiul lui Adrian Moody?

— Asta a fost şi primul meu gând. Mai ales că vorbeşte cu accent scoţian.

— Vezi, te-ai lămurit; precis sunt rude.

Se auzi un clinchet de pahare.

— L-am văzut exact înainte de a pleca din Dunedin, continuă bărbatul. La Adrian mă refer. Beat turtă.

— Şi gata să sară la bătaie, desigur.

— Nu-mi plac oamenii care nu ştiu să se controleze.

— Nu, îi dădu dreptate femeia. Iar Moody are şi el o fire păcătoasă – e genul de om căruia îi place să fie ofensat, fiindcă aşa are un pretext să-şi iasă din ţâţâni. Nu ştie cum altfel să-şi descarce nervii. E un tip cumsecade când e treaz.

— Dar, oricum, spuse bărbatul. Dacă individul ăsta, Gascoigne, se trage de şireturi cu unul din familia lui Moody, n-ar trebui să ne vrea răul. S-ar putea să ne prindă bine sfatul lui.

— Are *foarte* puţin în comun cu restul familiei. Pesemne că maică-sa a avut multă personalitate.

Bărbatul râse.

— Nu pregeţi niciodată să-ţi dai cu părerea, Greenway. Ai tot timpul pregătită o opinie.

Urmă o altă pauză, după care femeia spuse:

— A călătorit pe *Godspeed,* de fapt.

— Moody?

— Da.

— Nu. Imposibil.

— Francis! Nu mă mai contrazice. Mi-a spus asta chiar el în seara aceea.

— Nu, insistă bărbatul. Nu a fost niciun individ cu numele de Moody. Am avut doar opt pasageri, le-am verificat actele. Aş fi ţinut minte numele.

— Poate l-ai trecut cu vederea, spuse femeia. Ştii că nu suport să fiu contrazisă. Hai să nu ne certăm.

— Cum să trec cu vederea numele de Moody? Păi, e ca şi cum aş trece cu vederea Casa de Hanovra sau... sau Plantageneţii.

Femeia râdea.

— Cu greu aş putea să-l compar pe Adrian Moody cu o dinastie regală!

Ah Sook auzi un scârţâit de scaun şi apoi paşi grei pe duşumea.

— Am vrut doar să spun că l-aş fi recunoscut. Tu ai putea, bunăoară, să nu dai atenţie numelui de Carver?

Femeia scoase un zgomot gutural.

— A spus foarte clar că a venit încoace pe *Godspeed*, zise ea. Ţin minte perfect. Am schimbat câteva cuvinte pe tema asta.

— Ceva nu-i în regulă, zise bărbatul.

— Păi, nu mai ai lista pasagerilor? Nu se poate să nu găseşti un exemplar din *Times* din data sosirii navei. De ce să nu verifici?

— Da. Ai dreptate. Aşteaptă un pic: mă duc să caut în fumoar. Au un teanc de ziare vechi pe secreter.

Uşa se deschise şi se închise.

*

Lampa din camera alăturată se aprinse, revărsând o lumină gălbuie şi pală peste un colţ al curţii. Carver era în fumoarul Hotelului Coroana şi, în sfârşit, departe de Lydia Wells. Ah Sook se ridică un pic. Zări pe fereastră că Francis Carver era cu spatele la uşă, răsfoind prin teancul de ziare de pe secreter. Din câte putea el să vadă, altcineva nu mai era în cameră. În dormitor, Lydia Wells începu să fredoneze o melodie.

Ah Sook se ridică în picioare. Ţinând revolverul Kerr Patent lipit de coapsă şi mişcându-se cât putea de silenţios cu cizmele lui de miner, se furişă prin spatele casei spre intrarea de serviciu. Când coti pe uliţă, încremeni locului.

— Aruncă arma.

În celălalt capăt al uliţei, cu faţa în umbră, ţinând în mână un pistol cu mâner lung, era temnicerul închisorii, George Shepard. Ah Sook nu se mişcă. Ochii îi trecură de la pistolul lui Shepard înapoi la faţa lui Shepard.

— Aruncă arma, spuse Shepard. O să te împuşc. Aruncă revolverul acum.

În continuare, Ah Sook nu spuse nimic şi nici nu se mişcă.

— Lasă-te în genunchi şi pune arma jos, zise Shepard. Dacă nu faci asta acum, o să mori. În genunchi.

Ah Sook se aşeză în genunchi, dar nu lăsă din mână revolverul Kerr Patent. Degetul i se încordă pe percutorul armei.

— Te împuşc până să apuci tu să tragi cocoşul armei şi să ţinteşti, spuse Shepard. Nu te juca. Aruncă arma.

— Margaret, spuse Ah Sook.

— Da, zise Shepard. Mi-a trimis un mesaj.

Ah Sook scutură din cap: nu putea crede aşa ceva.

— Este soţia mea, spuse tăios Shepard. Şi a fost soţia fratelui meu înainte de mine. Cred că îl ţii minte pe fratele meu. Aşa ar fi normal.

— Nu.

Din nou degetul lui Ah Sook se încordă pe percutor.

— Nu-l ţii minte? Sau nu crezi că aşa ar fi normal?

— Nu, spuse Ah Sook încăpăţânat.

— Dă-mi voie să-ţi împrospătez memoria, spuse Shepard. Fratele meu a murit în localul Calul Bălan din Darling Harbour, împuşcat în tâmplă de la mică distanţă. Acum ţi-aduci aminte de el? Jeremy Shepard era numele lui.

— Mi-aduc aminte.

— Bun, zise Shepard. Şi eu la fel.

— Eu nu l-am ucis.

— Văd că tot n-ai schimbat vechiul refren.

— Margaret, spuse Sook Yongsheng din nou, stând tot în genunchi.

*

— Francis!

— Sssât. Taci un pic.

— La ce ciuleşti urechile?

— Sssât.

— Eu nu aud nimic.

— Nici eu. E bine.

— A fost atât de aproape.

— Sărăcuţa de tine. Te-ai speriat?

— Doar un pic. Am crezut…

— Nu te mai gândi. Cel mai probabil, a fost un accident, în timp ce curăţa careva vreo armă.

— Imediat mi-a venit în minte chinezul ăla oribil.

— Nu prezintă niciun pericol. O să se ducă direct la Palace, unde o să-l aresteze până se face dimineaţă.

— Ţi-a fost aşa de teamă de el, Francis.

— Vino aici.

— Bine, bine. Mi-a trecut acum. Hai să vedem ce-ai găsit.

— Aici uite, spuse el foşnind ziarul. McKitchen, Morely, Parrish. Vezi? Opt în total, dar nici pomeneală de vreun Walter Moody.

Urmă o scurtă tăcere, timp în care ea se uită mai bine prin ziar şi verifică data. În cele din urmă, Carver spuse:

— Ce ciudat să minţi despre aşa ceva! Mai ales când amicul lui apare ca din senin, câteva săptămâni mai târziu, şi se apucă să mă bată la cap cu asigurarea aia. Sunt doar un om care îi spune altui om despre nişte artificii legale, aşa a zis.

— Unul dintre numele astea este fals, probabil. Asta dacă în lista ta de pasageri figurau opt oameni, iar Walter Moody se număra într-adevăr printre ei.

— Opt – şi toţi bifaţi când au plecat pe şlep către mal în acea după-amiază, cu vreo şase sau şapte ceasuri înainte de naufragiu.

— Atunci înseamnă că s-a folosit de un nume fals.

— De ce să facă asta?

— Bun, atunci poate că a minţit când a spus că a venit cu barcul *Godspeed*.

— De ce să facă *asta*?

În mod evident, Lydia Wells nu era în măsură să dea un răspuns nici la această întrebare, din moment ce peste câteva clipe zise:

— La ce te gândeşti, Francis?

— Mă gândeam să-i trimit o scrisoare vechiului meu prieten Adrian.

— Da, foarte bine, spuse doamna Wells. Iar eu voi face nişte investigaţii pe cont propriu.

— Banii de la asigurare *au venit* până la urmă. Gascoigne a avut dreptate.

— Hai în pat, spuse ea după un moment.

— Ai avut o zi grea.

— O zi foarte grea.

— O să se rezolve totul până la urmă.

— Iar ea o să capete ceea ce merită, spuse doamna Wells. Mi-ar plăcea şi mie să capăt ceea ce merit, Francis.

— E greu pentru tine să aştepţi aşa.

— E îngrozitor.

— Hm.

— Nu te-ai săturat şi tu de situaţia asta?

— Păi... nu mă pot făli cu tine pe stradă aşa cum aş vrea.

— Şi cum te-ai făli tu cu mine pe stradă?

Carver nu răspunse; după o scurtă tăcere, spuse cu voce joasă:

— În curând, vei fi doamna Carver.

— Abia aştept momentul, zise Lydia Wells, apoi nimeni nu mai vorbi o lungă bucată de timp.

ECHINOCŢIUL

În care îndrăgostiţii dorm profund în ciuda agitaţiei generale.

George Shepard a dat ordin ca trupul lui Sook Yongsheng să fie adus la Tabăra Poliţiei, în biroul lui personal, unde să fie întins pe jos. Negreala de pe bărbia şi grumazul chinezului părea şi mai sinistră acum, când moartea se instalase deja; când cadavrul a fost adus înăuntru, doamna Shepard a respirat foarte adânc, ca şi cum şi-ar fi făcut curaj să înfrunte o vijelie. Cowell Devlin, sosind de la închisoarea din Tabăra Poliţiei, s-a uitat şocat la trupul neînsufleţit de pe podea. Minerul îi amintea perfect de însinguratul Crosbie Wells, care fusese pus pe jos exact la fel, cu două luni în urmă – pe aceeaşi pânză, de fapt, cu buzele un pic întredeschise, cu un ochi lăsând să se vadă un licăr de alb, acolo unde pleoapa nu fusese închisă complet. Au trecut câteva clipe înainte ca Devlin să îşi dea seama cine era acel mort, de fapt.

— Împuşcătura a venit de la mine, spuse calm Shepard. Se pregătea să îndrepte pistolul spre Carver. Voia să-l împuşte în spate, prin fereastră. L-am prins exact la timp.

— Nu puteai să-l... dezarmezi? spuse Devlin, care reuşise să-şi recapete glasul în cele din urmă.

— Nu, zise Shepard. N-am avut de ales: era ori viaţa lui, ori viaţa lui Carver.

Margaret Shepard scoase un hohot de plâns.

— Dar nu înţeleg, spuse Devlin uitându-se la ea, apoi din nou la Shepard. Ce motiv avea să îndrepte pistolul spre Carver?

— Margaret, poate ai face bine să risipeşti nedumerirea capelanului, spuse George Shepard adresându-se soţiei lui, care se înecă de plâns a doua oară. Domnule reverend, o să-ţi cer să mai sapi un mormânt.

— Trupul neînsufleţit trebuie trimis acasă familiei lui, spuse Devlin încruntându-se.

— Nu are familie, spuse Shepard.

— De unde ştii asta? zise Devlin.

— Repet, poate n-ar strica să o întrebi pe soţia mea, spuse Shepard.

— Doamnă Shepard? rosti Devlin fără convingere.

Margaret Shepard izbucni în lacrimi şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

Shepard se întoarse spre ea.

— Ţine-ţi firea, spuse el. Nu fi copil.

Femeia îşi luă mâinile de pe faţă imediat.

— Iartă-mă, domnule reverend, şopti ea fără să se uite la el.

Era lividă.

— E în regulă, spuse Devlin încruntându-se. Sunteţi şocată, atâta tot. Poate ar trebui să vă întindeţi un pic.

— George, şopti ea.

— Consider că ai procedat conform preceptelor morale astăzi, spuse temnicerul uitându-se fix la ea. Te laud pentru asta.

La auzul acestor cuvinte, doamna Shepard se schimonosi la faţă, îşi puse palma peste gură şi fugi din cameră.

— Scuzele mele, îi spuse lui Devlin temnicerul, după ce Margaret ieşi. Soţia mea are un temperament labil, după cum ai putut observa.

— Nu îi fac nicio vină, zise Devlin, pe care relaţiile dintre Shepard şi soţia lui îl tulburau nespus, preferând însă să nu dea glas temerilor lui. Este foarte firesc să te simţi copleşit în prezenţa morţilor. Cu atât mai mult, cu cât ai cunoscut acea persoană pe timpul vieţii.

Shepard se holba în jos la cadavrul lui Sook Yongsheng.

— Devlin, spuse el după o clipă, ridicând privirea. Vrei să bei un pahar cu mine?

Devlin era surprins. Temnicerul nu-i mai făcuse niciodată o asemenea invitaţie.

— Aş fi onorat, spuse el, circumspect în continuare. Dar poate ar fi mai bine să mergem în salon... sau afară, pe verandă, ca să o lăsăm pe doamna Shepard să se odihnească în linişte.

— Da, zise Shepard ducându-se la dulăpiorul cu băuturi. Ce preferi, coniac sau whisky? Am şi una, şi alta.

— Păi, spuse Devlin surprins iarăşi, a trecut o groază de timp de când n-am mai băut vreun strop de whisky. Nişte

whisky ar fi foarte plăcut.

— Am nişte Kirkliston, spuse Shepard extrăgând sticla de pe raft şi arătându-i-o. E acceptabil.

Puse două pahare unul peste celălalt, le luă aşa în palma lui imensă şi îi făcu semn lui Devlin să deschidă uşa.

În curtea din Tabăra Poliţiei era pustiu, frig şi întuneric. Toate clădirile de vizavi aveau obloanele închise, lumea se culcase; vântul încetase odată cu lăsarea serii, iar acum domnea o tihnă aproape desăvârşită, ca tăcerea aşternută peste luciul neclintit al unui iaz. Singurele zgomote veneau de la fluturii de noapte, care se izbeau de globul de sticlă atârnat de un suport fixat pe zid, lângă intrare. De fiecare dată când un fluture nimerea haotic în flacără, se producea o mică explozie de lumină, urmată de un miros înţepător şi înecăcios, când trupul ardea.

Shepard puse paharele pe balustradă şi turnă în amândouă.

— Margaret a fost soţia fratelui meu, zise el dându-i un pahar lui Devlin şi golindu-l pe celălalt. Fratele meu mai mare. Jeremy. M-am însurat cu ea după ce Jeremy a murit.

— Mulţumesc, murmură Devlin luând paharul şi apropiindu-l de nas, ca să simtă mirosul băuturii.

Temnicerul fusese modest: whisky-ul era mai mult decât acceptabil, în Hokitika, o sticlă de Kirkliston costa optsprezece şilingi, şi de două ori mai mult când nu prea se găseau băuturi spirtoase pe piaţă.

— La calul bălan, spunea temnicerul. Aşa se numea localul. O tavernă pe lângă docurile din Darling Harbour. A fost împuşcat în tâmplă.

Devlin sorbi din whisky. Avea gust de fum şi un pic de mucegai; îl ducea cu gândul la carne afumată, cărţi noi, hambare şi trifoi.

— Şi aşa, m-am însurat eu cu soţia lui, continuă Shepard turnându-şi din nou în pahar. Era datoria mea morală să fac asta. Vezi dumneata, domnule reverend, eu nu sunt ca fratele meu, nici ca temperament, nici ca preferinţe. El era un destrăbălat. Nu vreau să mă laud prin contrast cu el, însă diferenţa dintre noi a fost foarte des remarcată. Şi asta încă din copilăria noastră. Eu nu ştiam practic nimic despre căsnicia lui cu Margaret. Ea era ospătăriţă. Nicidecum o frumuseţe, după

cum ştii. Dar m-am însurat cu ea. Mi-am făcut datoria. M-am însurat cu ea şi am avut grijă de ea în pierderea suferită. Împreună, am aşteptat procesul.

Devlin clătina tăcut din cap, holbându-se la whisky, în timp ce învârtea păhărelul în mână. Se gândea la Sook Yongsheng, care zăcea rece şi ţeapăn pe podea, în casă, mânjit cu vacs pe bărbie şi pe gât, cu sprâncenele îngroşate, ca un clovn.

— Bietul Jeremy, ce brută era, spuse Shepard. Niciodată nu l-am admirat şi, din câte ştiu eu, nici el nu m-a admirat vreodată. Era un mare scandalagiu. Mă aşteptam ca, mai devreme sau mai târziu, o încăierare dintr-asta să-i fie fatală, mai ales că, foarte des, sărea la bătaie. Iniţial, când am aflat că a fost ucis, nici nu m-am mirat prea mult.

Goli paharul din nou şi îl umplu la loc. Devlin aştepta ca Shepard să reia povestirea.

— Johnny chinezul, el i-a făcut felul. Jeremy îl călcase în picioare pe stradă, umilindu-l probabil. Gălbejitul s-a întors să se răzbune. L-a găsit pe fratele meu dormind, aghesmuit de băutură, într-o cameră închiriată deasupra tavernei. A luat pistolul lui Margaret de pe noptieră, i-a pus lui frate-meu ţeava la tâmplă, şi asta a fost. Pe urmă a încercat să fugă, bineînţeles, dar în prostia lui n-a ajuns mai departe de marginea cheiului, unde l-a înhăţat un sergent şi l-a aruncat în închisoare chiar în acea noapte. Procesul a fost programat după şase săptămâni.

Din nou, Shepard îşi goli paharul. Devlin era uimit; nu-l mai văzuse niciodată bând decât la masă sau când înghiţea o tărie ca leac. Poate că moartea lui Ah Sook îl bulversase de-a binelea.

— Ar fi fost de aşteptat ca procesul să fie simplu şi clar, continuă temnicerul, destul de congestionat la faţă deja, dar turnându-şi pentru a patra oară în pahar. În primul rând, desigur, suspectul era un orezar, în al doilea rând, avusese toate motivele să îi vrea răul fratelui meu. În al treilea rând, nu ştia nicio boabă de engleză, ca să se poată apăra în instanţă. Nimeni nu se îndoia de faptul că orezarul era vinovat. Toţi auziseră detunătura împuşcăturii. Toţi îl văzuseră când o luase la fugă. Dar pe urmă vine Margaret Shepard pe banca martorilor. Noua mea soţie, nu uita. Eram căsătoriţi de nicio lună. Se aşază jos şi iată ce spune: soţul meu nu a fost ucis de chinezul acela. Soţul meu s-a omorât cu mâna lui, iar eu ştiu asta, fiindcă am fost de

faţă când s-a sinucis.

Devlin se întreba dacă Margaret Shepard asculta din casă.

— Nimic nu era adevărat în mărturia ei, spuse temnicerul. O născocire, de la cap la coadă. A minţit. Sub jurământ. A pângărit memoria soţului ei răposat – memoria fratelui meu, spunând că era un sinucigaş... şi totul doar pentru a-l proteja pe netrebnicul ăla de chinezoi, scăpându-l de pedeapsa pe care o merita. Autorităţile l-ar fi pus în ştreang, fără nicio umbră de îndoială. L-ar fi spânzurat, negreşit. Era crima săvârşită de el, iar el scăpa nepedepsit.

— De unde eşti atât de sigur că nevasta dumitale nu spunea adevărul? întrebă Devlin.

— De unde sunt atât de sigur? repetă Shepard luând sticla din nou. Fratele meu nu avea porniri sinucigaşe, zise el. De-asta sunt atât de sigur. Mai vrei un pic?

— Te rog, spuse Devlin întinzând paharul.

Rar avea ocazia să simtă gustul whisky-ului.

— Văd că ai îndoieli, domnule reverend, spuse Shepard în timp ce turna. Dar asta e singura explicaţie: Jeremy nu avea porniri sinucigaşe, Cum nu am nici eu.

— Dar ce motiv avea doamna Shepard să mintă sub jurământ, în instanţă?

— Ţinea la el, răspunse sec Shepard.

— La acest chinez, preciză Devlin, ca să fie sigur.

— Da, spuse Shepard. La răposatul domn Sook. Avuseseră o relaţie înainte. Îţi dai seama că eu habar n-aveam. Când am aflat, era deja soţia mea.

Devlin sorbi din whisky. Tăcură câteva momente, privind afară la contururile cenuşii ale clădirilor din faţă.

— N-ai pomenit nimic de Francis Carver, spuse Devlin după un timp.

— O – Carver, repetă Shepard rotind paharul între degete. Da.

— Care e legătura lui cu domnul Sook? întrebă Devlin ca să îi dea ghes mai departe.

— Se cunoşteau de mult, spuse Shepard. Exista o animozitate între ei. O dispută legată de negoţ.

Asta ştia şi Devlin deja.

— Şi?

— L-am pândit pe Sook tot timpul, după incidentul din Darling Harbour. Mi-a zis cineva azi-dimineaţă că Ah Sook şi-a cumpărat un pistol de la prăvălia de pe strada Coloniei, aşa că am cerut imediat să se emită un mandat de arestare pe numele lui.

— Arestai un om doar fiindcă îşi cumpărase un pistol?

— Da, pentru că ştiam ce intenţiona să facă până la urmă cu el. Sook jurase să-l omoare pe Carver. Jurase asta. Ştiam că, atunci când îl va găsi pe Carver, va vrea să-l ucidă, indiferent de riscuri. Imediat ce am aflat de pistol, am dat alarma. Am pus iscoade la Hotelul Palace. I-am trimis vorbă lui Carver, informându-l despre ce i se pregătea. I-am dat crainicului mesajul, ca să anunţe în gura mare peste tot. Am fost cu un pas în spatele lui până în ultima clipă.

— Şi în ultima clipă? spuse Devlin după o scurtă tăcere.

Shepard îl fixă cu o privire rece.

— Ţi-am povestit ce s-a întâmplat.

— Da, că era ori viaţa lui, ori viaţa lui Carver, spuse Devlin.

— Am acţionat conform legii, spuse Shepard.

— Sunt convins de asta.

— Aveam un mandat de arestare pe numele lui.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Răzbunarea, spuse ferm Shepard, este un act de ură, nu de dreptate. Este o pervertire egoistă a legii.

— Răzbunarea este, categoric, egoistă, conveni Devlin, dar mă îndoiesc că are prea mult de-a face cu legea.

— Da, în fine, asta a fost cu ani în urmă, spuse Shepard punând dopul la sticla cu whisky. Ce-a fost a fost, acum a trecut.

— Unele lucruri nu trec niciodată, spuse capelanul. Nu-i uităm pe cei care ne-au fost dragi. Nu-i putem uita.

Shepard îi aruncă o privire.

— Vorbeşti ca şi cum ai fi trăit o asemenea experienţă.

Devlin nu-i răspunse imediat. După o pauză, zise:

— Un lucru am învăţat din experienţa trăită: să nu subestimezi niciodată cât de extraordinar de dificil poate fi să înţelegi o situaţie din perspectiva altei persoane.

Temnicerul mârâi scurt, în loc de răspuns. Privi în urma lui Devlin, în timp ce acesta cobora scările în întunecimea din curte. Când ajunse la stâlpul pentru priponit caii, capelanul

întoarse capul şi spuse:

— Voi fi la Seaview mâine dimineaţă la prima ora, ca să încep să sap mormântul.

Shepard nu se clintise din loc.

— Noapte bună, Cowell.

— Noapte bună, domnule Shepard.

Temnicerul aşteptă până când Devlin coti pe lângă clădirea închisorii, după care apucă cu două degete paharele goale, luă sticla şi se duse înăuntru.

*

Uşa închisorii era întredeschisă, iar gardianul de serviciu şedea chiar la intrare, cu puşca pe genunchi. Întrebă din priviri dacă Devlin voia să intre.

— Cred că s-au culcat toţi, spuse el cu voce joasă.

— E-n regulă, zise Devlin vorbind încet şi el. Stau doar câteva momente.

Glonţul fusese extras din umărul lui Staines, iar plaga fusese cusută. Tăiaseră hainele murdare de pe el şi îl spălaseră pe faţă şi pe păr; îl îmbrăcaseră cu pantaloni de moleschin şi o cămaşă de dril largă, pusă la dispoziţie, pe datorie, de prăvălia lui Tiegreen. Pe durata acestor îngrijiri, băiatul leşinase şi îşi revenise în simţiri de mai multe ori, bolborosind numele Annei; când şi-a dat seama însă că medicul intenţiona să îl instaleze la Hotelul Criterion, vizavi de Tabăra Poliţiei, a deschis brusc ochii. Nu voia să plece de lângă Anna. Nu mergea nicăieri, dacă Anna nu venea cu el. Şi a făcut atâta tărăboi pe tema asta, încât în cele din urmă medicul, ca să-l potolească, a fost de acord să-l lase acolo. I s-a amenajat un pat în închisoare, lângă locul unde Anna zăcea pe jos, şi s-a decis ca Staines să fie legat cu cătuşe, la fel ca toţi ceilalţi, pentru a preîntâmpina orice disensiune. Băiatul a acceptat să i se pună cătuşe, fără să protesteze, s-a lungit pe pat şi, întinzând mâna, a mângâiat-o pe Anna pe obraz. După un timp, pleoapele i s-au închis grele şi a adormit.

De atunci, nu se mai trezise. El şi Anna stăteau întinşi pe o rână, faţă în faţă, Staines pe partea lui stângă, iar Anna pe partea ei dreaptă, amândoi cu genunchii adunaţi la piept, Staines cu o mână vârâtă sub umărul bandajat, iar Anna cu o

mână vârâtă sub obraz. Se întorsese, pesemne, spre el, la un moment dat în timpul nopţii: ţinea braţul stâng desfăcut în afară, cu degetele întinse, cu palma întoarsă în sus.

Devlin veni mai aproape. Era impresionat, deşi n-ar fi putut identifica exact ce simţea. Whisky-ul lui George Shepard îi încălzise pieptul şi stomacul – simţea o vagă buimăceală şi îi ardeau ochii –, dar povestirea temnicerului îl abătuse, îl înfiorase chiar. Poate că îi venea să plângă. I-ar fi făcut bine să plângă. Ce zi avusese! Avea inima grea şi mădularele vlăguite. Se uita în jos la Anna şi Emery, cu trupurile lor aşezate ca în oglindă, cu faţa unul la celălalt. Respirau în tandem.

„Vasăzică se iubesc”, îşi zise el privindu-i în continuare. „Vasăzică se iubesc cu adevărat.” Ştia asta după felul cum dormeau acolo amândoi.

PARTEA A PATRA

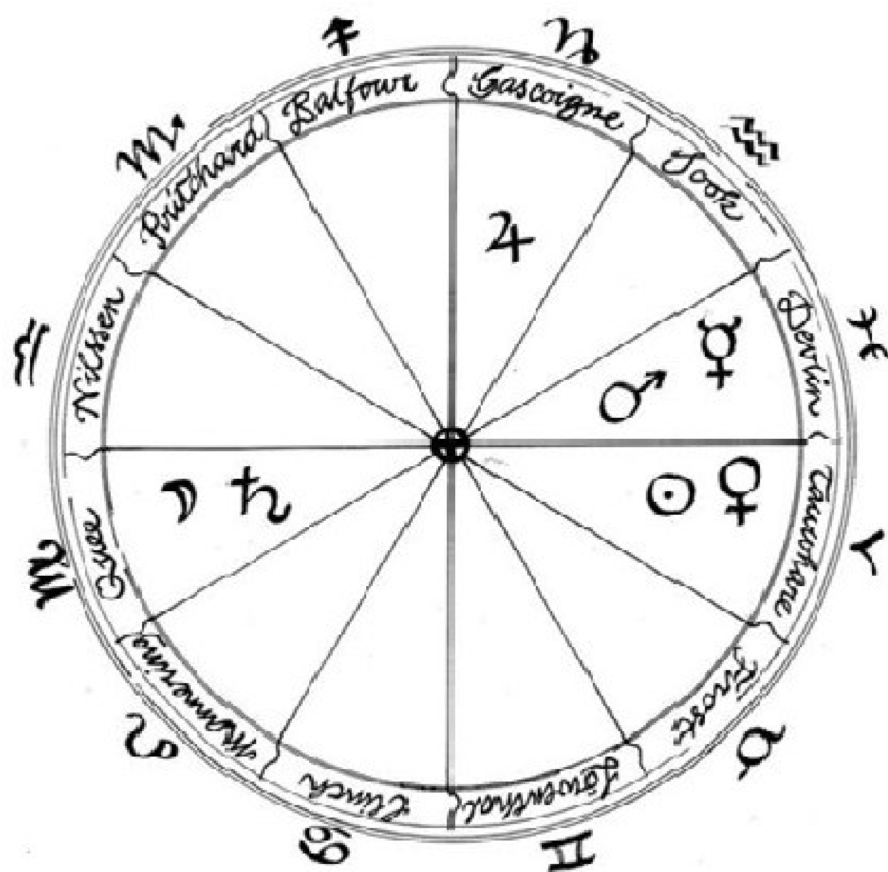
PAENGA-WHA-WHA

27 APRILIE 1865

45° 52’ 0” SUD 170° 30’ 0” EST DUNEDIN

27 APRILIE 1866
42° 43’ 0” SUD 170° 58’ 0” EST HOKITIKA

PRIMUL GRAD AL BERBECULUI

În care un vapor soseşte în Port Chalmers de la Sydney, şi doi pasageri se trezesc din somn înaintea celorlalţi.

Primele imagini ale Noii Zeelande zărite de Anna Wetherell au fost promontoriile stâncoase ale peninsulei Otago: pereţii de rocă pestriţi, care coborau abrupt în spuma albă a apei, iar deasupra lor, o mantie boţită de ierburi scărmănate de vânt. Era imediat după revărsatul zorilor. O ceaţă palidă se ridica din ocean, ascunzând capătul îndepărtat al portului, unde dealurile se albăstreau, apoi se înroşeau, pe măsură ce fiordul se îngusta, terminându-se ascuţit într-un punct. Soarele era încă jos, la răsărit, aruncând un luciu de lumină galbenă peste apă şi colorând cu o nuanţă oranj stâncile de pe ţărmul vestic. Oraşul Dunedin nu se vedea încă, ascuns cum era în spatele cotului adânc al portului, iar pe această fâşie de coastă nu existau locuinţe şi nici animale domestice; prima impresie a Annei a fost, aşadar, că în faţa ei se aşterneau un golf pustiu, un cer senin şi un teritoriu accidentat, neatins de civilizaţie sau de industrie.

Uscatul se ivise prima oară în orele cenuşii care precedaseră faptul zilei, aşa că Anna nu văzuse cum pata estompată de la orizont se mărise şi se îngroşase, formând conturul peninsulei, pe măsură ce vaporul înainta din ce în ce mai aproape de coastă. O trezise din somn, peste câteva ore, o stranie cacofonie de ţipete de păsări necunoscute, din care a dedus, în mod corect, că în sfârşit se apropiau pesemne de pământ. S-a dat jos din cuşetă, având grijă să nu le trezească pe celelalte femei, apoi şi-a aranjat părul şi ciorapii pe întuneric. Când a urcat pe scara de fier, sus, pe punte, înfăşurându-şi şalul în jurul umerilor, vasul lor, *Fortunate Wind,* ocolea promontoriile portului, iar peninsula se vedea de jur împrejurul ei – ceea ce i-a umplut sufletul de o imensă bucurie şi uşurare după atâtea lungi săptămâni pe mare.

— Sunt superbe, nu-i aşa?

Anna a întors capul. Un tânăr blond, purtând o şapcă de

fetru, stătea rezemat de balustrada babordului. A arătat cu mâna spre stânci, iar Anna a văzut păsările care o sculaseră din somn cu ţipetele lor aspre: pluteau într-un nor pe lângă peretele stâncii, rotindu-se şi sucindu-se, în conul de lumină al zorilor. Anna a păşit în faţă, apropiindu-se la balustradă. I se părea că semănau cu nişte pescăruşi mari, cu aripile negre la vârf şi albe dedesubt, cu capul de un alb intact, cu ciocul puternic şi pal. La un moment dat, una dintre păsări a planat jos, în faţa navei, atingând în zbor suprafaţa apei cu vârful aripii.

— Splendid, a spus ea. Ce sunt – petrei, sau gâşte-de-mare, poate?

— Sunt albatroşi! a exclamat radios tânărul. Sunt albatroşi adevăraţi ! Stai să vezi că frumosul *ăsta* vine înapoi. O să vină peste câteva momente; dă târcoale vasului de ceva vreme. Doamne Sfinte, ce senzaţie trebuie să fie – *să zbori*! Îţi poţi imagina?

Anna a zâmbit. Albatrosul s-a îndepărtat plutind în zbor, s-a întors şi a început să urce odată cu vântul.

— Albatroşii poartă noroc, e ceva extraordinar, a spus tânărul. Şi au o capacitate de zbor incredibilă. Se povesteşte despre unii albatroşi care ar fi venit în urma unor corăbii, luni şi luni de zile, indiferent de vreme, neîntrerupt – călătorind prin aer, împrejurul lumii uneori. Dumnezeu ştie pe unde or fi umblat şi ăştia şi ce-or fi văzut la viaţa lor!

Când pasărea s-a întors pe-o parte, s-a făcut aproape nevăzută, ca un ac alb şi pal pe necuprinsul cerului.

— Atât de puţine păsări sunt cu adevărat *mitice,* a continuat tânărul urmărind din ochi albatrosul. Adică, mai sunt şi corbii, presupun, şi poate o să spui că şi porumbeii au o semnificaţie deosebită, dar nu mai mult decât bufniţele, să zicem, sau vulturii. Albatrosul este cu totul special. Are o asemenea încărcătură. Un asemenea simbolism. Este aproape angelic; numai şi rostindu-i numele, simţi un fior de emoţie. Mă bucur nespus de mult că am văzut unul. Mă simt aproape înduioşat. Şi ce minunat, cum păzesc ei intrarea în port! Ce semn de bun augur pentru un oraş al căutătorilor de aur! I-am auzit ţipând în văzduh – asta m-a trezit din somn – şi am venit pe punte, fiindcă nu puteam localiza sursa sunetelor. Am crezut întâi că erau porci.

Anna s-a uitat pe furiş la el. Oare tânărul o invita astfel să fie prieteni? Îi vorbea ca şi cum s-ar fi cunoscut bine, deşi în realitate de-abia dacă schimbaseră de formă câteva saluturi pe timpul voiajului de la Sydney – Anna stând mai mult în cabinele femeilor, iar tânărul, în cabinele bărbaţilor. Nici nu-i ştia numele. Îl văzuse de la distanţă, desigur, însă nu-i făcuse nicio impresie, nici bună, nici rea. Observa acum că era un tip destul de excentric.

— Ţipetele lor m-au trezit şi pe mine, a spus ea, apoi a adăugat: Cred că ar trebui să mă duc să le scol şi pe celelalte femei. E păcat să piardă o asemenea privelişte.

— Nu, a spus tânărul. O, nu, te rog eu. Te superi? N-aş suporta multă lume acum, foindu-se pe-aici. Nu la ora asta din zi. Precis, careva ar spune: „În locul crucii, albatrosul” sau „îl opreşte pe unul din trei”, apoi restul călătoriei s-ar irosi în dispute nesfârşite, fiecare încercând să reconstituie poemul[41], ciondănindu-se unde şi în ce ordine vine cutare sau cutare vers, fiecare grozăvindu-se în faţa celorlalţi şi lăudându-se cu memoria lui. Hai să ne bucurăm cu adevărat de aceste clipe. Faptul zilei este un moment atât de intim, nu crezi? O oră atât de solitară. Se spune asta mereu despre miezul nopţii, dar mie miezul nopţii mi se pare extrem de sociabil, toată lumea laolaltă, dormind pe întuneric.

— Regret că ţi-am întrerupt singurătatea, a spus Anna.

— Nu, nu, a zis tânărul. O, nu. Singurătatea este o stare de care te bucuri cel mai bine în compania cuiva, a adăugat el cu un zâmbet larg, iar Anna a surâs şi ea. în special în compania unui suflet pereche, a continuat el întorcându-se din nou spre mare. Este îngrozitor să te simţi singur şi să *fii* cu adevărat singur. Dar mie îmi place să mă bucur de singurătate atunci când nu sunt singur. Îl auzi? Ce splendoare! Va veni roată înapoi, imediat!

— Păsările mă fac întotdeauna să mă gândesc la corăbii, a spus Anna.

S-a întors spre ea, căscând ochii mari:

— *Da*? a zis el.

Anna s-a înroşit sub privirea lui directă. Ochii tânărului erau de un căprui intens. Avea sprâncene groase şi buze foarte

[41] **Aluzie la *Balada bătrânului marinar* de Samuel Taylor Coleridge (1772-1834).**

cărnoase. Purta o şapcă de fetru cu cozorocul turtit; sub ea, părul era auriu-închis, cu cârlionţi rebeli în jurul tâmplelor şi deasupra urechilor. Neîndoielnic, se tunsese în urmă cu câteva luni, dar de-atunci nu mai călcase pe la frizer.

— E doar o fantezie de-a mea, a spus ea intimidându-se.

— Dar, te rog, povesteşte mai departe. Neapărat! Continuă.

— Corăbiile masive sunt atât de graţioase pe apă, a zis Anna în cele din urmă, întorcând privirea. În comparaţie cu ambarcaţiunile mai uşoare, vreau să spun. Dacă o navă este prea uşoară – şi saltă neputincioasă pe valuri –, nu are niciun pic de graţie în mişcări. Cred că este la fel şi în cazul păsărilor. Păsările mari nu sunt clătinate de vânt. Par întotdeauna atât de maiestuoase în văzduh. Ca albatrosul acesta. Văzându-l cum zboară, este ca şi cum ai vedea o corabie masivă spintecând valurile.

Se uita la albatros cum, rotindu-se prin aer, venea înapoi să treacă prin dreptul vaporului. Anna a privit cu coada ochiului spre pantofii tânărului. Erau din piele maro, legaţi strâns cu şireturi, nici prea lucioşi, dar nici prea uzaţi, fără vreun alt indiciu din care să poată deduce de unde era originar tânărul. După toate probabilităţile, venea să facă avere pe terenurile aurifere din Otago, la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi de pe vas.

— Ai perfectă dreptate! a exclamat el. Da, într-adevăr! E cu totul altceva decât cum zboară o vrăbiuţă, nu-i aşa? Are greutate, masivitate – exact ca o corabie mare, exact la fel!

— Mi-ar plăcea să-l văd zburând când e furtună, a spus Anna.

— Ce dorinţă bizară! a zis tânărul încântat. Dar, da, dacă mă gândesc mai bine, cred că simt şi eu la fel. Mi-ar plăcea şi mie să-l văd zburând când e furtună.

Tăceau amândoi acum. Anna aştepta ca tânărul să se prezinte, însă acesta nu i-a mai zis nimic, iar în scurt timp singurătatea lor s-a destrămat odată cu venirea celorlalţi pe punte. Tânărul a salutat-o scoţându-şi şapca, iar Anna a făcut o reverenţă; în clipa următoare, a dispărut de lângă ea. Anna s-a întors din nou spre ocean. Colonia de păsări rămăsese acum în urmă, iar cârâiturile şi ţipetele albatroşilor se pierduseră în văzduh, înghiţite de huruitul gros al vaporului şi de vuietul neîntrerupt al mării.

MERCUR ÎN PEŞTI; SATURN ÎN CONJUNCŢIE CU LUNA

În care Cowell Devlin are o rugăminte; Walter Moody se arată a fi un om de caracter; şi George Shepard este surprins în mod neplăcut.

Începând din noaptea echinocţiului de toamnă, atât Anna Wetherell, cât şi Emery Staines rămăseseră încarceraţi în închisoarea din Tabăra Poliţiei. Cauţiunea pentru eliberarea provizorie a Annei fusese fixată la suma exorbitantă de opt lire, pe care ea nu putea spera să o poată plăti fără vreun ajutor din afară. De data asta, desigur, nu mai avea nicio comoară ascunsă în cusăturile rochiei, pe care să o folosească drept garanţie, şi nici vreun funcţionar care să consimtă să achite datoria în numele ei. Emery Staines ar fi putut să-i dea el aceşti bani, dacă nu ar fi fost reţinut şi el la închisoare pentru câteva învinuiri care i se aduceau nemijlocit: fusese arestat, a doua zi după ce reapăruse în oraş, sub acuzaţiile de fraudă, delapidare şi abandonarea proprietăţii. Cauţiunea lui fusese fixată la o liră şi un şiling – valoarea standard –, dar el optase să nu o plătească, preferând să rămână cu Anna şi să aştepte să fie citat în proces la Judecătoria de pace.

După ce s-au reîntâlnit, sănătatea Annei a început să se amelioreze aproape imediat. Încheieturile mâinilor şi antebraţele i s-au îngroşat, a căpătat culoare în obraji, iar faţa i s-a destins, scăpând de aerul famelic dinainte. Această întremare a fost remarcată cu satisfacţie de medic, doctorul Gillies, care în săptămânile de după echinocţiu venise la închisoarea din Tabăra Poliţiei aproape în fiecare zi. Îi vorbise Annei, foarte sever, despre riscurile consumului de opiu, exprimându-şi speranţa arzătoare că, după recentul colaps suferit, fata se învăţase minte să nu se mai atingă niciodată de pipa cu drog: avusese noroc să scape cu viaţă de două ori, dar nu trebuia să se aştepte că ar putea să fie norocoasă şi a treia oară.

— Norocul are tendinţa să se epuizeze repede, draga mea.

I-a prescris să reducă progresiv doza de laudanum astfel

încât, treptat, să se poată dezbăra definitiv de dependenţa ei de narcotice.

Lui Emery Staines, doctorul Gilles i-a prescris exact acelaşi lucru: cinci dramuri de laudanum zilnic, reducând doza cu câte un dram la fiecare două săptămâni, până când umărul i se vindeca definitiv. Rana arăta mult mai bine acum, după ce plaga fusese cusută şi pansată, şi, chiar dacă încheietura era încă înţepenită, împiedicându-l să ridice braţul deasupra capului, starea lui se ameliora foarte repede. Când Cowell Devlin aducea borcanul cu laudanum în închisoarea din Tabăra Poliţiei, în fiecare seară, Staines urmărea nerăbdător cum capelanul turna lichidul ruginiu în două ceşcuţe de tablă. Staines nu-şi putea explica această subită şi nesăţioasă poftă de drog; Anna însă nu părea să savureze deloc doza ei zilnică, ba chiar strâmba din nas când simţea mirosul. Devlin amesteca laudanumul cu zahăr, iar uneori cu vin dulce, pentru a atenua gustul amar al tincturii, apoi, conform instrucţiunilor stricte primite de la medic, şedea în picioare acolo până când cei doi tineri dădeau pe gât lichidul din căni. Rareori se întâmpla să dureze prea mult până ca opiaceul să-şi facă efectul: în câteva minute, suspinau, se moleşeau şi se cufundau în peisajul acvatic selenar al unui somn straniu, brăzdat de străfulgerări purpurii.

Tinerii au dormit pe parcursul următoarelor săptămâni, în timp ce nenumărate schimbări se produceau în Hokitika. În ziua de întâi aprilie, Alistair Lauderback a fost ales parlamentar al districtului electoral Westland, recent înfiinţat, obţinând o triumfătoare majoritate, cu trei sute de voturi în plus. În discursul său de învestitură, a lăudat Hokitika, numind oraşul „bulgărele de aur al Noii Zeelande”; în continuare, şi-a exprimat regretul că trebuia să părăsească ţinutul atât de curând, dar a asigurat electoratul că avea să ia toate doleanţele minerului de rând cu el, în noua capitală, unde urma să îşi ducă la îndeplinire mandatul în Parlament, ca un reprezentant credincios al celor din Westland. După discursul lui Lauderback, judecătorul de pace i-a strâns mâna cu căldură, iar Comisarul regal a încurajat trei runde de ovaţii.

În ziua de 12 aprilie, s-a încheiat în cele din urmă construirea penitenciarului şi a azilului lui George Shepard. Deţinuţii, inclusiv Anna şi Emery, fuseseră transferaţi din

închisoarea provizorie de la Tabăra Poliţiei în noua clădire de pe faleza de la Seaview, unde doamna George se instalase deja ca matroană. De la moartea lui Ah Sook, fusese în permanenţă foarte ocupată, tivind pături, cosând uniforme, gătind mâncare, aranjând proviziile şi porţionând raţiile săptămânale de tutun şi sare; era văzută, dacă se poate spune aşa, şi mai rar decât înainte. Îşi petrecea serile în cimitirul de la Seaview, iar nopţile, singură, în locuinţă.

În ziua de 16 aprilie, Francis Carver şi Lydia Wells s-au căsătorit în sfârşit, în faţa unei mulţimi care, aşa cum s-a menţionat în paginile mondene ale ziarului *West Coast Times,* „corespundea, ca vestimentaţie, număr şi comportament, cerinţelor cuvenite cununiei unei mirese văduve". A doua zi după nuntă, mirele a primit o sumă mare de bani peşin de la Clubul Garrity, cu care au fost plătiţi integral toţi creditorii, ultima bucată de cupru a fost smulsă de pe coca epavei *Godspeed,* iar osatura navei a fost predată, în cele din urmă, pentru a fi valorificată la mâna a doua. Renunţase la camera pe care o avusese la Hotelul Palace şi locuia acum la Norocul Drumeţului cu soţia lui.

În această perioadă, foarte mulţi oameni urcaseră pe poteca întortocheată ce ducea pe faleza de la Seaview, dorind să stea de vorbă cu Emery Staines. Cowell Devlin, conform instrucţiunilor stricte primite de la temnicer, îi refuza pe toţi, asigurându-i că da, Staines era în viaţă, şi că da, era în convalescenţă după o boală foarte grea, şi că da, avea să fie eliberat din arest la timpul potrivit, în funcţie de verdictul instanţei judecătoreşti. Singura excepţie pe care capelanul o făcea era pentru Te Rau Tauwhare, de care Staines se ataşase extraordinar de mult în ultima lună. Tauwhare nu stătea niciodată prea mult când venea în vizită la închisoare, însă prezenţa lui avea un efect atât de benefic asupra moralului şi sănătăţii lui Staines, încât Devlin ajunsese şi el să se bucure când îl vedea.

Staines, după cum a descoperit Devlin, era un băiat credul şi bun la suflet, zâmbăreţ şi plin de o indulgenţă naivă pentru toate slăbiciunile lumii din jurul lui. Vorbea puţin despre lungile săptămâni cât lipsise, repetând doar că se simţise foarte rău şi că îi părea foarte bine că venise înapoi. Când Devlin l-a întrebat,

cu precauţie, dacă îşi amintea să-l fi întâlnit pe Walter Moody la bordul barcului *Godspeed*, Staines s-a încruntat doar şi a scuturat din cap. Amintirile lui din acea perioadă erau foarte vagi, constând, din câte îşi putea da seama Devlin, din impresii, senzaţii şi crâmpeie de lumină aproape onirice. Nu-şi amintea să se fi îmbarcat pe o corabie, şi nu-şi amintea nici de naufragiul vreunei corăbii, deşi cumva ţinea minte, neclar, că fusese aruncat de valuri pe o plajă, unde scuipase din plămâni apă de mare, ţinând în braţe un butoi cu pastramă de vită. Îşi amintea că se dusese spre casa lui Crosbie; îşi amintea că trecuse pe lângă un grup de mineri aşezaţi în jurul unui foc; îşi amintea de frunze şi de o apă curgătoare; îşi amintea de carcasa putrezită a unei bărci, şi de un defileu cu pereţi abrupţi, şi de ochii roşii ai unei găinuşe de pădure; îşi amintea că visase pasienţe de tarot, şi corsete căptuşite cu aur prin cusături, şi o comoară într-un sac de făină, ascunsă sub un pat.

— Totul este îngrozitor de neclar, spuse el. Pesemne că am plecat pe jos, noaptea, şi m-am rătăcit pe coclauri, undeva, iar după aceea n-am mai ştiut cum să mă întorc. Ce minunat a fost că Te Rau m-a găsit atunci!

— Da, dar mult mai bine ar fi fost dacă te-ar fi găsit mai devreme, spuse Devlin vorbind cu precauţie în continuare. Dacă te-ai fi întors cu numai trei zile mai repede, nu ţi s-ar fi confiscat terenurile miniere. Ai pierdut toată averea, domnule Staines.

Staines nu părea deloc afectat de acest lucru.

— Aur se găseşte întotdeauna, spuse el. Banii sunt doar bani, iar uneori îţi prinde bine să îţi mai fluiere şi vântul prin buzunare. În orice caz, am o grămadă de bani ascunşi bine în Valea Arahura. Mii şi mii de lire sterline. De îndată ce mă însănătoşesc, mă duc să-i scot de unde i-am îngropat în pământ.

Fireşte, toate astea nu s-au lămurit decât cu timpul şi încetul cu încetul.

În a treia săptămână din aprilie, procesele pentru cauze minore, aflate pe rol la judecătorie, au fost publicate în *West Coast Times.*

„Învinuirile ce i se aduc domnului Emery Staines sunt următoarele: unu, falsificarea raportului financiar trimestrial din ianuarie 1866; doi, sustragerea prin furt a minereului

preţios, depus legal de către domnul John Long Quee pe numele minei de aur Aurora şi ulterior descoperit în posesia răposatului domn Crosbie Wells din Valea Arahura; trei, neglijarea şi abandonarea terenurilor de exploatare, a minelor şi a celorlalte responsabilităţi, perioada absenţei fiind de peste 8 săptămâni. Audierea este programată pentru joi, 27 aprilie, la Judecătoria de pace, ora 1 p.m., în faţa onoratei instanţe conduse de domnul judecător Kemp.”

Citind acest anunţ sâmbătă, la cafeaua de dimineaţă, Devlin porni numaidecât spre Coroana.

— Da, am văzut şi eu, spuse Moody, care era la micul dejun, mâncând peşte afumat şi pâine prăjită.

— Dumneata înţelegi, desigur, semnificaţia acestor acuzaţii.

— Bineînţeles. Sper şi eu, la fel ca mulţi alţii, presupun, ca procesul să se încheie rapid.

Moody turnă o cană de cafea pentru musafirul său, se rezemă de spătar şi aşteptă politicos ca Devlin să îi comunice motivul vizitei. Capelanul puse o mână pe masă, cu palma în sus, şi spuse:

— Domnule Moody, dumneata ai studiat dreptul, iar din câte te cunosc eu, ai o gândire corectă şi raţională; altfel spus, nu eşti părtinitor din fire nicidecum. Cunoşti elementele acestui caz, ca un adevărat avocat – adică sub toate aspectele problemei.

Moody se încruntă.

— Da, într-adevăr, spuse el, ceea ce înseamnă că ştiu foarte bine că aurul din coliba domnului Wells nu provenea nicidecum de la Aurora. Aurul nu îi aparţine domnului Staines, indiferent din ce parte ai privi problema. Nu poţi să-mi ceri mie, domnule reverend, să pledez cauza în instanţă.

— Ba exact asta îţi cer, spuse Devlin. Nu sunt mulţi avocaţi în Hokitika, iar dumneata ai o pregătire de jurist mai bună decât a multora dintre ei.

Lui Moody nu-i venea să creadă ce auzea.

— Acesta este un proces la secţia civilă a judecătoriei, spuse el. Mă vezi pe mine expunând grandios întreaga poveste, târându-vă pe voi toţi în instanţă, ca să nu mai pomenesc de Lauderback, şi Shepard, şi Carver, şi Lydia Wells?

— Lydia Carver, aşa trebuie să-i spui acum.

— Scuză-mă, da. Lydia Carver, zise Moody. Domnule reverend, nu-mi dau seama cum aş putea eu să fiu util, ca avocat, într-o judecătorie pentru cauze minore. Şi nici nu-mi dau seama cine ar putea beneficia de pe urma unei divulgări nemiloase a întregii afaceri – comoara din rochii, şantajul, trecutul personal al lui Lauderback, totul.

Se gândea la bastard – la Crosbie Wells.

— Nu sunt adeptul unui divulgări nemiloase, spuse capelanul. Îţi cer doar să te gândeşti la propunerea de a pleda în instanţă cauza domnişoarei Wetherell.

Moody era surprins.

— Dar, parcă, domnişoara Wetherell şi-a angajat deja un avocat.

— Din păcate, domnul Fellowes nu s-a arătat deloc cooperant, spuse Devlin. A refuzat să o reprezinte în proces pe Anna din cauza scandalului cu laudanumul, produs la Tribunal luna trecută.

— Invocând ce motiv?

— Se teme să nu fie amendat pentru corupţie, se pare. Anna se oferise să-i achite onorariul din suma de bani pe care încerca să o revendice, ceea ce era destul de riscant, dacă ne gândim bine.

— Şi nu există un avocat din oficiu, care să preia cazul?

— Ba da – un domn Harrington –, dar e omul magistratului, asta e clar. Nu e ce ne trebuie nouă, dacă vrem să o salvăm pe Anna de la pericolul unui proces la Curtea Supremă.

— Un proces la Curtea Supremă? Cred că glumeşti, domnule reverend, spuse Moody. Toată chestiunea asta se va rezolva la Judecătoria de pace – şi în foarte scurt timp, sunt sigur. Nu vreau să-ţi ţin eu lecţii dumitale, dar există o mare diferenţă între dreptul civil şi dreptul penal.

Devlin se uită straniu la el.

— Dumneata ai citit procesele aflate pe rol la tribunal, aşa cum au fost publicate în ziarul de azi?

— Sigur că da.

— De la început până la sfârşit?

— Aşa cred.

— Poate n-ar strica să te mai uiţi o dată peste anunţ.

Încruntându-se, Moody desfăcu ziarul la a treia pagină, îl întinse pe masă şi parcurse rapid a doua oară lista proceselor. Şi acolo, în partea de jos a coloanei de ziar, găsi:

> „Învinuirile care i se aduc domnişoarei Anna Wetherell sunt următoarele: unu, fals în acte; doi, stare de ebrietate şi conduită necorespunzătoare; trei, gravă agresiune corporală. Audierea este programată pentru joi, 27 aprilie, la Judecătoria de pace, ora 1 p.m., în faţa onoratei instanţe conduse de domnul judecător Kemp."

Moody era uluit.

— „Gravă agresiune corporală"?

— Doctorul Gillies a confirmat că glonţul extras din umărul lui Staines provenea de la un pistol de damă, spuse Devlin. Cred că i-a scăpat această informaţie în prezenţa valetului de la Gridiron, care şi-a amintit de împuşcăturile trase în camera Annei atunci, în ianuarie, şi a ieşit în faţă cu povestea *aceea.* Au trimis imediat un om la Gridiron, iar domnul Clinch s-a văzut nevoit să le predea pistolul Annei, ca probă judiciară. Ulterior, s-a confirmat compatibilitatea dintre armă şi cartuş.

— Dar nu se poate ca domnul Staines să fi fost cel care a formulat această acuzaţie împotriva ei, spuse Moody.

— Nu, admise Devlin.

— Şi atunci, cine-a regizat chestia asta?

Devlin tuşi încurcat.

— Din nefericire, domnul Fellowes este încă în posesia acelui nenorocit act de donaţie, cel prin care Staines îi dăruieşte două mii de lire Annei, cu Crosbie Wells ca martor. I l-a arătat comandantului Shepard, care, aşa cum îţi aminteşti desigur, a văzut prima oară actul când era încă nesemnat. Shepard mi-a cerut să-i spun adevărul... şi eu a trebuit să recunosc că semnătura lui Staines fusese plastografiată... chiar de mâna Annei.

— Oh, Doamne.

— Au încolţit-o rău, spuse Devlin. Dacă recunoaşte că se face vinovată de săvârşirea acelei „grave agresiuni corporale", vor susţine că a fost o tentativă de omor. Pot să folosească actul de donaţie pentru a dovedi că Anna a avut un motiv real de a-i

dori moartea, înţelegi?

— Şi dacă nu recunoaşte că e vinovată?

— Tot o vor prinde, cu acuzaţia de fraudă; iar dacă neagă şi *asta, o* vor avea la mână, acuzând-o că e nebună, ceea ce, aşa cum ştim cu toţii, Shepard îi pregăteşte pe ascuns de multă vreme. Cred că el şi Fellowes sunt foarte uniţi împotriva ei.

— Domnul Staines va depune mărturie în favoarea ei, desigur.

Devlin tresări nervos.

— Da, spuse el, dar din păcate nu înţelege cu adevărat gravitatea situaţiei. Are o fire duioasă, însă opiniile lui frizează uneori naivitatea. Bunăoară, când i-am spus despre aşa-zisa nebunie de care e învinuită domnişoara Wetherell, a fost încântat de idee. A zis că el nici n-ar concepe s-o ştie altfel.

— Şi care-i părerea dumitale? Fata e întreagă la minte?

— Sănătatea mintală nu ţine de părerea nimănui, spuse Devlin sarcastic.

— Dimpotrivă, cred eu, spuse Moody. Pentru a fi probată, sănătatea mintală depinde de depoziţia martorilor. I-ai cerut medicului să întocmească un raport?

— Speram să fii dumneata cel care să-i ceară asta, spuse Devlin.

— Hm, zise Moody întorcându-şi privirea spre ziar. Dacă se pune problema să o reprezint în instanţă pe domnişoara Wetherell, va trebui să stau de vorbă şi cu domnul Staines.

— Asta se poate aranja uşor; sunt nedespărţiţi.

— Între patru ochi – şi pe îndelete.

— Vei avea tot ce consideri necesar.

Moody bătea darabana cu degetele. După câteva clipe, spuse:

— În primul şi-n primul rând, va trebui să ne asigurăm că există o perfectă concordanţă între cele două variante ale poveştii.

*

Faptul zilei de 27 aprilie s-a arătat senin şi luminos în Hokitika. Walter Moody, trezindu-se dis-de-dimineaţă, şi-a făcut toaleta cu multă meticulozitate. S-a bărbierit, s-a pieptănat şi

şi-a pomădat părul, parfumându-se în spatele urechilor. Camerista de la Coroana îi pusese în faţa uşii, pe culoar, cizmele proaspăt văcsuite; iar pe scrin îi aşezase frumos o vestă bordo, o cravată gri şi un guler înalt, cu vârfurile apretate în sus.

Îi periase şi îi călcase redingota, pe care i-o atârnase de fereastră, ca să nu se şifoneze peste noapte. Moody s-a ferchezuit cu multă migală, iar când în sfârşit a coborât la micul dejun, pipăindu-şi buzunarele de la vestă ca să se asigure că lanţul de la ceas era prins corect, clopotele de la capelă băteau deja ora opt. Peste o jumătate de oră, mergea spre nord, pe strada Revell, cu jobenul pe frunte şi cu valijoara de piele în mână.

În timp ce se apropia de Tribunal, Moody avu impresia că toată Hokitika ieşise din casă pentru a asista la procesele din acea dimineaţă: coada celor care doreau să intre în clădire se întindea mult în lungul străzii, iar mulţimea ajunsă deja la uşă ardea de nerăbdare să pătrundă înăuntru. Se aşeză şi el la coadă, înaintând cu paşi târşâiţi, odată cu ceilalţi, iar când îi veni rândul să intre, doi sergenţi cu mutre fioroase îl împinseră de la spate, instruindu-l grosolan să-şi ţină mâinile pe lângă corp, să nu vorbească fără să fie întrebat şi să-şi scoată pălăria de pe cap când avea să fie anunţată venirea judecătorului în sală. Moody îşi croi drum printre oamenii adunaţi deja acolo, ţinându-şi servieta strâns la piept, şi apoi făcu un pas mare peste cordonul din faţă, ca să se aşeze pe banca rezervată reprezentanţilor baroului, lângă avocaţii acuzării.

În calitate de avocat al apărării, Moody primise cu trei zile înainte de proces lista martorilor citaţi de reclamant. Numele acestora fuseseră înşirate în ordinea prezentării lor pentru depunerea mărturiilor: reverendul Cowell Devlin; comandantul George Shepard; domnul Joseph Pritchard; şi domnul Aubert Gascoigne. Din această înşiruire, Moody şi-a putut face o idee destul de clară asupra unghiului de abordare pe care avocatul reclamantului avea să-l adopte în procesul intentat Annei. Lista martorilor pentru şedinţa de după-amiază era mult mai lungă: în dosarul Districtul Westland contra domnului Emery Staines, reclamantul ceruse să depună mărturie următoarele persoane: domnul Richard Mannering; domnul John Long Quee; domnul Benjamin Löwenthal; domnul Edgar Clinch; domnul Harald

Nilssen; domnul Charles Frost; doamna Lydia Carver şi căpitanul Francis Carver. Primind în prealabil aceste documente, Moody se apucase imediat să îşi cizeleze strategia pledoariilor, în două etape, întrucât ştia foarte bine că impresia creată dimineaţă avea să influenţeze mult verdictul pronunţat după-amiază.

În sfârşit, pendula bătu ora nouă, iar cei aşezaţi pe scaune fură rugaţi să se ridice. Mulţimea făcu linişte pentru sosirea în sală a domnului judecător Kemp, care urcă treptele podiumului, se instală greoi pe jilţ, flutură din mână spre membrii completului de judecată să se aşeze şi ei, apoi se achită de formalităţile necesare foarte expeditiv. Era un bărbat rumen la faţă, cu degete groase, cu obrazul bărbierit neted, cu o claie de păr sârmos, dar tuns ciudat, astfel încât îi stătea bufant peste urechi şi foarte turtit pe creştetul capului.

— Domnul Walter Moody pentru inculpată, spuse el citind numele din catastiful pe care îl avea în faţă. Şi domnul Lawrence Broham pentru reclamant, asistat de domnul Roger Harrington şi domnul John Fellowes de la Judecătoria de pace.

— Domnule Moody, domnule Broham, spuse el ridicând privirea peste ochelari ca să se uite la banca avocaţilor, ţin să precizez două lucruri înainte de a începe. Primul: sunt foarte conştient de faptul că oamenii prezenţi în această sală de judecată nu au venit astăzi din dragoste pentru lege; însă noi suntem aici pentru a satisface cerinţele justiţiei, şi nu curiozitatea obscenă a asistenţei, indiferent cine este judecat şi indiferent ce acuzaţii i se aduc. Vă mulţumesc anticipat amândurora pentru bunăvoinţa de a vă limita, în întrebările pe care le veţi adresa domnişoarei Wetherell şi tuturor asociaţilor ei, la temele pertinente cazului. Referindu-vă la ocupaţia anterioară a domnişoarei Wetherell, puteţi alege unul dintre termenii: „femeie de stradă”, „damă de noapte” sau „membră a vechii profesii”. Am fost suficient de clar în această privinţă?

Avocaţii încuviinţară cu un murmur.

— Bun, spuse judecătorul Kemp. Al doilea lucru pe care doresc să îl menţionez l-am discutat deja cu fiecare dintre voi, în particular; îl repet acum, în folosul publicului. Cele şase capete de acuzare pe care le vom audia astăzi – fals în acte, stare de ebrietate şi gravă agresiune corporală, în cazul domnişoarei Wetherell, în această dimineaţă, şi, respectiv, fraudă, furt şi

abandonarea proprietăţilor, în cazul domnului Staines, în această după-amiază – sunt, sub nenumărate aspecte, interdependente, aşa cum sunt sigur că orice om cu învăţătură de carte din Westland ştie deja. Având în vedere această interpretare, consider prudent să amânăm sentinţa în cazul domnişoarei Wetherell până după audierea dosarului domnului Staines, astfel încât să fim siguri că fiecare proces este analizat prin prisma celuilalt. E clar totul? Perfect, zise el dând din cap spre uşier. Să fie chemată inculpata.

În murmurele şi şoaptele mulţimii din sală, Anna a fost adusă din celulă. Moody, întorcându-se să o vadă, era mulţumit de impresia creată de clienta lui. Era slabă, dar nu mai părea famelică şi vlăguită, silueta subţire dându-i o alură feminină şi delicată, care nu mai avea nimic de-a face cu ideea de subnutriţie. Purta aceeaşi rochie neagră care-i aparţinuse soţiei răposate a lui Aubert Gascoigne şi se pieptănase simplu, cu un coc modest prins la ceafă. Uşierul o îndrumă spre boxa improvizată pentru acuzaţi, iar ea păşi în faţă, pentru a-şi pune mâna pe Biblia de la Tribunal. Depuse jurământul în şoaptă şi fără emoţie, apoi se întoarse spre judecător cu mâinile lejer împreunate în poală şi fără nicio expresie pe faţă.

— Domnişoară Anna Wetherell, spuse judecătorul. Te afli în faţa acestei instanţe pentru a răspunde la trei capete de acuzare. Primul, plastografierea unei semnături pe un act de donaţie. Cum te consideri, vinovată sau nevinovată?

— Nevinovată, domnule.

— Al doilea, stare de ebrietate şi conduită necorespunzătoare în data de douăzeci martie a acestui an. Cum te consideri, vinovată sau nevinovată?

— Nevinovată, domnule.

— Şi al treilea, gravă agresiune corporală asupra domnului Emery Staines. Cum te consideri, vinovată sau nevinovată?

— Nevinovată, domnule.

Judecătorul notă aceste declaraţii, apoi spuse:

— Domnişoară Wetherell, cunoşti negreşit faptul că această instanţă de judecată nu are competenţa de a judeca un proces penal.

— Da, domnule.

— A treia învinuire care ţi se aduce poate îndreptăţi,

eventual, un proces la o instanţă judecătorească superioară. Dacă se va considera necesar să se procedeze astfel, vei rămâne în arest până la convocarea unui judecător şi a unor juraţi de la Curtea Supremă. Ai înţeles?

— Da, domnule, am înţeles.

— Bun, ia loc.

Anna luă loc.

— Domnule Broham, spuse judecătorul Kemp. Instanţa va asculta acum declaraţia acuzării.

— Vă mulţumesc, domnule.

Broham era un bărbat firav, cu o mustaţă roşcată sub nişte ochi umezi şi ageri. Se ridică în picioare, aranjând teancul de hârtii din faţa lui, paralel cu marginea mesei.

— Domnule judecător Kemp, onorată instanţă, doamnelor şi domnilor, începu el. Orice cetăţean destoinic cunoaşte, fără putinţă de tăgadă, că fumul emanat din seminţele de mac constituie un drog primitiv prin tentaţiile lui, devastator prin efectele lui şi condamnabil prin asocierile lui, atât sociale, cât şi istorice. Astăzi vom examina un caz regretabil, sub acest aspect: o tânără care, prin patima ei pentru drog, a aruncat o pată neagră nu numai asupra imaginii publice a oraşului Hokitika, dar şi asupra imaginii de ansamblu a recent înfiinţatului nostru District Westland...

Expunerea motivelor acuzării a fost de lungă durată. Broham le-a reamintit membrilor instanţei de judecată că Anna avusese o tentativă de a-şi pune capăt zilelor cu ceva timp în urmă, făcând o legătură între acea tentativă eşuată şi leşinul suferit în după-amiaza de 20 martie – „ambele situaţii”, a adăugat el pe un ton cinic, „cum era de aşteptat, au atras atenţia opiniei publice”. A insistat îndelung asupra falsificării semnăturii lui Staines pe actul de donaţie, punând la îndoială astfel valabilitatea documentului în forma existentă şi subliniind cât de mult avea Anna de câştigat prin măsluirea actului. Trecând la acuzaţia de gravă agresiune corporală, s-a referit în general la caracterul periculos şi imprevizibil al consumatorului de opiu, apoi a descris rana prin împuşcare suferită de Staines, cu detalii atât de plastice, încât o femeie din public a trebuit să fie ajutată să iasă din sală. În încheiere, i-a invitat pe toţi cei de faţă să calculeze cât de mult opiu s-ar putea cumpăra cu două

mii de lire sterline; apoi a întrebat, retoric, dacă opinia publică ar accepta ca o asemenea cantitate să fie plasată în mâinile unei persoane atât de depravate şi imorale ca domnişoara Anna Wetherell, fostă femeie de stradă.

— Domnule Moody, spuse judecătorul după ce Broham se aşeză la loc. O expunere de motive din partea apărării.

Moody se ridică prompt.

— Vă mulţumesc, domnule, i se adresă el judecătorului. Voi fi concis.

Îi tremurau mâinile, aşa că le sprijini ferm, cu palma în jos şi degetele răsfirate, pe biroul din faţa lui, ca să îşi recapete calmul, apoi, cu un glas ce suna mult mai încrezător decât se simţea el, spuse:

— Voi începe prin a-i reaminti domnului Broham că domnişoara Wetherell a scăpat complet de dependenţa ei, o realizare pentru care se bucură de sincera mea admiraţie şi consideraţie. Desigur, aşa cum domnul Broham v-a explicat cu atâta vădită plăcere, prin însăşi firea ei, domnişoara Wetherell are tendinţa de a se lăsa ispitită de nenumăratele atracţii ale narcomaniei. Eu, personal, nu m-am atins niciodată de fumul emanat din seminţele de mac, aşa cum domnul Broham v-a asigurat că nici el n-a făcut-o vreodată, dar mă pot hazarda să presupun că unul dintre motivele abstinenţei noastre este frica: frica de influenţa pe care drogul ar putea să o aibă asupra noastră; frica de puterea narcoticului; frica de ceea ce am putea vedea sau am putea face, dacă am cădea pradă efectelor lui. Fac această remarcă, pentru a accentua faptul că slăbiciunea domnişoarei Wetherell, în această privinţă, nu este nicidecum unică, şi ţin să repet totodată că Anna Wetherell merită toate laudele pentru felul cum s-a dedicat, trup şi suflet, idealului corijării propriei persoane.

Dar, indiferent ce ar vrea domnul Broham să vă facă să credeţi, noi nu suntem aici pentru a judeca temperamentul domnişoarei Wetherell, şi nici pentru a da un verdict asupra caracterului ei. Suntem aici pentru a stabili cum ar putea justiţia să decidă cel mai bine în privinţa celor trei acuzaţii formulate: fals în acte, conduită necorespunzătoare şi agresiune corporală. Nu sunt în dezacord cu argumentul domnului Broham, potrivit căruia falsul în acte ar reprezenta un delict periculos, şi nici nu

pot să-l contrazic în afirmaţia sa, potrivit căreia o gravă agresiune corporală nu se deosebeşte prea mult de omucidere; totuşi, şi aşa cum pledoaria mea va demonstra în scurt timp, domnişoara Wetherell nu se face vinovată de niciuna dintre aceste infracţiuni. Nu a săvârşit niciun fals în acte; nu a încercat în niciun fel să îl agreseze corporal pe domnul Emery Staines; iar starea ei de leşin din după-amiaza de douăzeci martie nu poate fi taxată drept conduită necorespunzătoare, aşa cum nici doamna care a fost ajutată să iasă din sală acum zece minute nu ar putea fi învinuită de acest lucru. Fără nicio umbră de îndoială, sunt sigur că depoziţiile martorilor vor demonstra nevinovăţia clientei mele, lucru care se va întâmpla foarte repede. În aşteptarea acestui fericit deznodământ, domnule judecător, stimaţi membri ai instanţei de judecată, doamnelor şi domnilor, nu preget să las această cauză în seama infailibilei justiţii.

Moody se aşeză; inima îi bubuia în piept. Ridică privirea spre judecător, sperând să vadă un semn de bunăvoinţă, însă domnul Kemp era aplecat asupra catastifului său, făcând nişte însemnări. Broham privea în lungul băncii, spre Moody, cu o expresie foarte răutăcioasă pe faţă. Fellowes, aşezat lângă Broham, se aplecă să-i şoptească la ureche ceva, iar după o clipă Broham zâmbi, şoptindu-i şi el ceva.

— Mulţumesc, domnule Moody, spuse judecătorul în cele din urmă, trăgând o linie sub ceea ce scrisese şi, cu un gest teatral, lăsă tocul din mână. Inculpata se va ridica în picioare acum. Domnule Broham, ai cuvântul.

Broham se ridică şi îi mulţumi judecătorului pentru a doua oară.

— Domnişoară Wetherell, spuse el întorcându-se spre aceasta. Până în noaptea de paisprezece ianuarie, cum vă câştigaţi existenţa?

— Domnule Broham! se răsti judecătorul numaidecât. Ce-am spus eu adineauri? Domnişoara Wetherell este o membră a vechii profesii. Este suficient atâta.

— Da, domnule, spuse Broham. Domnişoară Wetherell, reluă el. În noaptea de paisprezece ianuarie ai luat o decizie privind fosta dumitale ocupaţie. Este corect?

— Da.

— Care a fost decizia?

— Să mă las.

— La ce te referi când spui „să mă las”?

— Să mă las de prostituţie.

Judecătorul oftă.

— Continuaţi, zise el pe un ton resemnat.

— Ai găsit imediat o altă ocupaţie? spuse Broham mai departe.

— Nu imediat, răspunse Anna. Dar când doamna Wells a venit în oraş, m-a luat cu ea la Norocul Drumeţului. Am început să învăţ tarotul şi hărţile astrale, în ideea că voi putea să o ajut la prezicerea destinului. Mă gândeam că aş putea să-mi câştig existenţa lucrând ca asistentă a ei.

— Când ai abandonat ocupaţia dumitale anterioară, aveai în minte această posibilitate pentru viitor?

— Nu, spuse Anna. Nu am ştiut că doamna Wells avea să vină aici.

— În perioada dinainte ca doamna Wells să sosească la Hokitika, din ce te gândeai că urma să te întreţii?

— Nu aveam niciun plan, spuse Anna.

— Niciun fel de plan?

— Nu, domnule.

— Nu aveai nişte bani puşi deoparte, poate? Sau alte resurse la îndemână?

— Nu, domnule.

— În acest caz, înseamnă că ai făcut un pas radical, spuse Broham amuzat.

— Domnule Broham! se răţoi judecătorul.

— Da, domnule.

— Treci la subiect.

— Desigur. Acest act de donaţie – Broham îl arătă sălii – te desemnează, domnişoară Wetherell, drept norocoasa moştenitoare a sumei de *două mii* de lire sterline. Actul este datat din 11 octombrie anul trecut. Donatorul, domnul Emery Staines, a dispărut fără urmă în paisprezece ianuarie – exact în aceeaşi zi când dumneata, ca fericită beneficiară a acestei sume extraordinare, ai decis să nu mai faci trotuarul şi să-ţi schimbi comportamentul, o decizie făcută *fără* motivaţie şi *fără* vreun plan pentru viitor. Acum...

— Obiectez, interveni Moody ridicându-se. Domnul Broham nu a demonstrat că domnişoara Wetherell nu a avut nicio motivaţie pentru a-şi schimba condiţiile de muncă.

Judecătorul acceptă această obiecţie, aşa că Broham, iritat deja, se văzu nevoit să îi pună Annei întrebarea astfel:

— Ai avut vreo motivaţie, domnişoară Wetherell, în a lua decizia de a nu te mai prostitua?

— Da, spuse Anna uitându-se la Moody, care mişcă imperceptibil din cap, încurajând-o să vorbească, aşa că, trăgând adânc aer în piept, declară: M-am îndrăgostit. De domnul Staines. Seara de paisprezece ianuarie a fost prima noastră seară petrecută împreună şi – în fine, după aceea, nu am mai vrut să practic prostituţia.

Broham se încruntă.

— Asta s-a întâmplat exact în aceeaşi seară când ai fost arestată pentru tentativă de suicid, nu-i aşa?

— Da, spuse Anna. Am crezut că nu mă iubea – că nu putea să mă iubească – şi n-am putut suporta ideea... şi am făcut un lucru cumplit.

— Recunoşti, înseamnă, că ai vrut să-ţi pui capăt zilelor în acea noapte?

— Voiam să nu mai exist, spuse Anna. Dar nu mi-am propus niciodată, cu adevărat, să-mi curm viaţa.

— Când ai fost judecată pentru delictul de tentativă de suicid exact în acest tribunal, ai refuzat să-ţi exprimi un punct de vedere. De ce ţi-ai schimbat atitudinea în această privinţă?

Aceasta era o întrebare pe care Moody şi Anna nu o discutaseră împreună, iar pentru o clipă avocatului i-a fost teamă ca Anna să nu se intimideze; dar Anna a răspuns calm şi conform adevărului.

— La momentul acela, domnul Staines era încă dat dispărut, spuse ea. Mă gândeam că poate a plecat în susul râului, sau în defileu, iar în această eventualitate ar fi putut să citească ziarele din Hokitika, pentru a afla noutăţi. N-am vrut să spun nimic, de teamă să nu afle din ziare şi să-şi facă o impresie proastă despre mine.

Broham tuşi sec, ducându-şi dosul palmei la gură.

— Te rog să descrii ce s-a întâmplat în seara de paisprezece ianuarie, spuse el Cronologic şi cu propriile dumitale cuvinte.

Anna încuviinţă din cap.

— M-am întâlnit cu domnul Staines la Pepita de aur în jurul orei şapte. Am băut ceva împreună, apoi m-a condus la domiciliul său de pe strada Revell. Pe la ora zece, m-am dus înapoi la Gridiron şi mi-am aprins pipa. Mă simţeam ciudat, cum am mai spus, şi am fumat mai mult decât de obicei. Probabil că am plecat de la Gridiron când eram încă sub influenţa drogului, fiindcă următorul lucru de care mi-aduc aminte este că m-am trezit în închisoare.

— La ce te referi exact când spui că te simţeai ciudat?

— Oh, zise ea. Doar că eram melancolică... şi foarte fericită... şi deprimată, toate la un loc. Nu ştiu cum să descriu exact.

— Nu se ştie exact când, dar în aceeaşi noapte, domnul Staines a dispărut, spuse Broham. Ştii unde s-a dus?

— Nu, spuse Anna. Ultima oară când l-am văzut era în locuinţa lui de pe strada Revell. Dormea. A dispărut, probabil, la un moment dat după ce am plecat eu.

— La un moment dat după ora zece, cu alte cuvinte.

— Da, zise Anna. L-am tot aşteptat să vină înapoi, dar n-a venit, iar zilele au trecut pe urmă, fără vreun semn de la el. Când doamna Wells s-a oferit să mă găzduiască la Drumeţul, mi s-a părut că era bine să accept. Doar pentru o perioadă de timp. Toată lumea spunea că Emery era, cu siguranţă, mort.

— Te-ai mai văzut vreodată cu domnul Staines în intervalul dintre paisprezece ianuarie şi douăzeci martie?

— Nu, domnule.

— Ai purtat vreo corespondenţă cu el?

— Nu, domnule.

— Unde crezi că a fost pe durata acelei perioade?

Anna deschise gura să răspundă, dar Moody, ridicându-se repede, interveni:

— Obiectez. Inculpata nu poate fi forţată să formuleze ipoteze.

Şi, din nou, judecătorul acceptă obiecţia şi îl pofti pe Broham să continue.

— Când domnul Staines a fost găsit în după-amiaza de douăzeci martie, avea un glonţ în umăr, spuse el. La momentul întâlnirii voastre din paisprezece ianuarie, domnul Staines era

rănit?

— Nu, spuse Anna.

— A fost rănit, cumva, în acea seară?

— Nu, din câte ştiu eu, spuse Anna. Ultima oară când l-am văzut, era teafăr. Dormea.

Broham luă un pistol de pe masa avocaţilor.

— Recunoşti această armă de foc, domnişoară Wetherell?

— Da, spuse Anna uitându-se atentă. Este a mea.

— Porţi această armă asupra dumitale?

— Făceam aşa, când lucram. Ţineam pistolul în corsajul rochiei.

— Aveai pistolul cu dumneata şi în seara de paisprezece ianuarie?

— Nu, l-am lăsat la Gridiron. Sub pernă.

— Totuşi, *lucrai* în seara de paisprezece ianuarie, nu-i aşa?

— Am fost cu domnul Staines, spuse Anna.

— Nu asta era întrebarea mea, spuse Broham. Lucrai în seara de paisprezece ianuarie?

— Da, spuse Anna.

— Şi totuşi, după cum ai recunoscut, ai lăsat pistolul acasă.

— Da.

— De ce?

— Ştiam că nu voi avea nevoie de el, spuse Anna.

— Dar asta contravenea obiceiului dumitale: în mod normal, l-ai fi avut cu dumneata.

— Da.

— Poate cineva depune mărturie despre locul unde s-a aflat pistolul în acea seară?

— Nu, spuse Anna. Doar dacă nu s-a uitat careva sub perna mea.

— Cartuşul care a fost găsit în umărul domnului Staines a provenit de la un pistol de acest tip, spuse Broham. Dumneata ai tras în el?

— Nu.

— Ştii cine a tras?

— Nu, domnule.

Broham tuşi din nou, ducând dosul palmei la gură.

— Cunoşteai, în seara de 14 ianuarie, care era valoarea averii obţinute de domnul Staines ca prospector?

— Ştiam că era bogat, spuse ea. Toată lumea ştia asta.

— Ai discutat cu domnul Staines, în acea seară sau în vreo altă seară, despre comoara descoperită în coliba domnului Wells?

— Nu. Noi doi nu am vorbit niciodată despre bani.

— Niciodată? repetă Broham arcuind o sprânceană.

— Domnule Broham, spuse judecătorul exasperat.

Domnul Broham înclină din cap.

— Când ai aflat prima oară de intenţiile domnului Staines, aşa cum sunt descrise în acest act de donaţie?

— În dimineaţa de douăzeci martie, spuse Anna relaxându-se un pic, fiindcă acesta era un răspuns pe care îl învăţase pe de rost. Capelanul de la penitenciar a venit cu acel document la Norocul Drumeţului, ca să mi-l arate, iar eu m-am dus cu actul direct la Tribunal, ca să aflu ce putea să însemne ce scria acolo. Am stat de vorbă cu domnul Fellowes, care mi-a confirmat că actul de donaţie este un document valabil şi cu efecte obligatorii. Mi-a zis că s-ar putea să iasă ceva de-acolo, în sensul că s-ar putea să am dreptul să revendic banii. Apoi a fost de acord să ducă actul la bancă în numele meu.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Mi-a zis să ne întâlnim din nou, aici, la Tribunal, la ora cinci. Aşa că am venit înapoi la ora cinci şi am început să discutăm. Apoi am leşinat.

— Ce ţi-a provocat leşinul?

— Nu ştiu.

— Erai sub influenţa unui drog sau a băuturii în acel moment?

— Nu, spuse Anna. Eram perfect trează.

— Poate cineva să confirme acest lucru?

— Domnul reverend Devlin a fost cu mine în acea dimineaţă, spuse Anna, iar după-amiază am stat cu domnul Clinch la Gridiron.

— În raportul prezentat judecătoriei, comandantul penitenciarului, domnul Shepard, a menţionat că în aer se simţea un miros puternic de laudanum când ai leşinat, spuse Broham.

— Poate că s-a înşelat, spuse Anna.

— Eşti dependentă de opiacee, nu-i aşa?

— N-am mai fumat o pipă dinainte de a mă muta la doamna Wells, spuse Anna cu fermitate. M-am lăsat de droguri când am intrat în doliu: în ziua în care am fost eliberată din închisoare.

— Permite-mi să clarific: dumneata susţii că nu te-ai atins de opiu, sub nicio formă, după supradoza din paisprezece ianuarie?

— Da, zise Anna. Este corect.

— Şi doamna Carver poate să certifice acest lucru?

— Da.

— Poţi să povesteşti onoratei instanţe ce s-a întâmplat în după-amiaza de douăzeci şi şapte ianuarie, în ceasurile dinainte ca doamna Carver să vină la Hotelul Gridiron?

— Eram în camera mea, unde discutam cu domnul Pritchard, zise Anna. Aveam pistolul în corsajul rochiei, ca de obicei. Domnul Gascoigne a intrat brusc în cameră, eu m-am speriat, am scos pistolul şi am tras, dar a fost un rateu. Niciunul dintre noi nu şi-a putut da seama ce s-a întâmplat. Domnul Gascoigne s-a gândit că poate revolverul era defect, aşa că m-a pus să-l încarc din nou, apoi a tras el a doua oară în perna mea de pe pat, ca să se convingă că arma funcţiona bine. Pe urmă, mi-a dat înapoi pistolul, eu l-am pus în sertar, iar de-atunci nu am mai umblat cu el niciodată.

— Cu alte cuvinte, s-au tras două împuşcături în acea după-amiază.

— Da.

— Al doilea glonţ a rămas în pernă, spuse avocatul Ce s-a întâmplat cu primul?

— A dispărut, zise Anna.

— A dispărut? repetă Broham ridicând din sprâncene.

— Da, spuse Anna. Nu a fost găsit nicăieri.

— Fereastra era cumva deschisă?

— Nu, spuse Anna. Ploua. Nu ştiu unde a nimerit cartuşul. Niciunul dintre noi nu şi-a putut da seama.

— Adică, pur şi simplu, a dispărut, spuse Broham.

— Exact, confirmă Anna.

Broham nu mai avea alte întrebări. Luă loc, rânjind dispreţuitor, iar judecătorul îl invită pe Moody să procedeze la interogatoriul încrucişat al pârâtei.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Moody. Domnişoară

Wetherell, toate cele trei capete de acuzare de astăzi au venit din partea domnului George Shepard, comandantul închisorii din Hokitika. Îl cunoşti personal pe acest om?

Era o conversaţie pe care o exersaseră de multe ori; Anna răspunse fără ezitare:

— Absolut deloc.

— Şi totuşi, pe lângă învinuirile pe care ţi le-a adus astăzi, comandantul Shepard a făcut numeroase afirmaţii despre sănătatea dumitale mintală, aşa e?

— Da, zice că sunt nebună.

— Dumneata şi comandantul Shepard aţi stat de vorbă vreodată mai mult timp?

— Nu.

— Aţi avut cumva de-a face unul cu celălalt, în vreun fel, vreodată?

— Nu.

— Din câte cunoşti dumneata, are vreun motiv comandantul Shepard să fie rău intenţionat faţă de dumneata?

— Nu, spuse ea. Eu nu i-am făcut nimic.

— Înţeleg că aveţi o cunoştinţă comună totuşi, spuse Moody. Este corect?

— Da, spuse Anna. Ah Sook. Un chinez. El ţinea spelunca de opiu din Kaniere şi era prietenul meu foarte drag. A fost împuşcat mortal pe douăzeci martie de comandantul Shepard.

Broham se repezi să obiecteze.

— Comandantul Shepard a avut un mandat de arestare pe numele acelui om, spuse el. Iar în acel moment a acţionat în capacitatea sa de membru al poliţiei. Domnul Moody îl calomniază.

— Ştiu foarte bine de existenţa mandatului de arestare, domnule Broham, spuse Moody. Am ridicat problema, deoarece consider că această cunoştinţă comună amândurora reprezintă un punct de conexiune pertinent între reclamant şi pârâtă.

— Continuă, domnule Moody, spuse judecătorul încruntat.

Broham se aşeză la loc.

— Care era legătura comandantului Shepard cu domnul Sook? o întrebă Moody pe Anna.

— Ah Sook a fost acuzat de uciderea fratelui comandantului Shepard, spuse Anna, vorbind clar. În Sydney. Acum

cincisprezece ani.

Dintr-odată, în sală se făcu linişte.

— Cum s-a terminat procesul? întrebă Moody.

— Ah Sook a fost achitat în ultima clipă, răspunse Anna. A fost repus în libertate.

— Ţi-a povestit vreodată domnul Sook despre această chestiune? spuse Moody.

— Nu vorbea prea bine englezeşte, zise Anna, dar folosea adesea cuvinte cum ar fi „răzbunare” şi „omor”. Uneori, vorbea în somn. Nu înţelegeam nimic pe atunci.

— În acele ocazii la care te referi, cum ţi se părea domnul Sook? întrebă Moody.

— Vexat. Poate, înspăimântat. Nu am dat atenţie decât abia mai târziu. Am aflat despre fratele comandantului Shepard abia după ce Ah Sook a fost ucis.

Moody se întoarse spre judecător, ţinând sus o hârtie.

— Apărarea supune instanţei transcrierea procesului, consemnată în *Sydney Herald* în nouă iulie 1854. Originalul poate fi găsit la Arhivele de la Antipozi de pe strada Wharf, unde se află actualmente în păstrare; între timp, predau instanţei o copie legalizată.

Copia trecu din mână în mână, în lungul băncii avocaţilor, pentru a fi predată judecătorului, pe podium. Apoi, Moody se întoarse spre Anna:

— Avea cunoştinţă comandatul Shepard despre faptul că dumneata şi domnul Sook eraţi foarte buni prieteni?

— Nu era neapărat un secret, spuse Anna. Mă duceam la speluncă aproape în fiecare zi, şi e singura speluncă de opiu din Kaniere. Aş spune că aproape toată lumea ştia acest lucru.

— De la aceste vizite, ţi s-a tras şi o poreclă, aşa-i?

— Da, spuse Anna. Toţi îmi spuneau „Anna chinezoaica”.

— Mulţumesc, domnişoară Wetherell, spuse Moody. Atât am avut de întrebat, adăugă el înclinându-se în faţa judecătorului, care citea transcrierea din *Sydney Herald.*

Apoi Moody se aşeză la loc.

Broham, pentru care această aluzie fusese o surpriză foarte neaşteptată, ceru să o reexamineze pe Anna asupra subiectului care tocmai fusese luat în discuţie de către avocatul apărării. Judecătorul Kemp îi refuză însă solicitarea.

— Suntem aici în această dimineaţă pentru a analiza trei capete de acuzare, spuse judecătorul împreunându-şi mâinile, după ce pusese deoparte, cu grijă, relatarea procesului în care Ah Sook fusese achitat. Şi anume, fals în acte, beţie şi conduită necorespunzătoare, şi, în fine, gravă agresiune corporală. Am luat notă de faptul că asocierea domnişoarei Wetherell cu domnul Sook avea o semnificaţie personală pentru reclamant; însă nu consider că aceste noi elemente necesită o reexaminare a inculpatei. În fond, nu suntem aici pentru a analiza motivaţiile reclamantului, ci pe cele ale domnişoarei Wetherell.

Broham părea foarte dezamăgit; Moody, prinzând privirea Annei, îi zâmbi discret, iar ea îi răspunse la fel. Aceasta era o victorie pentru ei.

Primul martor chemat să depună mărturie a fost Joseph Pritchard, care, interogat de Broham, a repetat întocmai relatarea Annei despre cele întâmplate în 27 ianuarie, la Hotelul Gridiron: primul glonţ dispăruse, după ce împuşcătura fusese un rateu, iar al doilea fusese tras în perna Annei, de către Aubert Gascoigne, ca un experiment.

— Domnule Pritchard, spuse Moody, invitat să înceapă interogatoriul încrucişat. Care a fost scopul dumneavoastră când aţi vrut să staţi de vorbă cu domnişoara Wetherell în după-amiaza de douăzeci şi şapte ianuarie?

— Mi-am imaginat că în spatele acelei tentative de suicid se ascundeau lucruri mai ciudate, spuse Pritchard. M-am gândit că, poate, stocul ei de opiu fusese otrăvit, sau combinat cu altceva, şi am vrut să îl analizez.

— Aţi putut analiza aceste aspecte, aşa cum intenţionaţi, domnule Pritchard?

— Da.

— Şi ce-aţi constatat?

— Am putut să-mi dau seama, uitându-mă la pipa ei, că fusese folosită recent, spuse Pritchard. Dar persoana care fumase cu ea nu era Anna, care în acea după-amiază era perfect trează. Am văzut asta în ochii ei: Anna nu se atinsese de drog de câteva zile. Poate chiar de la incidentul cu supradoza.

— Dar ce puteţi spune despre pachetul de opiu în sine? L-aţi putut analiza?

— Nu l-am găsit, spuse Pritchard. I-am răsturnat tot

sertarul, căutându-l, dar bucata de răşină dispăruse.

Moody ridică din sprâncene.

— Bucata de răşină dispăruse?

— Da, răspunse Pritchard.

— Mulţumesc, domnule Pritchard, zise Moody. Atât am avut de întrebat.

Harrington era aplecat peste carnetul lui, în care scria furios ceva. Apoi, rupse pagina pe care mâzgălise la repezeală câteva cuvinte şi, cu un gest brutal, o împinse spre ceilalţi avocaţi de pe bancă, să o citească. Broham, observă Moody, nu mai rânjea dispreţuitor.

— Chemaţi următorul martor, spuse judecătorul scriind şi el ceva.

Următorul martor era Aubert Gascoigne, a cărui depoziţie a confirmat că prima împuşcătură fusese ratată, glonţul dispărând fără urmă, şi că a doua împuşcătură fusese trasă, fără alt incident, în perna sprijinită de tăblia patului Annei. Întrebat de Broham, Gascoigne a afirmat că nu se gândise că Emery Staines ar fi putut să fie prezent în Hotelul Gridiron în după-amiaza de douăzeci şi şapte ianuarie; întrebat de Moody, a recunoscut că ipoteza era foarte plauzibilă. S-a întors la locul lui din faţa podiumului, iar după ce a luat loc, judecătorul l-a chemat ca martor pe capelanul închisorii, Cowell Devlin.

— Domnule reverend, începu Broham, după ce clericul jurase să spună adevărul. Cum a ajuns acest document în posesia dumitale, iniţial? întrebă el ridicând la vedere actul de donaţie.

— L-am găsit în coliba lui Crosbie Wells a doua zi dimineaţă, după moartea lui, spuse Devlin. Domnul Lauderback adusese în Hokitika vestea morţii domnului Wells, iar eu fusesem însărcinat de comandantul Shepard să mă duc la colibă şi să ajut la preluarea rămăşiţelor pământeşti ale defunctului.

— Unde exact ai găsit acest document?

— L-am găsit în cenuşar, jos, în sobă, spuse Devlin. În casă era foarte lugubru, iar afară ploua torenţial. Am decis să aprind focul. Am deschis cenuşarul şi am văzut documentul jos, pe grătar.

— Ce-ai făcut după aceea?

— L-am confiscat, spuse Devlin.

— De ce?

— Documentul se referea la o sumă de bani foarte mare, spuse calm capelanul. Şi am considerat prudent să nu fac publică informaţia până ce domnişoara Wetherell nu se însănătoşea: fusese adusă în Tabăra Poliţiei târziu, în seara precedentă, sub presupusa învinuire de tentativă de suicid, şi se vedea foarte limpede că nu era aptă de surprize de niciun fel.

— A fost acesta singurul motiv pentru care ai confiscat documentul?

— Nu, spuse Devlin. Aşa cum i-am explicat ulterior comandantului Shepard, documentul nu părea interesant pentru poliţie: la vremea aceea, nu era valabil.

— De ce nu era valabil?

— Domnul Staines nu semnase actul pentru a autoriza donaţia, spuse Devlin.

— Şi totuşi documentul pe care eu îl am aici *poartă* semnătura domnului Staines, spuse Broham. Te rog, explică instanţei cum s-a ajuns ca acest document să apară acum semnat.

— Din păcate, nu pot să explic, spuse Devlin. Nu am fost de faţă la semnarea actului.

Broham era descumpănit.

— Când ţi-ai dat seama prima oară că actul fusese semnat?

— În dimineaţa de douăzeci martie, când i-am dus domnişoarei Wetherell înscrisul la Norocul Drumeţului. Discutasem cu ea despre alte chestiuni, iar, la un moment dat, în timpul conversaţiei noastre, am observat prima oară că pe document apăruse o semnătură.

— Ai văzut-o pe domnişoara Wetherell semnând acest act de donaţie?

— Nu, n-am văzut-o.

Broham rămase de-a dreptul stupefiat de acest răspuns; ca să-şi recapete sângele rece, zise:

— Despre ce discutaţi amândoi?

— Confidenţialitatea discuţiei noastre din acea dimineaţă este în conformitate cu statutul meu de prelat, spuse Devlin. Nu mi se poate cere să divulg ce am vorbit, şi nici să depun mărturie împotriva domnişoarei Wetherell.

Broham era consternat. Devlin totuşi nu putea fi atacat, iar

după multe proteste şi argumentări, Broham, foarte supărat, îl lăsă pe Moody să procedeze la interogatoriul încrucişat al martorului. Moody îşi aranja meticulos hârtiile înainte de a începe.

— Domnule reverend Devlin, spuse el. I-aţi arătat comandantului Shepard acest act de donaţie imediat după ce l-aţi descoperit?

— Nu, nu i l-am arătat, spuse Devlin.

— Atunci, cum a aflat comandantul Shepard de existenţa documentului?

— Absolut din întâmplare, replică Devlin. Eu păstram documentul în Biblia mea, ca să nu se îndoaie, iar comandantul Shepard a dat peste el când răsfoia paginile cărţii. Asta se petrecea la o lună, poate, după moartea domnului Wells.

Moody mişcă satisfăcut din cap.

— Domnul Shepard era singur când s-a produs această descoperire întâmplătoare?

— Da.

— Şi ce-a făcut?

— M-a sfătuit să îi arăt domnişoarei Wetherell actul, ceea ce am şi făcut.

— Imediat?

— Nu, am aşteptat câteva săptămâni. Voiam să vorbesc cu ea între patru ochi, fără să ştie doamna Carver, ceea ce nu prea se putea, dat fiind că cele două femei locuiau în aceeaşi casă şi foarte rar se întâmpla să nu fie împreună.

— De ce doreaţi ca această conversaţie cu domnişoara Wetherell să aibă loc fără ca doamna Carver să ştie?

— La vremea aceea, credeam că doamna Carver era moştenitoarea de drept a comorii descoperite în coliba domnului Wells, spuse Devlin. Nu voiam să provoc o ruptură între ea şi domnişoara Wetherell, pe seama unui document care, din tot ce ştiam eu, putea să fie o farsă. În dimineaţa de douăzeci martie, aşa cum vă amintiţi, doamna Carver a fost citată la tribunal. Am aflat despre citaţie din ziar în acea dimineaţă, şi imediat am pornit spre Norocul Drumeţului.

Moody încuviinţă din cap.

— Între timp, actul rămăsese în Biblia dumneavoastră?

— Da, spuse Devlin.

— Au mai existat ocazii, după ce comandantul Shepard a găsit actul de donaţie, când acesta a rămas singur cu Biblia dumneavoastră?

— Nenumărate ocazii, spuse Devlin. Iau Biblia cu mine la Tabăra Poliţiei în fiecare dimineaţă şi, adesea, o las în biroul închisorii, în timp ce mă duc să mă ocup de alte treburi.

Moody tăcu un moment, lăsând ca această insinuare să-şi facă efectul. Apoi spuse schimbând subiectul:

— Domnule reverend, de cât timp o cunoaşteţi pe domnişoara Wetherell?

— Nu am cunoscut-o personal până în ziua de douăzeci martie, când am vizitat-o la Norocul Drumeţului. Din acea dată însă, a fost în custodia mea la închisoarea din Tabăra Poliţiei, aşa că am văzut-o în fiecare zi.

— Aţi avut prilejul, în decursul acestei perioade, să o observaţi cu atenţie şi să discutaţi cu ea?

— Absolut, am avut prilejuri nenumărate.

— Puteţi să ne descrieţi impresia generală pe care v-aţi format-o despre firea ei?

— Impresia mea este favorabilă, spuse Devlin. Desigur, s-a profitat de ea şi, desigur, trecutul ei a avut suişuri şi coborâşuri, însă este nevoie de mult curaj ca să-ţi îndrepţi caracterul, iar eu sunt satisfăcut de eforturile pe care le-a făcut. Mai întâi, s-a dezbărat de dependenţa de droguri; şi este hotărâtă să nu-şi mai vândă trupul niciodată. Pentru aceste lucruri, are toate laudele mele.

— Care este opinia dumneavoastră despre starea ei mintală?

— O, este absolut sănătoasă la minte, spuse Devlin clipind. N-am niciun dubiu în această privinţă.

— Vă mulţumesc, domnule reverend, spuse Moody, apoi i se adresă judecătorului: Vă mulţumesc, domnule.

În continuare, au urmat mărturiile specialiştilor: doctorul Gillies; doctorul Sanders, adus de la Kumara, pentru o a doua opinie medicală asupra stării mintale a Annei; şi domnul Walsham, inspector la Poliţia din Greymouth.

Reclamantul, George Shepard, a fost ultimul martor chemat să îşi formuleze depoziţia.

Aşa cum se aşteptase Moody, Shepard a insistat îndelung

asupra firii slabe a Annei Wetherell, invocând dependenţa ei de opiu, profesia abjectă şi tentativa ei de suicid, ca dovadă a infamiei ei. A descris amănunţit modurile în care conduita ei cauzase irosirea resurselor poliţiei şi nesocotise standardele decenţei morale şi a recomandat cu tărie ca această persoană să fie închisă în azilul construit recent la Seaview. Dar Moody îşi plănuise bine strategia de apărare: după dezvăluirile despre Ah Sook şi după mărturia lui Devlin, admonestările rostite de Shepard au părut maliţioase, ba chiar meschine. Moody s-a felicitat în gând pentru ideea de a aduce în faţa instanţei problema nebuniei Annei înainte ca reclamantul să abordeze această chestiune.

Când, în cele din urmă, Broham se aşeză la loc, judecătorul privi în jos, spre banca avocaţilor, şi spuse:

— Martorul dumitale, domnule Moody.

— Vă mulţumesc, domnule, spuse Moody, întorcându-se apoi spre temnicer. Domnule comandant Shepard. Uitându-vă bine, vi se pare posibil ca semnătura lui Emery Staines pe acest act de donaţie să fie o mostră de plastografie demonstrabilă?

Shepard îşi ridică bărbia.

— Aş numi-o o reproducere destul de aproape de original.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar de ce „destul de aproape”?

Shepard părea agasat.

— Este o reproducere bună, rectifică el.

— Am putea să o numim o reproducere *exactă* a semnăturii domnului Staines?

— Asta, experţii trebuie să spună, zise Shepard ridicând din umeri. Eu nu sunt expert în fraudele grafologice.

— Domnule comandant Shepard, spuse Moody. Aţi putut detecta vreo diferenţă între această semnătură şi celelalte documente iscălite de domnul Staines, care se află într-un număr mare şi variat la Banca Centrală?

— Nu, nu am detectat nicio diferenţă, spuse Shepard.

— Pe ce vă bazaţi când susţineţi că semnătura este, de fapt, un fals?

— Am văzut actul respectiv în februarie, iar la acea dată nu era semnat, spuse Shepard. Domnişoara Wetherell a adus acelaşi document la tribunal în după-amiaza de douăzeci martie şi era semnat. Există doar două explicaţii. Fie a plastografiat

chiar ea semnătura, ceea ce eu înclin să cred că s-a întâmplat, *fie* a fost în cârdăşie cu domnul Staines pe durata absenţei lui, iar în acest caz înseamnă că a jurat strâmb într-o instanţă de judecată.

— De fapt, există şi o a treia explicaţie, spuse Moody. Dacă, într-adevăr, această semnătură *este* un fals, aşa cum vehement susţineţi dumneavoastră, înseamnă că altcineva, şi nu Anna, l-a semnat, probabil. Altcineva, care ştia că documentul se afla în posesia capelanului şi care dorea foarte mult – din cine ştie ce motiv – ca domnişoara Wetherell să fie osândită printr-o sentinţă judecătorească.

— Mă deranjează insinuările dumitale, domnule Moody, spuse Shepard cu un aer glacial.

Moody băgă mâna în portofel şi scoase un petic de hârtie.

— Am aici, spuse el, un instrument financiar datat din luna iunie, anul trecut, emis de domnul Richard Mannering, şi pe care se poate vedea iscălitura domnişoarei Wetherell. Ce observaţi dumneavoastră, domnule Shepard, la semnătura domnişoarei Wetherell?

Shepard studie atent obligaţia de plată.

— S-a semnat cu un X, spuse el în cele din urmă.

— Întocmai: s-a semnat cu un X, zise Moody. Domnule comandant Shepard, dacă domnişoara Wetherell nu ştie să-şi semneze nici propriul nume, cum vă puteţi imagina dumneavoastră că ar fi în stare să reproducă perfect semnătura altcuiva?

Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Shepard, care continua să se uite la obligaţia de plată.

— Vă mulţumesc, domnule, îi spuse Moody judecătorului. Nu mai am alte întrebări.

— În regulă, domnule Moody, spuse judecătorul, pe un ton ce putea sugera fie amuzament, fie dezaprobare. Puteţi să vă retrageţi.

VENUS ESTE O STEA A DIMINEŢII

În care se arată o tentaţie sub aparenţe înşelătoare.

Când vasul *Fortunate Wind* a ajuns la dana de acostare din Port Chalmers, iar pasarelele au fost coborâte pe chei, Anna a fost nevoită să se alăture femeilor aşezate la coadă pentru a fi examinate de medicii autorităţii portuare. De la adăpostul pentru carantină, s-a dus mai departe la biroul vamal, unde actele ei aveau să fie ştampilate şi aprobate. După ce s-au încheiat şi aceste formalităţi, a fost dirijată spre magazia de bagaje, de unde putea să îşi ridice geamantanul (care era foarte mic, de fapt, nu cu mult mai mare decât o cutie de pălării; aproape că putea să-l ţină cu o singură mână, sub braţ), iar acolo a avut parte de o nouă întârziere, întrucât geamantanul ei fusese încărcat din greşeală în trăsura altei doamne. Când, în cele din urmă, această eroare a fost îndreptată şi Anna şi-a putut recupera bagajul, trecuse de mult de ora amiezii. Ieşind, în sfârşit, din magazia de bagaje, Anna s-a uitat în jur, sperând să-l vadă pe băiatul cu păr auriu, care o încântase nespus de mult pe punte în acea dimineaţă, dar nu a văzut nicio figură cunoscută: pasagerii care călătoriseră pe acelaşi vas cu ea se risipiseră de mult în aglomeraţia oraşului. A pus jos geamantanul, pe chei oprindu-se câteva momente să-şi aranjeze mănuşile.

— Scuză-mă, domnişoară, se auzi o voce apropiindu-se, iar Anna se întoarse în loc.

O femeie cu părul arămiu, durdulie, cu pielea netedă, îmbrăcată foarte elegant cu o rochie de brocart verde, venea spre ea.

— Scuză-mă, repetă aceasta, ai sosit acum în oraş?

— Da, doamnă, spuse Anna. Am ajuns chiar acum – azi-dimineaţă.

— Cu ce vas, te rog?

— *Fortunate Wind,* doamnă.

— Da, zise femeia. Da, perfect, în cazul acesta poate mă poţi ajuta. Aştept o tânără pe nume Elizabeth Mackay. E cam de

vârsta dumitale, modestă, subţire, îmbrăcată ca o guvernantă, a călătorit singură...

— Nu cred că am văzut-o, spuse Anna.

— Împlineşte nouăsprezece ani acum, în august, continuă femeia. Este verişoara verişoarei mele; nu o cunosc, dar, din câte ştiu, este foarte îngrijită şi destul de frumuşică. Elizabeth Mackay, aşa o cheamă. N-ai văzut-o?

— Îmi pare foarte rău, doamnă.

— Cum ai zis că se numea vasul dumitale – *Fortunate Wind?*

— Exact.

— Unde te-ai îmbarcat?

— La Port Jackson.

— Da, spuse femeia. Asta era vasul, *Fortunate Wind.* De la Sydney.

— Regret să vă spun, dar nu au fost tinere la bordul vasului *Fortunate Wind,* doamnă, spuse Anna mijind un pic ochii. Era o doamnă Paterson, care a călătorit împreună cu soţul ei, şi o doamnă Mader, şi o doamnă Yewers, şi o doamnă Cooke – dar toate sunt la vreo patruzeci de ani, aş zice. Nu a fost nicio femeie care să pară de nouăsprezece ani.

— Vai de mine, spuse femeia muşcându-şi buza. Vai de mine, ce-o să mă fac?

— E vreo problemă, doamnă?

— O, spuse femeie mângâind-o pe Anna pe mână. Ce copil dulce eşti, să mă întrebi! Ştii, eu am o pensiune pentru tinere, aici, în Dunedin. Am primit o scrisoare de la domnişoara Mackay acum câteva săptămâni, în care se prezenta, plătind chiria în avans şi anunţându-mă că urma să sosească astăzi! spuse femeia scoţând o scrisoare mototolită. Vezi? Nu e nicio greşeală în privinţa datei.

Anna nu luă scrisoarea.

— Îmi pare rău, spuse ea scuturând din cap. Sunt sigură că nu e nicio greşeala.

— O, iartă-mă. Nu ştii să citeşti, spuse femeia.

Anna se înroşi:

— Nu prea bine, oricum.

— Nu contează, nu contează, spuse femeia vârând scrisoarea înapoi în mânecă. Oh, dar sunt extrem de îngrijorată din cauza domnişoarei Mackay, săraca de ea. Groaznic de

îngrijorată! Cum adică, a promis clar că va veni în *această* zi, cu *această* navă... ca acum să aflu de la dumneata că nici măcar nu s-a îmbarcat pe vas! Eşti absolut sigură totuşi? Eşti absolut sigură că nu a fost nicio tânără la bordul vasului?

— Sunt sigură că există o explicaţie simplă, spuse Anna. Poate s-a îmbolnăvit în ultimul moment. Sau poate a mai trimis o scrisoare, în care îşi cerea scuze că nu dădea curs promisiunii, dar acea scrisoarea s-a rătăcit.

— Ce amabilă eşti că încerci să mă consolezi! spuse femeia mângâind-o pe mână din nou. Şi ai dreptate: trebuie să fiu raţională şi să nu mai cad pradă gândurilor negre. Doar că mă îngrijorez cumplit când mă gândesc să nu i se fi întâmplat ceva rău.

— Sunt sigură că totul se va rezolva cu bine, zise Anna.

— Ce copil bun eşti, spuse femeia mângâind-o. Mă bucur nespus că am avut ocazia să cunosc o fată aşa de dulce şi de drăguţă ca dumneata. Doamna Wells este numele meu: doamna Lydia Wells.

— Domnişoara Anna Wetherell, spuse aceasta, făcând o reverenţă.

— Doamne, dar ce-o fi în capul meu? Mă frământ pentru soarta unei fete care călătoreşte singură când, de fapt, stau de vorbă cu o tânără care este exact în aceeaşi situaţie, spuse doamna Wells zâmbind. Dar cum se face că *dumneata* ai întreprins acest voiaj de una singură, fără să te însoţească nimeni, domnişoară Wetherell? Pesemne că eşti logodită cu vreun căutător de aur de-aici!

— Nu sunt logodită, spuse Anna.

— Poate ai venit ca urmare a unei solicitări primite, cineva care te-a chemat să vii – tatăl dumitale, sau vreo altă rudă...!

Anna scutură din cap.

— Am venit ca să o iau de la capăt, atâta tot.

— Păi, să ştii că ai ales locul cel mai bun pentru a face acest pas, spuse doamna Wells. Toată lumea începe o viaţă nouă în această ţară; pur şi simplu, nu se poate altfel! Dar chiar eşti complet singură?

— Complet singură.

— Ce dovadă de curaj din partea dumitale, domnişoară Wetherell – un curaj extraordinar! Mă bucur să aud că nu ai dus

lipsă de companie feminină pe timpul voiajului, dar acum aş vrea să ştiu dacă ţi-ai rezervat cazare aici, în Dunedin. Există o sumedenie de hoteluri cu renume prost în acest oraş. O persoană aşa de drăguţă ca dumneata are nevoie de un sfat bun de la cineva bine intenţionat.

— Vă mulţumesc pentru grija pe care mi-o arătaţi, spuse Anna. Intenţionam să mă opresc la pensiunea doamnei Penniston; într-acolo voi porni în această după-amiază.

Femeia părea îngrozită.

— La pensiunea doamnei *Penniston*?! exclamă ea.

— Mi-a recomandat cineva localul, spuse Anna încruntându-se. Dumneavoastră nu mi l-aţi recomanda?

— Ah, nu, nicidecum! spuse doamna Wells. Orice hotel sau pensiune din oraş, eventual, da, însă nu la doamna *Penniston!* Este o femeie foarte vulgară, domnişoară Wetherell. O femeie foarte vulgară. Trebuie să înveţi să te fereşti de asemenea persoane, crede-mă.

— O, spuse Anna, luată prin surprindere.

— Spune-mi încă o dată de ce ai venit la Dunedin, zise doamna Wells vorbindu-i cu căldură acum.

— Am venit mânată de goana după aur, zise ea. Toată lumea spune că găseşti mai mult aur într-o colonie decât în pământ. Mă gândeam să mă stabilesc în colonie.

— Intenţionezi să îţi găseşti de lucru – ca ospătăriţă, poate?

— Da, ştiu să servesc la bar, spuse Anna. Am lucrat într-un hotel. Sunt o persoană serioasă şi cinstită.

— Ai vreo recomandare de la cineva?

— Da, doamnă, o recomandare foarte bună. De la Hotelul Empire de pe strada Union, în Sydney.

— *Excelent*, zise doamna Wells şi o măsură din cap până-n picioare, zâmbind.

— Dacă spuneţi să nu mă duc la doamna Penniston... începu Anna, dar doamna Wells o întrerupse brusc.

— O! strigă ea. Am găsit soluţia perfectă pentru a rezolva *ambele* noastre dileme – a dumitale *şi* a mea! Tocmai mi-a venit ideea! Domnişoara Mackay, despre care îţi povesteam, a plătit chiria pe o săptămână, dar nu a venit, deşi a achitat camera în avans. O să iei *dumneata* camera! Da, vii dumneata în locul domnişoarei Mackay şi stai la pensiunea mea până o să-ţi găsim

un serviciu şi vei putea trăi pe picioarele dumitale.

— Sunteţi foarte amabilă, doamnă Wells, spuse Anna păşind îndărăt, dar n-aş putea accepta... Nu vreau să profit de bunătatea dumneavoastră!

— Oh, gata, lasă obiecţiile, spuse doamnă Wells luând-o de braţ pe Anna. Când vom fi cele mai bune prietene, domnişoară Wetherell, vom privi înapoi la această zi şi vom spune că a fost o întâmplare fericită că am avut şansa să ne întâlnim astfel! Eu cred cu convingere în puterea destinului! Şi în multe alte lucruri. Dar ce-o fi în mintea mea să trăncănesc aşa, *fără* rost? Precis eşti lihnită de foame şi arzi de nerăbdare să faci o baie fierbinte. Haide, vino, o să am eu grijă de tine, iar după ce te vei odihni, o să-ţi găsesc şi ceva de lucru.

— Nu vreau să cer nimic, spuse Anna. Nu vreau nimic din milă.

— Dar n-ai cerut absolut nimic, spuse Lydia Wells. Ce copil dulce eşti! Hei, hamal, aici!

Un flăcău cu nasul cârn veni în fugă spre ele.

— Du geamantanul domnişoarei Wetherell pe strada Cumberland, numărul 35, zise doamna Wells.

Flăcăul cârn rânji auzind adresa; se întoarse spre Anna, o măsură de sus până jos, apoi îşi îndepărtă cârlionţul de pe frunte cu o politeţe exagerată. Lydia Wells nu comentă acest comportament obraznic, dar îl fixă pe hamal cu o privire foarte aspră, în timp ce-i dădea şase penny din poşetă. Apoi puse un braţ în jurul umerilor Annei şi, zâmbind, o luă de acolo.

EXALTAT ÎN BERBEC

În care pârâtul filozofează; domnul Moody îşi domină adversarul; Lauderback se produce în public; şi soţii Carver sunt prinşi cu minciuna.

Şedinţa de după-amiază a instanţei de judecată a început exact la ora unu.

— Domnule Staines, spuse judecătorul, după ce tânărul depuse jurământul. Eşti judecat pentru trei capete de acuzare: primul, falsificarea raportului financiar trimestrial din ianuarie 1866. Cum te consideri, vinovat sau nevinovat?

— Vinovat, domnule.

— Al doilea, sustragerea prin furt a minereului preţios, depus legal de către angajatul dumitale, domnul John Long Quee, pe numele minei de aur Aurora, şi ulterior găsit în locuinţa aparţinând răposatului domn Crosbie Wells din Valea Arahura. Cum te consideri, vinovat sau nevinovat?

— Vinovat, domnule.

— Şi ultimul, abandonarea şi neglijarea îndatoririlor faţă de terenurile de exploatare şi minele necesitând o întreţinere zilnică, perioada absenţei dumitale fiind de peste opt săptămâni. Cum te consideri, vinovat sau nevinovat?

— Vinovat, domnule.

— Vinovat, în toate cele trei cauze, spuse judecătorul rezemându-se de spătar. În regulă. Poţi lua loc deocamdată, domnule Staines. Domnul Moody îl reprezintă pe inculpat în proces, iar domnul Broham îl reprezintă pe reclamant, fiind asistat de domnul Fellowes şi de domnul Harrington de la Judecătoria de pace. Domnule Broham: declaraţia acuzării, te rog.

Ca şi în primul dosar, declaraţia lui Broham era menită să îl discrediteze pe inculpat şi, tot ca în primul dosar, era excesiv de lungă şi de stufoasă. A expus amănunţit neajunsurile care fuseseră cauzate prin absenţa domnului Staines, prezentând-o pe văduva lui Wells, mai ales, drept o figură tragică, ale cărei speranţe fuseseră nemilos amăgite prin promisiunea unei

moşteniri inopinate, pe care ea o considerase în mod greşit (dar rezonabil) ca făcând parte din averea soţului ei răposat. A vorbit despre corupţia inerentă oricărei avuţii şi a caracterizat frauda şi delapidarea drept nişte „infracţiuni săvârşite cu sânge rece şi luciditate”. Declaraţia lui Moody, când a venit rândul apărării să prezinte dosarul, s-a referit doar la faptul că Staines era pe deplin conştient de neajunsurile pe care le provocase prin absenţa lui prelungită şi că era de acord să plătească pentru daunele şi datoriile cauzate.

— Domnule Broham, spuse apoi judecătorul Kemp. Martorul este al dumitale.

Broham se ridică în picioare.

— Domnule Staines, începu el şi ridică o foaie de hârtie, ca atunci când fluturi în faţa cuiva un mandat de arestare.

— Am aici un document întocmit de firma Nilssen & Co – negustori comisionari, care inventariază averea defunctului Crosbie Wells. Averea, aşa cum a consemnat domnul Nilssen, include o mare cantitate de aur pur, ulterior evaluat de bancă la suma exactă de patru mii nouăzeci şi şase de lire sterline. Ce îmi poţi spune despre această comoară? întrebă Broham.

Staines răspunse fără ezitare:

— Minereul aurifer a fost găsit la mina cunoscută sub denumirea de Aurora, care, până de curând, mi-a aparţinut mie. Minereul a fost extras de către angajatul meu, domnul Quee, în lunile de la mijlocul anului trecut. Domnul Quee a topit metalul sub formă de plăcuţe, aşa cum obişnuia el, apoi mi-a predat aceste plăcuţe, care reprezentau câştiguri legale. Când am primit această comoară, nu am înregistrat-o la bancă pe numele minei Aurora, aşa cum aş fi fost obligat să fac conform legii. Am băgat aurul într-un sac, m-am dus cu el în Valea Arahura, unde l-am îngropat în pământ.

Vorbise calm şi fără trufie.

— Dar de ce tocmai Arahura? întrebă Broham.

— Fiindcă este interzis să cauţi aur pe teritoriul maori, iar cea mai mare parte a defileului Arahura le aparţine maorilor, spuse Staines. M-am gândit că era mai sigur acolo – cel puţin pentru o vreme, până aveam să mă duc înapoi şi să scot aurul de unde îl îngropasem.

— Ce intenţionai să faci cu acea comoară de aur?

— Plănuiam să o împart în două şi să păstrez jumătate din aur pentru mine, spuse Staines. Cealaltă jumătate voiam să i-o dăruiesc domnişoarei Wetherell.

— Şi ce te-a determinat să doreşti un asemenea lucru?

Staines părea contrariat.

— Nu cred că v-am înţeles întrebarea, domnule.

— Ce urmăreai să realizezi, domnule Staines, făcându-i cadou domnişoarei Wetherell această sumă de bani?

— Absolut nimic, spuse tânărul.

— Nu urmăreai să realizezi absolut nimic?

— Da, exact, spuse Staines înveselindu-se un pic. N-ar mai fi fost un dar, altminteri, nu-i aşa?

— Acea comoară, spuse Broham ridicând glasul peste râsetele răzleţe din sală, a fost descoperită ulterior în casa aparţinând răposatului Crosbie Wells. Cum s-a ajuns la această nouă amplasare?

— Nu ştiu sigur. Presupun că Wells a dezgropat comoara şi şi-a însuşit-o.

— Dacă s-ar fi întâmplat aşa, de ce crezi că domnul Wells nu s-a dus cu aurul la bancă?

— Nu este evident? spuse Staines.

— Nu cred, deloc, răspunse Broham.

— Fiindcă aurul fusese topit în creuzet, bineînţeles, spuse Staines. Şi pe fiecare dintre acele lingouri era gravat în metal, de către domnul Quee, cuvântul Aurora. I-ar fi fost imposibil să pretindă că *el* extrăsese acel aur din pământ.

— De ce nu ai înregistrat la bancă aurul, pe numele minei Aurora, aşa cum te obliga legea?

— Cincizeci la sută din acţiunile minei Aurora aparţin domnului Francis Carver, spuse Staines. Am o părere proastă despre acest om şi nu voiam să îl las să obţină vreun profit.

Broham se încruntă.

— Ţi-ai însuşit aurul de la Aurora fiindcă nu voiai să achiţi cincizeci la sută din dividende, care i se cuveneau legal domnului Carver. Cu toate acestea, intenţionai să îi dai cincizeci de la sută din aceeaşi comoară domnişoarei Wetherell. Este corect?

— Absolut corect.

— Te rog să mă ierţi dacă voi spune că intenţiile dumitale

par cumva ilogice, domnule Staines.

— Ce este ilogic aici? zise tânărul. Voiam ca Anna să ia banii care i-ar fi revenit lui Carver.

— Din ce motiv?

— Fiindcă merită să-i aibă, iar el merita să-i piardă, spuse Emery Staines.

Alte râsete, mai numeroase de data asta. Moody începea să se nelinişească: îl prevenise pe Staines să nu vorbească prea fantezist sau cu prea multă impertinenţă.

Când se făcu linişte din nou, judecătorul spuse:

— Domnule Staines, nu cred că este de competenţa dumitale să judeci ceea ce o persoană merită sau nu. Eşti rugat ca, pe viitor, să te limitezi strict la dumneata în afirmaţiile pe care le vei face aici.

Staines redeveni serios imediat:

— Am înţeles, domnule.

Judecătorul încuviinţă din cap.

— Continuă, domnule Broham, spuse el.

Brusc, Broham schimbă subiectul.

— Ai lipsit din Hokitika timp de peste două luni, spuse el. Ce a cauzat această perioadă de absenţă?

— Mi-e ruşine să spun, dar am fost sub influenţa opiului, domnule, zise Staines. Am fost uimit să descopăr, la întoarcere, că trecuseră peste două luni.

— Unde ai fost?

— Cred că am petrecut o mare parte din timp în spelunca de opiu din Chinatown, la Kaniere, spuse Staines. Dar nu sunt foarte sigur, totuşi.

Broham tăcu un moment.

— Spelunca de opiu, repetă el.

— Da, domnule, zise Staines. Proprietarul era un tip pe nume Sook. Ah Sook.

Broham nu voia să insiste asupra subiectului legat de Ah Sook.

— Ai fost găsit, în douăzeci martie, în coliba care a aparţinut cândva lui Crosbie Wells, spuse el. Ce făceai acolo?

— Presupun că îmi căutam comoara, spuse Staines. Doar că eram cam buimac probabil – nu mă simţeam bine – şi nu-mi aminteam unde o îngropasem.

— Când ai căpătat prima oară dependenţa de opiu, domnule Staines?

— Prima oară când m-am atins de drog a fost în seara de paisprezece ianuarie.

— Cu alte cuvinte, exact în seara în care a murit Crosbie Wells.

— Aşa mi s-a spus.

— Ciudată coincidenţă, nu crezi?

Moody obiectă:

— Domnul Wells a murit din cauze naturale, spuse el. Nu văd cum o coincidenţă cu un eveniment natural poate avea vreo însemnătate.

— De fapt, spuse domnul Broham, la autopsie a ieşit la iveală că în stomacul defunctului Crosbie Wells exista o cantitate mică de laudanum.

— O cantitate mică, repetă Moody.

— Continuă interogatoriul, domnule Broham, spuse judecătorul. Stai jos, domnule Moody.

— Vă mulţumesc, domnule, îi spuse Broham judecătorului, întorcându-se apoi spre Staines. Poţi să-ţi explici cumva, domnule Staines, ce motiv ar fi avut domnul Wells să ingereze o *oarecare* cantitate de laudanum, împreună cu o mare cantitate de whisky?

— Poate că avea dureri.

— Ce fel de dureri?

— Sunt presupuneri, zise Staines. Din păcate, nu pot decât *să presupun* ce s-ar fi putut întâmpla: nu cunosc îndeaproape obiceiurile domnului Wells şi nici n-am fost cu el în acea seară. Voiam doar să spun că laudanumul este administrat, adesea, pentru uşurarea durerilor sau pentru a înlesni somnul.

— Nu şi când ai băut întâi o sticlă de whisky.

— Cu certitudine, nu aş încerca o asemenea combinaţie. Dar nu pot vorbi în numele domnului Wells.

— Dumneata iei laudanum, domnule Staines?

— Doar când mi se prescrie, nu ca o dependenţă uzuală.

— Ţi s-a prescris în prezent să iei laudanum?

— Da, însă mi s-a prescris de foarte recent acest lucru.

— Cât de „recent”, te rog?

— Prima oară mi s-a administrat laudanum în douăzeci

martie, spuse Staines, ca un calmant pentru dureri, dar şi ca o metodă de a mă dezbăra de narcomanie.

— Înainte de data de douăzeci martie, ai cumpărat vreodată sau ai obţinut în alt mod vreun flacon cu laudanum de la spiţeria lui Pritchard de pe strada Collingwood?

— Nu.

— Un flacon de laudanum a fost descoperit în coliba lui Crosbie Wells la câteva zile după moartea lui, spuse Broham. Ştii cum a ajuns acolo?

— Nu.

— Din informaţiile dumitale, domnul Wells era dependent de opiacee?

— Era beţiv, spuse Staines. Asta e tot ce ştiu.

Broham îl studie cu atenţie.

— Te rog, povesteşte onoratei instanţe cum ţi-ai petrecut seara de paisprezece ianuarie, cronologic şi cu vorbele dumitale.

— M-am întâlnit cu Anna Wetherell la Pepita de aur în jurul orei şapte, spuse Staines. Am băut ceva împreună, pe urmă ne-am dus la mine acasă, pe strada Revell. Eu am adormit şi, când m-am trezit – pe la vreo zece şi jumătate, presupun –, Anna plecase. Nu înţelegeam ce o determinase să dispară aşa de repede, aşa că am ieşit să o caut. M-am dus la Gridiron. Nu era nimeni la recepţie şi, la fel, nimeni pe palier, iar uşa camerei ei, la etaj, nu era încuiată. Am intrat şi am văzut-o pe Anna zăcând pe podea, cu pipa, răşina şi lampa aranjate în jurul ei. Nu aveam cum s-o trezesc şi, în timp ce aşteptam să-şi revină, m-am aşezat în genunchi ca să mă uit la ustensile. Nu mă mai atinsesem de opiu până atunci, dar întotdeauna îmi dorisem să încerc, ca să văd cum e. Exercită o fascinaţie extraordinară, iar fumul din pipă este atât de plăcut şi de consistent! Pipa ei era caldă încă, lampa ardea şi totul părea, cumva, jocul minunat al hazardului. M-am gândit să gust din drog, doar atât. Anna părea miraculos de fericită; zâmbea chiar.

— Ce s-a întâmplat mai departe? spuse Broham, fiindcă Staines se oprise.

— Am simţit efectul, spuse Staines. Era dumnezeiesc.

Broham părea agasat.

— Şi după aceea?

— Păi, am tras mai multişor din pipă, pe urmă m-am lungit pe patul ei şi am dormit un pic – sau am visat; nu era propriu-zis un somn. Când mi-am revenit din nou, lampa era rece, coşul pipei era gol şi Anna plecase. Mi-e ruşine să spun, dar nici nu mă gândeam la ea atunci. Tot ce-mi doream era să mai simt gustul o dată. Era ca o sete nepotolită: de la prima sorbitură, am fost fermecat. Am ştiut că nu-mi puteam găsi astâmpărul până nu gustam iarăşi din drog.

— Şi toate astea de la primul contact cu drogul, spuse Broham sceptic.

— Da, zise Staines.

— Şi ce-ai făcut?

— Am plecat numaidecât spre spelunca de opiu din Chinatown. Era devreme – abia mijise de ziuă. N-am văzut nici ţipenie de om pe tot drumul.

— Cât timp ai rămas în Chinatownul din Kaniere?

— Cred că vreo două săptămâni, dar mi-e greu să-mi amintesc cu exactitate; zilele se împâcleau amestecându-se. Ah Sook a fost nespus de bun cu mine. M-a luat înăuntru, m-a hrănit, a avut grijă ca niciodată să nu mănânc prea mult. Ţinea pe răboj, cu creta, evidenţa datoriilor mele.

— Ai mai văzut pe altcineva în toată această perioadă?

— Nu, spuse Staines. Dar, efectiv, nu-mi mai amintesc mare lucru.

— Care este următorul lucru pe care ţi-l aminteşti?

— M-am trezit într-o zi şi Ah Sook nu era acolo. M-am supărat rău. Luase opiul cu el – întotdeauna făcea aşa când pleca din speluncă; am răscolit toată casa, am căutat peste tot, din ce în ce mai disperat. Şi atunci mi-am amintit de stocul de răşină de la domnişoara Wetherell. Am plecat imediat la Hokitika, cuprins de frenezie. Ploua îngrozitor în acea dimineaţă şi nu era multă lume pe-afară. De fapt, până la Hokitika nu m-am întâlnit cu nimeni. Am intrat în Gridiron pe uşa din dos şi am urcat pe scara de serviciu. Am aşteptat până când Anna a coborât la masă, după care m-am furişat în odaia ei, unde am găsit răşina şi toate ustensilele, în sertar. Pe urmă am rămas blocat acolo – am auzit o conversaţie pe hol, chiar în faţa uşii. Nu mai puteam pleca. După aceea, Anna a venit înapoi de la masă. Am auzit-o venind şi am intrat în panică, aşa că m-am

ascuns în spatele draperiilor.

— În spatele *draperiilor*?!

— Da, spuse Staines. Acolo eram pitit când m-a nimerit glonţul tras din pistolul Annei.

Broham se înroşise la faţă.

— Cât timp ai rămas ascuns în spatele draperiilor?

— Ore în şir, spuse Staines. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că de pe la douăsprezece până pe la trei după-amiază. Dar asta este doar o aproximaţie.

— Ştia domnişoara Wetherell că erai în camera ei în acea zi?

— Nu.

— Dar domnul Gascoigne, el ştia? Sau domnul Pritchard?

— Nu, spuse Staines din nou. N-am făcut zgomot şi am stat nemişcat. Sunt sigur că niciunul dintre ei nu şi-a dat seama că eram acolo.

Fellowes îi şopti ceva la ureche lui Harrington.

— Ce s-a întâmplat când ai fost împuşcat? spuse Broham.

— N-am scos niciun sunet, spuse Staines.

— N-ai scos niciun sunet?

— Da.

— Domnule Staines, spuse Broham pe un ton chipurile dojenitor. Vrei să spui în faţa acestei instanţe că ai fost împuşcat absolut pe neaşteptate şi de la o foarte mică distanţă, dar, culmea, dumneata nu ai scot niciun ţipăt, nu te-ai mişcat, n-ai făcut niciun zgomot care să-l facă pe vreunul dintre cei *trei martori* din cameră să-şi dea seama de prezenţa dumitale acolo?

— Da, zise Staines.

— Cum Dumnezeu ai putut să nu ţipi?

— Nu voiam să renunţ la răşină, spuse Staines.

Broham îl studie atent; în scurtul interval de tăcere care urmă, Harrington îi pasă o bucată de hârtie, pe care Broham o citi rapid, ca apoi să-şi ridice privirea şi să spună:

— Domnule Staines, crezi că e posibil ca domnişoara Wetherell să fi *ştiut* că erai acolo în după-amiaza de douăzeci şi şapte ianuarie şi să fi tras cu pistolul *în mod deliberat* în direcţia draperiilor, cu *intenţia* să te rănească?

— Nu, spuse Staines. Nu cred că e posibil.

Sala de judecată amuţise complet.

— De ce nu crezi acest lucru?

— Fiindcă am încredere în ea, spuse Staines.

— Te-am întrebat dacă crezi că e posibil, spuse Broham, nu dacă crezi că e plauzibil.

— Am înţeles întrebarea. Răspunsul meu este neschimbat.

— Ce te-a indus să ai încredere în domnişoara Wetherell?

— Încrederea nu poate fi *indusă,* explodă el. Poate să fie doar oferită, şi doar oferită de bunăvoie! Cum altfel să răspund la aşa ceva?

— Voi simplifica întrebarea, zise avocatul. De ce ai încredere în domnişoara Wetherell?

— Am încredere în ea fiindcă o iubesc, spuse Staines.

— Şi cum ai ajuns să o iubeşti?

— Având încredere în ea, bineînţeles!

— Te învârţi în cerc.

— Da, strigă tânărul, fiindcă aşa trebuie! Sentimentul adevărat este întotdeauna ca un cerc – ori ca un cerc, ori ca un paradox şi asta, pur şi simplu, deoarece cauza şi manifestarea lui sunt două jumătăţi ale aceluiaşi lucru! Dragostea nu se poate reduce la un inventar de motive, aşa cum un inventar de motive nu pot fi puse laolaltă pentru a forma dragostea. Orice om care nu este de acord cu mine nu a fost niciodată îndrăgostit cu adevărat.

O linişte desăvârşită se aşternu după această remarcă. Din colţul îndepărtat al sălii se auzi o fluierătură, pe înfundate, şi, ca reacţie, un râset înăbuşit.

Broham era de-a dreptul iritat.

— Ţin să subliniez, domnule Staines, că este cam ciudat să furi opiacee de la persoana pe care declari că o iubeşti.

— Ştiu că este foarte urât, spuse Staines. Mi-este foarte ruşine de ceea ce am făcut.

— Poate cineva să confirme faptele dumitale din ultimele două luni?

— Ah Sook poate să garanteze pentru mine.

— Domnul Sook este decedat. Altcineva?

Staines se gândi câteva clipe, apoi scutură din cap.

— Nu ştiu pe nimeni altcineva.

— Nu mai am alte întrebări, spuse sec Broham. Vă

mulţumesc, domnule judecător.

— Martorul dumitale, domnule Moody, spuse judecătorul.

Moody îi mulţumi şi el. Câteva momente, îşi aranjă hârtiile de pe masă, aşteptând ca murmurul sălii să înceteze, înainte de a spune:

— Domnule Staines, în depoziţia dumitale ai afirmat că ai o părere proastă despre domnul Carver. Ce a cauzat această părere proastă?

— A agresat-o pe Anna, spuse Staines. A bătut-o cu sânge rece, iar Anna era gravidă. Pruncul a fost ucis.

Sala amuţi pe loc.

— Când a avut loc această agresiune corporală? spuse Moody.

— În după-amiaza de unsprezece octombrie anul trecut.

— Unsprezece octombrie, repetă ca un ecou Moody. Ai fost de faţă la această agresiune?

— Nu, nu am fost de faţă.

— Cum ai aflat despre acest lucru?

— De la domnul Löwenthal, mai târziu, în acea după-amiază. El a fost cel care a găsit-o în drum, bătută şi plină de sânge. El poate confirma starea ei când a găsit-o.

— Ce treabă ai avut în acea după-amiază cu domnul Löwenthal?

— Am trecut pe la el fiindcă voiam să dau un anunţ în ziar. Nu avea nicio legătură cu ceea ce se întâmplase, spuse Staines.

— Un anunţ pentru...

— Cumpărarea unui şteamp de minerit.

— Ai fost surprins când ai aflat că domnişoara Wetherell fusese agresată? întrebă Moody.

— Nu, zise Staines. Ştiam deja că Francis Carver este o bestie – şi aş fi dat orice ca asocierea mea cu el să nu se fi produs niciodată. Se oferise să mă sponsorizeze când am pus prima dată piciorul în Dunedin, aşa l-am cunoscut, înţelegeţi, când tocmai coborâsem de pe navă, chiar în ziua aceea. Nu bănuiam nimic necurat. Eram foarte naiv. Am bătut palma cu el absolut de bună-credinţă, dar n-a trecut mult şi am început să aud diverse chestii despre el – şi despre doamna Carver, la fel: lucrau în echipă, desigur. Când am auzit ce i-au făcut domnului Wells, m-am îngrozit. Am intrat în afaceri cu un escroc sadea,

mi-am zis eu atunci.

Tânărul o luă înainte cu răspunsurile. Moody tuşi discret, ca să-i reamintească de ordinea povestirii convenită împreună, şi spuse:

— Haide să revenim la seara de unsprezece octombrie. Ce ai făcut când domnul Löwenthal ţi-a adus la cunoştinţă că domnişoara Wetherell fusese bătută?

— Am plecat direct spre Valea Arahura, ca să-i spun domnului Wells.

— De ce ai considerat că informaţia avea importanţă pentru domnul Wells?

— Fiindcă el era tatăl pruncului pe care domnişoara Wetherell îl purta în pântec, spuse Staines. Şi m-am gândit că poate ar fi vrut să afle că pruncul lui fusese ucis.

De-acum, în sală domnea o asemenea linişte, că Moody putea auzi forfota îndepărtată a străzii.

— Cum a reacţionat domnul Wells la aflarea veştii că pruncul lui nenăscut era mort?

— A fost foarte tăcut, spuse Staines. N-am vorbit prea mult. Am băut ceva împreună, am stat cu el. Am rămas până târziu.

— Ai mai discutat şi alte chestiuni cu domnul Wells în acea seară?

— I-am povestit despre comoara pe care o îngropasem lângă coliba lui. I-am spus că, dacă Anna scăpa cu viaţă – fusese bătută foarte rău –, aveam să-i dau ei partea lui Carver.

— Era intenţia dumitale să pui în scris acest lucru în seara aceea?

— Wells a întocmit documentul, spuse Staines, dar eu nu am semnat.

— De ce n-ai semnat?

— Nu-mi mai amintesc exact de ce, spuse Staines. Băusem şi deja se făcuse foarte târziu. Nu ştiu, poate conversaţia a virat spre alte teme – sau poate am vrut să semnez, dar am uitat s-o fac. Oricum, am adormit acolo, pe urmă dis-de-dimineaţă m-am întors la Hokitika pentru a afla care era starea sănătăţii domnişoarei Wetherell. De-atunci, nu m-am mai văzut niciodată cu domnul Wells.

— I-ai povestit domnului Wells unde era îngropat aurul?

— Da, zise Staines. I-am descris locul, în linii mari.

În continuare, instanţa de judecată a audiat mărturiile depuse de Mannering, Quee, Löwenthal, Clinch, Nilssen şi Frost – toţi referindu-se la comoara descoperită în coliba lui Crosbie Wells ca provenind din minereul descoperit la Aurora şi topit apoi în plăcuţe de aur. Mannering a descris condiţiile în care vânduse mina Aurora, iar Quee a confirmat că topise în creuzet minereul de aur. Löwenthal a relatat amănunţit interviul lui cu Alistair Lauderback în seara de 14 ianuarie, în timpul căruia a aflat de moartea lui Crosbie Wells. Clinch a confirmat că el cumpărase proprietatea defunctului în dimineaţa următoare. Nilssen a descris cum fusese ascuns aurul în coliba lui Crosbie Wells, iar Frost a confirmat valoarea comorii găsite acolo. Niciunul nu a pomenit nimic despre rochiile Annei, nici despre naufragiul barcului *Godspeed* sau despre vreuna dintre îngrijorările şi dezvăluirile care precipitaseră întrunirea lor secretă de la Hotelul Coroana în urmă cu trei luni. Interogatoriile lor s-au desfăşurat fără incidente şi, în foarte scurt timp, după cum li s-a părut tuturor, judecătorul o chema deja în faţa instanţei pe doamna Lydia Carver.

Era îmbrăcată în rochia ei cu dungi antracit, iar pe deasupra purta o jachetă neagră de călărie, cu mâneci bufante la umăr şi înguste spre încheietura mâinii. Părul, arămiu şi extraordinar de strălucitor, era adunat în vârful capului, într-un coc fixat cu o bandă de catifea neagră. Când trecu foşnindu-şi fustele prin dreptul băncii avocaţilor, Moody simţi mirosul de camfor, lămâi şi anason, un parfum pregnant, care îi aminti imediat de sindrofia de la Norocul Drumeţului dinaintea şedinţei de spiritism.

Doamna Carver urcă treptele spre boxa martorilor, aproape cu vioiciune, dar când îl văzu pe Emery Staines aşezat în sală, în spatele balustradei, se poticni o clipă; a fost o ezitare infimă, fiindcă în clipa următoare îşi recăpătă imediat cumpătul. Se întoarse cu spatele la Staines, îi zâmbi uşierului şi ridică o mână lăptoasă, ca să jure pe Biblie.

— Doamnă Carver, spuse Broham după ce uşierul se retrase. Îl cunoaşteţi pe inculpat, domnul Emery Staines?

— Din păcate, n-am avut niciodată plăcerea de a face cunoştinţă cu domnul Emery Staines, spuse doamna Carver.

Moody, uitându-se la tânăr, se miră văzând că acesta

roşise.

— Am înţeles totuşi că în seara de optsprezece februarie aţi organizat o şedinţă de spiritism pentru a intra în contact cu el, spuse Broham.

— Este corect, da.

— De ce l-aţi ales tocmai pe domnul Staines ca subiect al şedinţei de spiritism?

— Motivul este destul de mercantil, din păcate, spuse doamna Carver zâmbind uşor. La vremea respectivă, tot oraşul vorbea despre dispariţia lui, şi m-am gândit că numele tânărului putea atrage mai multă lume. Asta a fost tot.

— Ştiaţi, când aţi anunţat în ziar şedinţa de spiritism, că acea comoară descoperită în coliba soţului dumneavoastră răposat provenise iniţial din mina de aur Aurora?

— Nu, nu ştiam, spuse doamna Carver.

— Aveaţi vreun motiv să credeţi că ar fi existat o conexiune între domnul Staines şi soţul răposat?

— Absolut niciun motiv. Pentru mine, era doar un nume despre care se vorbea. Tot ce ştiam era că dispăruse din defileu şi că lăsase o avere mare în urma lui.

— Ştiaţi că soţul dumneavoastră, domnul Carver, deţinea acţiuni în mina de aur a domnului Staines?

— O, eu nu discut despre investiţii cu Francis, spuse ea.

— Când aţi aflat prima oară de adevărata provenienţă a averii?

— Când Banca Centrală a publicat anunţul în ziar la sfârşitul lunii martie, informând că, de fapt, aurul descoperit era sub formă de plăcuţe şi, prin urmare, identificabil ca sursă.

Broham se întoarse spre judecător.

— Rog instanţa să noteze că acest anunţ a apărut în *West Coast Times* în data de douăzeci şi trei martie a acestui an.

— S-a notat, domnule Broham.

Broham se întoarse din nou spre doamna Carver.

— Aţi sosit în Hokitika în ziua de joi, douăzeci şi cinci ianuarie 1866, cu vaporul *Waitako,* spuse el. Imediat după ce aţi debarcat de pe vas, v-aţi adresat Tribunalului pentru a cere revocarea vânzării proprietăţii – casa şi terenul –, care aparţinuse soţului dumneavoastră răposat. Este corect?

— Da, este corect.

— Cum aţi aflat de moartea domnului Wells?

— Domnul Carver mi-a comunicat personal această veste, spuse doamna Carver. Fireşte, am pornit spre Hokitika cât am putut de repede. Mi-aş fi dorit să fiu prezentă la înmormântare, dar, din păcate, am ajuns prea târziu.

— În momentul când aţi părăsit oraşul Dunedin, ştiaţi că din averea domnului Wells făcea parte şi o comoară de provenienţă necunoscută?

— Nu. Abia când am ajuns în Hokitika, am citit despre asta în *West Coast Times.*

— Înţeleg totuşi că aţi vândut casa şi localul din Dunedin înainte de plecare.

— Da, într-adevăr, spuse doamna Carver. Dar nu a fost o hotărâre atât de radicală pe cât ar putea părea. Lucrez în domeniul divertismentului, iar populaţia din Dunedin nu mai este cum era odată. De multe luni mă gândeam să mă mut pe Coasta de Vest şi, de aceea, citeam cu atenţie ziarul *West Coast Times*, dorind să fiu la curent cu viaţa mondenă de aici. Când am aflat de moartea lui Crosbie, mi s-a părut pretextul perfect. Puteam să o iau de la capăt într-un loc unde afacerile aveau şanse să prospere şi, totodată, puteam să fiu aproape de mormântul lui, ceea ce îmi doream foarte mult. Aşa cum am spus, noi doi nu am avut şansa să ne împăcăm înaintea morţii lui, iar despărţirea aceasta mă marcase profund.

— Dumneavoastră şi domnul Wells trăiaţi despărţiţi în momentul morţii lui, nu-i aşa?

— Aşa este.

— De cât timp trăiaţi despărţiţi?

— De vreo nouă luni, cred.

— Care a fost motivul separării?

— Domnul Wells îmi trădase încrederea, spuse doamna Carver, fără alte aplicaţii.

Aruncând o privire timorată spre judecător, Broham insistă:

— Doamnă Carver, vreţi, vă rog, să dezvoltaţi subiectul?

Zvârlind trufaşă din cap, doamna Carver spuse:

— Domnul Wells necinstise în mod odios o tânără care se afla în grija mea. Din această cauză, am avut o ceartă îngrozitoare cu el, iar la scurt timp după acest scandal Crosbie a plecat din Dunedin. Nu ştiam unde se dusese, şi nici n-am mai

primit vreo veste de la el. Abia când am citit necrologul lui, în *West Coast Times*, am descoperit unde se stabilise.

— Tânăra aceea...

— Domnişoara Anna Wetherell, spuse doamna Carver pe un ton înţepat. Făcusem un gest de caritate faţă de ea, luând-o la mine în casă, lucru pentru care, aşa cum singură a recunoscut, mi-a fost foarte recunoscătoare. Domnul Wells a făcut de ocară acea faptă de caritate, iar domnişoara Wetherell a batjocorit mărinimia mea.

— Relaţia dintre domnişoara Wetherell şi domnul Wells a continuat şi după ce amândoi s-au mutat în Hokitika?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse doamna Carver.

— Vă mulţumesc, doamnă Carver. Nu mai am alte întrebări.

— Mulţumesc, domnule Broham, spuse ea cu seninătate.

Moody îşi împingea deja scaunul în spate, aşteptând ca judecătorul să-l invite să se ridice.

— Doamnă Carver, spuse el cu promptitudine când a fost invitat să interogheze martora. În luna martie 1864, soţul dumneavoastră răposat, Crosbie Wells, a descoperit un filon de aur în Valea Dunstan, este corect?

Doamna Carver se arătă vizibil surprinsă de această întrebare, dar după o scurtă pauză, răspunse:

— Da, este corect.

— Dar domnul Wells nu a declarat la bancă această comoară. Este corect şi asta?

— Da, este corect şi asta.

— În schimb, a angajat o escortă privată, care să transporte minereul din Dunstan în Dunedin, unde dumneavoastră, soţia lui, l-aţi primit.

O undă de alarmă trecu peste chipul doamnei Carver.

— Da, zise ea cu circumspecţie.

— Ne puteţi descrie cum a fost depozitat minereul şi apoi transportat de pe terenul minier?

Doamna Carver părea încurcată, însă în mod evident întrebările lui Moody o luaseră pe nepregătite, iar acum nu avea timp să născocească un alibi.

— Minereul a fost depozitat într-un seif, spuse ea în cele din urmă. Seiful a fost încărcat într-o căruţă, iar căruţa a fost escortată la Dunedin de o echipă de oameni – înarmaţi, desigur.

În Dunedin, eu am preluat seiful, i-am plătit pe cărăuşi şi i-am scris imediat domnului Wells, ca să-l anunţ că seiful ajunsese cu bine la destinaţie, iar după aceea, el a trimis cheia de la seif.

— Cine a angajat escorta pentru aur, dumneavoastră sau domnul Wells?

— Domnul Wells a aranjat totul, spuse doamna Carver. Nişte oameni foarte serioşi. Nu ne-au creat nicio problemă. Era o firmă privată. Gracewood & Sons, sau cam aşa ceva.

— Gracewood & Spears, o corectă Moody. Firma s-a mutat ulterior în Kaniere.

— Nu ştiam, spuse doamna Carver.

— Ce aţi făcut cu aurul după ce aţi luat în primire seiful?

— Aurul a rămas în seif. Am instalat seiful în locuinţa noastră de pe strada Cumberland, şi acolo a stat tot timpul.

— De ce nu aţi dus minereul la bancă?

— Preţul aurului fluctua zilnic, iar piaţa aurului era foarte imprevizibilă, spuse doamna Carver. Ne-am gândit că era mai bine să aşteptăm până se ivea un moment propice de a-l vinde.

— Judecând după aceste măsuri de precauţie pe care vi le-aţi luat, m-aş încumeta să presupun că valoarea comorii era considerabilă.

— Da, zise ea. Câteva mii, ne gândeam noi. Minereul nu a fost niciodată evaluat de un specialist.

— După descoperirea filonului de aur, domnul Wells a mai rămas pe terenul minier?

— Da, a continuat să caute aur încă o vreme, până în primăvara anului următor. Era entuziasmat de succesul lui şi considera că ar putea avea noroc şi a doua oară; dar nu s-a întâmplat aşa.

— Unde este acea comoară acum? întrebă Moody.

Doamna Carver ezită din nou, apoi spuse:

— A fost furată.

— Condoleanţele mele, zise Moody. Cred că pierderea aceasta a fost o lovitură cumplită.

— Am fost distruşi, într-adevăr, spuse doamna Carver.

— Vorbiţi în numele dumneavoastră şi al domnului Wells; presupun.

— Bineînţeles.

După o scurtă pauză, Moody reluă:

— Presupun că hoţul a avut acces cumva la cheie.

— Poate, sau poate că încuietoarea nu era sigură. Seiful era de fabricaţie recentă şi, după cum ştim cu toţii prea bine, tehnologiile moderne nu sunt niciodată infailibile. Este posibil, de asemenea, să fi fost făcută o dublură a cheii, fără ca noi să ştim.

— Bănuiaţi cumva cine ar fi putut fura comoara?

— Nicidecum.

— Sunteţi de acord că putea fi cineva din cercul de apropiaţi ai dumneavoastră?

— Nu neapărat, spuse doamna Carver zvârlind din cap cu trufie. Oricare dintre membrii escortei pentru aur ar fi putut să ne trădeze. *Ei* ştiau cu certitudine că exista o comoară în aur pur pe strada Cumberland, numărul 35; şi, în plus, cunoşteau şi locul unde se afla seiful. Ar fi putut să fie oricine.

— Deschideaţi seiful cu regularitate pentru a vă asigura că totul era în ordine înăuntru?

— Nu, nu cu regularitate.

— Când aţi descoperit prima oară că averea lipsea din seif?

— Când s-a întors Crosbie, în anul următor.

— Puteţi descrie ce s-a întâmplat când aţi făcut această descoperire?

— Domnul Wells a venit înapoi de la prospecţiuni şi, împreună, am decis să vedem cum stăteam cu banii. A deschis seiful şi a văzut că era gol. Vă puteţi imagina cum s-a înfuriat atunci – şi eu la fel.

— În ce lună era asta?

— Oh, nu ştiu, spuse doamna Carver enervându-se subit. Aprilie, poate. Sau mai.

— Aprilie sau mai 1865. Anul trecut.

— Da, spuse ea.

— Vă mulţumesc, doamnă Carver, zise Moody, apoi se adresă judecătorului: Vă mulţumesc, domnule.

Aşezându-se la loc, simţi că atmosfera din sala de judecată începea să se anime. Harrington şi Fellowes conteniseră cu şuşotelile, iar judecătorul nu-şi mai lua notiţe. Privirile tuturor erau aţintite asupra doamnei Carver când aceasta coborî treptele de la boxa martorilor şi luă loc.

— Instanţa îl cheamă pe domnul Francis Carver.

Carver arăta fercheş într-un sacou verde-închis şi cu o cravată prinsă elegant cu un ac. Depuse jurământul pe un ton tăios, cum vorbea el de obicei, apoi se întoarse cu un aer grav, spre banca avocaţilor.

Broham ridică privirea de pe hârtiile lui şi spuse:

— Domnule Carver. Vă rog să relataţi, pentru instanţa de judecată, cum aţi făcut cunoştinţă iniţial cu domnul Staines.

— L-am întâlnit în Dunedin anul trecut, cam pe vremea asta, spuse Carver. Tocmai sosise cu vaporul de la Sydney şi voia să înceapă să caute aur. M-am oferit să-l sponsorizez, iar el a acceptat.

— Ce presupunea această sponsorizare pentru fiecare în parte?

— Eu îi împrumutam suficienţi bani cât să poată demara activitatea de prospectare, iar în schimb el se obliga să îmi dea jumătate din acţiunile primei lui afaceri, cu dividende pe durată nelimitată.

— Care a fost valoarea bănească exactă a sponsorizării dumneavoastră?

— I-am cumpărat bocceaua de drum şi nişte provizii. I-am achitat costul biletului de călătorie până pe Coastă. Avea o datorie de la jocurile de noroc în Dunedin: am plătit-o şi pe aceasta.

— Puteţi estima o valoare totală, vă rog?

— Cred că l-am finanţat cu opt lire sterline. Ceva în jurul acestei sume. El beneficia de fondurile necesare pe termen scurt, iar eu primeam un beneficiu pe termen lung. Asta era ideea.

— Care a fost prima afacere a domnului Staines?

— A cumpărat o bucată de teren de doi acri, cam la un kilometru şi jumătate de Kaniere, spuse Carver. Aurora, aşa se numea lotul. Mi-a scris din Hokitika după achiziţionarea terenului şi mi-a trimis toate documentele de la bancă.

— Cum v-au fost plătite dividendele de la Aurora?

— Prin bilete la ordin, girate de Banca Centrală.

— Şi cu ce frecvenţă se făceau aceste plăţi?

— La fiecare trimestru.

— Care a fost valoarea exactă a dividendelor pe care le-aţi primit în octombrie 1865?

— Opt lire şi ceva mărunţiş.
— Care a fost valoarea exactă a dividendelor pe care le-aţi primit în ianuarie 1866?
— Şase lire în cap.
— Pe ultimele două trimestre ale anului trecut aţi primit, aşadar, aproximativ paisprezece lire sterline, ca dividende.
— Este corect.
— În acest caz, rezultă că profitul net total al minei Aurora a fost înregistrat, probabil, la o valoare de aproximativ douăzeci şi opt de lire pe o perioadă de şase luni.
— Da.
— Domnul Staines v-a anunţat în vreun fel despre comoara de aur descoperită la mina Aurora de către chinezul John Quee?
— Nu.
— Cunoşteaţi cumva, la momentul falsificării, că domnul Staines măsluise raportul trimestrial aferent minei Aurora?
— Nu.
— Când v-aţi dat seama prima oară că aurul descoperit în coliba răposatului domn Wells provenea de la mina Aurora?
— Atunci când a aflat toată lumea, spuse Carver. Când banca a publicat în ziar raportul asupra evaluării averii găsite, menţionând că minereul fusese descoperit deja topit, nu în stare brută, şi că plăcuţele erau inscripţionate.
Broham mişcă din cap, apoi, tuşind discret, schimbă subiectul.
— În mărturia sa, domnul Staines a specificat că are o părere proastă despre dumneavoastră, domnule Carver.
— Tot ce se poate, dar mie nu mi-a spus niciodată nimic în acest sens, zise Carver.
— Aţi agresat-o pe domnişoara Wetherell în unsprezece octombrie, aşa cum susţine domnul Staines?
— Am pălmuit-o peste obraz, spuse Carver. Atâta tot.
Din sală, Moody auzi un murmur de dezaprobare.
— Ce v-a împins să o pălmuiţi peste obraz? întrebă Broham.
— A fost insolentă, zise Carver.
— Puteţi explica mai amănunţit?
— Am întrebat-o cum puteam ajunge într-un anumit loc, iar ea mi-a râs în nas, aşa că am pălmuit-o. A fost prima şi singura dată când am ridicat mâna la ea.

— Puteţi descrie întâlnirea, aşa cum v-o amintiţi, vă rog?

— Venisem cu treburi în Hokitika şi m-am gândit să mă duc în Kaniere, ca să arunc o privire la mina Aurora: tocmai primisem raportul trimestrial, din care constatasem că profitul era slab, aşa că voiam să mă lămuresc de ce. M-am întâlnit cu domnişoara Wetherell pe marginea drumului. Era drogată cu opiu şi vorbea aiurea. N-am putut să scot nimic de la ea, aşa că am încălecat pe cal şi mi-am văzut de drum.

— Domnul Staines a afirmat că domnişoara Wetherell a pierdut sarcina exact în acea zi.

— Eu nu ştiu nimic despre asta, spuse Carver. Când am văzut-o ultima oară, râdea prosteşte şi umbla pe şapte cărări. O fi păţit ceva după ce am plecat eu.

— Vă mai amintiţi ce aţi întrebat-o în acea după-amiază?

— Da. Voiam să dau de Wells, spuse Carver.

— Şi de ce vă interesa să-l găsiţi pe domnul Wells?

— Aveam de discutat ceva personal cu el. Nu-l mai văzusem din mai, dar nu ştiam unde îl puteam găsi şi nici pe cine să întreb despre el. Cum a spus şi Lydia, şi-a luat catrafusele şi a plecat din Dunedin noaptea. Nu a zis nimănui unde se ducea.

— Domnişoara Wetherell v-a divulgat la acel moment unde putea fi găsit domnul Wells?

— Nu, zise Carver. A râs doar. De-asta am şi plesnit-o.

— Credeţi că domnişoara Wetherell ştia unde locuia domnul Wells şi că v-a ascuns această informaţie dintr-un motiv anume?

Carver reflectă la acest lucru, apoi clătină din cap.

— Nu ştiu. N-aş putea să spun.

— Despre ce chestiune doreaţi să discutaţi cu domnul Wells?

— Asigurări, spuse Carver.

— În legătură cu ce?

Carver ridică din umeri, indicând că răspunsul nu avea nicio importanţă.

— Barcul *Godspeed* era al lui, spuse el. Iar eu eram comandantul în funcţie. Nu era o problemă presantă, voiam doar să discut nişte aspecte.

— Eraţi în termeni buni cu domnul Wells?

— Relativ, da, spuse Carver. Nu era niciun secret că îmi

plăcea de nevastă-sa şi nu m-am sfiit să fac public acest lucru când el s-a prăpădit, dar niciodată nu m-am băgat între ei. Mă purtam decent cu Wells, iar Wells se purta decent cu mine.

— Vă mulţumesc, domnule, i se adresă Broham judecătorului. Vă mulţumesc, domnule Carver.

— Martorul dumneavoastră, domnule Moody.

Moody se ridică prompt.

— Domnule Carver, spuse el. Când aţi cunoscut-o prima oară pe doamna Carver?

— Noi doi ne cunoaştem de peste douăzeci de ani, spuse Carver.

— Cu alte cuvinte, pe toată durata căsătoriei ei cu răposatul domn Wells.

— Da.

— Mă întreb dacă aţi putea descrie în ce împrejurări v-aţi logodit cu doamna Carver.

— O cunosc pe Lydia de când eram tânăr, spuse Carver, şi dintotdeauna ne gândeam să ne căsătorim. Dar, pe urmă, eu am fost condamnat la zece ani de închisoare pe insula Cockatoo, iar în acel răstimp ea a început o relaţie cu Wells. Când am fost eliberat, erau deja căsătoriţi. Nu-i puteam face ei nicio vină. E mult să aştepţi zece ani. Dar nu-i puteam face nici lui vreo vină. Ştiu ce femeie excepţională e ea. Dar, mi-am spus în sinea mea, dacă acea căsnicie se va destrăma vreodată, eu voi fi următorul la rând.

— V-aţi căsătorit la scurt timp după decesul domnului Wells, este corect?

Carver se holbă la el.

— N-a fost nimic necuviincios în asta, spuse el.

Moody înclină din cap.

— Nu, sunt sigur de asta. Îmi cer scuze dacă s-a înţeles altceva. Permiteţi-mi să mă întorc un pic în trecut. Când aţi fost eliberat din închisoare?

— În iunie 1864, spuse Carver. Acum aproape doi ani.

— Ce aţi făcut când vi s-a dat drumul să plecaţi de pe insula Cockatoo?

— M-am dus la Dunedin, spuse Carver. M-am angajat pe o navă care traversa Marea Tasmaniei. Nava era *Godspeed.*

— Eraţi căpitanul barcului?

— Nu, făceam parte din echipaj. Dar am ajuns căpitan în anul următor.

— În acest timp, domnul Wells căuta aur pe terenurile din Dunstan, e corect?

— Da, spuse Carver după o mică ezitare.

— Şi doamna Carver – pe atunci soţia domnului Wells – locuia în Dunedin.

— Da.

— V-aţi văzut deseori cu doamna Wells pe parcursul acelei perioade?

— Din când în când, beam un pahar la localul ei, spuse Carver. Avea o tavernă pe strada Cumberland. Dar în cea mai mare parte a timpului am fost pe mare.

— În mai 1865, Crosbie Wells s-a reîntors la Dunedin, spuse Moody. Înţeleg că a cumpărat ceva în acea perioadă.

Carver ştia perfect că era atras într-o capcană, dar îi era imposibil să dejoace manevra.

— Da, spuse el, pe un ton aspru. A cumpărat *Godspeed.*

— Într-adevăr, o adevărată achiziţie, spuse Moody mişcând din cap, mai ales că a fost făcută aşa în pripă. Faptul că a ales să investească într-o corabie este, de asemenea, ciudat. Mă întreb dacă pe domnul Wells îl preocupaseră călătoriile pe mare anterior acestei date?

— N-aş putea să vă spun, zise Carver. Dar, probabil că da, din moment ce a cumpărat corabia.

Moody tăcu, apoi spuse:

— Înţeleg că actul de vânzare este actualmente în posesia dumneavoastră?

— Da.

— Cum a ajuns în posesia dumneavoastră, vă rog?

— Mi l-a încredinţat domnul Wells, spuse Carver.

— Şi când v-a încredinţat el acest document?

— La momentul vânzării, spuse Carver.

— Care a fost...?

— În mai, spuse Carver. Anul trecut.

— Cu alte cuvinte, imediat înainte ca domnul Wells să decidă să plece din Dunedin şi să se stabilească în Valea Arahura.

Carver nu putea nega acest lucru.

— Da, spuse el.

— Ce l-a determinat pe domnul Wells să vă încredinţeze acest act de vânzare? întrebă Moody.

— Motivul a fost să pot acţiona ca reprezentant al lui, spuse Carver.

— Dacă survenea vreo boală, adică, spuse Moody. Sau moartea.

— Da, zise Carver.

— Ah, spuse Moody. Acum, daţi-mi voie să văd dacă am înţeles bine totul, domnule Carver. Vasăzică, la începutul anului trecut domnul Wells era posesorul de drept al unei cantităţi de minereu de aur valorând câteva mii de lire, pe care îl extrăsese dintr-un teren de exploatare din Valea Dunstan. Minereul era depozitat într-un seif la reşedinţa lui din Dunedin, unde locuia soţia lui, o veche şi foarte bună cunoştinţă de-a dumneavoastră. În mai, domnul Wells s-a întors acasă, în Dunedin, de pe terenurile miniere din Dunstan şi, fără să-i spună nevestei, a golit seiful. Imediat după aceea, a folosit întreaga comoară pentru a cumpăra barcul *Godspeed,* v-a încredinţat dumneavoastră atât corabia, cât şi exploatarea ei, şi, fără să stea pe gânduri, a fugit în Hokitika, neinformând pe nimeni despre destinaţia şi planurile lui. Desigur, mai adăugă Moody, am pornit de la ipoteza că domnul Wells, şi nu vreo altă persoană, a fost cel care a scos aurul din seif. Dar cum altminteri ar fi putut el să cumpere *Godspeed,* de fapt? Nu deţinea niciun fel de acţiuni sau titluri de valoare – suntem absolut siguri de acest lucru –, iar transferul de proprietate, publicat în *Otago Witness* în data de paisprezece mai a acelui an, specifica explicit că ambarcaţiunea a fost cumpărată cu aur.

Carver se uită urât la Moody.

— Aţi omis-o pe târfă, spuse el. Ea a fost motivul pentru care el a plecat din Dunedin. Ea a fost motivul pentru care el s-a despărţit de Lydia.

— Poate că da, însă ţin să vă corectez, subliniind faptul că domnişoara Wetherell nu era, pe atunci, o membră a vechii profesii, spuse Moody. Biletul la ordin completat de domnul Richard Mannering, pe care eu l-am prezentat în faţa instanţei în această dimineaţă, indică explicit că domnişoara Wetherell urma să fie dotată cu o rochie adecvată, un pistol cu cremene,

parfumuri, jupoane şi toate celelalte articole „de care duce lipsă în prezent”. Instrumentul de plată este datat din iunie anul trecut.

Carver nu spuse nimic.

— Să nu vă supăraţi, spuse Moody după câteva clipe, dacă ţin să remarc că domnul Wells nu pare să fi beneficiat prea mult de pe urma evenimentelor desfăşurate la Dunedin în mai anul trecut. Dumneavoastră, în schimb, se pare că aţi beneficiat foarte mult.

Judecătorul a aşteptat până când Carver s-a aşezat în sală, lângă soţia lui, apoi a cerut să se facă linişte.

— Perfect, domnule Moody, spuse el împreunându-şi mâinile. Constat că ai o direcţie clară aici şi îţi voi permite să continui cu argumentarea începută, deşi ţin să remarc că am deviat, am impresia, destul de mult de la linia discuţiilor, aşa cum a fost ea fixată în buletinul de azi-dimineaţă. Bun. Ai prezentat numele a doi martori pentru apărare.

Moody se înclină respectuos.

— Da, domnule.

— În cazul martorilor apărării, domnul Moody va formula interogatoriul, iar domnul Broham va proceda la interogatoriul încrucişat, spuse judecătorul şi, consultându-şi catastiful, ridică privirea peste ochelari şi spuse:

— Domnul Thomas Balfour.

Domnul Balfour a fost adus din încăperea unde aştepta să fie chemat să depună mărturie în proces.

— Domnule Balfour, spuse Moody după ce acesta depuse jurământul. Lucraţi în domeniul transporturilor maritime, nu-i aşa?

— Da, domnule Moody, de vreo doisprezece ani deja.

— Înţeleg că reprezentaţi interesele domnului Lauderback în această branşă.

— Da, într-adevăr, spuse Balfour pe un ton vesel. Mă ocup de afaceri pentru domnul Lauderback din iarna anului 1861.

— Puteţi, vă rog, să descrieţi cea mai recentă tranzacţie dintre domnul Lauderback şi Balfour Shipping?

— Cu siguranţă, zise Balfour. Când domnul Lauderback a sosit prima oară în Hokitika, în ianuarie, a venit prin Alpi, cum vă amintiţi, poate. Cufărul şi celelalte lucruri personale ale lui au

fost trimise pe marc. El a expediat o ladă de transport de la Lyttelton la Port Chalmers, iar când lada a ajuns la Port Chalmers, eu am aranjat să fie luată pe unul dintre vasele mele – *Virtue* – şi adusă aici, pe Coastă. În fine, a ajuns cu bine aici – la *Virtue* mă refer –, cu lada respectivă la bord. A sosit pe doisprezece ianuarie, cu două zile înainte de domnul Lauderback. A doua zi, lada a fost descărcată de pe vas şi depozitată pe chei, împreună cu restul încărcăturii, iar eu am semnat pentru transferarea ei în depozitul meu, de unde urma să o ridice domnul Lauderback când ajungea şi el aici. Dar planul a dat greş; lada a dispărut. N-a mai ajuns niciodată în depozitul meu.

— Era lada identificată pe exterior ca aparţinând domnului Lauderback.

— O, da, spuse Balfour. Precis aţi văzut lăzile stivuite pe chei – seamănă toate între ele, înţelegeţi, dacă n-ar fi conosamentele. Conosamentul spune clar a cui e marfa din ladă, cine este expeditorul şi aşa mai departe.

— Ce s-a întâmplat când aţi descoperit lipsa lăzii?

— Puteţi fi sigur că m-am dat de ceasul morţii ca s-o găsesc: dar n-aveam nici cea mai mică idee unde putuse să dispară. Ei bine, *Godspeed* a naufragiat pe bancul de nisip după două săptămâni, iar când au scos încărcătura de pe epavă, ce credeţi că au găsit: lada lui Lauderback! Se pare că fusese încărcată pe *Godspeed* ultima oară când barcul plecase din portul Hokitika.

— Cu alte cuvinte, foarte devreme în dimineaţa de cincisprezece ianuarie.

— Exact.

— Ce s-a întâmplat când cufărul domnului Lauderback a fost recuperat în cele din urmă?

— Am făcut pe detectivul un pic, spuse Balfour. Am pus câteva întrebări marinarilor din echipaj, care mi-au povestit cum s-a produs greşeala. Ei bine, uite cum s-a întâmplat. Cineva văzuse conosamentul – „Domnul Lauderback, proprietar” – şi şi-a amintit că schiperul lor – ăsta e Carver – căutase de zor o ladă astfel identificată în anul precedent. Marinarii au văzut această ladă pe chei în seara de paisprezece, şi ce şi-au zisei: iată o şansă să ne dăm bine pe lângă căpitan. Zis şi făcut. Au

deschis lada, din curiozitate, desigur. Înăuntru erau un cufăr, două genţi de voiaj şi alte fleacuri. Nu li s-a părut nimic de valoare, dar s-au gândit că, în fond, nu se ştie niciodată. Au pornit să-l caute pe căpitanul Carver, dar nu l-au găsit pe nicăieri. La hotel nu era, prin baruri nici atât. Au decis să lase discuţia pe a doua zi dimineaţă, aşa că s-au dus la culcare. Pe urmă, Carver apare pe chei tunând şi fulgerând, îi dă jos din hamacuri pe toţi şi le zice că de cum se crapă de ziuă *Godspeed* va ridica ancora – adică peste câteva ceasuri, cum ar fi fost. Nu le-a spus de ce. Oricum, băieţii au luat o decizie. Au pus la loc capacul pe ladă, au adus-o frumuşel pe corabie, iar când *Godspeed* a ridicat ancora în faptul zilei, lada era bine mersi în cală.

— Căpitanul Carver a fost înştiinţat de această încărcătură suplimentară?

— O, da, spuse Balfour zâmbind. Băieţii nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie – credeau că vor primi o recompensă pentru isprava lor. Au aşteptat până când *Godspeed* a ajuns în larg şi pe urmă l-au chemat jos. Carver se uită la conosament şi vede imediat că marinarii au încurcat borcanele. „Balfour Shipping?” spune el. „Era *Danforth* Shipping lada pe care am pierdut-o eu. Aţi luat altă ladă, fir-ar să fie, iar acum avem mărfuri furate la bord!”

— Am putea deduce din asta, spuse Moody, că, de fapt, căpitanul Carver pierduse o ladă de transport identificată ca aparţinând lui Alistair Lauderback, expediată de Danforth Shipping şi conţinând ceva de mare valoare pentru el?

— Aşa s-ar părea, categoric, spuse Balfour.

— Vă mulţumesc mult pentru timpul pe care ni l-aţi acordat, domnule Balfour.

— Cu plăcere, domnule Moody.

Broham, care în mod evident habar nu avea unde băteau de fapt întrebările lui Moody, a renunţat la interogatoriul încrucişat al martorului apărării, iar judecătorul, consemnând acest refuz, a chemat cel de-al doilea martor.

— Onorabilul domn Alistair Lauderback.

Alistair Lauderback străbătu sala din cinci paşi uriaşi.

— Domnule Lauderback, spuse Moody după ce martorul depuse jurământul. Dumneavoastră sunteţi fostul proprietar al

barcului *Godspeed,* este corect?

— Da, spuse Lauderback. Este corect.

— Conform actului de vânzare, aţi vândut corabia în 12 mai 1865.

— Aşa este.

— Omul căruia i-aţi vândut corabia se află în sala tribunalului astăzi?

— Da, spuse Lauderback.

— Puteţi să îl identificaţi, vă rog? zise Moody.

Lauderback îşi întinse brusc braţul şi îndreptă degetul arătător direct spre faţa lui Carver.

— Acel om, spuse el adresându-i-se lui Moody. Acela este omul, exact acolo.

— Nu poate fi o greşeală totuşi? spuse Moody. Remarc că actul de vânzare prezentat instanţei de către domnul Carver în persoană a fost semnat de un „C. Francis Wells”.

— Este o înşelăciune de la cap la coadă, spuse Lauderback continuând să îl arate cu degetul pe Carver. *El* mi-a spus că numele lui e Crosbie Wells şi *el* a semnat contractul dându-se drept Crosbie Wells, iar eu *lui* i-am vândut corabia, crezând tot timpul că i-o vândusem unui om pe nume Crosbie Wells. Abia peste opt sau nouă luni mai târziu, mi-am dat seama că fusesem tras pe sfoară ca un prost.

Moody nu îndrăznea să se uite la Carver, care se crispase aproape imperceptibil când Lauderback expusese frauda. Moody a văzut cu coada ochiului cum degetele albe ale doamnei Carver se strângeau peste încheietura mâinii lui Carver, oprindu-l să reacţioneze.

— Puteţi descrie ce s-a întâmplat? întrebă Moody.

— A făcut pe soţul încornorat, spuse Lauderback. Ştia că mă încurcasem cu Lydia – toată lumea din sala asta ştie acest lucru: am mărturisit totul în *Times* – şi el a găsit o modalitate să exploateze acest lucru în folosul lui. Mi-a spus că numele lui este Crosbie Wells şi că eu îmi făcusem de cap cu soţia lui. Nici prin vis nu mi-aş fi închipuit că mă minţea în faţă. M-am gândit că i-am făcut un rău acestui om şi că îi necinstisem soţia.

Soţii Carver nu se mişcaseră. În continuare, fără să se uite la ei, Moody spuse:

— Şi ce voia de la dumneavoastră?

— Voia corabia, spuse Lauderback. A vrut corabia şi a căpătat corabia. Dar eu am fost şantajat. Am vândut-o sub constrângere, nu de bunăvoie.

— Puteţi explica natura şantajului?

— Am avut grijă ca Lydia să aibă o garderobă foarte elegantă pe toată durata relaţiei noastre, spuse Lauderback. Îi trimiteam rochiile ei vechi la Melbourne în fiecare lună, ca să fie dichisite, iar când veneau înapoi erau aranjate după ultima modă, cu volane şi dantele şi mai ştiu-eu-ce. Pe numele meu, era o ladă de transport care traversa dus-întors Marea Tasmaniei şi, fireşte, mă foloseam chiar de barcul meu, *Godspeed,* pentru asta. Ei bine, el interceptase lada. Carver adică. Desfăcuse cufărul, scosese rochiile afară şi pusese o mică avere sub ele. Cufărul era marcat pe numele meu, ţineţi minte, iar aranjamentul cu croitoria de damă din Melbourne era tot al meu. Dacă acea comoară ajungea în altă ţară, eram un om mort: aş fi fost învinuit de furt, eludarea taxelor vamale şi aşa mai departe. Când am înţeles capcana pe care mi-o întinsese, am ştiut că nu mai era nimic de făcut. Trebuia să-i vând corabia. Aşa că am dat mâna ca bărbaţii, eu mi-am cerut scuze din nou – şi atunci, persistând în înşelătoria lui, a semnat contractul cu numele de „Wells”.

— După această întâlnire, aţi mai primit vreo veste de la domnul Carver, alias Wells?

— Niciun cuvânt.

— Aţi mai văzut vreodată cufărul?

— Niciodată.

— Apropo, care era numele companiei maritime pe care o foloseaţi pentru a transporta rochiile doamnei Carver către şi de la croitoria din Melbourne?

— Danforth Shipping, spuse Lauderback. Jem Danforth era persoana de contact.

Moody păstră tăcerea câteva clipe, lăsând sălii răgazul să înţeleagă pe deplin implicaţiile acestei informaţii, apoi zise:

— Când v-aţi dat seama de adevărata identitate a domnului Carver?

— În decembrie, spuse Lauderback. Domnul Wells – adevăratul domn Wells, ar trebui să spun – mi-a scris exact înainte de a se prăpădi. Ca un votant adresându-se politicianului

pe care voia să-l aleagă, atâta tot. Dar din scrisoarea lui, mi-am dat seama imediat că el nu ştia nimic despre legătura mea cu Lydia, şi atunci am pus totul cap la cap şi m-am dumirit în ce hal fusesem tras pe sfoară.

— Aveţi la dumneavoastră corespondenţa de la domnul Wells?

— Da, spuse Lauderback băgând mâna în buzunar şi scoţând o foaie de hârtie îndoită.

— Rog instanţa să consemneze că documentul aflat în posesia domnului Lauderback poartă data poştei din şaptesprezece decembrie 1865, spuse Moody.

— S-a consemnat, domnule Moody.

Moody se întoarse din nou spre Lauderback:

— Vreţi, vă rog, să citiţi scrisoarea?

— Sigur că da.

Lauderback ridică foaia de hârtie, tuşi şi apoi citi:

West Canterbury. Decembrie 1865

Am aflat din West Coast Times că intenţionezi să vii spre Hokitika prin munţi ceea ce înseamnă că vei trece prin Valea Arahura doar dacă nu alegi dinadins o rută ocolitoare. Sunt un votant şi în această calitate aş fi onorat să primesc un politician în casa mea oricât de umilă ar fi ea. O voi descrie astfel încât să poţi veni uşor sau să îţi îndrepţi paşii departe de ea după cum vei găsi de cuviinţă. Casa are acoperiş de tablă şi este amplasată la treizeci de metri depărtare de malurile râului Arahura pe partea dinspre sud a apei. Există un luminiş de vreo treizeci de metri de o parte şi de cealaltă a colibei iar gaterul se află la vreo douăzeci de metri mai spre sud-est. Casa este micuţă cu o fereastră şi are un horn făcut din lut ars. Tencuiala este obişnuită. Poate chiar dacă nu te vei opri eu te voi vedea trecând călare pe-aci. Nu aştept vizita şi nici nu sper că vei veni dar îţi doresc o călătorie plăcută spre vest şi o campanie victorioasă şi te asigur că rămân,

Cu cea mai profundă admiraţie,
CROSBIE WELLS

Moody îi mulţumi, apoi se întoarse spre judecător.

— Instanţa este rugată să consemneze că semnătura de pe această corespondenţă particulară a domnului Lauderback seamănă cu semnătura de pe actul de donaţie, aşa cum s-a iscălit domnul Crosbie Wells în unsprezece octombrie 1865, un document prin care suma de două mii de lire sterline urma să fie dăruită domnişoarei Anna Wetherell de către Emery Staines, unde Crosbie Wells are calitatea de martor; de asemenea, această iscălitură seamănă cu semnătura domnului Wells de pe certificatul de căsătorie, prezentat de către doamna Lydia Carver, anterior doamna Wells, la Judecătoria de pace acum două luni. Instanţa este rugată să consemneze, de asemenea, că aceste două semnături nu seamănă nicidecum cu iscălitura de pe actul de vânzare a barcului *Godspeed,* prezentat instanţei de către domnul Francis Carver. Prin aceasta, se demonstrează că semnătura de pe acest act de vânzare este, într-adevăr, un fals.

Broham se holba la Moody cu gura căscată.

— De fapt, ce vreţi să spuneţi prin asta, domnule Moody? întrebă judecătorul.

— Pur şi simplu că domnul Carver a obţinut barcul *Godspeed* recurgând la extorcare, asumarea unei false identităţi şi fraudă; şi că s-a folosit de aceeaşi tactică pentru a fura o comoară valorând multe mii de lire sterline, de la domnul Wells, în luna mai a anului trecut, un furt pe care l-a săvârşit, după cum se pare, cu ajutorul doamnei Carver, având în vedere că acum este soţia lui.

Broham, care se căznea încă să înţeleagă logic ceea ce se întâmplase în ultimele cinci minute, ceru întreruperea şedinţei, însă solicitarea lui putea cu greu să fie auzită în vacarmul general din sală. Aproape strigând, ca să acopere gălăgia generală, judecătorul Kemp ceru ca domnul Broham şi domnul Moody să se prezinte imediat în biroul lui; apoi dădu instrucţiuni ca toţi martorii să fie plasaţi în arest şi suspendă şedinţa de judecată.

CASA MARILOR DELICII

În care Lydia Wells se ţine de cuvânt; Anna Wetherell primeşte vizita unui musafir neaşteptat; şi noi aflăm adevărul despre Elizabeth Mackay.

Faţada clădirii de la numărul 35, pe strada Cumberland, era bizar de sărăcăcioasă; ziduri acoperite cu draniţă; o vitrină de prăvălie cu geamlâc şi tapetată pe dinăuntru cu hârtie maro de ambalaj; două ferestre glisante, cu perdele, la etajul de deasupra. Casele situate de o parte şi de cealaltă – la numărul 37 era o cizmărie şi la numărul 33 era o agenţie de transporturi maritime – fuseseră construite foarte aproape, mascând, dinspre stradă, orice posibilă estimare a dimensiunilor interioare ale clădirii dintre ele. Trecând prin dreptul ei, te puteai gândi că acolo nu locuia nimeni, deoarece nu exista nicio firmă sau denumire deasupra intrării, nimic nici pe verandă şi nici vreo carte de vizită pe plăcuţa de deasupra ciocănaşului de la uşă.

Doamna Wells a descuiat cu cheia ei uşa de la intrare. A condus-o pe Anna pe un coridor cufundat în linişte, până în partea din spate a casei, unde pe o scară îngustă se urca la etajul de deasupra. Sus, pe palier, unde era curat şi pustiu, la fel ca pe coridorul de dedesubt, a scos din poşetă o a doua cheie, a descuiat o a doua uşă şi, zâmbind, a poftit-o pe Anna să păşească înăuntru.

O persoană cu mai multă experienţă de viaţă decât Anna şi-ar fi format imediat o părere concludentă observând ambianţa încăperii care a întâmpinat-o: perdelele de dantelă grea; risipa de tapiţerii; mirosul greu de băutură şi parfum; draperia din mărgele, în acel moment prinsă la o parte, pe tocul uşii, pentru a lăsa să se vadă dormitorul luminat difuz. Dar Anna nu avea experienţă de viaţă şi, chiar dacă a fost surprinsă să întâlnească un interior cu asemenea mirosuri plăcute şi perne luxoase într-o pensiune pentru fete, nu şi-a exprimat mirarea cu voce tare. În timpul plimbării pe jos de pe chei până la adresa de pe strada Cumberland, doamna Wells îi expusese o gamă atât de variată de gusturi rafinate şi opinii speciale, încât atunci când au ajuns

la destinaţie, Anna a decis fericită să se lase pe mâna binefăcătoarei ei – propriile ei opinii părându-i-se, dintr-odată, foarte şterse şi neînsemnate, prin contrast.

— Poţi vedea şi tu cât de *mult* mă îngrijesc eu de binele fetelor mele, îi spuse gazda ei.

Anna răspunse că totul era extraordinar de frumos acolo, iar doamna Wells îi propuse să facă un tur prin apartament, arătându-i astfel Annei diversele inovaţii în materie de decoraţiuni şi amplasare a mobilierului, aşa încât complimentele ei să fie oferite mai explicit.

Geamantanul Annei ajunsese acolo, aşa cum i se promisese, şi era deja instalat la picioarele patului, un indiciu din care ea a dedus că patul era destinat pentru ea. Era un pat frumos, cu o tăblie de lemn elegantă, dar ascunsă aproape în întregime în spatele unui maldăr uriaş de perne albe, stivuite câte trei; era cu mult mai lat şi mai înalt decât pătuţul în care dormea ea de obicei acasă. Se întreba dacă nu cumva va trebui să-l împartă cu altcineva, fiindcă i se părea mult prea mare pentru o singură persoană. Vizavi de pat, se afla o cadă de cupru cu margini înalte, pe care erau puse câteva prosoape, iar alături, un impresionant şnur de sonerie cu un ciucure în capăt. Doamna Wells trase de şnur, iar de undeva de la parter se auzi un clinchet surd. Când apăru camerista, doamna Wells îi porunci să aducă apă fierbinte de la bucătărie şi, după aceea, o farfurie cu gustări. Camerista nici nu se uită la Anna. Încântată că nu fusese băgată în seamă, aceasta răsuflă uşurată când femeia ieşi să ducă la îndeplinire ordinele stăpânei.

Când rămaseră singure din nou, Lydia Wells se întoarse spre Anna, îi zâmbi din nou şi se scuză, spunând că trebuia să plece.

— Am nişte întâlniri în oraş, de la care nu pot să lipsesc, însă vin înapoi la timp ca să luăm cina împreună. Poţi să-i ceri lui Lucy tot ce-ţi pofteşte inima, iar ea se va strădui din răsputeri să-ţi împlinească dorinţa. Stai în cadă cât de mult ai tu chef şi foloseşte orice îţi face cu ochiul de pe lavoar. Ţin din tot sufletul să te simţi *întru totul* ca acasă.

Anna Wetherell făcu exact aşa. Se spălă pe păr cu o loţiune de levănţică şi se spălă bine pe corp cu un săpun cumpărat de la magazin; şi rămase în cadă aproape un ceas. După ce se

îmbrăcă la loc – întorcându-şi ciorapii pe dos, ca să pară mai curaţi –, stătu multă vreme în faţa oglinzii, ca să-şi aranjeze părul. Pe lavoar erau câteva sticluţe de parfum: le mirosi pe toate, reveni la prima şi îşi puse un strop pe încheieturile mâinilor şi după urechi.

Camerista îi lăsase un dejun rece pe masa de sub fereastră, farfuria fiind acoperită cu un şervet. Anna trase şervetul la o parte şi văzu un munte de şuncă, foarte fin tăiată, o felie groasă de sufleu de mazăre, o brioşă unsă cu unt şi gem şi două ouă murate. Se aşeză, înşfacă tacâmurile şi tăbărî pe mâncare, care i se păru delicioasă după atâtea săptămâni de hrană insipidă la bordul vaporului.

După ce goli farfuria, se frământă câteva minute dacă s-o cheme pe cameristă să strângă masa: nu ştia cum era mai elegant – să sune sau să nu sune? În cele din urmă, decise să n-o cheme. Se ridică de la masă şi se duse la fereastră, unde trase perdelele şi, simţindu-se foarte mulţumită, rămase un timp uitându-se la strada circulată de dedesubt. Când ceasul bătu ora trei, auzi un zgomot de la parter: glasuri pe coridor, apoi paşi urcând scările, urmaţi de un ciocănit vioi la uşa.

Abia avu timp să se ridice, când uşa se deschise larg şi înăuntru intră un bărbat înalt şi foarte murdar, îmbrăcat cu nişte pantaloni galbeni de moleschin şi o scurtă decolorată. Când o văzu pe Anna, se opri brusc.

— O, spuse el. Îmi cer scuze.

— Bună ziua, spuse Anna.

— Eşti una dintre fetele Lydiei?

— Da.

— Eşti nouă pe-aici?

— Am sosit azi.

— La fel şi eu, spuse bărbatul.

Avea părul nisipiu şi o mutră cam ursuză.

— Bună ziua şi *ţie,* spuse el.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Bărbatul rânji.

— O să vedem, zise el. O caut pe cucoană. E pe-aici?

— Are nişte întâlniri în oraş.

— La ce oră se-ntoarce?

— A zis că la ora cinei, spuse Anna.

— Bun, tu ai vreo întâlnire până atunci?

— Nu, spuse Anna.

— Bun aşa, zise bărbatul Te deranjează să-mi acorzi următorul dans?

Anna nu ştia ce să spună.

— Nu cred că se cade să primesc musafiri când doamna Wells nu e acasă.

— *Doamna Wells,* repetă bărbatul râzând. Sună aproape respectabil când te exprimi aşa, adăugă el şi, întinzând mâna în spate, închise uşa. Crosbie e numele meu. Şi pe tine cum te cheamă?

— Domnişoara Anna Wetherell, zise ea tot mai alarmată.

Bărbatul se îndrepta deja spre bufet.

— Bei şi tu un strop, domnişoară Anna Wetherell?

— Nu, mulţumesc.

Luă sticla şi o înclină spre ea.

— Nu, fiindcă nu-ţi place să bei, sau nu, fiindcă faci pe delicata?

— Abia am sosit aici.

— Asta mi-ai mai spus deja, fetiţo, şi oricum nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu aş vrea să profit de ospitalitatea doamnei Wells, spuse Anna pe un ton cumva dezaprobator, ca şi cum ar fi vrut să-i dea de înţeles că nici el nu trebuia să facă acest lucru.

Crosbie scoase dopul de la sticlă, mirosi băutura şi puse dopul la loc.

— Oh, nu există ospitalitate, zise el punând sticla înapoi pe tavă şi alegând o alta. Vei fi taxată pentru orice lucru de care te atingi în camera asta, o să vezi tu, te jupoaie ca hoţii la drumul mare. Ţine minte ce-ţi spun.

— Nu, zise Anna. E achitat totul. Şi doamna Wells a fost extraordinar de primitoare. *Ea* a insistat să vin să stau aici.

Crosbie avea un aer amuzat.

— Zău? Sunteţi prietene bune, la cataramă? Cele mai bune prietene?

— Ne-am cunoscut pe chei în după-amiaza asta, spuse Anna încruntându-se.

— Absolut din întâmplare, presupun.

— Da. O tânără – domnişoara Mackay – nu a putut să vină

cu vaporul. Verişoara verişoarei doamnei Wells. Şi, fiindcă domnişoara Mackay n-a mai venit, doamna Wells m-a invitat pe mine în locul ei. Camera şi masa au fost achitate în avans.

— Oho, zise bărbatul umplându-şi un pahar cu băutură.

— Dumneavoastră tocmai v-aţi întors de pe terenurile miniere? spuse Anna, trăgând de timp.

— Da, zise bărbatul. Am fost departe, spre dealuri. Am ajuns aici azi-dimineaţă, adăugă el.

Bău din pahar şi răsuflă adânc, după care spuse:

— Nu, nu-i drept dacă nu-ţi spun. Ţi-a tras o cacealma.

— Cum adică?

— Ţi-a turnat un bluf.

— Nu ştiu ce-nseamnă, domnule Crosbie.

Zâmbi amuzat de confuzia ei, dar n-o corectă.

— Există întotdeauna o domnişoară Mackay, explică el. E o tromboneală de-a ei. Tu o crezi, mergi cu ea acasă şi, până să te dumireşti, te-a şi prins în cursă. Am dreptate? Ai păţit şi tu la fel. Ţi-a oferit o masă gustoasă şi o baie fierbinte, a fost toată numai lapte şi miere cu tine, iar tu ce-ai făcut pentru ea? O, spuse el mişcând dojenitor din deget, va fi *ceva*, îţi va cere să faci *ceva* pentru ea, domnişoară Anna Wetherell. Vei vedea, va veni şi momentul acela, spuse el, dar, sesizând îngrijorarea Annei, adăugă pe un ton mai blând: Iată un lucru pe care trebuie să-l înveţi. Nu există gesturi filantropice într-un oraş al căutătorilor de aur. Dacă ţie ţi se par *filantropice,* mai uită-te o dată şi te vei lămuri.

— Oh, spuse Anna.

Crosbie goli paharul şi îl puse jos.

— Vrei să bei ceva sau nu?

— Astăzi, nu, mulţumesc.

Bărbatul băgă mâna în buzunar şi scoase ceva de acolo. Ţinând pumnul strâns, îi spuse:

— Poţi să ghiceşti ce am aici?

— Nu.

— Haide. Încearcă să ghiceşti.

— O monedă.

— Mai grozav decât o monedă. Ghiceşte din nou.

— Nu ştiu, spuse ca panicată.

Desfăcând pumnul, Crosbie îi arătă un bulgăre de aur cam

de mărimea şi forma unei castane; râse văzând expresia ei, apoi îi aruncă bulgărele, pe care fata îl prinse între palme.

— Cu aurul ăsta, poţi să cumperi toate sticlele de pe tava asta, plus că îţi mai rămân încă multe lire, spuse bărbatul. E al tău dacă îmi ţii de urât până se întoarce cucoana. O să ai din ce să plăteşti datoriile alea când vor începe să se adune.

— N-am pus mâna niciodată pe o bucată de aur, spuse Anna sucind bulgărele pe toate părţile.

Era mai greu decât îşi imaginase ea că ar putea fi şi mult mai simplu. Părea să-şi piardă strălucirea în mâna ei.

— Vino-ncoace, spuse Crosbie.

Luă sticla de coniac, se aşeză pe canapea şi, bătând cu palma în perna de alături, o invită lângă el.

— Bea un pahar cu mine, fetiţo. Merg pe jos de două săptămâni, sunt mort de sete şi vreau să mă uit la ceva frumos. Vino aici. O să-ţi povestesc eu tot ce trebuie să ştii despre doamna Lydia Wells.

CRUCEA COSMICĂ

În care două verdicte sunt pronunţate, iar judecătorul corelează sentinţa cu crima.

Te Rau Tauwhare nu fusese invitat să depună mărturie în cele două procese. Urmărise şedinţele judecătoreşti din fundul sălii, cu o expresie sumbră pe faţă, stând cu spatele lipit de perete. Când judecătorul Kemp a anunţat suspendarea şedinţei pentru deliberare, dând ordin ca toţi martorii din acea zi să rămână în arest, Tauwhare a părăsit tribunalul odată cu ceilalţi. Afară, a văzut careta blindată care aştepta să-i transporte pe deţinuţi înapoi la închisoare, şi s-a dus să-l salute pe sergentul de serviciu, care stătea lângă vehicul.

— Salutare, domnule Tauwhare, spuse sergentul.

— Salut.

— Cum se descurcă prietenul dumitale Staines? Se distrează pe cinste acolo?

— Da, spuse Tauwhare.

— Am băgat şi eu capul înăuntru un pic. N-am auzit mare lucru. Grozav spectacol, nu?

— Foarte bun, spuse Tauwhare.

— Domn' Shepard a cam fost pus cu botul pe labe în dimineaţa asta,aşa-i?

— Da.

— Tare mi-ar fi plăcut şi mie să văd asta, zise sergentul.

Exact atunci, uşa din spate a tribunalului se deschise şi în prag apăru uşierul.

— Drake! strigă el.

— Da, să trăiţi, spuse sergentul luând poziţie de drepţi.

— Judecătorul vrea ca Francis Carver să fie condus la Seaview, spuse uşierul. Ordin special. Îl duci cu careta sus pe deal şi pe urmă vii imediat înapoi.

Drake se repezi să deschidă uşile caretei.

— Doar pe Carver?

— Doar pe Carver, spuse uşierul. Ai grijă să fii înapoi la timp pentru verdict. Te duci direct la Seaview şi vii direct aici,

s-a-nţeles?

— Da, să trăiţi.

— Hai, repejor – îl aduc acum.

Francis Carver a fost însoţit afară în curte, fiind urcat apoi în caretă. Avea mâinile prinse în cătuşe, la spate. În caretă, Drake a luat alte două cătuşe, pe care le avea prinse la centură, şi le-a folosit pentru a lega încheieturile mâinilor lui Carver, deja în cătuşe, de un belciug fixat pe peretele din spatele vizitiului.

— *Ăsta* nu se clinteşte de-aici, spuse el vesel, trăgând de belciug ca să demonstreze că avea dreptate. Sunt doi centimetri de fier gros între dumneata şi lume, domnule Carver. Huu! Dar ce-ai făcut de n-au avut încredere să te lase cu ceilalţi? Ultima oară când m-am uitat, erai unul dintre martori, ce naiba; iar acu, hopa, te-au şi băgat în fiare!

Carver nu spunea nimic.

— Un ceas, zise uşierul şi se întoarse în clădire.

Drake sări din caretă şi închise uşile.

— Hei, domnule Tauwhare, zise el în timp ce punea zăvorul. Ce zici, dai o tură cu mine până sus pe deal şi înapoi? O să fii înapoi exact la ţanc pentru verdict.

Tauwhare stătea în cumpănă.

— Ce zici, vii? insistă sergentul. E o zi frumoasă pentru o plimbare cu trăsurica – mai ales că la vale o să prindem viteză!

Tauwhare era indecis. Se holba la zăvorul fixat pe uşa caretei.

— Cum e, mergi?

— Nu, spuse Tauwhare în cele din urmă.

— Treaba dumitale, zise Drake ridicând din umeri.

Se cocoţă pe capra vizitiului, luă hăţurile şi dădu ghes cailor; duba se urni din loc, hurducăindu-se pe drum.

*

— Domnule Emery Staines. Te-ai declarat vinovat de falsificarea raportului financiar al minei de aur Aurora, cu scopul de a eluda plata părţilor cuvenite domnului Francis Carver, în valoare de cincizeci la sută din profitul net anual, şi pentru a eluda plata unei prime cuvenite lui John Long Quee, la o valoare nedezvăluită. Te-ai declarat vinovat de sustragerea prin furt a

unei mari cantităţi de aur brut, găsit de John Long Quee la mina Aurora, aur brut evaluat ulterior la suma de 4096 £. Ai recunoscut că ai furat acest aur de la Aurora şi că l-ai îngropat în Valea Arahura cu scopul de a-l ascunde. Te-ai declarat vinovat, de asemenea, de neglijarea îndatoririlor ce îţi reveneau, afirmând că ai fost în incapacitate de a-ţi îndeplini acele obligaţii, timp de două luni, din cauza consumului excesiv de opiu, pe o perioadă îndelungată de timp.

Judecătorul puse hârtiile deoparte şi îşi împreună mâinile.

— Domnule Staines, reluă el. Avocatul dumitale a reuşit foarte bine în această după-amiază să îl prezinte pe domnul Carver într-o lumină nefavorabilă. Cu toată această virtuozitate avocăţească, cert rămâne că provocarea de a încălca legea nu este o justificare de a încălca legea: părerea proastă pe care o ai despre domnul Carver nu îţi dă dreptul de a hotărî ceea ce acesta merită sau nu să i se întâmple.

Dumneata nu ai fost de faţă, nemijlocit, la agresarea domnişoarei Wetherell, la fel cum, se pare, nici vreo altă persoană nu a fost de faţă atunci; prin urmare, nu poţi şti, fără umbră de îndoială, dacă domnul Carver a fost, într-adevăr, agresorul, sau dacă, într-adevăr, agresiunea a avut loc. Desigur, pierderea oricărui copil este o tragedie, iar tragedia nu poate fi atenuată de circumstanţe; dar în judecarea delictului *dumitale,* domnule Staines, trebuie să lăsăm deoparte natura tragică a incidentului şi să îl vedem doar ca pe o provocare – o provocare *indirectă,* aş spune – pentru săvârşirea, cu sânge rece, a infracţiunilor de delapidare şi fraudă, ca mijloc de răzbunare. Da, ai avut motive de a nu-l putea suferi pe domnul Carver, de a-l detesta, chiar de a-l dispreţui; dar consider că enunţ un lucru foarte evident atunci când spun că ar fi trebuit să te adresezi cu nemulţumirile dumitale poliţiei din Hokitika, ceea ce ne-ar fi scutit pe toţi de multă bătaie de cap.

Este de lăudat faptul că te declari vinovat de învinuirile ce ţi s-au adus. Recunosc, de asemenea, că ai dat dovadă de politeţe şi modestie în răspunsurile dumitale din această dimineaţă. Toate acestea sugerează o atitudine de căinţă şi, totodată, deferentă faţă de decizia legii. Acuzaţiile care ţi s-au adus demonstrează totuşi o nesocotire egoistă a obligaţiilor contractuale, un temperament depravat şi labil, precum şi o

inadmisibilă neglijare a îndatoririlor, nu numai faţă de terenurile revendicate de dumneata în exploatare, ci şi faţă de semenii dumitale. Împins de părerea proastă pe care o aveai faţă de domnul Carver, oricât de justificată ar fi acea opinie, te-ai simţit îndreptăţit totuşi să iei legea în propriile-ţi mâini în mai multe ocazii şi în mai multe privinţe. Având în vedere toate aceste aspecte, socotesc că îţi va prinde foarte bine să laşi deoparte, pentru o vreme, aerele de filozof şi să înveţi să te pui şi în pielea altora.

Domnul Carver este acţionar la mina Aurora de nouă luni de zile. El şi-a îndeplinit obligaţiile contractuale faţă de dumneata şi a fost răsplătit prost. Emery Staines, prin prezenta te condamn la nouă luni de închisoare cu muncă silnică.

Pe chipul lui Staines nu se putea citi nimic.

— Da, domnule, spuse el.

Judecătorul se întoarse apoi spre Anna.

— Domnişoară Anna Wetherell, spuse ei. Ai declarat că eşti nevinovată în toate capetele de acuzare care ţi s-au adus, iar noi, într-un tribunal civilizat, suntem fideli principiului că orice persoană este nevinovată până la proba contrarie. Sunt conştient de faptul că defăimările rostite de domnul Moody la adresa comandantului Shepard sunt doar nişte defăimări; totuşi, au fost consemnate de această instanţă şi s-ar putea să producă efecte în viitor, depinzând de investigaţiile ce vor fi făcute în privinţa comandantului Shepard şi a altora. Între timp, nu consider că există suficiente probe pentru a dovedi vinovăţia dumitale. Eşti achitată de toate învinuirile. Vei fi eliberată din închisoare, decizia aplicându-se instantaneu. Sper că de-acum înainte vei continua pe calea dreaptă a sobrietăţii, a castităţii şi a celorlalte virtuţi demne de lumea civilizată; inutil să mai spun că nu doresc să te mai văd în acest tribunal vreodată, sub nicio învinuire, şi cu atât mai puţin o învinuire de ebrietate în public şi conduită necorespunzătoare. Am fost destul de clar?

— Da, domnule.

— Bun, conchise el întorcându-se deja spre banca avocaţilor. Şi acum, spuse el cu tărie, dar până să apuce să continue, din stradă se auziră ţipete, urmate de o trosnitură puternică şi de nechezaturile unor cai înspăimântaţi, apoi o bufnitură cumplită în uşa sălii de judecată, ca şi cum cineva s-ar

fi aruncat cu toată greutatea corpului în panoul de lemn.

— Ce se întâmplă? întrebă judecătorul încruntându-se.

Moody sărise în picioare: auzise ţipete de-afară şi un huruit groaznic.

— Careva să deschidă uşa! Vedeţi ce se întâmplă, spuse judecătorul.

Uşa se trânti de perete.

— Sergent Drake! exclamă judecătorul. Ce e?

— Carver! ţipă sergentul, cu ochii bulbucaţi de spaimă.

— Ce-i cu el?

— A *murit.*

— *Poftim*?

— Undeva pe traseu, până la Seaview, cineva a deschis pesemne uşile caretei, iar eu n-am observat. Mânam caii. Când am deschis uşile să-l dau jos, l-am găsit *mort,* acolo, în caretă!

Moody se răsuci valvârtej, aşteptându-se s-o vadă pe doamna Carver leşinată pe jos; dar nu se întâmplase aşa. Doamna Carver se uita la Drake, lividă la faţă. Rapid, Moody se uită la feţele celor din jurul ei. Toţi martorii fuseseră conduşi în arest pe timpul întreruperii şedinţei, inclusiv cei care depuseseră mărturie dimineaţă: niciunul dintre ei nu părăsise tribunalul. Shepard era acolo... şi Lauderback... şi Frost... şi Löwenthal, şi Clinch, şi Mannering, şi Quee, şi Nilssen, şi Pritchard, şi Balfour, şi Gascoigne, şi Devlin. Cine lipsea?

— E-aici, afară! ţipă Drake arătând cu braţul spre uşă. Cadavrul, am venit imediat înapoi, n-am putut... nu era...

Judecătorul ridică vocea deasupra vuietului general.

— Şi-a pus capăt zilelor?

— Nu, deloc, ţipă Drake înecându-se într-un hohot de plâns. Deloc!

Mulţimea începu să se îngrămădească prin uşă, pe lângă el.

— Sergent Drake, strigă judecătorul. Cum Dumnezeului a murit Francis Carver?

Drake fusese înghiţit de gloată; vocea lui se auzi deasupra celorlalţi:

— I-a spart cineva capul!

Judecătorul se făcuse stacojiu la faţă.

— *Cine?* întrebă el. *Cine i-a spart capul?*

— *Eu nu ştiu să vă spun!*

Din stradă se auzi un ţipăt cumplit, apoi strigăte din toate părţile; sala tribunalului se goli. Doamna Carver, privind cum ultimii oameni din sală se îmbulzeau afară pe uşă, ridică mâinile, acoperindu-şi gura cu palmele.

COMBUSTIE

În care doamna Wells capătă o impresie falsă, iar Francis Carver transmite veşti importante.

În timp ce Anna Wetherell se întreţinea cu „domnul Crosbie” la Casa marilor delicii, pe strada Cumberland, Lydia Wells se întreţinea şi ea cu alte persoane. Obiceiul ei era ca, după-amiaza, să se ducă la Hotelul Hawthorn de pe strada George, unde se instala cu almanahurile şi hărţile ei astrale într-un colţ din restaurant, oferindu-se să le ghicească destinul diverşilor căutători de aur şi călători proaspăt sosiţi în oraş. Singurul ei client în acea după-amiază fusese un tinerel cu păr auriu şi o şapcă de fetru, care, aflase ea, sosise şi el tot cu vaporul *Fortunate Wind.* Era un personaj volubil şi părea foarte încântat şi fascinat de talentul divinatoriu al doamnei Wells; o măgulea entuziasmul lui, determinând-o să fie generoasă în prezicerile ei. După ce i-a întocmit harta natală, stabilindu-i coordonatele trecutului şi ale prezentului, i-a prezis viitorul. De-acum, se apropia deja de ora patru.

Ridicând privirea, doamna Wells îl văzu pe Francis Carver venind spre ea prin restaurant.

— Edward, îi spuse ea tânărului cu păr auriu. Vrei să fii tu aşa de drăguţ şi să-l rogi pe chelner să-mi pună la pachet o plăcintă cu carne? Spune-i s-o treacă în contul meu. Vreau s-o iau acasă pentru cină.

Tânărul dădu curs rugăminţii ei.

— Tocmai am primit o veste bună, zise Carver când băiatul se îndepărtase deja.

— Ce anume?

— Vine Lauderback.

— A, zise Lydia Wells.

— O fi văzut, în sfârşite, recipisa de transport de la Danforth. Am aflat de la Billy Bruce că Lauderback şi-a cumpărat bilet de drum pentru *Active* cu plecare din portul Akaroa. Soseşte pe doisprezece mai şi trimite un mesaj, cerând ca barcul *Godspeed* să nu plece până la acea dată.

— Au mai rămas trei săptămâni.

— L-am prins, Greenway. Ca pe un peşte în năvod, l-am prins.

— Săracul domn Lauderback, spuse doamna Wells pe un ton stins.

— N-ar strica să treci pe la clubul naval săptămâna asta şi să le faci o ofertă băieţilor. Pe gratis, o noapte de barbut, sau poţi dubla câştigul la ruletă, ori o fată la fiecare învârtire a roţii. Orice, numai să-l tentezi pe Raxworthy să plece de pe corabie în noaptea aceea, ca să pot avea ocazia să-l prind pe Lauderback de unul singur.

— O să mă duc la club mâine dimineaţă, spuse doamna Wells, apucându-se să-şi strângă cărţile şi hărţile. Săracul domn Lauderback, spuse ea din nou.

— Şi-a făcut-o cu mâna lui, zise Carver urmărind-o atent.

— Da, aşa e; dar tu şi eu l-am împins de la spate.

— Nu trebuie să-ţi fie milă de un laş. Cu atât mai puţin de un laş care e plin de bani.

— Îl compătimesc.

— De ce? Din cauza bastardului? Mie mi-ar fi milă mai degrabă de bastard. Lauderback a avut noroc de la început până la sfârşit. I-au venit toate de-a gata.

— Aşa e, dar mie tot mi se pare că e de compătimit, spuse doamna Wells. Îi este aşa de ruşine, Francis. De Crosbie, de tatăl lui, de el însuşi. Nu pot să nu-mi fie milă de un om căruia îi este ruşine.

— Sper că Wells n-are de gând să apară pe nepusă masă, ce zici?

— Vorbeşti de parcă aş fi în relaţii apropiate cu el, se răţoi doamna Wells. Nu pot şti ce e-n capul lui. Şi în niciun caz nu-l pot controla la tot pasul.

— Cât a trecut de când a fost ultima oară în oraş?

— Au trecut luni bune.

— De obicei, îţi scrie înainte de a veni acasă?

— Doamne Sfinte, spuse doamna Wells. Nu, nu-mi scrie.

— Dar nu există vreo modalitate de a-l face să nu vină? N-ar fi recomandabil să dea nas în nas cu Lauderback în al nouălea ceas!

— O sticlă de băutură îl tentează indiferent de oră.

Carver rânji satisfăcut.

— Ce-ar fi să-i trimiţi cu poşta o ladă plină cu de toate? Sau să-i plăteşti consumaţia la cârciuma minerilor?

— Mda, ideea nu-i rea, să ştii.

Văzându-l pe tânăr întorcându-se de la bucătărie cu plăcinta împachetată în hârtie, se ridică de la masă.

— Trebuie să mă duc înapoi acum. Te caut mâine.

— Te-aştept, spuse Carver.

— Mulţumesc, Edward, îi zise doamna Wells băiatului, luând plăcinta. Şi la revedere. Aş putea să-ţi urez mult noroc, dar oricum ai suficient, nu-i aşa?

Băiatul râse.

Carver zâmbea şi el.

— Înţeleg că i-ai ghicit viitorul, da?

— O, da, spuse doamna Wells. Va deveni un om extraordinar de bogat.

— Zău? Ca toţi ceilalţi?

— Nu chiar ca toţi ceilalţi, spuse doamna Wells. *Nemaipomenit* de bogat, ţine minte. La revedere, Francis.

— Ne vedem curând, spuse Carver.

— La revedere, doamnă Wells, spuse tânărul.

Doamna ieşi foşnindu-şi fustele, iar cei doi bărbaţi rămaseră uitându-se în urma ei. Pe urmă, înclinând capul spre tânăr, Carver zise:

— Te cheamă Edward?

— De fapt, nu, spuse băiatul un pic ruşinat. Am ales să călătoresc incognito, cum s-ar spune. Tata îmi spunea mereu că, atunci când ai de-a face cu târfe şi cu ghicitoare, să nu-ţi dai niciodată numele adevărat.

— Pare logic, încuviinţă Carver.

— Nu ştiu cum e cu târfele, continuă tânărul. Mă mâhnesc profund când mă gândesc la tatăl meu, care umblă cu târfe, mi se face un fel de scârbă, din lealitate faţă de mama, presupun. Dar partea cu ghicitul viitorului îmi place. Mi s-a părut palpitant să folosesc un alt nume. Ca şi cum aş fi devenit invizibil. Sau m-aş fi dedublat, ca şi cum m-aş fi desfăcut în două personalităţi distincte.

Carver se uită lung la el, apoi, după câteva clipe, îi întinse mâna, prezentându-se:

— Numele meu este Francis Carver.
— Emery Staines, zise tânărul.

MERCUR APUNE

În care un străin soseşte pe plaja din Hokitika; comoara este porţionată; şi Walter Moody părăseşte, în cele din urmă, Hotelul Coroana.

Chiar şi în cel mai bun costum al lui, cu părul pieptănat şi pomădat, cu ghetele văcsuite şi cu batista parfumată, domnul Adrian Moody era cu mult mai puţin chipeş decât fiul său cel mic. Înfăţişarea lui vădea simptomele unui alcoolism înveterat – pungi sub ochi, nasul umflat, faţa permanent congestionată –, iar mişcările lui erau lipsite de graţie şi sacadate. Avea mersul ţeapăn şi poticnit; privirea lui era neliniştită şi circumspectă; mâinile, cu degetele îngălbenite de tutun, nu-şi găseau astâmpărul, fie dispărând în buzunare, fie trăgând nervos de reverele hainei.

Când a coborât din ambarcaţiunea care l-a adus de la vapor pe plajă, Moody senior şi-a îndreptat spatele, scuturându-şi mădularele amorţite şi înţepenite, apoi şi-a netezit costumul cu palmele. A dat instrucţiuni ca bagajul să fie transportat la un hotel de pe strada Coloniei, s-a salutat cu ofiţerul vamal, care venise să-şi facă datoria, le-a mulţumit morocănos vâslaşilor şi, în final, s-a pus în mişcare pe strada Revell, păşind rigid, cu mâinile la spate. A mers în lungul străzii până în capăt, pe o parte, şi a venit înapoi, pe cealaltă parte, uitându-se ursuz la fiecare vitrină de prăvălie pe lângă care trecea, scrutând atent figurile oamenilor care îi ieşeau în cale, dar fără să adreseze cuiva vreun zâmbet. De-acum, mulţimea care se adunase în faţa Tribunalului se risipise, iar careta blindată conţinând cadavrul lui Francis Carver se întorsese la Seaview; porţile duble erau închise şi ferecate. Moody senior abia dacă a aruncat o privire spre clădirea Tribunalului.

În cele din urmă, urcă treptele Oficiului Poştal din Hokitika şi, intrând, se aşeză la coadă, aşteptând să discute cu dirigentele poştei. Până să-i vină rândul la ghişeu, scoase din

portofel o foaie de hârtie şi o despături, cu o singură mână, sprijinind-o de piept.

— Vreau să trimit asta unui domn Walter Moody, spuse el când ajunse la ghişeu.

— Sigur că da, spuse dirigentele poştei. Ştiţi unde locuieşte?

În momentul acela, clopotele de la Capela metodistă bătură ora cinci.

— Tot ce ştiu este că a venit de câteva luni în Hokitika, spuse Moody senior.

— În oraş? Sau în defileu?

— În oraş.

— La hotel? Sau stă cu cortul?

— Cred că la hotel, dar n-aş putea să spun sigur. Walter Moody este numele persoanei.

— Amic cu dumneavoastră, da?

— E fiul meu.

— O să pun un băiat să îl caute, iar după ce îl găseşte o să vă spun care au fost costurile, zise dirigintele poştei, notând numele pe hârtie. Trebuie să lăsaţi un şiling garanţie, dar dacă îl găsim până mâine, o să vă rambursăm, probabil, şase penny.

— E-n regulă.

— Ce preferaţi – plic sau sigiliu?

— Un plic, spuse Moody, dar mai staţi un pic: vreau să mai citesc o dată scrisoarea.

— Treceţi la o parte, atunci, şi veniţi înapoi când sunteţi gata. Ghişeul se închide într-o jumătate de oră.

Adrian Moody se trase la o parte, puse scrisoarea pe tejghea, netezind-o frumos, apoi o împinse cu degetul mai spre lumină.

Hokitika, 27 aprilie 1866

Walter,

Te implor să citeşti această scrisoare până la capăt şi să mă judeci abia după aceea. Dacă te uiţi la ştampila poştei, vei vedea că mă aflu în Hokitika, la fel ca tine. Urmează să mă cazez la HOTELUL TEMPERANŢEI, pe strada Coloniei, o adresă

care negreşit te va surprinde. Mă ştii, dintotdeauna, epicurian din fire. Acum, am devenit şi stoic. Am jurat să nu mai pun niciodată în gură vreo picătură de băutură, iar de atunci nu mi-am încălcat niciodată legământul. În spiritul acestei profunde căinţe, voi relata pe scurt toate bunele intenţii pe care înrobirea mea la jugul băuturii le-a zădărnicit, şi chiar le-a pervertit, în ultimii ani.

Am părăsit Insulele Britanice din cauza datoriilor, şi doar a datoriilor. Frederick, fratele tău, avea un cunoscut pe terenurile miniere din Lawrence, în Otago, şi din relatările acestuia prospecţiunile mergeau foarte bine; Frederick s-a decis să plece acolo. Tu erai la Roma şi intenţionai să rămâi peste iarnă pe continent. M-am hotărât să întreprind voiajul în secret, sperând că aş fi putut să mă îmbogăţesc acolo şi să revin acasă înainte de sfârşitul anului. Mărturisesc că am avut un motiv ruşinos de a lua această decizie, ştiut fiind că erau câţiva indivizi în Londra şi, de asemenea, în Liverpool, pe care îmi doream foarte mult să-i evit. Înainte să plec, am pus deoparte o sumă de 20£ pentru soţia mea – erau ultimele mele economii. Mult mai târziu, am aflat că această rentă nu a ajuns la destinaţie: a fost furată, şi asta chiar de către omul care ar fi trebuit să i-o înmâneze (escrocul de PIERS HOWLAND, înghiţi-l-ar ruşinea şi focurile iadului). Când am aflat acest lucru, eram deja în Otago, în celălalt capăt al lumii; în plus, nu puteam lua legătura acasă, fără riscul de a fi urmărit de poliţie, ba chiar condamnat la închisoare, din cauza unor delicte nepedepsite şi a unor datorii neachitate. Nu am făcut nimic, aşadar, deşi se putea spune că îmi abandonasem soţia fără a-i asigura vreun mijloc de subzistenţă. M-am rugat la Dumnezeu să mă ierte şi am continuat să caut aur cu Frederick pe terenurile miniere.

În primul an în Otago, venitul pe care l-am scos abia ne-a ajuns să trăim de pe o zi pe alta. Lumea spune că oamenii de familie bună nu prea au noroc ca băieşi, din cauză că nu sunt învăţaţi să suporte lipsurile, spre deosebire de indivizii din clasele de jos. Lucrul acesta era cu siguranţă valabil în cazul nostru. Dar noi ne-am căznit din răsputeri, deşi adesea ne dobora deznădejdea. Am perseverat totuşi, iar acum şapte luni fratele tău a descoperit un bulgăre de aur de mărimea unei cutii cu tutun de prizat, între doi bolovani, în cotul unui pârâu. Cu

ajutorul acestui bulgăre de aur, am început, în cele din urmă, să ne îmbogăţim.

Ai putea întreba, pe drept cuvânt, de ce nu am trimis aurul acasă, cu scuzele şi binecuvântările noastre. Frederick, fratele tău, insista de multă vreme să îţi scriem. Mă îndemnase să iau legătura cu soţia mea, ba chiar să o invit să vină aici, dar eu m-am împotrivit. M-am împotrivit şi rugăminţilor lui de a mă lăsa de băutură şi de a mă dezbăra de năravurile diavolului. Ne-am certat de nenumărate ori din aceste cauze şi, la sfârşit, ne-am despărţit supăraţi. Cu regret, trebuie să spun că nu ştiu unde este Frederick acum.

Walter, tu ai fost întotdeauna învăţatul familiei. Mi-este ruşine de multe lucruri din viaţa mea, dar niciodată nu mi-a fost ruşine cu tine. Când am jurat să duc o viaţă de cumpătare, am stat de vorbă cu mine însumi. Mi-am dat seama că eram un om plin de slăbiciuni şi laşitate, căzând pradă cu uşurinţă viciilor şi păcatelor de tot felul. Dar sunt mândru că fiii mei nu au luat de la mine depravarea şi desfrânarea firii. Este o bucurie amară pentru un tată să spună despre fiul lui: „Acest bărbat este un om mai bun decât mine.” Te asigur că am trăit această amară bucurie de două ori.

Nu pot acum decât să te implor să mă ierţi, aşa cum trebuie să-l implor şi pe Frederick să mă ierte, şi să îţi promit că următoarea noastră întâlnire, dacă vei vrea să mi-o acorzi, se va desfăşura „pe uscat”. Îţi doresc mult noroc, Walter. Fii sigur că am stat de vorbă cu mine însumi şi că îţi scriu aceste rânduri ca om care nu mai bea deloc. Fii sigur, de asemenea, că fie chiar şi cel mai scurt răspuns de la tine ar umple de o imensă bucurie inima

Tatălui tău,
ADRIAN MOODY

Citi scrisoarea de două ori, de la cap la coadă, apoi o îndoi, o puse în plic, pe care scrise mare numele fiului său. Îi tremura mâna când puse la loc peniţa.

*

— Un domn Frost, pentru domnul Staines.

— Trimite-l înăuntru, spuse Devlin.

Charlie Frost avea o hârtie în mână.

— Cheltuielile, spuse el, scuzându-se parcă.

— Ia loc, zise Devlin.

— Care sunt pagubele, domnule Frost? zise Staines, care părea foarte obosit.

— Destul de mari, din păcate, zise Frost trăgându-şi un scaun. Judecătorul Kemp a hotărât că dividendele lui Francis Carver, în valoare de două mii patruzeci şi opt de lire sterline, trebuie să fie onorate. Există o condiţie – Clubul Garrity urmează să fie despăgubit în totalitate pentru suma plătită în contul epavei *Godspeed* dar restul va merge la doamna Carver, în calitate de văduvă a lui Carver.

— Ea cum se simte? întrebă Devlin.

— Este sub sedative, răspunse Frost. Doctorul Gillies şi domnul Pritchard au grijă de ea, din câte ştiu; când am văzut-o eu ultima oară, o conduceau înapoi la Norocul Drumeţului, explică funcţionarul, după care se întoarse din nou spre Staines, punând hârtia pe masă. Vrei să enumăr cheltuielile, pe scurt?

— Da.

— Ca parte găsită vinovată în proces, vei suporta toate cheltuielile judiciare, inclusiv cele cuvenite domnului Fellowes pentru ultimele luni şi, de asemenea, comisionul domnului Nilssen, investit ulterior în penitenciarul de la Seaview. Aşa cum îţi aminteşti, probabil, judecătorul a stabilit că, fiind vorba despre o donaţie caritabilă, această plată nu va fi revocată. În total, aceste cheltuieli se ridică la un pic peste cinci sute de lire sterline.

— Înjumătăţit, şi înjumătăţit din nou, spuse Staines.

— Da; vei constata că, în materie de cheltuieli judiciare, se întâmplă îndeobşte aşa. Mai avem încă. Ai fost dat în judecată pentru pagube suferite de către nenumăraţi băieşi, atât în Kaniere, cât şi în Defileul Hokitika. Nu am suma exactă, deocamdată, dar presupun că va fi ceva la nivelul câtorva zeci sau chiar sute de lire, poate.

— Asta e tot?

— La capitolul cheltuieli oficiale, da, spuse Frost. Mai sunt câteva chestiuni neoficiale de discutat, totuşi. Avem timp acum?

— Avem timp acum? îl întrebă Staines pe Devlin.

— Da, dar până ajunge careta aici, zise Devlin.

— Voi fi expeditiv, spuse Frost. După cum ştii, probabil, aurul scos din rochia portocalie a Annei se află încă ascuns sub patul domnului Gascoigne. Anna are o datorie de aproximativ o sută douăzeci de lire la domnul Mannering şi ea s-a gândit să achite această sumă din aurul extras din rochia portocalie. M-am gândit însă că *dumneata* ai vrea poate să preiei datoria ei faţă de domnul Mannering şi să dai dispoziţie ca domnul Mannering să primească aceşti bani din partea ce îţi revine dumitale din comoară, incluzând suma pe lista cheltuielilor. În felul acesta, înţelegi, Anna va avea din ce să trăiască în lunile cât vei rămâne la închisoare.

— Bun, spuse Staines. Fă aşa. Exact cum ai spus.

Frost îşi notă acest lucru.

— A doua chestiune, spuse el, este prima cuvenită domnului Quee. Trebuie să păstrăm aparenţele, susţinând în continuare că aurul a provenit de la Aurora, înţelegi, şi este ştiut că orice individ care descoperă o comoară în aur merită o recompensă.

— Sigur că da, zise Staines. O primă.

— Am aflat, continuă Frost, că domnul Quee este dornic să se întoarcă în China, în momentul în care expiră obligaţiile lui contractuale faţă de Companie; mai mult, domnul Quee vrea să se întoarcă în China având în buzunar o sumă de exact şapte sute şaizeci şi opt de şilingi. Potrivit domnului Mannering, domnul Quee şi-a fixat demult în minte această cifră. Cred că are o semnificaţie personală sau spirituală pentru el.

În mod obişnuit, această ciudăţenie l-ar fi amuzat enorm pe Emery Staines, dar acum nici măcar nu zâmbi. Devlin spuse însă:

— Şapte sute şaizeci şi opt de şilingi?

— Da, zise Frost.

— Cât de scrupulos, spuse Devlin. Dar ce înseamnă, ai idee?

— Din păcate, nu, spuse Frost. Dar dacă aş putea să fac o sugestie, adăugă el întorcându-se spre Staines, prima în bani pe care o va primi acum s-ar cădea să-i permită să-şi realizeze această năzuinţă.

— Cât vine în lire?

— Treizeci şi opt de lire şi opt şilingi, spuse Frost. Aproximativ unu la sută din patru mii, iar unu la sută este un procent rezonabil pentru o primă de muncă pe un teren aurifer, mai ales având în vedere că domnul Quee este chinez. Ca un gest de bună-credinţă, poţi eventual să îi achiţi datoriile contractuale faţă de Companie, ajutându-l astfel să plece acasă mai repede.

Staines scutură din cap.

— Niciodată nu m-am gândit la el, nu-i aşa?

— La cine? întrebă Frost.

— La domnul Quee, răspunse Staines. Pur şi simplu, nu m-am gândit niciodată la el.

— Oricum, ne-a făcut o mare favoare în această după-amiază păstrând secretul nostru, şi acum avem prilejul să-i facem şi noi o favoare, drept răsplată. Am vorbit deja cu domnul Mannering. Este de acord să încheie contractul domnului Quee înainte de termen, iar la rugămintea mea a evaluat costurile aferente. Dacă îi acorzi domnului Quee o primă de şaizeci şi patru de lire, toate cheltuielile vor putea fi acoperite corespunzător.

Ridicând umărul spre obraz, Staines oftă.

— Da, sigur, zise el. În regulă.

— Acum, a treia chestiune financiară, spuse Frost tuşind uşor. Când am descoperit iniţial... ăăă... comoara, atunci în ianuarie, domnul Clinch mi-a dat treizeci de lire, cadou. Din păcate, am cheltuit aceşti bani şi nu am posibilitatea să înapoiez nici măcar un *penny* din ei. Mă întreb dacă aş putea apela la generozitatea dumitale, incluzând aceste treizeci de lire pe lista cheltuielilor bancare, rosti el foarte repede, după care adăugă: Ca un împrumut, desigur. Îl voi rambursa până când vei ieşi din închisoare.

— A venit careta, spuse Devlin ridicându-se.

— E foarte bine aşa, îi spuse Staines lui Frost. Rezolvă problema exact cum ai spus. Nu contează.

Frost răsuflă uşurat.

— Îţi mulţumesc din suflet, domnule Staines, spuse el uitându-se cum Devlin îl conducea pe Staines spre ieşirea din celulă.

Când ajunseră la uşă, mai spuse, ridicând un pic vocea:

— Mâine dimineaţă, la prima oră, voi trimite o chitanţă pentru această sumă.

*

Când clopotele de la capelă băteau ora şapte, Walter Moody termina de aşezat hainele fine în cufăr; a închis capacul şi a fixat ferm încuietoarea. Ridicându-se, a verificat dacă era bine încheiat la şliţ – purta nişte pantaloni galbeni de moleschin –, a strâns centura mai fix, şi-a aranjat baticul roşu înnodat la gât şi, în final, şi-a pus scurta de postav, lungă aproape până la genunchi, şi o pălărie groasă, cu calotă moale şi boruri largi. Astfel îmbrăcat, şi-a aruncat pe umăr bocceaua de drum şi a ieşit din cameră, scoţând cheia din broască.

Pe durata absenţei lui, cufărul avea să fie păstrat la Depozitul Clark de pe Gibson Quay, unde urma să fie direcţionată şi eventuala corespondenţă pe numele lui. Pentru a acoperi costurile aferente transportului şi depozitării, a lăsat trei şilingi de argint la recepţia Hotelului Coroana, împreună cu cheia de la cameră. A strecurat un al patrulea şiling în mâna slujnicei de la hotel, strângându-i mânuţa galbenă între palmele lui, şi i-a mulţumit foarte călduros pentru ospitalitatea şi grija cu care îl înconjurase în cele trei luni de sejur acolo. Plecând de la Coroana, a cotit pe cărarea îngustă care ducea spre plajă şi, imediat, a început să meargă spre nord, cu bocceaua zdrăngănindu-i pe spinare şi cu cortul făcut sul săltându-i pe şale, la fiecare pas.

Nu se îndepărtase mai mult de trei kilometri de Hokitika când a observat că în spatele lui, la o distanţă de vreo zece paşi, venea încă un bărbat, îmbrăcat la fel în costumaţia tipică a căutătorului de aur; Moody aruncă o privire peste umăr, şi amândoi se salutară mişcând din cap.

— Ziua bună, spuse bărbatul. Mergi spre nord?

— Da.

— Ai pornit spre plaje, nu? Către Charleston?

— Aşa sper. Avem cumva aceeaşi destinaţie?

— S-ar părea că da, zise celălalt. Te deranjează dacă mergem împreună?

— Nicidecum, spuse Moody. Mă bucur de companie. Walter Moody e numele meu. Walter.

— Paddy Ryan, spuse celălalt. Ai accent de scoţian, Walter Moody.

— Nu pot să neg, zise Moody.

— N-am avut niciodată necazuri cu vreun scoţian.

— Iar eu nu m-am certat niciodată cu vreun irlandez.

— Eşti unic, înseamnă, zise Paddy Ryan rânjind cu gura până la urechi. Dar e adevărat: eu n-am avut niciodată necazuri cu vreun scoţian.

— Mă bucur foarte mult.

Un timp, îşi văzură de drum în tăcere.

— Cred că suntem amândoi foarte departe de casă, spuse Paddy Ryan la un moment dat.

— Eu sunt foarte departe de locul unde m-am născut, zise Moody privind peste valuri spre largul mării.

— Mda, zise Paddy Ryan. Dacă acasă nu poate fi locul de unde eşti, atunci acasă este locul unde ajungi.

— Bun mottoul, spuse Moody.

Paddy Ryan mişcă încântat din cap.

— Walter, îţi propui să rămâi în această ţară după ce găseşti ceva aur şi prinzi cheag?

— Presupun că norocul va decide răspunsul la această întrebare în locul meu.

— Ţi s-ar părea un noroc să rămâi aici sau să trebuiască să pleci?

— Mi s-ar părea un noroc să pot alege, spuse Moody mirându-se de el însuşi, fiindcă nu acesta era răspunsul pe care l-ar fi dat cu trei luni în urmă.

Paddy Ryan se uită pieziş la el.

— Ce-ai zice să ne împărtăşim poveştile? Ca să ni se pară drumul mai scurt.

— Poveştile noastre? Adică povestea vieţii noastre?

— Da... sau poveştile pe care le-ai auzit, sau ce vrei tu.

— În regulă, spuse Moody un pic crispat. Începi tu primul sau eu?

— Începe tu primul, zise Paddy Ryan. Spune-ne o poveste, deapăn-o frumos, să uităm că ne dor picioarele şi că avem cale lungă de mers.

Moody tăcu un timp, întrebându-se cum să înceapă.

— Încerc să optez între adevăr şi adevărul cu orice preţ, spuse el. Din păcate, povestea mea este de aşa natură, încât nu pot să le fac faţă amândurora simultan.

— Hei, lasă adevărul, spus Paddy Ryan. Cine a pomenit de adevăr aici? Eşti un om liber în această ţară, Walter Moody. Poţi să-mi torni ce basne ţi-or trece ţie prin minte, iar dacă ţii firul păţaniilor până ajungem la răspântia spre Kumara, eu o să mă declar mulţumit de o poveste atât de minunată.

SOARELE ŞI LUNA ÎN CONJUNCŢIE (LUNĂ NOUĂ)

În care doamna Wells face două descoperiri foarte interesante.

Când Lydia Wells a ajuns înapoi la Casa marilor delicii, un pic după ora şapte, a aflat de la cameristă că Anna Wetherell avusese un musafir în lipsa ei: domnul Crosbie Wells, care revenise pe neaşteptate, după multe luni în care fusese plecat pe dealurile din Otago. Domnul Wells avea o întâlnire pe strada George, în acea seară, i-a raportat slujnica, însă la plecare anunţase că se va întoarce, cu siguranţă, a doua zi dimineaţă, în speranţa să poată avea o întrevedere cu soţia lui.

Doamna Wells a căzut pe gânduri auzind aceste noutăţi.

— Lucy, cât timp ziceai că a stat aici?

— Două ore, coniţă.

— Mai exact?

— De la trei până la cinci.

— Şi domnişoara Wetherell...?

— Eu n-am deranjat-o, spuse Lucy. N-a sunat după ce el a plecat, iar eu nu m-am dus peste ei cât el a fost aici.

— Bravo, ai făcut bine, spuse doamna Wells. Acum, dacă Crosbie apare mâine şi dacă, din cine ştie ce motiv, eu nu sunt aici, îl conduci în camera domnişoarei Wetherell.

— Da, coniţă.

— Şi te rog să dai o comandă la prăvălia de vinuri şi spirtoase, la prima oră mâine dimineaţă. O ladă cu diverse sortimente cred că ne aranjează perfect.

— Da, coniţă.

— Uite o plăcintă pentru cină. Încălzeşte-o bine şi adu-o sus. Vom mânca la opt, cred.

— Prea bine, coniţă.

Lydia Wells îşi aranjă almanahurile şi hărţile astrale în braţe, aruncă o privire în oglinda de pe hol, ca să se convingă că lăsa impresia pe care o voia ea, apoi urcă scara, ciocăni vioi la camera Annei şi deschise uşa fără să aştepte să fie poftită înăuntru.

— Aşa-i că e mult mai bine acum, după ce ai mâncat, ai făcut baie şi te simţi curată? spuse ea în loc de salut.

Anna era aşezată la fereastră. Sări în picioare când doamna Wells intră în cameră şi, înroşindu-se toată, spuse:

— Da, doamnă, e mult mai bine. Sunteţi prea bună cu mine.

— Nu există niciodată îndeajuns de multă bunătate, declară doamna Wells punându-şi cărţile pe masa de lângă sofa.

Aruncă repede o privire spre bufet, făcând în minte un inventar al sticlelor, după care se întoarse cu faţa spre Anna şi zâmbi.

— Ce bine ne vom distra în seara asta! Îţi voi întocmi harta natală. Anna încuviinţă din cap. Dar era încă foarte roşie la faţă.

— De fiecare dată când fac cunoştinţă cu cineva, îi întocmesc harta natală, continuă doamna Wells. O să ne distrăm de minune când vom afla ce îţi rezervă ţie viitorul. Şi am adus pentru cină o plăcintă cu carne: cea mai bună din tot ce se găseşte în Dunedin. Te bucuri?

— Mă bucur foarte mult, spuse Anna băgând privirea în pământ. Doamna Wells nu părea să fi remarcat stânjeneala Annei.

— Şi-acum, spuse Lydia aşezându-se pe sofa şi trăgând spre ea cea mai mare dintre cărţi. Care este data naşterii tale, draga mea?

Anna îi spuse.

Doamna Wells se trase înapoi, ducându-şi mâna la inimă:

— Nu! exclamă ea.

— Ce e?

— Teribil, cât de ciudat!

— Ce e ciudat? spuse Anna înspăimântată.

— Eşti născută în aceeaşi zi cu un tânăr căruia tocmai...

Dar Lydia Wells nu duse fraza până la capăt. Apoi spuse numaidecât:

— Câţi ani ai, domnişoară Wetherell?

— Douăzeci şi unu.

— Douăzeci şi unu! Şi te-ai născut la Sydney?

— Da, doamnă.

— Chiar în oraş?

— Da.

Lydia Wells se minuna din ce în ce mai mult.

— Nu ştii cumva exact ora la care te-ai născut?

— Cred că m-am născut noaptea, spuse Anna îmbujorându-se din nou. Aşa zice mama. Dar nu ştiu exact la ce oră.

— Este uluitor! strigă doamna Wells. Simt uimită! Este exact aceeaşi dată de naştere. Poate chiar sub acelaşi cer!

— Nu înţeleg, zise Anna.

Vorbind în şoaptă, aproape conspirativ, Lydia Wells îi explică. Ea, în fiecare după-amiază, se ducea la un hotel de pe strada George, unde la un tarif modic, le făcea horoscopul celor doritori să li se prezică viitorul. Majoritatea clienţilor ei era formată din tineri veniţi să caute aur. În acea după-amiază, în timp ce Anna savura o baie caldă, ea îi prezisese destinul unui tânăr de acest fel. Solicitantul (aşa l-a denumit ca) avea *de asemenea* douăzeci şi unu de ani şi se născuse *de asemenea* la Sydney exact în aceeaşi zi cu Anna!

Anna nu-şi putea explica euforia doamnei Wells.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Ce înseamnă asta?! repetă Lydia Wells, continuând apoi în şoaptă. Înseamnă că s-ar putea să împărţi acelaşi destin cu un suflet pereche, domnişoară Wetherell!

— O, zise Anna.

— S-ar putea să ai un suflet pereche astral, al cărui drum prin viaţă îl oglindeşte perfect pe al tău!

Anna nu era impresionată de acest lucru, aşa cum sperase poate doamna Wells.

— O, zise ea din nou.

— Este un fenomen foarte rar, spuse doamna Wells.

— Dar eu am avut un văr care avea aceeaşi dată de naştere ca mine, şi nu avem cum să împărţim acelaşi destin, fiindcă el a murit, spuse Anna.

— Nu este de ajuns să fii născut în aceeaşi zi cu cineva, spuse doamna Wells. Trebuie să fii născut exact în acelaşi *minut* şi exact pe aceeaşi latitudine şi longitudine: adică sub exact acelaşi cer. Doar atunci hărţile voastre natale pot fi identice. Chiar şi gemenii, înţelegi, se nasc la câteva minute distanţă, iar în acel interval, poziţia constelaţiilor pe cer s-a schimbat un pic, iar horoscopul fiecăruia s-a modificat.

— Eu nu ştiu exact în ce minut m-am născut, spuse Anna

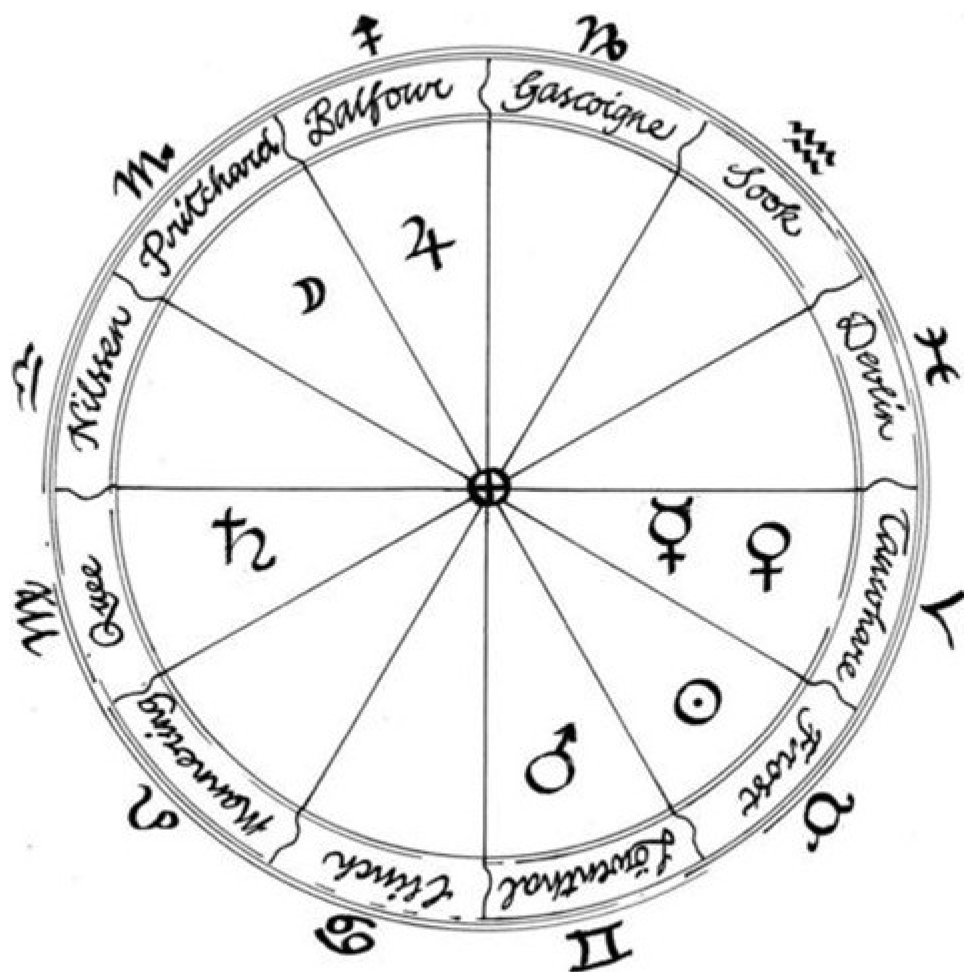
încruntându-se.
— Nici el nu ştia, spuse doamna Wells. Dar pot paria pe toţi banii mei că horoscopul vostru este identic – fiindcă ştim deja că voi doi aveţi ceva în comun.
— Ce anume?
— *Pe mine*, spuse doamna Wells pe un ton triumfător. În data de douăzeci şi şapte aprilie 1865, amândoi aţi sosit la Dunedin şi amândurora doamna Crosbie Wells v-a întocmit harta natală.
Anna duse mâna la gât.
— Cum? şopti ea. Doamna... cum?
Lydia Wells continuă cu acelaşi entuziasm.
— Există şi alte corespondenţe! El călătorea singur, la fel ca tine, şi a ajuns în această dimineaţă, la fel ca tine. Poate şi el şi-a găsit întâmplător un prieten, exact cum ţi-ai găsit şi tu în persoana mea!
Anna arăta de parcă îi venea să verse.
— Edward e numele lui. Edward Sullivan. Oh, ce rău îmi pare că nu l-am adus aici cu mine, ce rău îmi pare că n-am ştiut toate astea atunci. Tu nu *arzi* de nerăbdare să îl cunoşti?
— Ba da, doamnă, şopti ea.
— Este ceva extraordinar, spuse Lydia Wells uitându-se lung la ea. Este de-a dreptul extraordinar. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar fi ca voi doi să vă întâlniţi vreodată.

PARTEA A CINCEA

GREUTATE ŞI PROFIT

12 MAI 1865

45° 52’ 0” SUD 170° 30’ 0”

ARGINT

În care Crosbie Wells are o rugăminte; Lydia Wells este imprudentă; şi Anna Wetherell este martoră la o scenă destul de urâtă.

Chinurile sufleteşti prin care a trecut Anna Wetherell atunci când a aflat că bărbatul căruia îi ţinuse companie în după-amiaza sosirii ei la Dunedin fusese, de fapt, stăpânul casei, nu au făcut decât să se intensifice în săptămânile care au urmat. Crosbie Wells era acum instalat în dormitorul din spate al clădirii de la numărul 35, pe strada Cumberland, şi drept urmare se vedea cu el în fiecare zi.

Anna Wetherell era permanent timorată de impresia pe care o crea ca persoană şi, ca o consecinţă a acestei persistente nesiguranţe, părerea ei despre sine era atât de vulnerabilă, încât adesea o împingea la fantezii improbabile. Avea inconsolabilul sentiment că ar exista o trăsătură cumva vizibilă a caracterului ei, pe care ea nu o putea vedea, iar această anxietate nu putea fi domolită prin persuasiune, dovezi sau complimente. Era sigură, când purta o conversaţie, că interlocutorii trăgeau concluzii nemărturisite despre ea, opinii care erau deopotrivă critice şi întru totul adecvate, iar din cauză că ruşinea pe care o simţea faţă de această critică imaginară era foarte reală, se străduia cu atât mai mult să intre în graţiile celor pe care îi întâlnea, deşi chiar şi în aceste strădanii era convinsă că intenţiile ei erau mai mult decât vizibile.

Crezându-se unanim criticată, Anna ar fi fost foarte surprinsă să afle că impresiile pe care alţii şi le formau despre ea nu erau nicidecum unanime. Simplitatea frustă cu care vorbea îndeobşte le sugera unora că dispunea de un număr alarmant de mare de opinii personale, a căror enunţare făţişă nu era nicidecum tipică persoanelor de sex feminin; pentru alţii, stilul ei de a vorbi era absolut natural şi dezinvolt. Tot la fel, unii puneau tendinţa ei de a miji ochii la lumea din jur pe seama unui sentiment de teamă, iar alţii pe seama unei firi calculate. Pentru Crosbie Wells, Anna era, pur şi simplu, doar drăgălaşă: îl

amuzau teribil stările ei de stânjeneală, atât de frecvente, şi îi spusese nu o dată acest lucru.

— Te-ai descurca de minune într-o colonie, fetiţo dragă, zicea el. Tu eşti ca un suflu de aer proaspăt, pur şi neîntinat. Nimic nu poate fi mai groaznic decât o femeie care are răspuns la toate. Nimic nu poate fi mai groaznic decât o femeie care nu ştie să mai roşească.

Lydia Wells – o femeie care avea răspuns la toate şi care arareori mai roşea – nu prea mai fusese văzută în casa de la numărul 35, pe strada Cumberland, de când soţul ei se întorsese pe neaşteptate. Pleca dimineaţa şi, adesea, nu se întorcea până pe înserate, când tripoul se deschidea pentru clienţi. Wells, în absenţa ei, stătea mai tot timpul în budoarul de la primul etaj, unde carafele de pe bufet erau reumplute zilnic. Băutura îl îmbuna. Annei îi plăcea de el cel mai mult după-amiaza târziu, când după trei sau patru pahare de whisky căpăta un aer gânditor, dar nu chiar trist.

Se părea că Wells nu avea niciun chef să se mai întoarcă pe terenurile aurifere de la Dunstan. Anna a aflat că Wells descoperise cu un an înainte un filon de aur de o valoare semnificativă, iar acum intenţiona să folosească acea avere, luând în calcul diferite investiţii, atât în Dunedin, cât şi în alte părţi. De aceea, petrecea mult timp puricând ziarele locale, comparând preţurile pentru aur şi ţinând evidenţa fluctuaţiilor diferitelor capitaluri.

— Ce ţi-ar plăcea mai mult să am, o fermă de oi sau o fabrică de cherestea, domnişoară Wetherell? întreba el şi apoi râdea cu poftă când o vedea cum se îmbujora toată.

Anna nu ştia dacă doamna Wells înţelegea stânjeneala ei sau motivul acestui sentiment de profundă jenă. Amfitrioana ei era la fel de afectuoasă şi la fel de complice în felul de a vorbi cu ea, ca în prima seară când se cunoscuseră; însă Anna avea senzaţia că atitudinea doamnei Wells căpătase un aer mai distant, ca şi cum protectoarea ei s-ar fi pregătit pentru o inevitabilă ruptură în relaţiile lor. Cu soţul ei, era la fel de distantă. Când Wells spunea ceva, ea se uita pur şi simplu la el fără să zâmbească, apoi schimba subiectul conversaţiei. Anna suferea cumplit din cauza acestor subtile indicii de nemulţumire şi se străduia din răsputeri să reintre în graţiile stăpânei ei.

De-acum, ştia prea bine că i se trăsese o „cacealma”, cum se exprimase Crosbie Wells, însă energia pe care ar fi putut să o canalizeze pentru a o înfrunta pe doamna Wells pe tema fictivei Elizabeth Mackay (care nu a mai fost pomenită niciodată de atunci) fusese îndreptată, în schimb, spre regrete şi remuşcări amare, dublate de convingerea că doar ea ar putea aduce necesara reparaţie morală pentru ceea ce făcuseră ea şi Crosbie Wells.

Lucrurile care se petreceau în Casa marilor delicii îi fuseseră dezvăluite Annei cu binişorul şi treptat. Doamna Wells îi arătase salonul de la parter chiar de a doua zi dimineaţa, iar Annei îi plăcuse foarte mult ce văzuse acolo: separeurile cu tapiţerie de catifea, sticlele verzi din spatele barului, mesele pentru jocuri de cărţi, ruleta, micul confesional cu uşi batante scunde, unde doamna Wells ghicea uneori viitorul, contra cost. La lumina zilei, încăperea semăna cumva cu o sală de muzeu, unde publicul nu avea acces: firicelele de praf, plutind în conurile de lumină proiectate prin ferestrele înalte, creau un tablou vetust şi spectaculos. Anna era impresionată. Îmbiată de amfitrioana ei, a urcat pe podium şi a învârtit ruleta, urmărind cum acul de cauciuc se deplasa, *clac, clac, clac*, spre jackpot, ca apoi, cu un *clac* final, să cadă dincolo de râvnita ţintă.

Doamna Wells nu a invitat-o de la bun început să ia parte la petreceri seara. De la fereastra dormitorului ei, Anna urmărea cum, rând pe rând, bărbaţii veneau, coborând din trăsuri, scoţându-şi mănuşile, păşind pe trotuar ca să bată la uşă; curând după aceea, fumul de ţigări de foi începea să se infiltreze printre duşumele în odaia ei, cu un iz de mirodenii înţepător, împâclind lumina lămpii. Pe la ora nouă, zumzetul iniţial al conversaţiei se transforma într-o hărmălaie generală, punctată de hohote de râs şi aplauze. Anna auzea doar ceea ce răzbătea prin planşeu, deşi, de fiecare dată când cineva deschidea uşa spre coridorul de la parter, gălăgia se intensifica şi putea distinge glasuri individuale. Devenise atât de curioasă, încât se simţea de-a dreptul nefericită să fie lăsată deoparte, aşa că după câteva zile, timidă şi scuzându-se din suflet, a întrebat-o pe doamna Wells dacă nu putea să-i dea voie să servească ea la bar. Şi aşa a ajuns să facă acest lucru în fiecare seară, deşi doamna Wells fixase două reguli: niciun client nu

avea voie să i se adreseze direct Annei, căreia, de asemenea, nu îi era permis să danseze.

— Îţi sporeşte valoarea, îi explică Wells. Cu cât clienţii trebuie să aştepte mai mult, cu atât vei încasa şi tu mai mulţi bani când va veni timpul să ieşi pe piaţă.

— Oh, Crosbie, se răţoi doamna Wells. Cine a zis că o să iasă pe piaţă? Nu fi absurd.

— Fermele, spuse Wells. Asta da afacere! Aş putea să fiu fermier, iar tu, soţie de fermier.

După care, adresându-se Annei:

— E-n regulă, nu-ţi face probleme. Maică-mea a fost târfă, Dumnezeu s-o odihnească.

— Încearcă doar să te sperie, spuse doamna Wells. Nu-l asculta.

— Nu sunt speriată, zise Anna.

— Nu e speriată, zise Wells.

— Nu are de ce să fie speriată, zise doamna Wells.

De fapt, Annei, dansatoarele i se păreau o minunăţie. Nu erau curioase să o cunoască şi o strigau „Sydney” sau „Port Jackson”, dacă vreodată catadicseau să vorbească cu ea, dar Anna nu avea îndeajuns de multă mândrie ca să se simtă jignită; în orice caz, aerul lor de indiferenţă flegmatică era o sofisticare la care aspira în sinea ei. Fetele aduceau comenzile de băutură pentru domnii care jucau cărţi, apoi aşteptau ca Anna să toarne în pahare. „O agheasmă lungită”, ziceau ele, pentru whisky cu apă, şi „o agheasmă tare”, pentru whisky nediluat. După aceea, luau tava cu pahare, proptind-o pe şold sau ţinând-o sus, deasupra capului, şi îşi croiau drum înapoi prin aglomeraţie, lăsând în urma lor un miros greţos de farduri şi colonie.

În 12 mai, locatarii din imobilul de la numărul 35, pe strada Cumberland, s-au trezit devreme. Casa marilor delicii urma să organizeze o petrecere în acea seară, în cinstea ofiţerilor navali şi a „gentlemenilor cu relaţii în marină”, şi trebuiau făcute o sumedenie de pregătiri pentru acest grandios eveniment. Doamna Wells angajase un scripcar şi comandase, la prăvălie, lămâi, gin, rom şi câteva sute de metri de sfoară, pe care intenţiona să o taie în bucăţi potrivite ca mărime, pe care să le împletească, formând coroniţe decorative pentru fiecare masă.

— O să fac eu prima coroniţă, ca model, îi spuse ea Annei,

iar tu poţi să le faci pe celelalte după-amiază: te învăţ, pas cu pas, cum să procedezi şi cum să ascunzi frumos capetele împletiturii, ca să nu se vadă.

— Prăpădiţi aiurea bunătate de funie, bombăni Wells.

Doamna Wells îşi văzu de treabă, ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Coroniţele arată foarte atractiv; oricum, la o serată tematică niciodată ornamentele nu sunt de ajuns. Dacă ne mai rămâne nişte sfoară, putem s-o prindem sus, în spatele barului, spuse ea.

Erau împreună la micul dejun, ceea ce nu se prea întâmpla, deoarece Wells se trezea arareori înainte de amiază, iar doamna Wells pleca de obicei de acasă până ca Anna să se scoale. Doamna Wells părea agitată; poate avea emoţii pentru reuşita petrecerii din acea seară.

— Vor arăta splendid, spuse Anna.

— Ce-o să mai inventezi după aceea? pufni Wells, care era morocănos. O petrecere pentru băieşi – cu un şaitroc pe fiecare masă şi un jgheab amenajat de la bar? „În onoarea omului de rând”, aşa ai putea fixa deviza. „O petrecere pentru omul mediocru. Gentlemenii fără niciun fel de relaţii.” Poftim, e o temă.

— Mai vrei pâine prăjită, Anna?

— Nu, mulţumesc, doamnă.

— Unul dintre oaspeţii de diseară este plin de decoraţii, continuă doamna Wells, schimbând subiectul Ce ziceţi de asta? Cred că e prima oară când voi fi gazda unui erou naval. Va trebui să-l rugăm să ne povestească şi nouă, nu-i aşa, Anna?

— Da, zise Anna.

— Căpitanul Raxworthy, despre el este vorba. Are Crucea Victoria; sper să o poarte diseară. Dă-mi untul, te rog.

Wells îi dădu untul. După o clipă, spuse:

— Ai *Witness*-ul de azi?

— Da, l-am citit deja, nu era nimic interesant, spuse doamna Wells. Vinerea, ziarele nu prea au ştiri.

— Unde e? spuse Wells. Ziarul.

— Oh... l-am ars, zise doamna Wells.

Wells se holbă la ea.

— E abia dimineaţă, spuse el.

— Ştiu foarte bine că e abia dimineaţă, Crosbie! zise ea

chicotind. L-am folosit ca să-mi aprind focul în dormitor, asta e tot.

— E doar ora nouă, se lamentă Wells. Unde s-a mai pomenit să pui pe foc ziarul din ziua respectivă la ora nouă dimineaţa! Mai ales că eu nu l-am citit încă. O să mă duc să cumpăr altul.

— Nu arunca şase penny degeaba, spuse doamna Wells. Nu erau decât bârfe în numărul de azi. Nimic interesant, ţi-am mai zis.

Aruncă o privire spre ceasornicul de pe poliţa căminului – era a doua oară când făcea asta, într-un interval de câteva minute, remarcă Anna.

— Mie îmi plac bârfele, spuse Wells. Oricum, ştii prea bine că vreau să investesc în ceva. Cum să fiu la curent cu preţurile de pe piaţă, dacă nu am ziarul?

— În fine, asta e, aşa a fost să fie. Nu păţeşti nimic dacă mai aştepţi până mâine. Anna, mai vrei pâine prăjită?

Anna se încruntă uşor: doamna Wells o mai întrebase o dată acest lucru.

— Nu, doamnă, mulţumesc.

— Bun, zise doamna Wells, care bătea din picior fără să-şi dea seama. Ce bine o să ne distrăm noi diseară! Îmi place când se fac pregătiri pentru o petrecere. Iar bărbaţii din marină sunt oameni atât de veseli. Şi excelenţi povestitori. Niciodată nu te plictiseşti în compania lor.

Wells se îmbufnase.

— Ştii foarte bine că eu, dimineaţa, citesc ziarul. Fac asta în fiecare zi.

— N-ai decât să răsfoieşti numărul din *Leader,* spuse doamna Wells. Sau *Lyttelton Times* de săptămâna trecută; sunt pe secreterul meu.

— De ce nu le-ai ars pe-astea, atunci?

— Oh, nu ştiu, Crosbie, zău aşa! se răsti doamna Wells. Sunt sigură că nu păţeşti nimic dacă îţi ocupi timpul altfel. Citeşte o broşură despre colonişti. Am un maldăr în biroul de la parter.

Wells bău toată cafeaua şi puse ceaşca, zdrăngănind, pe farfurioară.

— Am nevoie de cheia de la seif, anunţă el.

Annei i se păru că doamna Wells se încordase un pic. Nu se

uita la soţul ei, concentrându-se la untul pe care îl întindea pe pâine; după câteva clipe, spuse:

— Dar de ce?

— Cum adică, „dar de ce?” Vreau să mă uit la aurul meu.

— Convenisem împreună să aşteptăm un moment propice de a-l vinde, zise doamna Wells.

— Nu vând nimic. Vreau doar să mă lămuresc care e situaţia mea financiară, atâta tot. Să mă uit prin documentele mele.

— Numai „documente” nu le-aş putea numi, zise doamna Wells hlizindu-se fals.

— Dar cum atunci?

— Oh, nu ştiu, dar sună aşa de pompos, „documente”.

— Autorizaţia mea de minerit. *Este* un document.

— Şi de ce să-ţi trebuiască ţie acum autorizaţia ta de minerit?

Wells se înfuriase.

— Ce-i asta, mă rog, un interogatoriu?

— Bineînţeles că nu.

— Aşa se numesc, *documente,* spuse Wells. E şi o scrisoare acolo, pe care mi-aş dori să o recitesc.

— Oh, nu pot să cred, pufni doamna Wells. Cred că ai citit hârtia aia pe puţin de o mie de ori, Crosbie! Până şi eu ştiu pe de rost cum sună! „Dragă băiatule... tu nu mă cunoşti pe mine...”

Wells pocni cu pumnul în masă, făcând să sară toată vesela.

— Tacă-ţi gura, răcni el.

— Crosbie! exclamă şocată doamna Wells.

— Există o măsură în fiecare lucru, spuse Wells. Iar tu ai întrecut-o deja, spuse Wells.

Pe moment, s-ar fi zis că doamna Wells avea să îi dea o ripostă, dar pe urmă se răzgândi. Se tamponă la gură cu un şervet, încercând să-şi recapete cumpătul.

— Iartă-mă, spuse ea.

— Cu iertarea nu se rezolvă nimic. Vreau cheia.

Doamna Wells simulă din nou un chicotit.

— Zău aşa, Crosbie; nu e momentul astăzi. Avem petrecerea navală diseară, şi sunt atâtea lucruri de pregătit. Hai

să amânăm pe mâine. Putem sta frumos amândoi, tu şi eu...

— Nu amân nimic pe mâine, zise Wells. Dă-mi cheia.

Doamna Wells se ridică de la masă.

— Cred că ai auzit tot ce-am avut eu de spus pe această temă. Scuză-mă, zise ea.

— Scuză-mă tu *pe mine*, cred că *tu* n-ai auzit tot ce-am spus eu, se răsti Wells împingând scaunul în spate pe podea şi ridicându-se de la masă şi el. Unde e cheia? Pe lănţişorul de la gât?

— Dacă vrei să ştii, replică ea mişcându-se în jurul mesei, cât mai departe de el, este într-un seif la bancă. Nu am o dublură acasă. Dacă aştepţi până...

— Rahat! se răsti Wells. Porţi cheia pe lănţişorul de la gât.

Se mai îndepărtă cu un pas de el, părând, pentru prima oară, alarmată.

— Te rog, Crosbie. Nu face o scenă.

Crosbie venea ameninţător spre ea:

— Dă-mi cheia.

Încercă să zâmbească, dar îi tremurau buzele.

— Crosbie, zise ea din nou. Fii rezonabil. Noi avem...

— Dă-mi cheia, am zis.

— Provoci o scenă.

— O să provoc o scenă şi mai şi decât asta. Dă cheia încoace!

Doamna Wells încercă să ajungă la uşă, dar Wells se mişcă mai iute decât ea, înşfăcând-o zdravăn. Se zbătea, vrând să scape din strânsoarea mâinilor lui, însă Wells, bâjbâind cu degetele pe sub corsajul ei, găsi ceea ce căuta: un lănţişor de argint, de care atârna o cheie groasă argintie. Apucând cheia în pumn, trase de lanţ încercând să-l rupă de la gâtul ei. Degeaba însă, lanţul nu se rupea. Doamna Wells ţipa. Wells trase din nou, mai tare de data asta. Ea îl izbea cu pumnii în piept. Mârâind, se lupta s-o ţină în frâu, dar fără să dea drumul la lanţ. Trase din nou de cheie.

— Crosbie, rosti ea pe un ton sugrumat. *Crosbie.*

Lanţul se rupse în cele din urmă, iar cheia era în mâna lui; doamna Wells scoase un icnet înfundat. Wells se răsuci pe călcâie, gâfâind un pic, şi se duse direct la seif. Puse cheia în încuietoare şi zdrăngăni de mâner de câteva ori, până când

mecanismul se urni din loc, apoi uşa metalică grea se deschise larg.

Seiful era gol.

— Unde-s banii mei? spuse Crosbie Wells.

Doamna Wells se clătina pe picioare, cu palmele puse în jurul gâtului Avea ochii înlăcrimaţi.

— Dacă vrei să te calmezi o clipă, pot să-ţi explic, spuse ea.

— De ce crezi că trebuie să mă calmez? spuse Wells. Am pus o întrebare simplă, atâta tot. Unde-i comoara mea?

— Zău, Crosbie, ascultă un pic, spuse doamna Wells. Pot să o aduc înapoi – comoara ta. Am pus-o bine pentru o vreme. Undeva în siguranţă. Pot să ţi-o aduc înapoi, dar asta abia mâine. În regulă? Diseară avem musafiri, nenumăraţi gentlemeni distinşi vin aici, iar eu n-am timp să... să mă duc... acolo unde am ascuns-o. Am prea multă treabă acum.

— Unde sunt documentele mele? zise Wells. Autorizaţia mea de minerit. Certificatul meu de naştere. Scrisoarea de la tata.

— Sunt în acelaşi loc cu aurul.

— I-auzi, ce noutate. Şi unde e locul acela?

— Nu pot să-ţi spun.

— De ce nu poţi, doamnă Wells?

— E complicat, spuse ea.

— Asta pot să-mi imaginez şi eu.

— Pot să ţi le aduc înapoi.

— Zău?

— Mâine. După petrecere.

— De ce nu astăzi? De ce nu în dimineaţa asta?

— Nu mai răcni la mine, spuse ea înfoindu-se. Pur şi simplu nu am cum să fac asta astăzi. Va trebui să aştepţi până mâine.

— Tragi de timp, spuse Wells. Mă întreb de ce.

— Crosbie, petrecerea, zise ea.

Wells se uită lung la ea. Apoi traversă încăperea şi trase tare de şnurul soneriei. Slujnica Lucy apăru în câteva clipe.

— Lucy, spuse Wells. Du-te acum pe strada George şi ia-mi ziarul de azi – *Otago Witness.* Se pare că doamna Wells a ars, din greşeală, exemplarul nostru.

AUR

În care Francis Carver primeşte un mesaj, iar Staines rămâne singur.

Elanul de bună dispoziţie jucăuşă care îl determinase pe Emery Staines, în după-amiaza sosirii lui în Dunedin, să o lase pe doamna Lydia Wells, mediu şi clarvăzătoare, să îi întocmească harta natală se accentuase odată cu previziunile absolut providenţiale ale horoscopului propriu-zis, şi, cuprins de o adevărată euforie, îi venise cheful să sărbătorească. Se trezise a doua zi dimineaţă cu o cumplită durere de cap şi cu sentimentul culpabil că se îndatorase grav; întrebându-l pe hotelier, a aflat, spre spaima lui, că era dator localului cu suma de opt lire sterline, pierzând la pocher toată alocaţia lui pe două săptămâni, plus încă cinci lire. Împrejurările în care ajunsese să se îndatoreze aşa de mult erau cam confuze în mintea lui, aşa că l-a rugat pe hotelier să îi dea o cafea pe credit, ca să-şi pună ordine în idei şi să analizeze cum putea proceda mai bine. Rugămintea i-a fost împlinită. Era încă aşezat la bar şi peste trei sferturi de ceas, când Francis Carver şi-a făcut apariţia, cu documentele de sponsorizare în mână.

Carver şi-a enunţat oferta vorbind simplu şi fără preambul. El urma să-i pună la dispoziţie capitalul necesar, pentru ca Staines să-şi poată lua o autorizaţie de minerit, o boccea de drum şi un bilet de călătorie până la cel mai apropiat teren aurifer rentabil; a mai adăugat, cu nonşalanţă, că era gata să achite şi toate datoriile pe care Staines le contractase în Dunedin de când sosise, în urmă cu o zi. În schimb, Staines trebuia, sub semnătură, să accepte ca jumătate din acţiunile aferente primului lot de exploatare pe care avea să-l revendice, să îi revină lui Carver, cu dividende pe durată nelimitată, venitul respectiv urmând să fie direcţional în contul lui Carver, la Dunedin, prin curier special.

Emery Staines şi-a dat seama numaidecât că i se întinsese o cursă. Îşi amintea suficient de bine primele ceasuri din seara precedentă, când Carver se arătase excesiv de îndatoritor cu el,

având grijă ca mizele lui să fie întotdeauna acoperite, compania din jur mereu veselă şi paharul în permanenţă plin. Avea, de asemenea, vaga senzaţie că fusese cumva împins să facă acea datorie la cărţi, ştiut fiind că el nu era din fire un cartofor, jucând cărţi doar ca să se distreze, şi că niciodată până acum nu mai prăpădise o sumă de bani atât de mare într-o singură seară. Dar îl amuza ideea că fusese escrocat la atât de scurt timp după ce începuse aventura lui, ceea ce îl făcea totodată să simtă un fel de afecţiune pentru Carver, aşa cum ai simţi pentru un adversar iscusit într-o partidă de şah. A decis să treacă întreaga afacere la capitolul experienţe de viaţă şi, cu buna lui dispoziţie caracteristică, a acceptat condiţiile de sponsorizare propuse de Carver; însă a hotărât, în sinea lui, ca pe viitor să fie mai vigilent. Să fii tras pe sfoară de unul mai abil decât tine putea fi amuzant o dată, dar el nu concepea să mai existe vreodată o a doua oară în care să se lase păcălit.

Staines nu se pricepea prea bine la oameni. Îi plăcea să se lase fermecat, şi de aceea foarte adesea se simţea atras de persoane care, prin felul lor de a fi, îi sugerau ceva tragic, romantic sau fabulos. Chiar dacă intuia că exista o mare doză de nemernicie în Carver, el prefera să dea o conotaţie fantezistă acestei trăsături, asemuindu-l cu un pirat; dacă ar fi insistat asupra acelei impresii, ar fi constatat că nu avea decât motive să fie încântat. Într-adevăr, pe cât de voinic şi de oacheş era Carver, pe atât de firav şi de blond era Staines. Carver, care era cu peste douăzeci de ani mai mare decât Staines, avea alura unui om gata oricând să sară la bătaie, morocănos la vorbă şi scump la zâmbet. Lui Staines i se părea un personaj minunat.

După semnarea contractului, Carver a devenit şi mai morocănos. Otago, zicea el, nu mai renta ca teren aurifer. Staines ar face mult mai bine să se îndrepte spre Hokitika, un oraş ridicat recent pe Coasta de Vest, unde, din câte se zvonea, puteai să te îmbogăţeşti într-o singură zi. Intrarea în portul Hokitika era extraordinar de periculoasă însă, iar două vapoare eşuaseră deja pe bancul de nisip de la mal; din acest motiv, Carver insista ca Staines să călătorească până pe Coasta de Vest pe un vas cu pânze, şi nu cu abur. Dacă Staines consimţea să-l însoţească întâi la oficiul vamal, apoi la o prăvălie de pe strada Princes şi, în final, la Banca Centrală, înţelegerea lor

putea fi finalizată până la amiază. Staines a consimţit, iar peste trei ceasuri era în posesia unei autorizaţii de minerit, a unei boccele de drum şi a unui bilet de călătorie până la Hokitika, pe goeleta *Blanche,* care nu era programată să plece din Port Chalmers până în dimineaţa de 13 mai.

În cele două săptămâni care au urmat, Staines şi Carver au stat mult timp împreună. Carver avea o lună de concediu la ţărm, în timp ce pe barcul unde era angajat se efectuau lucrări de întreţinere şi călăfătuire; era cazat şi el, la fel ca Staines, la Hotelul Hawthorn de pe strada George. Foarte des luau micul dejun împreună, iar uneori Staines îl însoţea pe Carver, care avea diverse treburi şi întâlniri prin oraş, sporovăind tot timpul. Carver nu îl refuza şi, deşi nu comunica prea mult, emana o stare de permanentă şi refulată anxietate, ceea ce îl făcea pe Staines să se iluzioneze că prezenţa lui îi mai risipea, poate, încruntarea şi proasta dispoziţie.

Emery Staines ştia foarte bine că persoana lui crea o impresie în mintea semenilor săi. Această idee devenise, cu timpul, o aşteptare, iar drept urmare singularitatea lui devenise şi mai pronunţată. Atitudinea lui vădea o combinaţie ciudată de alean şi entuziasm, ceea ce însemna că entuziasmul lui era întotdeauna nostalgic, iar aleanul lui întotdeauna entuziast. Îl încântau lucrurile de o natură improbabilă şi imposibilă, pe care le căuta cu o bucurie sinceră de copil dornic să se joace. Când vorbea, se exprima original şi cu un idealism sfâşietor, care îi făcea până şi pe cei mai inflexibili critici ai lui să surâdă îngăduitori; când tăcea, aveai senzaţia, urmărindu-l, că imaginaţia lui lucra frenetic, fiindcă adesea îl auzeai suspinând sau îl vedeai mişcând din cap, dând parcă dreptate unui interlocutor pe care nimeni altcineva nu-l putea vedea.

Înclinaţia lui spre latura senină a lucrurilor era de nezdruncinat; această atitudine însă nu se conturase în conformitate cu vreun cod moral. În general, convingerile lui erau dobândite intuitiv, şi nu cu o scrupulozitate erudită; nu era selectiv când îşi alegea compania, simţind, în felul lui instinctiv, că era de datoria oricărui om raţional să aibă de-a face cu o mare varietate de personaje, situaţii şi puncte de vedere. Citise enorm şi, deşi îi prefera pe romantici şi niciodată nu se ferea să discute proprietăţile sublimului, nu era nicidecum discipolul

romantismului şi nici al vreunui alt curent de idei. O copilărie solitară, fără supraveghere, petrecută în cea mai mare parte a timpului în biblioteca tatălui său, îl pregătise pe Emery Staines pentru nenumărate vieţi posibile, fără a prefera însă vreuna. Puteai să-l găseşti în costum de zi, discutând despre Cicero sau Seneca, dar la fel de bine puteai să-l întâlneşti purtând bocanci şi pantaloni de stofe, făcând ascensiuni în munţi, în căutarea unei privelişti încântătoare, şi în ambele cazuri, negreşit, se distra pe cinste.

Când a împlinit douăzeci şi unu de ani, a fost întrebat unde îşi dorea să plece în lume, iar el a răspuns prompt „Otago”, ştiind că goana după aur în Victoria pierduse mult din elan şi fiind înamorat de multă vreme de ideea vieţii de prospector, pe care şi-o imagina învăluită într-o aură de donquijotism şi alchimie. Îşi imagina metalul strălucind nevăzut, nedescoperit, pe o plajă pustie într-un tărâm neştiut de nimeni; îşi imagina luna plină şi galbenă răsărind deasupra necuprinsului mării; se imagina pe sine călărind în şaua calului prin vaduri limpezi, şi dormind sub cerul liber, şi clătind pietrişul într-un şaitroc de lemn, şi înfăşurând aluatul de pâine pe un băţ, ca să-l coacă deasupra jarului fierbinte. Ce minunat ar fi, se gândea el, să poţi spune că averea ta este mai veche decât toate erele omenirii şi ale istoriei; să spui că ai descoperit-o întâmplător, că ai smuls-o cu mâinile goale din măruntaiele pământului!

Dorinţa i-a fost îndeplinită; i s-a cumpărat un bilet de călătorie pe vaporul *Fortunate Wind,* cu destinaţia Port Chalmers. În ziua plecării, tatăl lui l-a povăţuit să fie mereu cu capul pe umeri, să practice virtutea şi să vină acasă odată ce va fi văzut îndeajuns din lumea largă încât să-şi ştie locul în ea. Călătoriile în străinătate, i-a spus el, erau cel mai bun mijloc de educaţie, fiind de datoria unui gentleman să vadă şi să înţeleagă lumea. După ce şi-au strâns mâna, i-a oferit tânărului Staines un plic cu bani de hârtie, l-a sfătuit să nu-i cheltuiască pe toţi deodată şi i-a spus bună dimineaţa, ca şi cum băiatul ar fi plecat doar la o plimbare şi ar fi urmat să fie înapoi pentru dejun.

— Cu ce se ocupă? întrebă Carver.

— Este magistrat, răspunse Staines.

— Şi e competent?

Tânărul oftă, împingându-şi un pic capul spre ceafă.

— O... da, presupun că e competent. Cum să-l descriu pe tatăl meu? Este un om care citeşte mult şi este bine văzut în profesia lui, dar are o viziune bizară asupra lucrurilor. De exemplu: mi-a spus că moştenirea mea constă doar în vioara şi aparatul lui de ras, afirmând că un om care vrea să-şi croiască un drum în viaţă nu are nevoie decât de un bărbierit curat şi de un instrument cu care să facă muzică. Cred că a stipulat exact aşa în testamentul lui, lăsându-i mamei tot restul averii. E un ins cam ciudat.

— Hm, zise Carver.

Era ultimul mic dejun pe care îl luau împreună la Hotelul Hawthorn. A doua zi dimineaţă, goeleta *Blanche* pleca spre Hokitika, iar barcul *Godspeed,* proaspăt reparat şi călăfătuit, urma să ridice ancora spre Melbourne câteva ceasuri mai târziu.

— Ştii, adăugă Staines spărgând coaja oului. Este prima oară de când am debarcat în Dunedin, când cineva m-a întrebat cu ce se ocupă tatăl meu; în schimb, am fost întrebat pe puţin de zece ori unde intenţionez să fac avere şi mi s-au oferit tot felul de sponsorizări, ca să nu-ţi mai spun de câte ori am fost întrebat ce vreau să fac cu banii după ce strâng suficientă avere! Ce ciudat să spui aşa – „avere”! E ca şi cum ai bagateliza importanţa cuvântului.

— Da, zise Carver, cu ochii pe o pagină a ziarului *Otago Witness.*

— Aştepţi pe cineva? întrebă Staines.

— Ce? spuse Carver fără să ridice privirea.

— Nimic, doar că de zece minute tot citeşti ştirile de navigaţie, spuse Staines. Şi aproape nici nu te-ai atins de mâncare.

— Nu aştept pe nimeni, spuse Carver.

Întoarse pagina ziarului şi începu să citească ştirile transmise de pe terenurile aurifere.

Se aşternu tăcerea. Carver stătea cu ochii în ziar; Staines îşi termina oul. Exact când Staines se pregătea să se ridice de la masă şi să se retragă, uşa se deschise şi înăuntru apăru un curier.

— Domnul Francis Carver, strigă el.

— Eu sunt, spuse Carver ridicând mâna.

Rupse grăbit plicul şi citi dintr-o privire hârtia dinăuntru.

Staines putea vedea prin hârtia subţire că mesajul era compus doar dintr-un singur rând.

— Sper că nu sunt veşti proaste, spuse el.

Carver rămase nemişcat câteva momente; apoi strivi în pumn hârtia şi o azvârli în foc. Scoase un penny din buzunar şi i-l dădu curierului, care o luă din loc numaidecât. Apoi se întoarse spre Staines spunând:

— Cum ţi-ar surâde un ban de aur?

— Nu ştiam că un ban de aur poate să surâdă, zise Staines.

Carver se holbă la el.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Staines.

— Da. Vino cu mine.

Staines urcă scările în urma sponsorului său. Aşteptă ca Francis Carver să descuie uşa şi apoi intră în cameră după el. Nu mai fusese până acum în odaia ocupată de Carver. Era mult mai mare decât a lui, dar mobilată asemănător. Înăuntru era un aer închis şi neprimenit: aşternuturile rămăseseră răvăşite în mijlocul patului. În centrul camerei era un cufăr cu întărituri de fier. Lipit de capac, era un conosament galben:

PROPRIETAR ALISTAIR LAUDERBACK
EXPEDITOR DANFORTH SHIPPING
CĂRĂUŞ GODSPEED

— Vreau să păzeşti chestia asta, spuse Carver.

— Ce-i înăuntru?

— Nu te priveşte ce-i înăuntru. Vreau doar să stai cu ochii pe cufăr până vin eu înapoi. Două ceasuri, poate. Trei, eventual. Am nişte treburi în oraş. Capeţi o liră de aur pentru asta.

Staines ridică din sprâncene.

— O liră de aur – ca să păzesc un cufăr trei ceasuri? Dar pentru ce?

— Îmi faci mie o favoare, spuse Carver. Şi eu te răsplătesc.

— Pesemne că e teribil de preţios, spuse Staines.

— Pentru mine, da, spuse Carver. Ia zi, faci treaba?

— Păi, da, bine, zise Staines zâmbind. Ca o favoare. Cu multă plăcere.

— Nu strică să ai un pistol, spuse Carver ducându-se la sertar.

Staines era atât de uimit, încât pufni în râs.
— Un pistol? zise el.
Carver găsi un revolver cu un singur foc, ridică închizătorul şi se uită înăuntru. Dând mulţumit din cap, fixă închizătorul la loc şi îi dădu lui Staines revolverul.
— Să înţeleg că s-ar putea să trebuiască să-l folosesc? spuse Staines întorcându-l pe toate părţile.
— Nu, zise Carver. Doar fluturi cu el ameninţător dacă intră careva aici.
— Să flutur cu el?
— Da.
— Şi cine o să intre?
— Nimeni, spuse Carver. Nimeni nu o să intre aici.
— Ce este în cufăr? insistă Staines. Chiar consider că ar trebui să-mi spui. Ştiu să păstrez un secret.
Carver scutură din cap.
— Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine.
— Nu e vorba că ştiu mai puţin; e vorba că nu ştiu nimic! Sunt complice la ceva? Se dă vreo spargere? Zău, domnule Carver, pot să păstrez un secret.
— Mai e un lucru, spuse Carver. Doar pentru astăzi, numele meu nu este Carver. Este Wells. Francis Wells. Dacă vine să întrebe careva, eu sunt Francis Wells. Nu mă întreba de ce.
— Doamne Sfinte, zise băiatul.
— Ce?
— Nimic, doar că eşti teribil de misterios.
Carver se burzului dintr-odată la el.
— Dacă dispari de-aici, înseamnă că ai încălcat clauzele contractului nostru. Voi avea motive să cer despăgubiri, în ce formă voi considera eu că mi se cuvin.
— Nu dispar de-aici, spuse băiatul.
— Stai cu ochii pe cufărul ăla până vin eu înapoi şi o să pleci de-aici cu o monedă de aur. Cum mă cheamă pe mine?
— Domnul Wells, spuse băiatul.
— Fă bine şi ţine minte. Vin peste trei ore.
După ce Carver a ieşit din cameră, Staines a pus pistolul pe masă, cu ţeava spre perete, şi s-a aşezat în genunchi, ca să se uite la cufăr. Încuietoarea era prinsă într-un lacăt. A ridicat lacătul, ca să examineze profilul găurii de la cheie, observând,

spre satisfacţia lui, că sistemul de închidere era foarte simplu. Surâzând dintr-odată, a scos din buzunar un briceag, a tras lama afară şi a potrivit vârful cuţitului în gaura cheii. Forţând încuietoarea, din aproape în aproape, cam după un minut, mecanismul a cedat.

CUPRU

În care suspiciunile lui Wells se adâncesc; Anna începe să fie îngrijorată; şi un pachet soseşte la Casa marilor delicii, adresat doamnei Wells.

Crosbie Wells a citit *Otago Witness* de sus până jos, într-o tăcere desăvârşită. Când a terminat, a scuturat ziarul ca să-l îndrepte, l-a pliat meticulos pe îndoitura deja formată şi s-a ridicat de pe scaun. Doamna Wells era aşezată vizavi de el. Expresia ei era rece. Wells s-a dus spre ea, i-a azvârlit ziarul în poală – ea a avut o tresărire –, apoi, punându-şi mâinile în şold, s-a uitat lung la ea.

— Sosirile mi-au atras atenţia, spuse el.

Ea nu zicea nimic.

— Un nume, în mod special. *Active* este numele vaporului. Vine odată cu mareea înaltă. Când e asta? La asfinţit.

Ea tot nu zicea nimic.

— Pare ciudat cum de nu mi-ai spus şi mie, continuă Wells. Am aşteptat – cât timp – doisprezece ani? Doisprezece ani, şi niciun răspuns. În toţi aceşti ani am fost pe coclauri, căutând aur. Acum, *el* vine în oraş, iar tu, care ştiai lucrul ăsta, n-ai catadicsit să-mi spui. Nu, e mai grav decât atât. Ai făcut înadins ca eu să nu aflu. Ai ars ziarul, fir-ar să fie, l-ai ars în sobă. Asta-i mârşăvie de-a dreptul. E mârşăvie cu sânge rece.

Lydia îşi păstra cumpătul.

— Ai perfectă *dreptate,* spuse ea. Nu trebuia să îţi ascund adevărul.

— De ce-ai ars ziarul?

— Nu voiam ca ştirea aceasta să ne strice petrecerea, zise ea. Dacă ai fi aflat că urmează să sosească diseară, probabil te-ai fi dus pe chei să-l întâmpini, el probabil ar fi refuzat să aibă de-a face cu tine, iar tu probabil te-ai fi supărat îngrozitor.

— Dar exact asta m-a contrariat, doamnă Wells.

— Ce anume? întrebă ea.

— Petrecerea.

— E doar o petrecere, atât.

— Oare?

— Crosbie! spuse ea. Termină cu prostiile. Dacă ţii cu tot dinadinsul să vezi conspiraţii peste tot, n-ai decât, te priveşte. Eu îţi spun că e doar o petrecere, nimic mai mult.

— „Gentlemeni cu relaţii în marină”, spuse Wells. Personaje din mediul naval. De ce te interesează pe tine mediul naval?

— Mă interesează fiindcă este vorba despre oameni de rang înalt şi cu multă influenţă, care onorează prin prezenţa lor localul meu, ridicându-i standardul. Lumea agreează distracţiile tematice, care dau un parfum special oricărei petreceri.

— Va fi invitat şi domnul Alistair Lauderback, mă întreb?

— Bineînţeles că nu, spuse doamna Wells. Nu văd de ce l-aş invita tocmai pe *el*?! Nu l-am văzut în viaţa mea pe acest om. Şi oricum – după cum ţi-am spus – am ars acel ziar de dimineaţă, tocmai fiindcă nu voiam să ajungi să te superi. Ai perfectă dreptate, nu trebuia să fac asta şi îmi pare foarte rău că ţi-am ascuns adevărul. Dar petrecerea, crede-mă, este doar o simplă petrecere.

— Cum rămâne cu aurul meu? spuse Wells. Documentele mele? Care-i schema cu ele în toată afacerea asta?

— Cred că exagerezi, n-au nicio legătură cu toate astea.

— Mă gândesc să fac o plimbare până la Port Chalmers, zise Wells. Pe la apusul soarelui. E o seară frumoasă, chiar dacă un pic friguroasă, poate.

— Dar, te rog, fă asta, spuse doamna Wells.

— Aş rata petrecerea, desigur.

— Ar fi mare păcat.

— Zău?

— Crosbie, spuse ea oftând. Eşti absurd.

— Unde-s banii mei, doamnă Wells? întrebă el aplecându-se spre ea.

— Într-un seif la Banca Centrală.

— Minţi. Unde sunt banii?

— Într-un seif la Banca Centrală.

— Unde sunt banii?

— Într-un seif la Banca Centrală.

— *Minţi.*

— Insultându-mă, nu rezolvi...

Wells îi trase o palmă, tare, peste faţă.

— Mincinoasă ordinară ce eşti, spuse el. Hoaţă afurisită! Şi n-am terminat tot repertoriul de insulte pe care le meriţi!

Se aşternu o tăcere totală. Doamna Wells nu atinse cu mâna obrazul unde fusese pălmuită. Stătea perfect nemişcată, iar Wells, dintr-odată agasat, se întoarse cu spatele la ea şi se duse în cealaltă parte a camerei, unde pe o tavă de argint erau aşezate diverse carafe şi sticle. Îşi turnă în pahar, îl goli până la fund, apoi îşi mai turnă o dată. Anna stătea cu ochii pironiţi la împletitura de sfoară, care îi tremura între degete. Nu îndrăznea să se uite la doamna Wells.

Exact atunci, se auzi un ciocănit la uşa de la intrare, apoi un glas strigând de-afară:

— Un pachet pentru doamna Lydia Wells.

Doamna Wells vru să se ridice, dar Crosbie Wells strigă:

— *Nu.*

Era foarte congestionat la faţă.

— Tu stai aici.

Apoi, arătând spre Anna cu mâna în care ţinea paharul:

— Tu! Mergi să deschizi.

Anna se duse la uşă. Curierul adusese o sticlă cam de jumătate de litru, învelită în hârtie maro şi ştampilată cu emblema spiţeriei de pe strada George.

— Cine-a fost? strigă Wells, de la etaj.

— E un pachet de la spiţerie, strigă Anna, de jos.

După o scurtă pauză, doamna Wells rosti clar şi răspicat:

— Oh, ştiu ce este. O loţiune pentru păr. Am dat comanda săptămâna trecută.

Anna reveni sus, cu pachetul în mână.

— Loţiune pentru păr, spuse Wells.

— Zău, Crosbie, devii paranoic, spuse doamna Wells, apoi i se adresă Annei: Pune-o în camera mea. Pe noptieră, te rog.

Wells continua să se uite furios la soţia lui.

— Tu nu pleci nicăieri, zise el, până nu-mi spui adevărul. *Aici* să stai – ca să nu te scap din ochi.

— În cazul ăsta, va fi o după-amiază foarte anostă, zise doamna Wells.

Crosbie se răţoi la ea, apoi continuară să se ciondănească. Anna, bucuroasă că avea pretextul să iasă din cameră, se duse cu sticla înfăşurată în hârtie spre dormitorul doamnei Wells, o

încăpere întunecoasă şi liniştită. Îndreptându-se spre noptieră, ceva îi sări în ochi: o sticlă cu loţiune de păr, jumătate ca mărime în comparaţie cu sticla din mâna ei şi cu o formă complet diferită. Încruntându-se, îşi coborî privirea spre pachetul din mâna ei, vârî repede degetul sub ambalaj şi trase la o parte hârtia. Sticla dinăuntru nu avea nicio etichetă; dopul era sigilat cu ceară de lumânări. Ridică sticla în dreptul luminii. Conţinea un lichid gros, vâscos şi ruginiu.

— Laudanum, şopti ea.

WU XING

În care Emery Staines dă curs rugăminţii lui Carver, iar Ah Sook este minţit convingător.

Staines a ridicat rochia în dreptul luminii, minunându-se. Erau în total cinci rochii – una din mătase portocalie, celelalte din muselină –, dar în afară de ele cufărul era gol. Ce însemna chestia asta? Poate că rochiile aveau vreo valoare sentimentală pentru Carver, dar dacă era aşa, atunci de ce îl dotase pe Staines cu un pistol ca să le păzească? Poate că erau mărfuri furate, deşi nu păreau deloc de valoare, sau, poate, s-a gândit Staines, Carver îşi pierduse minţile. Ideea aceasta l-a înveselit; a chicotit zgomotos apoi, scuturând din cap, a pus rochiile la loc în cufăr.

S-a auzit un ciocănit la uşă.

— Cine e? a spus Staines.

Niciun răspuns, dar după o clipă, ciocănitul s-a repetat.

— Cine-i acolo? a întrebat Staines din nou.

S-a auzit un al treilea ciocănit, mai imperios de data asta. Staines a simţit că inima îi bătea foarte tare. S-a dus la masă şi a luat pistolul. Ţinându-l lipit de coapsă, a păşit spre intrare, a tras ivărul şi a crăpat uşa un pic.

— Da! a zis el.

Pe coridor era un chinez de vreo treizeci de ani, îmbrăcat cu o tunică şi o pelerină de postav.

— Francis Carver, a zis chinezul.

Staines şi-a amintit instrucţiunile lui Carver.

— Nu locuieşte nimeni cu acest nume aici, a spus el. Nu cumva îl cauţi pe domnul Wells – Francis Wells?

— Carver, a zis chinezul scuturând din cap.

A scoase din sân o bucată de hârtie şi i-a arătat-o. Curios, Staines a luat hârtia. Era o scrisoare de la Penitenciarul de pe Insula Cockatoo, mulţumindu-i domnului Yongsheng pentru întrebarea adresată şi informându-l că, la eliberarea din închisoare domnul Francis Carver plecase la Dunedin, în Noua Zeelandă, cu vaporul *Sparta.* În partea de jos a scrisorii – şi cu o cerneală mult mai închisă la culoare – altcineva notase Hotelul Hawthorn. Staines s-a holbat îndelung la scrisoare. Nu ştiuse că Francis Carver era un fost ocnaş; vestea era frapantă, desigur, însă, gândindu-se mai bine, nu era întru totul surprinzătoare. În cele din urmă, cu mare părere de rău, a scuturat din cap.

— Regret, a zis el dându-i chinezului hârtia înapoi şi zâmbind jenat. Nu există nimeni aici cu numele de Francis Carver.

FIER

În care Crosbie Wells se dumireşte cum stau lucrurile.

În imobilul de la numărul 35, pe strada Cumberland, după-amiaza părea să nu se mai termine. Împreună, Anna şi doamna Wells confecţionaseră cincisprezece coroniţe împletite, pe care le instalaseră în salonul de la parter, fiind păzite în permanenţă de Wells, care bea constant şi nu spunea nimic. În spatele estradei, improvizaseră o „velă” făcută dintr-o vâslă şi un cearşaf alb strâns cu sfori; în spatele barului, atârnaseră un şir de stegulețe cu emblema amiralităţii regale. După ce aranjaseră coroniţele pe mese, pregătiseră lămâile şi ginul, ajustaseră fitilul lumânărilor, lustruiseră paharele, umpluseră lămpile cu petrol şi şterseseră praful – lungind fiecare operaţiune cât mai mult timp posibil şi folosindu-se de orice pretext pentru a se duce ba la etaj, ba la bucătărie, pentru a scăpa de tăcerea apăsătoare din jurul lor.

Au fost întrerupte, la scurt timp după ora patru, de un ciocănit insistent la uşa din faţă.

— Cine-o fi? spuse doamna Wells încruntându-se. Fetele vin abia la şapte. Şi eu nu primesc niciodată vizite la ora asta din zi.

— Deschid eu, zise Wells.

În prag, se afla un chinez îmbrăcat cu o tunică şi o pelerină de postav.

— Ia te uită cine-a venit! spuse Wells. *Tu* nu eşti de la marină.

— Bună ziua, zise chinezul. Îl caut pe Francis Carver.

— Ce-ai zis? întrebă Crosbie Wells.

— Îl caut pe Francis Carver.

— Carver, ziceai?

— Da.

— N-am auzit de el.

— Locuieşte aici, spuse chinezul.

— N-aş prea crede, amice. Casa asta îi aparţine doamnei Lydia Wells. Iar eu sunt fericitul ei soţ. Crosbie e numele meu.

— Nu Carver?

— Nu cunosc pe nimeni cu numele de Carver, zise Crosbie.
— Francis Carver, insistă omul.
— N-am cum să te ajut, crede-mă.
Chinezul se încruntă. Băgă mâna în buzunar şi scoase aceeaşi scrisoare pe care i-o arătase lui Emery Staines cu vreo două ceasuri mai devreme. Îi dădu lui Wells scrisoarea. Cuvintele „Hotelul Hawthorn” fuseseră şterse cu o linie; sub el, cu un alt scris, cineva notase „Casa marilor delicii, st. Cumb’d”.
— Cineva ţi-a dat adresa asta? întrebă Wells.
— Da, spuse chinezul.
— Cine? se interesă Wells.
— Căpitanul portului, spuse chinezul.
— Cred că, din păcate, căpitanul portului ţi-a dat o informaţie greşită, amice, spuse Wells înapoindu-i scrisoarea. Nu există nimeni cu acest nume la adresa asta. Dar de ce îl cauţi?
— Să-l duc la judecată, spuse chinezul.
— La judecată, rânji Wells. Perfect. Bun, sper că o merită. Mult noroc.
Închise uşa, pe urmă se opri brusc, cu mâna pe tocul de lemn. Întorcându-se iute, urcă scara, câte două trepte deodată, până sus în budoar, unde ziarul *Otago Witness* era împăturit pe masă. Îl înşfacă din zbor şi, după ce parcurse la repezeală rubricile, văzu anunţul în lista plecărilor programate pentru ziua următoare:
„Dana patru: *Godspeed,* dest. Port Phillip. Echipaj compus din RAXWORTHY (căpitan), P. LOGAN (ofiţer secund), H. PETERSON (ofiţer de punte) J. DRAFFIN (steward), M. DEWEY (bucătar), W. COLLINS (boţman), E. COLE, M. JERRISON, C. SOLBERG, F. CARVER (marinari)!”
— Cine a fost la uşă?
Anna venise în urma lui. Ţinea câte un sfeşnic de alamă în fiecare mână.
— Era Lucy? S-a întors de la magazin? Doamna Wells voia să vorbească cu ea.
— Era un chinez, zise Wells.
— Şi ce voia?
— Căuta pe cineva.
— Pe cine?
Wells o studie atent.

— Tu ştii pe cineva care a făcut puşcărie pe Insula Cockatoo?

— Nu.

— Nici eu.

— Acolo e muncă silnică. E o ocnă, la Cockatoo.

— Da, nu-i pentru cei slabi de înger, aş zice eu.

— Dar pe cine căuta?

Wells stătea în cumpănă, apoi spuse:

— Tu ştii vreun Francis Carver?

— Nu.

— Ai văzut vreodată un fost ocnaş?

— După ce să-mi fi dat seama?

— Da, nu prea aveai cum, spuse Wells.

După o scurtă tăcere, Anna zise:

— Să mă duc să-i spun doamnei Wells?

— Nu, zise Wells. Mai stai un pic.

— Am fost trimisă sus pentru astea, zise Anna arătând sfeşnicele. Ar cam trebui să mă duc înapoi.

Wells făcu sul ziarul *Otago Witness.*

— Femeia asta e rea la inimă, Anna. Doamna Lydia Wells nu e capabilă de niciun sentiment sincer: e o profitoare şi o afaceristă. Mie mi-a luat banii, o să-ţi ia şi ţie banii şi o să ajungem la sapă de lemn amândoi. O să ne ruineze.

— Da, spuse Anna pe un ton amărât. Ştiu.

Mişcând demonstrativ prin aer ziarul făcut sul, Wells spuse:

— Tu ştii ce scrie aici? Un tip pe nume Carver figurează pe lista echipajului unei nave. Pleacă din port mâine, la reflux. Un gentleman cu relaţii în marină, cum s-ar spune.

— Presupun că va veni la petrecere, spuse Anna.

— Şi încă un lucru: comandantul acelei nave. Raxworthy.

— Doamna Wells a pomenit de el la micul dejun, spuse Anna.

— Exact, exclamă Wells plesnindu-se cu ziarul peste picior, totul începe să se clarifice. Doar că nu reuşesc să refac încă tabloul în întregime.

— Ce se clarifică?

— Vezi tu, de azi de dimineaţă mă tot întreb un lucru: de ce să-i fi trebuit *ei* documentele mele? Autorizaţia de minerit. Certificatul de naştere. Sunt convins că ea le-a înhăţat, la fel

cum a înhăţat toată comoara din seif; or, ea nu s-ar obosi să facă toate astea fără vreun rost, şi atunci, te întrebi la ce i-ar fi folosit ei actele unuia ca mine? La nimic, m-am gândit eu. În cazul ăsta, înseamnă că le-a dat altcuiva. Le-a pasat mai departe. Dar cui? Ce fel de om ar putea avea nevoie de actele altuia? Şi-atunci, m-am dumirit. Un om care fuge de trecutul lui, mi-am zis eu. Un om cu nume pătat, care vrea să înceapă altă viaţă, sub un nume mai bun. Un om care vrea să lase definitiv în urmă un capitol din viaţa lui.

Anna tăcea încruntată.

— Nu e urmă de îndoială, spuse Wells ridicând ca pe un sceptru ziarul. Nu ştiu cum şi nu ştiu de ce sau cu ce scop, dar îţi spun aici şi acum, micuţa mea Anna, că diseară eu voi face cunoştinţă cu un domn Francis Carver.

COSITOR

În care Carver îşi ia un pseudonim, iar Lauderback se semnează cu numele lui.

— Wells, spuse Lauderback oprindu-se din mers.

— Bună seara, zise Francis Carver. Şedea pe un scaun, cu faţa spre pasarelă. Ţinea un pistol în mână.

— Ce-nseamnă asta? zise Lauderback.

— Intră.

— Ce-nseamnă asta? repetă el.

— O conversaţie, zise Carver.

— Dar despre ce e vorba?

— Îţi recomand să intri în cabină, domnule Lauderback.

— De ce?

Carver nu spuse nimic, însă ţeava pistolului zvâcni un pic.

— Nu m-am mai văzut cu ea de la ultima noastră discuţie, spuse Lauderback. Pe cuvânt de onoare. Când mi-ai spus să mă dau la o parte, domnule Wells, m-am dat la o parte. În ultimele nouă luni, am fost plecat în Akaroa. M-am întors în oraş abia în seara asta, chiar acum, de fapt; în momentul ăsta. Am stat deoparte, exact cum mi-ai cerut.

— Asta zici dumneata, spuse Carver.

— Da, zic eu! Pui la îndoială cuvântul meu?

— Nu.

— Şi-atunci ce-ai vrut să spui cu acest „asta zici dumneata”?

— Doar că pe hârtie apare altfel.

Lauderback tresări descumpănit.

— N-am nici cea mai vagă idee la ce hârtie de referi, zise el după câteva clipe. Mă voi încumeta să ghicesc totuşi că faci aluzie cumva la chitanţa de la Danforth.

— Exact, spuse Carver.

Aruncând iute o privire peste umăr, Lauderback păşi în cabină şi trase uşa după el.

— În regulă, spuse Lauderback. Se coace ceva. Sau s-a copt.

— Da, spuse Carver.

— E în legătură cu Crosbie? spuse Lauderback. Este ceva legat de Crosbie?

— Ştii, spuse Carver. Îmi fac griji pentru bătrânul Crosbie.

Dar nu spuse mai mult. După câteva clipe, Lauderback zise cu o voce înfricoşată:

— Da?

— Da, îmi fac griji, spuse Carver. În curând, bietul de el o să moară din cauza beţiei.

Lauderback începuse să asude.

— Unde e Raxworthy? întrebă el.

— Se îmbată pe strada Cumberland, cred.

— Şi Danforth?

— La fel, spuse Carver.

— Îi ai la mână?

— Nu, spuse Carver. Pe *dumneata* te am la mână.

CATRAN

În care Carver vine să isprăvească fapta; Crosbie Wells contra-atacă; şi laudanumul îşi face efectul.

Când Francis Carver a bătut la uşa clădirii de la numărul 35, pe strada Cumberland, vreo două ceasuri mai târziu, petrecerea navală era în toi: se auzeau aplauze ritmice, tropăituri în podea şi râsete gălăgioase. A ciocănit din nou, mai tare. Slujnica Lucy a apărut în cele din urmă; când a văzut că la intrare era Carver, l-a poftit înăuntru şi a fugit repede s-o cheme pe doamna Wells.

— O, Francis, zise aceasta când îl văzu. Slavă Domnului!

— A ieşit bine, spuse Carver bătându-se cu palma pe piept, unde avea actul de vânzare, într-un buzunar interior. E semnat totul şi a intrat în vigoare, pe loc. Am pus un flăcău să stea cu ochii pe Lauderback până dimineaţă. Dar mă îndoiesc că o să sufle vreo vorbă.

— Nu l-ai rănit, sper?

— Nu, îşi plânge de milă, atâta tot. Aici ce s-a mai întâmplat?

— Păi, după scandalul oribil de azi-dimineaţă, spuse ea în şoaptă, şi după toată ziua asta mizerabilă, am avut cel mai incredibil noroc. Lui Crosbie i-a căzut cu tronc fata nouă pe care am adus-o eu. Poate ca să-mi facă mie în ciudă, s-a dus să se culce cu ea... nu ştiu, dar mie mi-a convenit de minune să scap de amândoi toată seara. În clipa în care au rămas singuri, am trimis-o pe Lucy cu o carafa proaspătă.

— Ai dres-o?

— Bineînţeles.

— Cât de tare?

— Am folosit jumătate de sticlă.

— Şi a ţinut?

— N-am mai auzit niciun sunet, spuse ea.

— Bine, zise el. Mă duc sus. Am nevoie de cincisprezece minute.

— E foarte furios. Ştie de aur – ţi-am spus deja – şi a aflat de sosirea lui Lauderback. Trebuie să fii prudent.

— Nu-i nevoie să fiu prudent dacă tipul e matosit bine.

— Să nu-l împuşti, da, Francis?

— Nu-ţi bate tu capul cu asta.

— Vreau să ştiu.

— Îi dau una în cap, spuse Carver. Atâta tot.

— Nu aici!

— Nu – nu aici. O să-l duc în altă parte.

— E şi fata sus, să ştii. S-ar putea să se fi ameţit şi ea. Nu ştiu.

— Mă descurc cu ea. Îi spun să-şi ia tălpăşiţa. Nu te mai frământa.

— Şi eu ce să fac?

— Du-te înapoi la petrecere. Şi mai toarnă-i un pahar lui Raxworthy.

*

Carver îşi lipi urechea de uşă; neauzind nimic, apăsă pe clanţă, foarte încet. Uşa se deschise fără niciun zgomot. În cameră era întuneric, însă în încăperea cealaltă era aprinsă o veioză. Era cineva în pat, sub cuvertură, iar pe pernă se vedea o şuviţă groasă de păr negru. Ţinându-şi o mână pe şold, intră precaut în cameră.

Auzi şuierătura unui obiect greu spintecând aerul, dar când să se întoarcă, ceva îl trosni pe ceafă şi, clătinându-se, căzu în genunchi. Se răsuci pe loc, cu mâna pe mânerul pistolului, dar Crosbie Wells ridică din nou vătraiul, pocnindu-l peste încheieturile degetelor, apoi, din nou, peste falcă. Carver se chirci de durere. Ridică mâinile, instinctiv, ca să-şi ferească faţa. O a patra lovitură îl nimeri la cot, iar o a cincea îl plesni exact deasupra tâmplei. Năucit, se prăbuşi într-o rână, direct pe podea.

Wells ţâşni înainte şi, cu mâna liberă, încercă să smulgă pistolul de la betelia omului. Carver îl înşfacă de braţ şi se încăierară o vreme, până când Wells îl mai pocni o dată cu vătraiul în ţeastă. Carver căzu pe spate, neputincios. În cele din urmă, Wells izbuti să apuce pistolul, trăgându-l din betelia pantalonilor lui Carver; apoi îl aţinti spre faţa lui Carver şi rămase nemişcat câteva clipe, gâfâind. Carver gemu,

ridicându-şi braţele spre faţă. Era buimac. Luminile din cameră îi pulsau în ochi.

— Tu cine eşti?

Carver se zgâia la el. Avea gura plină de sânge.

Wells ţinea pistolul în mâna stângă şi vătraiul în mâna dreaptă. Ridică vătraiul un pic, ameninţând să-l trosnească din nou.

— Eşti Francis Carver? Dacă nu răspunzi, te-mpuşc pe loc. Te cheamă Carver?

— Mă chema cândva.

— Şi acum cum te cheamă?

Carver rânji la el, dezgolindu-şi dinţii plini de sânge:

— Crosbie Wells, spuse el.

Wells veni mai aproape.

— Te omor, zise el.

— Hai, fă-o, spuse Carver şi închise ochii.

Wells ridică vătraiul din nou.

— Unde-i aurul meu?

— S-a dus.

— Unde e, te-am întrebat?

— A fost expediat pe alte ţărmuri.

— Cine l-a expediat? Tu?

— Nu, zise Carver deschizând ochii. *Tu.*

Wells lovi din nou cu vătraiul, nimerindu-l pe Carver în tâmplă. Carver leşină. Wells aşteptă câteva clipe, ca să se asigure că nu se prefăcea, însă leşinul părea real: i se vedea albul ochilor, iar o mână îi zvâcnea ciudat.

Wells puse vătraiul jos, ceva mai departe, unde Carver n-ar fi putut ajunge să-l ia. Transferă pistolul în mâna dreaptă. Împinse cu ţeava armei în obrazul lui Carver, testându-l, dar era inert.

— A murit? spuse Anna din uşă.

Era albă la faţă.

— Nu. Respiră.

Cu mâna stângă, Wells îşi scoase pumnalul din cizmă şi trase la o parte tocul de piele, dezgolind lama ascuţită.

— Vrei să-l omori? murmură Anna.

— Nu.

— Ce-i faci?

Wells nu răspunse. Folosind pistolul ca să ţină drept capul lui Carver, înfipse vârful cuţitului exact sub colţul exterior al ochiului stâng al bărbatului. Sângele ţâşni instantaneu, prelingându-se gros pe obraz. Mişcând brusc din încheietura mâinii, Wells răsuci lama, tăind o crestătură de la ochi până la falcă. Sări în spate – dar Carver nu se trezi, doar hârâi din gâtlej. Avea obrazul plin de sânge; i se prelingea pe maxilar în jos, îmbibând gulerul cămăşii.

— C de la Carver, spuse Wells calm, holbându-se la el. Eşti un om pe care lumea îl va ţine minte acum, Francis Carver. Eşti omul cu cicatrice.

Ridicând capul, se uită în ochii Annei. Fata ţinea mâinile la gură, cu un aer îngrozit. Wells smuci din cap, arătând spre carafa de pe bufet.

— Bea de-acolo, spuse el. O să adormi într-un minut. Doar că ar trebui să te grăbeşti.

Anna aruncă o privire spre carafă. Laudanumul închisese un pic la culoare whisky-ul din sticlă, dând lichidului o strălucire arămie.

— Cât să beau? spuse ea.

— Cât te ţin puterile, spuse Wells. Şi pe urmă te culci pe o rână – nu pe spate. Altminteri, rişti să mori înecată cu propria-ţi vomă.

— În cât timp îşi face efectul?

— Aproape imediat, spuse Crosbie Wells.

Şterse lama cuţitului pe covor, puse tocul de piele peste lama ascuţită şi apoi se ridică în picioare, gata de plecare.

— Stai un pic, spuse Anna fugind în dormitor, de unde se întoarse peste câteva clipe cu bulgărele de aur pe care i-l dăruise el în după-amiaza când se întâlniseră prima oară. Ia-l tu, spuse ea îndesându-i-l în palmă. Foloseşte-l ca să scapi de-aici.

LESTURI

În care Crosbie Wells cere ajutor; un vameş se înfurie; şi un conosament este contramandat.

— Psst... Bill!

Funcţionarul ridică ochii din ziar.

— Cine mă strigă?

— Wells. Crosbie Wells.

— Ieşi de-acolo să te pot vedea.

— Poftim, spuse Wells arătându-se la faţă, cu palmele în sus.

— De ce te furişezi aşa pe întuneric?

Wells mai făcu un pas înainte, tot cu palmele în sus.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu.

— O?!

— Trebuie să mă îmbarc pe un vas, de cum se luminează de ziuă.

— Încotro vrei să mergi? zise funcţionarul mijind ochii.

— Nu contează, oriunde, spuse Wells. Important e să dispar discret.

— Şi mie ce-mi iese de-aici?

Wells desfăcu pumnul stâng. Acolo, în palmă, era bulgărele de aur care i-l dăduse Anna. Funcţionarul se uită la bucata de aur, încercând o evalueze în minte, apoi spuse:

— Cum rămâne cu legea?

— Legea-i de partea mea, spuse Wells.

— Şi-atunci cine-ţi vrea pielea?

— Un tip pe nume Carver, spuse Wells.

— Ce ţi-a făcut?

— Mi-a furat actele. Şi averea. Mi-a săltat aurul din seif.

— Când ai făcut tu avere, mă rog?

— La Dunstan, spuse Wells. Cam acum un an, poate. Sau un an şi ceva.

— Şi-ai tăcut mâlc.

— Normal c-am tăcut. Nu i-am spus decât Lydiei.

— Păi, asta a fost prima ta greşeală, râse omul.

— Nu, spuse Wells. *Ultima* mea greşeală.

Se priviră în ochi. Apoi Bill spuse:

— Nu cred că mă bag la aşa ceva.

— Urc la bord în seara asta, mă ascund, vasul pleacă la prima oră. Tu rămâi cu aurul şi eu rămân în viaţă. Asta-i tot. Nu trebuie să-mi aranjezi tu îmbarcarea – doar îmi spui care navă pleacă în zori şi te faci că nu vezi când eu trec pe lângă tine.

Funcţionarul ezita. Puse ziarul deoparte şi se aplecă în faţă ca să verifice orarul prins în cui deasupra biroului.

— E o goeletă care pleacă la Hokitika mâine de cum se crapă de ziuă, spuse el după câteva clipe. *Blanche* se numeşte.

— Spune-mi unde e ancorată, zise Wells. Dă-mi o portiţă de scăpare. E tot ce-ţi cer, Bill.

Funcţionarul îşi ţuguie buzele, reflectând la asta. Se uită din nou la orar, sperând cumva să găsească o soluţie. Pe urmă, cu o privire tăioasă, exclamă:

— Ia stai aşa, Wells!

— Ce?

— Aici scrie că transportul ăsta a fost autorizat de tine.

Încruntându-se, Wells păşi în faţă.

— Arată-mi şi mie.

Dar Bill trase registrul spre el, nelăsându-l pe Wells să-l ia.

— Vasăzică, o ladă urmează să plece la Melbourne, spuse el citind din registru. A fost încărcată pe *Godspeed* – şi tu ai semnat pentru asta. Ce-nseamnă chestia asta? se răţoi el furios.

— Habar n-am. Pot să văd şi eu?

— Mi-ai turnat tromboane, spuse Bill.

— Ba nu, spuse Wells. Eu n-am semnat niciodată hârtia aia, ce naiba.

— Banii tăi sunt în lada aceea, spuse Bill. Îţi trimiţi aurul în altă ţară, în timp ce tu te fofilezi la Hokitika să ţi se piardă urma, iar când totul e clar şi bine, hop şi tu, peste Marea Tasmaniei, ca să-ţi iei averea fără să fi plătit vreo taxă.

— Nu, spuse Wells. N-am făcut eu asta.

Funcţionarul plesni cu palma pe masă, scârbit.

— Hai, valea. Ia-ţi bucata de aur de-aici. Nu vreau să am vreun amestec în matrapazlâcul ăsta.

Wells nu spuse nimic pe moment. Privea lung spre siluetele întunecoase ale vaselor ancorate în port, contempla liniile de lumină frânte pe luciul apei, felinarele atârnate, scârţâind în

vânt. Apoi spuse vorbind cu precauţie:

— Nu eu am fost cel care a semnat asta.

— Nu – nu, spuse Bill încruntându-se. Nu începe iarăşi. Să nu crezi că mă fraiereşti.

— Certificatul meu, spuse Wells. Autorizaţia mea de minerit, actele mele, totul. Le-aveam pe toate în seiful de pe strada Cumberland. Îţi jur, crede-mă. Tipul ăsta, Carver. E un fost ocnaş. A făcut puşcărie grea la Cockatoo. El mi-a luat totul. N-am mai rămas decât cu cămaşa de pe mine, Bill. Francis Carver foloseşte numele meu.

Bill scutură din cap.

— Nu, zise el. Lada aia nu pleacă în altă ţară. Contramandez expediţia mâine dimineaţă la prima oră.

— Fă asta acum, spuse Wells. Iau lada cu mine la Hokitika. În felul ăsta, nimic nu ajunge în altă ţară, corect? Totul e legal dacă procedăm astfel.

Funcţionarul se uită în jos, la documentul de transport, şi pe urmă înapoi la Wells.

— Nu vreau să fiu amestecat în vreun scandal.

— Dar tu nu faci nimic rău, spuse Wells. Absolut nimic. Se cheamă evaziune fiscală doar dacă trimiţi lada în străinătate. O să semnez eu pentru asta. O să semnez eu tot ce vrei.

Bill nu spuse nimic câteva momente, iar Wells ştia că omul cumpănea situaţia.

— Nu pot să încarc lada pe *Blanche,* spuse el în cele din urmă. Vasul pleacă mâine în zori, iar Parrish a semnat deja pentru toată marfa încărcată la bord. Nu e timp să mai schimbăm ceva.

— Trimite-o după aceea, atunci. Semnez eu transferul chiar acum. Te implor, omule.

— Nu-i nevoie să mă implori, spuse Bill încruntându-se.

Wells veni mai aproape şi puse pepita de aur pe birou. Timp de câteva clipe, minereul strălucitor tremură imperceptibil, ca acul unei busole.

Bill se uită lung la aurul din faţa lui. Apoi îşi ridică privirea şi spuse:

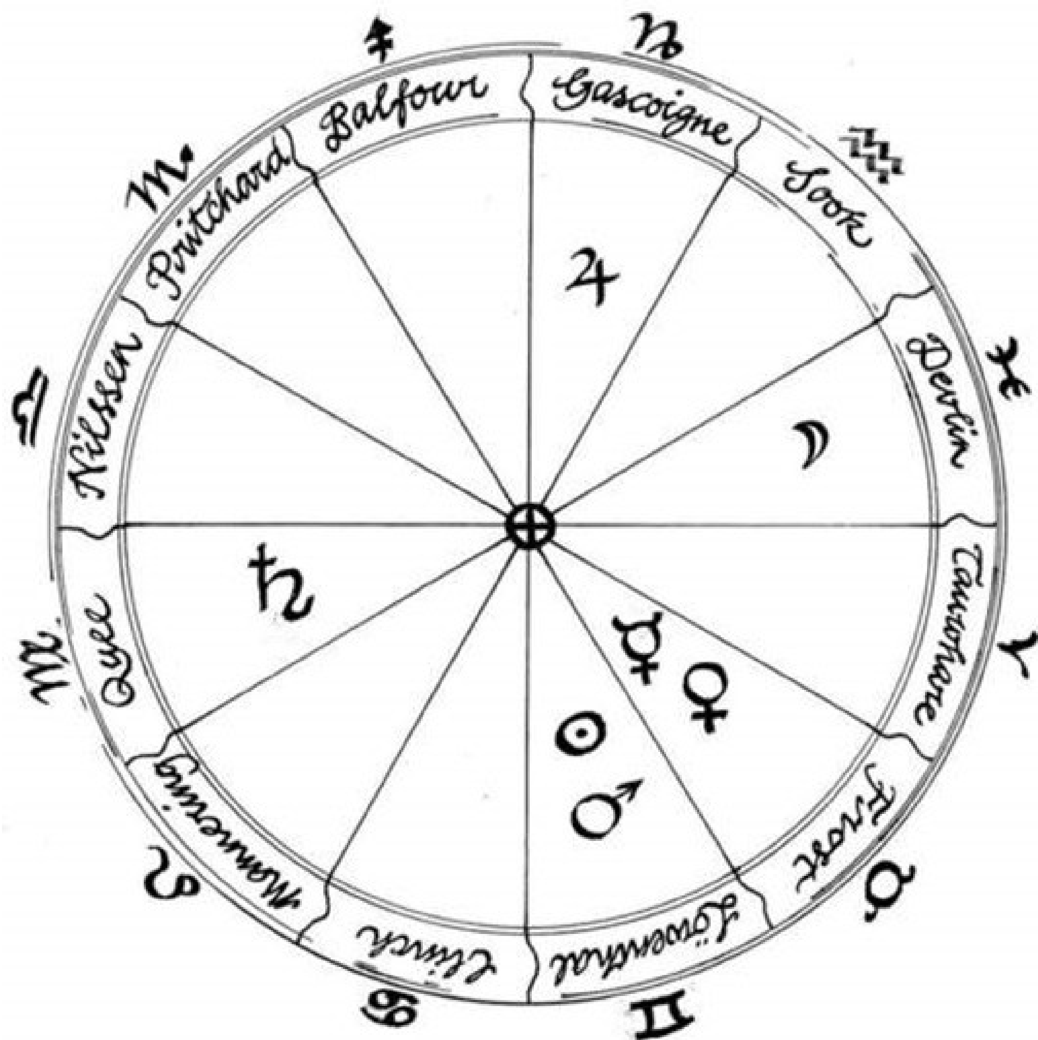
— Nu. Ţine-ţi aurul, Crosbie Wells. Nu vreau să am vreun amestec în matrapazlâcul ăsta.

PARTEA A ŞASEA

VĂDUVĂ ŞI HAINELE DE DOLIU

18 IUNIE 1865

42° 43’ 0” SUD 170° 58’ 0” EST

PĂMÂNT FIX

În care Emery Staines îşi duce metalul la bancă; Crosbie Wells propune o înşelătorie; şi Staines începe să se îndoiască de prima lui impresie, dar mult prea târziu.

Emery Staines nu descoperise încă un adevărat filon de aur în Hokitika. Nu găsise încă vreun petic de teren care să-i placă suficient de mult încât să şi-l revendice, îngrădindu-l, şi nici vreo companie care să-i placă suficient de mult încât să vrea să i se alăture. Strânse o mică „avere”, adunând ceva aur din diferite locuri de pe plajele situate atât la nord, cât şi la sud de râu, precum şi de prin viroagele înguste, pe coclauri, departe, în Defileul Hokitika. Era un câştig variabil, din care cea mai mare parte dispăruse deja. Staines avea tendinţa să fie risipitor ori de câte ori timpul şi banii cheltuiţi îi aparţineau de drept. Prefera să doarmă şi să se ospăteze în mijlocul oamenilor decât de unul singur într-un cort, sub cerul liber, un gen de aventură romantică de care se lecuise repede. Nu fusese pregătit pentru iernile aspre din West Canterbury, iar ploaia îl împingea mereu să se adăpostească sub un acoperiş în oraş; folosind drept pretext vremea urâtă de-afară, bea vin, mânca pastramă sărată şi juca pasionat cărţi în fiecare seară, pentru ca în dimineaţa următoare să plece pe drumuri, ca să-şi umple din nou batista cu firicele aurii. Dacă nu ar fi existat acea înţelegere cu Francis Carver, poate că ar fi continuat să trăiască aşa, de pe o zi pe alta, la nesfârşit, alternând excesele cu perioadele de recuperare; însă Emery Staines nu uitase clauzele contractului de sponsorizare, conform cărora în scurt timp trebuia să „arunce ancora”, cum se exprimau căutătorii de aur, şi să investească într-un teren de exploatare.

În dimineaţa de 18 iunie, Staines s-a trezit devreme. Dormise peste noapte într-un han din Kaniere, un fel de baracă de scânduri, joasă şi lungă, cu o bucătărie sub un şopron şi cu şiruri de hamacuri atârnate unele peste altele. Respiraţia oamenilor forma norişori albicioşi în frigul şi umezeala dinăuntru. Afară, a plătit o jumătate de penny pentru o farfurie

cu porridge, umplută cu polonicul dintr-un hârdău aburind, şi a mâncat stând în picioare şi privind spre est, unde culmile Alpilor înalţi desenau un contur clar pe cerul iernatic. Când a golit farfuria, a dat-o înapoi prin ferestruică, şi-a salutat tovarăşii de-o noapte ducând două degete la pălărie şi a pornit hotărât spre Hokitika, unde intenţiona să discute cu un cumpărător de aur, înainte de a achiziţiona un teren minier.

Când ocoli bucla râului, ajungând spre bancul de nisip, zări o corabie care se apropia maiestuos de intrarea strâmtă a portului; alunecând lin, vasul a intrat în rada portului şi a rămas plutind parcă pe loc, în paralel cu râul, la apă adâncă, în capătul dinspre mare al bancului de uscat. Staines admira ambarcaţiunea în timp ce păşea în lungul cheiului şerpuit. Era o corabie frumoasă, cu trei catarge, nu prea mare, cu un galion sculptat în lemn la prora, înfăţişând un vultur cu ciocul căscat, parcă ţipând, şi cu aripile larg desfăcute. O femeie se vedea la balustrada de la babord: de la distanţă, Staines nu putea să-i desluşească trăsăturile, şi cu atât mai puţin expresia feţei, dar îşi imagina că era cufundată într-o stare de reverie, fiindcă stătea nemişcată, cu mâinile încleştate pe balustradă, cu poalele rochiei fluturându-i în jurul picioarelor, cu şireturile bonetei atârnându-i pe piept. Se întreba ce gânduri o absorbeau aşa – vreo amintire, vreo scenă din trecut sau perspectiva viitorului, ceva ce-şi dorea mult sau, dimpotrivă, vreun lucru de care se temea.

La Banca Centrală, a scos săculeţul din piele de ied, în care avea firicelele de aur, şi, la rugămintea funcţionarului bancar, a predat metalul pentru a fi analizat şi cântărit. Evaluarea a durat destul de mult, însă preţul care i s-a oferit în final era foarte bun, aşa că Staines a plecat de-acolo cu o bancnotă în valoare de douăzeci de lire sterline, împăturită în buzunarul de la vestă, în dreptul inimii.

— Stai un pic acolo, flăcăule!

Staines se întoarse. Pe treptele băncii, pregătindu-se să urce, era un bărbat cu părul nisipiu, cam de vreo cincizeci de ani. Avea pielea bătucită de vânt şi nasul foarte roşu. Barba ţepoasă, crescută de vreo săptămână probabil, era înţesată de fire albe.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos? întrebă Staines.

— Poţi să-mi răspunzi la vreo două întrebări, zise omul. Asta-i prima: faci parte din Companie?

— Nu, nu fac parte din Companie.

— Perfect. Asta-i a doua: onestitate sau lealitate?

— Poftim?

— Onestitate sau lealitate, repetă omul. Ce preţuieşti mai mult?

— Ce-i asta, o farsă?

— O întrebare sinceră. Dacă nu te deranjează.

— Păi, spuse Staines încruntându-se un pic, este foarte dificil de spus... ce preţuiesc eu mai mult. Onestitatea sau lealitatea. Dintr-un anumit punct de vedere, s-ar putea spune că onestitatea este un fel de lealitate – o lealitate faţă de adevăr, deşi greu ai putea considera că lealitatea ar fi un fel de onestitate! Presupun că dacă ar fi să mă decid, dacă ar fi să aleg între a fi neonest, dar leal, sau a fi neleal, dar onest, aş prefera să fiu credincios oamenilor mei, ţării mele, familiei mele, şi nu adevărului. Prin urmare, presupun că aş spune lealitate... în ceea ce mă priveşte. Însă, la alţii... în cazul altora, simt complet diferit. Prefer un prieten onest decât un prieten care să-mi fie leal doar mie; şi aş prefera *să fiu* leal unui prieten onest decât unui sicofant. Hai să spunem că răspunsul meu este condiţionat: la mine preţuiesc lealitatea; la alţii, onestitatea.

— Asta e bine, spuse bărbatul. Asta e foarte bine.

— Da? spuse Staines zâmbind deja. Am trecut un fel de test?

— Aproape, zise omul. Vreau să-mi faci o favoare. Absolut cinstit totul şi respectând condiţiile dumitale. Uite...

Băgă mâna în buzunar şi scoase o pepită cam de mărimea unui trabuc scurt. O ridică în lumină.

— Frumos, nu?

— Foarte frumos, spuse Staines, care nu mai zâmbea acum.

— Am găsit asta în Valea Clutha, în Otago, continuă bărbatul. O am de vreo lună sau două, nu mai ştiu, dar vreau s-o transform în pământ, înţelegi, am pus ochii pe un petic de pământ, iar samsarul nu vrea decât bani de hârtie. Uite care-i problema. Am fost jefuit. Nu mai am niciun act prin care să-mi dovedesc identitatea. Documentele mele, autorizaţia de minerit, s-au dus toate. Prin urmare, nu pot valorifica pepita asta la

bancă, în nume propriu.

— A, spuse Staines.

— Ce vreau eu este să-mi faci un serviciu. Duci dumneata pepita asta la bancă. Spui că e a dumitale, că ai găsit-o pe un teren al Coroanei. O schimbi în bani de hârtie pentru mine. Nu poate să-ţi ia mai mult de o jumătate de ceas. Preţul fixează-l dumneata.

— Înţeleg, spuse Staines cam sceptic, ezitând câteva clipe. Sunt convins că le-ai putea explica situaţia dumitale celor de la bancă. Le povesteşti că ai fost jefuit – exact cum mi-ai povestit mie.

— Nu pot să fac asta, spuse bărbatul.

— Există evidenţe peste tot, spuse Staines. Chiar dacă nu mai ai niciun act, vor găsi ei alte modalităţi de a te identifica. Listele de pasageri şi aşa mai departe.

Omul clătină din cap.

— Autorizaţia mea era pentru Otago, spuse el. Iar când am venit încoace, n-am trecut pe la vamă. Nu figurez în nicio evidenţă aici.

— O, spuse Staines, care începea să se simtă foarte stânjenit.

Omul păşi în faţă.

— Ce ţi-am povestit eu, băiete, e perfect adevărat. Bulgărele de aur e al meu. L-am cules din Valea Clutha. Pot să-ţi fac schiţa locului. Ţi-l desenez pe o nenorocită de hartă. Totul e adevărat.

Staines se uită din nou la bucata de aur.

— Poate garanta cineva pentru dumneata?

— Nu m-am lăudat prin lume cu chestia asta, se răţoi bărbatul, agitându-şi pumnul. Ce sens ar fi avut? Am fost deja jefuit, nu vreau să mai fiu furat încă o dată. Doar o singură persoană pe lume a mai atins această pepită de aur, în afară de mine. O tânără pe nume Anna Wetherell. *Ea* ar putea garanta că povestea mea este adevărată; numai că ea e la Dunedin, din păcate, şi nu pot sta să aştept până ar veni o scrisoare de confirmare.

Numele Anna Wetherell nu însemna nimic pentru Staines, care îl reţinu involuntar, în timp ce căuta o soluţie de a se retrage mai repede. Povestea omului nu era deloc

convingătoare (părea limpede pentru Staines că aurul fusese furat şi că hoţul, temându-se să nu fie prins, încerca acum să-şi acopere urma folosindu-se de o terţă persoană, absolut inocentă în toată această afacere, pentru a preschimba pepita, care sărea oricui în ochi, în bani peşin, imposibil de identificat), iar înfăţişarea personajului lăsa mult de dorit. Avea ochii injectaţi şi aerul disperat al beţivilor învechiţi în năravul lor; chiar şi de la o distanţă de câţiva paşi, Staines simţea că omul mirosea a băutură. Trăgând de timp, zise:

— Samsar, spuneai?

Omul încuviinţă din cap.

— Da, am găsit un teren care îmi place. Înspre Arahura. Cherestea, asta-i afacerea la care mă gândesc. Am terminat cu goana după aur. Am avut o avere în aur, dar acum s-a dus, şi cu asta distracţia s-a terminat pentru mine. Lemnul, cheresteaua – asta-i treabă cinstită.

— Care-i numele dumitale?

— Crosbie Wells, spuse bărbatul.

Staines deveni atent.

— Wells? întrebă el.

— Exact, spuse omul, dar brusc se înfurie. Dar ce-ţi pasă dumitale?

În momentul acela, Staines îşi aminti de strania instrucţiune pe care Francis Carver i-o dăduse la Hotelul Hawthorn de pe strada George în urmă cu o lună. „Doar pentru astăzi, numele meu este Wells. Francis Wells”, îi spusese el.

— *Crosbie* Wells, repetă Staines acum.

— Întocmai, spuse Wells furios în continuare. Fără al doilea prenume, fără poreclă, fără pseudonim, doar simplu şi clar acelaşi Crosbie Wells ca în ziua în care m-am născut. Nu pot dovedi asta, bineînţeles. Nu pot dovedi nimic fără actele mele, fir-ar a dracului de treabă!

Staines ezită din nou. După câteva clipe, se oferi să-i strângă mâna, prezentându-se:

— Emery Staines.

Wells mută aurul în cealaltă palmă şi îi strânse mâna.

— Poţi să-mi spui care e preţul dumitale, domnule Staines? Ţi-aş fi foarte îndatorat.

— Auzi, spuse Staines dintr-odată. Nu cunoşti din

întâmplare... adică, iartă-mă, dar... nu cunoşti din întâmplare vreun tip pe nume Francis Carver?

Căci Emery Staines încă nu aflase tot ceea ce se întâmplase în ziua dinaintea plecării lui din Dunedin. Nu ştia unde se dusese Carver în acea după-amiază, de ce alesese să-şi ia un nume fals, de ce acordase atâta importanţă unui cufăr mic, conţinând doar cinci rochii modeste.

Wells se încordase. Rosti pe un ton dintr-odată dur:

— De ce?

— Îmi pare foarte rău, zise Staines. Poate că nu are nicio însemnătate. Am întrebat doar fiindcă... în fine, cam acum o lună, un tip pe nume Carver şi-a luat numele dumitale de familie... doar pentru o după-amiază, zicea el, dar mie nu mi-a spus nici de ce, nici pentru ce făcea asta.

Wells îşi încleştase pumnii.

— Ce treabă ai dumneata cu Carver?

— Nu-l cunosc prea bine, spuse Staines trăgându-se cu un pas înapoi. M-a finanţat cu nişte bani, atâta tot.

— Ce fel de bani? Ce sumă?

— Opt lire, spuse Staines.

— Poftim?

— Opt, spuse Staines, apoi repetă: Opt lire.

— Ţi-e prieten, da?

— Câtuşi de puţin, spuse Staines trăgându-se cu încă un pas înapoi. Am aflat mai târziu că a fost ocnaş, că a ispăşit zece ani de muncă silnică, dar era prea târziu atunci; semnasem hârtia.

— Ce hârtie?

— Un contract de sponsorizare, spuse Staines.

— Iar el a semnat cu numele *meu.*

— Nu, spuse Staines ridicând mâinile. Doar a folosit numele dumitale, dar nu ştiu pentru ce. Îmi pare foarte rău să te supăr...

— El a fost, spuse Crosbie Wells. El a fost cel care mi-a luat actele. Care mi-a furat toată averea în aur. A montat-o pe nevastă-mea împotriva mea. Mi-a luat numele şi banii, a vrut să-mi ia şi viaţa – doar că nu i-a mers, pricepi? Am reuşit să scap. Trăiesc încă. Muncesc pe o sumă jalnic de mică şi abia reuşesc să mă descurc de la o zi la alta, bag capul în pământ tot timpul şi mă uit peste umăr la tot pasul până o să-mi pierd

minţile de-a binelea. *Asta* – şi mişcă prin aer cu bucata de aur – este tot ce mi-a mai rămas!

— De ce nu pui legea pe urmele lui? întrebă Staines. Tot ce mi-ai spus constituie probe suficiente în instanţă.

Wells nu răspunse imediat. Într-un târziu, zise:

— Unde e?

— Cred că e în Dunedin încă.

— Eşti sigur de asta?

— Atât cât se poate, spuse Staines. Am adresa lui; urmează să-i scriu imediat ce mă lansez în prima afacere.

— Eşti *partenerul* lui, şuieră Wells printre dinţi.

— Nu, îi sunt îndatorat, atâta tot. Mi-a dat opt lire, iar în schimb eu trebuie să fac o investiţie în favoarea lui.

— Eşti partenerul lui. Eşti omul lui.

— Uite ce e, domnule Wells, spuse Staines neliniştindu-se din nou. Indiferent ce ţi-a făcut domnul Carver şi indiferent ce motive l-or fi împins, eu nu ştiu nimic despre asta. Pe cuvânt. Păi, dacă aş fi ştiut ceva, nici nu m-aş fi gândit să pomenesc de numele lui în faţa dumitale, nu crezi? Aş fi tăcut mâlc.

Wells nu spuse nimic. Se priviră lung în ochi, fiecare scrutând expresia celuilalt. Apoi, Staines spuse:

— Sunt de acord. Duc la bancă aurul dumitale.

MARTE ÎN RAC

În care Carver porneşte pe urmele lui Crosbie Wells; Edgar Clinch îşi oferă serviciile; şi Anna Wetherell este intransigentă în hotărârea ei.

Godspeed a traversat bancul de nisip din Hokitika când era maree înaltă. Căpitanului Carver i-a luat aproape un ceas ca să strecoare barcul prin traficul de la gura râului, unde câteva nave se pregăteau de plecare, şi a fost obligat să aştepte semnalul de pe Gibson Quay pentru a se putea apropia de chei; Anna Wetherell, stând singură pe punte, a avut tot timpul să studieze priveliştea. Hokitika era o aşezare mai mică decât se aşteptase ea şi mult mai expusă intemperiilor. În comparaţie cu oraşul Dunedin, care era cuibărit de-a lungul fâşiei Portului Otago şi înconjurat din toate părţile de dealuri, la Hokitika învecinarea cu marea părea aproape înfricoşătoare. Clădirile i s-au părut Annei dezolante şi părăginite în ciuda şirurilor de steguleţe roşii şi galbene, prinse în zigzag între acoperişuri şi tendele hotelurilor de pe malul mării.

Dintr-odată, un zăngănit persistent i-a atras atenţia spre chei, unde un bărbat roşcovan şi mustăcios scutura de zor un clopot de alamă şi striga ceva în gura mare. Făcea reclamă la ceva, probabil, însă litania recomandărilor lui se pierdea complet sub fiecare clămpănitură a clopotului – un fel de pară metalică masivă, în care ar fi încăput, prin partea de jos, o pâine rotundă întreagă, dacă înăuntru nu s-ar fi bălăngănit o limbă groasă şi grea ca un lingou de aur. Distanţa şi vântul înăbuşeau dangătul jalnic şi sfâşietor.

Călătoria pe mare de la Dunedin marcase voiajul inaugural al barcului *Godspeed* sub comanda lui Francis Carver, care din cauza vătămărilor suferite în seara de 12 mai nu fusese în stare să se prezinte la bordul corăbiei în după-amiaza următoare, când era programată plecarea la Melbourne; drept urmare, nu avusese prilejul să îl informeze pe căpitanul Raxworthy că nava trecuse în proprietatea altcuiva. Punctual din fire, Raxworthy nu concepea ca plecarea barcului să fie decalată din cauza unui

marinar întârziat: ridicase ancora conform graficului, în ciuda durerii de cap care îl chinuia, iar după ce *Godspeed* părăsise Port Chalmers, lui Carver nu i-a mai rămas decât să aştepte întoarcerea navei în următoarele patru săptămâni, a fost în convalescenţă, vegheat de doamna Wells, care de câte ori vedea cum fusese sluţit la faţă simţea că o apucă disperarea. Rana fusese cusută, firele fuseseră îndepărtate, iar acum rămăsese o cicatrice roz urâtă, groasă cât o sfoară şi încreţită la ambele capete. Carver pipăia cicatricea cu degetele aproape tot timpul şi îşi luase obiceiul să o acopere cu mâna atunci când vorbea.

Când *Godspeed* a revenit de la Port Phillip în 14 iunie, Carver s-a întâlnit cu James Raxworthy ca să îi comunice că funcţia lui de căpitan al navei luase sfârşit. Barcul fusese vândut între timp şi, din ordinul noului proprietar, un domn Wells, Carver fusese promovat la comanda vasului, iar în calitate de căpitan avea dreptul să concedieze echipajul lui Raxworthy şi să îşi aleagă singur oamenii. Întâlnirea dintre Carver şi fostul căpitan a fost lungă şi nicidecum cordială; relaţiile au devenit şi mai încordate în momentul în care Carver a aflat că un anumit articol, ce ar fi urmat să fie transportat la Melbourne, fusese eliminat de la bordul barcului *Godspeed* la cursa efectuată cu o lună în urmă. I-a cerut socoteală lui Raxworthy, care a ridicat din umeri: din punctul lui de vedere, nu se încălcase niciun regulament sau protocol naval prin contramandarea conosamentului aferent cufărului în discuţie. Furia lui Carver s-a transformat în disperare. S-a dus la biroul vamal, şi la toate agenţiile de transport maritim de pe chei, şi la toate tractirele prăpădite din cartierul mateloţilor. N-a putut să afle nimic. Citind cu atenţie ştirile maritime din *Otago Witness* mai târziu în acea seară, a descoperit că, în afară de *Godspeed*, din Port Chalmers mai plecase în 13 mai doar o singură navă: goeleta *Blanche,* cu destinaţia Hokitika.

— Nici nu pot să-l numesc indiciu, îi zise el doamnei Wells, dar nici nu pot să stau cu mâinile în sân. Dacă nu fac nimic, simt că o să înnebunesc. Am certificatul lui de naştere, am şi autorizaţia lui de minerit. O să spun că numele meu este Crosbie Wells şi că am pierdut o ladă de transport. Voi oferi o recompensă pentru returnarea ei.

— Dar ce faci cu Crosbie? spuse doamna Wells. Există posibilitatea...

— Dacă îl văd, îl omor, spuse Carver.

— Francis...

— Îl omor.

— Ştie că vrei să te răzbuni. Nu se va lăsa luat prin surprindere a doua oară.

— Nici eu.

Cu o zi înainte de plecarea barcului *Godspeed,* Anna Wetherell a fost convocată în salonul de la parter, unde a găsit-o pe doamna Wells aşteptând-o.

— Acum că domnul Carver s-a însănătoşit, începu doamna Wells, pot să mă gândesc şi la chestiuni mai puţin presante, cum ar fi problema viitorului tău. Nu mai poţi rămâne în casa mea, domnişoară Wetherell, nicio clipă în plus, şi cunoşti prea bine de ce.

— Da, doamnă, şopti Anna.

— Poate aş fi trecut cu vederea trădarea dumitale, continuă doamna Wells, şi aş fi suferit în tăcere, cum le este dat femeilor să facă; dar violenţa cu care a fost atacat domnul Carver nu poate fi ignorată. Cârdăşia dumitale cu soţul meu a trecut dincolo de desfrâu, atingând limitele maleficului. Domnul Carver a rămas desfigurat. De fapt, a avut noroc că a scăpat cu viaţă, ţinând seama de gravitatea vătămărilor pe care le-a suferit. Acea cicatrice îi va brăzda obrazul pentru totdeauna.

— Eu dormeam, spuse Anna. N-am văzut nimic.

— Unde este domnul Wells?

— Nu ştiu.

— Îmi spui adevărul, domnişoară Wetherell?

— Da, jur, spuse ea.

Doamna Wells se îndreptă de spate, luându-şi un aer semeţ.

— Domnul Carver pleacă pe Coasta de Vest mâine, după cum ştii, spuse ea, schimbând subiectul. Întâmplarea face să am o cunoştinţă în Hokitika; Dick Mannering este numele lui. El îţi va găsi ceva de lucru acolo, cum va crede el mai bine: poţi să te stabileşti în colonia de mineri, aşa cum era ambiţia dumitale iniţial, iar de-acum înainte drumurile noastre se vor separa definitiv. Mi-am luat libertatea de a însuma toate cheltuielile tale

pe ultimele două luni, iar această datorie va cădea în sarcina lui să o recupereze de la dumneata. Văd că eşti surprinsă. Ai crezut, poate, că băutura creşte liber în copaci? Ai crezut că băutura creşte în copaci?

— Nu, doamnă, murmură ea.

— Atunci înseamnă că nu ai de ce să te miri când îţi voi spune că năravul dumitale de a bea de una singură m-a costat bani grei în ultima lună.

— Nu, doamnă.

— În mod evident, nu eşti atât de proastă, pe cât eşti de desfrânată, spuse doamna Wells. Deşi, ţinând seama de amploarea şi intensitatea desfrânării, lucrul acesta nu se traduce nicidecum prin vreun merit în materie de intelect. Domnul Mannering, ţin să te informez, este necăsătorit, aşa că nu există vreun pericol de a-i dezonora casa, aşa cum ai făcut la mine.

Anna se îneca de plâns; nu putea să mai îngaime nimic. Când doamna Wells i-a spus că putea să plece, s-a dus alergând în budoar, a scos dopul de la carafa de whisky îndoit cu laudanum şi, disperată, a dat de duşcă două înghiţituri zdravene. Apoi s-a trântit pe pat plângând în hohote, până când opiaceul şi-a făcut efectul.

Anna ştia foarte bine ce o aştepta în Hokitika, însă conştientă de vinovăţia ei şi plină de regrete, a avut tăria să se oţelească împotriva sorţii adverse, ca un trup în bătaia vântului. Degeaba s-ar fi opus aranjamentelor făcute de doamna Wells, degeaba ar fi fugit de-acolo în timpul nopţii, degeaba ar fi încercat să conceapă singură un plan de salvare, din moment ce oricum nu mai avea nicio îndoială în privinţa situaţiei ei, ştiind că în scurt timp aceasta avea să devină un lucru evident în ochii tuturor. Trebuia să plece din casa doamnei Wells cât mai repede cu putinţă, până ca celelalte femei să ghicească secretul ei, şi era decisă să facă asta prin orice metodă.

Un pescăruş trecu planând lung în zbor, jos, spre Gibson Quay; când ajunse la bancul de nisip, se întoarse şi începu să urce odată cu vântul, rotindu-se înapoi şi pregătindu-se să treacă planând din nou deasupra malului. Anna îşi înfăşură mai strâns şalul peste umeri. De-acum, *Godspeed* primise aprobare să arunce ancora. O funie fusese aruncată spre ţărm, iar Carver

dăduse ordin ca velele să fie strânse; lent, barcul înainta spre chei. Câţiva docheri se adunaseră să dea o mână de ajutor, iar Anna, clipind, văzu că unii dintre ei arătau spre ea şi vorbeau între ei cu mâna la gură. Când observară că se uita la ei, îşi săltată pălăriile pe cap, făcură o plecăciune şi pufniră în râs, trăgând în sus de pantaloni, cu mâna pe catarama curelei. Anna se înroşi. Amărâtă, traversă puntea spre tribord, se prinse strâns cu mâinile de balustradă şi inspirând adânc, îşi îndreptă privirile spre marginea înaltă a pintenului de pământ, acolo unde valurile se spărgeau năvalnic, estompând linia orizontului sub o pâclă fină de stropi albicioşi. Rămase acolo până când Carver, strigând-o cu vocea lui tăioasă, îi spuse să coboare pe chei; un domn Edgar Clinch, administrator al Hotelului Gridiron, se oferise să o găzduiască, ceea ce Carver acceptase în numele ei.

TE-RA-O-TAINUI[42]

În care Crosbie Wells porneşte spre Valea Arahura, iar vaporul Titania naufragiază pe bancul de nisip.

Pepita de aur pe care Staines a depus-o la bancă la rugămintea lui Wells a rost vândută pe suma de peste o sută de lire sterline, bani peşin. În timp ce negustorul evalua minereul preţios, iar lucrătorul bancar pregătea actele, Staines a fost întrebat de nenumărate persoane despre originea pepitei respective. A dat răspunsuri evazive, fluturând din mână înspre est şi menţionând repere vagi, cum ar fi o „viroagă” şi un „deal”, însă încercările lui de a minimaliza importanţa descoperirii nu şi-au atins scopul. Când valoarea bulgărelui de aur a fost scrisă cu creta pe panoul de deasupra biroului cumpărătorului, funcţionarul băncii a început să aplaude, iar băieşii au scandat numele lui Staines.

— Dacă doreşti, am putea să facem o reproducere a pepitei înainte de a o da la topit, spuse funcţionarul Frost când Staines se pregătea să plece. Poţi picta copia în auriu şi s-o păstrezi ca amintire, sau s-o trimiţi acasă vreunei drăguţe, în semn de iubire. E o piesă frumoasă.

— Nu-mi trebuie nicio copie, spuse Staines. Mulţumesc, oricum.

— Poate vrei să îţi aduci aminte totuşi de cea mai norocoasă zi din viaţa dumitale, insistă Frost.

— Cea mai norocoasă zi din viaţa mea sper că n-a venit încă, spuse Staines, declanşând alt ropot de aplauze şi exclamaţii de admiraţie, precum şi propuneri de „asociere” din partea multor băieşi.

Când a reuşit în cele din urmă să se extragă din mulţimea adunată în jurul lui şi să iasă afară, era deja cam agasat.

— Am fost declarat drept cel mai norocos om din Hokitika, spuse el înmânându-i lui Crosbie Wells plicul cu banii. Am primit tot felul de sfaturi, cum să-mi păstrez norocul şi cum să-l împart

[42] **O constelaţie în cultura maori, fără un corespondent european.**

cu alţii, sau mi s-a cerut să mărturisesc care era secretul norocului meu, şi câte şi mai câte. Am impresia că povestea pe care mi-ai spus-o dumneata nu e deloc adevărată, domnule Wells: ştiai prea bine ce i se poate întâmpla unui om atât de naiv încât să intre ziua în amiaza mare în Banca Centrală cu un bulgăre de aur de mărimea aceea.

Wells rânjea satisfăcut.

— Cel mai norocos om din Hokitika, spuse el. Frumoasă previziune. Cred că vei fi la înălţimea acestor speranţe.

— Mă voi strădui din răsputeri, spuse tânărul.

— Ei bine, îţi sunt foarte recunoscător, spuse Wells răsfirând cu vârful degetelor bancnotele, apoi vârî plicul în vestă. În Valea Arahura vreau eu să-mi cumpăr o bucată de pământ. La vreo cincisprezece kilometri înspre nord de-aici. Râul traversează plaja – n-ai cum să ratezi locul. Eşti bine-venit oricând şi pentru orice motiv ai avea.

— Voi ţine minte, spuse Staines.

Wells tăcu câteva clipe.

— Tot nu crezi povestea mea, nu-i aşa, domnule Staines?

— Aşa e, din păcate, domnule Wells.

— Poate o să te-apuci să dai din gură cu Carver al dumitale.

— Carver nu e apropiatul meu.

— Dar poate o să menţionezi numele meu aşa ca din întâmplare, ca să vezi ce reacţie are.

— N-o să fac asta.

— Ar fi o crimă, domnule Staines. Tipul are o răfuială cu mine. Vrea să mă omoare.

— Ştiu să păstrez un secret. Nu voi spune nimănui.

— Te cred, zise Wells şi, strângându-i mâna, adăugă: Mult noroc.

— Da – mult noroc.

— Poate o să ne mai întâlnim.

— Poate, nu se ştie.

Staines rămase pe treptele Băncii Centrale încă multă vreme după ce Crosbie Wells se îndepărtase pe stradă. Îl văzu croindu-şi drum prin mulţime spre biroul samsarului, unde urcă treptele, îşi scoase pălăria şi păşi înăuntru fără să mai privească înapoi. Trecură cincisprezece minute. Rezemat cu coatele de balustradă, Staines aştepta să vadă ce avea să se mai întâmple.

— Naufragiu... naufragiu... naufragiu pe bancul de nisip!

Când crainicul ajunse mai aproape, Staines întrebă:

— Cum se numeşte vasul?

— *Titania,* spuse crainicul. E un vapor. S-a împotmolit în nisip.

Staines nu auzise niciodată de *Titania.*

— De unde venea?

— De la Dunedin, via Auckland, răspunse crainicul, apoi, când Staines mişcă din cap mulţumindu-i, îşi reluă anunţul, strigând în gura mare: Naufragiu... naufragiu... naufragiu pe bancul de nisip!

Într-un târziu, uşa de la biroul samsarului se deschise şi doi bărbaţi ieşiră pe stradă: Crosbie Wells şi incă un om, probabil samsarul, care îşi punea mantoul din mers. Rămaseră pe prispă câteva minute, discutând; la un moment dat, o cabrioletă apăru de după colţul clădirii, oprind în dreptul lor. Crosbie Wells şi samsarul urcară în vehicul. După ce se instalară şi portierele se închiseră, birjarul mână caii şi trăsurica porni huruind spre nord.

DEMNITATE ACCIDENTALĂ

În care două cunoştinţe întâmplătoare se reîntâlnesc, iar Edgar Clinch nu e prea împăcat.

Domnul Edgar Clinch se dovedi a fi un ghid deopotrivă grijuliu şi priceput. În timpul scurtei deplasări pe jos de la Gibson Quay până la hotel, îi povesti Annei, constant şi cu multe detalii, despre tot ceea ce vedeau în jurul lor: fiecare vitrină de prăvălie, fiecare depozit de mărfuri, fiecare negustor, fiecare cal, fiecare brişcă, fiecare afiş lipit pe stradă. Anna făcea câte un comentariu scurt, din când în când, dar mai mult tăcea; când se apropiau însă de Banca Centrală, avu brusc o reacţie de uimire.

— Ce e? spuse Clinch alarmat.

Rezemat de balustrada verandei era tânărul cu păr auriu de pe *Fortunate Wind* – care se uita la ea cu aceeaşi expresie de mirare întipărită pe faţă.

— Tu eşti! strigă el.

— Da, zise Anna. Da.

— Albatroşii!

— Ţin minte.

Se uitau timizi unul la celălalt.

— Ce mult mă bucur să te revăd, spuse Anna după câteva clipe.

— Este cea mai minunată coincidenţă, spuse tânărul coborând treptele în stradă. Poţi să-ţi imaginezi – să ne întâlnim aşa pentru a doua oară! Bineînţeles că mi-am dorit foarte mult să se întâmple asta, dar erau doar dorinţe deşarte, ca atunci când visezi cu ochii deschişi, molcom, furat de imaginaţie. Mi-aduc aminte exact ce-ai spus când vasul ocolea promontoriul portului, în lumina pală a zorilor. „Mi-ar plăcea să-l văd zburând când e furtună”, aşa ai spus; m-am gândit la asta de nenumărate ori de atunci; a fost cel mai original enunţ care m-a încântat vreodată.

Anna se înroşi, emoţionată: nu numai că nu i se spusese niciodată că era originală, dar, în mod sigur, nu crezuse vreodată că vorbele ei puteau fi considerate „enunţuri”.

— Era doar o fantezie, spuse ea.

Clinch aştepta să fie prezentat; îşi drese glasul cu subînţeles.

— Eşti de mult timp în Hokitika? întrebă tânărul.

— Am sosit azi-dimineaţă. De fapt, chiar acum – vasul a aruncat ancora în urmă cu niciun ceas.

— Aşa de curând!

Tânărul părea şi mai surprins, ca şi cum faptul că ea abia ajunsese făcea ca reîntâlnirea lor să pară şi mai extraordinară.

— Şi tu? întrebă Anna. De cât timp eşti aici?

— De peste o lună, zise tânărul zâmbind radios. Ce mult mă bucur să te văd, cât de minunat poate fi. E o veşnicie de când n-am mai văzut o figură cunoscută.

— Faci parte din... din colonie? întrebă Anna înroşindu-se din nou.

— Da; sunt aici ca să fac avere, sau oricum, să dau întâmplător peste o avere: mărturisesc că nu prea înţeleg diferenţa. Oh! exclamă el smulgându-şi pălăria de pe cap. Cât de prost crescut sunt! Nici măcar nu m-am prezentat. Staines este numele meu. Emery Staines.

Clinch profită de ocazie ca să intre în vorbă şi el.

— Şi cum îţi place la Hokitika, domnule Staines?

— Îmi place chiar foarte mult, replică tânărul. Este un adevărat ghem de contradicţii! Există un ziar, dar nu şi o cafenea în care să-l citeşti; există o spiţerie pentru reţete, dar nu găseşti niciodată vreun doctor, iar spitalul e doar cu numele. La prăvălie, se termină mereu ba ghetele, ba ciorapii, dar niciodată ambele în acelaşi timp, şi la toate hotelurile de pe strada Revell se serveşte doar micul dejun, dar asta la orice oră din zi!

Anna zâmbea. Deschise gura să răspundă, dar Clinch îi tăie vorba.

— La Gridiron, servim un dejun cu mâncare caldă, spuse el. Avem un meniu de trei penny şi un meniu de şase penny – meniul de şase penny include şi bere.

— Care hotel e Gridiron? spuse Staines.

— E pe strada Revell, răspunse Clinch, ca şi cum reperul acesta ţinea loc de adresă.

Staines se întoarse din nou spre Anna.

— Ce te-a adus pe Coastă? Ai venit chemată de cineva? Ai

de gând să îţi câştigi existenţa aici? Intenţionezi să rămâi?

Anna nu voia să pomenească numele lui Mannering.

— Am de gând să rămân, spuse ea cu precauţie. Urmează să locuiesc la Hotelul Gridiron, unde domnul Clinch a avut amabilitatea să mă invite să stau.

— Adică eu, spuse Clinch pregătindu-se să-i strângă mâna lui Staines. Clinch. Edgar este numele meu de botez.

— Încântat de cunoştinţă, zise Staines dând mâna cu el, dar se întoarse aproape imediat spre Anna şi spuse: Tot nu ştiu cum te cheamă..., dar poate nici nu o să te întreb, deocamdată. Vrei să păstrezi misterul astfel încât să trebuiască să mă interesez în dreapta şi-n stânga, ca să aflu?

— Numele ei este Anna Wetherell, spuse Clinch.

— O, zise tânărul.

Dintr-odată, părea uimit; se uita la Anna foarte curios, ca şi cum numele ei purta o semnificaţie pe care el, dintr-un motiv oarecare, nu o putea dezvălui.

— Cred că ar trebui să mergem, spuse Clinch.

Staines sări la o parte.

— O... da, desigur. Vă doresc amândurora o dimineaţă frumoasă.

— Mi-a părut foarte bine să te revăd, spuse Anna.

— Pot să vin în vizită? întrebă Staines. După ce te instalezi?

Anna era surprinsă şi îi mulţumi; poate ar fi spus mai multe, însă Clinch o trăgea deja după el, apucându-i mâna cu care Anna îl ţinea de braţ şi strângând-o ferm aproape de pieptul lui.

BERBEC, GUVERNAT DE MARTE

În care Francis Carver îi cere informaţii lui Te Rau Tauwhare; dar Tauwhare, care nu cunoştea deocamdată niciun domn Crosbie Wells, nu l-a putut ajuta.

Tânărul maori purta la şold o bâta de jad, vârâtă sub cingătoare, aşa cum ai ţine un bici sau un pistol. Bâta fusese sculptată în formă de vâslă şi era bine lustruită, încât strălucea: piatra avea culoarea verde cu ape oliv, împroşcată cu explozii de galben, ca şi cum mici ghirlande de *kowhai* ar fi fost topite şi apoi presate într-o sticlă.

După ce întrebase ce-l interesa, Carver se pregătea să îşi ia la revedere, când piatra verde a sclipit în lumină, căpătând brusc parcă şi mai multă strălucire; curios, a arătat spre ea, spunând:

— Ce-i aia – o vâslă?

— *Patu pounamu*[43], spuse Tauwhare.

— Arată-mi şi mie, spuse Carver. Dă-mi-o s-o ţin în mână.

Tauwhare a tras bâta de la cingătoare, dar nu i-a dat-o. Stătea absolut nemişcat, uitându-se fix la Carver, ţinând bâta lejer în mână, apoi, dintr-odată, a făcut un salt în faţă şi a mimat că îl loveşte pe Carver în grumaz, apoi în piept; la urmă, a ridicat bâta sus, deasupra umărului, şi a lăsat-o în jos, lent, oprindu-se exact înainte ca arma să atingă tâmpla lui Carver.

— E mai tare decât fierul, remarcă el.

— Zău?! spuse Carver, care nici nu tresărise măcar. Mai tare decât fierul?

Tauwhare a ridicat din umeri. A păşit înapoi şi a vârât la loc bâta sub cingătoare; l-a studiat pe Carver câteva momente, cu bărbia în vânt, cu fălcile încleştate, apoi, zâmbind rece, şi-a văzut de drum.

---

[43] **„Măciucă de luptă, din jad” (în lb. maori)**

În care Benjamin Löwenthal sesizează o greşeală, iar Staines îşi satisface un capriciu.

— Ei drăcie, spuse Löwenthal.

Se uita îmbufnat la forma de tipar, citind textul de la dreapta la stânga şi de-a-ndoaselea în acelaşi timp, fiindcă literele culese apăreau în oglindă şi inversate totodată.

— Am un orfan! exclamă el.

— Un *ce*? spuse Staines, care tocmai intrase în prăvălie.

— Se numeşte „orfan”. E un termen tipografic. Textul pentru coloana de ziar este mai lung cu un cuvânt decât ar trebui; şi, când îţi rămâne un singur cuvânt pe rând la sfârşitul coloanei, ai făcut un „orfan”. Ei drăcie, ce ghinion! Am fost într-un mare iureş în dimineaţa asta – am acceptat ca un tip să plătească pentru un anunţ de doi ţoli, fără să număr literele, iar acum textul nu-mi încape într-un chenar de doi ţoli. Ah! Mai bine îl las deoparte şi mă ocup de asta mai târziu, când o să fiu mai odihnit: e singurul lucru pe care îl poţi face când eşti într-o încurcătură. Cu ce te pot ajuta, domnule Staines? zâmbi Löwenthal împingând la o parte forma de tipar şi luând o cârpă ca să-şi şteargă cerneala de pe degete.

Staines i-a explicat că schimbase la bancă aurul pe care îl adunase, luând bani peşin.

— Mă gândeam să investesc într-un teren minier, dar nu ştiu ce să fac, în fine, nu sunt lămurit deocamdată, explică el. Încă am unele îndoieli. Aş vrea să ştiu ce oferte există în colonie. Hoteluri, birturi, depozite de mărfuri, prăvălii... orice e de vânzare.

— Sigur că da, spuse Löwenthal.

Se duse la dulap, deschise sertarul de sus şi începu să răsfoiască prin dosare; apoi extrase o foaie de hârtie şi i-o înmână lui Staines:

— Poftim.

Staines parcurse rapid documentul. Când ajunse în partea de jos a listei, pe chipul lui apăru o expresie de uimire. Surprins,

ridică privirea.

— Hotelul Gridiron, spuse el.

Löwenthal desfăcu mâinile cu un gest elocvent.

— E o investiţie la fel de bună ca oricare alta. În prezent, domnul Maxwell este proprietar, iar domnul Clinch este administrator. Amândoi sunt oameni cumsecade.

— Îl iau, spuse Staines.

— O! se miră Löwenthal. Vrei să-l informez pe domnul Maxwell că ai dori să vezi hotelul?

— Nu vreau să văd hotelul, spuse Staines. Vreau să-l cumpăr direct. Şi pe loc.

SCORPION, GUVERNAT DE MARTE

În care Francis Carver face cunoştinţă cu cineva la Hotelul Imperial.

Carver avea slabe speranţe că anunţul pe care îl dăduse în ziarul *West Coast Times* din acea dimineaţă avea să dea roade. Se îndoia că ar putea exista cineva atât de fraier încât să returneze un cufăr dat în căutare, fără să-l deschidă înainte, cu atât mai puţin când recompensa oferită era de cincizeci de lire sterline. Cel mult, putea spera ca, în cazul cel mai bun, persoana respectivă să deschidă cufărul, să vadă ce este înăuntru şi să conchidă că rochiile aveau probabil doar o valoare sentimentală, iar atunci găsitorul, un el sau o ea, cunoscând din *Times* care era recompensa oferită, să trimită cufărul înapoi; dar această eventualitate, improbabilă desigur, depindea de eventualitatea şi mai improbabilă ca respectivul cufăr să fi fost expediat într-adevăr, dintre toate destinaţiile posibile, tocmai în West Canterbury! Nu. Faptul că fusese scos din cala barcului *Godspeed* în noaptea de 12 mai nu putea să însemne decât un singurul lucru: cineva îşi dăduse seama, probabil, de colosala comoară care era în cufăr. Era aproape imposibil de presupus că altminteri conosamentul ar fi fost contramandat în ultimul minut doar pentru a expedia lada aiurea, în altă parte. Dacă persoana care contramandase conosamentul cufărului în ultimul moment fusese Crosbie Wells – lucrul cel mai plauzibil, de fapt –, atunci mai mult ca sigur tipul ar fi plecat din ţară cât de repede cu putinţă, folosindu-se de aur pentru a mitui vameşii, sau, poate, plătind pe altcineva, ca să se poată folosi de actele şi numele acelui om. Comoara se pierduse definitiv. Carver înjură cu voce tare şi, ca să-şi descarce nervii, trânti furios cu paharul de tejgheaua barului.

— Amin, spuse omul de lângă el.

Carver se întoarse să se uite urât la el, dar bărbatul îi făcea semn barmanului.

— Mai toarnă un pahar aici, spuse el arătând spre Carver. Şi încă unul pentru mine. Trece-le în contul meu.

Barmanul scoase dopul de la o sticlă cu coniac şi umplu

paharul lui Carver.

— Pritchard e numele meu, zise bărbatul uitându-se cum barmanul turna în pahare.

— Carver, mormăi acesta aruncându-i o privire.

— Am crezut că eşti marinar, zise Pritchard. Ai urme de sare pe haină.

— Căpitan de vas, spuse Carver.

— Căpitan de vas, repetă Pritchard. Bravo dumitale. Eu am avut rău de mare întotdeauna. Altminteri, aş fi plecat de mult acasă, doar că mă înfior la gândul unui voiaj pe mare. Mai bine mor aici decât să mai îndur ce-am îndurat venind încoace. La dracu, suntem la capătul lumii, nu-i aşa?

Carver mârâi ceva, după care băură amândoi.

— Căpitan, oricum, asta e ceva, zise Pritchard.

— Şi dumneata? întrebă Carver.

— Farmacist.

— Farmacist? repetă Carver surprins.

— Singurul spiţer din oraş, spuse Pritchard. Un personaj absolut original, ăsta sunt eu.

Rămaseră tăcuţi o vreme. Când li se goliră paharele, Pritchard îi făcu semn barmanului, care le umplu la loc. Brusc, Carver se întoarse spre Pritchard, spunând:

— Ce ai la capitolul opiu? Ai vreo cantitate de opiu curat?

— Din păcate, nu te pot ajuta, spuse Pritchard clătinând din cap. N-am decât tinctură, asta-i tot, şi e cam slabă. Mai slabă decât un whisky, dar de două ori mai rea la durerile de cap. Nu găseşti ce vrei dumneata nicăieri la sud de Grey. Dacă într-adevăr îţi arde buza după aşa ceva, du-te spre nord.

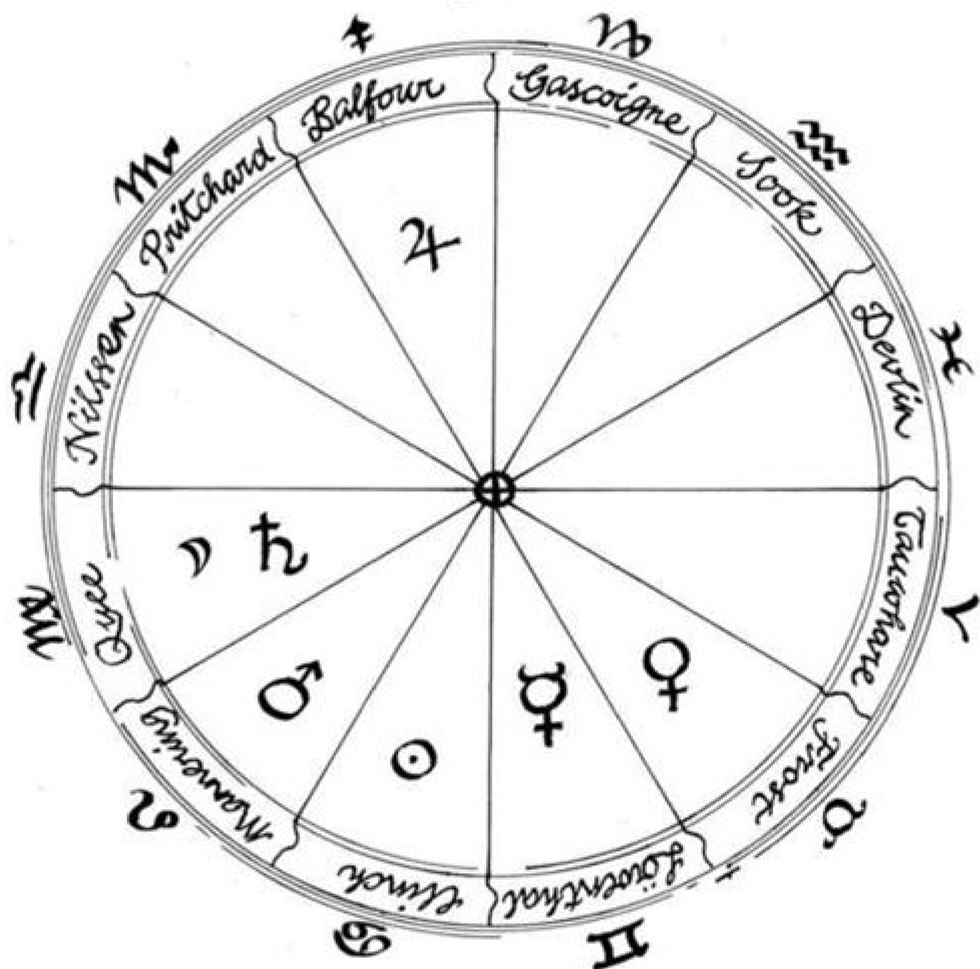
— Nu sunt cumpărător, spuse Carver.

PARTEA A ŞAPTEA

DOMICILIUL

28 IULIE 1865

42° 43’ 0” SUD 170° 58' 0” EST

RACUL & LUNA

În care Edgar Clinch încearcă să îşi exercite autoritatea, după ce dedusese că recenta şubrezire a sănătăţii Annei se datora în mare parte noii ei dependenţe, înlesnită şi încurajată de către patronul ei, Mannering; iar Anna Wetherell, a cărei încăpăţânare e mai mare decât obstinaţia lui Clinch, nu îi face pe plac.

— Nu am nimic contra chinezului, spuse Clinch. Doar că nu-mi place cum arată, atâta tot.

— Ce contează cum arată?

— Nu-mi place ideea. La asta mă refer. Situaţia în sine.

Anna îşi netezi poalele rochiei. Era confecţionată din muselină, cu fusta crem şi corsajul croşetat, fiind una dintre cele cinci rochii pe care le cumpărase la mâna a doua din mărfurile recuperate de pe epava vasului *Titania* în urmă cu câteva săptămâni. Două dintre rochii avuseseră puncte negre de mucegai, care nu ieşeau la spălat, oricât ai fi frecat de mult. Toate rochiile erau foarte grele şi corsetele aveau întărituri solide, ceea ce pe Anna o făcuse să creadă că toaletele erau dintr-o epocă mai veche, când toate cusăturile şi apreturile erau mult mai rigide. Când împachetase rochiile în hârtie, negustorul o informase că, în mod foarte ciudat, pe *Titania* nu existase nicio persoană de sex feminin în ziua naufragiului; şi, mai straniu chiar, nimeni nu se prezentase să revendice acel cufăr după ce încărcătura fusese salvată de pe epavă. Niciuna dintre firmele de transporturi maritime nu ştia nimic despre acel cufăr. Din cauza apei sărate, conosamentul era ilizibil, iar în registrul de bord cufărul nu figura nicăieri. Cu siguranţă, era un adevărat mister, conchisese negustorul, care îşi exprimase speranţa că Anna nu avea să întâmpine nicio neplăcere sau dificultate purtând acele rochii.

Clinch nu se lăsa intimidat.

— Cum o să poţi să-ţi păstrezi luciditatea, dacă te droghezi? Cum te vei putea apăra, dacă... dacă... în fine, dacă ţi se întâmplă ceva... necuviincios?

— Nu e treaba ta, spuse Anna oftând.

— Ba este treaba mea când văd clar ca lumina zilei că tipul profită de tine şi te foloseşte în scopuri urâte.

— Întotdeauna va avea argumente ca să profite de mine, domnule Clinch.

Clinch începea să se enerveze.

— De unde ai căpătat setea asta de drog? Răspunde-mi la asta! Doar n-ai luat o pipă în mână şi, brusc, te-ai trezit narcomană? De ce-ai făcut asta, dacă spui că nu te-a împins de la spate domnul Mannering? Ştie perfect ce vrea de la tine: să te aibă la mână, ca să nu poţi face nicio mişcare fără să ştie el. Crezi că n-am mai văzut metoda asta până acum? Celelalte fete nici nu se-ating de drog. Şi el ştie asta. Dar cu tine a vrut să încerce. Te-a momit şi te-a făcut dependentă de drog.

— Edgar...

— Ce? spuse Clinch. Ce?

— Te rog, lasă-mă-n pace, spuse Anna. Nu mai suport.

SOARELE ÎN LEU

În care Emery Staines participă la un lung dejun cu magnatul Mannering, care, în ultima lună, făcuse nenumărate eforturi să îi câştige prietenia, comportându-se ca un boier pe moşia lui, aşa cum preferă îndeobşte, de parcă lui îi revine dreptul de a judeca şi de a evalua toate succesele repurtate pe terenurile aurifere.

— Eşti un om care îşi poartă cu mândrie reuşitele, domnule Staines. Iată o uniformă care îmi place.

— Din păcate, spuse Staines, cred că s-a exagerat îngrozitor de mult în privinţa norocului meu.

— Nu trebuie să faci pe modestul. Pepita aia de aur a fost o descoperire colosală. Am văzut raportul băncii. Cât ai scos pe ea – o sută de lire?

— Cam aşa ceva, spuse Staines stânjenit.

— Şi zici că ai găsit-o în defileu!

— Lângă defileu, îl corectă Staines. Nu-mi mai amintesc exact unde.

— În fine, a fost un noroc fenomenal, indiferent unde ai găsit aurul acela, spuse Mannering. Mai mănânci midiile alea, sau vrei să trecem la brânzeturi?

— Da, să trecem la brânzeturi.

— O sută de lire! spunea Mannering făcându-i semn ospătarului să debaraseze masa. Asta-i cu mult mai mult decât preţul Hotelului Gridiron, indiferent cât te-o fi costat ca să-l cumperi cu totul. Apropo, cât ai dat?

— Pentru Gridiron? spuse Staines cu o tresărire nervoasă.

— Douăzeci de lire, da?

Era greu să evite un răspuns.

— Douăzeci şi cinci, zise el.

Mannering bătu cu palma în masă.

— Poftim, eram sigur. Stai pe un sac de bani şi n-ai cheltuit un penny de patru săptămâni. De ce? Care-i treaba cu dumneata?

Staines nu răspunse imediat.

— Am considerat întotdeauna că există o mare diferenţă între a păstra un secret al tău, personal, şi a păstra un secret aparţinând altcuiva; este o deosebire atât de mare, încât mi-aş dori să existe două cuvinte, un cuvânt pentru un secret de-al tău şi un cuvânt pentru un secret pe care nu tu l-ai creat şi poate nici nu l-ai dorit, dar pe care ai ales să-l păstrezi totuşi. Am aceeaşi părere despre dragoste; consider că există o diferenţă extraordinară între dragostea pe care o dăruieşti – sau pe care vrei s-o dăruieşti – şi dragostea pe care o doreşti sau o primeşti.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe. Apoi Mannering zise morocănos:

— Ce-mi spui dumneata mie este că acesta nu e întreaga poveste.

— Norocul nu poate fi niciodată întreaga poveste, spuse Staines.

VĂRSĂTOR & SATURN

În care Sook Yongsheng, care se stabilise de curând în Chinatown din Kaniere, pleacă la Hokitika ca să se aprovizioneze cu diverse echipamente şi articole de fierărie, unde este văzut de către temnicerul George Shepard, cunoscut lui drept fratele omului pe care el fusese acuzat că l-a ucis şi, de asemenea, drept soţul adevăratei ucigaşe a acelui om, Margaret.

Margaret Shepard stătea la intrarea în magazinul de echipamente şi articole de fierărie, aşteptând ca soţul ei să termine ce avea de cumpărat şi să plătească; pe Sook Yongsheng, care era la nici doi metri şi jumătate distanţă, nu avea cum să-l vadă, fiindcă era ascuns în spatele rafturilor cu diverse produse. Shepard, venind din cealaltă direcţie, îl văzu primul. Se opri imediat, cu o expresie dură pe faţă, apoi, pe un ton care era totuşi absolut obişnuit, rosti:

— Margaret.

— Da, şopti ea.

— Du-te înapoi la tabără, zise Shepard fără să-şi ia ochii de la Sook Yongsheng. Am zis *acum.*

Fără să întrebe de ce, Margaret se întoarse şi o luă la fugă. După ce uşa se închise trântindu-se în urma ei, cu o mişcare lentă, Shepard puse mâna dreaptă pe tocul revolverului. În mâna stângă ţinea o pungă de hârtie conţinând o rolă de hârtie, două balamale, un ghem de sfoară şi o cutie cu şuruburi cu cap crestat. Sook Yongsheng era aplecat în genunchi, lângă cutiile cu parafină, calculând ceva pe degete; restul pachetelor le pusese pe podea.

Shepard era conştient că atmosfera din prăvălie devenise foarte încordată. De undeva din spatele lui, cineva zise:

— E vreo problemă, domnule ?

Shepard nu răspunse imediat. Apoi zise:

— Le cumpăr pe astea.

Ridică punga de hârtie şi aşteptă; după un moment, auzi nişte şoapte, apoi paşi apropiindu-se; cineva îi luă punga din

mână. Trecu aproape un minut. Sook Yongsheng continua să socotească fără să ridice privirea vreo clipă. Pe urmă, aceeaşi voce, aproape în şoaptă:

— Costă un şiling şi şase penny, domnule.

— Trece-i în contul închisorii, spuse Shepard.

LUNGA DOMNIE A LUI JUPITER

În care Alistair Lauderback, crezând că fratele lui vitreg Crosbie Wells era fratele vitreg, din partea mamei, al escrocului Francis Cartier şi crezând, drept urmare, că Crosbie Wells fusese cumva complice la şantajul care îl constrânsese pe el, Lauderback, să renunţe la preaiubitul lui barc Godspeed, rămâne perplex când primeşte o scrisoare purtând ştampila poştei din Hokitika, din rândurile căreia se dumireşte că presupunerea lui fusese complet falsă, o revelaţie care îl determină, după o lungă perioadă de profundă meditaţie, să compună şi el o scrisoare.

Ar fi o exagerare să spunem că noua scrisoare de la Crosbie Wells ar fi constituit unicul motiv care l-a determinat pe Alistair Lauderback să candideze pentru locul rezervat provinciei Westland în Parlament; totuşi, rândurile acelea au avut rolul de a înclina balanţa în favoarea acelui district electoral. Lauderback a citit scrisoarea de la cap la coadă de şase ori, apoi, oftând, a aruncat-o pe birou şi şi-a aprins pipa.

West Canterbury. Iunie 1865

Domnule vei remarca după ştampila poştei că nu mai locuiesc în provincia Otago şi că „mi-am luat tălpăşiţa” cum vine vorba. E puţin probabil ca dumneata să fi avut un motiv de a te aventura la vest de munţi aşa că îţi voi spune eu că West Canterbury este un tărâm diferit de păşunile din Sud. Răsăritul soarelui peste linia ţărmului este o minunăţie purpurie iar piscurile ninse păstrează culoarea cerului. Tufărişul e umed şi cu hăţiş des şi apa e foarte albă. Este un ţinut pustiu dar nu şi tăcut căci păsărelele ciripesc permanent şi atât de frumos chiar dacă nu tac niciodată, Aşa cum ai ghicit probabil deja am lăsat în urmă viaţa mea dinainte. M-am despărţit de soţie. Se cuvine să-ţi spun că am omis multe detalii în corespondenţa cu tine temându-mă că dacă ai fi ştiut amarnicul adevăr despre căsnicia mea ţi-ai fi făcut o părere mai proastă despre mine. Nu te voi

sâcâi cu amănunte despre evadarea mea pe aceste meleaguri căci povestea mea e dezolantă şi mă întristează să mi-o amintesc. Vorba proverbului cine s-a fript cu supă suflă şi-n iaurt sau altfel spus m-am învăţat minte chiar dacă n-am păţit-o de atâtea ori ca alţi bărbaţi. Ajunge cu acest subiect aşa că mai bine voi vorbi despre prezent şi viitor. Nu am de gând să mai caut aur deşi West Canterbury musteşte de minereu galben şi oamenii se îmbogăţesc de la o zi la alta. Nu voi mai fi miner ca să risc să mi se fure averea încă o dată. În schimb îmi voi încerca norocul în negoţul cu cherestea. Am cunoscut un om minunat în persoana unui maori Terou Tow-Faray. Numele acesta în limba lui maternă înseamnă „Casa celor o sută de ani". Cât de anoste sunt numele noastre britanice în comparaţie cu acestea! Parcă ar fi un vers dintr-un poem. Tow-Faray este un indigen nobil de prima clasă şi am devenit buni prieteni. Mărturisesc că mi se ridică moralul acum că sunt din nou în compania oamenilor.

Al dumitale,
CROSBIE WELLS

DEMNITATE ÎNNĂSCUTĂ

În care Emery Staines îi face o vizită Annei Wetherell la Hotelul Gridiron, unde o roagă, după un preambul, să îi povestească versiunea ei despre fuga lui Crosbie Wells; şi Anna, căreia tonul lui insistent şi franc i-a stârnit curiozitatea, nu vede niciun motiv pentru care nu ar trebui să-i relateze povestea în întregime.

Emery nu şi-a dat seama că rochia cu care Anna era îmbrăcată era una dintre cele cinci toalete de damă pe care el fusese însărcinat să le vegheze cu pistolul în mână la Hotelul Hawthorn în după-amiaza de 12 mai. L-a frapat totuşi, când s-a uitat mai bine la ea, că rochia îi venea cam ciudat – în mod limpede, fusese confecţionată pentru o femeie mult mai planturoasă decât ea –, dar a dat deoparte imediat această constatare. S-au salutat cu multă căldură, dar şi cu o nesiguranţă reciprocă, iar după o tăcere jenantă Anna l-a poftit *î*n salonaş, unde s-au aşezat pe scaunele cu spetează dreaptă din faţa căminului.

— Domnişoară Wetherell, spuse Staines numaidecât. Aş vrea să te întreb ceva – ceva cumplit de impertinent – şi poţi să mă refuzi imediat, dacă... dacă nu vrei să-mi dai un răspuns... dacă nu vrei să-mi faci pe plac, aş putea spune... indiferent care ar fi motivul.

— O, zise Anna, apoi trase adânc aer în piept, ca şi cum ar fi vrut să se oţelească, şi întoarse capul.

— Ce e? spuse Staines trăgându-se înapoi.

Brusc, Anna se ridică de pe scaun şi se duse în cealaltă parte a camerei; rămase nemişcată câteva clipe, respirând adânc, cu faţa spre perete.

— E stupid, spuse ea cu voce răguşită. E stupid. Nu-ţi face probleme. O să-mi treacă imediat.

Uluit, Staines se ridicase şi el.

— Te-am jignit cumva? Îmi pare groaznic de rău, dacă da... dar ce s-a întâmplat? Ce s-ar fi putut întâmpla?

Anna îşi şterse faţa cu mâna.

— N-am nimic, spuse ea fără să se întoarcă. M-a luat prin surprindere, atâta tot – dar a fost stupid să cred că ar putea fi altfel. Nu e vina ta.

— Ce te-a luat prin surprindere? spuse Staines. Ce ar fi putut să fie altfel?

— Doar că tu...

— Da? Spune-mi, te rog, ca să pot repara lucrurile. Te rog.

Recăpătându-şi cumpătul în cele din urmă, se întoarse cu faţa spre el.

— Poţi să pui întrebarea, spuse ea izbutind să zâmbească.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Absolut sigură, spuse Anna. Te rog, întreabă-mă.

— Bun, în regulă, spuse Staines. Voiam să te întreb despre un bărbat pe nume Crosbie Wells.

Nefericirea de pe chipul Annei se preschimbă în şoc.

— *Crosbie Wells?*

— E un prieten comun al nostru, al amândurora, am impresia. Cel puţin, vreau să spun, eu îi sunt leal; am impresia că şi tu eşti o prietenă leală de-a lui.

Anna nu răspunse; după ce se uită la el, mijind ochii câteva clipe, spuse:

— De unde îl cunoşti?

— Nu-ţi pot spune exact, zise Staines. M-a rugat să păstrez secret acest lucru, mai ales locul unde e el acum; şi împrejurările în care ne-am întâlnit. Dar a pomenit numele tău în legătură cu un bulgăre de aur, şi în legătură cu un tip pe nume Francis Carver, şi cu un furt care a fost comis; şi, dacă nu consideri că sunt prea impertinent – ceea ce sunt, de fapt; ştiu că sunt... atunci mi-aş dori foarte mult să aflu întreaga poveste. Nu pot afirma că ar fi o chestiune de viaţă şi de moarte, fiindcă nu e, şi nici nu pot spune că ar conta enorm pentru mine dacă aş afla aceste lucruri, fiindcă de fapt, nimic nu depinde de faptul că eu aş şti sau nu aceste lucruri, doar că am intrat într-un fel de parteneriat cu domnul Carver – am fost un prost, evident; ştiu asta acum... şi am senzaţia, cumplita senzaţie că m-am înşelat în privinţa lui; şi că de fapt e un mare ticălos.

— E aici? spuse ea. Crosbie. E aici, în Hokitika?

— Din păcate, nu-ţi pot spune asta, zise Staines.

Anna îşi puse mâinile pe pântec

— Nu-i nevoie să-mi spui unde este, zise ea. Dar am nevoie să-i duci un mesaj. Un mesaj important din partea mea.

ASCENDENTUL

În care Te Rau Tauwhare refuză să pomenească de Francis Carver în faţa lui Crosbie Wells şi, cu atât mai puţin, să descrie în ce împrejurări se întâlnise cu el în urmă cu o lună, o omisiune ce se explică atât prin firea lui reţinută, cât fi printr-o anumită şiretenie, când venea vorba de un profit financiar; data viitoare când îl va vedea pe Francis Carver, se gândeşte Tauwhare, va câştiga cu uşurinţă un şiling, poate chiar mai mult.

Crosbie Wells cumpărase patru foi de geam pentru o fereastră cu patru ochiuri, dar nu croise încă deschizătura în zid şi nici nu montase pervazul; pentru moment, geamurile erau rezemate de perete, reflectând stins pâlpâirea lămpii şi grătarul dreptunghiular al sobei.

— Am cunoscut un om care şi-a pierdut braţul în inundaţiile de la Dunstan, spunea Wells.

Stătea lungit pe saltea, cu o sticlă de alcool pe piept; Tauwhare şedea în cealaltă parte, ţinând şi el o sticlă.

— A fost prins într-un vârtej, braţul i-a rămas înţepenit între pietre, şi nu i l-au mai putut salva. Avea un nume banal. Smith sau Stone sau ceva de genul ăsta. Oricum, ce voiam să spun e că vorbea despre accident adesea, iar adevărata lui mâhnire, zicea el, era că braţul pe care i-l amputaseră era braţul pe care avea un tatuaj. Un velier cu trei arbori, ceva superb; şi-l tatuase după ce trecuse de Capul Horn, iar acum suferea enorm că nu-l mai avea. Nu ştiu de ce mi-a rămas în minte povestea asta. Să pierzi un tatuaj. L-am întrebat de ce nu se tatua din nou pe celălalt braţ, dar a avut o reacţie ciudată. „N-o să mai fac asta niciodată, a zis el. N-o să mai fac asta niciodată.”

— E dureros, spuse Tauwhare. *Ta moko.*[44]

Wells se uită atent la el.

— Nu ţi se pare uneori şocant să te vezi pe tine însuţi? După ce nu te-ai mai uitat într-o oglindă de multă vreme, vreau să spun. Uiţi oare cum arăţi?

---

[44] „Tatuaj maori” (lb. maori).

— Nu, spuse Tauwhare. Niciodată.

Avea faţa în umbră, iar lumina lămpii îi accentua liniile din jurul gurii, dându-i un aer aspru şi solemn.

— Eu cred că aş uita.

— Noi avem o zicală, spuse Tauwhare. *Taia a moko hei hoa matenga mou*.[45]

— Am tăiat un om cu cuţitul pe obraz, spuse Wells uitându-se fix la el. I-am făcut o cicatrice. Exact aici. De la ochi până la gură. I-a curs mult sânge. Şi la voi curge mult sânge?

— Da.

— Tauwhare, tu ai ucis vreodată un om?

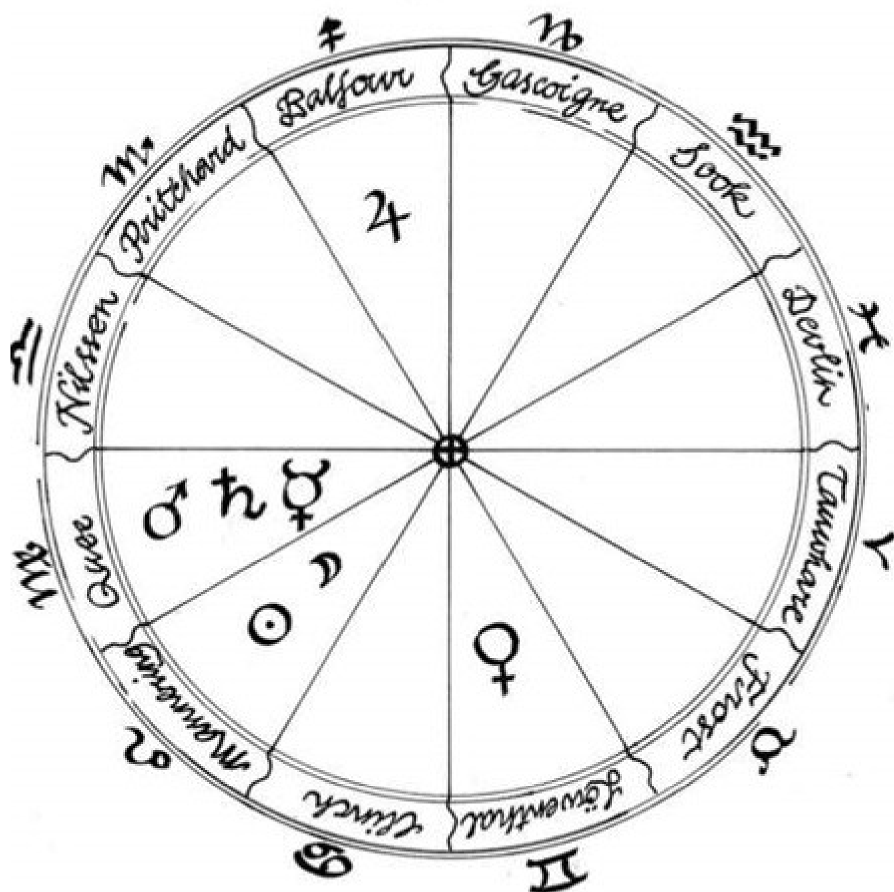
— Nu.

— Nu, zise Wells luându-şi sticla. Nici eu.

---

[45] „Fă-ţi din tatuajul tău un prieten pe viaţă” (lb. maori).

PARTEA A OPTA
ADEVĂRUL DESPRE AURORA
22 AUGUST 1865
42° 43’ 0” SUD 170° 58’ 0” EST

SATURN ÎN FECIOARĂ

În care Quee Long depune o plângere în faţa legii, iar George Shepard, a cărui ură împotriva lui Sook Yongsheng crescuse de-a lungul timpului, ajungând să îi includă pe toţi chinezii, refuză să îi dea curs, o nedreptate pentru care nu a simţit, atunci sau ulterior, niciun fel de remuşcare.

— Nu înţeleg ce spui.

Ah Quee oftă. Arătă pentru a treia oară spre certificatul lui de serviciu obligatoriu, care se afla între ei, pe biroul lui Shepard. La punctul „loc de muncă actual” era scris cuvântul „Aurora”.

— Steril, explică el. Aurora este pământ steril.

— Aurora este un teren steril, iar tu lucrezi la Aurora, da. Asta măcar am înţeles.

— Mannering, zise Quee. Mannering face steril *nu* steril.

— Mannering face steril *nu* steril, repetă Shepard.

— Foarte bun, zise Ah Quee dând din cap. Foarte rău om.

— Cum e el – foarte bun sau foarte rău?

Ah Quee se încruntă, apoi spuse:

— Foarte rău om.

— Cum face el sterilul să nu fie steril? Cum? *Cum?*

Ah Quee scoase portmoneul şi îl ridică la vedere. Cu gesturi foarte bine punctate, astfel încât lui Shepard să nu-i scape nimic, extrase un penny de argint, pe care îl transferă apoi în buzunarul din stânga. Aşteptă un moment, apoi luă din buzunar aceeaşi monedă şi o puse înapoi în portofel.

Shepard oftă.

— Domnule Quee, zise el. Observ că durata serviciului obligatoriu pe care ai datoria să îl prestezi nu se încheie decât abia peste câţiva ani; durata răbdării mele însă s-a încheiat de-acum câteva minute deja. Nu am posibilitatea şi nici înclinaţia de a demara o investigaţie asupra finanţelor domnului Mannering, pornind de la o reclamaţie abia îngăimată. Îţi sugerez să te întorci la mina Aurora şi să te consideri norocos că ai unde să munceşti.

JUPITER ÎN SĂGETĂTOR

În care Alistair Lauderback – după ce şi-a anunţat oficial intenţia de a candida pentru locul rezervat Westlandului în Parlamentul Noii Zeelande, în cea de-a patra legislatură, o ambiţie care, reprezentând în sine o încununare a unei cariere politice ilustre deja, îi va da posibilitatea să treacă Alpii spre Westland în lunile următoare şi, astfel, să se vadă cu fratele lui vitreg, aşa cum acesta şi-a dorit de atâta timp – se concentrează asupra unor chestiuni practice, sau, mai precis, îl roagă pe un vechi asociat de-al său să se concentreze asupra unor chestiuni practice în numele lui.

Akaroa, 22 august

Dragul meu Tom,

Presupun că ai aflat deja de ambiţia mea de a candida la Parlament din partea districtului Westland; dar dacă această veste este o noutate pentru tine, ataşez prezentei, în plic, un articol din Lyttelton Times, *în care se prezintă anunţul şi motivele candidaturii mele, cu mai multe detalii decât aş avea eu timp să scriu aici. Poţi fi sigur că abia aştept să văd cu ochii mei minunatele privelişti din West Canterbury. Plănuiesc să ajung în Hokitika pe 15 ianuarie, o dată ce depinde de condiţiile vremii, ţinând seama că voi călători pe uscat, şi nu pe mare, pentru a putea cunoaşte şi inspecta viitorul drum spre Christchurch. Prefer să călătoresc fără multe bagaje, după cum ştii deja; am aranjat ca un cufăr cu lucruri personale să fie transferat de la Lyttelton în ultimele zile ale lui decembrie. Ar putea* Virtue *să preia cufărul din Dunedin înainte de plecarea programată pe 10 ianuarie şi să îl transporte pe Coastă? Fiind un străin în West Canterbury, mă voi bizui pe experienţa dumitale în Hokitika, pentru tot ce se referă la cazare, masă, birje, cluburi etc. Cu deplină încredere în bunul-gust şi competenţa dumitale, rămân*

Al dumitale,

LUNĂ NOUĂ ÎN LEU

În care Mannering, ducând-o cu birja pe Anna Wetherell în Kaniere, sesizează la ea o nouă trăsătură, o duritate, un aer distant; o constatare care îl înduioşează până la milă, deşi atunci când îi vorbeşte, la vreo cinci kilometri după ce constatase acel lucru, intenţia lui nu e să o consoleze, deoarece, între timp, şi el căpătase propria lui duritate interioară.

— Amărăciunea nu-i bună. Amărăciunea îngreunează afacerile, indiferent de specificul lor. În meseria noastră, amărăciunea nu face bine. Bărbaţilor nu le place şi nu gustă amărăciunea – pricepi?

— Da, zise Anna. Înţeleg.

O ducea în Chinatown, unde Ah Sook o aştepta cu răşina şi pipa.

— Niciodată vreo fată de-a mea nu a fost ucisă sau bătută, să ştii.

— Ştiu, zise ea.

— Atunci, ai încredere în mine, zise el.

SOARELE ÎN LEU

În care Staines i se destăinuie lui Mannering mărturisindu-şi regretul de a fi încheiat un contract de sponsorizare cu domnul Francis Carver, însă explicându-i că, iniţial, el, Staines, şi-a format o opinie revoltător de greşită despre caracterul şi trecutul lui Carver, dar că acum ştie că Francis Carver este un mare ticălos, care nu merită nicidecum să primească atâţia bani; la care Mannering, cu un râs gutural, propune o soluţie palpitantă tocmai prin mârşăvia ei.

— Pe un teren aurifer nu există decât o singură crimă cu adevărat odioasă, îi spuse Mannering lui Staines, în timp ce mergeau printre tufişuri spre capătul sudic al minei Aurora. Nu te gândi la omor, sau furt, sau trădare. Nu, frauda este crima crimelor, aşa să ştii. Să îţi baţi joc de speranţele unui băieş, pricepi, fiindcă speranţele sunt tot ce are un băieş pe lume. Poţi înşela un căutător de aur în două feluri. „Botezând” terenul respectiv, asta e prima variantă. Pretinzând că e steril, asta e a doua.

— Şi care este considerată mai gravă?

— Depinde ce ţi se pare mai grav, spuse Mannering împingând la o parte o liană. Dacă „botezi” un teren şi eşti prins, poţi să fii ucis în somn; dacă pretinzi că e steril şi eşti prins, poţi să fii linşat. Cu sânge rece, cu sânge înfierbântat. Asta tu alegi.

Staines zâmbi.

— Şi eu urmează să fac afaceri cu „un om cu sânge rece”?

— Tu decizi pentru tine, spuse Mannering desfăcând larg braţul. Iată: *Aurora.*

— Ah, spuse Staines oprindu-se şi el. Da – foarte frumos.

Gâfâiau un pic amândoi, după ce străbătuseră pe jos tot drumul.

Inspectară terenul împreună. Staines zări un chinez ghemuit pe vine la vreo treizeci de metri depărtare, cu un şaitroc în mână.

— Care e opusul unei „comori-bilet-spre-casă”? spuse

Mannering la un moment dat. „Niciodată-înapoi-acasă”? „Vino-i-de-hac-lui-Carver”?

— Cine-i acolo?

— El e Quee, spuse Mannering. Rămâne tot aici.

— Dar el ştie? întrebă Staines coborând vocea.

— „Dar el ştie?” repetă Mannering râzând. Ce ţi-am spus eu adineauri? Nu-mi doresc să fiu ucis în pat, poţi să fii sigur.

— Omul crede, probabil, că e o mină foarte nerentabilă.

— N-am nici cea mai mică idee ce crede acel om, spuse Mannering cu dispreţ.

UN ALT FEL DE ZORI

În care Ah Quee, punându-şi mâinile pe curbura blindată a corsajului Annei, face o descoperire ciudată, a cărei semnificaţie nu o va înţelege pe deplin decât peste opt zile, când rotaţia completă a celor patru rochii de muselină ale Annei i-a oferit o estimare mentală a amplorii bogăţiilor din ele, excluzând, desigur, aurul ascuns în cusăturile rochiei de mătase oranj, pe care Anna nu o poartă niciodată când vine în Kaniere.

Anna stătea lungită, perfect nemişcată, cu ochii închişi, în timp ce Ah Quee îşi plimba mâinile peste rochia ei. Degetele lui cercetau fiecare parte a corsetului ei, alunecau în lungul fiecărui volan, prindeau tivul greu şi îl prefirau încet în palme. Atingerile lui metodice o ancorau parcă în timp şi spaţiu; avea senzaţia că era imperativ ca el să atingă fiecare parte a veşmintelor ei înainte de a o atinge pe ea, iar această certitudine o umplea de un calm lucid şi puternic. Când şi-a strecurat mâinile sub umerii ei, ca să o răsucească invers, ea s-a supus fără niciun sunet, ridicând mâinile molatic la gură, ca un copilaş, şi întorcându-se cu faţa spre pieptul lui.

LUNA ÎN CREŞTERE, ÎN FECIOARĂ

În care Ah Quee umple cu cărbuni focarul creuzetului, intenţionând să topească şi ultima cantitate de aur extrasă din rochia Annei şi să inscripţioneze lingourile cu numele minei la care este obligat să muncească, Aurora; iar Anna, dormind, murmură cu amărăciune şi duce mâna la obraz, ca şi cum ar vrea să astupe o rană.

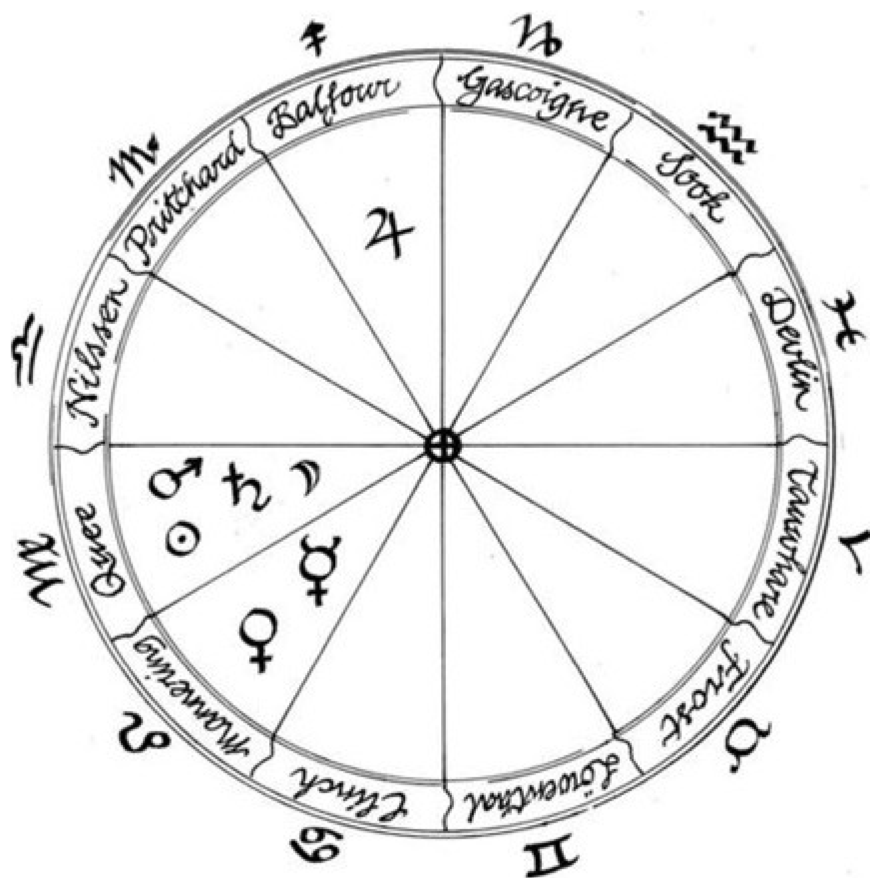
Când Anna s-a trezit, era dimineaţă. Ah Quee o mutase în colţul odăii. Îi pusese o pătură pliată sub obraz şi o acoperise cu pelerina lui de postav. Şi-a dat seama când s-a trezit că vorbise în somn, fiindcă era tulburată şi simţea că îi ardeau obrajii, fiindu-i foarte cald; avea părul jilav de transpiraţie. Ah Quee nu observase că Anna se trezise. Stând nemişcată, se uita la el cum îşi pregătea micul dejun, îşi examina unghiile, clătina din cap şi se apleca să răscolească jarul.

PARTEA A NOUA

PĂMÂNT MOBIL

20 SEPTEMBRIE 1865

42° 43’ 0” SUD 170° 58’ 0” EST

SOARELE ÎN FECIOARĂ

În care Emery Staines, căruia Crosbie Wells îi povestise deja amănunţit cum fusese el înşelat de Francis Carver, iar fiecare câştigase astfel încrederea şi lealitatea celuilalt, decide subit să falsifice raportul trimestrial, ştergând astfel orice menţiune a aurului din evidenţele terenului de exploatare, dar uitând, în acel moment, de destoinicul băieş Quee, care, conform protocolului şi în ciuda condiţiilor contractului său de muncă obligatorie, merita totuşi o primă drept recompensă.

Emery Staines, ajungând la staţia de colectare din colonie, a fost surprins când a văzut fanionul ridicat pe seiful Aurorei, indicând astfel că fusese predată o cantitate de minereu preţios în contul minei. A cerut agentului escortei de aur să descuie seiful. Înăuntru era o stivă de lingouri de aur, aranjate frumos. Staines luă în mână unul dintre lingouri.

— Dacă v-aş ruga să vă întoarceţi cu spatele câteva clipe, spuse el, cât aş transfera eu conţinutul acestui seif în altă parte, cât aţi cere pentru asta?

Omul se gândi un moment, plimbându-şi degetele în sus şi în jos pe ţeava puştii.

— De-acord pentru douăzeci de lire, zise el. Lire sterline. Nu aur pur.

— O să-ţi dau cincizeci de lire, spuse Staines.

O ECLIPSĂ PARŢIALĂ DE SOARE

În care Emery Staines pleacă în Valea Arahura cu un sac în mână, intenţionând să îngroape comoara într-un loc sigur, pe o porţiune de teren rezervată comunităţii maori, dar fără să ia în calcul posibilitatea ca Francis Carver să revină curând în Hokitika pentru a investiga de ce mina de aur Aurora, o investiţie atât de promiţătoare, devenise un teren steril.

În tufa de *harakeke* de lângă umărul lui Staines, un *tui*[46] lăsă ciocul în jos şi scoase un ţipăt zdrăngănitor, ca atunci când tragi cu un băţ peste nişte ţăruşi, în timp ce un flaut cântă ascuţit o melodie. Ce sunet extraordinar! Întinse mâna şi mângâie frunzele lungi de *harakeke,* parcă cernite, observând cu încântare culorile vii: purpuriu pe margini, până la un verde albicios spre mijlocul frunzelor alungite ca nişte lame.

Pasărea *tui* îşi luă zborul şi tăcu. Staines se aplecă şi scoase plăcuţele de aur. Le aşeză cu grijă pe fundul gropii pe care o săpase. După ce le îngropă bine, aranjă deasupra câteva pietre plate, într-o ordine pe care era sigur că o va recunoaşte, apoi şterse de pe pământ urma paşilor lui.

---

[46] **Pasăre melivoră, specifică Noii Zeelande, cu penaj albastru şi verde în jurul gâtului, şi care imită verosimil vocea omului şi ciripitul altor păsări.**

PAPA-TU-A-NUKU[47]

În care, la vreo opt sute de metri în aval de locul unde aurul fusese îngropat de curând, Crosbie Wells şi Tauwhare s-au aşezat la un hangi, o mâncare pregătită într-o groapă cu foc, care a fost acoperită cu pământ; ulterior, mâncarea este scoasă la suprafaţă, iar învelişul din frunze este dat la o parte, dezgolind carnea care s-a copt suculentă şi aromată, cu iz de fum, tanin şi gust apetisant de pământ mănos.

— Ce vreau eu să spun este că nu există nimic special în chestia asta. Voi cu jadul vostru, noi cu aurul nostru. Ar putea foarte bine să fie exact invers. Goana după jad, am numi-o noi. Nebunia jadului, aşa i-am zice noi.

Tauwhare se gândea la asta mestecând. După câteva clipe, înghiţi şi scutură din cap.

— Nu, spuse el.

— Nu există nicio diferenţă, insistă Wells luându-şi încă o bucată de carne. Poate nu-ţi convine, dar trebuie să recunoşti că nu există nicio diferenţă. E doar un mineral sau altul. O rocă sau alta.

— Nu, spuse Tauwhare furios. Nu este acelaşi lucru.

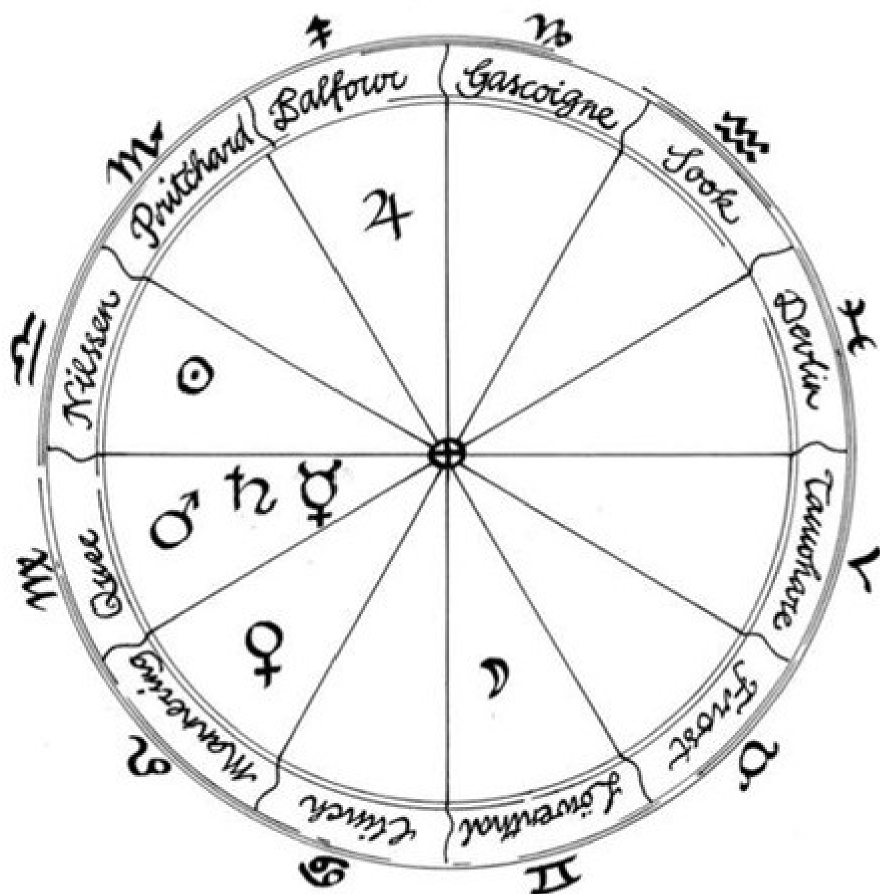
[47] **„Pământul matcă primordială” (lb. maori).**

PARTEA A ZECEA

PROBLEME DE SUCCESIUNE

11 OCTOMBRIE 1865

42° 43’ 0” SUD 170° 58’ 0” EST

VĂTĂMAREA

În care Anna Wetherell, care îşi aminteşte de atacul care a avut loc în budoarul din Casa marilor delicii, în Dunedin, în seara de 12 mai, cu o claritate care o umple de scârbă şi amărăciune, şi care suferă, zilnic, din cauza amintirii acelui atac, o suferinţă ce nu se lasă alungată de ideea că prin complicitatea ei, chiar şi tacită cum fusese, a ajutat un om nevinovat să fugă teafăr şi nevătămat, este surprinsă de apariţia în carne şi oase a omului desfigurat şi, într-un moment de slăbiciune, îşi pierde controlul de sine.

Francis Carver venea călare pe drumul spre Kaniere când a zărit o figură cunoscută pe marginea drumului. A tras de hăţuri, s-a dat jos de pe cal şi s-a apropiat de ea, observând că nu se ţinea bine pe picioare şi era foarte congestionată la faţă. Fata zâmbea.

— A reuşit să scape, bolborosi ea. L-am ajutat eu.

Carver veni mai aproape. Punând un deget sub bărbia ei, îi ridică un pic capul.

— Cine?

— Crosbie.

Carver se încordă brusc.

— Wells, spuse el. Unde e?

Fata sughiţă; subit, părea înspăimântată.

— Unde? spuse el trăgându-se înapoi şi pălmuind-o tare peste faţă. Răspunde-mi. E aici?

— Nu!

— În Otago? Canterbury? Unde?

Disperată, fata vru să o ia la fugă. Carver o prinse de umăr, smuci brutal de ca înapoi, dar exact în acel moment se auzi o împuşcătură în apropiere...

— Huoa, strigă Carver trăgându-se la o parte.

Iar calul se sperie, cabrându-se...

CĂDEREA

În care Anna spune o minciună pentru a-l proteja pe Crosbie Wells, încercând, prin acest întârziat gest de lealitate, să ispăşească păcatul unei trădări mai vechi, de care îşi aminteşte vag şi fragmentat, căci mintea ei a fost de trei ori înceţoşată, o dată de fumul drogului, a doua oară de violenţa fizică şi ultima oară de opiaceul administrat de medicul Gillies înaintea unei proceduri extrem de nefericite, în timpul căreia Anna a plâns în hohote, a gemut, s-a zgâriat cu unghiile, ajungând într-o asemenea stare de disperare, încât doctorul Gillies a fost nevoit să ceară ajutor pentru a fi ţinută cu forţa, iar Löwenthal, de felul lui un om tare în situaţii de mari nenorociri şi dezastre, a plâns cu lacrimi, în timp ce îi imobiliza mâinile.

Când Anna a deschis ochii, Löwenthal era în picioare lângă ea, cu o cârpă albă într-o mână şi un borcan de laudanum în cealaltă; alături de el, stătea Edgar Clinch, livid la faţă.

— S-a trezit, spuse Clinch.

— Anna, zise Löwenthal. Anna. Fetiţă dragă.

— Mnh, îngână ea.

— Povesteşte-ne ce s-a întâmplat. Povesteşte-ne cine a fost.

— Carver, spuse ea cu voce groasă.

— Da? zise Löwenthal aplecându-se spre ea.

Ştia că nu trebuia să-l trădeze pe Crosbie Wells. Jurase să nu-l trădeze. Nu trebuia să pomenească numele lui.

— Carver... repetă ea, cu mintea tot mai înceţoşată.

— Da?

— ...era tatăl, spuse Anna.

DESCENDENTUL

În care Emery Staines, aflând, de la Benjamin Löwenthal că Anna fusese atacată, se suie imediat pe cal şi porneşte spre Valea Arahura, cu fălcile încleştate, cu ochii înlăcrimaţi, acestea fiind semnele exterioare ale unei tulburări sufleteşti pe care, pe parcursul drumului spre nord, nu putuse să o conştientizeze şi, cu atât mai puţin, să şi-o explice, în măsura în care o emoţie puternică ar putea fi imediat înţeleasă de către persoana în cauză, care, în acest caz, se întristase atât de mult când Löwenthal îi povestise despre rănile suferite de Anna, mai ales când văzuse şi şorţul acestuia plin de sânge, încât îşi uitase atât portofelul, cât şi pălăria la grajduri, iar când a plecat în galop a fost cât pe-aci să îl doboare din picioare pe Harald Nilssen, care tocmai ieşea din prăvălia lui Tiegreen cu o pungă de hârtie sub braţ.

Wells deschise uşa. În prag, îndoit de mijloc, era Emery Staines.

— Copilaşul s-a dus, spuse el printre hohote de plâns. Pruncul tău s-a prăpădit.

Wells îl ajută să intre în casă şi ascultă toată povestea. Apoi aduse o sticlă de coniac, turnă în două pahare, goli paharul lui, mai turnă o dată, îl goli din nou, turnă a treia oară.

Când sticla era goală, Staines spuse:

— O să-i dau ei jumătate. O să împart egal cu ea. Am o comoară secretă, îngropată în pământ. O s-o scot de-acolo.

Wells se holba la el. După un timp, spuse:

— Cât înseamnă jumate?

— Păi, bolborosi Staines, cred că vreo două mii, poate.

Apoi puse capul pe masă şi închise ochii.

Wells aduse o cutie de tablă de pe raft, o deschise şi scoase dinăuntru o foaie de hârtie curată şi o peniţă. Apoi scrise:

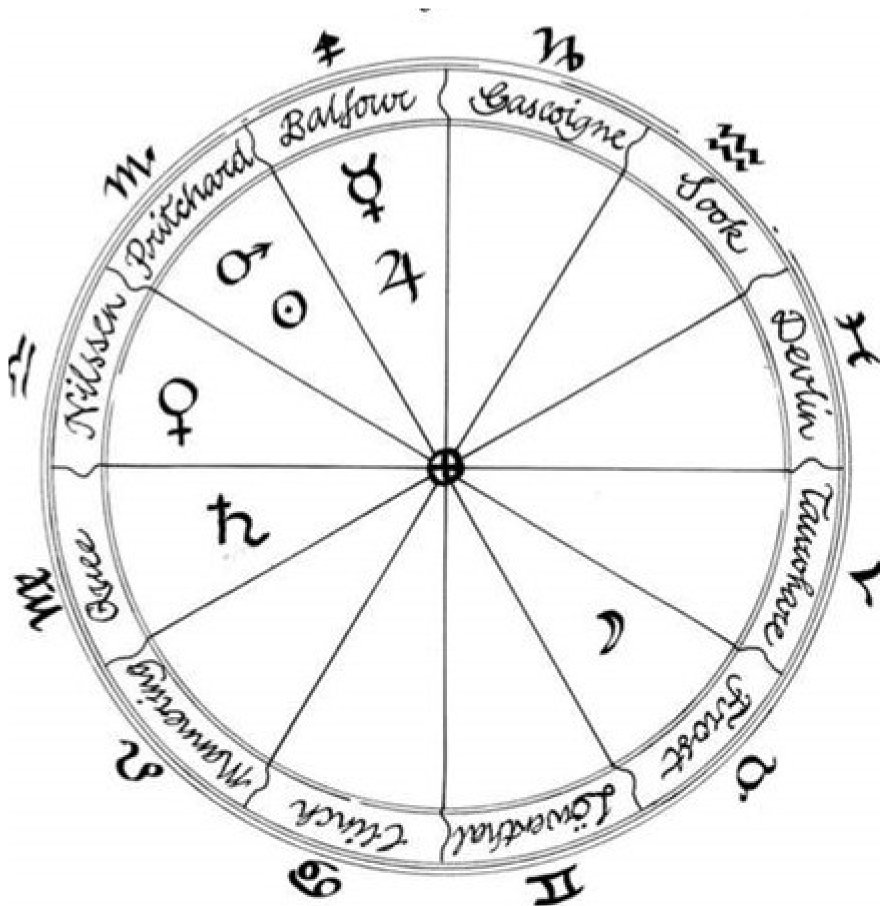
În această zi de 11 octombrie 1865, o sumă de două mii de lire urmează să îi fie dată DOMNIŞOAREI ANNA

WETHERELL, domiciliată anterior în New South Wales, de către DL EMERY STAINES, domiciliat anterior în New South Wales, aşa cum atestă DL CROSBIE WELLS, în calitate de martor şi arbitru.

— Gata, uite, spuse Wells semnându-se şi împingând hârtia spre Staines. Semnează.

Dar băiatul dormea.

PARTEA A UNSPREZECEA
ORION APUNE CÂND SCORPION RĂSARE
3 DECEMBRIE 1865
42° 43’ 0” SUD 170° 58’ 0” EST

LUNA ÎN TAUR (APROAPE DE ORION)

În care Anna Wetherell, cufundată în meditaţie, face socoteala datoriilor ei, o îndeletnicire care dă naştere unei asemenea deznădejdi, încât mintea ei îşi întoarce privirea, cum s-ar spune, şi caută un subiect mai plăcut, oprindu-se, inevitabil, asupra figurii surâzătoare şi luminoase a lui Emery Staines, a cărui opinie favorabilă a ajuns să o dorească mai presus de opinia oricăror cunoscuţi de-ai ei, o dorinţă înăbuşită de fiecare dată când o formulează, ştiind că situaţia lui socială este cu mult deasupra condiţiei ei, că pe cât de strălucite şi nenumărate sunt perspectivele lui, pe atât de sumbre şi puţine sunt posibilităţile ei, şi presupunând că atitudinea lui faţă de ea este de asemenea potrivnică, adică exact opusul atitudinii ei faţă de el, o convingere păstrată în ciuda faptului că el a venit în vizită la ea de trei ori de la însănătoşire, iar recent i-a adus cadou o sticlă cu coniac de Andaluzia, ultima sticlă de acest fel din toată Hokitika, deşi, atunci când a luat-o din mâinile lui, el s-a întristat subit şi a rugat-o să i-o dea înapoi, ca să-i aducă un cadou mai adecvat şi mai frumos, la care ea a răspuns, cu sinceritate, că era foarte măgulită să primească un dar care nu căuta în niciun fel să fie adecvat, şi că oricum, era ultima sticlă de acest fel din toată Hokitika şi, din acest considerent, mult mai rară şi mai specială decât orice favoare sau fleac pe care le primise vreodată.

Datoria pe care Anna o avea la Mannering se dublase în ultima lună. O sută de lire sterline! I-ar lua un deceniu ca să dea înapoi acea sumă, poate chiar mai mult, dacă ţineai seama de nivelul dobânzilor, de costul opiului şi de faptul că, inevitabil, valoarea ei, în sine, va ajunge să scadă. Răsuflarea ei aburise colţul ferestrei: întinse mâna spre geamul împâclit. Îi umbla o frază prin cap, ca o maximă. „Femeia căzută nu are niciun viitor; bărbatul care s-a ridicat în lume nu are niciun trecut.” Auzise oare undeva aceste cuvinte? Sau erau plăsmuite de mintea ei?

SOARELE ÎN SCORPION

În care Emery Staines, cufundat în meditaţie, pune la îndoială intenţiile lui, recunoscând imediat, cu sinceritatea lui intrinsecă, realitatea dorinţei şi realitatea încântării lui, dar şi uşurinţa cu care şi-ar putea împlini plăcerile, constatări care nu-l fac să se ruşineze, dar care îi dau de gândit, fiindcă simte, indiferent cât de diferită una de cealaltă este condiţia socială a fiecăruia, o anumită afinitate cu Anna Wetherell, o conexiune, în virtutea căreia el se consideră nu mai împlinit, ci cumva mai puţin împlinit, în sensul că persoana ei, fiind deopotrivă opusă şi în concordanţă cu persoana lui, pare să strălumineze acele aspecte interne ale firii lui pe care atitudinea lui exterioară nu le poate trăda, făcându-l să se simtă deopotrivă înjumătăţit şi dublat, sau, cu alte cuvinte, dublat când este în prezenţa ei şi înjumătăţit când nu este cu ea, şi, drept consecinţă, el începe subit să se îndoiască de francheţea şi curiozitatea bonomă cu care ar fi reacţionat îndeobşte, fără vreun dubiu şi fără vreo amânare; aceste meditaţii erau întrerupte frecvent de o remarcă a lui Joseph Pritchard – „dacă n-ar fi fost datoriile şi narcomania ei, nenumăraţi bărbaţi ar fi cerut-o de nevastă”- care îi revenea în minte stânjenitor şi invariabil.

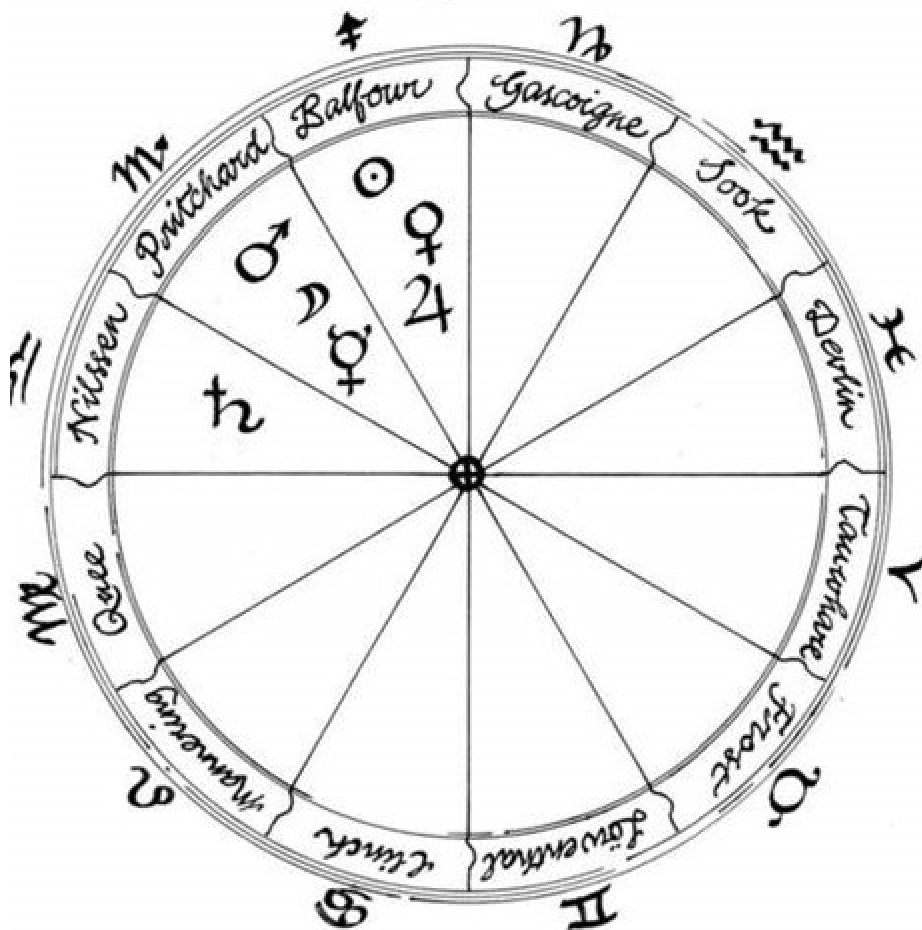
Se gândea să o cumpere pentru toată noaptea. Dimineaţa, putea să o ducă în Arahura şi să-i arate comoara pe care o îngropase acolo. Putea să-i explice că intenţiona să-i dăruiască ei exact jumătate din bani. Valoarea darului s-ar diminua oare, dacă plătise dinainte pentru compania ei? Posibil. Dar cum să mai îndure ca alţi bărbaţi să o cunoască într-un fel pe care el, Staines, nu-l cunoştea? Nu ştia ce să facă. Strivi o frunză în palmă, apoi duse palma la nas, ca să miroasă seva proaspătă.

PARTEA A DOISPREZECEA

VECHEA LUNĂ ÎN BRAŢELE LUNII NOI

14 IANUARIE 1866

42° 43’ 0” SUD 170° 58’ 0” EST

LUMINĂTORII

În care Anna Wetherell este cumpărată pentru toată noaptea; Alistair Lauderback vine călare să îşi întâlnească fratele bastard; primind o informaţie, Francis Carver porneşte spre Valea Arahura; Walter Moody debarcă pe pământul Noii Zeelande; Lydia Wells îşi învârte roata mroctdui; George Shepard şade la uşa închisorii cu puşca pe genunchi; o ladă de transport este deschisă pe Gibson Quay; îndrăgostiţii se îmbrăţişează; Carver desface un flacon de laudanum; Moody îşi întoarce faţa spre un cer necunoscut; îndrăgostiţii adorm; Lauderback repetă în gând scuzele pregătite; Carver descoperă comoara dezgropată; Lydia învârte din nou roata norocului, Emery Staines se trezeşte singur în pat; Anna Wetherell, simţind nevoia de alinare sufletească, aprinde o pipă; Staines cade şi se loveşte la cap; Anna suferă o comoţie; drogat şi confuz, Staines pleacă în noapte; într-o stare de şoc şi confuzie, Anna pleacă în noapte; Lauderback zăreşte de pe deal coliba fratelui său; Crosbie Wells bea jumătate de flacon; Moody se cazează la un hotel; Staines se împiedică pe Gibson Quay şi cade, pierzându-şi cunoştinţa; Anna se împiedică pe drumul spre Christchurch şi cade, pierzându-şi cunoştinţa; capacul lăzii de transport este bătut în cuie; Carver bagă în sobă o bucată de hârtie; Lydia Wells râde îndelung şi jubilează; Shepard îşi stinge felinarul; şi spiritul pustnicului se desprinde, încetul cu încetul, şi îşi începe solitara călătorie spre cer pentru a-şi găsi locul de veşnică odihnă printre stele.

— Astă-seară va fi adevăratul început.

— Da?

— Da, pentru mine.

— Începutul meu au fost albatroşii.

— E un început frumos; mă bucur că e al tău. Astă-seară va fi al meu.

— E bine să fie diferite?

— Începuturile? Cred că aşa trebuie.

— Vor exista mai multe?

— Nenumărate alte începuturi. Eşti cu ochii închişi?

— Da. Şi tu?

— Da. Deşi este atât de întuneric, încât nici nu mai contează.

— Mă simt... mai mult decât eu însămi.

— Mă simt... ca şi cum o nouă cavitate s-ar fi deschis în inima mea.

— Ascultă.

— Ce e?

— Ploaia.

CUVINTE DE MULŢUMIRE

Sunt foarte recunoscătoare pentru sprijinul şi încurajările primite de la New Zealand Arts Foundation, Fondul Louis Johnson, Creative New Zealand, New Zealand Society of Authors, familia Taylor-Chehak, familia Schultz, Iowa Arts Foundation, University of Canterbury English Department, Michael King Writers' Centre, University of Auckland English Department, Manukau Institute of Technology Faculty of Creative Arts, precum şi din partea colegilor şi profesorilor mei de la Iowa Writers' Workshop. Mă simt foarte norocoasă pentru cum am fost primită de Granta în Marea Britanie, de Little, Brown în SUA şi de Victoria University Press în Noua Zeelandă.

Această carte nu este nicidecum o naraţiune documentară; cu toate acestea, le rămân îndatorată lui Colin Townsend, pentru relatarea sa despre închisoarea de la Seaview din *Misery Hill,* şi lui Stevan Eldred-Grigg, pentru istoria goanei după aur în Noua Zeelandă din *Diggers, Hatters şi Whores,* care mi-au servit drept sursă de inspiraţie. Mulţumesc, de asemenea, pentru arhiva de ziare (paperspast.natlib.govt.nz) a Bibliotecii Naţionale a Noii Zeelande; pentru informaţiile astrologice ample şi, uneori, hilare găsite pe www.astro.com; pentru munca depusă de astrologii Steila Starsky şi Quinn Cox. Pentru întocmirea hărţilor stelare şi planetare, am folosit diagramele interactive ale cerului, furnizate de www.starandtelescope.com, precum şi aplicaţia *Stellarium* pentru Mac.

Toată dragostea şi mulţumirile mele pentru Max Porter, Sara Holloway şi Fergus Barrowman; pentru Philip Gwyn Jones şi Reagan Arthur; pentru Caroline Dawnay, Olivia Hunt, Jessica Craig, Linda Shaughnessy, Sarah Thickett, Zoe Ross şi Sophie Scard; şi, desigur, pentru Emma Borges-Scott, Justin Torres, Evan James, Katie Parry şi Thomas Fox Parry, a căror prietenie şi companie au fost o multiplă sursă de inspiraţie pentru această carte. Sincere mulţumiri, de asemenea, lui XuChong Judy Guan, care a transpus fonetic în cantoneză porţiuni din această carte; lui Christine Lo, Sarah Bance, Ilona Jasiewicz şi Anne Meadows, care au ajutat la redactarea manuscrisului; Barbarei Hilliam,

care a desenat diagramele atât de frumos; lui Philip Catton, care mi-a explicat stelele, planetele şi secţiunea de aur; şi lui Joan Oakles, care mi-a trimis ştirile de navigaţie peste mări şi ţări.

La sfârşit şi mai presus de toate, îi mulţumesc lui Steven Toussaint, care a fost lângă mine pentru fiecare conjuncţie, fiecare opoziţie şi fiecare răsărit; care a fost Exterioritate şi Inferioritate; care a avut credinţă în corelaţie şi a împărtăşit acea credinţă cu mine. Nu găsesc etalon pentru influenţa ta. Îţi mulţumesc – Eu-Ţie